

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A fiercely and unapologetically
feminist tale of endurance and
revolution set against a gorgeous,
unique, magical world."

—S. A. CHAKRABORTY

THE
JASMINE
THRONE
TASHA SURI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE JASMINE THRONE

BOOK ONE OF
THE BURNING KINGDOMS

TASHA SURI

orbitbooks.net

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Natasha Suri tarafından

For the Wolf'tan alıntıdır telif hakkı © 2021 Hannah Whitten'a aittir

The Unbroken'dan alıntıdır telif hakkı © 2021 Cherae Clark'a aittir

Kapak tasarımı Lauren Panepinto

Kapak illüstrasyonu Micah Epstein

Kapak telif hakkı © 2021 Hachette Book Group, Inc.

tarafından alınmıştır. Haritalar Tim Paul tarafından

Yazarın fotoğrafı: Shekhar Bhatia

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

orbitbooks.net

İlk Baskı Haziran 2021

İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayımlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group'un ticari markalarıdır

Sınırlı.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Suri, Tasha, yazar.

Başlık: Yasemin Tahtı / Tasha Suri.

Açıklama: Birinci baskı. | [New York, NY] : Orbit, [2021] | Seri: Yanan Krallıklar ; kitap 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2020040047 | ISBN 9780316538510 (ticari ciltsiz kitap) | ISBN 9780759554160 | ISBN 9780316538503

Konular: GSAFD: Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PR6119.U75 J37 2021 | DDC 823/.92-dc23 LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2020040047> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-0-316-53851-0 (ticari ciltsiz kitap), 978-0-7595-5416-0 (ciltli, kütüphane baskısı), 978-0-316-53852-7 (e-kitap)

E3-20210409-JV-NF-ORI

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[Haritalar](#)

[Önsöz Bölüm 1:](#)

[Priya](#)

[Bölüm 2: Malini](#)

[Bölüm 3: Priya](#)

[Bölüm 4: Malini](#)

[Bölüm 5: Ashok](#)

[Bölüm 6: Priya](#)

[Bölüm 7: Priya](#)

[Bölüm 8: Ashok](#)

[Bölüm 9: Vikram](#)

[Bölüm 10: Rao](#)

[Bölüm 11: Priya](#)

[Bölüm 12: Priya](#)

[Bölüm 13: Malini](#)

[Bölüm 14: Priya](#)

[Bölüm 15: Bhumika](#)

[Bölüm 16: Priya](#)

[Bölüm 17: Priya](#)
[Bölüm 18: Malini](#)
[Bölüm 19: Rao](#)
[Bölüm 20: Jitesh](#)
[Bölüm 21: Priya](#)
[Bölüm 22: Priya](#)
[23. Bölüm: Ashok](#)
[Bölüm 24: Priya](#)
[25. Bölüm: Malini](#)
[26. Bölüm: Bhumika](#)
[27. Bölüm: Priya](#)
[Bölüm 28: Rao](#)
[Bölüm 29: Priya](#)
[Bölüm 30: Malini](#)
[Bölüm 31: Priya](#)
[32. Bölüm: Rao](#)
[Bölüm 33: Priya](#)
[34. Bölüm: Priya](#)
[Bölüm 35: Ashok](#)
[Bölüm 36: Bhumika](#)
[Bölüm 37: Priya](#)
[Bölüm 38: Malini](#)
[39. Bölüm: Bhumika](#)
[40. Bölüm: Mithunan](#)
[Bölüm 41: Malini](#)
[42. Bölüm: Ashok](#)
[Bölüm 43: Priya](#)

[Bölüm 44: Rao](#)
[Bölüm 45: Bhumika](#)
[Bölüm 46: Priya](#)
[Bölüm 47: Vikram](#)
[Bölüm 48: Rao](#)
[Bölüm 49: Chandni](#)
[Bölüm 50: Priya](#)
[Bölüm 51: Rao](#)
[Bölüm 52: Malini](#)
[Bölüm 53: Priya](#)
[Bölüm 54: Priya](#)
[Bölüm 55: Ashok](#)
[Bölüm 56: Malini](#)
[Bölüm 57: Priya](#)
[Bölüm 58: Malini](#)
[Bölüm 59: Priya](#)
[Bölüm 60: Malini](#)
[Bölüm 61: Rao](#)
[Bölüm 62: Malini](#)
[Bölüm 63: Priya](#)
[Bölüm 64: Bhumika](#)
[Bölüm 65: Rao](#)
[Bölüm 66: Priya](#)
[67. Bölüm: Malini](#)
[Bölüm 68: Bhumika](#)
[Bölüm 69: Malini](#)
[Bölüm 70: Priya](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Karakter Kadrosu](#)

[Ekstralar](#)

[Yazarla Tanışın](#)

[*Kurt İçin'in* Önizlemesi](#)

[*The Unbroken*'ın Önizlemesi](#)

[Ayrıca yazar: Tasha Suri](#)

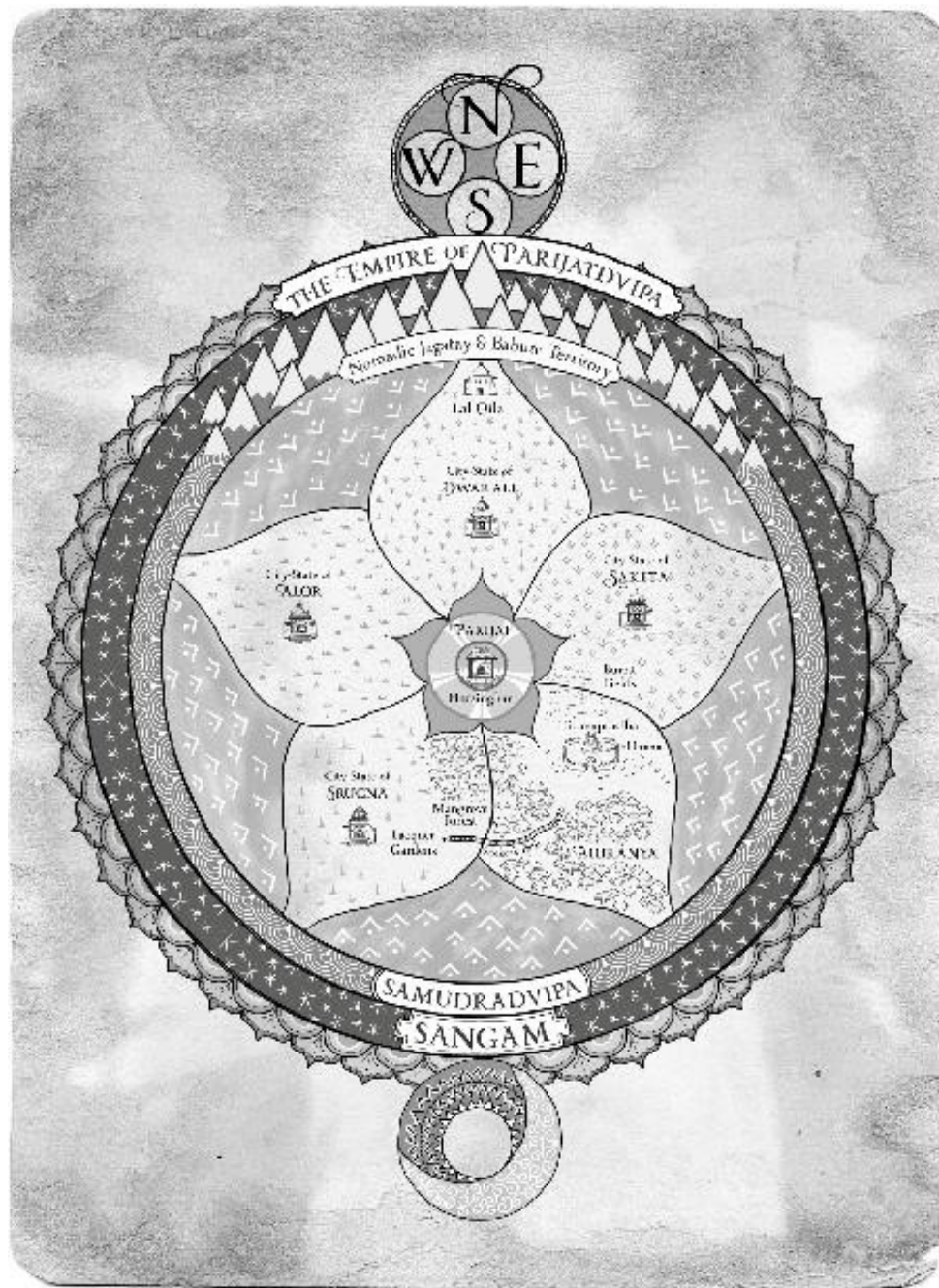
[Tasha Suri ve Ambha'nın Kitapları için Övgüler](#)

*Carly için.
Dünyayı güzelleştiriyorsun.*

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Tim Paul

Tim Paul

PROLOGUE

İmparatorluk mahalinin avlusunda odun yığını inşa ediliyordu.

Bahçelerin kokusu yüksek pencerelerden içeri süzülüyordu - tatlı güller ve daha da tatlı imparatorluk iğnesi çiçeği, soluk ve kırılgan, o kadar yoğun bir şekilde büyüyordu ki kafesin içinden içeri akıyordu, beyaz yaprakları kumtaşı duvarlara doğru açılıyordu. Hizmetkârlar odunları taşıyıp özenle dizerken, kafur ve yağ sürerken, parfümlü yağ damlaları saçarken rahipler yaprakları ateşin üzerine fırlatıyor, dualar mırıldanıyorlardı.

İmparator Chandra tahtında rahipleriyle birlikte mırıldanıyordu. Elllerinde, her biri bir alev anasının adıyla tohumlanmış meşe palamudu olan bir dizi dua taşı tutuyordu: Divyanshi, Ahamara, Nanvishi, Suhana, Meenakshi. O okudukça, saray mensupları da -Parijatdvipa'nın şehir devletlerinin kralları, prens oğulları, en cesur savaşçıları- onunla birlikte okudular. Sadece Alor kralı ve onun isimsiz oğulları dikkat çekici bir şekilde sessizdi.

İmparator Chandra'nın kız kardeşi saraya getirildi.

Hizmetkârları onun iki yanında duruyordu. Solunda, genellikle sadece Alori olarak anılan isimsiz bir Alor prensesi; sağında, Srugna'dan önemli bir matematikçinin kızı olan yüksek kanlı bir leydi Narina ve soylu bir Parijati annesi. Bekleyen hanımlar kırmızı, kanlı ve gelinlik giymişlerdi. Saçlarına, yıldızları taklit etmek için iplikle bağlanmış çiradan taşlar takmışlardı. Odaya girdiklerinde, onları izleyen erkekler yüzlerini yere bastırarak eğildiler, avuç içlerini mermere dayadılar. Kadınlar hürmetle giydirilmiş, kutsanmış suyla işaretlenmiş, şafak gökyüzüne değene kadar bir gün ve bir gece boyunca dua edilmişti. Kadınların olabileceği kadar kutsaldılar.

Chandra başını eğmedi. Kız kardeşini izledi.

Başında taç yoktu. Saçları dağınıktı ve omuzlarına dökülüyordu. Onu hazırlamaları için hizmetçiler göndermişti ama o dişlerini gıcırdatarak ve ağlayarak hepsini reddetmişti. Ona en iyi Dwarali altınıyla işlenmiş, iğne çiçeği ve parfüm kokulu, kıpkırmızı bir sari göndermişti. O bunu reddetmiş, bunun yerine en soluk matem giymeyi tercih etmişti.

Beyaz. Aşçılara yemeğini afyonla kaplamalarını emretmişti ama kadın yemeyi reddetmişti. Kutsanmamıştı. Avluda duruyordu, başı süssüz ve saçları vahşi, yaşayan bir lanet gibi.

Kız kardeşi aptal ve huysuz bir çocuktur. Kendi kendine, eğer kız kardeşinin kadın olmadığını kanıtlamamış olsaydı, burada olmayacaklarını hatırlattı. Her şeyi mahvetmeye çalışmasaydı.

Baş rahip isimsiz prensesi alnından öptü. Aynı şeyi Leydi Narina'ya da yaptı. Chandra'nın kız kardeşine uzandığında, Chandra irkilerek yanağını çevirdi.

Rahip geri çekildi. Bakışları ve sesi sakindi. "Kalkabilirsiniz," dedi. "Kalkın ve alevin anneleri olun."

Kız kardeşi hanımlarının ellerini tuttu. Onları sıkıca kavradı. Üçü uzun bir süre sadece birbirlerine sarılarak durdular. Sonra kız kardeşi onları serbest bıraktı.

Kadınlar odun ateşine doğru yürüdüler ve ateşin tepesine çıktılar. Diz çöktüler.

Kız kardeşi olduğu yerde kaldı. Başını kaldırmış öylece duruyordu. Bir esinti, koyu siyah üzerine beyaz saçlarına iğde çiçeği üfledi.

"Prenses Malini," dedi baş rahip. "Kalkabilirsiniz."

Prenses sözsüzce başını salladı.

Kalk, diye düşündü Chandra. Hak ettiğinden daha merhametli davrandım ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Kalk, kardeşim.

"Bu sizin seçiminiz," dedi rahip. "Seni zorlamayacağız. Ölümsüzlüğü terk mi edeceksin, yoksa yükselecek misin?"

Teklif çok açıktı. Ama o hareket etmedi. Başını bir kez daha salladı. Sessizce ağlıyordu, yüzünde başka hiçbir duygu yoktu.

Rahip başını salladı.

"O zaman başlıyoruz," dedi.

Chandra ayağa kalktı. Dua taşlarını bırakırken şingirdadı.

Elbette iş bu noktaya gelmişti.

Tahtından indi. Önünde eğilen bir deniz dolusu adamın arasından geçerek saraya girdi. Kız kardeşini omuzlarından tuttu, çok nazikti.

"Korkma," dedi ona. "Saflığını kanıtlıyorsun. Adını kurtarıyorsun. Onurunu. Şimdi. *Ayağa kalk.*"

Rahiplerden biri bir meşale yakmıştı. Yanık ve kafur kokusu

avluyu doldurdu. Rahipler şarkı söylemeye başladı, havayı dolduran, içinde kabaran alçak bir şarkı. Kız kardeşini beklemeyeceklerdi.

Ama hâlâ zaman vardı. Ateş henüz yakılmamıştı.

Kız kardeşi başını bir kez daha sallayınca, onu kafatasından tutarak yüzünü yukarı kaldırdı.

Onu sıkıca tutmadı. Ona zarar vermedi. O bir canavar değildi. "Unutma," dedi, sesi alçaktı, neredeyse gürültülü bir sesle boğuluyordu

"Bunu kendi başına sen getirdin. Ailene ihanet ettiğini ve adını inkâr ettiğini unutma. Eğer ayağa kalkmazsan... kardeşim, kendini mahvetmeyi seçtiğini ve sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı unutma. Bunu unutma."

Rahip meşalesini ateşe dokundurdu. Odunlar yavaş yavaş yanmaya başladı.

Ateş ışığı gözlerine yansıyor. Ona ayna gibi bir yüzle bakıyordu: duygudan yoksun, ortak kara gözleri ve ciddi kaşları dışında hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Ortak kanları ve ortak kemikleri.

"Kardeşim," dedi. "Unutmayacağım."

PRIYA

Önemli biri gece öldürölmüş olmalı.

Priya arkasındaki yolda nal seslerini duyduğu anda bundan emin oldu. Parijati beyazı ve altın sarısı giysiler içindeki bir grup muhafız atlarıyla yanından hızla geçerken, kılıçları kabartmalı kemerlerinde şingirdarken yol kenarına doğru adım attı. Kısmen sıradan bir kadından böyle bir saygı jesti bekledikleri için, kısmen de içlerinden birinin kendisini tanıma riskinden kaçınmak için pallusunu yüzüne çekti ve parmaklarıyla kumaş arasındaki boşluktan onları izledi.

Görüş alanından çıktıklarında koşmadı. Ama çok ama çok hızlı yürümeye başladı. Gökyüzü çoktan süt grisinden şafağın inci mavisine dönüşmeye başlamıştı ve daha önünde uzun bir yol vardı.

Eski Çarşı şehrin dış mahallelerindeydi. Naibin mahalinden o kadar uzaktaydı ki Priya henüz kapatılmadığına dair belli belirsiz bir umut besliyordu. Ve bugün şanslıydı. Nefes nefese, teri bluzunun arkasını ıslatarak oraya vardığında, sokakların hâlâ insan kaynadığını görebiliyordu: küçük çocuklarını çekiştiren ebeveynler; başlarında büyük un ya da pirinç çuvalları taşıyan tüccarlar; ellerinde sadaka kaplarıyla pazarın kenarlarında dolaşan cılız dilenciler; ve Priya gibi kadınlar, daha da sade sariler giymiş sıradan kadınlar, taze sebzeler ve makul fiyatlar sunan tezgâhları bulmak için inatla kalabalığın arasından ilerliyorlardı.

Aksine, çarşıda her zamankinden *daha fazla* insan varmış gibi görünüyordu ve havada belirgin bir panik havası vardı. Haberler

devriyelerin her zamanki hızıyla bir evden diğerine geçtiği açıktı.

İnsanlar korkuyordu.

Üç ay önce önemli bir Parijati tüccarı yatağında öldürülmüş, boğazı kesilmiş ve cesedi şafak duasından hemen önce Alev Anaları Tapınağı'nın önüne atılmıştı. Bundan sonraki iki hafta boyunca naibin adamları yaya ve atlı olarak sokaklarda devriye gezmiş, isyankâr faaliyetlerde bulunduğu şüphelenilen Ahiranyi'yi dövmüş ya da tutuklamış ve naibin katı emirlerine karşı gelerek açık kalmaya çalışan tüm pazar tezgâhlarını yok etmişti.

Parijatdvipan tüccarları takip eden haftalarda Hiranaprastha'ya pirinç ve tahıl vermeyi reddetmişlerdi. Ahiranyi açlıktan ölmüştü.

Şimdi sanki yeniden olacakmış gibi görünüyordu. İnsanların hatırlaması ve korkması doğaldı; hatırlamak ve pazarlar bir kez daha zorla kapatılmadan önce alabilecekleri malzemeleri almak için çabalamak.

Priya bu kez kimin öldürüldüğünü merak ediyor, insan kalabalığının arasına dalıp uzakta eczacının tezgâhını işaret eden yeşil sancağa doğru ilerlerken herhangi bir isim duymak için kulak kabartıyordu. Sebze ve tatlı meyve yığınları altında inleyen masaların, ipekli kumaş yığınlarının ve aile tapınakları için zarifçe oyulmuş yaksa idollerinin, altın yağ ve ghee fiçilerinin yanından geçti. Sabahın soluk ışığında bile pazar renk ve gürültüyle canlıydı.

İnsanların baskısı daha da acı verici hale geldi.

Neredeyse kabine varmak üzereydi ki arkasındaki adam küfrederek onu itti. Tüm vücut ağırlığıyla onu sertçe itti, avuç içi koluna ağır geldi ve dengesini tamamen bozdu. Etrafındaki üç kişi geriye savruldu. Ani basınç boşalmasıyla yere yuvarlandı, ayakları ıslak toprakta kaydı.

Çarşı havaya açıktı ve toprak, ayaklar, arabalar ve geceki muson yağmuru tarafından köpürtülmüştü. Islaklığın sari'sinden içeri sızdığını hissetti, etek ucundan baldırına kadar, dökümlü pamuktan altındaki kombinezona kadar ıslanıyordu. Kendisini iten adam ona doğru sendeledi; eğer baldırını hızla geri çekmeseydi, botunun bacağına yaptığı baskı acı verici olabilirdi. Adam ona baktı -boş, küçümseyici, ağzında belli belirsiz bir alay- ve tekrar gözlerini kaçırdı.

Zihni sessizleşti.

Sessizliğin içinde tek bir ses fısıldadı: "*Onu buna pişman edebilirsin. Priya'nın çocukluk anılarında boşluklar vardı, yapışacak kadar büyük boşluklar a Yumruk aracılığıyla. Ama ne zaman ağrı oldu Verilen üzerinde Bir darbenin aşağılaması, bir adamın dikkatsizce itmesi, bir hizmetlinin zalim kahkahası... Eşit acıya nasıl neden olacağına dair bilginin içinde açıldığını hissetti.*

zihninde. Kardeşinin sabırlı sesinden hayalet gibi fısıltılar.

Bir siniri, bir tutamağı kıracak kadar sert bir şekilde böyle sıkıştırırsınız. Bir kemiği böyle kırarsınız. Bir gözü böyle oyarsın. Dikkatli izle, Priya. İşte böyle.

Birini kalbinden böyle bıaklayabilirsin.

Belinde bir bıçak taşıyordu. Çok iyi bir bıaktı, pratikti, sade bir kılıfı ve kabzası vardı ve mutfak işleri için kenarını iyice bilemişti. Küçük bıağından başka bir şey kullanmadan ve parmağıyla başparmağını dikkatli bir şekilde kaydırarak her şeyin içini -sebzeler, kabuğu soyulmamış etler, naibin bahçesinden yeni toplanmış meyveler- hızlıca açabilir, dış kabuğu avucunun içinde pürüzsüz, sarmal bir kabuk haline getirebilirdi.

Tekrar adama baktı ve bıçağı dışüncesinin dikkatlice uzaklaşmasına izin verdi. Titreyen parmaklarını çözdü.

şanslısın, diye dışündü, ben yetiştirildiğim gibi biri değilim.

Arkasındaki ve önündeki kalabalık giderek artıyordu. Priya artık eczacının tezgâhının yeşil afişini bile göremiyordu. Ayaklarının taşakları üzerinde geriye doğru sallandı, sonra hızla ayağa kalktı. Adama bir daha bakmadan açısını düzeltti ve önündeki iki yabancının arasından sıyrılarak küçük boyunu iyi kullandı ve kalabalığın önüne doğru ilerledi. Dirseklerini ve dizlerini akıllıca kullanarak ve biraz da kıpırdanarak sonunda eczacının ter ve sinirden buruşmuş yüzünü görebileceği kadar tezgâha yaklaştı.

Tezgâh darmadağındı; şişeler yan çevrilmiş, kil kaplar devrilmişti. Eczacı mallarını olabildiğince hızlı bir şekilde topluyordu. Arkasında, etrafında, kalabalığın gürültüsünün daha da gerginleştiğini duyabiliyordu.

"Lütfen," dedi yüksek sesle. "Amca, *lütfen*. Eğer elinizde kutsal ağaçtan boncuklar varsa, onları sizden satın alacağım."

Solundaki yabancı sesli bir şekilde homurdandı. "Sence hiç kaldı mı? Kardeşim, eğer yaparsan, ne teklif ederse iki katını öderim."

"Büyükannem hasta," diye bağırdı bir kız, arkalarında üç kişi vardı. "Bana yardım edebilir misin, amca-"

Priya tırnaklarının sert baskısı altında ahşabın soyulmaya başladığını hissetti.

"Lütfen," dedi, sesi gürültüyü bastırmak için alçak perdeden çıkıyordu.

Ama eczacının dikkati kalabalığın arka tarafına yönelmişti. Priya'nın, sonunda pazarı kapatmak için gelen naibin adamlarının beyaz ve altın rengi üniformalarını gördüğünü anlaması için başını çevirmesine gerek yoktu.

"Kapattım," diye bağırdı. "Artık hiçbiriniz için bir şey yok. Kaybolun!" Elini yere vurdu, sonra başını sallayarak son mallarını da itti.

Kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başladı. Birkaç kişi kaldı, hâlâ eczacının yardımını istiyorlardı ama Priya onlara katılmadı. Burada hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyordu.

Döndü ve kalabalığın arasından geri döndü, sadece yorgun gözlü bir satıcıdan küçük bir torba kachoris almak için durdu. Sırılsıklam olmuş kombinezonu bacaklarına yapışmıştı. Kumaşı kalçalarından çekip aldı ve askerlerin aksi yönüne doğru yürüdü.

Pazarın en ucunda, son tezgâhların ve iyi işlenmiş zeminin açık tarım arazilerine ve ötesindeki dağınık köylere giden ana yolla bulunduğu yerde bir çöplük vardı. Yerel halk etrafına tuğladan bir duvar örmüştü ama bu da pis kokuyu engellemeye yetmiyordu. Yiyecek satıcıları bayat yağlarını ve çürümüş ürünlerini buraya atıyor, bazen de satamadıkları pişmiş yiyecekleri buraya atıyorlardı.

Priya çok daha gençken burayı iyi bilirdi. Çürümeye yüz tutmuş ama *yenilebilir* bir şey bulmanın açıktan kıvranan bir bedende yaratabileceği mide bulantısı ve coşkuyu çok iyi biliyordu. Şimdi bile yığını gördüğünde midesi garip bir şekilde bulanıyor, etrafından tanıdık, yoğun bir koku yükseliyordu.

Bugün, yetersiz gölgede duvarlara yaslanmış altı kişi vardı. Beş genç oğlan ve on beş yaşlarında bir kız; diğerlerinden daha yaşlılar.

Bilgi, şehirde yalnız yaşayan çocuklar, pazardan pazara sürüklenenler, evlerin verandalarında uyuyanlar arasında paylaşılıyordu.

daha nazik evler. Sadaka dilenmek ya da artık toplamak için en iyi yerleri birbirlerine fısıldıyorlardı. Hangi tezgâhtarın onlara acıyarak yiyecek vereceğini, hangisinin bir gram bile sadaka vermektense onları sopayla döveceğini birbirlerine aktarıyorlardı.

Birbirlerine Priya'dan da bahsettiler.

Dinlenme gününden sonraki ilk sabah Eski Çarşı'ya giderseniz, bir hizmetçi gelecek ve ihtiyacınız varsa size kutsal odun verecektir. Sizden para ya da iyilik istemeyecektir. Sadece yardım eder. Hayır, gerçekten yardım edecek. Hiçbir şey istemeyecek.

Kız başını kaldırıp Priya'ya baktı. Sol göz kapağı durgun sudaki yosunlar gibi belli belirsiz yeşil beneklerle beneklenmişti. Boğazına bir ip dolamıştı, ipin üzerine tek bir tahta boncuk dizilmişti.

"Askerler dışarıda," dedi kız selamlayarak. Çocuklardan birkaçı huzursuzca kıpırdandı, omzunun üzerinden pazarın kargaşasına baktı. Bazıları boyunlarındaki ve kollarındaki çürümeyi -yeşil damarları, deri altındaki yeni köklerin tomurcuklanmasını- gizlemek için şallar takmıştı.

"Öyleler. Şehrin her yerinde," diye onayladı Priya.

"Yine bir tüccarın kafası mı kesildi?" Priya başını salladı. "Ben de en az senin kadar biliyorum."

Kız Priya'nın yüzünden aşağıya, Priya'nın çamurlu sarisine baktı, elleri kachoris çuvalı dışında boştu. Bakışlarında bir soru vardı.

"Bugün hiç boncuk alamadım," diye onayladı Priya. Cesurca kontrol etmeye çalışsa da kızın yüz ifadesinin buruşmasını izledi. Sempatı duymanın ona bir faydası olmayacaktı, bu yüzden Priya onun yerine hamur işlerini uzattı. "Artık gitmelisin. Muhafızlara yakalanmak istemezsin."

Çocuklar kachorileri kaptı, birkaçı teşekkürlerini mırıldandı ve dağıldı. Kız giderken boğazındaki boncuğu parmak uçlarıyla ovuşturdu. Priya boncuğun elinin altında soğuk olacağını biliyordu.

Eğer kız yakında daha fazla kutsal odun bulamazsa, Priya onu bir daha gördüğünde yüzünün sol tarafı muhtemelen göz kapağı gibi yeşil tozlu olacaktı.

Hepsini kurtaramazsın, diye hatırlattı kendine. Sen hiç kimse değilsin. Yapabileceğin tek şey bu. Bu ve daha fazlası değil.

Priya gitmek için arkasını döndüğünde bir çocuğun geride durduğunu ve sabırla kendisini fark etmesini beklediğini gördü. O öyle bir çocuktu ki

Kemikleri çok sivriydi, kafası henüz büyümemiş bir bedene göre çok büyüktü. Şalını saçlarının üzerine örtmüştü ama yine de koyu renk buklelerini ve aralarında büyüyen koyu yeşil yaprakları görebiliyordu. Ellerini bir beze sarmıştı.

"Gerçekten hiçbir şeyiniz yok mu hanımefendi?" diye sordu tereddütle.

"Gerçekten mi?" dedi Priya. "Kutsal odunum olsaydı onu sana verirdim."

"Belki yalan söylemişsindir diye düşündüm," dedi. "Belki de birden fazla kişiye yetecek kadar paran yoktur ve kimseyi kötü hissettirmek istememişsindir diye düşündüm. Ama artık sadece ben varım. O yüzden bana yardım edebilirsin."

"Gerçekten üzgünüm," dedi Priya. Pazardan yankılanan bağrıışmaları ve ayak seslerini, tezgâhlar kapatılırken çıkan tahta seslerini duyabiliyordu.

Çocuk cesaretini topluyormuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra omuzlarını dikleştirdi ve şöyle dedi: "Bana kutsal odun bulamıyorsan, bir iş bulabilir misin?"

Kız şaşkınlıkla ona göz kırptı.

"Ben sadece bir hizmetçiyim," dedi. "Üzgünüm, küçük kardeşim, ama-"

"Bizim gibi başıboşlara yardım edebiliyorsan iyi bir evde çalışıyor olmalısın," dedi hemen. "Parası bol olan büyük bir ev. Belki de efendilerinizin çok çalışan ve fazla sorun çıkarmayan bir çocuğa ihtiyacı vardır? Bu ben olabilirim."

"Çoğu ev, ne kadar çalışkan olursa olsun, çürüklüğü olan bir çocuğu kabul etmez," diyerek sözlerinin etkisini hafifletmeye çalıştı.

"Biliyorum," dedi. Çenesi dik ve inatçıydı. "Ama yine de soruyorum."

Akıllı çocuk. Şansını denediği için onu suçlayamazdı. Kendi parasını çürümüşlere yardım etmek için kutsal oduna harcayacak kadar yumuşak biriydi. Neden daha fazlası için onu zorlamasın ki?

"Benden ne istenirse yaparım," diye ısrar etti. "Hanımefendi, tuvaletleri temizleyebilirim. Odun kesebilirim. Toprakta çalışabilirim. Benim ailem çiftçiydi. Zor işlerden korkmam."

"Kimsen yok mu?" diye sordu. "Diğerleri sana göz kulak olmuyor mu?" Diğer çocukların kaybolduğu belirsiz yönü işaret etti.

"Yalnızım," dedi basitçe. Sonra da: "*Lütfen.*"

Birkaç kişi çocuğun yanından dikkatlice geçip gitti. Sarılı elleri, başındaki şal; her ikisi de çürümeye yüz tutmuş durumunu, sakladıkları her şey kadar iyi ortaya koyuyordu.

"Bana Priya de," dedi. "Hanımefendi değil." "Priya," diye itaatkârca tekrarladı.

"Çalışabileceğini söylüyorsun," dedi. Adamın ellerine baktı. "Ne kadar kötüler?"

"O kadar da kötü değil."

"Göster bana," dedi. "Bileğini ver bana."

"Bana dokunmanın bir sakıncası yok değil mi?" diye sordu. Sesinde hafif bir tereddüt vardı.

"Çürük insanlar arasında geçemez," dedi. "Saçındaki yapraklardan birini koparıp yemediğim sürece, sanırım bana bir şey olmaz."

Bu yüzüne bir gülümseme getirdi. Bir anlığına, bulutların arasından süzülen bir güneş ışığı gibi parladı, sonra kayboldu. Ellerinden birini ustalıkla çözdü. Bileğini tuttu ve ışığa doğru kaldırdı.

Derinin altında büyüyen küçük bir tomurcuk vardı.

Parmak ucunun etine baskı yapıyordu, parmağı açılmaya çalışan şey için çok küçük bir kabuktu. Elinin arkasındaki ince derinin arasından görünen yeşilin izlerine, ince danteline baktı. Tomurcuğun derin kökleri vardı.

Yutkundu. Ah. Derin kökler, derin çürüme. Eğer saçlarında yapraklar, kanında yeşil bir örümcek varsa, çoktan gitmiş olduğunu düşünemiyordu.

"Benimle gel," dedi ve onu bileğinden çekiştirerek kendisini takip etmesini sağladı. Yol boyunca yürüdü ve sonunda pazarı geride bırakan kalabalığın akışına katıldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Ondan uzaklaşmaya çalışmadı. "Sana biraz kutsal odun getireceğim," dedi kararlılıkla, Cinayetler, askerler ve yapması gereken işle ilgili tüm düşünceleri aklından çıkardı. Onu serbest bıraktı ve ilerledi. Adam ona yetişmek için koştu, kirli şalını ince bedenine sımsıkı doladı. "Ve ondan sonra, seninle ne yapacağımıza bakacağız."

Şehrin en görkemli eğlence evleri nehrin kenarlarında sıralanmıştı. Pembe fenerleri yanmadığı için günün erken saatlerinde tamamen sessizdiler. Ama daha sonra meşgul olacaklardı. Genelevler naibin adamları tarafından her zaman rahat bırakılırdı. Son kaynayan yazın doruk noktasında bile

Muson sıcığı ikiye böldüğünde, isyancı sempatizanlar anti-emperyalist şarkılar söylediğinde ve soylu bir lordun arabası kendi evinin hemen dışındaki sokakta kısıtırılıp yakıldığında genelevler lambalarını yakmaya devam etmişti.

Naibin kapatamayacağı kadar çok sayıda eğlence evi soylulara aitti. Birçoğu Parijatdvipa'nın diğer şehir devletlerinden gelen tüccarlar ve soylular tarafından himaye ediliyordu ki bu da kimsenin onsuz yapmak istemediği bir gelir kaynağıydı.

Parijatdvipa'nın geri kalanı için Ahiranya bir ahlaksızlık yuvasıydı, zevk için iyiydi, başka bir şey için değil. Acı tarihini, eski bir savaşın kaybeden tarafı olma durumunu bir boyunduruk gibi taşıyordu. Buraya geri kalmış, siyasi şiddetin ve son yıllarda da çürümenin kol gezdiği bir yer diyorlardı: Bitkileri ve ekinleri çarpıtan, tarlalarda ve ormanlarda çalışan kadın ve erkekleri derilerinden filizlenen çiçeklerle ve gözlerinden fırlayan yapraklarla enfekte eden garip bir hastalık. Çürüme arttıkça Ahiranya'daki diğer gelir kaynakları da azalmıştı. Ve huzursuzluk, Priya bir fırtınanın tüm hiddetiyle onun da çatlayacağından korkana kadar artmış ve kabarmıştı.

Priya ve çocuk yürümeye devam ettikçe, zevk evleri daha az görkemli hale geldi. Kısa süre sonra hiç eğlence evi kalmamıştı. Etrafında sıkışık evler, küçük dükkânlar vardı. Önünde ormanın kenarı uzanıyordu. Sabah ışığında bile gölgeliydi, ağaçlar yeşilin sessiz bir bariyeriydi.

Priya, Ahiranya'nın dışında doğup büyüyen ve ormanın sessizliğinden rahatsız olmayan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Alor'da, hatta komşu Srugna'da büyümüş ve buradan tamamen uzak duran hizmetçiler tanıyordu. "Gürültü olmalı," diye mırıldanırlardı. "Kuş sesleri. Ya da böcekler. Bu doğal değil."

Ama bu ağır sessizlik Priya'yı rahatlatıyordu. İliklerine kadar Ahiranyi'ydi. Sadece kendi ayaklarının yere sürtünmesiyle bozulan sessizliği seviyordu.

"Beni burada bekle," dedi çocuğa. "Uzun sürmez."

Tek kelime etmeden başını salladı. Kız yanından ayrıldığında ormana bakıyordu, hafif bir esinti saçlarının yapraklarını hışırdatıyordu.

Priya, zeminin gizli ağaç kökleriyle engebeli olduğu, toprağın ayaklarının altında tümsekler halinde yükselip alçaldığı dar bir sokaktan aşağı kaydı. Önünde tek bir ev vardı. Sütunlu verandasının altında yaşlı bir adam çömelmişti.

Kadın yaklaşırken başını kaldırdı. İlk başta doğru bakıyor gibiydi.

Sanki tamamen başka birini bekliyormuş gibi. Sonra bakışları odaklandı. Gözleri tanıyarak kısıldı.

"Sen," dedi.

"Gautam." Başını bir saygı jestiyle eğdi. "Nasılsın?" "Meşgulüm," dedi kısaca. "Neden buradasın?"

"Kutsal oduna ihtiyacım var. Sadece bir boncuk."

"O zaman çarşıya gitmeliydim," dedi sakın bir sesle. "Bir sürü eczacı tedarik ettim. Sizinle ilgilenebilirler."

"Eski Çarşı'yı denedim. Kimsede bir şey yok."

"Eğer onlarda yoksa, neden benim bulacağımı düşünüyorsun?"

Oh, hadi ama, diye düşündü, sinirlenmişti. Ama hiçbir şey söylemedi. Adam oflayıp puflayarak verandadan kalkıp kapının boncuklu perdesine döndüğünde burun delikleri alevlenene kadar bekledi. Tuniğinin arkasına ağır bir orak sıkıştırmıştı.

"Peki, tamam. İçeri gel o zaman. Bunu ne kadar çabuk yaparsak, sen de o kadar çabuk gidersin."

Merdivenleri tırmanmadan önce bluzundan çantasını çıkardı ve onun ardından içeri girdi.

Onu çalışma odasına götürdü ve ortadaki masanın yanında durmasını istedi. Odanın köşelerinde bez çuvallar sıralanmıştı. Küçük tıpalı şişeler - sayısız merhem, tentür ve ormandan toplanan otlar

-Raflarda düzenli sıralar halinde duruyordu. Hava toprak ve rutubet kokuyordu.

Çantasının tamamını ondan aldı, ipini açtı ve avucunun içinde ağırlığını ayarladı. Sonra gıdıkladı, dili dişlerine değdi ve çantayı masanın üzerine bıraktı.

"Bu yeterli değil."

"Elbette yeterli," dedi Priya. "Sahip olduğum tüm para bu kadar." "Bu onu sihirli bir şekilde yeterli yapmaz."

"Geçen sefer çarşıda bana bu kadara mal olmuştu-"

"Ama pazardan bir şey alamadın," dedi Gautam. "Bulabilseydin, senden daha fazla ücret alırdı. Arz düşük, talep yüksek." Kaşlarını ekşiterek ona baktı. "Kutsal odun toplamının kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Priya. *Keyifli ol*, diye hatırlattı kendine. *Onun yardımına ihtiyacın var.*

"Geçen ay dört oduncu gönderdim. İki gün sonra çıktılar, içeride *iki saat* kaldıklarını sanıyorlardı. Bu ikisi arasında," dedi ve eliyle

"ve naip kim bilir hangi sebepten ötürü haydutlarını şehrin dört bir yanına salıyor, sizce bu kolay bir iş mi?"

"Hayır," dedi Priya. "Özür dilerim." Ama henüz işi bitmemişti.

"Hâlâ bu hafta gönderdiğim adamların geri gelmesini bekliyorum," diye devam etti. Parmakları masanın yüzeyine hızlı ve sinirli bir ritimle vuruyordu. "Bunun ne zaman olacağını kim bilebilir? Elimdeki malzemeler için en iyi fiyatı almak için bir sürü nedenim var. O yüzden senden düzgün bir ödeme alacağım kızım, yoksa hiçbir şey alamazsın."

O devam edemeden kadın elini kaldırdı. Bileklerinde birkaç bilezik vardı. İki iyi kalite metalden. Onları çıkarıp adamın önündeki masanın üzerine, çantanın yanına koydu.

"Para ve bunlar," dedi. "Sahip olduğum tek şey bu."

Adamın sırf inadına onu reddedeceğini düşündü. Ama onun yerine, bilezikleri ve bozuk parayı alıp cebine attı.

"Bu kadar yeter. Şimdi izle," dedi. "Sana bir numara göstereceğim."

Masanın üzerine bir bez paketi attı. Bir iple bağlanmıştı. Paketi hızlıca çekerek açtı ve kumaşın yanlara düşmesine izin verdi.

Priya irkilerek geri çekildi.

İçinde genç bir ağacın kopmuş dalı yatıyordu. Kabuk yarılmış, soluk odun kırmızı-kahverengi bir yaraya dönüşmüştü. Yüzeyinden sızan özsu kan renginde ve kıvamındaydı.

"Bu, adamlarımın genellikle hasat yaptığı koruya giden patikadan geldi," dedi. "Bana neden normal kotayı dolduramadıklarını göstermek istediler. Göz alabildiğine çürük dediler bana." Kendi gözleri de kapalıydı. "İstersen daha yakından bakabilirsin."

Priya sıkıca, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Emin misin?"

"Onu yakmalısın," dedi. Kokusunu çok derinden içine çekmemek için elinden geleni yapıyordu. Et gibi pis bir kokusu vardı.

Homurdandı. "Bunun da bir faydası var." Rafları karıştırarak ondan uzaklaştı. Bir süre sonra bezle sarılmış başka bir şeyle döndü, bu seferki sadece bir parmak ucu büyüklüğündeydi. İçine dokunmamaya dikkat ederek onu açtı. Priya içindeki aşıptan yükselen ıyıyı hissedebiliyordu: yüzeyinden bir güneş ışınının sabitliğiyle yuvarlanan garip, titreşen bir sıcaklık.

Kutsal odun.

Gautam'ın parçayı çürümüş dala yakın tutmasını, daldaki lezyonun solmasını, kırmızılığın azalmasını izledi. Kokusu biraz hafifledi ve Priya minnetle nefes aldı.

"İşte," dedi. "Artık taze olduğunu biliyorsun. Bundan çok faydalanacaksın."

"Teşekkür ederim. Faydalı bir gösteriydi." Sabırsızlığını belli etmemeye çalıştı. Ne istiyordu, hayranlık mı? Minnettarlık gözyaşları mı? Bunların hiçbirini için zamanı yoktu. "Yine de dalı yakmalısın. Eğer yanlışlıkla dokunursan..."

"Çürümeyle nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Her gün ormana adam gönderiyorum," dedi küçümseyerek. "Peki sen ne yapıyorsun? Yerleri mi süpürüyorsun? Tavsiyene ihtiyacım yok."

Kutsal odun parçasını ona doğru uzattı. "Al bunu. Ve git."

Dilini ısırды ve elini uzattı, sarisinin uzun ucu avucunun üzerine çekilmişti. Tahta parçasını dikkatlice bir kez, iki kez sardı, kumaşı sıkılaştırdı ve düzgün bir düğümle bağladı. Gautam onu izledi.

"Bunu her kim için alıyorsan, çürüme onları yine de öldürecek," dedi, işi bittiğinde. "Bu dalı kutsal ağaçtan bir kabuğa sarsam bile ölecek. Sadece daha yavaş ölecek. Sizin için profesyonel görüşüm, hiçbir ekstra ücret ödemedem." Parmaklarının dikkatsiz bir hareketiyle bezi tekrar hastalıklı dalın üzerine attı. "O yüzden bir daha buraya gelip paranızı boşa harcamayın. Sana çıkışı göstereyim."

Onu kapıya kadar götürdü. Boncuklu perdeyi itti, çürüme kokusuyla kirlenmemiş temiz havayı açgözlülükle içine çekti.

Verandanın kenarında duvara oyulmuş bir tapınak oyuğu vardı. İçinde sade ahşaptan yontulmuş, parlak siyah gözlü ve sarmaşık saçlı üç idol vardı. Önlerinde, yağ havuzlarına yerleştirilmiş bez fitillerle yanan üç küçük kil kandil vardı. Kutsal sayılar.

Bir zamanlar tüm vücudunu o oyuğa ne kadar mükemmel bir şekilde sığdırabildiğini hatırladı. Bir gece orada kıvrılıp uyumuştı. Bir zamanlar o yetim çocuk kadar küçüktü.

"Yağmur yağdığında hâlâ dilencilerin verandanda barınmasına izin veriyor musun?" Priya dönüp Gautam'a bakarak, giriş kapısını kapatarak sordu.

"Dilenciler iş için kötüdür," dedi. "Ve bugünlerde gördüklerimin iyilik borçlu olduğum kardeşleri yok. Gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Sadece acı tehdidi bile insanı kırabilir. Kısa bir süre Gautam'ın gözleriyle karşılaştı. Orada sabırsız ve kötü niyetli bir şey gizleniyordu. *Doğru kullanılan bir bıçak asla kan akıtmak zorunda değildir.*

Ama ah, Priya'nın içinde bu yaşlı kabadayıyı tehdit edecek güç yoktu. Geri adım attı.

İçindeki bilgi ile görüldüğü kişi arasında ne kadar büyük bir boşluk vardı, onu hâlâ çok yükselmiş bir sokak dilencisi olarak gören ve bu yüzden ondan nefret eden önemsiz bir adama saygıyla başını eğiyordu.

"Teşekkür ederim, Gautam," dedi. "Seni bir daha rahatsız etmemeye çalışacağım."

Tahtayı kendisi oymak zorunda kalacaktı. Parçayı olduğu gibi çocuğa veremezdi. Bütün bir kutsal odun parçası tene değerse yanardı. Ama onu yakması daha iyiydi. Eldiveni yoktu, bu yüzden küçük bıçağı ve acının en kötüsünü uzak tutmak için bir parça bezle dikkatlice çalışması gerekecekti. Şu anda bile, parçanın ısını derisinde hissedebiliyor, onu bağlayan kumaştan sızıyordu.

Çocuk onu bıraktığı yerde bekliyordu. Ormanın gölgesinde daha da küçük, daha da yalnız görünüyordu. Kız yaklaşırken dönüp onu izledi, gözleri temkinliydi ve sanki onun dönüşünden emin değilmiş gibi biraz da kararsızdı.

Kalbi biraz burkuldu. Gautam'la tanışması onu geçmişinin kemiklerine çok uzun zamandır olmadığı kadar yaklaştırmıştı. Yıpranmış anılarının çekiştirmesini fiziksel bir sızı gibi hissetti.

Kardeşi. Acı. Duman kokusu.

Bakma, Pri. Bakma. Sadece bana yolu göster.

Göster bana-

Hayır. Bunu hatırlamanın bir anlamı yoktu.

Kendi kendine, ona yardım etmenin mantıklı olduğunu söyledi. Karşısında duran adamın görüntüsünün aklından çıkmasını istemiyordu. Açlıktan ölmek üzere olan, terk edilmiş ve yalnız bir çocuğu, ellerinin arasında büyüyen kökleri hatırlamak ve *onu ölüme terk ettiğimi* düşünmek istemiyordu. *Benden yardım istedi ve ben onu bıraktım.*

"Şanslısın," dedi hafifçe. "Naibin mahalinde çalışıyorum. Karısı yetimler söz konusu olduğunda çok nazik bir kalbe sahiptir. Bunu bilmeliyim. Beni yanına aldı. Kibarca rica edersem onun için çalışmana izin verir. Bundan eminim."

Gözleri kocaman açılmıştı, yüzünde o kadar çok umut vardı ki ona bakmak neredeyse acı vericiydi. Bu yüzden Priya gözlerini kaçırmaya çalıştı. Gökyüzü parlak, hava aşırı sıcaktı. Geri dönmesi gerekiyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu.
"Rukh," dedi. "Benim adım Rukh."

MALINI

Ahiranya'ya varmalarından bir gece önce Malini'ye her zamanki ilacı verilmemişti. Pramila'nın uyumadan önce içmesi için ona uzattığı şarapta hiçbir şey yoktu; iğne çiçeği ile uyutulduğunu gösteren, ağızda kalan şeker tadı da yoktu.

Pramila ona, "Naiple görüşürken uyanık olman gerekecek," dedi. "Uyanık ve kibar, prenses."

Bu sözler bir uyarıydı.

Malini zihnindeki bu yeni berraklıktan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Derisi kemiklerinin üzerinde çok sıkı hissediyordu. Kalbi -sonunda onu boğacak bir iğne çiçeği örtüsü olmadan yas tutma özgürlüğüne kavuşmuştu- göğsünde ağır bir zonklama halindeydi. Sanki kaburgaları onun ağırlığıyla ağrıyormuş gibi hissediyordu. Kollarını kendi etrafında kavuşturdu ve her bir girintiyi, her bir çukuru hissetti. Onları saydı.

İğne çiçeğinin susturduğu haftalardan sonra, dünya acı verici bir his sekmesine dönüşmüştü. Her şey çok gürültülü, çok sert, günün ışığı çok acı vericiydi. Arabanın sarsıntısı eklemlerini acıtıyordu. Bir et ve kan çuvalıydı.

Bir kez olsun Pramila'nın okuduğu Anneler Kitabı'nı bastıramadı. Pramila arabada onun yanına oturmuş, kaskatı kesilmiş, özenli bir yavaşlıkla okuyordu. Önce Divyanshi'nin çocukluğu. Sonra yaksa ve onların korkunç adanmışları Ahiranyi'nin suçları. Sonra, eski savaş. Sonra, nasıl bittiği.

Sonra kitap kapandı ve döndü. Ve tekrar açıldı ve tekrarlandı.

Bu onda ılık atma isteği uyandırdı.

Ellerini kucağında sabit ve sakin tuttu. Kendi nefesinin ölçüsünü korudu.

Parijatdvipa'nın İmparatorluk Prensesiydi. İmparatorun kız kardeşiydi. Adı, alev ve çiçeklerle bezenmiş bir Divyanshi heykelinin ayaklarının dibine verilmişti. Ona *elenk dokuyucusu* derlerdi. *Malini*.

Annesi ona Anneler Kitabı'nın sözlerini Pramila'nın kuru sesinden çok daha fazla tatlılık ve canlılıkla öğretirken, ilk tacını dikenlerinden ayıklanmış güllerden örmüştü.

Anneler hayatlarına kutsal ateşte kendi istekleriyle son verdiler. Onların fedakârlığı, takipçilerinin silahlarını alevle yakan ve canavar yaksa'yı ateşe veren eski, derin bir sihirdi.

Kitabın bu noktasında annesi sık sık önünde bir kılıç sallıyormuş gibi yaparak masala çok ihtiyaç duyduğu neşeyi katıyordu. Malini hep gülmüştü.

Onların fedakarlığı hepimizi kurtardı. Eğer anneler olmasaydı, imparatorluk da olmazdı.

Annelerin fedakârlığı olmasaydı, iek ağı asla sona ermeyecekti.

Fedakarlık.

Malini arabadan dışarı, Ahiranya topraklarına baktı. Hava yağmurdan dolayı ıslak ve zengin kokuyordu. Etrafını saran ince perde neredeyse her şeyi gizliyordu ama tekerleklerin hareketiyle kabaran boşluktan sıkışık binaların gölgelerini görebiliyordu. Boş sokaklar. Baltaların parçaladığı kırık ağaçlar ve bazılarının tamamen yandığı kömürleşmiş kalıntılar.

Bu, iekler ağı'nda neredeyse tüm alt kıtayı fethetmiş olan ulustu. Bir zamanların büyük gücünden geriye kalanlar bunlardı: arabanın birkaç saniyede bir şiddetle sarsılmasına neden olacak kadar engebeli bir toprak yol, birkaç kepenkli ahır ve kavrulmuş toprak.

Ve Malini henüz tek bir genelev bile görmemişti. Tek bir Parijati incisi karşılığında Ahiranya'ya ayak baştığınız anda bir düzine kadınla yatabileceğiniz konusunda erkek kardeşlerine övünen tüm o soylu oğlanların büyük bir hayal kırıklığına uğradığını fark etti.

Abartıyorsun.

"Prenses Malini," dedi Pramila. Ağzı incecikti. "Dinlemelisiniz. Bu kardeşinizin vasiyeti."

"Ben her zaman dinlerim," dedi Malini sakın bir sesle. "Bu masalları biliyorum. Doğru bir şekilde yetiştirildim ve eğitildim."

"Derslerinizi hatırlasaydınız, ikimiz de burada olmazdık."

Hayır, diye düşündü Malini. Ben ölmüş olurum.

Kitabı hâlâ dizlerinin üzerinde açık tutan Pramila'ya döndü, sayfalar parmaklarıyla düz bir şekilde tutturulmuştu. Malini aşağı baktı, sayfayı belirledi ve kendi okumasına başladı.

" 'Ve Divyanshi, isimsiz tanrıya her şeyden çok hizmet eden Alor'un adamlarına ve ateşe tapan Saketa'nın adamlarına döndü ve onlara dedi ki, oğluma ve ondan sonra oğullarına yeminli sadakatini, bozulmaz yeminini sunun. Sevgili vatanımla tek bir dvipa'da, tek bir imparatorlukta birleşin ve kız kardeşlerim ve ben onurlu ölümlerimizle yaksa'yı yeryüzünden silelim."

Durdu, düşündü ve sonra şöyle dedi: "Bir sonraki sayfayı çevirirseniz, Leydi Pramila, Divyanshi'nin kendi ateşini yaktığı çok güzel bir resim var. Bana biraz ona benzediğim söylendi."

Pramila kitabı kapattı.

"Benimle alay ediyorsun," diye tersledi. "Prenses, hiç utanmanız yok mu? Size yardım etmeye çalışıyorum."

"Leydi Pramila," diye seslendi bir ses. Bir figür yaklaşırken Malini atların nal seslerini duydu. "Yanlış bir şey mi var?"

Malini gözlerini indirdi. Pramila'nın kitabı sıkıca kavradığını gördü. "Lord Santosh," dedi Pramila, bal gibi bir sesle. "Yanlış bir şey yok. Ben sadece prensese talimat veriyorum."

Santosh havada asılı kaldı, açıkça kendini de dahil etmek istiyordu.

Pramila sessiz kaldığında, "Yakında naibin mahaline ulaşacağız," dedi. "Prensesin hazır olduğundan emin ol."

"Elbette lordum," diye mırıldandı Pramila.

Atı uzaklaştı.

"Yaramazlık yaptığında ne olduğunu gördün mü?" Pramila sessizce söyledi. "Çocukluğunuzu ağabeyinize rapor etmesini mi istiyorsunuz? Üzerimize daha fazla ceza yağmasını mı istiyorsunuz?"

Kardeşi ona ondan daha fazla ne yapabilirdi ki?

"Hâlâ başka çocuklarım var," dedi Pramila. Parmakları belli belirsiz titriyordu. "Onları canlı görmek isterim. Seni uslu durmaya *zorlamam* gerekiyorsa..." Tehdidin yarı biçimlenmiş bir şekilde havada asılı kalmasına izin verdi.

Malini hiçbir şey söylemedi. Bazen özür dilemek Pramila'nın öfkesini daha da alevlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Ne de olsa bir özür hiçbir yanlış düzeltemezdi. Ölüleri geri getiremezdi.

Pramila kitabı bir kez daha açarak, "Bu gece dozajınızı iki katına çıkarın, sanırım," dedi.

Malini kulağını Pramila'ya çevirdi. Kitabın çatlayarak açılma sesini duydu; parmakların sayfalara sürtünmesini. Pramila'nın sesini.

Parijat'ın saf ve kutsal bir kadını ölümsüzlüğü kucakladığında işte bunu başarabilir.

Malini perdenin arkasından askerlerin gölgelerini saydı. Lord Santosh'un figürü atının üzerinde kambur duruyordu, başının üzerinde itaatkâr bir uşak tarafından tutulan bir şemsiye vardı.

Kardeşinin ölümünü görmekten zevk alacağı tüm yolları düşündü.

PRIYA

Rukh naibin mahalindeki her şeye baktı: içi boş güller ve lotus çiçekleriyle oyulmuş kafes duvarlar, beyaz ipek perdelerle bölünmüş havadar koridorlar, yüksek, gümüş kiremitli tavanları tutan kumtaşı sütunların kaidelerine oyulmuş tavus kuşu tüyü demetleri. Oyalanmaya ve her şeyi içine çekmeye çalıştı ama Priya onu acımasızca sürükledi. Ona aval aval bakması için zaman veremezdi. Çok ama çok geç kalmıştı ve aşçı Billu'yu geç kalacağı konusunda uyarmış olmasına rağmen -özellikle bu durum için sakladığı haşhaşla rüşvet vermişti- onun iyi niyetini ancak bir yere kadar esnetebilirdi.

Rukh'u Khalida'nın gözetimine verdi; Khalida asık suratlı, kıdemli bir hizmetçiydi ve hanımına çocuğun malikanesinde bazı ufak tefek işler yapıp yapamayacağını sormayı gönülsüzce kabul etti.

Priya Rukh'a, "Daha sonra gelip seni göreceğim," diye söz verdi.

Khalida, "Leydi Bhumika kalmasına izin verirse, akşam yemeğinden önce onu alabilirsin," diye cevap verince Rukh dudağını ısırды. Yüz ifadesini endişe kaplamıştı.

Priya başını eğdi.

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Rukh'a dedi ki, "Merak etme. Hanımefendimiz hayır demez."

Khalida kaşlarını çattı ama karşı çıkmadı. Naibin karısının ne kadar cömert olabileceğini o da Priya kadar iyi biliyordu.

Priya ikisini de bırakıp hizmetçilerin yatakhanesine gitti ve orada aceleyle

Açıkça kirli olan sarisindeki çamur ve kirin en kötüsünü temizledi ve mutfığa yöneldi. Yol üzerindeki basamaklı kuyuya uğrayıp iki kova dolusu su toplayarak gecikmesini telafi etmeye çalıştı. Ne de olsa yoğun bir saray mutfığında suyun işe yaramadığı bir zaman asla olmazdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse onun yokluğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Büyük toprak fırınlar sıcak olmasına ve birkaç hizmetlinin telaşla girip çıkmasına rağmen, mutfak personelinin çoğu çay ocağının yanında toplanmıştı.

Genç muhafızlardan biri olan Mithunan, kaynamakta olan çaydanlığın yanında durmuş, bir elinde tuttuğu toprak bardaktan içerken diğer eliyle çılginca hareketler yapıyordu. Bütün hizmetkârlar dikkatle onu dinliyordu.

"... sadece bir öncü binici," diyordu. "Tek bir at. Parijat'tan geldiği her halinden belliydi. Aksanı tam bir saray aksanıydı ve nöbetçi yüzbaşı onun imparatorluk nişanı taşıdığını söyledi." Mithunan çayından bir yudum aldı. "Yüzbaşı bayılacak sandım, o kadar şaşırmıştı ki."

Priya kovaları yere bıraktı ve yaklaştı.

Billu ona doğru baktı. "Sonunda seni görmek güzel," dedi kuru bir sesle. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Prenses *bugün* geliyor," dedi hizmetçilerden biri, en iyi dedikodular için ayrılmış o sessiz ve heyecanlı ses tonuyla.

"En az bir hafta daha gelmeyecekti," diye ekledi Mithunan başını sallayarak. "Nöbette ona dikkat etmemiz bile söylenmedi. Ama binicinin dediğine göre yanında maiyeti yokmuş, o yüzden hızlı hareket ediyormuş."

"Maiyetim yok," diye tekrarladı Priya. "Emin misin?"

Parijativipa'daki her şehir devletinden her kraliyet mensubu, hizmetkârlar, muhafızlar, eğlence görevlileri, gözde soylular gibi geniş ve çoğunlukla işe yaramaz bir dizi yandaşla seyahat ederdi. İmparatorun kız kardeşinin küçük bir ordudan daha az bir şeyle seyahat etmesi saçma bir kavramdı.

Mithunan omuz silkti. "Ben sadece binicinin bize ne söylediğini biliyorum," dedi beceriksizce. "Ama belki de kurallar farklıdır, bilirsin işte. Bu şartlar altında." Boğazını temizledi. "Her neyse. Yanıma biraz yiyecek almak için gönderildim. Çifte vardiya yaptık ve üçüncü bir vardiyaya kalmamız gerekebilir. Adamlar aç."

"Gündüz vardiyası muhafızları nerede?" Billu bir sepet dolusu yiyecek yığmak için harekete geçmişken sordu.

"Şehrin dışında," dedi Mithunan. "Yüzbaşı, naibin prenses buraya gelmeden önce her şeyin güvenli bir şekilde kapatılmasını istediğini söyledi. Billu Kardeş, başka çayınız var mı? Ya da şeker kamışı? Hepimizi uyanık tutacak herhangi bir şey..."

Onlar konuşmaya devam ederken Priya sessizce uzaklaştı, giderken fırının yanındaki sepetten bir paratha aldı ve toptan ağzına tıktı. Sima burada olsaydı ona terbiyesiz bir canavar derdi ama değildi, bu yüzden Priya istediği kadar kaba davranmakta özgürdü.

Birinin öldürüldüğünü düşünmekle hata etmişti. Boğazları kesilmemiş ya da cesetleri tapınakların dışına atılmamıştı. İsyançı cinayeti yoktu.

Sadece bir prenses, hapsedilmek için erken gelmiş.

İşi bittikten sonra Priya, Rukh'u Khalida'nın gözetiminden aldı ve çocukların uyuduğu yatakhaneye götürdü. Ona yedek bir uyku minderi bulduktan sonra, onu diğer sekiz hizmetçiyle paylaştığı kendi yatakhanesine götürdü. Etrafını çevreleyen, taze yağan yağmurun çembere aldığı sade verandanın örtüsü altında diz çöktü, ellerini pallu'suna sardı ve kutsal ağacı boncuk şeklinde oymaya başladı.

Tahtanın kumaş üzerindeki yanığı ona küfür ettirecek kadar güçlüydü. Bir an için dilini ısırды, bir acı onu diğerinden uzaklaştırdı ve yontmaya devam etti, elleri sabit ve emindi. Bundan çok daha fazla acıyla başa çıkabilirdi.

"Gel yanıma otur," dedi hala yağmurun altında duran ve günün gidişatından gözle görülür bir şekilde bunalmış olan Rukh'a. Rukh verandaya çıktı. Onun yanında diz çöktü. "Şunlardan birini bana ver," diye ekledi, yanındaki yerde birikmiş küçük kurdele ve iplik yığınına işaret ederek. Adam bir tanesini aldı. Kadın bıçağı indirdi ve ondan aldı.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu ürkekçe, kadın boncuğu düzgünce ipe geçirirken.

"Bana şu ana kadar yeni hayatını nasıl bulduğunu anlatabilirsin," dedi. "Khalida senin için ne gibi işler ayarladı?"

"Tuvaletleri temizliyorum," dedi. "Fena değil. Hayır, bu gerçekten çok iyi. Bir yatak ve yemek..." Çaresiz bir şekilde başını sallayarak sözlerini bitirdi.

"Biliyorum," dedi. Gerçekten biliyordu. "Devam et."

"Her şeyi yapacağımı söyledim ve yapacağım," dedi Rukh aceleyle. "Çok minnettarım hanımefendi."

"Bana Priya demeni söylemiştim."

"Priya," dedi itaatkâr bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Onun minnettarlığını görmezden gelmek dışında ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden sadece başını salladı ve tahta boncuğu kendi tenine bastırdı. Boncuk o kadar küçüktü ki onu yakmak yerine sadece bileğini ısıttı, büyüsetinden sinirlerine ve kanına sızdı. Boncuğu bir süre orada tuttu, Rukh'a zarar verecek kadar güçlü olmayacağından ama yine de ona yardım edecek kadar güçlü olacağından emin oldu ve onun yüzünü izledi. Çenesini indirmiş, bakışlarını toprağa çarpan yağmur damlalarına sabitlemişti. Hâlâ bunalmış görünüyordu.

Naibin mahaline ilk geldiğinde neler hissettiğini hatırladı. O ilk hafta her gece ağlamış, diğer kızları uyandırmamak için kendi gözyaşlarının sesini bastırmak amacıyla uyku örtüsünü yüzüne katlamıştı.

"Sana bir hikâye anlatacağım," dedi ona hafifçe. Adam başını kaldırdı ve merakla ona baktı. "Bir Srugani prensini Ahiranyi bir çamaşırcı kadınla evlenmesi için kandıran kurnaz yaksa hakkındaki hikâyeyi duydun mu?"

Başını iki yana salladı.

"Peki, elini ver de sana anlatayım."

İpliği adamın bileğine doladı ve hikâyesine başladı.

"Srugani ve benzerleri yaksa'nın ne kadar güçlü ve zeki olduğunu anlamadan önce, Çiçekler Çağı'nın başlangıcına yakındı..."

Priya maskeler ve yanlış kimlikler, bir onur düellosu ve beyaz zambaklar ve safranla örtülü bir çamaşırcı kadın hikâyesinden hatırlayabildiklerini anlattığında, Rukh rahatlamaya başlamış, verandada arkasına yaslanmış ve bileğindeki yeni kutsal ağaç boncuğuyla oynarken biraz gülümsemişti.

"Dikkatli ol," dedi Priya ona. "Daha fazla kutsal odun bulmak kolay olmayacak. Nereden geldiğini biliyor musun?"

"Orman mı?"

"Yaksa'ların hepsi öldüğünde yetişen ağaçlardan," dedi Priya. "Kutsal ağaçta onların büyüünün bir kısmı var." Boncuğa kendi parmak ucuyla vurdu. "Artık yaksa yok demek yeni ağaç yok demektir, bu da kutsal odunu

Maliyetli. Bu yüzden ona iyi davranın, tamam mı?"

"İşte buradasın," dedi bir kadın sesi. Priya ve Rukh başlarını çevirdiler. Yağmur yeniden hafiflemeye başlamıştı ama verandanın kenarında duran kadın, saçlarının üzerine çektiği pallu'suyla sağanağın son damllarına yakalanmıştı, kumaş sudan belli belirsiz parlıyordu. "Priya," dedi kadın. "Benimle gel. Sana ihtiyaç var."

"Sima," diye selamladı Priya onu. Kurdele makaralarını, bıçağı ve kutsal odun parçasından arta kalanları toplayıp kaldırdı. "Sima, bu Rukh."

"Merhaba hanımefendi," dedi ihtiyatla.

"Memnun oldum Rukh," dedi Sima. "Akşam yemeğini kaçırmadan önce mutfağa gitmelisin."

"Devam et," diye onayladı Priya, Rukh güvence için ona bakarken. "Kendi yatakhane giden yolu bulabilirsin, değil mi? Diğer çocuklar sana rehberlik edecektir."

Başıyla onayladı. Son bir kez mırıldanarak teşekkür etti ve Priya'ya doğru hafifçe gülümseyerek verandadan atlayıp kaçtı.

O gider gitmez Sima Priya'yı kolundan yakaladı ve verandadan mahale doğru sürükledi. Priya'nın üzerindeki eli güçlüydü, yağmur nemliydi ve saatlerce çamaşır yıkamaktan sabun kokuyordu.

"Demek eve bir sokak köpeği getirmişsin," dedi Sima ona. "Bunun doğru olduğunu bilmeliydim."

"Sana kim söyledi?"

"Oh, sizi içeri alan muhafızlardan biri. Bilmiyorum," dedi Sima umursamaz bir tavırla. "Billu seni koruduğu için şanslısın. Çok geç döndün."

"Pazarların kapalı olacağını bilseydim, dışarı çıkma zahmetine bile katlanmazdım. Yardım etmeye gittim," dedi Priya. "Ne iş yaptığımı biliyorsun. Ama pek bir şey yapamadım. Sonra onu buldum. Yalnızdı Sima."

Priya, arkadaşı gözlerini devirip başını sallamadan önce Sima'nın yüzünde tanıdık bir kızgınlık ve şefkat karışımının titrediğini gördü. "Pazar kapanışlarından bahsetmişken, gerçekten benimle gelmen gerekiyor." Sima Priya'nın kolunu bıraktı, onun yerine komplocu bir havayla kolunu Priya'ninkiyile birleştirdi. "Ve acele etmemiz gerekecek."

"Neden?"

"Prenses neredeyse geldi," dedi, sanki Priya bir ahmakmış gibi.

"İzleyeceğiz." Priya'yı öne doğru çekti. "Gel bakalım. İyi bir yer kapmak için muhafızlardan birine koca bir şişe şarap rüşveti vermek zorunda kaldım."

"Açım," diye itiraz etti Priya.

Sima, "Daha sonra yiyebilirsin," dedi.

Mahal'in yüksek bir yerinde, dar ve parmaklıklı bir pencerenin mermer kaplı giriş avlusuna baktığı bir depoya gittiler. Pencere her seferinde sadece birinin dışarı bakabileceği kadar büyüktü. Önce Priya baktı ve naip ile danışmanlarını gördü, yanlarında her zaman var olan yağmur tehdidini uzak tutmak için şemsiyeleriyle duran görevliler. Parijatdvipan beyaz ve altın rengi giysiler içindeki askerler etraflarında büyük bir hilal şeklinde dizilmişlerdi.

Geri çekildi ve Sima'nın yerini almasına izin verdi.

Priya yere çömelerek, "Bizim için biraz şarap saklamalıydın," diye mırıldandı.

Sima başını salladı. "İçki içmek için zamanım olmayacak. Yeni bir işim var. Sen şehirde gezip tozarken, Gauri prensesin yeni evindeki işleri yapmaları için kızları topluyordu. Süpürme, yemek yapma, her zamanki işler." Sima, Priya'ya yan gözle baktı. "Onu bulmalı ve sen de gönüllü olmalısın. Sonunda yeniden birlikte çalışabiliriz."

Mahaldeki ilk yıllarından beri, ikisi de henüz kızken, ev işlerini paylaşmamışlardı. Sima köyünü ve ailesini terk edip mahale kendi isteğiyle gelmişti ama şehrin büyüklüğü ve karmaşası onu bunaltmıştı. Priya da Rukh gibiydi elbette: naibin karısı tarafından alınan acınası vakalardan biri, terk edilmiş, vahşi, öfkeli ve tamamen yalnız bir başka yetim. İlk başta zorunluluktan birbirlerine tutunmuşlardı. Ama kısa sürede güzel kızlara, içkiye ve yatakhanelerinde dedikodu yaparak, uyumaya çalışan hizmetçilerden biri onları susturmak için ayakkabı fırlatana kadar birbirlerine gülerek geçirdikleri gecelere duydukları ortak sevginin üzerine bir dostluk inşa etmişlerdi.

"Bozuk para iyi mi?" diye sordu

Priya. "Sikke çok iyi."

"O zaman yönetebileceğinden daha fazla gönüllüye sahip olacağını düşündüm."

"Ah, hayır." Sima parmaklıkların arasından gözlerini kısarak baktı.

"Buraya gel. Atları görebiliyorum."

Priya inleyerek ayağa kalktı. Sima kıpırdamayınca ona yaklaştı ve ikisinin de bakabilmesi için yüzlerini birbirine bastırdı.

Atlar çok güzeldi, bembeyazdı ve parlak altınla dizginlenmişlerdi, gümüş ve fildişi kemiğinden bir arabayı çekiyorlardı. Arabanın içindekiler gizlenmişti, üstleri koyu renk bir kumaşla örtülmüştü ve etrafları perdelerle çevriliydi. Arabanın her iki yanında biniciler vardı ama aslında tam bir maiyet yoktu. Sadece silahlarını kuşanmış bir grup asker ve atından inerek naibi saygıyla selamlayan bir asilzade vardı.

Arabanın perdesi açılıp yaşlı bir soylu kadın inerken Sima kulağına, "Prenses," dedi, "Hirana'da hapsediliyor."

Priya'nın kafatasında aniden beyaz bir boşluk oluştu.

Sima, "Gauri gönüllü toplamak için uğraşüyor," diyordu. "Ben varım tabii ki. Daha iyisini bilmeyen birkaç yeni kız. Hepsi bu kadar."

Priya, "Ama sen daha iyi biliyorsun," demeyi başardı.

"Parayı istiyorum," dedi Sima sessizce. "Hayatımın geri kalanında hizmetçi olmak istemiyorum. Hiranaprastha'ya bunun için gelmedim. Ve sen..." Sima bir nefes çekti ama Priya o kadar uyuşmuştu ki yanak yanağa olmalarına rağmen bunu hissetmedi. "Senin de sonsuza kadar burada kalmak istediğini sanmıyorum."

"Kötü bir hayat değil," dedi Priya. "Daha kötüler de var."

"Bu, sahip olduğundan biraz daha fazlasını isteyemeyeceğin anlamına gelmez," dedi Sima. "Ve orada olanlar - uzun zaman önceydi, Pri."

"Ahiranyi unutmaz." Priya pencereden uzaklaştı.

Sırtını duvara dayadı ve gözlerini tavana dikti.

"Bırakın isyancılar hatırlasın," dedi Sima. "Şiirlerini ve şarkılarını yazsınlar ve silahlansınlar. Sen ve ben, kendi başımızın çaresine bakmalıyız."

Eklemedi *çünkü başka kimse eklemeyecekti*. Bu gerçek onların iliklerine işlemişti.

Ama.

Hirana.

Eğer Gautam onu geçmişinin kemiklerine yaklaştırmışsa, Hirana da hafızasının kırık parçalarının huzursuzca dinlendiği bir mezardı.

O anda her şey başına yıkıldı. Yorgunluk. İçindeki boşluk. Rukh'un kabadayılığı ve yalnızlığı, kendi geçmişini önüne seren bir ayna gibi. Bir bıçağın derisini ne kadar kolay parçalayabileceği düşüncesi. Devrilmenin, reddedilmenin, aşağılanmanın aşağılanması. *Peki sen ne yapıyorsun? Yerleri mi süpürüyorsun?*

Bir zamanlar çok daha fazlası olması gerekiyordu.

Olmak için yetiştirildiği kişi olamazdı. Ama belki, sadece belki, sahip olduğundan biraz daha fazlasını istemesine izin verebilirdi. Sadece birazcık.

Kalbinde aniden bir kıvılcım çaktı; o kadar küçük ama yine de o kadar güçlü bir arzuydu ki, açlıktan kıvranan bir bedenin açlığı gibi içinde kabardı. Eski yeteneklerini ya da eski gücünü istemesine izin veremezdi. Ama şunu isteyebilirdi: Kendisinden nefret eden bir adamın önünde diz çökmeden kutsal odun satın alabilecek kadar para. Hayatı biraz *daha iyi* hale getirecek kadar para: pazarda kimsesi olmayan o çocuklar için. Artık onun sorumluluğunda olan Rukh için. Kendisi için.

Para güç demektir. Ve Priya güçsüz hissetmekten çok yorulmuştu.

"Onu görebiliyorum," diye nefes nefese kaldı Sima. "Yüzünü göremiyorum ama sarisi çok güzel."

"O bir prenses. Tabii ki sarisi çok güzel."

"Gri ama. Daha parlak bir şey giyer diye düşünmüştüm."

"O bir mahkûm."

"Hapisteki kraliyet ailesinin ne giydiğini kim bilebilir? Bana laf atmayı kes, Pri. Gel ve bak."

Priya bu kez Sima'nın yerini aldı. İnce bir figür arabadan henüz inmişti. Priya, arabanın duvarına yaslanmış bir elin kenarını görebiliyordu; prensesin sarisinin inci gibi kumaşı esintide hafifçe kıpırdıyordu.

"Ben Gauri'yi bulmaya gidiyorum," dedi ve geri çekildi.

"Şu anda mı?" Sima alnı şaşkınlıkla kırışarak sordu.

Priya beklemek istemiyordu. Bunun ne kadar aptalca olduğunu çok uzun süre düşünürse, kendini bunu yapmamaya ikna edebilirdi.

"Neden olmasın?" Priya dedi ki. "Ondan bir iş istemem gerekiyor. Seninle Hirana'ya geleceğim." Zorla gülümsedi. "Haklısın Sima. Kendi başımın çaresine bakma vakti geldi."

MALINI

Naip General Vikram tarafından nazikçe karşılandılar. Yanında genç karısı vardı; güzel ve çekingen gözlü Ahiranyi kadın ona kibar ama çekingen bir gülümseme sundu ve sonra özür dileyerek kendi sarayına çekildi. Leydi Bhumika hamileliğinde geç kalmıştı ve misafir ağırlama işlerine yetişemiyordu.

Malini misafir değildi elbette. Buraya kendi *isteğiyle* gelmemiştir. Ama Lord Santosh -Chandra'nın Malini'nin sorumluluğunu ona verdiği gün olduğu gibi, Malini'nin hapsedilmesinden sorumlu olmaktan iğrenç bir memnuniyet duyuyordu- mükellef bir yemekte ısrar etti. Naibin danışmanları da onlara katılmıştı ama Malini'yi rahatlatmak için diğerlerinden uzakta, onurlu bir yer verilmişti.

Büyük tabaklar getirildi. Belki de General Vikram, İmparator Chandra gibi Lord Santosh'un da Parijati'ye özgü olmayan her şeyden hoşlanmadığı konusunda önceden uyarılmıştı, çünkü yemek onun Harsinghar'daki imparatorluk mahalinde yediği yemeklere benziyordu. Yağ, kuru üzüm ve antep fıstığıyla ağırlaştırılmıştı, safran soluk dhal'ın içinde kokulu bir şekilde dönüyordu. Naip yolculukla ilgili nazik sorular sorarken ve Santosh cevap verirken Malini yemek yemeye çalıştı. Malini'ye iğne çiçeği verilmeye başlandığından beri iştahı azalmıştı. Artık hiç açlık hissetmiyordu.

Naibi tartması gerekirdi: zayıflıklarını, inançlarını, bu şeylerin onu kendi çıkarlarına çevirmek için kullanılma olasılığını

Chandra'ya karşı sadakat duyuyordu. Ağabeyini *sevmesi* mümkün değildi -aklı başında hiçbir erkek ağabeyini sevmezdi ve General Vikram zekâdan yoksun olsaydı krallığı bu kadar uzun süre elinde tutamazdı- ama zihni hâlâ iğne çiçeği haftalarının yavaşlattığı düğüm düğüm düşüncelerle doluydu. Tek yapabildiği oturup tabağına bakmak ve ne yapması gerektiği konusunda kendi zihninin sarhoşça tökezlediğini hissetmektir. Evin hizmetçilerini kazanmanın bir yolunu bulması gerekiyordu, artık rüşvet verecek mücevheri ya da parası yoktu. onlara iyilik yapmak için. Mahal'de gözlere ve kulaklara ihtiyacı olacaktı.

"Prenses henüz bilmiyor," dedi Santosh, Malini'nin hoşuna gitmeyecek kadar neşeli bir sesle ve başını kaldırarak, "hapishane hücresinin nerede olduğunu bilmiyor. Bu şerefe nail olmak ister misiniz General Vikram?"

Naibin bakışları aralarında gidip geldi.

"İmparator Chandra sizin Hirana'ya yerleştirilmenizi istedi prenses," dedi.

Malini şaşırması olmayı diledi. Ama şaşırmadı. Dehşet ve teslimiyet içinde birikti, parmakları bile uyuşana kadar midesinden uzuvlarına doğru yuvarlandı.

"Hirana," diye tekrarladı. "Ahiranyi tapınağı."

Pramila sesli bir şekilde nefes aldı. O zaman bunu bilmiyordu.

"Ahiranya rahiplerinin babamın emriyle kendilerini ateşe verdikleri tapınak," dedi Malini yavaşça, Pramila'nın kısılmış yüzünden naibin okunamayan yüzüne bakarak. "Yirmi beş çocuğun yakıldığı tapınak-"

General Vikram aniden, "Evet," dedi. Kendisi de oldukça gri görünüyordu. Hatırladığı kadarıyla, babası o ölüm emirlerini verdiğinde o naipti.

Santosh hafif bir kıkırdamayla, "Başka Hirana yok prenses," dedi. Çok heyecanlıydı, değil mi? "Seçimlerinizi düşünmek için daha iyi bir yer olabilir mi?" diye devam etti Santosh. Sizi nelerin beklediğini düşünmek için."

General Vikram ondan uzağa bakıyordu, gözleri kafesli pencereye sabitlenmişti. Sanki önünde uzanan şeyi kabul etmeyerek onun kaderini görmezden gelebilirmiş gibi.

Malini, "İmparator kardeşim ne isterse," dedi.

Hirana daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Tapınağın bulunduğu yerde zirveye doğru yükselen devasa bir yapıydı.

Fakat

Yüksekliğinde belirgin bir merdiven yoktu; taşlardan oluşan kolay bir eğim yoktu. Bunun yerine, sanki birisi bir yığın ceset almış -hayvan, ölümlü, yaksa- ve onları üst üste yığarak bir ölüler dağı oluşturmuş gibiydi. Uzaktan bakıldığında Malini'nin gözüne grotesk görünüyordu.

Bir halata yönlendirilip tırmanması istendiğinde de durum daha iyi görünmüyordu.

Naip tarafından sağlanan rehber Komutan Jeevan ona sakince, "Dikkatli olmalısınız prenses," dedi. "Hirana son derece tehlikelidir. Yüzey birçok yerde hasar görmüş ve derin çukurlara açılıyor. Halatı bırakmayın. Sadece beni takip edin."

Taşın üzerindeki oymalar yürümek için engebeliydi ve rahatsız edici derecede gerçekçiydi. Malini ipi sıkıca tutarak tırmanırken onlara baktı, Pramila da arkasından oflayıp pufluyordu. Yılanlar kıvrılmıştı, dişleri açıktı, ağızları bir ayak bileği için düzgün bir tuzak görevi görece kadar genişti; taştan oyulmuş, elleri yukarı kalkmış, parmakları kıvrılmış ölümlü bedenler; yaksa, yarı ölümlü yarı doğa olan, gözlerinden yeşillik sızan, ağızlarından bolca bitki fışkıran, şekilleri insana benzeyen ama kalın, şiddetli yaprak dalgalanmalarıyla midelerinden, kalplerinden kırılan o eski ruhlar.

Dünyanın bir zamanlar Ahiranya'dan korkmasına şaşmamalı. Malini, Hirana'nın Çiçek Çağı'nda, altınla cilalandığı, tapınak ihtiyarlarının hâlâ büyük bir güce sahip olduğu ve yaksaların hâlâ dünyada dolaştığı zamanlarda nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu. Altındaki sarmaşık saçlı, jilet dişli, ağaç kabuğu ya da ufalanan toprak gibi derili figürler onu içgüdüsel bir ihtiyatla dolduruyordu.

Santosh'un Malini'yi korumaları için yanında getirdiği Parijati askerleri gergin bir şekilde tırmandılar. Santosh artık neşeli görünmüyordu. Yükseklerle çıktıkça ve yağmur gökyüzünü parçalamaya başladıkça, tepeye ulaşmalarının ne kadar süreceğini sorarken sesi belirgin bir şekilde ağlamaklı bir hal aldı.

Komutan Jeevan hâlâ sakin bir sesle, "Fazla uzun sürmez lordum," dedi. Onların korkaklığı hakkında bir şey düşündüyse bile bunu belli etmeyecek kadar mantıklıydı. "Hizmetçiler prenses için odaları önceden hazırladılar. Memnun kalacağınıza inanıyorum."

Malini'nin hapisanesi Hirana'nın kuzey ucundaydı. Yankılı, boş koridorlardan geçerek -her tarafı gökyüzüne açılan garip bir avludan- avlunun soğuşunu dışarıda tutmak için tasarlandığı belli olan soluk bir perdenin arkasına gizlenmiş kafes duvarlı büyük bir odaya götürüldü. Sadece bir kapı vardı. Bir diğer kapı ise belli ki mühürlenmiş, tuğlalarla kapatılmıştı.

Odaya sadece bir giriş ve çıkış vardı. Yatak olarak bambudan dokunmuş tek bir charpoy vardı. Yetersiz giysi koleksiyonu için bir sandık.

Duvarlar hâlâ siyah lekelerle kaplıydı, odadaki oymalar bakımsızlıktan ve alevden yıpranmış, solmuştu. Malini etrafına bakındı. Muhafızlar, Pramila ve Santosh etrafında koşuştururken başını tavana kaldırdı ve dehşetle fark etti ki burası Ahiranya'nın rahiplerinin yanarak öldüğü oda olmalıydı.

Tabii ki öyleydi. Ağabeyine ve onun zalim, çarpık zihnine lanet olsun. Elbette onu tüm desteklerinden, tüm ittifaklarından uzağa kilitleyecekti. Elbette onu çürümeye yüz tutmuş bir tapınakta, onlarca çocuğun alevler içinde çığlık atarak öldüğü bir odaya gönderecekti, sırf çok güçlü, çok canavar olma suçu *yüzünden*-

"Evet," dedi Santosh. Ağır bir el onun koluna yerleşti. Malini irkilmedi. Ona vurmadı. Sırayla gurur duydu ve bundan rahatsız oldu. "Bu iş görür. İmparator Chandra memnun olacak."

Hirana'nın girişine muhafızlar yerleştirildikten sonra -Komutan Jeevan Santosh'u da yanına alarak ayrıldıktan sonra- Malini charpoy'a uzandı ve Pramila boğazına taktığı küçük ilaç şişesini açtı. Söz verdiği gibi bir sürahi şarabın içine iki doz doldurdu. Malini'nin yanına koydu.

"İç," dedi.

Malini yüzünü çevirdi. Gözlerini kapattı.

"Yine mi bu?" diye iç geçirdi Pramila. "İç, Prenses Malini, yoksa muhafızları çağırmak zorunda kalacağım."

Bunu yapabiliirdi. Daha önce de yapmıştı. Pramila Malini'nin başını geriye doğru çekip ağzını açarak sıvıyı zorla içeri sokarken, Malini'nin boğulmasını ve sıçramasını izlerken, bir yandan *da, Keşke imparatorun istediği gibi iyi olsaydın... Kimse sana zarar vermek istemiyor prenses, hiç kimse.*

Malini dirseğinin üzerine kalktı ve sürahiye kaldırdı. İçti.

Sonra tekrar uzandı ve uyuşturulmuş sersemliğin onu ele geçirmesini bekledi.

Bu şekilde hayatta kalamam, diye düşündü, çoktan kopmaya başlamıştı. Kül izli tavan ona bakıyordu. *Yapamam.*

Pramila, "Naip tapınağın bakımı için hizmetkârlar ayarladı," diye mırıldandı. Malini, Pramila'nın Malini'nin derslerine yeniden başlamak için Anneler Kitabı'nı bir kez daha açtığını duydu. "Yine de onları görmeyeceksiniz prenses. Bundan eminim."

Pramila Malini'yi çok iyi tanıyordu.

Gökyüzünün taşa oyulmuş geniş bir açıklıktan baktığı çatısında bile hava koşullarına maruz kalan garip avludan bir cereyan içeri girdi. Titredi, soğuktan korunmak için kıvrıldı.

Elindekini *kullan*, diye hatırlattı Malini kendine. *Sahip olduğun her şeyi ve her şeyi kullan. Ne yapabilirsin? Burada seni kurtarabilecek ne var?*

Aklını ondan alıyorlardı. Onu insani arkadaşlıktan mahrum bırakmışlardı. Kendisinden başka hiçbir şeyi yoktu. Kalbinde titreşen öfke ve kederden başka hiçbir şey.

Karanlık üzerine çöktü. Pramila'nın sesini duydu, sessiz ve uzak. Uyku ile uyanıklık arasındaki ışısız dünyada eski gücünü hatırlamaya çalıştı. Eski kurnazlığını. Chandra'ya duyduğu öfkeyi yeni bir deri gibi sarıp sarmaladı; sanki bir yılanmış gibi, bir bedenden sıyrılıp başka bir beden oluşturunuyordu.

Hayatta kalmak için kendini zorlayacaktı. Bekleyecekti. Ve Hirana'dan kaçmak için bir fırsat çıktığında -herhangi bir fırsat- bunu değerlendirecekti.

Kendine bu konuda söz verdi ve derinlere, çok derinlere daldı. Kalp kardeşlerinin yanarken attıkları çığlıkların anısına.

ASHOK

Ashok on yaşındayken ilk kez ölümsüz sulara girdi.

İlk daldırma için doğru yaş buydu. Henüz küçük bir çocukken tapınakta yaşamaya başlamıştı. Seçilmiş ve eğitilmişti. Öğle güneşinin bunaltıcı sıcağında ya da gecenin soğuk karanlığında mumsuz otururken şikâyet etmemeyi öğrenmişti. Açlıkla, büyük bir tapınak kardeşinin tenini burkan ellerinin yakıcılığıyla nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Hirana'nın tapınak çocukları böyle eğitilirdi. Acıyı, gücü ve zayıflığı yok etme ihtiyacını böyle öğrenirlerdi.

O ana kadar normal bir sabah geçirmişti. Yaşlı Saroj ona ve diğerlerine dualarında ve işlerinde önderlik etmiş ve hacıların evlerine götürecekleri hediyeleri hazırlamalarını izlemişti: kaynağından kopmuş ama şişelerinde hâlâ güzel, ısıltılı bir mavi olan ölümsüz su şişeleri; minik tılsımlara yontulmuş kutsal odunlar; çekirdekleri çocuksu eller tarafından özenle yerlerine sıkıştırılmış baharatlarla süslenmiş yumuşak meyveler.

Ancak tüm bunlar tamamlandıktan sonra, her zamanki gibi onları serbest bırakmak yerine, suya götürdü.

"Üç yolculuk," demişti. "Sularda üç yolculuktan sonra bizim gibi yaşlı olacaksınız. Bu sadece ilk yolculuğunuz. Unutmayın: Hayatta kalabilecek kadar güçlü olanlarınız hala çok çalışmalı ve daha da güçlenmelidir. İnancı korumak ve Ahiranya'nın büyük tarihinin hatırasını ve geleneklerini muhafaza etmek bizim sorumluluğumuzdur. Her ne kadar

Parijatdvipan imparatorluğu bir zamanlar ne olduğumuzu unuttur, biz unutmayız."

Hayatta kalacak kadar güçlü olanlarınız.

Ashok endişelenmemiştir. Yeterince güçlü olduğunu biliyordu çünkü Çiçekler Çağı'ndan kalma tapınak büyüklerinin, Yaksa'nın adına alt kıtayı fethetmiş olan kadın ve erkeklerin oymalarına bakmıştı. Korkunç, hesaplanamaz bir güce sahip olan. Bakmış ve şöyle düşünmüştü: *Ben büyüklerimiz gibi olmayacağım, gücün sadece bir gölgesini, bir zamanlar olanın zayıf bir yankısını elimde tutmayacağım. Parijat'ta naiple oturmayacağım ya da imparatorun önünde eğilmeyeceğim.*

Ben de senin gibi olacağım.

Ölümsüz sülalardan ilk kez çıktığı anda, ciğerlerini doldurmak için soluk soluğa, bir şekilde hem içi boş hem de dolu bir şekilde haklı olduğunu biliyordu. Çünkü kafasının içinde sangam'ı görüyordu. Efsanevi bir yer. Kozmik nehirlerin buluştuğu, ölümlüler âleminin ötesinde bir dünya; bir zamanlar tapınak büyüklerinin yürüyebildiği bir yer. O gün, diğer çocuklar değişmeye ve güçlenmeye başlamadan yıllar önce, tapınak büyükleri çocukların neye dönüştüğünü fark etmeden önce -her şey ve herkes yanmadan önce- Aşok biliyordu. Yaksa onu duymuştu. Ahiranya'nın ihtişamı geri dönecekti.

Şimdi.

Şimdi nehirlerin birleştiği yerde duruyordu.

Ayaklarının altında buluştular. Ruhun nehri; kalbin etinin nehri, kırmızı ve derin; ölümsüzlüğün nehri, yaşamın yeşilini ve yaşlanmayanın altınını fokurdatıyor.

Yaşayanların nehirleri. Ölülerin nehirleri.

Daha derine indi, su ayak bileklerine, dizlerine kadar yükseliyordu. Gözlerini kapadı ve nefesini tuttu, sonra yavaş ve eşit bir şekilde bıraktı. Bunu daha önce de yapmıştı. Bunun nasıl yapıldığını biliyordu: Bir nefesin, bir adamın zihnini bedeninden ayırıp nehirlerin derinliklerine nasıl götürebileceğini. Ahiranya'nın ormanında bedeni bağdaş kurmuş, sırtı dik, gözleri kapalı, öylece nefes alıyordu. Nehirlerin birleştiği yerde - sangam, en kutsal yer - ruhu buluşma yerine doğru yol aldı.

Aynı girdaplı suyun içinde, bir kadının sadece gölgesi olarak onu bekliyordu. Titriyordu. Artık hep titriyordu. Etrafında

nehir menekşe rengi bir yağ tabakasıydı.

"İyi değilsin," dedi ona.

"Ashok," diye mırıldandı başını eğerek. "Yeterince iyiyim." "Öyle misin?"

"Neredeyse yolu buldum," dedi. "Neredeyse. Eminim." "Bana her şeyi anlat."

Kadın onun önünde bocaladı. Gölgesi kırılıyor, nehrin akışına karışıyordu. Burada olmak için yeterince güçlü değildi. Her an bir tür ıstıraptı.

"Uzun süre kalamam," dedi. Sesinde küçük ve kırık bir özür vardı. "Ama söz veriyorum, bizi kurtaracağım. *Söz veriyorum.*"

Daha da yaklaştı. O zaman onu hissetti: acısını, zayıflığını, sevgisini ve sadakatini. Elini uzattı, önünde bir tutam ruh vardı. Yanağına dokundu.

Ona eve gelmesini söylemeyi düşündü. Ona ailesinin yanına, güvende olacağı yere dönmesini söylemeyi düşündü.

Ama eğer bir umut varsa - eğer bir şans varsa -

"Güçlü olmanın ne demek olduğunu biliyorum," dedi ona. "Her şeyin bir bedeli olduğunu biliyorum."

Öyle de oldu.

"Güçlü ol o zaman," diye mırıldandı. "Ve ben burada olacağım."

Kadın kayboldu ve adam kaldı, sangam onun etrafında dolanıyordu.

PRIYA

Felaketle karşılaştıklarında Hirana'ya tırmanışlarının henüz dördüncü haftasıydı.

Priya hizmetçi sırasının en arkasındaydı, tırmanışı yarılarmıştı ki karanlığı yaran bir çığlık ve ardından yere çarpan bir fenerin çınlamasını duydu. Donup kaldı. Üstünde yılan gibi kıvrılan fener sırası dalgalandı ve taşıyıcıları da onunla birlikte donup kalınca hareketsiz kaldı. Yavaş bir nefes çekti.

Yağmurun, kanın ya da bir şekilde her ikisine de benzeyen demir keskinliğinde bir şeyin tadını aldı. Ayak tabanlarını nemli taşa bastır dı ve kendini toprakladı. Sol elindeki sudan kayganlaşmış kılavuz ip, zaten aşınmış olan avucuna battı. Islak ip çiğ tende acı verirdi ama Priya tırmanışlarının yarısında yağmur bastırıp giysileri, derileri ve malzemeleriyle birlikte ipi de ıslatmaya başladığında daha sıkı sarılmıştı. Şimdi durmuştu, ama sadece Hirana'nın taşını kaygan ve tehlikeli bir şekilde pürüzsüz hale getirdikten sonra. Artık

Birinin düştüğünü merak ettim.

Arkasından Meena fısıldadı, "Ne oldu?"

Meena bu rolü üstlenmek için gönüllü olan en genç hizmetçiydi ve en iyi zamanlarda bile gergin biriydi. Çığlık onu sarsmıştı. Priya onun nefes alış verişinin ne kadar sık olduğunu duyabiliyordu; bu, Priya'nın kendi ciğerlerinin de acıyla sızlamasına neden olan panik içinde bir ritimdi.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Priya. Meena'nın hatırı için sakin görünmeye çalıştı. "Hâlâ sıkı sıkı tutunuyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Bakmaya
gidiyorum." "Ama-"

"Feneri al." Ortak ışığı Meena'ya uzattı, o da titreyen parmaklarıyla kavradı. "Uzun sürmez."

Tıpkı Priya'nın bir zamanlar deriyi kemikten nasıl ayıracağını bilmesi gibi, Hirana'ya nasıl tırmanılacağını da biliyordu. Ne de olsa tapınak çocuklarının yaptığı buydu: Yaksa ruhlarının kutsamasını isteyen hacıları Hirana'nın yüzeyine çıkarmak; hacıları Yaksa'nın seçtiği tapınak büyüklerine yönlendirmek. O zamanlar ip yoktu. Ne de olsa hac hem ruhani hem de fiziksel bir yolculuktu. Bir bedeli vardı. Bazıları bocaladı ya da başarısız oldu. Bazıları düştü. Yaksa, tıpkı tapınak konseyinden talep ettiği gibi, kendisine tapanlardan da güç talep ediyordu.

Sadece layık olanlar
yükselebilirdi. Priya bir
zamanlar buna layıktı.

Elinde fener olmadan hızlı hareket etmek daha kolaydı. İpi sadece gevşekçe tutuyor, Hirana'ya olabildiğince hızlı tırmanıyordu. O ve Meena diğer hizmetkârların gerisinde kalmışlardı -Meena'nın gerginliği ikisini de yavaşlatmıştı- ama Priya çok geçmeden diğerlerinin durduğu noktaya ulaştı, o kadar yakın durmuşlardı ki ayakları neredeyse birbirine değiyordu.

Priya'ya en yakın olan hizmetçi, bir eliyle kılavuz ipi çevirirken diğer eliyle de fenerini olabildiğince karanlığa doğru tutuyordu.

Işığında Priya Sima'yı görebiliyordu.

Sima kılavuz ipin solunda, Hirana'nın yüzeyinden biraz daha aşağıda sıkışıp kalmıştı: Ayağı takılmış, kaymış ve vücudu ıslak kayanın üzerinde haince kaymış olmalıydı. Kollarını uzatmış, her bir kasını belirginleştirmişti. Parmakları taştaki yarıklardan birine takılmıştı, eklemleri vücudunu yukarıda tutmanın verdiği zorlamayla bembeyazdı. Geri kalan kısmı görünmüyordu.

Kayaya oyulmuş bir yarığın içine düşmüştü; bir dizi heykelin arasına oyulmuş, gölgenin doğal düşüşünü takip edecek şekilde şekillendirilmiş, zekice gizlenmiş bir boşluktu bu. Çoğu açıdan bakıldığında görünmezdi. Ama şimdi Sima tuzağa yakalandığına göre, tuzağı gözden kaçırmak zordu. Onu dişsiz ve kavrayıcı bir ağız gibi tutuyordu.

Priya yarığın ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama Sima'nın kontrolünü kaybetmesi düşüncesi - Sima'nın takla atarak ölmesi ya da daha kötüsü

Karanlıkta, kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde canlı canlı hapsolmak Priya'nın midelerini bulandırdı.

Eğilen hizmetçi sert bir el tarafından geri çekildi.

Baş hizmetçi Gauri öfkeyle, "Eğilme," dedi. "Senin de düşmene izin veremem. Sen," diye bağırdı daha yukarıdaki bir kadına, sopasıyla onu işaret ederek, "git ve kapılardan bir muhafız getir. Onlara bir kızın kaydığını söyle. Acele edin!"

Kadın tırmanmaya başladı. Ama ıslak zeminde, elinde lamba ve ipe çok yavaştı. Çok yavaştı.

Sima nefes nefese kalmıştı, gözlerinin akı titrek fener ışığının aydınlatığı karanlıkta görünüyordu.

"Dayanamıyorum," diye hırıldadı Sima.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi Gauri. "Sen güçlü bir kızsın. Şimdi bırakma."

Ama Sima korkmuştu ve elleri kesinlikle Priya'nınki kadar hamdı, parmaklarının altındaki taş cam gibiydi. Yardım gelene kadar dayanamayacaktı.

Priya yere baktı. Sarmaşıklara ve yapraklara benzeyecek şekilde oyulmuş taş, çatlak yüzeyinden fışkıran yeşille kaynaşıyordu.

Hirana'yı bir zamanlar tanıyordu ve o da onu tanıyordu. Onu hâlâ tanıyor.

Tırmandığı ilk gece, tek konsantre olabildiği şey cesaretini kaybetmeden zirveye çıkmak olduğunda emin olamamıştı. Ama şimdi emindi. Ayağa kalkıp kendini nefes almaya zorlarken -fenerler sallanırken ve Sima'nın parmakları tutundukları yerden birazcık kayarken- ayaklarının altındaki ıslak taşın nabzını hissetti, sanki yüzeyindeki sarmaşıklar onu kucaklamak için hareket ediyormuş gibi kayıyordu. Kulağını Hirana'ya dayarsa, taşın, uyuyan büyük bir canavarın omurları gibi kabardığını duyacakmış gibi bir hisse kapıldı.

Dışarı çıkabilirdi. Omurganın onu taşımasına izin verebilirdi. Tek gereken bir inanç sıçramasıydı.

Yapmamalıyım, diye düşündü Priya uzaktan. *Ruhlar, gerçekten yapmamalıyım.*

Ama bu Sima'ydı. Onun arkadaşı.

Diz çöktü. Sarı fener ışığı çıplak ayaklarının üzerine gölgeler düşürdü. Altındaki taş siyahtı, yüzeyi çatlamış bir yumurta gibi yarılmıştı ve sarısından liken ve yosun sızıyordu. Ona dokundu

parmak uçlarını yeşile değdirdi; yağmur suyunun altında sıcaklığını hissetti.

"Toprak beni korusun," diye mırıldandı. Sonra bir kez daha ayağa kalktı ve kılavuz ipten uzaklaşarak sola ve karanlığa doğru adım attı.

Tepesinde şok olmuş çığlıklar duydu -Gauri'nin adını haykırdığını duydu- ama Priya başını kaldırmadı. Hareket etmeye devam etti. Yavaş, dikkatli, kafasının içinde kendine küfrederek.

Bunu yapmak istemiyordu. Bunu yaptığına pişman olacaktı. Bunu yapmak istedi. *Yapıp yapamayacağını* bilmek istiyordu. Sima'nın paniklemiş nefesini duyabiliyordu.

Bu basamakta kabartma oymalar vardı: yığınlar halinde kıvrılmış yılanlar, ağzını ayırmış ve dişlerini yukarı kaldırmış bir kobra. Keskin kenarı teninde hissetti. Dondu kaldı.

Kafasının içinde bir ses duydu. Bu sefer kardeşinin değil. Alçak, kültürlü. Eğleniyorum.

Bir ihtiyar.

Sen ve Hirana arasında özel bir bağ var, değil mi ufaklık? Omuzlarındaki ellerin anısı. Beyaz pamuktan bir kılıf giymiş, saçlarından kutsal odun boncukları dökülen bir figür ona doğru yaklaşıyor. *Ama gözlerini kandırmak için yapıldığını unutma. O yüzden gözlerine güvenme.*

İçinden küfretti. Gözlerini kapattı, sanki tapınak büyükleri hâlâ hayattaymış ve itaat etmek, onu onaylamak için oradaymış gibi. Derisine güvenerek ayağını daha da sola kaydırды. Pürüzler yerini birbirine dolanmış yumuşak sarmaşıklara bıraktı. Altlarındaki taş sağlamdı.

Bir adım. Bir adım daha. Bir adım daha. Zemini test etti. Kırık, burada. Sağlam, burada. Gauri'nin hâlâ bağırdığını duyabiliyordu, sesi boğuktu. Taş ani ve keskin bir şekilde eğildi ve Priya bir kez daha durdu, ayak parmaklarını yere doğru kıvrıdı. Sima'nın nefesi şimdi çok yakındı, çok yakın, bu yüzden Priya gözlerini açtı.

Sima onun önünde yerde yatıyordu. Gözlerinin akı karanlıkta parlıyordu.

Priya ayaklarını geri çekti ve kendisini sabit tutacak kadar sert olan yere diz çöktü. Sonra yüzüstü yattı. Elini uzattı.

"Artık tırmanabilirsin," dedi. "Eğer beni kullanırsan. Ama kayayı bırakıp beni tutman gerekecek. Bunu benim için yapabilir misin Sima?"

"I..." Sima durdu. Kansız parmakları seğirdi. "Ben... yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin," dedi Priya kararlılıkla.

"Seni de aşığı çekeceğim. İkimiz de öleceğiz."

Priya tam olarak emin olmasa da, "Olmayacak," dedi. "Hadi ama Sima."

"Hayaletler beni alacak," diye fısıldadı Sima. "Bunu biliyorum."

Priya sessizce, "Eğer adalet varsa, tapınak büyüklerinin ve tapınak çocuklarının ruhları Hirana'dan uzakta bir yerde, yaksa ile birlikte," dedi. "Ve eğer yoksa, şey. Üstümüzde bir sürü Parijati varken o hayaletlerin iyi Ahiranyi hayatları isteyeceklerini sanmıyorum."

"Priya," diye ısırdı Sima. "Yapma. Sen-"

"Başım belaya mı girsin? İkimiz de güvende olduğumuzda bana düzgünce söyleyebilirsin. Söz veriyorum dinleyeceğim."

Sima gülme girişimi olabilecek bir inilti çıkardı. Gözlerini sıkıca kapattı. "Priya. Korkuyorum."

"Korkmana gerek yok. Ben buradayım." Priya kollarının üst kısmını taşın üzerine bastırarak kendini biraz daha yaklaştırdı. Elini Sima'nın eline değdirebilecek kadar. Sima'nın parmaklarının titrediğini hissedebiliyordu. "Değerli olanlar Hirana'da her zaman güvendedir," dedi Priya. "Eskiden hacılara böyle söylerlerdi. Ve sen de buna layıksın Sima. Buna ben karar verdim. Yani iyi olacaksın."

Sima'nın eli titredi. Vücudu sarsıldı ve Priya kalbi hızla çarparak ona doğru koştu. Sima'nın eli bir an sonra tekrar taşa kenetlendi.

"Priya!" Sesi dehşetten kısılmıştı. "Elimi tut," dedi Priya. "Gel."

Uzun, gergin bir andan sonra Sima yaptı. Priya'nın elini acı verici, burkucu bir şekilde kavradı. Önce bir hıçkırık, sonra bir çığlık attı ve kendini yukarı, yukarı sürükledi. Tırnakları Priya'nın derisini kazıyordu. Priya kendi dişlerini sıktı, ayağını kayaya taktı ve ikisinin de hayatta kalması için dua etti.

Sonunda Sima kovuktan kurtuldu. Nefes nefese ikisi de ayağa kalktı. Üstlerindeki diğer hizmetkârlar sessizdi; belki de tek bir sesin onları düşüreceğinden korkuyorlardı.

Derin nefes al. Dışarı.

"Kollarımı tut," dedi Priya sonunda. Şimdi Sima yanındaydı ve panik sonunda onu yakalamıştı. Kanında, kollarındaki tırnak izlerinin sıcak sızısında şarkı söylediğini hissedebiliyordu. "Sana ipe kadar rehberlik edeceğim."

Biraz zaman aldı. Ama sonunda diğerlerinin yanına geri tırmandılar ve

kılavuz ipi. Sima ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü; başka bir hizmetçi ona mırıldandı ve elini başına koydu.

Priya omzunda keskin bir darbe hissetti. Gauri'yi görmek için döndü. Yaşlı kadının yüzü kansız beyazdı. Gözleri kırışmıyordu.

"Seni aptal," dedi. "İkiniz de. Zırlamayı kes, Sima. Geç kaldık."

Sima cevap olarak anlaşılmas bir şeyler hıçkırdı. Ama ayağa kalktı. Hizmetçiler bir kez daha hareket etmeye başladılar. Gauri Priya'ya son bir kez baktı -kızgın, öfkeli ve fazlasıyla düşünceli- sonra arkasını döndü.

"İstersen feneri taşımaya devam edebilirim," dedi Meena. Bir yaprak gibi titreyerek Priya'nın arkasında durdu.

Priya ellerini kıvırdı ve çözdü. Bütün vücudu ağrıyordu.

"Gerek yok," dedi. "Onu taşıdığın için teşekkür ederim, Meena. Ama şimdi iyiyim. Dur, onu senden alayım."

İki muhafız kapılarda bekleyerek her bir kadının silahını dikkatle kontrol etti. Her zaman yaptıkları gibi Gauri'nin sopasını incelediler ve saygı dolu bir baş hareketiyle ona geri verdiler. İkisi de Parijat'tan prensesle birlikte gelen askerlerdi ve diğer hizmetkârlara soğukkanlılıkla, umursamazca baktılar.

Priya da onlara baktı. Küçük bıçağını özlemişti.

"Bekliyor," dedi biri. Sonra ekledi, "Bir kızın düştüğünü duydum.

Kaybınız için üzgünüm."

Gauri'nin çenesi hafifçe gerildi.

"Onu kaybetmediğimiz için şanslıyız, ruhlar şükretsın," dedi. "Yardıminızı istemek için benimkilerden birini gönderdim. Gelmenizi talep etmedi mi?"

Yüz ifadesi mesafeliydi. Omuz silkti.

"Bize hareket etmememiz söylendi. Ama sanırım kız hayattaysa her şey yolunda demektir." "Her şey yolunda," diye kabul etti Gauri. Ama mutlu görünmüyordu.

Priya, Mithunan gibi içlerinden biri prensesi koruyor olsaydı, hatta naibin soğuk gözlü adamlardan oluşan özel maiyeti bile Sima'yı kurtarmaya gelirdi diye düşünmeden edemiyordu. Ya da en azından denerlerdi.

Muhafızlar kapıları açtı. Önden giden hizmetçi, yüzü gözyaşlarıyla dolu bir halde onları bekliyordu. Sima'yı gördüğünde

İfadesi aydınlandı ama yaklaşan ayak sesleri yüzünü bir kez daha kararttı ve başını eğdi.

Prensesin görevlisi giriş salonunda belirdi.

Leydi Pramila uzun boylu ve ağırbaşlı bir Parijati soylusuydu. Her zaman soylu kanının bir işareti olarak beyaz yasemin çiçekleriyle işlenmiş bir sarı giyer, başının ve omuzlarının etrafına kalın bir şal sarardı. Beline bir kemer takar, kemerinin üzerine de bir dizi anahtar ve bir bıçak kılıfı takardı. Tüm asil kanına ve sarisinin inceliğine rağmen, bir gardiyandan fazlası değildi ve Priya da dahil olmak üzere her bir hizmetçi ondan nefret ediyor ve korkuyordu.

Pramila soğukkanlılıkla, "Şafağa sadece üç saat var," dedi.

"Yağmur bizi geciktirdi leydim," diye yanıtladı Gauri. "Muson yağmuru, yani bu havada tırmanmak çok zor. Neredeyse bir kızı kaybediyorduk."

Pramila, "*Bu beni ilgilendirmez,*" dercesine omuz silkti.

"Her zamanki gibi kuzey odasında uyuyor," dedi. "Gün ışıyana kadar gittiğinden emin ol. O zamana kadar işiniz bitmezse, öyle olsun."

"Leydim."

"Bir dahaki sefere geç kalırsanız," dedi Pramila, "naibe hoşnutsuzluğumu bildirmem gerekecek."

Gauri saygıyla başını eğdi. Priya ve diğerleri de aynısını yaptılar. Pramila çalışma odasında kaybolup gider gitmez, Gauri onlara döndü.

"Mutfaktan başlayacağız," dedi. "Çabuk, şimdi. Eğer oyalanırsanız, söz veriyorum her birinizi eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

Priya mutfaktaki ateşi yaktı ve sürekli alev almasını sağladı. Soğanları doğradı ve sebzeleri soyarak pişirilmek üzere bir kenara koydu. Bu işi bitirdikten sonra muhafızların sıkça kullandığı tapınak koridorlarından birine geçti ve zemini onların çamurlu ayak izlerinden temizlemeye başladı.

"Priya." Priya irkilerek başını kaldırdı. Sima kollarını önünde kavuşturmuş, ona bakıyordu. "Sana teşekkür etmek istedim."

"Gerek yok."

Sima başını salladı. Yüzü çizilmişti. Başının eğiminde, ağzının kıvrımında bir soru vardı.

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim," dedi Sima.

"Ne gibi?" "Cesur.

Sanırım."

"Hey şimdi," dedi Priya, "ben çok cesurum. Diğer tüm kızlar çılgılık atarken yatakhaneimize giren kertenkeleyi yakalayan kimdi? Ben."

"Söylediğin gibi," diye yanıtladı Sima. "Sen beni kurtardığın zaman. I..." Tereddüt etti. "Sen...?"

Priya bekledi. Sima'nın ne soracağını merak ediyordu. *Bir zamanlar hacı mıydın?* Bu iyi olurdu. Sima bunu sorarsa Priya ikna edici bir yalan söyleyebilirdi. Ama ya *"tapınak çocuğu mıydın?"* diye sorarsa? O zaman, Hirana'da olmak bile geçmişini bu kadar yakın hissettirirken, derisi onu tutamayacak kadar sıkıyken Priya nasıl yalan söyleyebilirdi?

Ah, ruhlar, Priya Sima'nın sormayacağını umuyordu.

Sonunda Sima, "Gauri, Meena'yı bulmanı istiyor." dedi. "Ne?"

"Meena kayıp," dedi Sima. "Sanırım saklanıyor. Sanırım çok korktu."

"Öyleydi," diye kabul etti Priya. İç çekerek elindeki bezi kovaya bıraktı. "Gidip onu bulacağım."

"Ben senin işini bitiririm," dedi Sima. "Ve Pri, eğer bir şeye ihtiyacın olursa..." "Evet?"

Sima diz çöktü ve ıslak bezi eline aldı. "O zaman konuş benimle," dedi. "Sana borçluyum. Hepsi bu kadar."

Priya Meena'yı bulmak için çaba sarf etti. Gerçekten de öyle. Ama eğer kız bir köşede ağlıyorsa, muhtemelen kendi zamanında ortaya çıkacaktır. Bir zamanlar ruhların kuklalarını barındırmak için kullanılan birkaç küçük manastır odasına baktıktan sonra -şimdi boş ve toz topluyor- Priya bu görevi bir kenara bıraktı ve başından beri gitmek istediği yere doğru yola koyuldu.

Manastır odalarının, Leydi Pramila'nın çalışma odasının, mutfak, tuvaletin ve banyo odasının ötesinde - bir zamanlar tapınağın yaşlılarına ait olan yaşam alanlarından çok da uzak olmayan - triveni yer alıyordu.

Triveni havaya açık bir odaydı ve yaksa'yı andıracak şekilde oyulmuş devasa sütunlar tarafından ayakta tutuluyordu. Geniş kollarıyla tavanı kavriyorlardı. Tapınağın üç koluna triveni aracılığıyla erişilebiliyordu: yasaklanmış kuzey

Prensesin uyuduğu oda ile batı ve gúneydekiler. Aralarında gökyüzü uzanıyor, güneşin doğuşu doğudan engellenmeden içeri giriyordu. Eğer biri dikkatsiz davranırsa, doğrudan Hirana'nın dış yüzeyine çıkabilirdi - ve doğrudan tüm tehlikelerinin içine.

Priya dikkatsiz değildi. Triveni'nin, kıyıdaki suyu andırması için derin ve geniş oluklarla kaplı yüzeyini geçti. Odanın ortasındaki kaideye geldi. Kaidenin üzerinde, ortası gökyüzüne açılan bir pencere gibi oyulmuş bir daire olan çatı vardı. Kaidenin yüzeyi ıslaktı, soluk taşı yağmurla yıkanmış ve parlıyordu.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, bir dua mırıldandı ve ellerini kaidenin yüzeyine bastırdı. Başını öne eğdi.

Bir zamanlar tapınak büyüklerinin rahatça oturabilmeleri için yerde yağlı minderler olduğunu hatırladı. Ve tavandan sarkan, mumlarla dolu avizeler vardı. Minderlerin arasında koştuğunu, bir elin onu kenardan geri çektiğini ve bir diğerrinin kulağına kelepçe taktığını hatırlıyordu. *Terbiyeli ol yoksa düşeceksin, seni aptal çocuk.*

İpeğin yere sürtünmesini hatırladı; ışıktta parlayan vernikli ahşaptan bir taç maskesi. Ağabeyinin sesini. Diğer kardeşlerinin birbirine karışan kahkahalarını. Bunları ve daha fazlasını değil.

Yansımasını bir gürültü bozdu: bir gümbürtü, yüksek sesle, havayı parçalayarak. Bir sarsıntıyla başını kaldırdı.

"Meena?"

Gürültü önündeki koridordan gelmişti. Kuzey odası. Eğer aptal kız mahkûmun odasına doğru gittiyse...

Priya ellerini kaideden kaldırdı ve karanlık koridora girdi, aplikte sadece bir fener yanıyordu. Duvarlarda savaş halindeki yaksaların taş kabartmaları vardı, ellerinde budaklı ağaçtan dikenli kılıçlarla dünyayı fethediyorlardı. Boyalar uzun zaman önce soyulmuş ve solmuştu ama resimler hâlâ netti. Eski efsanevi tapınak büyükleri yaksa'nın yanında durmuş, taç maskelerinin ardından ona bakıyorlardı; oyuk olan açık göğüslerinden başka bir özellikleri yoktu, içlerinden cesetlerle dolu bir savaş alanına üç su akıyordu.

Tereddüt etmemek için kendini zorlayan Priya, gözlerini hikayelere dikip bakmadan, çıplak ayaklarıyla sessizce yanlarından geçip gitti.

Aniden durakladı. Zemin nemliydi ama yağmurdan değil. Tavan

ve duvarlar burayı çevreliyordu. Diz çöktü. Sıvıya dokundu ve parmaklarını yüzüne doğru kaldırdı. Şarap.

Çok yakından boğuk hıçkırık sesleri geliyordu. Priya başını çevirdi.

Sağındaki duvar kafesliydi ve çiçek şeklinde işlenmiş delikleri vardı. Priya perdelerin arasından, kancalarından kısmen kopmuş, rüzgârda dalgalanan ağır ipek perdeler gördü. Yerdeki metal sürahi, dökülen şarabın kaynağıydı. Daha yakına eğildi...

Ve bir kadının gözleriyle karşılaştım.

Priya bir an için nerede olduğunu bilemedi. Kendi geçmişindeydi. Önünde yerde yatan başka bir tapınak kızına bakıyordu. Kendi hayaletlerinin ete kemiğe bürünmüş haline bakıyordu.

Geniş kara gözler. Beyazları ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Kaşları kalın ve kemerli, derisi soluk bir tik ağacıydı. Hıçkırıklar hafifledi ve Priya kadının nefesini duyabildi: kesik kesik bir ritim, tıkırtılı ve acılı.

Priya'yı kendine getiren nefesti. Dizlerinin üzerinde titreyerek kendi derisine geri döndü.

Mahkum. Mahkuma bakıyordu. İmparatorun kız kardeşi. İmparatorun kız kardeşi.

Prences.

Bunun olması mümkün olmamalıydı. Mahkum uyuyor olmalıydı.

Ama kafes duvar -bu kafes duvar- hiçbir hizmetçinin girmemesi gereken bir koridordaydı. Hiç kimse kafesi basit bir perdeden daha fazlasıyla kapatmayı düşünmemişti; hiç kimse bunun olabileceğini düşünmemişti.

Başka tarafa bak, diye düşündü Priya. Başka tarafa bak.

Bakışlarını indirmeliydi. Eğilmeliydi. Bunun yerine gözlerini kırpmadan o gözlere baktı. Baktı ve kendi nefesini içinde tuttu, kaburgalarına doğru patlamak üzere olan sıkı bir çekirdek. Kanadından tutulmuş bir kuş gibiydi. Uçmak onun ötesindeydi.

Mahkûm da ona baktı. Yerde yatıyordu, dirseklerine dayanmıştı, saçları etrafında vahşi, koyu bir perde oluşturuyordu. Şarap soluk sarisini yara kırmızısına boyamıştı. Hâlâ Priya'nın gözlerini tutan kadın öne doğru eğildi.

"Sen gerçek misin?" Alçak ses, fark edilmemek için dikkatlice yumuşak tutulmuş ve ağlamaktan pürüzlü. "Konuş. Emin olmam gerek."

Priya'nın ağzı aralandı. Dudaklarından hiçbir ses çıkmadı. O sormak istedi

Aynı şekilde.

Mahkûm yutkundu. Priya onun boğazının tıkırtısını duydu; Priya'nın anlamayı umamayacağı bir ifadeyle Priya'ya bakarken başının eğildiğini gördü.

"Gerçek o zaman." Gözlerinin kenarları kırmızıydı. "Güzel."

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı Priya. "Affet beni. Prenses."

Ayağa fırladı. Başını eğdi, ellerini önünde kavuşturdu.

Ve sonra döndü ve kaçtı.

Arkasında hiçbir şey duymadı. Sadece ağlamaların yokluğunu. Sadece prensesin boğuk nefesi gecenin sessiz boşluğunda kayboluyordu.

Triveni'ye geri döndü.

Odanın ortasında, alçak bir kaidenin üzerinde Meena oturuyordu. Sırtı Priya'ya dönüktü ama Priya yaklaşınca döndü. Ona göz kırptı. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

"Priya?"

"Burada olmamalısın."

"Sadece ortalığı topluyordum," dedi Meena, bu o kadar açık bir yalandı ki Priya bir an için ağzı açık bir şekilde ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Yere yat."

"Ben

sadece..."

"İn oradan aşağı," diye tekrarladı. Ve sonra, dili ve kalbi bazen hain olduğu için, "Bu sana göre değil," dedi.

Meena aşağı indi. Kollarını önünde kavuşturmuş, suçlu bir çocuk gibi görünüyordu.

"Prensesin odasına ne kadar yakın olduğunu biliyor musun?" Priya sarsılarak sordu, çarpan kalbi sesinin aniden titremesine neden olmuştu. "Prenses bizi duyarsa başımızın nasıl bir belaya girebileceğini biliyor musun? Ya da ruhlar korusun, Leydi Pramila bizi burada bulursa? Bizim tek bir işimiz var: Buraya karanlıkta geliriz, temizlik yaparız, yemek hazırlarız ve gün doğmadan gideriz. Mahkûmu rahatsız etmeyiz. Varlığımızı bilmesine izin vermeyiz. Bunlar naibin emirleri ve biz de itaat ediyoruz, anlıyor musun?"

"Özür dilerim," dedi Meena titreyerek. "Lütfen Gauri'ye söyleme."

"Yapmayacağım." Meena'nın kolunu kavradı. "Bu iş için alacağın ekstra parayı düşün ve bir dahaki sefere uslu dur, tamam mı? Geleceğini düşün. Şimdi gel bakalım. İşe geri dönüyoruz."

Triveni'yi geride bıraktılar.

PRIYA

Hizmetçiler Hirana'dan inip mahale geri döndüklerinde sabahın erken saatleriydi. Billu onlar için bir tabak yemeği ısıtmış ve hazırlamıştı; roti ve turşuları aralarında paylaştılar. Gauri dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek hemen izin istedi.

"Biz de dinlenmeliyiz," dedi Sima, roti'sini artık kokulu yağ ve salamuraya bulayarak. Priya ağzını açtı ve Sima onu durdurmak için parmağını kaldırdı. "Yemeğini bitirene kadar konuşma, Pri, lütfen."

Priya gözlerini devirdi ve bir yudum suyla birlikte ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Henüz yorulmadım," dedi.

"Ne yapacaksın?"

"Ben meyve bahçesine gidiyorum," dedi. "Billu," diye seslendi ve aşçı elindeki devasa soğan yığınının başını çevirdi. "Meyve bahçesine gidiyorum, çocuklara bir şey taşımamı istersen...?"

"Uyumalısın," diye azarladı Billu, ama ona yanında taşıması için birkaç paratha ve buharı kakulenin sıcak parfümünü taşıyan büyük bir çay şişesi verdi. "Acele ederlerse biraz soğan sabzi kaldığını söyle," dedi. "Ama seninle göndermeyeceğim. Çok dağınık olur."

Ev halkından çürük hastalığı olan birkaç kişi, genellikle naibin ağaçlarının bakımını üstlenen hizmetkârlarla birlikte, naibin meyve bahçesinin hastalıklı dönümlerini temizlemekle görevlendirilmişti. Ne de olsa çürükçüller zaten işaretlenmişti; onlara tekrar bulaşamazdı. Ya da bu

En azından mantık kullanılmış.

Günlerdir sabahın ilk ışıklarından itibaren çalışıyor, dalları kesiyor ve bir ateşin içine yığıyorlardı. Priya dumanı takip etti ve onları eski, yaşlı bir ağacı temizlerken buldu. Kocaman, kalın gövdeli, derin ve yayılan kökleri olan bu ağaç, tabanının etrafındaki toprak temizlendiği için yarı yarıya görülebiliyordu. Kökler kesilerek açılmıştı, böylece iç kısım kurumaya başlayacak ve daha kolay tutuşacaktı.

Çalışan adamlar dumanın en kötüsünü solumalarını engellemek için ağızlarına bez sarmışlardı ama Priya bunun yarısı kadar bile hazırlıklı değildi. Yemeği ve matarayı kalçasında dengelerken pallu'sunu ağzının üzerine çekti, sık nefesler aldı ve duman kokusunun ona her zaman düşündürdüğü şeyleri düşünmemeye çalıştı. Ağabeyinin kolları ona sarılmıştı. Kan. Hirana.

Prensese, kan çanağına dönmüş, zift gibi karanlık gözleriyle ona bakıyordu.

Sen gerçek misin?

Düşüncesini geri itti ve devasa bir odun yığınının altında sendeleyerek yürüyen tanıdık küçük bir figür görene kadar sisin içinden baktı.

"Rukh!" Priya seslendi.

Yığının üzerinden baktı ve onu gördüğünde gözleri gülümseyerek kırıştı. Odunları heyecanla ateşin üzerine fırlattı.

"Herkesi yiyecek getirdim," diye bağırdı ve palalarını indiren diğer adamlardan rahatlamış sesler geldi.

Yakınlarda tuzlu su fiçileri vardı ve tüm işçiler yemeğe başlamadan önce derilerini temizlemek için ellerine bu sudan döküyorlardı. Bazıları tuzun çürümeyi önlediğini düşünüyordu.

"Bir hizmetçi olarak hayat nasıl gidiyor?" Priya, yiyecekleri paketledikten ve çay şişesini teşekkürlerini mırıldanan en yakındaki adama uzattıktan sonra Rukh'a sordu.

"Yemekler harika," dedi Rukh ıslak ellerini tuniğine silerken. Gözleri parathalara sabitlenmişti. Hemen bir tane kaptı.

Priya onu biraz daha sorgulamak istiyordu. Onu Khalida'nın gözetimine bıraktığından beri sadece ara sıra görmüştü, o da genellikle diğer hizmetkârlarla birlikte sabahın erken saatlerinde mutfığa yemek yemeye geldiği zamanlarda. Bir ya da iki kez, yemekten sonra onunla oturmaya gelmiş ve ona yaksa masalları anlatmasına izin vermişti. Hepsi bu kadardı. Ama yemeklerini

O kadar neşeliydi ki onu bölmekten nefret etti ve içini çekerek, "Elini ver bana," dedi. Onun bileğini tuttu. "Diğer elinle yiyebilirsin."

"Çok daha iyi," dedi bir lokma yemeğin içinden. "Artık o kadar acımıyor."

"Ağzın doluyken konuşma."

Parathanın geri kalanını ağzına attı, yanakları tıka basa doluydu ve hızla başını salladı. Sırtışını gizlemek için başını eğdi ve parmaklarını inceledi. Boncuk bileğinde sağlam bir iple sıkıca asılı duruyordu.

Bir rahatlama dalgası hissetti. Çürüğü daha iyi değildi, ama daha kötü de değildi, derisi hâlâ altındaki büyümenin etrafında büzülmüştü, ama kırılmamıştı. Kutsal odun boncuğu sihrini konuşturuyordu.

"Boncuk soğuduğunda hemen bana gel," dedi. "Daha da kötüleşmeden önce, Rukh. Sonra değil."

"Tamam," dedi hafifçe. "Söz veriyorum," diye ekledi onun sert bakışları altında.

"Sen de onlara katılsan iyi olur," diyerek diğerlerini işaret etti. "Zaten yatağa gitmem gerekiyor." Onun kırılmış saçlarını karıştırma dürtüsüne direndi. Başkalarının önünde bundan hoşlanmayabilirdi.

"Bir saniye içinde," dedi. Topuklarının üzerinde biraz geriye doğru sallandı, gözlerini indirdi. "Priya. Sen..." Tereddüt etti. "Bana bir iyilik daha yapar mısın?"

"Başka bir iyilik mi?" diye sordu inanamayarak. "Yani sana iş bulmanın dışında mı? Biraz arsızsın." Durakladı. "Şey, ne olduğuna bağlı."

"Lütfen. Bu hafta Hirana'ya gitme."

Bu... beklediği şey değildi. "Bu hafta hiç mi?" "Bütün hafta," diye onayladı. Yutkundu. "Lütfen."

Bu o kadar saçma bir istekti ki sadece gülebildi. Adam başını kaldırdığında, kadın ona bir kaşını kaldırdı.

"Çalışmazsam nasıl iş bulabilirim ki? Naibin kendi yükünü çekmeyen kadınları tuttuğunu mu sanıyorsun?"

"Hasta olduğunu söyle. Hastaysan seni tırmandırmazlar ve karısının nazik olduğunu, seni göndermesine izin vermeyeceğini söyledin," diye devam etti Rukh kararlı bir şekilde. "Lütfen, Priya. Herkes o yerin perili olduğunu söylüyor. Sen ve Sima'nın başına gelenlerden sonra..."

Priya, "Düşen kişi Sima'ydı," diye belirtti. "Ben değil. Ve ondan sahte hastalık numarası yapmasını istemiyorsun, değil mi?"

"O sen değilsin," dedi Rukh. "Parasını çürük çocuklar için kutsal odunlara harcayan sensin. Başka hiç kimse bunu bizim için harcamadı. Bana bu şansı veren sensin. O ya da bir başkası değil." İfadesi ciddiye, hem çocuksu hem de bir şekilde o keskin, küçük yüzün içermeyeceği kadar olgun bir ciddiyetle doluydu. "Priya, sadece. Lütfen. Sadece bir haftalığına. Yağmurlar dinene kadar?"

"Bana ne olursa olsun burada bir yerin olacak," dedi. Belki de bunu duymaya ihtiyacı vardı - emin olmaya ihtiyacı vardı. "Ama incinmek gibi bir niyetim yok. Eğer bir seçeneğim olursa, sana yardım etmek için yanında olacağım, anlıyor musun? Bazı şeyleri kontrol edemeyiz, Rukh. İkimiz de dünyanın nasıl bir yer olduğunu biliyoruz. Yardım edebildiğim sürece, edeceğim. Ama çalışmazsam yardım edemem."

"Yine de gitmemelisin," dedi Rukh huysuzca. Başını eğdiğinde Priya onun neyi saklamaya çalıştığını anladı.

Suçluluk duygusu.

"Tırmanmamı istememenin başka bir nedeni var mı?" diye sordu dikkatlice.

Rukh hiçbir şey söylemedi. Sonra beceriksizce, "Çünkü benim için önemlisin," diye mırıldandı.

"Bu çok tatlı," dedi. "Neden başka?"

"Sana gerçeği söyledim." Sesi yaralı g i b i y d i ama Priya ikna olmamıştı.

"Yufka yürekli olmamı aptallıkla karıştıрма," dedi Priya seviyeli bir şekilde. "Duygularını saklamakta iyi değilsin."

"Güvenli değil," diye tekrarlardı.

"Gel bakalım," diye ikna etti Priya. "Ne duydun? Hizmetçiler tehlikeli ve kötü ruhlarla ilgili masallar mı uyduruyorlar? Eminim onları dinlemekten daha iyisini biliyorsundur."

Rukh başını salladı. "Boş ver. Şimdi yemek yiyeceğim."

"Rukh." Onun dudağını ısırmasına ve bileğindeki ipi çekiştirmesine neden olan şeyin hayalet hikâyeleri olmadığından oldukça emindi. Ama gerçeği ondan nasıl öğreneceğinden emin değildi.

"Beni dinlemelisin," dedi sinirli bir şekilde. Bir adım geri çekildi. Bir başkası. "Bana güvenmelisin. Ben sana güvendim."

"Güven bu şekilde işlemez," dedi ona şaşkınlıkla.

Kadın onu takip etmeye çalıştığında, adam ağaçların arasına doğru koşmaya başladı. Adamlardan biri arkasından bağırarak onu geri dönmesi için uyardı.

daha sonra dayak yiyecekti. Ama tekrar ortaya çıkmadı.

Sonunda onun dönmesini beklemekten vazgeçti ve onun yerine yatakhaneye gitti, bıkkın ve bitkin bir halde kendini minderine attı, sonunda istemeye istemeye uyuyana kadar tavana baktı.

Uyandığında akşam olmuştu, hava ölmekte olan bir sıcaklıkla kadifemsiydi ve Sima kendi yatağının yanındaki yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu, soyunmuştu, omuzları banyodan dolayı hâlâ nemliydi. Sima, kolları ikiye ayrılmış sari bluzunu dikiyordu.

"Ne karmaşa ama," diye mırıldandı Priya.

"Düştüğümde yırtıldı," dedi Sima. "Neden daha önce dinlenmedin?"

"Rukh'u arıyordum."

Sima hafifçe homurdandı. "Elbette öyleydin."

"*Bu* da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. O da seni arıyordu," dedi hafifçe. "Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Görünüşe göre hayatını kazanmanı istemiyor. Sana bunu vermemi istedi." Sima yatağını karıştırdı; avucunun içinde bir şey çıkardı. "Gün batımından sonra ona geri verirsen bunu geri alacağını söyledi."

"*Burada mıydı?* Ben onu meyve bahçesinde beklerken mi?" Bir inilti çıkardı. "Ver onu bana."

Sima, hâlâ ipe dizili olan kutsal ağaç boncuğunu Priya'nın avucuna bıraktı.

"*Aptal* çocuk," diye sövdü Priya. "Bunu sürekli takması gerektiğini biliyor." Boncuğu daha sıkı kavradı, boncuğun sıcaklığı tenine yayılıyordu.

"Düşüşüm onu korkutmuş olmalı," dedi Sima.

"Öyle oldu." Priya hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Ama ona kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim. Ne de olsa seni kurtardım."

Sima başını salladı. Sari bluzunu nemli omuzlarının üzerine çekti ve saçlarını ensesinden geriye doğru taradı. "Bu onu endişelenmekten alıkoymayacak," dedi Sima. "Seni korumaya çalışıyor."

"O daha çocuk," dedi Priya. "Onu korumanın büyüklerinin görevi olduğunu bilmiyor mu, tersi değil?"

"Bunu neden bilsin ki?" Sima açık açık sordu.

Sima haklıydı elbette. Priya onu mahale getirmeden önce kimsesi yoktu. Eğer ailesi çiftçiyse, ekinleri çürüdüğünde muhtemelen açlıktan ölmüşler ve onu yalnız bırakmışlardı. Muhtemelen Hiranaprastha'ya ona bakacak kimsesi olmadan gelmişti.

"Ayrıca," diye devam etti Sima, "çoğumuz bu kadar kötü çürümüş çocuklar gördüğümüzde gözlerimizi kaçırırız. Düzeltmeyeceğin bir şey için ağlamanın anlamı yok."

"Hasta bir çocuk bile mi?"

"Özellikle, belki," diye mırıldandı Sima, bluzunun kollarını düzeltirken. "Onlardan o kadar çok var ki, asla duramazsın. Priya, ona değer verdiğin için çok nazıksın. Şehirde yaptığın onca küçük şey için nazıksın ama öldüğünde o çocuk için kalbini kıracaksın. Ve o ölecek."

Priya biraz sert bir sesle, "Kalbim iyi," dedi. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Rahatsız edici bir sessizliğin ardından Sima daha nazik bir şekilde tekrar konuştu.

"Ona birkaç gün verin. Endişelenmeyi bırakacaktır. Gauri'ye iyi olmadığını söyleyeceğim."

Priya parmaklarını çözdü ve boncuğa baktı. Birkaç gün. Bu mantıklı geliyordu. Ama Rukh ondan bir hafta boyunca Hirana'ya tırmanmamasını istemişti. Madem onun güvenliğinden endişe ediyordu, neden bir süre belirlemişti ki? Neden ondan işi tamamen bırakmasını istememişti?

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Rukh isteğini dile getirdiğinde bunu biliyordu. Ama bu kesinlik daha da güçlenmişti.

Bhumika'yla konuşmam gerek, diye düşündü. Dehşet karnına yayıldı. *Bunu şimdi yapmalıyım.*

"Gün batımına ne kadar var?" diye sordu. "Çok değil."

Keşke ona karşı dürüst olsaydı. Onun içinde hiç kurnazlık olduğunu bilmiyordu.

"O zaman onu endişelendirmem gerekecek," dedi Priya. İpliği yukarı kaldırdı ve kendi bileğine doladı. "Sabah ona geri veririm."

Hizmetkârların koridorlarında hızla ilerledi; bu koridorlar, soylularla yolları kesişmeden sarayda seyahat edebilmeleri için oluşturulmuş labirent gibi yollardı. Sonunda mahalin orta bahçesine çıktı ve gül sarayına doğru yürümeye başladı.

Leydi Bhumika mahremiyete ve güzelliğe değer veren bir kadındı ve

Konutları da bunu yansıtıyordu. Mahal'in görkemli zenginliğinde yaşamak yerine, en yakın ev halkını gül sarayında tutuyordu: arazinin kalbinde yer alan gül bahçesinin içinde bir köşk. Kapıları çiçek yapraklarıyla ç e v r i l i y d i : beyaz ve bordo, pembe ve görkemli kırmızı demetler. Genellikle gül sarayının kapıları açılır, oturma odasının görkemli halısı, yaprakları andıracak şekilde kesilmiş zümrütlerden oluşan bir yıldız patlamasıyla işlenmiş tavanın altında oturup müzik dinleyen, şarap içen, kahkahalar atan ve bir tür oyun oynayan ziyaretçi soylu kadınlarla dolup taşardı.

Priya'nın pek tahammül edemediği anlamsız politika oyunları.

Ama bugün kapılar kapalıydı, hava acı verecek kadar sessizdi ve girişte sadece iki kişi vardı. Asık suratlı kıdemli hizmetçi Khalida başka bir kadınla konuşuyordu. Diğer kadın yanında bir çanta taşıyordu. Üstü açıktı ve Priya uzaktan bile içindekileri görebiliyordu. Şişeler. Kaliperler. Kadın bir hekimdi.

İki kadın da onu görünce Priya olduğu yerde durdu. "Kızım," dedi Khalida. "Burada ne işin var senin?"

"Leydimin odasını temizlemeye geldim, hanımefendi," dedi Priya, başını saygıyla eğerek ve sesini ağırbaşlı tutarak.

"Bugün olmaz," dedi Khalida. "Hanımımız rahatsız. Size ayıracak zamanı yok. Şimdi git buradan."

Başka bir zaman olsa Priya, Khalida'yı içeri girmesine izin vermesi için zorlar, rüşvet verir ya da kandırırdı. Ama hava kararmadan önce zaman daralıyordu ve doktor hâlâ orada duruyor, ikisinin arasına bakıyordu. Priya bir yabancıнын yanında kuralların esnetilemeyeceğini biliyordu. Onun yerine yine başını eğdi. "Hanımefendi."

Döndü ve uzaklaştı. Bunu yaparken, doktorun sesinin bir soruyla yükseldiğini ve Khalida'nın sesinin yanıt verdiğini duydu.

"... bizim hanımın başıboşlarından biri. Hepsi yalınayak dilenciler. Bir yetimin aç kalmasına dayanamaz. Ama artıklar için sızlanmayı severler."

Umarım saçlarını bir fare yer, Khalida, diye düşündü Priya ekşiyerek.

Bir başıboş. Doğru değildi, gerçekten değil. Ama bu sadece kelimelerin daha da acı vermesine neden oldu.

Mucizelerle dolu bir geceydi. Priya zaman kaybetmeden Hirana'nın dibine varmıştı ve Gauri hiçbir şey söylememişti, bu da prensesin

Priya'nın hatasından Leydi Pramila'ya bahsetti. Neyse ki saatlerce yağmur yağmamıştı da Hirana'nın yüzeyi günün güneşinde kupkuru kalmıştı. Meena'nın titremesine rağmen o da alacakaranlıkta ortaya çıktı ve sırtına bağladığı odunlarla diğerlerinin arkasından koşturmaya başladı.

Priya, "Onu senin için taşımama izin ver," diye teklif etti. Ama Meena başını salladı. "Hayır, ben taşıyabilirim. Sadece feneri sen taşırsın?"

Priya kabul etti ve tırmanmaya başladılar. Ay dolunaydı, şişman ve pırlı pırlı, gümüş ışığı neredeyse fener ışığı kadar güçlüydü. Hirana'nın zirvesinde muhafızlar silahlarını kontrol ederek girişlerine izin verdi ve Pramila işe koyulmadan önce onları her zamanki soğuk talimatlarıyla karşıladı.

Gauri onu kolundan yakaladığında Priya yerleri ateş külünden temizliyordu.

"Gel," diye tersledi Gauri. "Meena yine kayboldu. Onu bul ve bana getir. Dün korkmasını anlayabilirim. Ama üst üste iki kez, bu çok fazla."

"Hanımefendi," dedi Priya saygıyla. Süpürgesini bir kenara bıraktı ve yürüdü.

"Bunu bir daha yaparsa iş bulamayacağını söyle ona. Beni duyuyor musun, Priya? Söyle ona!"

Priya doğruca triveni'ye yöneldi ama ne kaidede ne de başka bir yerde Meena'dan bir iz vardı.

Hava açık ve soğuktu ve Priya kendi anılarından, yerdeki çizgilerden ve mahkûmun trivenin diğer ucunda, bir koridor ötede yattığını bilmekten başka hiçbir şeyle baş başa değildi.

Prensesi düşünmemeye çalışmıştı. Ama elinde değildi.

O gözler. Onları hayal etti ve içinden isimsiz bir şey aktı. Bir an için kendini karanlık bir aynaya bakıyormuş gibi hissetti. Geçmiş i ona geri yansımış ve yeni bir şeye dönüşmüştü.

Priya prenses hakkında herkesin bildiği şeyi biliyordu, sadece bunu. İmparator Chandra kız kardeşine, hizmetçileriyle birlikte ateşin üzerine çıkmasını, uzun zaman önce alev annelerinin yaptığı gibi kendilerini kurban etmelerini emretmişti. Ama prenses bu onuru reddetmişti. Ve şimdi buradaydı.

Sen de neredeyse yanıyordun, diye düşündü Priya koridora bakarken. Tıpkı benim gibi.

O ses. Törpüsü. O ağız, yarı karanlıkta kelimeleri şekillendiriyor.

Sen gerçek misin?

Aptallığı bırak, dedi Priya kendi kendine.

Ama kendini yine triveni geçerken buldu, etrafındaki kadife gökyüzüne ya da üstündeki tavanı tutan büyük sütunlara oyulmuş yaksa figürlerine neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Sanki önündeki karanlık koridor ve onun içinde uzanan kafes duvar bir ışık, kendisi de aptal bir pervaneymiş gibi hareket ediyordu.

"Priya." Küçük bir ses. "Dur."

Ses arkasından geldi. Priya döndü.

Meena onun arkasındaydı. arpık bir koluyla küçük bir odun yığını kucaklıyordu. Yüzü garip bir şekilde solgundu.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi Meena.

"Ne oldu?" Priya telaşla sordu. "Yaralandın mı?" "Hayır."

"Başka biri var mı?" Meena başını sallayınca Priya, "O zaman ne var?" diye sordu. Meena bir kalp atışı kadar uzun süre sessiz kalınca Priya devam etti. "Hadi mutfağa geri dönelim. Sima'dan sana bir fincan çay demlemesini isteyeceğim. Sinirlerini yatıştıracak bir şey-"

"Senin ne olduğunu biliyorum," dedi Meena, sözlerinin sonu titreyerek. Priya'nın sözleri aniden kesildi.

"Sima'yı kurtardığın anda anlamıştım. Hareket ettiğinde, sanki daha önce Hirana'da yürümüştün gibi, sanki yer seni *tanıyormuş* gibi hareket ettin." Meena gözle görülür bir şekilde yutkundu. Sonra dedi ki, "Sen bir tapınak kızsın. Ya da bir zamanlar öyleydin."

"Yanılıyorsun," dedi Priya.

"Konsey ölmeden önce sulardan kaç kez geçtiniz? Bir kez mi doğdun? İki kez mi doğdun?"

"Meena," dedi Priya nazikçe. "Sen kafayı bulmuşsun. Hemen mutfağa git."

"Değilim," dedi Meena kararlılıkla. "ok eminim. Senin bir tapınak olduğunu biliyorum.

Çocuk. Sen burada, bu tapınakta büyüdün. İnancımızı yönetmek için yetiştirildin. Ve sonra naip hepinizi yaktı, değil mi? Seni ve büyüklerini. Ama sen bir şekilde hayatta kaldın. Göz önünde saklanarak. İlk karşılaştığım sen değilsin. Bana ne aramam gerektiğini söyledi. *Biliyorum.*"

Meena triveni geçti. Priya'nın kolunu tuttu. Tutuşu demir gibiydi.

"Şuna bir bak," dedi Meena, sert ve sert bir sesle. Priya da baktı.

Meena'nın sol elinde, sarisinin örtüsü altında yarı gizli, Priya'nın çıra sandığı şekil vardı.

Bu bir maskeydi. Meena'nın sırtında taşıdığı bohçanın arasına saklanmış olmalıydı. Muhafızlar hizmetçilerde silah olup olmadığını kontrol ettiklerinde bunu fark etmemiş olacaktı. Ne de olsa bir silah değildi. Tahtadan başka bir şey değildi, derin ve karanlık, bükülmüş ve merkezi bir oyuktan uzanan hilallere oyulmuştu. Ama güzeldi, tanıdıktı ve her santimi kutsal ağaçların dallarından oyulmuştu. Şimdi ona yaklaşan Priya, kanlı bir kalp atışı kadar zengin olan sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bir taç maskesi.

Bileğindeki tahta parçasında böyle bir gücün gölgesi bile yoktu. Priya kendine rağmen irkildi.

"Onu tanıyorsun," dedi Meena ve titrek sesi zafer doluydu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Lütfen, Priya. İstiyorsun. İsteddiğini biliyorum." Meena bir adım daha yaklaştı. "Ölümsüz suları bulmama yardım edebilirsin. Etmek zorundasın. Bizden her zaman nefret etmiş bir imparatorluktan, kendilerinden daha iyi olduğumuz için köpekler gibi yuvarlanmamızı isteyen yöneticilerden kurtulmak için onların gücüne ihtiyacımız var." Maske üzerindeki tutuşu sıkılaştı. "Bizden çok şey çaldılar. Dilimizi. Büyüklerimizi. Kültürümüzü kirli buldular, *açlıktan ölmemize* izin verdiler. Suyu ihtiyacımız var Priya, hepimizin var, çok geç olmadan."

"Kolumu incitiyorsun," dedi Priya kararlılıkla. "Bırak beni. İşimize dönelim ve tüm bu olanları unutalım."

"Beni dinlemiyor musun?" Meena'nın yüzü umutsuzluğun bir resmiydi. "Bu deli imparator hepimizi yakacak. Güçlü olmamız gerek. Bir zamanlar olduğumuz gibi olmalıyız."

"Seni dinliyorum," dedi Priya sakın bir sesle. "Ve bence işimize dönmeliyiz. Sanırım benden sana veremeyeceğim bir şey istiyorsun."

Triveni'nin ötesinden bir ses geldi, iki hizmetçi birbirleriyle konuşarak geçiyorlardı. Priya kaskatı kesildi, tamamen sessizdi. *Buraya gelmeyin*, diye düşündü. *Toprak ve gökyüzü adına, lütfen gelme.*

Geçip gittiler. Sesleri soldu.

Meena avına bakan bir hayvan gibi dikkatle onu izliyordu. Ama sanki kendi içgüdüleri onu korkutuyormuş gibi titredi ve titredi.

"Bana ölümsüz sulara giden yolu göster," dedi Meena hızlı bir fısıltıyla. "Sulara nasıl ulaşacağımı söyle bana, sadece söyle, ben de gideyim."

Burada. Sorun çıkarmayacağım."

"Ne demek 'sorun'?" Priya sordu. Meena yutkundu. Bakışları hiç kırılmamıştı.

"Güçlü olmak acımasız olmak demektir," dedi Meena. "Bunu biliyorum. Ve ben korkmuyorum. Yapılması gerekeni yapmaktan."

"Güçlü," diye tekrarladı Priya. Küçük bir kızken güçlü olmanın ne demek olduğunu hatırlıyordu. "Bana işkence edeceğinizi mi söylüyorsunuz? Diğer hizmetçilere? Beni sana yol göstermeye zorlamak için onları öldüreceğini mi söylüyorsun?" Meena sessiz kalınca Priya ona gülümsedi, sert bir gülümsemeydi bu. "Zaten bir anlamı da olmazdı. Ben yolu bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme," dedi Meena, sesi aniden yükselmiş ve sanki kontrol edemiyormuş gibi incelmışti. Kavrayışı sıkılaştı. Ah, bu acıttı. "Diğerlerine de sordum. Küçüklüğünden beri naibin mahalinde yaşıyorsun. Yolu bilen biri varsa, o da sensin."

"Meena," dedi Priya, kalbi hızla çarparken bile toplayabildiği en sakin sesle, "ölümsüz suların gücü parmaklarımın ucunda olsaydı, naibin evinde çalışacağıma gerçekten inanıyor musun? Bir hizmetçiden fazlası olmaz mıydım? Mantıklı düşünün."

"Bence sen bir korkaksın," dedi Meena, birdenbire engerekleşerek. "Bence naibin çizmelerini yalamaya hazırsın ve benden iğreniyorsun. *Ona* hiç benzemiyorsun."

Priya ona kim olduğunu sormadı -tek kelime bile edemedi- çünkü Meena onu serbest bıraktı ve onun yerine yüzünü kavradı. Keskin tırnaklarını Priya'nın çenesine geçirdi; elini bir mengene gibi sıktı. Ufak tefek bir kadına göre çok güçlüydü. Gözlerinde ateşli bir ışık vardı.

"Bana doğruyu söyle."

Priya, Meena'nın elinin daha da sıkılaştığını hissetti.

Meena'nın sıkıca kavradığı ağzından kelimeleri zorla çıkardı. "Meena. *Dur.*"

Meena'nın tırnakları daha sert battı.

Meena durmayınca Priya yapabileceği tek mantıklı şeyi yaptı ve diğer kadının ayağının üzerine bastı. Önce topuk, arkasından vücudunun tüm ağırlığı. Meena bir çığlık attı, tutuşu kaydı ve Priya hâlâ yüzüne yapışmış olan elini yakaladı. Kendi tırnaklarını Meena'nın bileğine geçirdi ve kendini kurtardı.

O zaman yardım için bağırabilirdi. Ama Meena ondan önce nefes nefese kalmıştı,

Elinde bir ta maskesi tutuyordu ve Priya'ya tapınak kızı demiřti. Korku Priya'nın cięerlerini havasız bıraktı. Kardeřini dűřündű, gűzleri sarı ateř ıřıęında dehřet içindeydi. Karanlıęı, suyu ve kulaklarında onun sesini dűřündű.

Aęlama. Oh, Pri, aęlama. Sadece bana yolu gűster.

Meena maskeyi kaldırdı.

"Meena," dedi Priya sertçe. "Meena, yapma bunu. *Yapma.*"

"Her řeyi gűze alırım. Her řeyi yaparım," dedi Meena, sesi korku ve çaresizlikle gerilmiřti ve bařka bir řey daha vardı. Zehirli bir řey. "Bařka seçeneęim yok. Bir cevap almadan geri dűnemem. O yűzden řimdi sűyle. *Lűtfen.*"

"Sana karřı dűrűst olacaęım. *Bilmiyorum.*"

Bunu izleyen sessizlikte Priya uzaklardan gelen bir gűk gűrűltűsű duydu.

"Bu senin seimindi," dedi Meena. Alt dudağı titriyordu. "Umarım bunu biliyorsundur."

Maskeyi yűzűne yerleřtirdi.

Priya kıpırdamadan durdu, boncuğun bileğini ısıttığı yer dışında soğuktu. Ta maskenin Meena'nın tenine bastırmasını izledi. Tahta şeritlerin arasındaki boşluklarda, Meena'nın teninin anında kızarmasını ve sıcaklıkla dolmasını izledi. Meena bir nefes verdi ve başını kaldırdı; loř ışıkta yűzű bir lamba gibiydi, kutsal ahşabın gűcű içinden akarken içindeki derin bir ışıktan parlıyordu.

Meena bir adım űne ıktı. Sonra dondu kaldı. Sıktığı dişlerinin arasından acı dolu bir tıslama çıktı.

"ıkar řunu," dedi Priya ısrarla. "Meena, hemen řimdi, hűlű yapabiliyorken."

Ama Meena onu çıkarmadı. Nefes alıp veriyor, acıdan űne doęru eęiliyordu. Bařını kaldırdıęında, tahta řeritlerin arasındaki deri benek benek olmuř, sıkıřmıřtı. Tahta, etten arınmıř kemiklerin inci gibi, vernikli parlaklıęına bűrűnműř olarak gűze çarpıyordu.

Meena kendi yolunu seçmiřti; kendini űlűműn ellerine bırakmayı seçmiřti. Priya aynı řeyi yapmayacaktı.

Koştu.

Çok uzaęa gidememiřti, hatta vűcudunu triveni kapısına doęru bile evirememiřti ki sırtına aldıęı bir darbe cięerlerindeki havayı alıp onu yere fırlattı. Elleri tařa çarptı. Acı içinde sarsıldı. Dizlerinin űzerine űktű, ayaęa kalkmak için çabaladı.

ayağa kalktı.

Meena omurgasına etkili bir dirsek darbesi indirerek onu geriye itti. Priya yan dönerek Meena'nın ağırlığını üzerinden atmayı düşündü, ya *da-hayır*. Bu başarısız olurdu. Meena ne kadar zayıf olursa olsun, üzerinde kutsal ağaçtan bir maske vardı ve Priya, Meena'nın ellerinin yeni gücünü, Priya'yı taşa doğru sıkıştırırken, maskesinin arkasında nefes nefese, gözleri vahşi bir şekilde hissedebiliyordu.

Bunun yerine Priya Meena'nın boğazını kavradı, Priya'nın altından kaymasına yetecek kadar uzun süre havasını kesmeye çalıştı. Meena parmak eklemlerini Priya'nın omuzlarına, dizini karnına geçirirken bile ellerini Meena'nın derisine geçirmeyi, tırnaklarını oradaki tendonlara geçirmeyi başardı. Priya dişlerini sıktı, elini sıktı ve-

Meena onun ellerini yere sabitledi.

Meena, "*Dur*," diye emretti ve Priya ellerini serbest bırakmaya, yana doğru bükmeye çalıştı, ama Meena, Priya'nın elleri yanıyormuş gibi hissedene, bilek kemikleri acıyla gıcırdayana kadar tutuşunu sıkılaştırdı.

"Hissediyorsun, değil mi?" dedi Meena. Ellerini daha sert bastırdı ve Priya'nın nefesi kesildi. "Ölümsüz suların tadına baktım. Onun armağanlarına sahibim."

"O zaman bana ihtiyacın olmamalı," diye zorladı Priya, yanağını taşa dayayıp bedeninin gevşemesine izin vererek. Mücadeleyi bırakmış gibi görünmeye çalıştı. Meena'yı kazandığına inandırmaya çalıştı. Ne de olsa o anda -elleri Priya'nın omuzlarını sıkıyor, kemiklerini eziyor, dizleri Priya'nın karnında- galip gelen *oydu*.

Meena da bunu fark etmişti. Ve bu bilgi onu yumuşatmış gibiydi. Daha yakına eğildi - Priya'nın teninin kokusunu alabileceği kadar yakına: çürümüş, pişmiş dumanını.

"Sadece tadına baktım," diye itiraf etti Meena. "Ve kaynağından değil. Sadece bir şişeden bir yudum. Artık yok. Ve bu..." Tutuşu kasıldı. Teni sıcaktan yanıyordu. "Bu yeterli değil."

Priya tekrar dönüp kurtulmaya çalıştı. Ama yapamadı.

"Bana yolu söyle," dedi Meena ağır bir sesle. "Fazla vaktim yok." "Maske seni öldürüyor, Meena."

"Beni olmam gerektiği kadar güçlü kılıyor." Sözleri yeterince kendinden emindi. Ama Meena'nın gözleri kıpkırmızıydı ve zar zor kırpıştırıyordu. Neye dönüştüğünü biliyordu. "Ölümsüz sular beni açıklıkla öldürüyor. Maske beni güçle öldürüyor. Ve umurumda değil." Sözlerinde bir aksaklık vardı.

ses. "Ama cevaplara ihtiyacım var. Ahiranya'nın ve benim gibi onu kurtarmak isteyen diğerlerinin iyiliği için. Yolu bilmem gerek."

"Yolu bilmiyorum, seni aptal. Seni sümüklü *çocuk*. Bana tapınak kızı dedin. Ne olduğumu biliyorsun. Benim seninkini sorgulamam gerektiği gibi, sen de benim buraya geliş nedenimi sorgulamayı hiç düşünmedin mi?" Priya boynunu bükerek başını çıplak ve acı verici bir şekilde kaldırdı. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ah, sulardan geçtim, bir kez doğdum ama kardeşlerimin ve büyüklerimin yanışını izlediğimde her şeyimi kaybettim. Ben hasarlı malım. Zihnim-" Priya sözünü kesti, Priya'nın bileklerini kıracakmış gibi görünen üstündeki ölmekte olan kadına gülmek gibi saçma bir şey yapmaktan korkuyordu. "Sana yardım edemem. Kendimi hatırlamaya çalışıyordum.

-Buraya geldim ve *deneyeceğimi* düşündüm. Ama şimdi senin aptallığın yüzünden belki de hiç deneyemeyeceğim. Şu anda size yol gösterebilecek tek kişi öldü."

"Hayır." Meena'nın sesi bir alev gibi titriyordu. Gözleri vahşiydi. "Hayır, hayır!"

Meena'nın tutuşu biraz gevşemişti. Dikkati dağılmıştı. Priya şansını denedi.

Kendi başını Meena'ninkine çarptı, kafatası zangırdı ve derisi kutsal ahşabın sıcaklığından yanacak kadar sertti. Meena'nın olayın şokunu atlatması için geçen sürede Priya bir elini kaldırıp maskeyi çekmeyi başardı.

Tırnaklarını çirkin ve beceriksizce kazıyarak, parmaklarını tahtanın yanan sıcaklığı ile Meena'nın etinin benekli kömürü arasında dolaştırdı. Parmak uçlarının altında pürüzsüz, kaygan ve aşırı sıcak bir şey hissetti. Dehşetle fark etti ki Meena'nın derisi, göz çukurlarının etrafı, doku ve kemiğe kadar yanmıştı. Meena korkunç bir çığlık attı ve bu çığlık triveni, sütunları ve yoklukları boyunca yankılanan, yağmaya başlayan yağmurun gürültüsünü kesen bir ulumaya dönüştü.

Priya onu geriye doğru itti. Kendi ayaklarına tırmandı. Parmak uçları su toplamıştı. Meena hâlâ yerde kıvranıyordu ama Priya koridordaki ayak seslerini duyabiliyordu; Gauri ve Sima'yı kapı aralığında, aniden, donmuş ve ağzı açık bir halde görebiliyordu.

"Defolun buradan!" Priya bağırdı. "Git!"

"Söyle bana," dedi Meena ayağa kalkarak. "İçinizden biri. Lütfen."

Sima Meena'nın yüzünü gördüğünde çığlık attı ve ellerini ağzına kapattı. Bir adım geri çekildi.

Priya onun yerine, "Meena," dedi. "Dur. Hiçbir şey bilmiyorlar, Meena. Dur!"

Ama Meena dinlemiyordu. Ölümün ve çaresizliğin bıçak sırtındaki birinin çılginca odaklanmasıyla hareket etti, zemini geçti ve Gauri'yi omzundan yakaladı. Gauri, Meena'nın çaresiz elleri tarafından odanın içine çekilip bir sütuna doğru fırlatılırken çığlık attı. Yaşlı hizmetçinin sopası yere çarptı. Meena onu tutarken Gauri işe yaramaz bir şekilde debeleniyor ve Meena'nın gözlerinin beyazı kanla kızarmış halde, hiçbir şey sormadan nefes alıp veriyordu.

Gauri inledi. Öne doğru yığıldı.

Priya öfkeli bir haykırıyla Meena'nın sırtına atladı. Meena'nın başını belli bir açıyla çevirerek parmaklarını gevşemiş maskenin kenarlarının altına doğru zorladı. Meena irkilmediğinde bile -toprak ve gökyüzü, tüm acı duygusunu kaybetmiş miydi- Priya onu sertçe ileri itti, Meena'nın kafasını tekrar tekrar taşa çarparken Gauri'yi sütuna sıkıştırdı. Sonra hafifçe yere yığılan Meena'yı serbest bıraktı.

"Kaç," diye bağırdı Gauri'ye ve yaşlı hizmetçi tökezleyip düştü, sonra Sima onu kollarından tutup sürüklerken tekrar ayağa kalktı.

"Muhafızlar!" Sima bağıırıyordu. "Muhafızlar, yardım edin! *Yardım edin!*"

Meena tekrar soluk aldı; içi boş bir törpüye dönüşen uzun, ince bir soluktu bu. Yıldırım hızıyla döndü. Priya'yı boğazından kavradı. Kaldırdı.

Priya'nın ayakları yere değmiyordu. Ciğerleri ağrıyor ve yanıyordu; ellerini kaldırmaya çalışsa da hareket ettiremiyordu. Kontrolü zayıflıyordu. Vücudu pamukla kaplanmış gibi hissediyordu.

Ciğerleri ağrıyordu. Görüşü kararıyordu. Ama karanlık zengin ve dokuluydu, ışıksız bir nehir gibi dalgalanıyordu. Meena'nın eli biraz daha sıkılaştığında, Priya karanlığın yarıldığını hissetti.

Ayaklarının dibinde su hissetti; üç nehir ayak bileklerinin etrafında birleşmiş, etinin üzerinde dönüyordu. Baş döndürücü karanlıkta, diz çökmüş, göz kapaklarının altındaki damarlar tarafından kırmızıya boyanmış kardeşinin gölgesini gördü. Eski anıların, her biri diğerine karşı çınlayan çanlar gibi haykırdığını hissetti: büyükler izlerken, elini gittikçe daha sıcak suya daldırarak acıya tahammülünü test eden daha yaşlı bir tapınak kız kardeşi; tapınak kardeşi küçük Nandi, çiçekleri sermesine yardım ediyor ve

Bir tapınak oyuğundaki meyveler ve lifli altın mangonun sulu bir parçasını koparmak; hacıların maskeli yaşlıların önünde yüzükoyun düşerek Ahiranya'nın eski ihtişamından bir hatıra için yalvarması. Kaybettiği her şey. Kendinden parçalar.

Etrafında Hirana'nın şarkı söylediğini, onu beklediğini, nefes aldığını duyabiliyordu.

Yapması gereken tek şey. Tek yapması gereken... Gözlerini açtı.

Triveni'nin yüzeyindeki çizgiler akıp yer değiştirirken ellerini Meena'nın bileğinde kenetledi ve Meena'nın dengesini kısa süreliğine bozarak Priya'nın boğucu tutuşunu kırmasına ve Meena'nın karnına kapalı bir yumruk indirmesine izin verdi. Meena öne doğru iki büklüm olduğunda, Priya ona tekrar yumruk atarak yere yuvarlanmasına neden oldu.

Priya bir zamanlar doğmuştu, öyleydi ve yeniden kazandığı küçük hafıza karmaşası Hirana'nın onunla birlikte hareket etmesini sağlamaya yetmişti, Meena'nın ayaklarının altındaki taş, geri çekilen dalgalar gibi sürekli değişiyor, onu geriye, geriye, gökyüzüne açık triveni kenarına fırlatıyordu. Meena tökezlerken Priya, Gauri'nin sopasını yerden almak için durakladı. Sadece saniyeler geçmişti ama sanki nefesiyle birlikte asırlar da akıp gitmişti.

"Gücün ne demek olduğunu bilmiyorsun," diye mırıldandı. Sesi kısıktı ama kararlıydı. Bundan memnundu. "Bilmiyorsun. Ama ben öğrendim. Suları taşımanın ne demek olduğunu biliyorum."

Gauri'nin sopasını önüne uzattı. Ucunu Meena'nın göğsüne dokundurdu. Gözlerini Meena'nıninkilerden ayırmadan, "Devam et." dedi.

Nihayet. *Sonunda*. Hirana onunla bir kez daha konuşuyordu. Hirana'nın yüzeyindeyken ona verdiği yanıt, uyuyan bir şeyin gurultularıydı. Bu uyanık bir sestti. Sadece bir fısıltı, bir dürtme, ama yeterliydi.

Meena hareket etti. Priya onu sopayla triveni yüzeyinin kenarına, Hirana'nın çukurlu, ölümle delik deşik olmuş taşıyla birleştiği yere doğru dürttüğünde yavaş, isteksiz adımlarla geri geri gitti. Meena topukları kenara değdiğinde durdu.

Birbirlerine baktılar. Yağmur yağıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Meena.

"Kim o?" Priya'nın elleri terden ve yağmurdan ıslanmıştı. Bir yerlerden yaklaşan bağırırları duyabiliyordu. "Sana ölümsüz suları tattıran tapınak çocuğu kimdi? Seni ölüme mahkûm eden kimdi?"

Priya maskenin arkasından Meena'nın yüz ifadesini göremiyordu. Ama hissetti,

Meena şaşkınlıktan kurtulduğunda; Meena öne doğru ittiğinde, Gauri'nin sopası aralarında eğildi, ellerini bir kez daha Priya'nın boğazına dolamaya çalışırken boğazından şiddetli bir çığlık kaçtı.

Priya elindeki sopayı bıraktı ve Meena'yı bluzunun önünden yakaladı. O anda içini kaplayan öfke her şeyi tüketti. Bu *ne cüret*.

"Hirana seni bağışlamayacak," dedi vahşice. "Sen buna layık değilsin."

Ve sonra Meena'yı iki eliyle sertçe itti.

Meena başka bir ses çıkarmadan düştü.

Priya donup kalmıştı, elleri hâlâ önünde uzanıyordu. Bir nefes çekti. Bir nefes daha. Onu ele geçiren büyük öfke aniden onu terk etti. Elleri titremeye başladı.

Oh, ruhlar. O ne yapmıştı? Az önce ne *olmuştu*? Kalbi hâlâ hızlı atıyordu ama uzuvlarını hissetmiyordu.

Ellerini indirdi. Döndü.

Mahkûm kuzeydeki odanın girişinde duruyordu. Onu izliyordu.

Mahkûm -prens- Priya'nın düşündüğünden daha uzun boyluydu. Ve daha zayıftı. Priya'nın hayatı sona ermişken, imparatorun kız kardeşinin önünde başka bir kadını öldürmüşken ve ölümsüz sulardan söz etmişken bunu düşünmek saçmaydı. Ama prenses uzun boylu ve çelimsizdi, gözleri hâlâ kırmızı olmasına rağmen hiç kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan duruyordu, ağzı pürüzsüz, okunmaz bir çizgiydi. Tamamen korkusuz görünüyordu.

Prens onun ne yaptığını görmüş müydü? Ne söylediğini duymuş muydu? Prens, Priya'nın onu öldüreceğini düşünmüş gibi görünmüyordu ve Priya bir an için öldürmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Kimse onun ne olduğunu bilemezdi. Ama titriyordu, yapamazdı, yapmak istemiyordu.

Muhafızlar koşarak içeri girdi, hizmetçiler de arkalarındaydı. Pramila ellerinde çıplak bir bıçakla peşlerinden yürüdü.

"Prens Malini!"

Priya'nın görüşü hâlâ simsiyahtı. Düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. Ah, yukarıdaki ve aşağıdaki ruhlar, Priya hepsinin ne gördüğünü ve bunun ne kadar lanetleyici olduğunu biliyordu: kanla işaretlenmiş duvarlar. Priya, aşağılık bir hizmetçi, kanlar içinde. Prens. Prens.

"Pramila," diye nefes nefese kaldı prenses. Priya uyuşmuş bir şaşkınlıkla prensesin yüzünün gözyaşlarıyla buruşmasını, yanaklarının aniden lekelenmesini izledi. "Pramila

Prenses, silahlarını çekmiş, aval aval bakan erkek muhafızların gözlerinden korunmak için şalının kenarlarını etkisiz bir şekilde tuttu, sanki yüzüne doğru çekmeye çalışıyordu. Ama şalını tekrar tekrar yere düşürdü. Elleri titriyordu. Sonra dişleri takırdamaya başladı, sanki şok onu yenmiş gibiydi. Prenses kapıya yaslandı. "Pramila, ah!"

Leydi Pramila kılıcı bıraktı ve prensesi kollarından tutarak yanına koştu. "Sen oradaki," diye çıkıştı bir muhafıza. "Şu hizmetkârı zapt et. Şimdi."

Bir gardiyan odanın karşısına geçerek Priya'yı acımasızca kolundan yakaladı. Priya yanağının içini ısırdı. Gauri'ye ya da Sima'ya bakmadı. Ne kadar korktuğunu belli etmek istemiyordu.

"Hayatımı kurtardı," diye nefes nefese kaldı prenses. Pramila'ya bakıyordu, gözlerini hızla kırıştıırıyordu, ifadesi dehşet içinde ve açıktı. "O hizmetçi beni kurtardı. Bir suikastçı vardı ve o benim için kendini tehlikeye attı ve ben-ah, Pramila, nefes alamıyorum! Nefes alamıyorum!"

Prenses, Leydi Pramila'nın kollarına yığıldı. Tüm zayıflığına rağmen, ağırlığı Pramila'yı da kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi. Herkes prensese yardım etmek için koşuştururken Priya sadece ağzı açık bakabildi. Muhafızın eli Prenses'in kolunda gevşerken, yalanın etkisiyle yumuşamıştı.

ASHOK

Yağmurun sesi Ashok'u tekrar derisinin içine çekti. Toprağa karşı yüz bin parmak ucuyla davul çaldığını duydu. Etrafını saran ahşaba karşı alçak, içi boş bir şarkıyla vurduğunu duydu. Derin ve yavaş bir nefes aldı, bir ipin sarılıp çözülmesine benzeyen bir nefes ve bir süredir yağmur yağdığını ve onu geri getirenin sadece yağmurun sesi olmadığını biliyordu. Omurgasının omurları boyunca garip bir acı hissediyordu; boğazında ve gözlerinde bir ağırlık, yerine getirmesine izin vermeyeceği bir keder tehdidi vardı. Gözyaşı yoktu. Bir adam ağlamaz.

Ama Meena ölmüştü.

Onun gittiğini hissetmişti, sangamda, etin ötesindeki boşlukta. Yüzündeki maskenin acı veren kan sıcaklığının, derisini eritip özsuya dönüştürdüğünü ve bedeninin ölüme doğru kaydığını hissetmişti. Onun kaybı omuzlarına yüklenmişti.

Onu eğitmişti: tırnakları ve dişleriyle diğer çocuklarla nasıl kavga edeceğini, bir bıçağı nasıl kullanacağını, bir yumruğu nasıl atacağını ve bir adamın atardamarını nasıl keseceğini öğretmişti. Ona Parijati'nin Ahiranya'nın kemiklerinden süzdüklerini öğretmişti. Ahiranya için özgürlüğün her türlü bedele degeceği bilgisini ona aşlamıştı.

Sonra ona bir şişe su vermiş ve seçim yapmasına izin vermişti. Sanki keder, eğitim ve zorluklarla doğasına özenle işlenmiş bir seçim, herhangi bir seçilmiş gibi.

İyi bir silaha yazık oldu.

Nefes verdi ve öne doğru eğildi, çenesini boynuna bastırarak omurgasına hâlâ kenetlenmiş olan gerginliği hafifletti.

Yağmur hâlâ şiddetli olmasına rağmen Ashok kuruydu. Yerini iyi seçmişti. Bağdaş kurmuş, ölü bir ağacın oyulmuş kalbinde oturuyordu; iç organları kazınarak temizlenmiş koca bir kabuktu bu. Etrafında, çürümüş ağaçların yakılmasından dolayı hâlâ siyah ve kül izleri olan bir açıklıkta, benzer bir örtü yoktu. Kardeşleri yakındaki bir çalılıkta kamp kurmuş, yağmurun şiddetini engelleyecek kadar büyük yapraklarla hafifçe gölgeleniyorlardı. Buradan onlar ona, o da onlara görünmüyordu.

Mahremiyetten memnundu. Parmak eklemlerini gözlerine bastırdı, önce sola sonra sağa ve ayağa kalktı. Ağacın korunağından çıkmak için eğildi, sonra berrak, tatlı ve şok edici derecede soğuk olan yağmura doğru adım attı.

Meena'nın tüm başarısızlıklarına rağmen, ölümünde onu etkileyen bir şiirsellik vardı. Savaşta en iyisiydi -bir bıçağın gırtlığa kondurduğu öpücük onun için bir dizeden daha etkiliydi- ama zevk evlerinde oturmuş, şairlerin cesur isyancılar hakkında anlattıkları masalları dinlemiş ve bunları Çiçek Çağı'nın zengin destanlarına dönüştürmüştü. Huş Kabuğu Mantraları'nın yasaklanmış ezberleri arasına serpiştirilen bu hikâyeler, Ashok'un maskeli çetesinin eylemleriyle kadim tapınak ihtiyarlarının efsanevi gücünü bir araya getiriyordu. Alev analarının Ahiranya'nın parlak geleceğini nasıl acımasızca sildiklerini tutkuyla anlattılar. En yetenekli şairler yetişkin erkekleri öfke ve tutkuyla ağlattı.

Meena'nın ölümünden ne anlam çıkaracaklarını merak ediyordu - Hirana'da bir isyan, zalim bir naibe karşı başarısız bir mücadele.

Hikayeyi ağzından kaçırmak zorunda kalacaktı.

Eğer kadının hikâyesini, trajedisini düşündükçe kederine yenik düşüyse, gözleri onun ölümünü gözünü kırpmadan seçen aceleci bir asker için yaşlarla dolduysa, o zaman bunu kabul etmeyi reddetti. Bırakın yağmur istemediği şeyi alsın. Bırakın içini boşaltsın. O, erkeklerin ve kadınların lideriydi, sınanmış ve iki kez yaşamış bir tapınak oğluydu. Ve sangamda başka birini hissetmişti: bıçak gibi bir varlık, odaklanmış, temiz ve saf, soğuk ellerini ona çevirmiş ve onu görmüştü, kalbin ve etin nehri boyunca.

Planlar. Her zaman yapılması ya da yapılmaması gereken planlar vardı ve

Yas tutuyorum.

Kritika geniş yaprakların altında, sarisinin uzun ucunu saçlarının üzerine sarkıtıp bekledi. Ashok onun ne kadar zamandır kendisini izlediğini bilmiyordu.

"Ne geçer?" diye sordu.

"Meena bize geri dönmeyecek," diye yanıtladı Ashok. "O öldü."

Kritika keskin bir nefes çekti. Ağzı, gözleri, tüm kemikleri daha da gerilmiş gibiydi.

"Düşüncesizce hareket etti," dedi Ashok.

"Nasıl?" Kritika gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını parmak uçlarıyla etkisiz bir şekilde sildi. "O ne yaptı?"

Ashok başını salladı. Sangam ona her şeyi göstermiyordu. Gösteremezdi de. Aradaki boşlukta çok şey hissetme kapasitesine sahipti: hafıza, duygu, düşünce parçaları. Ama Meena iki kez doğmamıştı, şişeden içtiği ölümsüz sular sayesinde ancak bir kez doğmuştu. Ve ona sadece Hirana'dan düşmeye başladığı, ölümün kaçınılmaz olduğu anda ulaşmıştı. Ondaki hissettiği tek şey, muson yağmurundaki ışık kadar bulanık izlenimlerdi. Acı, erimiş et. Delici gözlerin parıltısı. Sırtındaki yerçekiminin pençeleri. Dilinde söylenmemiş kelimelerin acı ipliği.

*Ashok. Lütfen
beni affet.*

Kritika'ya bunların hiçbirini anlatmadı. Bunun yerine omuzlarını kıvırdı, omurgası kederle düğümlendi ve "Maskeyi taktı," dedi.

"Bunun sadece acil durumlar için olduğunu sanıyordum. Sence fark edilmiş midir? Saldırıya mı uğradı?"

"Yakında öğreneceğiz. Ganam'a toparlanmasını ve ana kampı taşımasını söyle." Parijatdvipan yönetimine karşı isyan hareketi birbirinden farklıydı, hepsi aynı efendiye itaat etmeyen birçok uzuvdan oluşuyordu. Ama eğer isyanın bir kalbi varsa, Ashok onu kendi halkı olarak görüyordu. Şiddet uygulamaya istekli olanlar onlardı ve bu konuda yeterince iyiydiler; hızlı, maskeli ve ölümcül bir şekilde hareket ediyor, danışmanları, tüccarları ve imparatorluğa sadık olanları öldürüyor, imparatorluğun kemiklerini ayakta tutan destekleri yavaş yavaş aşındırıyorlardı.

Bazen yarı şaka, ana kampa kendi tapınak konseyi diyordu. Ama bunun onların gözlerini nasıl aydınlattığını görmüştü. Artık sık sık bir masalın ne kadar faydalı bir boyunduruk olabileceğini düşünüyordu.

Ve halkı, Parijatdvipa'nın soylu haneleri arasında kendi casus ve müttefik ağını sürdürmesine yardımcı olacak kadar kurnaz bir konseydi. İçine sızması sinir bozucu derecede zor olan naibin hanesi bile.

Lafi açılmışken. Meena'nın sorguya çekildiğini sanmıyordu. Ama emin olamıyordu. Daha fazla ölü görmektense tedbirli olmak daha iyiydi. "Mahal'e gitmelisin. Ölümüyle ilgili öğrenilecek başka bir şey olup olmadığına bak."

Kritika yutkundu. Başını eğdi. Uzaklaşmak için döndü ve Ashok elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Ben de onun yasını tutuyorum," dedi.

"Biliyorum." Kritika gözlerini indirdi. "Senden şüphem yok," diye ekledi, saygı ifade eden yükselen bir ses tonuyla. "Ama..."

Kadın sözünü yarıda kesti. Ashok onun yüzüne baktı -nasıl da çizilmişti, yüzündeki kırışıklıklar bile acının şeritleri gibiydi- ve "Anlat bana," dedi.

"Sarita hasta," dedi Kritika isteksizce. "Ve Bhavan'ın da bu dünyada fazla zamanı kalmadı."

İki tane daha. İki silah daha, eğitilmiş ve kayıp.

"O zaman hepimizin iyiliği için ölümsüz suları daha da acilen bulmamız gerekiyor." Parmak eklemlerini alnına bastırdı. "Bir dakika bekle, Kritika," dedi. "Bir süre düşünmeme izin ver."

Maliyet ve kazanç. Fedakarlık ve başarı. Meena'yı kaybetmiş, kutsal ağaçtan yapılmış bir maskeyi yitirmiş, generalin mahalinde bir çift gözünü ve Hirana'da ayaklarını neredeyse hiçbir şey uğruna kaybetmişti. Bu görevin hepsi fedakârlık ve maliyetti, felaketlerini dengeleyecek hiçbir başarı ya da kazanç yoktu. Başarısız olmuştu.

Ama çocukken, daha yüksek bir vizyona, taleplerinde acımasız olan bir vizyona sadakatle kemiklerine işlenmiş gerçekleri vardı. Şimdi o gerçeklere döndü. Onlar da gözlerini kırpmadan, her şeyi bilerek ona bakıyorlardı.

Tüm başarısızlıklar zayıflıktan doğmuştur. Gerçek buydu. Meena'yı hem sabır hem de kurnazlık gerektiren bir göreve göndermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. O *çok* aceleci, çok öfkeli ve çok açık yürekliydi. Ve öleceğini biliyordu. Hepsinin öleceğini biliyordu. Umutsuzluk

onu mahvetmişti. Ve onun lideri olarak, bunun böyle olacağını bilmeliydi.

Ama Ashok onun başarılı olmasını istemişti. Bunu istemişti çünkü *Meena* ona başka bir kızı, başka bir zamanı, feda edilen umutları hatırlatmıştı ve şöyle düşünmüştü: *Eğer Meena onun gölgesi bile olsa...*

Elini indirdi. Kritika sessiz ve tetikte bekledi. "Aptallık ettim," dedi sonunda.

Duygusallığın bir işlevi olduğunda yeri vardı; bir zamanlar olduğu gibi özgür ve güçlü bir Ahiranya ideale ulaşmaya yardımcı olduğunda. Ama onun aşkı, hayır. Kanındaki şefkat zayıflıktan başka bir şey değildi.

Aşk onu yoldan çıkarmış ve Meena'nın hayatını boşa harcamasına neden olmuştu. Şu anda bile, zayıf doğası gerekeni yapma düşüncesi karşısında titriyordu. Şimdi bile, uzun zaman önce fenerlerin titrek ışığı altında diz çöktüğü, ellerini kuş kemiği inceliğindeki omuzlarına koyduğu bir geceyi düşündü. Kız kardeşinin omuzları.

Ona bir yalan söylediğini hatırlıyordu. *Burada bekle*, demişti. *Ve senin için geri geleceğim. Söz veriyorum.*

Ona büyük bir güvenle bakmıştı. O bakışı hiç unutmamıştı.

"Naibin evinde bir hizmetçi var. Priya adında bir kadın. En yeni üyemize onu bana getirmesini söyleyin. Direnişin ona ihtiyacı var."

Onu bir kez kurtarmaya çalışmıştı. Gitmesine izin vermişti. Arada sırada ona sadık gözlerle bakmış ve bu gözlerle onun onsuz büyümesini izlemişti. Onu sürekli boğazından tutan amaçtan uzak yaşamasına izin verebileceğine inanmıştı. Ama artık daha fazla zayıf kalamazdı. Onu sangamda hissetmişti. Meena öldüğünde o da oradaydı. Şimdi onda çok fazla güç vardı, onu izlediği onca yıl boyunca sahip olduğundan çok daha fazla güç vardı ve onu kullanabilirdi.

Keşke bu kararı daha önce vermiş olsaydı. Keşke Meena'ya ona ulaşmasını, onunla ittifak kurmasını söyleseydi. Ama önemli değil. Hâlâ ilerlemenin bir yolu vardı. Hâlâ kız kardeşinin hediyelerini kendi amaçları doğrultusunda kullanabilirdi.

Ahiranya her şeye değerdi. O bile.

VIKRAM

Geceleri geç yatmak Vikram'ın Ahiranya naipliği görevinin bir gereğiydi ve bazen bir zevkti. Diğer zamanlarda ise bir yükü. Bazen, bu gece olduğu gibi, ikisi de oluyordu.

Vikram bu gece diplomat rolünü oynuyor, Saketa'nın düşük statülü prenslerinden biri olan Prens Prem'i ağırlıyordu. Prem, gözden düşmüş bir mahalledeki geneleve kapanmış, birkaç adamı ve bir avuç itibarsız soylu kuzeniyle içki içip fahişelik yapıyordu. Saketan soyunun karmaşık kurallarına göre Prem, kendi şehir devletini yöneten yüksek prensin birinci dereceden kuzeni sayılıyordu ve bu nedenle Vikram'la benzer statüdeydi. Ahiranya'nın naibi olmasına rağmen Vikram'ın zerre kadar soylu kanı yoktu. Son imparator Sikander döneminde kazandığı her şeyi, Parijatdvipa'nın bir generali olarak kendi başına elde etmişti.

Başka bir küçük prens ya da şehir devleti asilzadesi Vikram'dan, Vikram'ın sağlamaktan hoşlanmayacağı kadar dalkavukluk talep edebilirdi ama Prens Prem güler yüzlü, uçarı bir çapkındı ve tipik nezaketlerden başka bir şey istemeyen, hiç sorun çıkarmayan biriydi. Geldiğinden beri Vikram'ı birkaç kez ziyaret etmiş ve oldukça sıkıcı olsa da çoğunlukla hoş bir arkadaş olmuştu. İçkisini iyi tutuyordu ve her ziyaretinde yanında mükemmel bir Saketan şarabı getiriyordu. Rahatsız etmemek için gereken zarafetle pachisa oynuyordu, hareketleri ölçülü ve hazırcevaptı.

Lord Santosh'un varlığı olmasaydı, daha öncekiler gibi keyifli bir akşam olacaktı. Adam bu akşam

pachisa oynamak. "Parijatdvipa'nın diğer uluslarının bundan hoşlandığını biliyorum," diye alay etti. "Ama Parijat'ta biz daha rafineyiz." Prem'in Saketan şarabına ya da konukları memnun etmek için masanın üzerine güzel renkli fiçılar içinde dizilmiş Ahiranyı likörlerine dokunmamış, bunun yerine kendisi için uygun bir Parijati likörü getirilmesini talep etmişti. Bunu paylaşmadı.

İçki içerken Vikram'ı, İmparator Çandra'nın taç giyme töreninden bu yana iyice kanlı bir hal alan Ahiranya isyanları hakkında sorguya çekti. Mahaldeki Ahiranyalı hizmetkârların çokluğu hakkında yorum yaptı - "Bu *benim* mahalim olsaydı, General Vikram, burayı *hemşerilerimizle* doldururdum"- ve Vikram'ın kuvvetlerine dağılmış olan kendi adamlarının kendisine aktardığı gözlemlere dayanarak muhafızların rutinleri hakkında soru üstüne soru sordu.

Santosh'un ilgisiyle geçen bir saatin ardından Vikram'ın sabrı tükenmeye başlamıştı ve Prens Prem ağzında sahte bir gülümsemeyle, endişe verici bir coşkuyla şarabına saldırıyordu. Yine de Santosh devam etti.

Vikram histerik bir umutsuzlukla, *İmparator Chandra'nın krallığının etrafını koklaması için gönderdiği adam bu*, diye düşündü. *Bu soytarı. Ona izin vermeliyim. Ya Ahiranya'yı bir yıl içinde yok edecek ya da Ahiranya onu yok edecek.*

Ancak Vikram naipliğinden bu kadar kolay vazgeçmezdi ve vazgeçemezdi de. Yıllarca bu parçalanmış ulusu bir arada tutmuş, kendi yönetimi altında hayatta kalması için gereken her bedeli ödemişti. İmparator Chandra görevden alınmasını emredinceye kadar Santosh'un amacından habersizmiş gibi davranacak ve sahip olduğu her şeyi korumak için elinden geleni yapacaktı.

İmparator Chandra'nın Lord Santosh'u Vikram'ın otoritesini sarsmasına izin verecek kadar sevmesi imparator için hiç de iyi bir şey değildi. Chandra, en azından iyi bir hükümdar görüntüsüne sahip olan ağabeyi Aditya'ya hiç benzemiyordu: Parijatdvipa'daki uluslardan seçilmiş uygun bir arkadaş ve danışman grubu ve dolayısıyla imparatorluğun şehir devletlerinin tam desteği. Ve onu fazla hırslı bir şeye kapılmaktan alıkoyacak bir onur duygusu.

Yeni bir inanç bulması ve görevlerini geride bırakması utanç vericiydi.

"Bize Parijat'tan bahset," diye araya girdi Prem. "Başkentte işler nasıl? Harsinghar hatırladığım kadar güzel mi?"

"Harsinghar her zaman şehirlerin en güzeli olmuştur," dedi Santosh ciddiyle. "Saray yeniden dekore ediliyor."

"Nasıl yani?" Vikram sordu. Bu konuya özel bir ilgi duymuyordu.

ama mecbur kalırsa ilgileniyormuş gibi yapardı.

Santosh sanki bu işte parmağı varmış gibi gururla, "Yeni anneler için imparatorluk sarayında heykeller yapılacak, böylece Parijatdvipa'nın ihtişamı için onlara teşekkür edilip tapınılabilecek," dedi.

Böyle bir açıklama karşısında gülümsemek zordu. Vikram dua taşları takıyor ve annelerine dua ediyor, aile tapınağında sabah akşam onlar için mum yakıyordu. İmparator Chandra'nın inanç anlayışı ile kendi inanç anlayışı arasında nasıl bir ortak nokta bulacağını bilmiyordu. Ama gülümsedi.

"Büyüleyici," dedi Prem, sesi uygun bir şekilde dehşete düşmüş gibiydi. "Peki bu kadar heykeli avluya nasıl sığdıracaklar? Genişletiliyor mu?"

Bir sessizlik ritmi. Vikram kendi şarabına uzandı ve içti.

"Heykeller yalnızca Narina ve Alori'nin anneleri için olacak," dedi Santosh. "Diğer kadınlara bir armağan verildi - arındırıldılar - ama gerçek alev anneleri olma niteliklerinden yoksundular."

Soylu değil, diye tercüme etti Vikram. Ama hiçbir şey söylemedi ve tiksinti hissetmesine izin vermedi. Yaptığı onca şeyden sonra bu ikiyüzlülük olurdu.

Prem umursamaz bir tavırla, "Ah, benim hatam," dedi.

Santosh ona sıkıntılı ve hoşnutsuz bir gülümseme verdikten sonra Vikram'a baktı. "Her neyse, General Vikram," diye başladı. "Danışmanlarınızla görüşmek istedim. Lordunuz Iskar Parijat'tan-"

"Ah, Santosh," diye itiraz etti Prem. "Buraya içmeye ve eğlenmeye geldim, politika konuşmaya değil. Başka bir şey hakkında sohbet edelim mi?"

"Gördüğüm kadarıyla önemli işlerle pek ilgilenmiyorsun," dedi Santosh, küçümsemesini gizlemek için hiçbir incelik göstermeden, ki Vikram bunun mantıklı olduğunu düşündü bıkkınlıkla. Kurnazlık, gücün özenle kullanılması gerektiğini bilen, onun ne kadar kolay çalınabileceğini ya da ele geçirilebileceğini anlayan insanlar tarafından zorunluluktan geliştirilmişti. Santosh imparatorun kulağına ve imparatorun Parijat ve Parijati kanının üstünlüğüne olan kaba inancına sahipti. Kurnazlık gibi şeylere ihtiyacı yoktu. "Ama ben imparatorluk siyasetinin ön saflarında yer alıyorum Prens Prem ve sizin gibi davranmam."

"Politikanın ön saflarında yer alıyorsunuz ve sizi buraya İmparator Chandra mı gönderdi?" Prem'in alnı gülümsemeye devam etse de şaşkınlıkla kıvrıldı. Yüz ifadesine oldukça alaycı bir hava kattı. "Sen çok uzaktasın

Parijat burada, Santosh! Ayrıca, insanları Ahiranya'ya getiren şey siyaset değil." Şarabını kaldırırken sıırttı. "Bu bir zevk. Genelevler *çok* güzel."

Santosh'un yüz ifadesi biraz endişeliydi, alaycılığı zalimce bir hal almıştı. Bunun üzerine Vikram araya girerek, "Lord Santosh, İmparator Chandra adına Prenses Malini'ye nezaketle eşlik etti. Takdire şayan bir şekilde yerine getirdiği büyük bir onur."

Prem'in gülümsemesi hafifçe seğirdi ama o bile prenses hakkında yorum yapmaktan kaçınmanın mantıklı olduğunu görüyor gibiydi. Santosh bilerek döndü ve Prem'i konuşmanın dışında bıraktı. Vikram'a şöyle dedi: "Prenses Malini'den ve onun düşüncelerinden bahsetmişken, ikimizin konuşması gereken şeyler var General Vikram. Tıpkı İmparator Chandra'nın kız kardeşinin seçimleri üzerinde düşünmesini görmek istemesi gibi, o da en zor ulusunun daha teklif edilebilir olmayı öğrenmesini istiyor. Onun adına yapabileceğim birçok önerim var. İmparatorun bu konudaki düşüncelerini son derece iyi biliyorum. Ahiranya hakkında sık sık konuşurduk."

Vikram öfkesinin yüzüne yansımına izin vermedi ama Prem'in böyle bir kontrolü yok gibiydi. Prens'in gözleri Santosh'un kendisini küçümsemesine - sadece Parijat'ın soylu bir lordunun kraliyet kanından gelen bir Saketan'ı küçümsemesine- çoktan daralmıştı ve Santosh'un imparatora yakınlığıyla övünmesi onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Haklısın, haklısın, benim siyasetle ne ilgim var?" Prem yüksek sesle açıkladı. "Siyasetle her zaman ilgilenen amcamdı ve daha bir ay önce imparator tarafından hazinedeki görevinden alındı, değil mi? Yoksa üç ay mıydı? Rakamlar onunki kadar güçlü olduğum bir konu değil ama şikayet ettiğinde idam edildiğini hatırlıyorum. Aynen böyle idam edildi," dedi parlak bir sesle. "Gerçek bir skandal."

Vikram, "Prens Prem," diye mırıldandı ama adamı durdurmak mümkün değildi. "Onun yerini kimin aldığını tam olarak hatırlayamıyorum-ah." Bir klik sesi

Parmaklar. "Sanırım kuzenlerinden biri. Tebrikler."

Vikram kendi kadehini indirdi. "Lord Prem," dedi. "Sanırım sarhoşsunuz." Santosh'un çenesi öfkeden titriyordu.

"Seni sarhoş serssem," dedi, aralarındaki statü farkı olmasa çok daha kötü kelimeler -belki de bıçağını- kullanacağını belli eden bir ses tonuyla. "İmparator Chandra imparatorluk sarayını temizlemeyi bitirdiğinde ve bu

onu Saketa'ya yönlendireceğimden emin olabilirsiniz. Size yerinizin hatırlatılması gerekiyor."

Prem ayağa fırladı. Vikram daha sakin bir şekilde kendi ayağına kalktı.

"Biraz hava almanız için size eşlik edeyim, Prens Prem." Vikram cevap beklemeden adamı omuzlarından tutup odadan çıkardı. Prem ayaklarının üzerinde duramıyor gibiydi. Vikram'ın koridordaki hizmetkârlarından biri ona sorgulayıcı bir bakış atarak, Vikram'ın prensi elinden tutup nazikçe iyileşmesi için bir odaya götürmesini isteyip istemediğini sordu. Vikram buna yanıt vermedi. İşler ne kadar değişmiş olursa olsun, Prem tüm dikkatini vermesini gerektirecek kadar önemliydi. İsteyeceği son şey, baş prensin kâtiplerinden gelen öfkeli bir mektuptu.

Diğer her şey.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Prem. "Gerek yok lordum."

"Ne kadar kalacak?"

"İmparator Chandra istediği sürece," dedi Vikram. "Peki ya sen?"

Prem gülerek, "Param izin verdiği sürece," diye cevap verdi. "Yalnız konuşabileceğimizi umuyordum. Son geldiğimde mükemmel bir pachisa oyunu oynamıştık. Bunu tekrar yapmak isterim."

"Başımızın üstünde yerin var," dedi Vikram, sahte bir neşeyle sırtına vurarak. *Dikkatli olmalısın*, demeyi düşündü. Prens gençti. Yaşlı bir adamın tavsiyesi ona zarar veremezdi. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bunu fark etmeyen bir adam uzun süre yaşayamazdı.

Prem bir kolunu gevşekçe Vikram'ın omzuna koyarak, "Bana ve size karşı kabalığının son olmayacağını biliyorsunuz, General Vikram," dedi. Sanki arkadaşmışlar gibi. "Oyun ya da şarap için olmasa bile sen ve ben kesinlikle tekrar buluşmalıyız. Parijati olabilirsiniz ama bence bu yeni çağda iyi iş çıkaracak türden değilsiniz."

Tehlikeli bir konuşma, hainlik sınırında. Vikram hiçbir şey söylemedi.

Prem eğildi, sesi alçaldı, gözleri niyetliydi. Belki de Vikram'ın sandığı kadar sarhoş değildi.

"Diyorum ki General Vikram, İmparator Chandra Parijatdvipa'yı değiştiriyor." Nefesi anasonla tatlanmıştı. "Anneleri onun soyunu kurduğu ve şehir devletleri borçlarını hatırladığı için, onun tercih ettiği herhangi bir doğuştan Parijati'nin elini öpeceğimizi düşünüyor. Ancak biz Saketalılar, o tahtta hakkı olan tek anne soyunun o olmadığını unutmayız. Ve ben

Sizin de unuttuğunuzu sanmıyorum, General Vikram. Başka bir yol daha var."

Prens bunu düşünen -ya da söyleyen- ilk kişi olmayacaktı. Vikram da neredeyse aynı fikirdeydi. Neredeyse. Prem'in sunacak bir şeyi olduğunu biliyordu - yapılacak bir pazarlık, değiş tokuş edilecek bir bilgi.

Ancak Vikram bu statüye gereksiz riskler alarak ulaşmamıştı.

İmparator Sikander'in ölümünden hemen sonra tahta yeni çıkan İmparator Chandra ile yaptığı son görüşme beynine kazınmıştı. O zamanlar yeni imparator henüz Parijati olmayan danışmanları görevlerinden almaya başlamamıştı

-Eski, saygıdeğer Dwarali savaş bakanlarının ya da Saketan hazinedarlarının idamını emretmemiş, Srugani kökenli soylu bir hanımefendiyi ve bir Alor prensesini yakmamıştı. Ünlü bir fahişeyi ve ona eşlik eden tüm kadınları yakmıştı ama halk arasındaki söylentilere göre bu kadın İmparator Sikander'in gözdesiydi ve Chandra kadınların iffetsizliğinden duyduğu şiddetli nefretle tanınıyordu. Bu olay bazı soylulara zalimce gelmişti ama yeni bir imparator iktidara geldiğinde beklenebilecek türden bir kan ve kargaşa olarak görmezden gelmişlerdi.

Chandra'nın inancının korkunç derinliklerini ya da bağlılığını henüz anlamaya başlamamışlardı.

Chandra güler yüzlü ve misafirperverdi. İnce dudaklı Vikram'a gülümsemiş, selamını zarafetle kabul etmişti. Ona şeker kamışı ve ezilmiş çiçeklerden yapılmış bir Parijati şerbeti ikram etmiş, güzel bir hizmetçi Vikram'a uzatmıştı. Chandra karşılıklı hoşbeş etmişti. Hafif bir sohbet.

Sonra da "*Nasıl yaptığınızı anlatın General Vikram*" dedi. *Tapınak konseyinin nasıl yandığını anlat. Çocukları nasıl öldürdüklerini anlat.*

Vikram imparatorun yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı.

Yıllarca hizmet etmesine rağmen, insanların doğuştan zalim olmadığına inanmıştı. Vikram'ın öldürülmesinde parmağı olan herkesi, hatta tapınak çocuklarını bile zorunluluktan öldürmüştü. Ama Chandra... Chandra her acı verici ayrıntıyı gözlerinde bir ışık ve ağzında bir gülümsemeyle dinlemişti. Ve o ilk karşılaşmadan bu yana yaptığı her şey, Vikram'ın omurgasında önsezili bir ürperti yaratan o ilk gülümsemeyi, o ilk diş parıltısını onaylıyordu.

Senin gibi bir adam işime yarar, demişti.

Bu kelimeler. İçlerindeki zevk.

Vikram böyle bir adamın karşısına çıkılmaması gerektiğini anlamıştı.

Prem onun yüz ifadesinin aniden kapandığını görmüş olmalıydı,

Çünkü yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"General Vikram," dedi. "Belki de haddimi aştım." "Evet,"

dedi Vikram. "Korkarım gerçekten de öyle."

Bir muhafız koridordan hızla indiğinde neredeyse rahatlamıştı. Genç, yeşil bir muhafız, onu Vikram'ın özel muhafızlarının komutanı takip ediyordu.

"Prenses," dedi Komutan Jeevan. "Konçlar çalındı."

"Benim için bir zevkti Prens Prem," dedi Vikram. "Belki yakında tekrar karşılaşırız."

Prem yeterince kibarca kabul etti. Ama her ikisi de Vikram'ın onun teklifini reddettiğini biliyordu.

Vikram Saketan prensiyle bir daha görüşmeyecekti.

Vikram Hirana'ya yavaşça, zahmetle tırmandı. Böyle bir efor için çok yaşlıydı ve en acısı da yağmurun dinmek bilmemesiydi. Arkasındaki hizmetkâr başının üzerinde, sağanak yağmura karşı acınacak derecede etkisiz bir şemsiye tutuyordu. Hirana'nın yüzeyi her alçaldığında, adam sallanıyor, şemsiye tuttuğu yerde sallanıyor ve eğiliyordu.

En azından Jeevan yanındaydı: sağlam, güvenilir bir varlık, elinde ok ve yay, arkasını kolluyordu.

Tek küçük mutluluk Santosh'un ona eşlik etmemiş olmasıydı. Adam denemişti ama Hirana'dan çok korktuğu belliydi ve içki onu ayakları üzerinde duramaz hale getirmişti. İki dakika boyunca tırmanmış, sonra vazgeçip yere dönmüştü. Onun yerine kendi Parijati muhafızlarından birini göndermiş, o da Jeevan'ın peşinden gitmiş, sanki hayatı buna bağlıymış gibi kılavuz ipi tutmuştu.

Vikram Hirana'dan korkmaya zahmet etmedi. Tapınak büyükleri hâlâ yaşarken, tapınak konseyini denetlemek naibin sorumluluğundaydı. Her ay, tapınağın en küçük çocuklarından biri tarafından Hirana'ya götürülür ve yaşlılarla birlikte yemek yerd. Ahiranya'nın hâlâ güçlü olduğu uzun bir dönemin kalıntıları olan ve sembolik rollerini oynayan bu yaşlılar hakkında pek bir şey düşünmemişti. Ama yine de onları tuhaf bir şekilde büyüleyici bulmuştu. Ona dostça davranmışlar, hatta hâlâ yapabildikleri küçük sihir numaralarını göstermişler, Hirana'nın yüzeyini kendi isteklerine göre ustaca değiştirmişlerdi.

Hirana'dan korkmuyordu. Ama bu gecenin sonuçlarından korkuyordu.

Bir suikastçı. İnleyen ve ağlayan bir Parijati prensesi, dehşetten duyarsız. Eğer bir hizmetçinin müdahalesi olmasaydı -tamamen şans eseri- imparatorun kız kardeşi ölmüş olacaktı ve Vikram'ın kendi ölüm cezası da kesinleşmiş olacaktı.

Hirana'nın zirvesine ulaştı ve kapıdaki muhafızlar onu selamladı. Komutanları kapıları açtı ve onu içeri aldı.

Muhafız alçak bir sesle, "O burada lordum," dedi. "Leydi Pramila onun yanından ayrılmadı."

Hirana'nın batı koridorundan çıkıntı yapan bir manastır odasına girdiler. Kralların kralı, Parijatdvipa imparatorluğunun efendisi İmparator Chandra'nın tek kız kardeşi Prenses Malini yerde diz çökmüş, bir kovanın içine kusuyordu.

Prenses, "Götürün şunu," diye soluk soluğa bağırdı, kovayı tek eliyle iterken bile dengesini sağlamak için kenarını tehlikeli bir şekilde kavradı. "Lütfen."

"Peki zemini mahvettin mi?" Gardiyanının sesi acımasızdı. "Hayır. Yakın tut, bir kız var."

"General Vikram hoşgörünüze sığınıyor prenses," dedi muhafız, başını bir kez daha eğerek koridora geri çekildi. Vikram'ı kadınlarla yalnız bıraktı.

Prenses başını kaldırdı, yüzü gri, gözleri ıslaktı.

Kardeşi onu *Hirana'ya* hapsedilmek, tecrit edilmek üzere göndermeden önce -benim *de düşündüğüm gibi, kaderine uygun bir yerde kararlarını ve ruhunun durumunu düşünebilir*, diye yazmıştı imparator- Vikram prensesi bir kez, Parijat'taki imparatorluk mahalini ziyareti sırasında görmüştü. İnce ipeklere sarınmış, güler yüzlü ve güzel bir şeydi. Kraliyet kızları taç giymezdi. Bunun yerine imparatorluk sembolleri takarlardı: sarı ve beyaz yasemin çiçekleri bir haleye dolanır; kadife çiçeği ve güller, altın ve akik, taze ve hala çiğle dokunmuş, ağır bir örgünün köklerine ve uçlarına bağlanırdı.

Şimdi baktığı kadın, Parijat'ın çiçeklerle süslü prensesine hiç benzemiyordu. Neredeyse bir ay önce mahaline gelen prensese bile pek benzemiyordu. O kız sessiz ve asık suratlıydı ama yeterince sağlıklıydı, uzun boylu ve düzgün vücutluydu, sert kara gözleri ve temkinli bir ağzı vardı.

Bu kadın zayıf ve kirliydi, histerik bir şekilde nefes alıyordu, cildi gözyaşlarıyla lekelenmişti, gözleri çökmüş ve kırmızı çerçevesiydi.

Alevin anneleri onu korur, imparatorun emirlerine aldırmadan onun iyiliğiyle çok daha yakından ilgilenmeliydi.

"Prenses," dedi Dvipan dilinde - sarayın resmi dili ve bir kraliyet kızının ana dili - konuşarak. "Yaralandınız mı?"

"Sadece korktum, lordum," dedi gardiyan çabucak.

Vikram diz çöktüğü yerde bocalayan, yüzü acıdan kızarmış prensese baktı.

"Bir doktora ihtiyacı var," dedi.

"Yok, lordum," dedi Pramila. "Zayıf bir bünyesi var. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var. İlaç ve dinlenme."

Vikram ikna olmamıştı. Hem de hiç. Prenses titremeye devam ederken, saçları bir rahibin saçları kadar dağınık ve çılgınken, vücudu cılız bir çirkinliğe bürünmüşken nasıl ikna olabilirdi ki?

"Prenses Malini," dedi bir kez daha. "Bana nasıl olduğunuzu anlatın."

Prensesin yutkundüğünü gördü. Çenesini kaldırdığını gördü. "Bir suikastçi canımı almaya çalıştı General," diye mırıldandı prenses, alev gibi dalgalanan bir sesle. "İmparatorluk ağabeyim ve efendim, evinde böyle bir şeye asla izin vermezdi."

Ah.

Üzerindeki gözlerin farkındaydı. Jeevan dışında etrafını saran muhafızların hepsi Santosh'un adamlarıydı, kendi adamları değil. Ve Santosh'un Vikram'ın tüm başarısızlıklarını imparatora rapor etmek için pek çok nedeni vardı.

İmparator Chandra'nın prensesin iyiliğini fazla önemsemediği açıktı. Umursasaydı onu buraya göndermezdi. Ama yine de o Vikram'ın himayesinde, kraliyet soyundan geliyordu. Ahiranya'da hapsedilmişken bir suikastçinin elinde ölseydi, Vikram onu güvende tutmayı başaramasaydı ve topraklarında imparatorluk kanı dökülmesine izin verseydi...

Evet. İmparator Chandra cömertliğiyle tanınmazdı. Vikram onun gözlerindeki açlığı bir kez daha hatırladı, tapınakta yanan çocukları sorduğunda. Vikram'ın güveneabileceği bir açlık değildi bu.

Vikram, "Çiçeklerin kızı, seni bir inci gibi güvende tutmak için her türlü çabanın gösterileceğine dair sana söz veriyorum," dedi.

Başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil General. Nasıl yeterli olabilir ki?"

Oh, alevin anneleri, koruyun beni. Burada yalnız ve sevilmeden yaşayamam!"

"Prenses," diye tısladı Pramila. "Hayır. Sessizlik, şimdi."

"I..." Yüzü buruştu. "Burada hiçbir şeyim yok. Hizmetçi yok. Hanımlar yok. Güvenebileceğim muhafızlar yok. Nazikçe yetiştirildim, General. Bu şekilde öleceğimden eminim."

"Prenses," dedi. Sonra onun önünde diz çöktü. Dizleri ağrıyordu. "Kardeşiniz yalnız kalmanızı emretti. Tefekkür içinde. Bir zamanlar sahip olduğunuz sarayı size veremem. Bu ihanet olur."

"Kalbimi rahatlatmak için bir refakatçi yeterli olurdu," diye fısıldadı prenses. "General, hayatımı kurtaran kadın, onu alamaz mıyım? O sadece bir hizmetçi. İtaatten başka bir şey bilmediğine şüphe yok. Medeni bir dil konuştuğundan bile şüpheliyim. Sanki bana sadık bir tazı vermişsiniz gibi olurdu. Düşüncelerimi bozmazdı. Ama belki de kendimi... güvende hissedirdim."

Bu mantıksız bir talep değildi.

Bir hizmetçi. Ne güzel. Vikram prensese yerleri süpürmesi ve geceleri uyumasına yardımcı olması için basit bir Ahiranyi kızı verirse imparatorun öfkelenmeyeceği kesindi. Vikram bunu korkmuş bir kızı sakinleştirmenin bir yolu olarak gösterirse, Lord Santosh'un bu tedbire itiraz etmeyeceği kesindi. Bir hizmetçi, prensesi uslu tutmak için ödenecek küçük bir bedeldi. Şu anda bile onun gözlerinin içine bakarken nefesi sakinleşiyordu. Yanaklarına yeni bir renk gelmişti.

"Vikram dikkatle ve nezaketle, "Ailenizin mütevazı bir hizmetkârı olarak acınızı hafifletmeye çalışmaktan başka ne yapabilirim ki?" dedi. Hizmetçiye alacaksınız. Söz veriyorum prenses."

Vikram Hirana muhafızlarıyla, ağlayan prensesle ve en yakın danışmanlarıyla konuştuktan, hatta gong sesleriyle uyanan ve döner dönmez değerli hizmetkârlarından haber almak için yalvaran karısını teselli ettikten sonra, kendi özel odasına gitti, gölgeli balkonunda durdu ve korkuluğun tahtasını ellerinin mengenesinde gıcırdayacak kadar sıkıca kavrayarak uzun bir süre uzaklara baktı. Kapının yanında duran bir uşak ona belli belirsiz kıyafetini değiştirmek isteyip istemediğini sordu. Tunığı ve dhoti'si, her ikisi de çok koyu bir ipekti.

Mavi renkleri neredeyse siyahtı, Hirana'ya inip çıkarken yağmur ve terden kararmışlardı.

Vikram kısaca, "Hayır," dedi. "Döndüğüm zaman için bir banyo ayarla." Bu görev için yeni giysiler istemiyordu.

Hizmetçi bir onay mırıldandı ve geri çekildi. Vikram verandadan ayrılıp mahalın serin iç kısmına döndü ve binanın derinliklerine, daha da derinliklerine, kapıların ve muhafızların ötesine, parmaklıklı kapılar ve adamlarla korunan karanlık bir merdivene doğru ilerledi.

Santosh onu orada bekliyordu. Vikram adamın yatmaya gittiğini ummuştu. Ama Santosh'un adamlarından biri Vikram'ın yerini ona bildirmiş olmalıydı.

Mahal'in altında, hapishane hücrelerinde onları bir rahip bekliyordu. "General," dedi rahip. "Gelin. O hazır."

Santosh başını eğdi. İlk kez sessizdi. Annelerin bir rahibinin huzurunda, sonunda gereken saygıyı gösterdi.

Rahibin gözleri soluktu, yeşil-kahverengiydi ve alnında ve çenesinde kül izi vardı. O gerçek bir Parijati rahibiydi ve buna göre suikastçıyı bir taş levhanın üzerine yerleştirmiş, beyaz bir kumaşa sarmış ve cildini reçineli parfümle işaretlemişti. Düşüşünün en kötü yanlarını düzeltmişti: Bütün uzuvları olması gereken yerdeydi, Vikram'ın anladığına göre muhafızlar onu Hirana'nın eteklerinde ilk bulduklarında durum böyle değildi. Sıcaktan yarı solmuş çiçeklerden oluşan bir çelenk ayaklarının dibine yığılmıştı.

Rahipler, hak etseler de etmeseler de ölümlere saygı gösterirlerdi. Parijati rahipleri de ölmüş olan kadınlara özel bir saygı gösterirlerdi. Bu onların tarzıydı.

Vikram hücrenin fener ışığında cesede baktı. Yüzüne. Çabucak arkasını döndü. Yeterince hızlı değil.

Hiçbir içki o kafatasının görüntüsünü silemezdi. Hiçbir düşüş onu un ufak etmemişti. Sanki erimiş gibi görünüyordu.

Rahip sakın bir sesle, "Taktığı maskenin içinde güç var," dedi. Elini onun önünde tuttu ve Vikram derinin yanmış olduğunu gördü. Rahip maskeyi ona doğru tutarak, "Eğer bakmak istersen bu bezle birlikte al," diye ekledi. "Dikkatlice."

Vikram kan ve kılla lekelenmiş tahta maskeyi rahibin kendisine uzattığı parfümlü kumaştan eldivenin içinde tutuyordu. Maskeye baktı

göz delikleri, bir ağız boşluğu. Kumaşın içinden o şeyin sıcaklığını hissedebiliyordu, etten daha sıcaktı.

"Sen buna güç diyorsun," diye mırıldandı.

"Evet."

"Çürük mü?"

Rahip başını salladı. "Kadının vücudu kirlerden arınmıştır." "O zaman bu nedir?" Santosh sordu. Vikram irkildi. Unutmuştu.

Santosh'un orada olduğunu. Parijati lordunun yüzü griydi. "Bir tür Ahiranyi büyücülüğü mü? Onların lanetli güçlerinin yaksalarıyla birlikte öldüğünü sanıyordum."

Vikram başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Muhtemelen sadece ormanın bir ürünü. Oradaki ağaçlar her zaman alışılmadık olmuştur."

Çürümeden önce bile, diye düşündü.

Yorgunlukla, hükümdarlığı sırasında çok şeyin yanlış gittiğini fark etti. Çürüme başlamıştı. Tapınak çocukları daha da güçlenmişti. Onlar ve büyükleri yanmıştı. İsyancıların huzursuzluğu durmadan artmış, çürüme açlık ve ölüm saçtıkça ve köylüler atalarının evlerinden sürüldükçe yükselmişti. Ve şimdi... bu.

Santosh, "Adaletin yerini bulması gerekecek," dedi. "Büyücülük - her ne olursa olsun, bu bir *suçtur*. Bu Ahiranyi'ler Çiçek Çağı'nı geri getirebileceklerini sanıyorlar. Cezalandırılmaları gerekiyor. İmparator Chandra'nın zayıf olmadığını öğrenmeliler."

Vikram başıyla onayladı. "İsyancılar sorgulanacak ve idam edilecek," dedi. Muhtemelen bu işin arkasında olan isyancıları yakalamak neredeyse imkânsızdı. Maskeli ve dolayısıyla yüzleri olmayan en azılıları, hiçbir mantıklı adamın takip edemeyeceği ormanlarda kaybolmakta çok iyidiler. Ama pazarlarda yasaklanmış Ahiranyi şiirlerini okuyan ve duvarlara mantralar kazıyan, özgür bir Ahiranya hayalleri sunan şairler ve şarkıcılar daha kolay bir hedef olabilirdi. Uygun bir günah keçisi.

Konuşurken bile bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Ve Santosh'un ağzı sertleşti. Başını salladı.

"Bize daha fazlasını borçlular, General Vikram," dedi Santosh. "İmparatora bir kurban borçlular."

Kendi kız kardeşini yakarak öldürmek isteyen bir imparator için yeterli adalet -yeterince kan, yeterince ölüm, yeterince acı- ne olabilirdi?

Kurallarımın bu geceki çalışmadan sağ çıkmasını sağlamak için ne yapmalıyım?

Vikram acımasızca genç Ahiranyi karısını, onun sakın gözlerini ve

aptal, iyi kalpli doğası ve karnındaki çocuğu. Yetimleri ve çürümüş kurbanları bir tür çılgınlıkla toplayan karısı, belki de suikastçıyı istemeden de olsa evlerine getirmişti...

Yapmak zorunda olduğu şeyden mutlu olmayacaktı. Ama kabul edecekti. Başka seçeneği yoktu.

Önündeki taş levhanın üzerinde duran suikastçının kemiklerine, yüzünün açık kabuğuna, etten yoksun çene kemiğinin çıplak savunmasızlığına baktı. Oda, çelenklere ve parfümlere rağmen ölüm kokusuyla doluydu.

Vikram maskeyi masanın üzerine indirdi.

"Son ayinini yapın," dedi. "Tüm saygımla. Külleri dağıtın. Onları alacak bir ailesi yok."

Rahip başını eğdi. Ölülerin yöntemlerini anlıyordu. "Tüm saygımla," diye tekrarladı Santosh.

"İmparator buna karşı çıkar mı?" Vikram sordu.

"Ah, hayır," dedi Santosh. "Hayır. İmparator Chandra uygun dini düzene saygı duyulduğunu görmekten memnun olacaktır. Sonunda bir asinin arındığını görmek."

Santosh, Vikram'ın onurlu bir davranış olarak tasarladığı bir şeyi intikama dönüştürmüştü. Ve gerçekten de, belki de öyleydi. Ne de olsa Ahiranyiler ölülerini gömmeyi tercih ederlerdi. Bir asi yakmak istemezdi.

"Bu pek çok kişinin ilk arınması olacak," dedi Santosh. Artık sarhoş ya da böbürlenen biri gibi görünmüyordu. Sadece niyetliydi. Vikram onun yüzünde imparatorun parıldayan, kırılğan kötülüğünün bir gölgesini gördü. "Ahiranya'yı saf hale getireceğiz, General Vikram. Parijat'ın hizmetinde."

RAO

Rao, imparatorluk askerlerinin Hiranaprastha'da ne zaman yürüyüşe geçtiğini bilmiyordu. Bir genelevdeydi, sırtı duvara dönüktü ve avucunda yarısı boş bir şişe içki vardı. Erkekler yarı sarhoş bir halde onu izlerken odanın ortasında bir fahişe dönüp duruyordu. Cariye çok güzel dans ediyordu, körüklü ayak bileklerinin her dönüşü parlak, melodik bir çınlamaydı. Ancak burası, şehrin ısıltılı nehri boyunca sıralanan büyük pembe ve turkuaz saraylarla neredeyse hiçbir ortak yanı olmayan küçük ve köhne bir eğlence eviydi. Acı verici derecede sıkıştı, alkol ucuzdu ve salon o kadar kalabalıktı ki erkekler omuz omuza doluşmuştu. Hatta o kadar kalabalıktı ki, Rao'nun solundaki adam dirseğini Rao'nun böğrüne saplamış ve son yarım saat boyunca orada tutmuştu. Rao'nun kaburgaları ağrıyordu.

Keşke içkiyi içiyor olsaydı ve onu parça parça keskin dirsekli komşusunun bardağına boşaltmasaydı. Dansçının bitirmesini ve şairin acele edip salonuna başlamasını diledi. Ama şair bir süre önce içeri girmiş olmasına rağmen, yardımcıları yüz ifadeleri avlanmış bir halde, bölük pörçük geliyorlardı.

Genelde ona eşlik eden üç kadın, kendilerine uzun uzun bakanlara ters ters bakan bir adam tarafından odaya sokulmuştu. Ağır şallar giymiş, yağmurdan sırlıklam olmuş birkaç adam ortaya çıkmış ve kalabalığın arasından geçerek genelevin dar arka odalarına açılan koridora doğru ilerlemişti. Ama henüz genç kâtipler yoktu; saçları badem bıyıklı, kollarının altında ciltlenmiş el yazmaları olan, parmakları

mürekkep, şairin sözlerini kopyalamaya hazır.

Hepsi gelene kadar şair başlamayacaktı. Hiç başlamadı.

Rao bekledi. Ve içiyormuş gibi yaptı. Ve fahişenin dönüşünü izledi.

Rao bir şeylerin ters gittiğini ancak genelevin madamı salona girip bilezik yüklü kolunu müzisyenlere doğru sallayarak sessiz olmalarını emrettiğinde anladı. Müzik, kamış flütlerin ve zillerin ani, uyumsuz bir tökezlemesiyle sona erdi, müzisyenler birbiri ardına ellerini beceriksizce kaldırdı.

Fahişe, topuklarını zümrüt karo döşeli zeminde yumuşak bir dönüşle döndürerek durdu. Eteğinin kıvrımları hareketsizliğe doğru hışırdadı. Örgüsü ustaca boğazına dolandı. Hiçbir ritmi kaçırmadan -artık onu yönlendirecek bir ritim olmamasına rağmen- ellerini önünde kavuşturdu ve eğilerek dansı sonlandırdı.

Rao sadece sessizce etkilenebilirdi. Sarhoş yaşlı zamparalardan oluşan bir kalabalığın önünde zarafetle gösteri yapmak yeterince zor bir işti. Altı aşamalı geleneksel Ahiranyi dansını üçüncü adımda bitirmek, sanatına değer veren bir kadın için daha da zordu. Ve bu kadın -üst üste üç gece salonda dans etmiş, her gece müşterileri memnun edecek kadar kalça ve bilek gösterileriyle süslenmiş yaksa ruhlarını yüceltmeyi amaçlayan bariz kışkırtıcı bir parça boyunca dönüp durmuştu- sanatına gerçekten de çok değer veriyordu.

"Korkarım bu gecelik bu kadar, lordlarım," dedi madam özür dileyerek, kızları odayı geçip salonun delikli perde duvarlarına ağır brokar perdeler çekerken. Şehrin sesleri hemen kesildi. Gece esintisinin hafif tatlılığının yerini terleyen adamların, pipo dumanının, parfümlü yağın ve fener dumanının kokusu aldı. "Askerler bu gece yine yürüyor."

Kalabalıktan ürkek bir mırıltı yükseldi. Askerler genelevleri hiç kapatmamıştı. Parijatdvipan'ların Ahiranya'ya gelmelerinin nedeni genelevlerdi. Burası her zaman imparatorluğun diğer bölgelerinden daha ahlaksız bir yer olarak görülmüştü. Ahiranyalılar kadınlarının saflığını o kadar dikkatli korumazlardı. Geçmişte erkeklerinin erkeklerle, kadınlarının da kadınlarla evlenmesine bile izin vermişlerdi. Rao henüz çocukken, o ve arkadaşları -Parijatdvipa'nın şehir devletlerinin diğer genç soyluları, hepsi-yasaklı Ahiranyi dini şiiri Huş Kabuğu Mantraları'nın kaçak bir kopyasını ele geçirmeyi başarmışlardı. Gülmüşler ve şakalaşmışlardı.

Yaksa'nın ulusları fethedip kanla yıkadığı bölümlerin yanı sıra müstehcen ahlaksızlık hikâyelerini okurken utançlarını gizlemek için birbirlerine ve metne bakıyorlardı.

Huş Kabuğu Mantraları'ndan pasajların duvarlara resmedildiği ve genelevleri politikalarını yaymak için örtü olarak kullanan şairler tarafından okunduğu Ahiranya'ya geldiğinden beri, kendisinin ve arkadaşlarının iffetsizlik olarak utandıkları şeyin, çiçek ve etten oluşan baştan çıkarıcı varlıkların, birlikte yatan iki erkeğin ve dünyayı fetheden zaferin hikayelerini aynı lirik nefeste birleştiren Ahiranyi için bir inanç ve meydan okuma kaynağı olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kalabalığın içinde yankılanmaya başlayan hoşnutsuzluk gümbürtüleri, kafa karışıklığı yerini ihtiyat ve korkuya bırakırken hızla söndü. İnsanlar ayağa kalktı. Gitmeye başladılar. Eğer genelev kapanıyorsa, o zaman korkunç bir şey olmuş demektir. Ne olduğunu doğrudan askerlerden duymayı beklemektense güvenli bir yerde olmak daha iyiydi.

Rao bir an için olduğu yerde kaldı. Genelevin madamı durmuş, adamların gidişini izliyordu. Yeterince sakın görünüyordu ama perdeler kapanırken gözlerinin etrafındaki gerginliği görmüştü. Üst dudağındaki ter lekesini.

Korkuyordu.

Belki de kızlarının yıkıcı bir şekilde dans etmesine izin vermesi ve odalarını Ahiranyi şairlerine kiralaması korkması için yeterli bir nedendi. Ancak Rao, kadının yüzündeki korkunun soyut olamayacak kadar gerçek ve *yakın* olduğunu hissediyordu.

O zaman gitmeliydi. Ama Rao isimsiz inançtan biriydi ve içgüdünün kutsal gücünü anlıyordu - bir beden bilmesinin isimsizden bir armağan, kalbin gümbürtüsünde yazılı bir kehanet ya da bir omurgadan aşağı inen korkunun buzu olabilme şeklini. O zaman hissetti: bir tür önsezi. Tam olarak korku değil. Tam olarak merak değil.

Burada bilgi vardı, eğer onu almaya istekliyse.

Ayağa kalktı. Genelevden çıkmak yerine odayı geçti ve şairin salonuna giden koridora girdi.

Koridorda onu izleyecek başka kimse yoktu ama yine de yürürken sallanmayı ihmal etmedi. Hantal, sarhoş bir sallanma. Tütün, afyon piposu ve şarap koktuğunu biliyordu; ceketi açtı, saçları dağınıktı. Üzerinde hiçbir statü işareti yoktu: bilezik gibi çakramlar yoktu.

kolları ya da boğazında inci kolyeler, ince mavi Aloran sarığı, kalçalarındaki kemerde hançerler yoktu. Bunun yerine dua taşlarından oluşan sade bir kolye takıyordu, meyve çekirdekleri parlatılmış ve gümüş oklarla birleştirilmişti, tüm Parijati erkeklerinin taktığı türden. Ve o da buydu. Alor'un kehanetle doğmuş isimsiz bir prensi değil, Parijati soylularından, zengin, ahmak ve kadehlerine gömülmüş biriydi.

Durdu, yere yığıldı. Gözlerini kapattı. Dinledi.

Odada askerler, ağlayan kadınlar ve alçak sesle mırıldanan erkekler vardı. Askerler sorular soruyordu ve adamlardan biri -şair değil, Rao onun sesini tanıyordu- tartışıyordu. "Bizler akademisyenleriz, efendiler ve sanatçılarız. Biz isyancı değiliz, sadece fikirleri tartışırız."

Asker, "Kimse size isyancı demedi," diye cevap verince kadınlardan biri daha şiddetli ağlamaya başladı.

Yine de şair ve takipçileri bir tür isyancıydı. Bu odada, onların Parijati şiiri aracılığıyla ayrılık ve direnişten bahsettiklerini duymuştu - gül ve diken, zehirli zakkum, ateş ve bal metaforu, Parijat'ın kendi dilini kendine karşı çeviriyordu.

Onların sırlarını öğrenmek için ödemek zorunda kaldığı yalanları ve gerçekleri düşündü. Ahiranya'nın soyluları arasındaki hoşnutsuzluğu. Onları, tüccarlarını, savaşçılarını, çömlekçilerini ve şifacılarını birleştiren huzursuzluk iplerini. Çürümenin kötü idare edilmesi, çiftçilerin ölümü, Ahiranyi dilinin ve edebiyatının yasaklanması ve aşağılanması, Parijatdvipan memurlarını ve tüccarları sivri bir gaddarlıkla öldüren bilinmeyen sayıda maskeli, silahlı isyancının ve özgür bir Ahiranya imajını yayan çok daha fazla sayıda şair ve şarkıcının çalışmasıyla sonuçlanmıştı.

Şair ve takipçileri Ahiranya'nın ormanındaki maskeli isyancılar değildi. Ama Parijatdvipa'ya karşı direnişin ruhunun bir parçasıydılar, soylu bağışçılara bağlıydılar ve Rao onların işine yarayacağını ummuştu.

Ne yazık ki artık kullanılmıyorlardı. Bir ses. Rao başını kaldırdı.

"Sen oradaki," dedi asker. Parijat'ın beyaz ve altın rengi kıyafetlerini giymişti, sarığının üzerinde naibin işareti vardı. Çizmeli adımları ağırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Rao onun yaklaştığını duymamıştı. Belki de biraz daha fazla içmişti.

Düşündüğünden daha fazla içki içti.

"Çıkış yolunu arıyorum," diye mırıldandı Rao. "Efendim."

Askerin seçeneklerini değerlendirdiğini görebiliyordu: Koridorda bulduğu sarhoş serseriye genelevin yetenekli muhafızlarından biri tarafından dışarı atılması için bırakacak mıydı, yoksa şair ve yardımcılarıyla birlikte sorgulanmak üzere salona mı sürükleyecekti? Rao askerin kendisine olan ilgisinin azaldığını gördü. Rao sarhoş bir aptaldı, onda kayda değer hiçbir şey yoktu -bundan emin olmuştu- ve bir Parijati adamının Ahiranyi direnişine katılması ne kadar olasıydı? Belki kusacak ya da ağlayacaktı. Onu bırakmak çok daha iyiydi.

Rao sarhoş bir şekilde hıçkırdı ve doğrulmaya çalıştı. Asker gözlerini devirdi, nefesinin altında hoş olmayan bir şeyler mırıldandı ve gitmek için döndü.

Arkalarında, salonda bir kadın çığlık attı. Adamlardan biri bağırmaya başladı, sonra koridorda bir gümbürtü yankılanırken aniden sustu. Et, metal ve kan gümbürtüsü.

Asker refleks olarak kendi kılıcına uzandı. Rao'ya bir kez daha baktı. Gürültünün şoku Rao'nun doğrulmasına, omurgasının demirleşmesine ve gözlerinin açılmasına neden olmuştu. Kendini çok fazla sabit tutuyordu.

Askerin gözleri kısıldı. "Sen,"

dedi. "Ayağa kalk."

Rao yutkundu. Sesinin ihtiyacı olan bulanıklığı aradı. "Ne-"

Artık numara yapacak zamanı yoktu. Asker onu kolundan yakaladı ve öyle ani bir hareketle ayağa kaldırdı ki, eğer Rao doğuştan hafif olmasaydı bu hareket omzunu yerinden çıkarabilirdi. Asker onu koridora ve salona doğru sürükledi.

Yere doğru savruldu. Burnu taşa çarpmadan önce ellerini altına almayı başardı. Ayağa kalkmaya çalışırken, onu bulan askerin botu tarafından tekrar yere itildi.

Bir düzine göz ona çevrilmişti: Parijatdvipan beyazı ve altın rengi giysiler giymiş, bellerinde kılıçları olan bir avuç kraliyet askeri; birbirlerine sarılmış dehşete düşmüş bir grup kadın; hâlâ şalları içinde olan birkaç adam; yere yığılmış, boğazı kesilmiş, kanı yerde birikmiş bir adam.

Ve şair, Baldev. Yaşlı bir adamdı, sadece zenginlerin sahip olabileceği kadar iri yapıydı, kare çenesi ve sert, ince bir bıçak gibi olan burnu vardı. O asil yüzünde öfke ve korku vardı.

Rao'yu içeri sürükleyen asker, "Bunu dışarıda buldum," dedi.

huysuzca.

"Sizden biri, değil mi?" Bunu Baldev'e başka bir asker sordu. Baldev Rao'ya baktı.

Rao, Baldev'in takipçilerinden birinin kendisini davet etmesi için yavaş yavaş ikna ederek bu salonlarda kendisine nasıl yer açtığını düşündü. Baldev'e sorduğu soruları düşündü, şairin güvensizliği bir nebze çözüldükten ve Rao'nun kötü niyetli bir adam olmadığına ve sadece iddia ettiği şey olduğuna inanmaya başladıktan sonra: bilgin eğilimli, yüksek idealleri ve Ahiranya'yı özgür görme arzusu olan bir Parijati adamı.

Baldev'in ona açıkladığı şeyi düşündü. Son salondan sonra yarı yarıya paylaşılan sır.

Size yardım edebilecek birini tanıyorum.

"Bu adamı tanımıyorum," dedi Baldev, gözle görülür bir küçümsemeyle Rao'yu bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Bundan emin misin?"

"Ben kendi halkımdan olmayan erkeklerle arkadaşlık etmem," dedi Baldev. Sesi şiir ve siyaset için yapılmış gürleyen bir kadifeydi. Şimdi ise yerde yatan sarhoş Parijati'ye ve etrafını saran askerlere karşı kasıtlı bir nefretle doluydu. "Bu ev onun gibi ahlaksız Parijati serserileriyle dolu. Elbette hepsini tutuklayın. Topraklarımın onlardan arındığını görmekten memnun olurum. O benim yardımcım değil."

Kadınlar, erkekler, hepsi ona bakmaktan özenle kaçınıyordu. O da bu iyiliğe karşılık verdi ve gözlerini yere dikti.

"Peki," dedi başka bir asker. Alçak sesle konuşuyordu ama kolunun üst kısmındaki gümüş manşet onun komutan olduğunu gösteriyordu. Gözleri kırışmıyordu. "Sana birkaç basit sorum var, şair. Masumiyetle cevap verersen gidebilirsin."

"Bir bilmece, değil mi?" Rao başını kaldırdı ve Baldev'in gülümsemesinin neşesiz olduğunu gördü. Rao'ya korktuğunu söyleyen tek şey o gülümsemenin buruşuk gerginliğiydi.

Olması gerektiği gibi. Adrenalinin bıçak sırtının altında, uzun yıllar süren mahkeme ve silah eğitiminin ona aşıladığı dikkatli sabrın altında, Rao da korkuyordu.

Komutan, "Naibin mahaline yapılan saldırıyla herhangi bir ilginiz var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Baldev.

"Gong sesinin duyulduğu gece burada mıydınız?" Komutanın sesi yumuşaktı.

Sessizlik. Belki de Baldev'in önünde duran şeyin gerçekliği kafasına dank ediyordu. "Evet," dedi Baldev sonunda. "Biz buradaydık. Yardımcılarım ve ben." "İsyancı bir siyasi ideoloji vaaz ediyordunuz," diye sordu asker.

Baldev hiçbir şey söylemedi.

Komutan öne doğru tek bir adım attı, ellerini arkasında kavuşturdu. "Yap sen var birçok Kadınlar gel için senin... dersler?" Bu da

Komutanın bakışları bir araya toplanmış, korkudan hafifçe titreyen kadınlara kaydı. "Konuşun. Yoksa başka bir adamın bağırsaklarını deşerim."

"Hayır. Pek kadın yok."

"Emin misin, şair?"

"Şöhretli kadınlar genellikle zevk evlerine girmezler."

"Ahiranyi kadınlarının itibarları için fazla endişelenmediklerini duyduk," dedi diğer askerlerden biri. Yanındaki bir başkası güldü. Rao, bu ikisinin diğerleriyle tamamen aynı üniformaları giymediğini fark etti. Sarıklarında naibin işareti yoktu ve adamın konuştuğu Zaban dilinde Ahiranyi aksanına rastlanmıyordu. "Bu kadınlar ne o zaman? Fahişe mi?"

Komutanları sakın bir sesle, "Dilini tut," dedi.

"Özür dilerim Komutan Jeevan," dedi adam. Sesi pek de pişman olmuşa benzemiyordu.

"Konuş," dedi komutan şaire.

"Hizmetçiler," dedi şair sert bir sesle. "Bakıcılar. Yeterince saygın."

"O zaman belirli bir kadını hatırlamakta zorlanmayacaksın: küçük, genç. Şuradakinden daha uzun değil." Bakışlarını kaldırmadan hem dehşet hem de öfkeyle küçük bir nefes veren kadınlardan birini işaret etti. "Koyu tenli. Onu tanıyor musun?"

"Bu herhangi bir sayıda kadın olabilir."

"Kendine Meena diyordu."

"Hayır," dedi Baldev. "Bu kadını tanımıyorum."

"Yakın zamana kadar," diye devam etti komutan, "naibin mahalinde hizmetçiydi. Onun misafirini öldürmeye çalıştı. Pis bir işti. Neyse ki durduruldu." Bir duraklama. "Merak ettik," dedi, "bir kadının nereye gidebileceğini

Böyle şeyleri öğrenmek için. Bir hizmetçi. Ve işte buradasın, şair."

Rao, Baldev'in dudaklarında şekillenen tartışmayı neredeyse duyabiliyordu: Onun gibi bir adam için naibin misafirine saldırmanın ne faydası olabilirdi ki?

Sonra Baldev, imparatorun kız kardeşinin naibin gözetiminde tutsak olduğunu hatırladı. Rao onun bunu hatırladığını görebiliyordu: şairin yüzüne gelen ani grilik.

Söylediği hiçbir şey onu kurtaramazdı.

"Birkaç kâtibin yazmaması gereken şeyler yazdığını tespit ettik," diye devam etti komutan. "Ahiranyi yazısıyla gizlenmiş düpedüz sapkınlık."

"Neredeler?" diye sordu cesur bir kadın. Sesi titriyordu.

"Çoktan infaz alanına götürüldüler."

"En azından kadınları bağışla," diye fısıldadı Baldev. Tüm akşam derslerinde, ezberden yaptığı konuşmalarda sesi hiç bu kadar kısık çıkmamıştı.

"Asıl sorun kadınlar," dedi komutan.

"Onlara ne yapacaksınız?" diye sordu şair. Sesi titriyordu. Sonra sertleşti. "İmparator Chandra'nın kadınlara neler yaptığını duyduk. Lütfen-"

"Kirli kadınların hak ettiğinden daha iyi bir ölüm," dedi iki Parijati askerinden biri yüksek sesle. "Siz Ahiranyi'ler ne kadar şanslı olduğunuzu bilmiyorsunuz."

Komutanın ağzı inceldi. Sonra dikkatini adamlarına çevirdi. Bir hareket yaptı.

Topla onları.

Bu çok fazlaydı. Yurttaşının kanının içinde diz çökmüş olan Ahiranyi adamlarından biri bir çığlık attı ve kendini ileri attı. Çelikten bir tıslama, bağırış çağırış ve taze kan patlaması oldu, kaos çöktü ve kadınlar kapıya doğru ateş etti.

O anda müdahale *etmemek* için hiçbir neden yokmuş gibi görünüyordu. Askerler Rao'nun her ne olduğuna inanıyorlarsa, onu da öldüreceklerdi. Bu yüzden döndü ve askerlerden birini, görünüşe göre dikkatsizce ellerini ve dizlerini taşa vurarak dengesini bozacak şekilde itti. Cesetlerin ve silahların hengamesinde Rao'nun ezilmemesi ya da bıçaklanmaması bir mucizeydi. Kaburgalarında bir çizme hissettiğinde bunu hak ettiğini anladı. Başı yere çarptı. Gözlerinin arkasında yıldızlar patladı.

Silahı olmadığından, ağırlığının yuvarlanmasına izin vermek ve başka bir askerin bacağını yakalamaktan başka yapacak bir şey yoktu. İnledi. Arkasında, etrafında adamlar bağırıyordu. Biri bir kitap fırlattı. Şiir demetleri yere savruldu.

Kadınlardan biri kapıdan çıkıp koridorda ilerliyordu, bir asker de peşinden koşuyordu. Rao yerde olduğu yerde kaldı.

Başının yanında yere bir bıçak düştüğünde bir küfür savurdu. Başını kaldırdı ve şair Baldev'in kendisine baktığını gördü, yüzü kan içindeydi, gözünün üzerinde bir morluk vardı.

Baldev yüzüne tükürdü.

"Parijati pislği," diye hırladı. Bu çirkin bir ifadeydi ve geçmişte takındığı mantıklı, entelektüel tavırla tamamen çelişiyordu. "Hepiniz Parijati pislğisisiniz!"

Baldev en yakındaki korumayı çılgınca yumrukladı ve sonra yere fırlatılıp kıştırıldı ve Rao olduğu yerde bırakıldı.

Üstündeki asker -komutanına zorlukla gizlenmiş bir küçümsemeyle bakan, naibin işaretini taşımayan adamlardan biriydi- ilk kez bir akrabalık duygusuyla Rao'ya baktı.

"Bunu yapmamalıydı," dedi asker hışımla. "Yüzeyin altına indiğinizde hepsi vahşi oluyor."

Rao hiçbir şey söylemedi. Kaburgaları ağrıyordu. Yüzü kandan yanıyordu. Eğer bir kılıcı olsaydı, adamın kafasını koparabilirdi.

Asker elini uzattı. Rao elini tuttu.

"Komutanım," dedi asker komutanına.

"Bırakın gitsin o zaman," dedi komutan aynı sıkılmış ses tonuyla. "Sanırım onun sadece görüldüğü gibi olduğu konusunda hemfikiriz."

Yine de asker tereddüt etti.

"Ödeyebilirim," diye kekeledi Rao, bu hileden dolayı kendinden biraz nefret ediyordu. El yordamıyla. Parijati dua taşlarını, gümüş halkalarla birbirine bağlanmış bu küpleri tuniğinin boynundan sürükledi. "Yapabilirim-"

Sonunda, bu yeterli gibi görünüyordu.

"Git," dedi asker. "Kaç, seni sarhoş piç. Bir dahaki sefere imparatorluk işlerine karışmamayı öğrenirsin, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Rao.

Daha iyi bir adam o ağlayan kadınlar, o erkekler için yiğitçe savaşırdı. Şair. Daha iyi bir adam bu odada, bu genelevde hiç bulunmazdı.

Ama Rao daha iyi bir adam değildi. O sadece bir amacı olan bir adamdı ve işi henüz bitmemişti.

Kapıya doğru tökezledi.

Şair ona bakmıyordu. Şair onun hayatını kurtarmıştı. Rao onu ölüme terk etti.

Uyandığında Lata'nın üzerine eğilmiş olduğunu gördü, alnı çizgilerden oluşan bir yelpaze şeklinde kırıışmıştı. Üstündeki tavan gül ve süsen çiçeği oymalarıyla kaplıydı. O zaman yanılısamalar sarayına geri dönmüşü. Uzaktan belli belirsiz bir müzik sesi duyabiliyordu. Ama kapısında pembe fenerler olan *bu* güzel eğlence evinde kiraladığı odalar bir kralinki kadar genişti ve aşağıdaki gürültüden iyi yalıtılmışı.

"K ı p ı r d a m a d a n dur," dedi Lata. "Yaralarını temizliyorum. Kaburgaların çürümüş."

Rao ince bir sesle, "En azından dhoti'mi çıkarmadığını söyle," dedi.

Bunu şaka olarak yapmışı ama Lata, "Hayır, Prem'in yapmasına izin verdim. Başını kaldırmaya çalışmayı bırak."

Rao onu görmezden geldi ve başını kaldırıp baktı. Saketa'nın küçük prensi Prem divanın ucunda duruyordu. Gözleri kırışarak gülümsedi.

"Merhaba Rao," dedi Prem. "Berbat durumdasın."

Rao zayıf bir kahkaha attı ve kendini tekrar aşağı indirdi.

Rao, "Naibi bize yardım etmesi için ikna etme şansınız olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Dönmediğim için şanslısın," dedi Prem. "Erken dönmemiş olsaydım, sokakta ölmüş olurdun."

"Adamlarına nereye gittiğimi söylememin bir sebebi vardı." "Onları da yanında götürmeliydin."

"Sanırım bu beni biraz fazla dikkat çekici yapardı."

"Haklısın," dedi Prem. "Hiç dışarı çıkmamalıydın."

"Bu önemliydi," dedi Rao. *Ve ilk kez olmadığını da* sessizce ekledi. Prem'in adamları ona Rao'nun neyin peşinde olduğunu söylemediyse, Rao da söylemeyecekti.

Prem, hacimli şalının kıvrımlarının altına sakladığı piposuna yavaşça uzandı: parmaklarının üzerine dökülen ve boğazının etrafında sıkıca düğümlenen koyu, koyu mavi bir yün şey.

"Biz çok iyi bir genelevde kalıyoruz, sen ucuz bir barakaya gidiyorsun. Bazen seni anlayamıyorum, Rao."

"Şair için gittim. Baldev adında bir adam."

"İhtiyacın olan ne vardı onda?"

Rao, "Ahiranya'nın isyancıları hakkında bilgi," diye itiraf etti.

"Asilerin neden davamıza yardım etmek isteyeceklerini anlamıyorum," dedi Prem. Ama dinliyordu, gözleri fener ışığında belli belirsiz parlıyordu.

"Yapmazlar. Ona nedenimizi söylemedim. Ona bir yalan söyledim. Ona bilgi istediğimi söyledim." Yavaş, sığ bir nefes aldı, kendi kaburgalarının, kendi ciğerlerinin ağrısını hissediyordu. "Ve onu kazandım."

Prem piposunu üfledi.

"Şair," dedi Rao bir süre sonra, "salonuna son gittiğimde bana kendisinin ve sempatizanlarının Ahiranya'da güçlü bir figürün desteğine ve korumasına sahip olduğunu itiraf etti. Bana dedi ki..."

Size bir isim veremem. Bazı şeyler çok değerlidir. Ve bazı şeylere de vakıf değilim.

Öyle değil mi?

Hafif bir gülümseme.

Ben önemli bir adam değilim.

Şair tereddüt etmişti. İkisi genelevin arka odasında otururken Rao'nun gözleriyle karşılaşmıştı, şafak ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Rao da ona bakmıştı, ciddi, geniş gözlü, iyi kalpli, zengin ve aptal bir adam. Bunlar her zaman en iyi yalanlardı, gerçek kemiklerin üzerine yerleştirilenler.

Geri gel de konuşalım, evlat.

Rao sonunda, "Ülke yönetiminin her kademesinde Ahiranyi'nin imparatorluktan ayrılmasına sempati duyanlar var," dedi. "İsim alma şansım olmadı. Onunla işim bitmeden askerler geldi."

"Oh, askerler. Bunu biliyorum."

"Şair beni kurtardı," diye mırıldandı Rao, Baldev'in öfkesini düşünerek. Bıçak onu sıyırmamıştı bile, tüm öfkesiyle yere çarpmıştı. "Kurtarmak zorunda değildi."

"Ah." Prem piposundan bir nefes daha çekti. Bir nefes duman saldı. "Peki bunu neden yaptı?"

Rao güçlükle oturur pozisyona yükseldi. "Onun güvenini kazandım." "Nasıl kazandın?"

"Ona Sunata'nın öğretilerini okuduğumu söyledim." Bir duraklama oldu, Rao alaycı bir şekilde "Sunata'nın kim olduğunu bilmiyorsun" diyene kadar süren bir sessizlik.

"Hepimiz kitapları senin kadar sevmiyoruz."

"Sunata bir bilgeydi." Bilgeler, herhangi bir inanca ya da mezhebe bağı olmayan bilge erkek ve kadınlardı. "Sunata'nın öğretileri her şeyin temelini oluşturur." Rao başını salladı. Yüzünü buruşturdu. Bir an için vücudunun çürüklerle dolu bir çuval olduğunu unutmuştu. "Evrende hiçbir anlam olmadığını yazmıştı: kader yok, yüksek kan yok, kralların toprak üzerindeki hakları yok. Her şey boşluktan ibarettir. Dünya sadece biz ona anlam verdiğimizde anlam kazanır."

Lata, Rao'nun çürük kaburgalarına gereksiz bir sertlikle baharat macunu sürmeye devam ederek, "Zeki birine benziyor," diye mırıldandı.

"Anlamıyorum," dedi Prem. "Daha basit anlat Rao, bir arkadaş var."

"Onun öğretilerini takip eden insanlar tüm kralları, tüm kraliyetleri, tüm imparatorlukları reddederler. Onlar... kendi kaderlerini tayin etmeye inanırlar. Sanırım en yakın açıklama bu."

"Ah," dedi Prem tekrar. "Sanırım öğretileri krallar arasında popüler değil, o zaman? Yüce Prens bunu pek tasvip etmezdi."

"Kitapları Parijat'ta yakıldı," dedi Rao. "Ve Alor'da. Saketa'da -"

"Yani, her yerde," dedi Prem.

"Bilgeler arasında olmaz," dedi Lata. Ama elbette Lata'nın kendisi de bir bilgeydi ve onlar asla kitap yakmazlardı. Bu onların çağrısına aykırı bir şeydi.

"Peki onu okudunuz mu?"

"Hayır," dedi Lata. "Özellikle de bu tür felsefeleri pek sevmem." Rao,

"İsyancıların elindekileri kullanabileceğimizi umuyordum," dedi. "I umuyordum... şey. Artık bir önemi yok."

"İsyancılar maskeli caniler," dedi Prem. "Parijatdvipan yönetimini yıkmak istiyorlar, Rao. Çiçekler Çağı'nın eski güzel günlerini geri istiyorlar." Dudağı biraz kıvrıldı. Parijatdvipa şehir devletinin hiçbir evladı Çiçekler Çağı'nı, annelerin yaksaları yenmesinden önceki dönemi nostaljiye benzer bir şeyle düşünmezdi. "İsyancılar geri kalanımızı kovmak için soylu Ahiranyi'nin desteğini almış olsalar bile, ne elde etmek istiyorsunuz? Ahiranyi'nin imparatorluk yönetiminden kurtulmasına yardım etmek için burada değiliz."

"Onu dışarı çıkarmanın bir yolu."

Prem tekrar nefes verdi. "Her zaman

öyle." "Elbette," dedi Rao. "Elbette."

Prem, Rao'ya aptal demedi. Bunun için değil. Belki de Rao'ya bunu yapamayacak kadar çok acıyordu. Onun yerine, "Özür dilerim. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Her zaman olduğu gibi, Prem'in -herhangi birinin- durumu yanlış anladığı düşüncesi Rao'nun midesini bulandırdı.

"Ama sen elinden geleni yaptın," diyordu Prem. "Ben de öyle. Naip beni bir daha görmeyecek." Bir duman kıvrımı daha. "Çok yazık, gerçekten. İmparator Chandra yakında onun yerini alacak. Ve Lord Santosh tam bir aptal. Chandra'nın kuklası olacak, yeni bir grup zavallı kızı ateşe atacak ve Parijati kültürünün saflığından dem vuracak, sanki geri kalanımız Ahiranyi kadar aşağılıkmişiz ve yönetilmemiz gerekiyormuş gibi."

Ama Ahiranya'da işe yarayabilecek başka insanlar da vardı, diye düşündü Rao. Naip kadar konumlarını kaybetme ihtimali olmayan asiller. Ahiranyalı soylular, belki de isyancıları finanse ediyorlardı - Chandra'ya karşı bir darbeyi desteklemek ve Prenses Malini'nin serbest bırakılmasını sağlamak için kullanılabilecek isyancılar.

"Burada sigara içmemelisin," dedi Lata, sesindeki tanıdık onaylamama neredeyse bir merhem gibiydi. "Dışarı çık Prem."

"O kadar sakat mı?"

"Hayır," dedi Lata. "Ama kokusundan hoşlanmıyorum. Git hadi."

"Bilgenin emrettiği gibi," dedi Prem gülümseyerek başını eğerek. Dumanlar içinde gitmek için döndü. Piposunu indirdi. Arkasına baktı.

"Rao," dedi. "Aditya'nın bize ihtiyacı olduğunu biliyorsun. Parijatdvipa'nın doğru kardeşin tahta oturmasını sağlamak için bize ihtiyacı olduğunu biliyorsun. İmparator Aditya. Bir düşünsene."

Rao hiçbir şey söylemedi. Bunu hayal etmişti. Ama bu hayalin henüz gerçekleşmemiş olması Aditya'nın suçuydu.

"Sadece..." Prem nefes verdi. "Ona gidiyorum. Festival biter bitmez. Sen de benimle gelmelisin. Sana ihtiyacı olacak. Onu kurtarmak için elinden geleni yaptın. Ben de öyle."

"Öyle mi?" Rao söyledi.

"Evet," dedi Prem. Tekrar gülümsedi, ağzının yukarı kalkışında hüzünlü bir şey vardı. "Öyle."

Rao tartışmak istedi ve Prem'in de aynı şekilde karşılık vermeye hazır olduğunu biliyordu ama Lata araya girdi.

"Prens Prem," dedi. "Bırakın hastam dinlensin."

Sessizlik. Sonra, "Sonra döneceğim, Rao."

Lata temiz çarşafklar ve kaynamış su hakkında kendi kendine mırıldanarak odada dolaşırken Rao arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Hapishanedeki Malini'yi düşündü. Çok yakındı ama hiçbirinin ona ulaşamayacağı kadar uzaktı.

Kızın ona yazdığı mektubu düşündü. Aceleyle yazılmış, gözyaşlarıyla lekelenmiş bir karalama, saray Dvipan'ında değil, Zaban'ın ortak Parijatdvipan dilinde bile değil, kız kardeşinin ona öğrettiği modern, şehir Aloran'ında. Mektup, perili gözleri olan bir hizmetçi tarafından teslim edilmişti. Malini'nin son altın parçasıyla rüşvet almıştı. Annesinin düğün bilezikleri.

Mektubun üzerinde kül vardı. Tuz ve kül.

Chandra beni Ahiranya'ya gönderiyor.

Ve orada, altı çizili, her harfin kıvrımında sessiz bir çaresizlik:

Kurtar beni.

Lata onun yanına diz çöktü. Adam gözlerini açtı. Sıkışmış ve yorgun görünüyordu.

"Gidecek misin o zaman?" Lata sessizce sordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım kaburgalarını bandajlamamız gerekiyor," dedi sonunda.

"Kıpırdamadan dur. Bu acıtacak."

"Merak etme," dedi Rao yutkunarak. Güller ona bakıyordu, tavanda öylesine kırmızıydılar ki kan sıçramalarını andırıyorlardı. "Emirlere uyma konusunda çok iyiyimdir."

PRIYA

Mahal'in altında hapisane hücreleri vardı. Priya'nın daha önce bu gerçeği düşünmek için hiç nedeni olmamıştı. Ama şimdi düşünmek için iyi bir nedeni vardı.

Muhafızlar ona karşı yeterince nazik davranmışlardı. Hirana'nın yüzeyinde kendi yolunu bulmasına izin vermişlerdi -her şeyden çok zorunluluktan şüpheleniyordu- sonra ellerini bağlamışlar ve onu generalin meyve bahçelerinin ötesine, neredeyse taşan basamaklı kuyuya ve mahal'in derinliklerine inen demir kapılı ayrı bir merdivene yönlendirmişlerdi. Onu bir hücreye kilitlemişler, çağrılana kadar oturup dinlenmesini söylemişler, sonra da bırakıp gitmişlerdi.

Hücrelerinde sadece tek bir pencere vardı: yüksek bir çıta, parmaklıklarla kaplı, neredeyse hiç ışık almıyor gibi görünen ama yağmur suyunun serbestçe içeri girmesine izin veren bir çıta. *Nihayet* yağmur durmuştu ama su hâlâ yavaş ve düzenli bir şekilde çıtadan akıyor, toprağın yutamadığı her şey eğimli topraktan aşağı yuvarlanıp Priya'nın odasına giriyordu.

Eğim, pencere, ayaklarının dibinde kaçınılmaz olarak biriken su gibi tasarımların kasıtlı olup olmadığını merak etti. Bulanık soğukta bir saat durduktan sonra, şoktan daha fazlasını yapamayacak kadar uyuşmuş bir halde, muhtemelen öyle olduğuna karar verdi. Alanın en uzak köşesine doğru ilerledi. Oturdu, öne doğru kıvrıldı, başı dizlerinin üzerindeydi.

Yere oturduğu anda vücudu titremeye başladı. Bunu kontrol edemiyordu. Avuçlarını dirseklerine yapıştırdı, nefesini kontrol etmeye çalıştı ve vahşi bir paniğin göğsünü sıkıldığını hissetti.

Hatırlamak istemişti, değil mi? Bunu şimdi kendine itiraf edebilirdi. Anı parçalarından daha fazlasını istemişti. Dileğine ulaşmıştı. Başarmaktan da öte. Meena'yla dövüşürken bir an için tapınak çocuğu Priya olmuştu. Zihninde sangam'ı görmüştü.

Ve bir kadını öldürmüştü.

Meena onu öldürmeye çalışıyordu elbette. Ama bu şimdi daha az sarsılmış hissetmesini sağlamıyordu.

Çocukken acı çekmeyi ve acıyla başa çıkmayı öğrenmişti. Hirana'nın tüm tapınak çocuklarına aynı şekilde güçlü olmaları öğretilmişti, böylece yaşlı olma sürecinde hayatta kalma şansları olacaktı. Büyülü ölümsüz sularda üç yolculuk. Onları boğularak ölüme terk edebilecek üç yolculuk. Ya da başka, daha kötü yollarla.

Priya bir kez suların altına gömülmüştü. Sadece bir kez. Ve hediyelerle çıkmıştı. Hirana'yı manipüle etme yeteneği. Sangam'ın içine kayma becerisi.

Küçüklüğünden beri bunu yapmamıştı. Yapamamıştı.

Ellerine baktı. Para istemişti. Güç istemişti. Belki de kalbinin derinliklerinde hak ettiği hediyeleri bile istemişti. Ama şimdi titreyen parmaklarına bakıyor ve isteklerinin akıllıca olup olmadığını merak ediyordu. Anılarının onu daha büyük bir acıdan kurtarmak için parçalanıp parçalanmadığını merak etti.

Sonunda, soğuğa ve suya rağmen uyudu. Güneş yükseldikçe sıcaklık içeri süzölmeye başladı ve ayaklarının altındaki suyun tısladığını ve kıvrandığını, gözlerin karanlıktan onu izlediğini hayal ederek huzursuzca uyudu.

Uyandığında birinin yemek getirdiğini gördü. Yedi, sonra bir kez daha kıvrıldı. Uyudu ve rüyasında yine suyu gördü. Kardeşinin sıvı karanlıktaki gölgesini.

Saatler geçti.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Kendisi için daha fazla yiyecek getirildiğini düşündü. Onun yerine kolunda bir el hissetti.

"Gel," dedi muhafız. Tepeden tırnağa silahlıydı ama sesi yeterince yumuşaktı, tutuşu da öyle. "Leydi Bhumika sizi istiyor."

Leydi Bhumika'nın gül sarayındaki odasında, pencerelerin üzerindeki süslü vazolarda bol miktarda çiçek vardı. Kesme zambaklar su havuzlarının üzerinde soluk bulutlar gibi süzülüyor, sanki bir esinti onları hafif elleriyle dürtüyormuş gibi yer değiştiriyordu.

Leydi Bhumika ametist ipekten bir divanda oturuyordu. Arkasındaki yastık bolluğuna rağmen yaslanmadı. Uzun boylu oturmuş, bir elini karnının şişliğine dayamıştı. Yanında duran bir hizmetçi onu yelpazeliyordu. Priya odaya girip eğilerek selam verdiğinde Leydi Bhumika gülümsemedi. Gözleri gölgeyle çevriliydi.

"Her şey yolunda çocuğum," dedi yumuşak bir sesle. "Kocam senin için ayarlamalar yapmamı istedi. Korkmana gerek yok."

"Leydim," dedi Priya ve başını bir kez daha ağırbaşlı bir şekilde eğdi.

Bhumika nazik bir metres olarak ün yapmıştı. Evlendiğinden beri çürümüş ve yetimleri evine alırdı. Tüm muhafızları, hizmetkârları onun seçtikleriydi ve bunun için şiddetle sadıktılar. Bu yüzden, "Bizi yalnız bırakın, şimdi," dediğinde, hizmetçisinin yelpazeyi indirmesi ve muhafızlarının başlarını eğerek onaylaması ve hepsinin hızlı bir sessizlik içinde ayrılması şaşırtıcı değildi.

Kapılar duyulabilir bir gümbürtüyle kapandı. Priya başını kaldırdı. Bir süre sonra Bhumika konuştu.

"Bana ne olduğunu anlat." Sesinin yumuşaklığı kayboldu, geride sadece demir kaldı ve artık hizmetçi ve metres değillerdi.

Onlar tapınak kızı ve tapınak kızıydı. Priya sık sık bu terimlerle düşünmesine izin vermese de kız kardeşlerdi. Kardeşlerinin yanmasının üzerinden on yıl geçmişken kardeşliğin ne anlama geldiğine çok yakından bakmaktan hoşlanmıyordu.

"Meena Hirana'da bana saldırdı," dedi Priya. "Benim ne olduğumu biliyordu. Ona ölümsüz sulara giden yolu göstermemi istedi. Yapamayacağımı söylediğimde de bana zarar vermeye çalıştı." Kavganın görüntüleri zihninde titreşti. Henüz anı gibi hissetmek için bile çok tazeydiler. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Cildi hâlâ büyüyle kaşınıyordu. "Taç maskesi vardı."

Bhumika'nın sağ gözü oldukça anlamlı bir şekilde seğirdi. "Sonra? Ne oldu?"

"Maskeyi taktı. Gauri'ye zarar verdi ve Sima'ya zarar vermeye çalıştı. Ben de onu Hirana'dan attım."

"Kendinizi ele verecek bir şey söylediniz mi?"

Priya hiçbir şey söylemedi.

"Priya."

"Sadece ona." Prensesen bahsetmedi. Ne de olsa prensesin ne duyduğunu bilmiyordu. Yine de sözleri bir yalan gibi geliyordu, dilinde acı bir dehşete dönüşen bir yalan.

"Nasıl bu kadar aptal olabildin? Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" "Beni öldürecekti. Ne yapmam gerekiyordu? Ona sarılmam mı?"

Bhumika gözlerini devirdi. "Ruhlar, Priya. Hiçbir şey söylemeyebilirdin. Yardım için bağırabilirdin. Yukarıda bir sürü muhafız olduğunu biliyorum."

"Ve onunla konuşmalarına izin mi vereyim? O zaten benim ne olduğumu biliyordu. Am." Priya başını kaldırdı. "Bizi korumak için yapabileceğim tek şey onu öldürmektir. Ne olduğumu itiraf etseydim ve yine de yaşamasına izin verseydim daha kötü olurdu, değil mi?"

"Belli ki evet," dedi Bhumika ters bir ifadeyle. "Peki senin ne olduğunu nereden biliyor?"

Priya omuz silkti. Ah, bunun Bhumika'nın genellikle iyi sakladığı öfkelerini daha da alevlendireceğini biliyordu ama kendisi de oldukça huysuz hissediyordu. Saldırıya uğramıştı. Birini *öldürmüştü* ve kendine kaç kez bunun yetiştirilme tarzından kaynaklanan bir şey olduğunu söylese ve kendini başka seçeneği olmadığına ikna etmeye çalışsa da, bu onu sarsmıştı. Ve herhangi bir şey hissetmesi onu öfkelenmişti - hiçbir şey hissetmeyecek kadar *güçlü* olmaması.

Bhumika'ya öfkelenmek kendine öfkelenmekten daha kolaydı.

"Geçmişini başka birine anlattın mı?" Bhumika sordu. "Ben aptal değilim."

Uzun bir sessizlik oldu. Bhumika gözlerini kırpmadan ona baktı.

Sonunda Priya, "Hayır," diye ekledi.

Bhumika'nın gözleri kısıldı. Sol elinin parmaklarını dizinin üzerine vurdu. "Önce Sima'yı kurtardın, şimdi de-"

"Sima'nın ölmesine izin vermemi mi tercih ederdin?"

"Kendini korumak için mi? Evet," diye tersledi Bhumika. "Sima'yı kurtarmanın tam da seni asiye ifşa eden şey olabileceğini hiç düşündün mü?"

Bhumika haklıydı elbette. Meena onu bu şekilde anlamıştı. Priya'nın bir zamanlar tapınak çocuklarının yaptığı gibi kendinden emin bir şekilde Hirana'ya tırmandığını görmüştü.

"Ben senin yapabildiğin kadarını yapamam, iki kere doğmuş," dedi Priya. "Bana öyle deme."

"Peki, tamam. Her neyse, biliyorsun Bhumika, benim gibi bir zamanlar doğmuş birinin yapabileceği kadarını bile yapamıyorum. Hirana'da yürümek, Sima'yı kurtarmak bir riskti ama cesur bir kadının yapabileceğinden ya da yapacağından fazlası değildi. Olduğum kişi olmasaydım bile," diye devam etti Priya, "Sima için kendimi riske atardım."

Bir zamanlar doğmuş biri istediği zaman sangam'a girebilmeliydi. Hirana'nın yüzeyini kolaylıkla manipüle edebilmeliydi. Nereye giderse gitsin doğayı, onun tüm parlayan, nefes alan gücünü hissetmeliydi.

Küçük bir kızken bunların hepsine sahipti. Yangın gecesi içinde bir şeyler kırılmadan önce.

Bhumika gibi iki kez doğanlar daha da güçlüydü. Ve üç kez doğanlar...

Evet. Artık hiçbirisi kalmamıştı.

Priya yavaşça, "Bence," dedi, "sen sadece bana kızmaya kararlısın. Ben yanlış bir şey yapmadım. Ölümsüz suları arayan bir asi tarafından saldırıya uğramayı ben istemedim. Ve kendimi korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve seni de."

"Ölebilirdin. Bunu anlıyor musun?" "Anlıyorum."

"Bir suikastçı olmakla suçlanabilirdiniz. Ya da bir isyancı. Ya da ikisi birden."

"Ben gerçekten aptal değilim," diye tersledi Priya. "Sana ne kadar sık söylemem gerektiğini bilmiyorum. Biliyorum."

Bazen Bhumika'dan nefret ediyordu. Buna engel olamıyordu. Tapınakta yaşayan kız kardeşinde kanını yakan ve dilini zehirleyen bir şeyler vardı. Bhumika tamamen sahteydi: dünyaya karşı uysal, yüreğinde ateş vardı. Bhumika güzel tatlıları, güzel sarileri ve güzel müziği severdi. Hiç ama hiç yerleri fırçalamamıştı. Ve Bhumika naiple evlenmişti. Priya bunu asla anlayamayacaktı, çünkü Bhumika onun yumuşak kalpli karısı olarak sayısız hayat kurtarmıştı.

Priya'nın erkek kardeşi onu Gautam'ın kapısının önünde terk ettiğinde, onu kurtaran Bhumika olmuştu. Maun tahtirevanıyla gelip Priya'yı evine alan ve Priya'nın yiyecek, barınak ve yeniden yaşama fırsatı bulmasını sağlayan Bhumika.

Sana güç veremem. Kaybettiklerimizi sana veremem. Sana bir aile bile veremem, demişti Bhumika ona. Ama sana bir iş verebilirim. Ve bu senin için yeterli olacaktır.

Priya ses tonunu yumuşatarak, "Beni hapishanelerden kurtardığınız için teşekkür ederim," demek için kendini zorladı. "Minnettarım."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi Bhumika. "Senin adına araya giren prenses oldu. Vikram'a senin onun hayatını kurtardığını söyledi. Seni kendi hizmetçisi olarak almak için yalvardı. *Yalvardı*. O da kabul etmekten başka ne yapabiliirdi ki?"

"Ne?" Priya mırıldandı.

"Pencerenin yanındaki masada limonlu su var," dedi Bhumika, odanın sol tarafını belli belirsiz işaret ederek. "Kendine bir bardak doldur, bana da bir tane doldur."

Priya yaptı. Elleri titremedi bile. Ama Priya bardağı ona uzattığında Bhumika'nın sesi daha nazikti. Ruhlar, Priya'nın öfkesini köreltmek için yüzünde nasıl bir ifade olması gerektiğini biliyorlardı.

"General zor bir durumda," dedi Bhumika. "Prens... ağabeyinin en sevdiği kişi değil. Ama o hâlâ imparatorluk kanından ve eğer burada ölürse - bir suikast sonucu ya da hastalık veya kötü bir şans eseri- general ve ev halkı cezalandırılacak. Hepimiz cezalandırılacağız." Bhumika'nın eli karnının üzerinde biraz kıpırdadı. "Prens yalnızlığa mahkûm edilmeli. İmparator bunu emretti ve ona itaat edilmeli. Ama tecrit edilmesi Vikram'ın da onu düzenli olarak göremeyeceği anlamına geliyor. Hiçbirimizin istediği kadar iyi izlenemiyor ya da korunamıyor." Bir duraklama. "General ona elinden geldiğince az şey verme eğiliminde."

"Bana," dedi Priya yavaşça, "beni bu görevden kurtaramayacağını söylüyorsun."

"Sana hiçbir zaman bir şey yaptıramadım Priya. İstersen çekip gidebilirsin. Bence herkes gibi sen de bir şekilde hayatta kalmanın bir yolunu bulursun. Ama kalırsan ve prensesin hizmetkârı olursan, hepimize çok faydan dokunabilir," dedi Bhumika. "General prensesi gördüğünde endişelendi. Prens hasta, zayıf ve çok ağladı. Prens'in tamamen iyi olduğuna ya da imparator tarafından gönderilen hizmetkârın onunla tamamen ilgilendiğine inanmıyor. Geldiğinde onu gördüğüm kadarıyla ben de aynı fikirdeyim. Kapısına sadık muhafızlar yerleştiremem. Lord Santosh'un evinde çok fazla casus var.

işleri sessizce yeniden düzenle." Ağzı buruştu. "Sadece sen varsın, Priya."

"Onu izlememi istiyorsun," dedi Priya. "Onu gözetlememi. Onu güvende tut."

"İkimizi de ifşa etmeden onu hayatta tutabilerseniz çok yardımcı olursunuz, evet."

Priya'nın midesi bulanıyordu. "Elimden geleni yapacağım," demeyi başardı. "Suyunu iç. Berbat görünüyorsun."

"Bütün gün bir hücrede oturdum. Tabii ki berbat görünüyorum."

"İç."

Priya içti. Bhumika o içerken onu izledi, kendi bardağına dokunmamıştı, bakışları da çok bilgiliydi.

"Ölümsüz suları bulmak istediğini biliyorum," dedi Bhumika sonunda. "Hayır, bana yalan söyleme Pri," diye devam etti, Priya ona kuşkulu bir bakış attığında. "İstersen kendine yalan söyle, ama ben seni *tanıyorum*. Ve suları bulursan kendini de bulacağını düşündüğünü biliyorum. Ama Priya, suların isteyebileceği bedeli sen de benim kadar iyi hatırlıyorsun. Bunun için öldüğünü görmek istemiyorum. Ve bunun yerine bana yardım etmeyi seçersen, prensesi ve gardiyanını izlersen, bana bilgi verirsen, hayal edebileceğinden çok daha fazla hayat kurtarabilirsin."

"Kocanızı kurtarın demek istiyorsunuz," dedi Priya. Bu sözleri söylerken bile pişmanlık duyuyordu ama artık çok geçti, geri dönüşü yoktu. Ve bu tam olarak doğru değildi, öyle değil mi? İmparatorun öfkesinden en çok kaybedecek olan General Vikram'dı. Priya gibi insanlar zaten her şeylerini kaybetmişlerdi.

"Anlıyorum. Peki o ölürse bu eve tam olarak ne olacağını düşünüyorsun? Hayır, bana cevap verme," dedi Bhumika, Priya'nın ağzı açık kaldığında. "Beni istediğin gibi yargıla Pri, benim ya da bir başkası hakkında ne düşündüğün umurumda değil. İstersen bana fahişe ya da hain de, umurumda değil. Tek istediğim mümkün olduğunca çoğumuzun hayatta kalacağı bir sonuç sağlamak. Prensese göz kulak olacak mısın, olmayacak mısın?"

"Eğer naip emrettiyse..."

"Naibi düşünme. *Ben* sana soruyorum. Yapacak mısın?"

Priya, Bhumika'nın gözlerinin içine baktı. "Bana güvenir misin?" diye sordu Priya. Bhumika hafifçe, "Öyle görünüyor," dedi.

Ama yine de Bhumika, Priya'ya her zaman baktığı gibi temkinli ve dikkatli gözlerle baktı; sanki Priya bir uçurumdan aşağı koşacakmış ya da birini uçurumdan aşağı itecekmiş gibi; sanki Priya'nın ne yapacağı belli olmazmış gibi.

Priya prensesin ağlamaktan kan çanağına dönmüş kara gözlerini düşündü. Meena öldükten sonra prensesin onu izlediğini düşündü. O boş yüzdeki dehşet eksikliğini düşündü. Pürüzsüz, sabit bakışları.

"Ben yaparım," dedi.

Bhumika nefes verdi. "Güzel." Kendi suyunu hızlı bir yudumda içti. Bardağı indirdi. "Git ve yıkan. Dinlen. Ben ayarlamaları yapacağım."

Priya döndü. Tereddüt etti. "Bhumika..."

"Ne?"

"Meena. Suikastçı." Sesi kesildi. "Bana bir şişeden ölümsüz suları içtiğini söyledi. Ve bu güç onu öldürüyordu. Suları ona bir tapınak çocuğunun verdiğini söyledi. Artık biliyorum, sonuçta yalnız değiliz. Biz son değiliz."

Sessizlik.

Priya, "Bhumika," diye sordu.

"Beni rahat bırakın," dedi Bhumika yorgun bir sesle. "Zaten endişelenecek yeterince şeyim var."

"Bunu kastetmiş olamazsın."

Bhumika başını salladı. "Yapamaz mıyım? Eğer dışarıda ölümsüz su satacak kadar zalim bir tapınak çocuğu varsa -şişelenmiş, ne aptallık- ve onlar adına ölmeleri için çocukları gönderiyorsa, o zaman onları bulmamıza gerek yok. Onlar tehlikeli. Ve bizim başımızda yeterince tehlike var, Priya."

"Sanırım öyle," dedi Priya.

"Doğru tahmin ediyorsun. Şimdi git ve temizlen. Berbat kokuyorsun."

Priya gitmek için döndü. Bhumika'nın sesi onu durdurdu. "Getirdiğin çocuk, Priya."

Priya telaşla geri döndü. "O iyi mi? İyi, değil mi?"

"Hiçbir şey duymadım, o yüzden öyle olduğunu varsaymalıyım," dedi Bhumika. "Ama lütfen eve başka başıboş hayvan getirmeyin. Yardımsever bir şöhretim olduğunu biliyorum ama kocama kendimi açıklamak zorunda kalmadan önce ancak bu kadarını yapabiliyorum."

Priya hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek ne vardı ki?

"Şehirdeki çürük hastalarına nasıl yardım ettiğini biliyorum," diye devam etti Bhumika. "Benden onlar için yardım isteyebilirdin, biliyorsun."

Bhumika az önce Priya'nın neden sormadığını tam olarak belirtmişti. Ama Priya naipten bahsetmedi. Onun yerine şöyle dedi: "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydım."

sor."

"Her şeyi yapamam," dedi Bhumika. "Ne yazık ki."

Priya o anda Bhumika'nın ne kadar bitkin göründüğünü fark etti ve Bhumika'nın uğraştığı işleri düşününce içinin acıdığını hissetti. Ama o daha bir şey söyleyemeden, Bhumika bir kez daha konuşmaya başladı.

"Yapabildiklerim için kutsal odun tedariki ayarlayacağım. Şehirde ve mahalde."

"Peki ya Rukh için? Onun diğerlerinden daha fazlasına ihtiyacı olacak. Daha sık."

Bir duraklama. "O ölüyor, Priya. Ona daha fazla yardım etmek israf olur."

Priya yutkundu. "Onu buraya ben getirdim," dedi. "Ve şimdi ona yardım etmek için burada olamayacağım."

"Senin yumuşak kalbin," dedi Bhumika. Priya bunun bir hakaret olup olmadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, Bhumika'nın başını başka yöne, pencerelerin üzerinde esintiyle hışırdayan güllere çevirip, "Sen git. Elimden geleni yapacağım. Sana tek sözüm bu."

Priya Bhumika'nın yanından ayrıldı ve hizmetkârların odasına doğru yürüdü. Bhumika ona eşlik etmesi için bir muhafız göndermemişti ve Priya bundan memnundu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Hava kararmak üzereydi ama Priya bu gece Hirana'da kendisine ihtiyaç duyulacağını ya da isteneceğini sanmıyordu. Solan ışıktaki, sarisinin eteklerinin suyla, çamurla ve hatta kanla lekelenmiş olduğunu görebiliyordu. Bunun farkına varmak onu irkiltti. Bunu çıkarmak hiç de zor olmayacaktı.

Etek ucundaki lekeleri düşünmek başka bir şey düşünmekten daha kolaydı.

"Priya," diye fısıldadı bir ses. Döndü.

Rukh, oymalı büyük bir sütunun oluşturduğu gölgenin altında durmuş, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Ufak tefek ve yersiz görünüyordu ve buradan bile bileklerinin deri altı yapraklarının gölgeleriyle boyandığını görebiliyordu.

Hirana'ya tırmanmaması için onu uyaran Rukh. Ona sabit bir şekilde baktı -suçlu, tanıdık yüzüne, yeşilden kızarmış tenine- ve tek bir parmak ucuyla bileğindeki kutsal ağaç boncuğuna dokundu.

"Ne yaptın, Rukh?"

"Çok özür dilerim," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm. Ama ben... ben seninle konuşmadım, yardımını istemedim, iş için, sadece ihtiyacım olduğu için. İhtiyacım olsa bile. Bana seninle konuşmam ve mahal'e girmeye çalışmam söylendi. Bana emir verildi." Yutkundu. "Ve şimdi benimle gelmene ihtiyacım var. Mahal'in dışına. Lütfen?"

Söylendi. Emredildi. Ona kim emir vermişti?

İçinden bir ürperti geçti. Tahmin edebiliyordu.

Yavaşça başını salladı. O daha konuşmadan Rukh öne atıldı. Onun elini tuttu.

"Onlara gelmeyeceğini söyledim," dedi ciddiyetle. "Beni affetmeyeceğini. Düşündükleri kadar zayıf olmadığını. Ve belki de... belki de gelmemelisin. Ama sana zarar vermeyeceklerine dair bana söz verdiler Priya ve ben onlara inanıyorum. Sana zarar gelmeyeceğinden emin olmamı istediler, böylece güvende olacaksın. Yoksa yapmazdım- yapamazdım-" Gözlerinde hayal kırıklığı gözyaşları vardı.

"Rukh." Boştaki elini adamın başının üzerinde gezdirdikten sonra saçlarını hafifçe düzeltti. "Sakin ol. Yavaş konuş. Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Parmaklarını Priya'nın bileğine doladı ve açtı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve Priya içini çekti.

"Acıktım," dedi Priya. "Ve yorgunum ve bana güvenilir bir şekilde berbat koktuğum söylendi. Sadece uyumak istiyorum, Rukh. Bu oyunları oynamaya hiç niyetim yok."

"Eğer gelmezsen," diye fısıldadı, "bana ne yapacaklarını bilmiyorum."

"Kim?"

"Biliyorsun."

"Bana anlatmanı istiyorum," dedi.

Bileğini hareketsiz tuttu. Parmakları kızın üzerinde o kadar hafıftı ki kız hiç zorlanmadan kurtulabilirdi. Ama kurtulmadı.

"İsyancılar," diye burnunu çekti, ona bakmadan önce başı öne eğikti.

"Ormandaki isyancılar."

Uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı.

Onun tam olarak ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Onun da bir zamanlar kendisinin olduğu gibi aç, yaralı ve yalnız olduğunu düşünmüştü. Ona acımişti.

Acıma duygusu değişmemişti. Ama ona baktıkça, onunla ilgili varsayımlarının yıkılmasına izin verdi. Bir zamanlar olduğu çocuktan *çok* daha fazlasıydı. Kendi sırları vardı. Kendi yükümlölükleri. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu onu endişelendiriyordu. Onun için endişeleniyor.

Tehlikede, diye düşündü. *Hâlâ bana ihtiyacı var.*

Priya sonunda, "Bana mutfaktan bir şeyler çal," dedi. "Sonra ben de seninle geleceğim."

PRIYA

Parijati, Ahiranya'nın büyük ormanı için haritalarına pek çok isim yerleştirdi. Onu bölümlere ayırdılar, ince çizgilerle tanımladılar, insanların hayatta kalabildiği, zamanın garip bir şekilde ilerlemediği ve çürümenin sızmadığı tüm kısımlara etiketler yapıştırdılar: doğudaki yanmış tarlalar; batıda, su ayakları üzerinde bataklık köylerinin geliştiği eski mangrovun kalın dilimleri. İsim üstüne isim, her biri Parijati ile Parijatdvipa'nın tüm farklı yazıları ve dilleri arasında özenle çevrilmiş. Sadece Ahiranyi dili dahil edilmemişti.

Ahiranyi dili silinmişti elbette; Ahiranya halkının ortak dil Zaban'a serpiştirdiği birkaç deyim ve kelimeye indirgenmişti. Ama bir zamanlar bir tapınak kızı olarak geleneksel Ahiranyi dilini öğrenmiş olan Priya, Ahiranyilerin ormana hiçbir zaman isim vermediğini biliyordu. Ahiranya ormandı. Ormanlık alan, havanın her nefesi gibi isimlendirilemez, su gibi bölünemezdi. Şehirlere ve köylere isim verdiler, dağların haritasını çıkardılar. Ormanı yalnız bıraktılar.

Ama bu Priya'nın Rukh'un onu götürdüğü yeri tanımadığı anlamına gelmiyordu. Mahalden gizlice çıkıp Hiranaprastha'nın çevresindeki şehre girmişlerdi. Panjurlu ve oluklu bir şehirden geçerek, ağaçların evlerle kaynaştığı ve yaksa için küçük oyuk tapınakların dallarda asılı olduğu, gövdeler arasına çakılmış düz tahtalarla yapraklar arasında yükseklere tutturulduğu yere ulaşmışlardı. Şerit ve bayraklarla belirlenmiş dar patikalar boyunca dikkatlice yürümüşlerdi.

Hiranaprastha ve daha küçük köyler arasındaki gezginler tarafından orman boyunca oyulmuştur.

Ama çok geçmeden şerit işaretlerinden uzaklaştılar, ortak fenerleri ve ağaç kabuğundaki küçük oymalar, avcılar ve oduncular tarafından kullanılan sembol dili dışında onlara rehberlik edecek hiçbir şey yoktu. Sonra Priya başını kaldırdı ve kemik çardakta olduklarını fark etti.

Kemik yığını çok eski bir yerdi; hem bir mezar hem de yaksa elleriyle oyulmuş çok eski bir patikanın girişiydi. Ahiranya'da zamanın farklı aktığı yerler vardı; bu yol içlerinde en güçlüsü ve en iyi işaretlenmiş olanıydı. Bazıları buna Arayıcı'nın Yolu diyordu, çünkü komşu ülke Srugna'ya ve Srugna'nın, rahiplerin kozmosun sırları üzerine meditasyon yaptıkları ve tanrılarına diğer tüm ölümsüz varlıklardan daha fazla ibadet ettikleri isimsiz tanrıya ait büyük manastırlarına gidiyordu.

Ama aynı zamanda lanetli bir yerdi. Hasat etmek için kutsal odun arayan yerel köylüler ve oduncular, mezarlar arasında fısıltılar duyduklarını iddia ediyorlardı. Gün doğumunda çiğle ıslanmış toprakta ayak izleri ve yerde çürümüş hayvan cesetleri buldular. Sanki yaratıklar ölmek için çardaklara gelmiş gibiydiler. Ya da bazılarına göre hayalet eller tarafından oraya bırakılmışlardı.

Etler çürüyüp gittiğinde, o hayaletler işlerini bitirmek için geri döndüler. Priya ve Rukh'un üzerinde, kırmızı ve sarı kurdelelere dizilmiş hayvan ölülerinin kemikleri asılıydı. Fenerin ışığında sarı-beyaz parlıyorlardı. Rüzgâr yaprakları hışırdatırken, hapsolmuş yağmur suyu soğuk bir pırıltıyla düşüyor ve kemikler diş gıcırtilarıyla birbirlerine çarparak çınılıyordu.

"Şey," dedi Priya hafifçe. "Bir toplantı için ne hoş bir yer."

"Genelde onlarla burada buluşmam. Ama..." Omuz silkti, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bu sefer yapmam söylendi."

Meena bir taç maskesi takmıştı. Kaynağından koparılmış ölümsüz suyu içmiş ve acımasızca savaşmıştı, bu yüzden Priya bu isyancıların en sert türden olduğunu zaten biliyordu - direniş yöntemi olarak cinayeti kullananlar.

Dedikoduları ve maske takan isyancıların hikâyelerini duymuştu. Tüccar öldürüldüğünde, insanlar onun evinden çıkan maskeli bir figür gördüklerinden bahsetmişlerdi. Şimdi Rukh'a bakarken bunu -hızlı ve acımasızca saldıran isyancıları- düşündü.

Perişan görünüyordu; kolları kendi etrafında sıkıca sarılmıştı. O

Açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğu kullandıkları, onun kalbini kendi amaçlarına alet ettikleri düşüncesiyle içinde bir öfke kabardığını hissetti. Bu doğru değildi.

Feneri daha yükseğe kaldırdı, karanlık gece yaprakların ve kemiklerin arasından ona bakıyordu.

"İsyancılarla karşılaştığınızda genellikle ne olur?" diye sordu.

"Onlara bilgi veriyorum," dedi. "Beni size göndermeden önce, pazarlarda ne duyduysam onlara anlatıyordum. Onlar da bana yiyecek verirdi."

Fazla yiyecek yok, diye

düşündü. "Kutsal odun yok mu?"

Rukh omuz silkti.

"Tamam," dedi Priya sakın bir sesle. "Mahal'de ne yapmanı istediler?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Haydi," diye ikna etti. "Eminim bana şimdi anlatabilirsin."

"Sadece onların gözleri ve kulakları olmak için," diye mırıldandı. "Seni izlemek için. Ve ilginç başka her şeyi. Kullanabilecekleri herhangi bir şey. Hepsi bu kadar."

Kadın başını salladı. "Başka hizmetkârlar da aynı şeyi yapıyor mu?" diye sordu ve adam hemen kaşlarını çatı.

"Birkaç tane, sanırım," dedi bir süre sonra. "Bilmiyorum. Bizden daha fazlası saklanmış olabilir."

"Biz mi?"

"Asiler," dedi.

Priya hemen, "Sen gerçek bir asi değilsin," dedi.

"Öyleyim," diye ısrar etti.

"Meena bir asiydi," dedi. "Nasıl öldürüleceğini biliyordu. Sen bilmiyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Rukh sordu. Çenesinde alaycı bir ifade vardı.

Onun keskin küçük yüzünden sıkılı yumruklarına doğru baktı. Elleri bu haldeyken, yeni yeşil büyümenin tehdidiyle diken diken olurken, kendisine bir bıçak verilse bile onu kullanıp kullanamayacağını merak etti. Bıçaklar incelik gerektirirdi.

"Değilsin," dedi basitçe. "Onlar için o her neyse, sen o değilsin." "Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun," diye mırıldandı Rukh.

"Belli ki öyle değil," dedi Priya.

Etraflarında kimseden iz yoktu. Ne köylüler, ne avcılar, ne de isyancılar. Priya, Rukh'la birlikte beklemek zorunda kalacaklarını düşündü. Feneri yere indirdi. Sonra doğruldu.

Adam kadına baktı. O da ona baktı.

Rukh alçak bir sesle, "Bir şeylere inanmaya hakkı olan tek kişi sen değilsin," dedi. Priya rahatsız edici bir şekilde Bhumika'ya karşı takındığı tavrı hatırladı. "Dünyanın daha iyi olmasını istemeye hakkım var. Bunun gerçekleşmesine yardım etmek istememe izin var."

Ah, toprak ve gökyüzü, yalnız kaldıklarında tapınak kardeşiyle nasıl daha otoriter ve daha az huysuz konuşacağını öğrenmesi gerekiyordu. Priya onunla konuştuğunda Bhumika böyle hissediyorsa, medeni bir konuşma yapabilmeleri bile mucizeydi.

"Ben bir şey söylemedim Rukh," dedi Priya sakın bir sesle. Kendini sakın kalmaya zorladı. Ölümlerle dolu toprağın üzerinde durup rüzgârı dinlerken ve Rukh'un kendisini buraya getirmek için vermiş olduğu kararları düşünürken, sadece bir çocukken ama katillere borçluyken, sükûnet kendi etrafına sardığı bir zırıttı. Sadece bir çocuktuk ve isyancıların pençelerini ona geçirdiklerine dair işaretleri görmemişti. *Bunu bilmiyordu*. Dürüstlüğü çelik gibi geliyordu, çünkü öyleydi. "Ama bence gelecekte ikimizin de ölümüne neden olmayacak şeylere inanmaya çalışmalısın."

"Sana zarar vermezler," dedi Rukh. "Sana söyledim. Söz vermiştim. Hirana'ya tırmanmayacağından emin olmamı istediler. Güvende olmanı."

"Senden bunu yapmanı mı istediler?" Başını salladı.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Senin bileceğini düşünmüştüm," dedi.

Henüz bunu düşünemiyordu. Muhtemelen yakında cevaplar gelecekti. Onun yerine, "Eğer seni dinleseydim -mahalde kalıp diğerlerinin kendi başlarına tırmanmalarına izin verseydim- Mine muhtemelen başka birini öldürmeye çalışırdı," dedi. Sima'nın çılgınlığını, Gauri'nin sütuna çarpan bedenini düşündü.

"Birine zarar vereceğini bilmiyordum," diye fısıldadı.

Ona bir bakış attı. "İnsanları korumazsın," dedi, "onlara bir yere gitmemelerini söylemezsin, eğer *giderlerse* zarar görme riskleri yoksa. Yani biliyordun, Rukh. Kendine yalan söyleme. Bu isyancıların ne yaptığını biliyorsun."

Başını başka yöne çevirdi.

"Önemli bir şey yapmaya çalışıyorlar," diye ısrar etti. Ama sesi zayıftı.

Priya iç çekti. Elinde değildi. "Bu kadar korktuğunuz insanlar gerçekten sadakatinize değer mi?"

"Onlardan korktuğum *için* sadakatimi hak ediyorlar," dedi. "İmparatorlukla savaşmak için buradalar. General Vikram'ı gördüm. Onun askerlerini gördüm. Eğer bundan daha güçlü değillerse..." Rukh'un sözleri kesildi.

"Çocukları korkutabilmek güç değildir, Rukh."

"Sadece *beni* korkutmuyorlar," diye alay etti. "Sokakları gördün. Naibi korkutuyorlar. Aksi takdirde tüm adamlarını dışarı göndermezdi. İşte gerçek güç budur."

Keşke Bhumika'nın belagatine ya da Parijatdvipa'nın dikenli güç oyunlarına dair keskin, içgüdüsel anlayışına sahip olsaydı.

Priya sonunda, "Güç, naibin ve isyancıların istediği gibi olmak zorunda değil," dedi, kendi sanatsız kelimeleriyle, dünyanın işleyişine dair kendi basit bilgisiyle yetinerek. "Güç, insanlara göz kulak olmak olabilir. Onları tehlikeye atmak yerine güvende tutmaktır."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Güçlü olduğunu mu söylüyorsun?" Kadın refleks olarak güldü. "Hayır, Rukh."

Nasıl bir gücü vardı? Ahiranya'da herhangi bir şeyi değiştirmek için gerçekten ne yapmıştı? Kendini değil, Bhumika'yı düşünüyordu.

Onun herhangi bir güce sahip olması fikri.

Hirana'da bir an için bunu başarmıştı. Hücrede ve Bhumika'nın odasında bunun sınırlarını çabucak öğrenmişti. Meena'yı öldürdüğü anda da zayıflık gibi hissetmişti; içinde bir öfke bataklığı.

"Aptal olma," diye ekledi bir süre sonra. "Ben güçlü değilim, Rukh."

"Beni ve diğer çocukları korumaya çalıştın," dedi. "En azından çürüyerek ölmeyeceğimizden emin olmaya çalıştın. Bana bir ev verdin. Az önce söylediğin şeye benziyor."

Bu bir çocuk mantığı, bir çocuk inancıydı. Priya yine de yüzünü ondan çevirdi. Adamın onu görme biçimi onun kendisini görme biçiminden çok ama çok uzaktı ve nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

Rüzgâr bir kez daha kemikleri sızlattı.

"Meena'yı gerçekten öldürdün mü?" Rukh kollarını indirerek tereddütle sordu. "Sana yaptığımı söyledim."

"Sen... Bunu mu kastettin?"

Priya konuşmaya başladı. Durdu, kelimeler diline yerleşti. O

bir an için nefesini tuttu. Dinliyordu.

Etraflarındaki sessizlik artık boş değildi. Dikkatliydi. Priya ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Döndü.

Mezarların üzerinde bir adam duruyordu. Çardak onun üzerine gölgeler düşürdü. Ama yüzü...

Bir maske takıyordu. Kutsal ağaçtan yapılmış bir taç maskesi değil, normal maun ağacından yapılmış, ağzı vahşi bir kıvrımla oyulmuş, göz çukurları kalın kaşları ve toprağın koyu kahverengisi gözleri ortaya çıkaracak kadar geniş bir maske.

Rukh bir adım öne çıkarak onun yanında durdu. Konuşacakmış gibi davrandı ve adam elini kaldırarak onu susturdu.

"Lütfen," dedi adam kibarca. "Söyle bana. Onu neden öldürdün?" Sesi nazik, maskesi alaycıydı.

"Beni konuşturmak için Rukh'a zarar verecek misin?" "Hayır," dedi. "Rukh benden biri."

"Bana zarar verecek misin?"

"Bu," dedi adam, "size bağlı."

Priya, Rukh'un yanı başında sarsılarak yutkundüğünü duydu. Başını kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek dimdik durdu. Dişlerini birbirine bastırdı. Sessiz kaldı.

Adam öne doğru bir adım attı. Kadın adamın ayaklarının hareketini izledi; yumuşak, dolambaçlı hareketler. İçgüdülerine güvenerek toprağa bakmadan onu hissediyordu. Neredeyse mutlak bir sessizlikle hareket ediyordu. Rüzgârın ve kemiklerin takırtısının yaklaştığını gizlemesine şaşmamalıydı.

"Bana cevap vermeyecek misin?"

Priya bunun apaçık ortada olduğunu düşündü.

"Diz çök," dedi adam. "Başını eğ. Diz çök. İtaat edeceksin ve konuşacaksın."

Adamın ağzını göremiyordu. Ama adamın gülümsediğinden emindi - neredeyse emindi-.

Bir anı onu sardı. Çocukluk düelloları. Hâlâ sıska olan ama her gün biraz daha uzayan büyük bir çocuk ona sırtıyordu. *Diz çök, demişti. Ve itaat et. Senden daha iyi olduğumu söyle. Kazanamayacağını biliyorsun, Pri. Şimdi yapsan iyi olur.*

Ve kendi dişlerini birbirine geçirdi, daha küçük, daha inatçı, kendini kanıtlamaya hazırdı ve şöyle dedi-

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı.

Kendisi de bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha, tapınak çocuklarının hareket ettiği gibi hareket etti; toprakta bir dans, kas ve kemiğe işlenmiş bir şey. Kendini Rukh'tan uzaklaştırdı, onun olduğu yerde kalmayı akıl edeceğini umuyordu.

Maskenin arkasındaki o gözler. Kahverenginin o özel tonu.

İçindeki umut.

Neredeyse, *neredeyse* emindi.

Diz çökmeyecekti. Konuşmak isteyene kadar konuşmayacaktı - açlığını çektiği cevapları alana kadar.

Onun saldırmasını beklemedi. Bunun yerine ona doğru hamle yaptı. Adam kendini hazırladı ve kadın sağa doğru çalım attı. Adam hızla döndü, aynı öfke dolu hareket döngüsüyle onu takip etti ama kadın tekrar hareket ederek adamın kolunun altından kaydı.

Onunla yüzleşti ve ikisi bir daire çizerek yırtıcı hayvan ve av gibi birbirlerinin etrafında dolandılar. Priya onun ne olduğunu biliyordu: kaslı ama dar kemikli ve onun genişliğine kıyasla zayıftı. Sadece kurnazlıkla kazanabilirdi.

Menzile girdiğinde, sarisinin beline sıkıştırdığı mutfak bıçağına uzandı, adam ona doğru dönerken bıçağı derme çatma kılıfından çıkardı ve kaldırdı. Bakışları keskinleştirdi ve nefesinin hızlandığını duydu.

Yıldırım hızıyla bileğini kavradı, parmaklarını açmaya ve bıçağı düşürmeye zorlamak için kavrayışını sıkılaştırdı. Ama artık çok geçti. Bıçağı çoktan adamın başının yan tarafına doğru kaldırmış ve maskeyi kafatasına bağlayan üç iplikli ipin ilk iplerini kesmişti.

Diğer eliyle maskeyi çekip çıkardı. Eriyen etin yapışkanlığı yoktu; zaten yanmış ve ağrıyan parmak uçlarını yakan acı verici bir sıcaklık da yoktu. Ahşap damarı ve deriden başka bir şey hissetmedi. Adamın yüzüne baktı.

Adam onu geriye doğru savurdu ve kadın yere düştü. Adam onun ellerini bileklerine tutturdu ve ona çocukluğunu, Meena'yı ve yanan etin kokusunu aynı anda hatırlattı, karmakarışık anılardan oluşan baş döndürücü bir yumak. Sanki zaman katlanmış, kâğıt gibi ortasından kırışmıştı.

"Ben küçük bir kızken," diye soluk soluğa bağırdı, "beni böyle test ederdin." "Ve hiç kazanamadın," dedi adam.

"Daha genç, daha küçük ve daha zayıftım ve bu değişmedi," dedi Priya ona. "Ama amacım kazanmak değildi. Senin de öyle olup olmadığını bilmek istedim.

sen."

Kavrayışı gevşedi.

"Priya," dedi. "Eskisinden daha güçlüsün." "Ashok," dedi Priya.

Kardeşi. Üstünde kemikler ve kemiklerin altında ay ışığının gölgesine gömülmüş yüzü. Sesi çatallaştı. "Hasta olduğumu sanmıştım. *Öldüğünü* sandım."

"Hastaydım," dedi sessizce. "Ve ben de öleceğimi düşündüm." Gözleri onun yüzünde gezindi ve belki de onun da kendisi gibi hissettiğini düşündü - duyguların altında ezilmiş, zamanın ağırlığı altında ezilmiş. "Bu uzun bir hikâye."

Yutkundu. Boğazı sıkıştı ve bilekleri ağrıdı. "Kalkmama izin verecek misin?"

Onu serbest bıraktı. Maske aralarında yerde duruyordu.

Rukh onları izliyordu, aynı anda hem parlak hem de solgundu. Sanki her şey birden anlam kazanmış gibi Priya'ya baktı. Sanki sonunda onu olduğu gibi görmüş gibi bakıyordu.

Ona uzaklaşmasını söyledi. Ona uzakta, kemik çardaklarının ötesinde beklemesini söyledi. Düşünemiyordu. Zihni dar bir odak noktasındaydı, hepsi kardeşine odaklanmıştı - yaşayan, nefes alan, çileden çıkaran kardeşine.

Ağabeyi ona başıyla onay verdi ve Rukh gitti. Ve sonra ağabeyi ona hikâyesini anlattı.

Hiranaprastha sokaklarında yaşarken ikisi de her zaman aç kalmışlardı. Bunu hatırlıyordu. Ama Ashok bir hastalığa yakalanmıştı - çürüme değil, çok daha sıradan bir şey - ciğerlerini takırdatmış ve kan tükürmesine neden olmuştu. Zayıflamış, bedeninin gücüyle birlikte büyüğü de azalmıştı. Ve Priya hala onun sorumluluğundaydı, küçük ve aç, büyüğü anılarıyla birlikte parçalanmıştı. Kardeşlerini mahkûm eden güç ikisini de aşmıştı.

Onu beslemek için endişelenmişti. Ölümünden sonra ona ne olacağına dair gördüğü kâbuslar yüzünden onu terleyerek ve titreyerek uyandırmıştı. Ve sonra bir gece, elleri kanla ıslanmışken ve Priya onun yanına kıvrılmış uyurken, kararını vermişti.

"Bhumika'ya gittim ve ondan seni yanına almasını istedim," dedi. Priya, "Beni terk ettin," diye mırıldandı.

"Gitmene izin verdim."

Bu bir anlaşma mıydı yoksa düzeltme mi? Bilmiyordu.

"Beni öylece terk etmek zorunda değildin," dedi. "Bana gerçeği söyleyebilirdin."

"Ah, hayır. İşimin bittiğini sanmıştım. Bhumika'nın seni kurtarması için seni o yaşlı piç Gautam'ın evinde bırakıp ormana gideceğimi ve iyi bir Ahiranyi ölümü yaşayacağımı düşünmüştüm." Belli belirsiz, acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ve ben sana veda edemedim. Bu düşünceye dayanamadım. Güçsüzdüm."

"Ama sen ölmedin."

"Hayır."

"Ve hala, benim için geri dönmedin."

Ağlamayacak ya da bir çocuk gibi ona sarılmayacaktı. Böyle bir duyguya sabrı olmazdı. Hiç olmadı zaten.

"Bir kadın tarafından bulundum," dedi. "Beni yanına aldı ve emzirdi. Bana ne olduğumu bildiğini söyledi. 'Yüzünü hatırlıyorum,' dedi. 'Birçok kez Hirana'ya hacı olarak gittim. Hepinizin yüzünü hatırlıyorum. Ve sana bir hediyem var.

"Bana ölümsüz su şişeleri verdi. Beni sularla besledi. Hayatımı kurtardı ve bana bir görev verdi. Bir amaç. Onunla birlikte nihayet ne olduğumuzu öğrendim," dedi gözlerinde ışıkla. "Yaşlılar bizi güçlü olmamız için eğitti. Sonra sular bize büyüklerimizin nesiller boyunca görmediği türden hediyeler verdi."

Elini toprağın üzerinde hareket ettirdi. Priya çimlerin hareket edişini, sanki fiziksel bir dokunuş altındaymış gibi bükülüşünü izledi.

"Bizler Çiçek Çağı'nın tapınak büyükleri gibiyiz, Priya. Alt kıtanın büyük bölümünü fetheden o üç doğumlular. Ahiranya'yı kendi topraklarımız olarak geri alabilecek kadar güçlü olduğumuzu fark ettim. Kesinlikle *yapmalıyız*? Parijatdvipa kendi yöneticilerimizi seçme hakkımızı reddetti. İmparatorluk bizden zevk alırken ve bundan kazanç sağlarken bile bizi ahlaksız olarak adlandırıyor. Çürümenin bizi öldürmesine izin veriyorlar ve hiçbir şey yapmıyorlar, çünkü hayatlarımızın onlar için hiçbir değeri yok. Bu imparator..." Ashok'un dudağı kıvrıldı. "Bu imparator bir canavar. Ama o iktidara gelmeden önce bile tüm bunların farkındaydım. Amacımı. Görevimi. Ve sen Priya, sen sadece bir çocuktun."

"Zayıf," dedi. "Benim *zayıf* olduğumu düşünüyordun."

"Sen bir çocuktun," dedi tekrar, ki bu karşı çıkma değildi. Kadın onun yüzüne baktı. Güçlü, sağlıklı yüzüne.

"Şişelerden içiyorsun," diye fısıldadı. "Şimdi bile."

Yavaşça bir kez başını salladı.

"Su beni hayatta tutuyor. Ve beni güçlü kılıyor."

"Sular kaynağından alınmalı," diye karşılık verdi Priya. "Ashok, bunu biliyorsun. Şişelerden içmeye çalışan hacıların başına gelenleri hatırlıyor musun? Yükselmek için sihirle zenginleştirilmiş kaynak suyuna ihtiyacın var, şişelenip küçültülmüş ve *solmuş* bir şeye değil. Ve bunu başkalarına vermek için-" Meena'yı düşündü, midesi bulandı.

"Ölümsüz sulara yapılan üç yolculuk da tehlikesiz değildir," diye sakince araya girdi. "Bu denemelerde pek çok tapınak çocuğu öldü."

Bu aynı şey değil, demek istedi ama diyemedi.

"Bizi yakmak isteyen, bizi aşağılayan insanların ülkemizden uzaklaştırıldığını görecektir kadar güçlü olmak için içiyorum. Benimle birlikte içmeyi seçenler de aynı şeyi yapıyor. Bu hesaplanmış bir risk," dedi ona, belki de yüzündeki dehşet ifadesine karşılık olarak daha nazikçe. "Sadece ölümsüz suları bulup içinden geçecek kadar uzun süre hayatta kalmamız gerekiyor. Daha fazlası değil."

"Yapmayacaksın," dedi Priya. "Yapamazsın. Yol çok iyi gizlenmiş."

"Bu zaman alır," dedi Ashok. "Ve Hirana'ya erişimim yok. Meena'yı bu görev için gönderdim ama..." Sözlerini yarıda kesti. "Meena'ya çok değer veriyordum," dedi. "Keşke onu öldürmeseydin."

"Ben de öyle kardeşim. Ben de keşke beni öldürmeye çalışmasaydı," diye karşılık verdi Priya. "O senin eserindi. Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Ama o benden daha iyi."

"Evet," diye basitçe kabul etti. Ona baktı - uzun, değerlendirici bir bakış. "Seni işimden asla uzak tutmamalıydım. Sen Bhumika gibi zayıflığı oynayan biri değilsin. Sen her zaman daha güçlü bir yapıya sahiptin. Priya... kardeşim. Artık çocuk değilsin. Ve küçük bir kızken olduğundan daha güçlüsün. Şimdi bana yardım edebilirsin, eğer istersen. Yardım edecek misin? Bana ölümsüz sulara giden yolu bulacak mısın? Hirana'ya erişimin var. Erişim ve zaman ve sanırım Meena'nın sahip olduğundan daha fazla sabır."

Onun bildiğinden daha fazla erişimi vardı.

"Neden Bhumika'ya sormuyorsun? Neden yolu kendiniz bulmaya çalışmıyorsunuz?"

"Hirana'ya yaklaşmam için çok fazla muhafız var," dedi Ashok. "Ve Bhumika varlığını hissedecektir. Bana yardım etmek gibi bir niyeti yok."

Ortak kız kardeşlerinden bahsedince sesi aniden soğuklaştı. Fakat

Sonra ifadesi bir kez daha yumuşadı.

"Senin güvende olmanı istedim. Meena sana asla dokunmamalıydı," dedi Ashok, onun öfkesini zayıflatmaya, kararlılığını bir yumurta sarısının etrafındaki kırılğan kabuk gibi çatlatmaya yönelik bir sesle.

"Hiç kimseye dokunmamalıydı," diye karşılık verdi Priya. "Ama sizin asilerin yaptığı da bu, değil mi? Öldürmek."

"Bir amaç için."

"Parijatdvipa bir amaç uğruna öldürür."

"Haksız bir amaç, bunu sen de gayet iyi biliyorsun." Sesi son derece makul geliyordu. Görünüşe bakılırsa kadın onu ürkütememişti. "İmparatorluklarını sürdürmek istiyorlar ve içimizde bastırmaları gereken bir büyüklük olduğunu biliyorlar. Bizi küçümsüyorlar. Bizi kontrol ediyorlar. Çürüyerek ölmemize izin veriyorlar."

"Çürüme," dedi Priya, "generalin suçu değil."

"Öyle değil mi? Bazılarımız çürümenin Ahiranya'nın imparatorluk hakimiyetine karşı ayaklanması olduğuna inanıyor."

Priya kollarını kavuşturdu. "Bu tamamen aptallık, kardeşim."

"Gerçekten mi?" Ashok'un gözlerinde uhrevi bir ışık vardı. "Yoksa neden ölümsüz sular bize armağanlar vermeye başlasın? Tapınak çocuklarının nesilleri değişmeden sulardan geçti ve sonra da biz." Ellerini avuç içleri açık bir şekilde önünde tuttu. "Birdenbire içimizde Yaksa'nın efsanevi güçleri belirdi. Sesimizdeki, tenimizdeki, ruhumuzdaki güç. Birdenbire çürüme geldi. Tüm bunların amaçsız olduğunu mu düşünüyorsun? Tüm bunların daha büyük bir anlamı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Peki bu hediyelerin bize ne faydası oldu?" Priya tersledi. "Benim neredeyse hiç gücüm yok."

"Ama bir zamanlar sahip olduğun gücü yeniden kazanmışsın," dedi. "Neredeyse olman gerektiği gibisin." *Birlikte daha neler kazanabileceğimizi hayal et, diye ima etti sesi.*

Buna hiçbir şey söylemedi, inatçı bir sessizlik. Hirana'nın onu güçlendirdiğini biliyordu. Onun kayasına uzanıp Sima'ya elini uzattığında bunu hissetmişti. Meena'yı ölüme gönderdiğinde de hissetmişti. O gücü arayıp bulmuştu.

Ve yine de.

Priya sonunda ona, "Tıpkı senin gibi ben de üç doğumluların yanışını izledim," dedi. "Yetenekleri onları kurtaramadı. Ne de güçleri."

"Onların hatalarını yapmayacağız," dedi Ashok. "Yanlış yere güvenmeyeceğiz." "Sana güvenmemeliyim," diye cevap verdi. Ama kendini sevinçli ve öfkeli hissediyordu.

gözyaşlarına çok yakındı. Ona güvenemiyordu. Nasıl güveneceğini bilmiyordu.

Yüz ifadesi yumuşadı. Elini uzattı, soru sorar gibi ikisinin arasında tuttu, sonra parmak eklemlerini kızın yanağına dokundurdu.

"Çok büyümüşsün," dedi merakla. "Zamanın genellikle böyle bir etkisi vardır."

"Burnun eğri. Eskiden de böyle miydi?"

Elini tuttu ve kaldırdı. Adam onu serbest bıraktı.

"Bana inanmalısın, Pri. Senin için endişelendim," dedi, bir kez daha ciddileşerek. "Başkalarının gözünden seni izledim." Rukh'a bakmadı. "Gerçi naibin evinde olmasaydın bunu yapmak benim için daha kolay olurdu."

"Oraya sadece senin yüzünden geldim."

"Büyüdüğün zaman Bhumika'nın hizmetinden ayrılacağını sanıyordum," dedi. "Seni sadece bir hizmetçi olarak tutmamalıydı."

"Ben artık çocuk değilim Ashok," dedi Priya kararlı bir sesle. "Senin ve Bhumika'nın yüzünden naibin evine düşmüş olabilirim ama artık kararlarımı ikiniz de kontrol etmiyorsunuz. Ben yetişkin bir kadını. İsteseydim evli bir kadın ve bir anne olabilirdim."

Homurdandı. "Hiçbir zaman evli bir kadın olmaya meyilli olmadın."

"Keşke Çiçek Çağı'nda yaşasaydım," dedi kuru bir sesle, acı hissetmesine izin vermeden. "O zaman eskilerin yaptığı gibi bir kadınla evlenebilirdim. Ama yine de evlensem de evlenmesem de güzel bir kızla yuva kurmayı seçebilirdim," diye ekledi Priya omuz silkerek. "Ben mahalde kalmayı seçtim."

"Neden?"

Priya konuşmaya başladı ama Ashok bir kez daha konuşmaya başlamıştı bile.

"Kaldın Priya, çünkü sen de benden daha fazla olmamız gereken şeyi unutamıyorsun. Senden çalınan şeyin adaletsizliğini hissediyorsun. Ahiranya'yı benim gibi özgür görmek istemiyor olabilirsin ama hakkın olanı istiyorsun. Ve benim." Daha yakına eğildi. "Lütfen Pri," dedi. "Bana yardım et. İkimize de yardım et."

Sanki artık ormanın yosunlu zemininde, elleri iki yanında yumruk olmuş yetişkin bir kadın gibi durmuyordu. Onun yerine, is ve kana bulanmış bir çocuktü. Başını adamın kıvrımlarına dayamıştı.

"*Bakma Pri, bakma, bakma*" diye fısıldarken, onu tutmak için mücadele ederek koşuyordu.

Sadece bana yolu göster-

"Ölümsüz sulara ihtiyacımız var." Sesi bir gece yarısı rüzgârıydı. "Bizim için yolu bulacak mısın, Priya? Çalınan şeyi geri almama yardım edecek misin?"

Hamile olan ve bir katille evlenen Bhumika'nın, bir avuç yetime bir nebze hayat ve Ahiranya'ya bir nebze istikrar vermek için her şeyini kullandığını düşündü.

Rukh'u düşündü, isyancılarla aynı safta yer almıştı, elleri çürümüştü ve bir geleceği yoktu.

Hirana'yı düşündü. Ayaklarının altında bir kalp atışı.

Belki de sahip olduğundan daha fazlasını istemek bencillikti. Belki de bir hataydı. Ama kendisinin ve Ahiranya'nın çektiği onca acıyı düşündü ve göğsündeki öfke çekirdeğinin açıldığını hissetti.

"Evet," dedi. "Kardeşim. Sanırım yapacağım."

MALINI

Hizmetçi geldiğinde sabahın erken saatleriydi. Pramila kapının kilidini açıp içeri girdiğinde Malini charpoy'unun üzerine uzanmış, yan yatmış, oda etrafında tembelce dönüp duruyordu.

"Sen çok şanslı bir kızsın," diyordu Pramila. "Yeni görevlerin çok zor olmayacak ve hizmetimden ayrıldığında çok daha iyi becerilere sahip olacaksın. Hatta belki de naibin hanesinde yükseleceksin. Bu güzel olmaz mı?"

"Evet leydim." Cevap veren ses alçak ve sıcaktı, Zaban dilini konuşan bir Ahiranyi'nin yumuşak tonuna sahipti. Malini arkası dönük olduğu için memnun bir şekilde gözlerini kapadı ve kendini hazırladı.

Bu hizmetçiyi iki kez görmüştü. Bir keresinde, ilaçlı şarabı uyuşmuş elleriyle yere fırlattığında, iğne çiçeğinin etkisiyle sürünmekten, hıçkırmaktan ve kafesin arkasından yüzüne bakıp histerik bir şekilde tüm bunları hayal edip etmediğini merak etmekten başka bir şey yapamamıştı.

İkinci seferinde, hizmetçinin bir kadını öldürmesini izlemişti.

Hizmetçinin yüzünü hatırlayamıyordu. Sadece kollarını ve dövüşürken kollarındaki kasların dalgalanışını hatırlıyordu. Sadece doğruluşunu, omuzlarını geriye atışını, rüzgârın siyah saçlarına vuruşunu. Sadece hizmetçinin dönüp ona baktığını hatırlayabiliyordu. O gözlerdeki şoku.

Hizmetçinin onu öldürüp öldürmeyeceğini merak ederken bile, zihni eğilip bükülürken ve şeyleri incelerken bile düşündüğünü hatırlayabiliyordu.

Bunu kullanabilirim.

Onu kullanabilirim.

Bu fırsata sahip olmak için savaşırmış, Pramila ve muhafızların huzurunda bayılmış gibi yaparak kalçasında gerçek bir morluk bırakmış, naibin önünde histerik bir çocuk gibi ağlamıştı. Tüm bunları, Santosh, Pramila ya da Chandra'nın yarattığı olmayan bir hizmetçinin, muhtemelen sadece bir hizmetçi *olmayan* bir hizmetçinin, bu berbat hapishanenin duvarları arasında karşısında durması için yapmıştı.

"Prenses," dedi Pramila. Sesi Malini'nin arkasından neredeyse bıçak gibi kesilmişti. "Yeni hizmetçinizi getirdim. İşte, yalvardığınız gibi. Memnun olmadınız mı? Bizi düzgünce selamlamayacak mısınız?"

Malini sakinleştirici bir nefes aldı ve dirseklerinin üzerine kalktı. Sonra dik oturdu. Döndü, çıplak ayaklarını taş zemine bastı. Oda onun etrafında endişe verici bir şekilde devrildi, sonra duruldu.

"Hayatımı kurtaran kişi," dedi Malini yavaşça, sözcükleri söylerken acele etmiyordu, böylece kadına bakarken de acele etmemiş olacaktı. "Hatırlıyorum."

Hizmetçi yüksek bir pencereden gelen ışık huzmesinin içinde duruyordu, vücudunun yarısı aydınlık, yarısı gölgede kalmıştı. Malini onu son gördüğünde giydiğinden biraz daha ince bir sarı giymişti. Birisi onu bu toplantı için giydirmiş olmalıydı. Yanık umber rengine bürünmüş, saçları düzgün bir örgüyle arkadan bağlanmış olan hizmetçi güzel ya da çekici değildi, hatta özellikle çirkin bile sayılmazdı. Onda unutulacak bir şeyler vardı: Başı hafifçe öne eğik ve omuzları kıvrık duruşu, giysilerinin sadeliği, hafif boyu. Eğer Malini onu triveni üzerinde görmeseydi -karanlıkta bir kafesin arkasından görmeseydi- göz ucuyla bakardı.

"Generalden talep ettiğiniz, evet," dedi Pramila. "Onun önünde eğil kızım."

Hizmetçi sanki Pramila'yı tamamen unutmuş gibi bir an irkildi, sonra eğildi. Parmak uçlarını yere dokundurdu. Sonra ayağa kalktı ve kazara mı yoksa isteyerek mi bilinmez, gözleri Malini'ninkilerle buluştu.

Güneş ışığında gözleri sıcak kahverengiydi, kirpikleri siyahtan çok altın rengindeydi.

"Yaklaş," dedi Malini. "Lütfen."

Hizmetçi yaptı. Leydi Pramila'yı bırakıp yere geçti.

Arkada.

"Adın ne senin?" "Priya,
prensens."

"Ben Malini. Ama bana prenses değil, leydi demelisin. Artık benim ev halkımsın."

Priya muhtemelen bir imparatorluk kadınının evindeki unvanların inceliklerini bilmek için hiçbir nedene sahip olmamıştı, ama yine de yeterince itaatkâr bir şekilde "Evet leydim" dedi.

"Naibin evinde çalışmaya nasıl başladın Priya?"

"Ben bir yetimim leydim," dedi Priya. "Genç bir kızken naip beni kibarca yanına aldı."

"Ne kadar iyi biri."

"Naibin nezaketi için minnettarım," dedi Priya. Sesi itaatkârdı ama gözleri, sanki büyülenmiş gibi hâlâ Malini'ninkilere sabitlenmişti. Dudakları hafifçe aralanmıştı.

"Ve burada olduğun için çok minnettarım Priya," dedi Malini, gözlerini Priya'nın gözlerinden ayırmadan. Hizmetçinin ona bakışı Malini'yi *hayrete* düşürmüştü. "Çok korkuyordum. Yemek yemekte ya da uyumakta zorlanıyorum. Senin korumanla belki daha rahat ederim."

"Umarım öyledir leydim," dedi Priya.

Malini bilgi almak istediğini söylediğinde Pramila Malini'ye, diğer hizmetkârların haftada bir gece Malini'yi rahatsız etmeyecekleri bir saatte gelip muhafızları besleme, erzak taşıma ve temizlik gibi işlerin büyük kısmını yapmaya devam edeceklerini, ama yeni hizmetçinin Pramila ve Malini'nin rahatıyla ilgileneceğini söylemişti. Banyoları. Yemekleri. "Eğer şanslıysak, giyinmeyi ve saç örmeyi bilir," dedi Pramila, yerleri süpüren bir kızın böyle bir şey bilmesini beklemediğini gösteren bir tonda, ama sonsuz bir umut içinde yaşıyordu.

"Bana hikâyeler anlatırsan çok sevinirim Priya," dedi Malini ciddiyetle, öne doğru eğilip parmaklarını önünde kavuşturarak. "Bunu yapmaya istekli olur musun? Ve uyurken beni korur musun? Bunun bana çok yardımcı olacağını düşünüyorum."

Priya sessizce başını salladı.

Seni görmemiş olsaydım ne olduğunu bilemezdim, diye hayret etti Malini. *Hirana'da yaptığın gibi hareket etmeseydin.*

Görölmeye alışık olduğunu sanmıyorum, değil mi Priya?

Bu düşünce midesine ılık bir şeylerin yerleşmesine neden oldu. Başkaları bu kadının değerini anlamazken o anlamıştı. Pramila'nın odasını kilitlemediğini fark edip koridora çıktığında ve hizmetçiyi triveni üzerinde gördüğünde, farkında olmadan da olsa, ham potansiyel dolu bir kadına tanık olmuştu. Sanki Malini -hasta, dağınık, bukleleri hırıltılı ve zihni sıvı- içinde güneş varmış gibi ona bakan ve ona bakan güçlü biri.

Kendini özgür kılmak için kullanabileceği biri. Öyle umuyordu. Oh, anneler. Umut etti.

Pramila kapıdan, "Hizmetçinin yapması gereken bir sürü başka iş var," dedi. "Bütün gün topuklarınızın dibinde oturamayacak prenses. Bunu unutmayın."

"General onu bana verdi," dedi Malini. "Sağlığımı ve rahatımı sağlamak için."

Pramila homurdandı. "Size ne masallar anlatabilir ki prenses? Muhtemelen okuma yazması bile yoktur. Ya sen, kızım?"

"Ben bir Ahiranyi hizmetçisiyim," dedi Priya, bu tam olarak bir anlaşma değildi. "Ve daha fazlası değil."

Malini dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldırarak ona gülümsedi ve hizmetçinin gözlerinin biraz açıldığını gördü.

Elbette ikisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Malini, "Bakıcım bana Ahiranyi halk masalları anlatırdı," dedi. "Ve ben ve kardeşlerim onların büyüleyici olduğunu düşündük. Bunları biliyorsun, değil mi Priya?"

"Biliyorum leydim. Mahalde bazen böyle masallar anlattığım bir çocuk var." "Bunları sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarım." diye ekledi.

Malini bunun bir kadını hiç tereddüt etmeden ve görünüşte hiç pişmanlık duymadan öldürdüğünü görmüşü; şok edici bir çeviklik ve kaba kuvvetle hareket ettiğini görmüşü. Ama işte oradaydı, sözlerinde açıkça görölüyordu. Yumuşak bir kalp.

"Teşekkür ederim," dedi Malini ve gülümsedi. "Bunu çok isterim, Priya."

PRIYA

Priya Hirana'ya geleli bir hafta bile olmamıştı ve kendini delirecekmiş gibi hissediyordu.

Çamaşırları yıkamasına, yerleri süpürmesine, su taşımasına ve ateş yakmasına yardım edecek kimse olmadığından -kapı muhafızları da dahil olmak üzere tüm ev halkını beslemekten bahsetmiyorum bile- bunalmıştı. Pramila açıkça diğer hizmetçilerin haftalık ziyaretlerinin yeterli olduğunu düşünse de, kesinlikle yeterli değildi. Ve Priya kendini bir tutsak gibi hissetmeye başlamıştı.

Pramila her zaman izliyordu, her zaman asık suratlı ve kızgındı. Geceleri, Priya ve Malini içerideyken muhafızların kuzeydeki odayı kilitlemesini sağlıyordu. Şafak söktüğünde, Priya'nın görevlerini yeniden yerine getirebilmesi için kilidi bir kez daha açıyordu.

Malini sadece uyuyordu. Bazen de uyanıp Priya'nın sinir bozucu kara gözlerini seyrediyor, sonra da küçük iyilikler istiyordu: bir bardak su, yastıklarını tazelemek için biraz attar, günün sıcaklığını hafifletmek için başına ıslak bir tülbent. Hikaye istemedi. Priya'nın ona ne yaptığını sormadı. Meena o gece Hirana'daydı. Sormadığı sorular Priya'nın boğazında sessiz bir kılıç gibiydi.

Her akşam, kapı kilitlenmeden önce, Pramila Malini'yi ziyaret eder ve ona alevin anneleri hakkında ders verirdi. Kucağında tuttuğu kalın bir kitaptan birçok pasaj okurdu. Malini tek kelime etmeden dinlerdi. Sonra Pramila ona şarap verir, Malini de itaatkâr bir şekilde içerdi.

uyku sersemliğine düşmeden önce.

Bir keresinde Priya, Malini'nin temiz sarilerini katlamakla meşgulken, Pramila'nın tapınaktaki yaşlılar ve çocuklar hakkında konuştuğunu duydu. Ellerin aniden donduğunu fark etti; kendini hareket ettiremeden dinledi. "... ve çocuklar büyükleri takip etmeyi ve yanmayı seçtiler. Onurlu bir İffetsizler için bile ölüm," dedi Pramila sert bir şekilde.

"Çocuklar isteyerek yanmadılar," diye mırıldandı Malini. Sırt üstü yatıyordu, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu, gözleri açıktı ve tavana sabitlenmişti. Priya'nın ailesinin öldüğü geceden kalma bir is koronasıyla kararmış olan tavana. "Çocuklar nasıl yanmayı seçebilir?"

Pramila içini çekti, sanki bu yorgun bir tartışmaydı, aralarında yıpranmış bir tartışmaydı.

"Ders," dedi Pramila, "yanmanın kutsal olduğudur. Her türlü insani başarısızlığa son verir. Bu bir armağandır."

Kumaş titreyen ellerinden kayıp gittiğinde bile onu fark etmediler ya da düşünmediler.

Diğer hizmetkârların haftalık ziyareti nihayet gerçekleştiğinde, Sima ya da Gauri ile buluşmak için gizlice kaçmasına izin verilmedi. Kuzeydeki odada volta atıyor, prensese bakmıyor, duvarların ötesinde yürüyen arkadaşlarını dinlemiyordu. Ve sonra, istemeye istemeye, kapının yanındaki hasır minderin üzerinde şalına sarınarak uyudu.

Zamanını, gözleri çakmak çakmak olmuş ve çocuktan ağırlaşmış Bhumika'yı düşünerek geçirdi, umutsuzca yıpranmış ev halkını bir arada tutmaya çalışıyordu. Hayatta olan Ashok'u düşündü; Ashok ondan tam da yapmak istediği şeyi yaparak kendisini ve hepsini kurtarmasını istemişti.

Sorumluluğunu üstlenip bıraktığı, daha iyi bir dünya yaratmaya yardım etmek isteyen çocuğu Rukh'u düşündü.

Kulağını hasır mindere dayadı ve onları duyabildiğini hayal etti: sular, garip, derin ve güçlü, altında bir yerlerde hareket ediyordu. Ulaşamayacağı bir yerde.

Sabır. Sabra ihtiyacı vardı. Hirana'yla olan bağlantısı büyüyordu. Artık taşın üzerinde yürüdüğünde, ayaklarının altında güneşin ıslattığı toprak gibi sıcak olduğunu hissediyordu. Kuzeydeki odanın duvarlarındaki oymalar hareket etmeye başlamıştı. Gözlerin ya da ağızların şeklindeki ya da yaksa ellerinin pozisyonundaki hafif bir değişiklikten, zehir uçlu parmakların yukarı doğru dönmesinden ya da kıvrılmış avuçların açılmasından daha fazlası değil. Bu

Etraflarındaki çiçekler yeni yapraklar açmış, alev yalımları gibi kıvrılmıştı. Daha fazlası olsaydı, Prens Malini ya da Pramila bile eninde sonunda fark ederdi.

Bir zamanlar, küçük bir kızken, Hirana ile arasında özel bir bağ olduğu söylenmişti. Ölümsüz sulara giden yolu gözleri kapalı bile bulabilirdi; içgüdülerinden başka hiçbir şeyi yoktu. Hirana'ya olan bağı büyüdükçe, bu içgüdü geri dönecekti...

Umut etti.

Hizmetçiler tahıl, yakacak odun ve yağ getirmişlerdi. Hirana'yı pırıl pırıl bırakmışlar ve bir tencerenin altına gizlenmiş olarak Priya'ya kendi mesajını bırakmışlardı: beyaz bir bez parçasının üzerine aceleyle basılmış parmak izleri.

Priya boğazındaki yumruyu yuttu. Yazamayanlar için bu, evlerinden uzaklara giden sevdiklerine bırakabilecekleri tek hatıraydı.

Hizmetçiler prenses için kahvaltı hazırlamışlardı: yavaş yavaş pişen, kimyonla süslenmiş kichadi, yoğurtlu ve şekerli kalın parathalar ve kuru üzümlü malai. Ancak Malini sabahın geç saatlerinde uyandığında, halsiz ve etrafındakilerin farkında bile değildi; paratalar kaskatı kesilmiş, kichadi soğumuş, malai ise katılaşmıştı. Pramila da yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Sanki ikisi de açlığa yer bırakmayan bir şey tarafından kemirilmiş gibiydi. Bu yüzden en çok yiyenler muhafızlar oldu, Priya da kendine bir parça ayırdı.

Priya'nın her şafak vakti ısıttığı su prenses tarafından neredeyse hiç kullanılmıyordu. Suyu kullanan Pramila'ydı, üstünkörü banyo yapıyor, Priya'nın saçlarını taramasına izin veriyor, bir düğüm yakaladığında ya da çok sıkı bağladığında onu tersliyordu. Malini sadece kirli ve dağınık saçlarıyla uyuyordu. Ve Priya... izledi, itaat etti ve Pramila'ya duyduğu nefretin büyüdüğünü hissetti.

Pramila'nın Malini'yi bilerek mi ihmal ettiğinden, yoksa prensesin beslenmesi, yıkanması ve bakımıyla ilgilenmeyi hizmetlilerin işi olarak görüp kendi saygınlığının altında mı saydığından emin değildi. Ama birincisi olduğundan şüpheleniyordu. Kadın ateşinin yakılmasını ve yemeğinin ısıtılmasını talep ediyor ama Malini'nin iyiliğiyle, onun kutsal masallar dinlemesini ve akşam şarabını içmesini sağlamanın ötesinde hiçbir şekilde ilgilenmiyordu.

Soylu kadınların işe yaramazlığına hayret ediyordu.

Birçoğu onun içini kemiriyordu. Priya bir zamanlar statü sahibi bir kız olmuştı ama tapınak çocukları Ahiranya'nın dört bir yanındaki köylerden ve yerleşim yerlerinden toplanır, sonra da her gün güçleri, dayanıklılıkları ve kurnazlıkları test edilirdi. Eğer Priya küçük bir kızken ateş yakmayı reddetseydi, tembellikten kulağından tutulurdu. Onun çocukluğunda tembellik öğrenilmesi gereken bir zayıflıktı.

Ruhlara şükürler olsun, yakında kutsal bir gün olacaktı ve bir süreliğine özgür olacaktı.

"Tabii ki gitmiyorsun."

"Bütün hizmetkârlar bir gün rahat eder," dedi Priya. "Leydim," diye ekledi bir süre sonra. Pramila'yı çok fazla kızdırmak olmazdı. Hele de ondan bir şey isteyecekken.

"Sen burada kal," dedi Pramila yavaşça, sanki Priya aptalmış gibi. "Artık bir imparatorluk soylusuna hizmet ediyorsun kızım. Anlamıyor musun? Senin yerel geleneklerin geçerli değil."

Priya, Parijatdvipa'nın diğer bölgelerindeki hizmetkârların da dinlenme günleri olduğundan emindi ama Leydi Pramila ona bir aptalmış gibi bakarken bunu söylemenin ne yararı olabilirdi ki?

"Benim... benim başka görevlerim var."

"Artık değil. Senin görevin burada," dedi Pramila. "Şimdi bana yemek ve bir fincan çay getir. Bir kız var."

Priya başını eğerek bir onay mırıldandı. Biraz yiyecek ısıttı, baharat ve bambu kamışıyla dolu bir tencere çay demledi, elleri öfkeyle titriyordu.

Çayı doldurdu. Bir tabak hazırladı. Pramila'nın yanına döndü ve yemeği hazırladı. Gözlerini ağırbaşlı bir şekilde indirerek, "Hizmetçi arkadaşlarımla konuşabilir miyim, belki..." dedi.

"Evet, evet," dedi Pramila, elini sallayarak kovarcasına. Kemerinden bir anahtar çıkardı. Priya'ya uzattı. "Sende kalsın kızım. Bende bir tane daha var. Ne gerekiyorsa yap. Ama prensesin dolaşmasına izin verme, anladın mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi Priya. "Teşekkür ederim."

En azından bunda küçük bir zafer vardı: Diğerleriyle konuşma izni vardı ve ayrıca Pramila'nın artık onu izleme ihtiyacı hissetmediğine dair kanıtı da vardı. Sahte uysallığı onu özgür bırakmış, görünmez kılmıştı.

Malini'nin hücrelerinden bir çıkış yolu verdi.

Priya yine şüphelerin dışındaydı. Hirana'yı bir kez daha keşfedebilirdi.

Sima'yı aradı ve onu doğu odasının dışında yakaladı. Sima kolunda bir el hissedince döndü. Sonra gözleri büyüdü ve kollarını Priya'ya dolayarak onu kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti.

Priya hafifçe takılarak, "Bu çok fazla duygu," dedi. "Neredeyse beni özlediğini düşüneceğim."

"Tabii ki seni özledim. Sensiz ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun? Diğer kızların hiçbiri bir şey hakkında dedikodu yapmıyor, hepsi de baykuş kafalı aptallar." Sima burnunu çekti. "Ama kendine bir bak. Senin sari-"

"Bunu giymem emredildi."

"Şey, oldukça güzel. Yeni bir sariye hayır demezdim." Düşerken kolunda oluşan yırtığı ne kadar özenle onarmış olsa da, yırtık hâlâ görülebiliyordu; kumaşta belli belirsiz, buruşuk bir yara izi vardı. "Neden hiçbirimizle konuşmadın? Seni aradım. Gauri gardiyana seni sordu ama meşgul olduğunu ve soru sormayı bırakmasını söyledi."

"Geceleri beni meşgul eden görevlerim var," dedi Priya. "Hoşuma gittiğinden değil. Ben de seni özledim. Özlediğim her şeyi bana anlatmalısın. Her şeyi, tamam mı?"

Sima güldü.

"Tabii ki. Nereden başlamalıyım?"

"Önce bana Gauri'den bahset," dedi Priya. "Ve Billu, eğer istersen. Ve-"

Ve Rukh, diyecekti neredeyse. Ama sonra durakladı. Kelimeler dilinde soldu, söylenmedi.

Tabii ki. Rukh.

"Ve?" Sima sordu.

Priya başını salladı.

"Devam et," dedi ona. "Onlarla başla. Ve seninle. Bensiz ne yaptığını da bilmek istiyorum."

Neyse ki Sima başka bir şey söylemeden konuşmaya başladı. Priya da dinledi ve Rukh'un sorununu düşündü. Rukh, onun çürümüşlüğü ve sadakatı.

Rukh isyancılara sadıktı. Rukh bir casustu. Burada, Hirana'da kapana kısılmış, rahat bir günü olmayan Priya onu izleyemiyordu. Onu kendinden koruyamazdı.

Priya, Bhumika'ya ondan bahsetmenin görevi olduğunu biliyordu.

Biliyordu. Ama yapmayacaktı.

Bunun kesinliği içine sızdı. Kemiklerine yerleşti.

Tek bir hizmetçi çocuğun mahalini işleyişi hakkında öğrenebileceği çok şey vardı. O eğitimli bir casus değildi. Suikastçı değildi. O sadece bir çocuktur. Gençti, idealistti, ölüyordu ve yalnızdı ve Bhumika onu eli boş bir şekilde şehre geri gönderemezdi. Ve Bhumika gerçeği bilseydi onu gönderirdi, Priya bundan emindi.

Çürümüş, açlık çeken ve ailesi olmayan bir çocuk için bu bir ölüm cezası olurdu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Sima'ya, Sima sonunda sessizleştiğinde. "Söyle bana."

"Rukh," dedi ve Sima ne olacağını tahmin etmiş gibi içini çekti. "Onun iyi olduğundan emin olabilir misin? Mahal'de hâlâ çok yeni, hiçbir şeyin nasıl işlediğini bilmiyor. Ve yeterince kutsal odunu olup olmadığını kontrol edebilir misin? Leydi Bhumika veriyse...? Çok şey istediğimi biliyorum."

"Sana ihtiyacın olan her şekilde yardım edeceğimi söylemiştim, değil mi? Denerim."

"Tuhaf davranırsa ya da endişelenirseniz, bana bir şekilde mesaj gönderebilir misiniz? Ziyarete geldiğinde bana bir not bırakır mısınız?" Priya içinden lanet okudu. *"Eğer ev halkına ihanet ederse, bana incelikle haber ver"* gibi bir şey söylemesine imkân yoktu.

Sima, sanki Priya'nın sözleri ona tuhaf gelmiş gibi ona ölçülü bir bakış attı. Ama yine de başını salladı. "Yapacağımı biliyorsun," dedi.

Bu kez ona sarılan Priya'ydı, o kadar şiddetliydi ki Sima nefes alamadığını söyleyerek gülerken itiraz etti. Bunun üzerine Priya geri çekildi ve isteksizce, "Gitmeliyim. Prenses yakında uyanacak. Hazır olmam gerek."

"Güvende misin?" Sima ağzından kaçırıldı. "Ve-iyi misin?" "Ben iyiyim," dedi Priya.

"Ve prenses...?"

"O zor bir metres değil."

Sima, "Ama yine de istediğinden daha fazla hanımefendi, sanırım," dedi, en zayıf, en acı gülümsemesiyle. Tekrar Priya'ya uzandı. Elini sıktı, sonra bıraktı. "Kendine iyi bak, Priya. Ve... benimle tekrar konuş. İyi olduğuna dair bana güvence ver."

Priya başını iki yana salladı. İçinde biriken tüm öfkeyi, ölümsüz suların ve hasta prensesin sorumluluklarından kurtulup normal hayatının rahatlatıcı ağırlığına dönmekten başka bir şey istemeyen kaşıntıyı hissetti. Bir yanı umutsuzca Sima'yla birlikte gitmek, kendisi için kurduğu tuzaktan kaçmak istiyordu.

Ama geri kalanı bu işin sonunu görmek istiyordu.

"Peki sonunda iyi olmazsam ne yapacaksın?" Priya sordu.

"Hiçbir şey," dedi Sima. "Hiçbir şey yapmayabilirim. Ama yine de bilmek isterdim.

Arkadaşlar bunu ister."

Şafak söktü ve hizmetçiler gitti. İlk gri ışık charpoy'unun üzerinden süzülürken prenses ayağa kalktı. Bir inilti duydu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonra başını kaldırdı. Elleri titriyordu. Gözlerinin akı kıpkırmızı olmuştu.

"Priya," dedi. "Yıkanmak istiyorum."

Priya, prenses yarı uykudayken ondan gelen nazik ve tuhaf isteklere alışkındı. Ama Malini şimdi tamamen uyanıktı, ayakta duruyordu, sesi kesin bir emir gibiydi.

Elbette bu basit görevi yerine getirmek hiçbir yasayı çiğnemek anlamına gelmiyordu ama Priya yine de belindeki zincirin zor kazanılmış anahtarına dokundu. Pramila'nın henüz uyanmamış olmasını umuyordu.

"Suyu ısıtayım leydim," dedi Priya, odanın içinde dolaşarak bir kurulama bezi, sabun ve tarak topladı.

"Hayır. Soğuk suya ihtiyacım var. Şimdi, lütfen." Bir kolunu uzattı, sandal ağacı solgunluğuyla Priya'yı yaklaştırmaya çağırıyordu.

Priya ona yaklaştı ve Malini kolunu Priya'nınkiyle birleştirerek zayıf ağırlığını Priya'nın küçük gövdesine yasladı. Priya'nın Malini'yi bu kadar kolay destekleyememesi gerekirdi ama Priya'nın kasları ve siniri vardı, Malini'nin ise kırılğan kemikleri ve üzerinde neredeyse tek bir et parçası bile yoktu.

Priya kolundaki ele baktı. Malini'nin yumuşak tenindeki damarların deniz suyu rengi.

Priya saçma bir şekilde çardağı düşündü. Rüzgârda beyaz kemiklerin şingirtisi.

Kuzeydeki odadan triveni geçerek birlikte yavaşça yürüdüler. Priya, Pramila'nın her an ortaya çıkmasını bekliyordu ama neyse ki açık havayı terk edip karanlık bir koridora girdiklerinde ondan hiçbir iz yoktu.

Hizmetçiler ayrılırken duvar boyunca uzanan lambaları söndürmüş, yağı ve fitilleri ileride kullanmak üzere saklamışlardı.

"Böyle berbat bir arkadaş olduğum için beni affetmelisin," dedi Malini. "Bir zamanlar harika bir arkadaşım. Ama artık eskisi gibi değilim."

Malini'nin gözleri aniden Priya'nınkilerle buluştu ve Priya neredeyse tökezliyordu. Bu, bakışlarının kafesin içinden ilk kez kilitlendiği an gibiydi; Priya'yı sarsan bir sarsıntı. Priya, kendisi üzerinde gücü olan biri tarafından görülmenin, gerçekten görülmenin tuhaflığına alışıp alışamayacağını bilmiyordu.

Malini özür diler gibi, "Korkunç rüyalar görüyorum," dedi. Sesi, yarı karanlıkta, Priya'nın kulağına değen bir kanadın fırçası gibiydi. "Her uyduğumda onları görüyorum. İmparatorluk Mahal'ini hayal ediyorum. En sevdiğim görevlileri hayal ediyorum. Rüyamda..." Nefesi kesildi. "Kardeşimin yaptıklarından."

Bir duraklama. Nefesi, bir kaplanın pençesinin izi kadar sessiz.

Priya gözlerini ondan kaçırdı. "Bu taraftan leydim," diyerek Malini'yi banyo odasına götürdü.

Prenses, Priya'nın kendisini soymasını beklemeden, Priya'nın belli belirsiz itiraz girişimini de görmezden gelerek, yerde duran alçak tabureye oturdu. Priya hizmetçilerin bıraktığı ılık suyla dolu kovayı sürükleyerek getirirken, Prenses sabırsız bir el hareketiyle karmakarışık saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Soğuk, dedim."

"Leydim-"

"Lütfen," dedi Malini.

Priya mutfağa gitti -orada temizlik için depolanmış su vardı- ve bir kova dolusu suyu banyo odasına getirdi. Kovayı yere koydu, uzun saplı kepçeyi aldı ve suya daldırdı.

"Kepçeyi bana ver," dedi Malini.

Priya itiraz etmedi. Malini suyu ondan aldı ve soğuk suyu doğrudan kendi başından aşağı döktü. Su taş zeminle buluştuğunda bir sıçrama oldu, Malini'nin sıktığı dişlerinin arasından bir tıslama çıktı. Saçları damlıyordu, sarisi sıırılsıklamdı.

Priya gözlerini kaçırdı ve sarisinin beline sıkıştırdığı tarağı ve sabunu arar gibi yaptı. Kurutma bezini unutmuştu ve kendi hayatının saçmalığına sessizce hayret etti.

"Saçını yıkayayım mı?"

Malini uzun bir süre sessiz kaldı, başı öne eğikti. Sonra elini

Kepçeyi bir kez daha suya daldırdı ve başından aşağı döktü.

"Evet," dedi sonunda, yüzünden aşağı su damlaları süzülüyordu. "Eğer istersen."

Priya onun arkasına geçip çömeldi ve ıslanmasını önlemek için sarisini dizlerinin arasına sıkıştırdı.

Hafifçe Malini'nin uzun saçlarını avuçlarının arasına aldı. Kalın ve koyu renkliydi ve tamamen, korkunç bir şekilde hırıltılıydı. Priya birisinin saçlarını taramayalı ne kadar olduğunu düşünmeye cesaret edemedi. Malini kesinlikle öyle bir şey yapmamıştı -ah, bu soylu kadınlar- ve Pramila da pek denemezdi. Yine de Priya parmaklarıyla saçlarını nazikçe taradı, en hafif düğümleri bile nemli ellerinden başka bir şey kullanmadan çözmeye çalıştı.

"Priya dikkatle, "Düğümлерinizin en kötüsünü açmak için yağ kullanmam gerekecek," dedi. Bu haliyle daha fazlasını yapamam."

"Parijat'taki hizmetçilerim yasemin yağı kullanırdı," dedi Malini. "Annemin favorisiydi ama ben hiç sevmezdim."

Priya tırnağıyla bir hırıltıyı yakaladığında Malini irkilmedi bile; Priya bir özür mırıldandığında tepki vermedi ve kepçeye uzandı, Malini'nin saçına biraz daha su döktü, sonra ince bir sabun köpüğünü hafifçe ovalayarak temizlemeye başladı.

Saçlarının ağırlığı altında Malini'nin çıplak boynu solgundu, omuzları ıslak kumaşın üzerinden kuş kemiklerini andırıyordu. Boynunda eski bir yara izi vardı; orak ay gibi kıvrılmış, silik bir gümüş izi.

"Sana bir sır verebilir miyim, Priya?"

Sima bunu ona *söyleseydi*, komplocu bir tavırla eğilirdi; güler ya da sırtırdı ve "*Bana istediğini söyleyebilirsin*" derdi.

-Hafif, sıradan kelimeler. Ama prensese karşı rahat davranamazdı. Prensesin ilk geldiğinde ona sorduğu tüm soruları düşündü. Priya'yı ölçen, istikrarlı ve sabırlı soru akışını.

Priya, Bhumika'nın kıvrak zekâsına ve tatlı diline sahip olmayı dileyerek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Ben sizin sadık hizmetkârınızım leydim," dedi aceleyle, sessizliği doldurarak. "Bana ne isterseniz söyleyebilirsiniz."

Priya saçlarını çözerken ve su yere damlarken Malini bir süre sessiz kaldı.

"Pramila'nın bana neden alev annelerinin hikâyelerini anlattığını biliyor musun?" dedi Malini.

Çünkü ağabeyin senin yanmanı istiyor, diye düşündü Priya. O bunu anladı.

"Bilmiyorum leydim," dedi Priya. En güvenli cevap bu gibi görünüyordu.

"Çünkü ağabeyim benim de onlar gibi saf ve onurlu olmamı istiyor. Çünkü bir kadının imparatorluğa gerçekten hizmet edebilmesinin, bir kadının iyi olabilmesinin tek yolunun hayatını feda etmekten geçtiğini düşünüyor." Başını biraz eğdi ve ellerine baktı. "Ben annelere taparım, Priya. Onlardan biri olmak isterim. Ne de olsa yanmak sadece en cesur ve en asil kadınlara nasip olur. Ama ben korkuyordum." Sesi biraz çatallaştı. "Yanmak istemedim, Priya. Ve şimdi her sabah alevli rüyalarından uyanıyor ve yanmakta olduğuma inanıyorum."

Priya yutkundu, elleri hareketsiz kaldı. Malini'nin sözleri çok fazlaydı.

Bir zamanlar tapınaktaki çocuklar yanmıştı.

O anda Malini'nin neler hissettiğini biraz olsun anlamıştı. Priya onun arkasında durdu, elleri hala saçlarına dolanmıştı, kıvranan, çığlık atan ve yanan bedenleri düşünüyordu ve onu soğuk su damlalarından, başparmağının etrafındaki bir tutam saçın nemli sarmalından başka hiçbir şeyin tenine bağlamadığını fark etti.

"Beni buraya, kendilerini yakan ve feda eden herkesi düşünmem için gönderdi. İsteyerek ve istemeyerek. İyi bir yanış ve kötü bir yanış." Malini sesli bir şekilde yutkundu. "Ama hepsi aynı. Uyuduğumda görebildiğim tek şey kadınlarım, şimdi de çocuklarım ve ateş..."

Malini'nin sesi soldu. Başını kaldırdı.

"Genelde böyle konuşmam," dedi. "Özür dilerim."

"Lütfen özür dilemeyin leydim," diye mırıldandı Priya.

"Sanırım hiç uyumazdım," dedi Malini yavaşça, "ilacım olmasaydı dinlenemezdim. Ve şimdi de senin için."

"İlaç kullandığını bilmiyordum," dedi Priya aptalca.

"Pramila tarafından şarabıma bir doz kondu," dedi Malini. "Çiçeklerden yapılmış bir şey. İğne çiçeği belki de. Başka bir şey bilmiyorum."

"Çiçeklerden elde edilen ilaç," dedi Priya yavaşça. "Anlıyorum." Midesine sert bir korku yayıldı. Olamazdı. Ama yine de...

Eski Çarşı'daki eczacı tam da böyle bir şey satıyordu. Gautam'ın kabuk büyüklüğünde küçük fiçileri vardı, her şişenin tıpasının etrafına sarı bir uyarı ipi sarılmıştı. İğne çiçeğinden yapılan bir ilaç. Birazcık acıyı dindirebilirdi. Biraz fazlası mutluluk verirdi.

Biraz daha fazlası öldürebilir.

Bazen ağrıyı hafifletmek için hastalara zaman içinde ölçülü dozlarda verilirdi, ancak uzun süre maruz kalmak kendi başına bir hastalığa neden olabilirdi - kaçınılmaz olarak ölümle veya ona korkunç derecede yakın bir şeyle sonuçlanan zihnin ve bedenin tükenmesi.

Pramila prensesin ölmesini mi istiyordu, yoksa sadece onu zayıflatmak mı istiyordu?

Elbette mesele Pramila'nın Malini'nin ölmesini isteyip istememesi değildi. Mesele *imparatorun* bunu isteyip istemediğiydi ve amacına ulaşırsa Bhumika'nın özenle oyulmuş sığınağına ne olacağı ve böylece General Vikram'ın yemin ettiği gibi Malini'yi koruyamayacağıydı.

Priya o zaman Malini'nin sırtına baktı, endişe ya da utanç duymadan, ama klinik bir öfkeyle, kemiklerinin keskinliğine, derisinin yarı saydamlığına. Ölümlü bir bedenin kırılğanlığını biliyordu; dayanıklılığı ancak bu kadar esnetilebilirdi. İmparator kız kardeşinin ölmesini istemese bile -ki Priya bir imparatorun niyetini nereden bilebilirdi ki- Malini çok kolay ölebilirdi. Savunmasız ciğerlerini, ölümlü kalbinin tekleyen nabzını düşündü.

"İlaçlarınızı ne sıklıkla alıyorsunuz leydim?" Priya sakince sordu. "Her akşam," dedi Malini. "Bazen de gün içinde, eğer Pramila gereksiz yere huzursuz olduğuma karar verdi. Neden?" Boynunu bükerek Priya'ya baktı.

Malini bilgisiz ya da meraklı görünmüyordu. Kaşlarının kavisinde bir meydan okuma vardı.

"Bu çok büyük bir ilaç," dedi Priya. "Ama ben hekim değilim. Ben sadece bir hizmetçiyim. Ben ne bilirim ki? Leydim."

"İlacı alıp almamak benim seçimim değil," dedi Malini. "Anlıyorsun tabii ki. Bu Pramila'nın seçimi ve ben de buna uymak zorundayım."

Sonunda Malini arkasını döndü. Priya kepçeyi bulmaya çalıştı. Malini'nin saçlarını temizledi, sonra kepçeyi yere bıraktı. Sabunu eline aldı ve Malini'nin önünde diz çökerek, nemli bezle açıkta kalan Malini'nin kollarını ve ayaklarını üstünkörü ovdu. Bundan fazlasını yapmadı - Malini'nin daha fazlasını umursayacağını sanmıyordu. Açlığını çektiği şey soğuktu, temizlik değil.

Malini'nin sol ayağını yere indirdiğinde Priya bakışlarını kaldırdı. Malini'nin ağlayıp ağlamadığını, zaten kırmızı olan gözlerinden ve yüzündeki sudan anlayamadı. Ama Malini'nin çenesi hafifçe titriyor, elleri kucağında yumruk haline geliyordu.

"Ne zaman soğuk suyla yıkanmak istersen, istemen yeterli," dedi Priya.
"Ben ayarlayacağım."

Titremesi biraz azaldı. Malini'nin gülümsemesi zayıftı ama sivriydi; yüzünün griliğine karşı beyaz dişlerinden oluşan bir kirpik.

"Teşekkür ederim," dedi Malini. "Çok naziksin, Priya."

Priya yutkundu. Başını öne eğdi. Dişlerini birbirine geçirdi ve kafatasında dolaşan jilet gibi soruyu sormamak için kendini zorladı.

Benden ne istiyorsun? Ve

daha da tehlikelisi. Ben

senden ne istiyorum?

BHUMIKA

Bhumika'nın en sadık muhafızları bile bir tahtirevan ayarlanmasını istediğinde protesto ettiler.

"Sağlığınıza, leydim," dediler. "Çocuk..."

"İçimde," dedi Bhumika, "ve henüz hiçbir yere gitmeyi planlamıyor."

Biri çekingen bir tavırla, "Eğer General Vikram bunu duyarsa..." dedi.

"Memnun olmayacak," diye itiraf etti Bhumika, en güçlü, astarlı botlarını biraz zorlukla giyerken oflayarak. Karnının genişliği günlük işlerine sürekli engel oluyordu. "Ama bunu neden duysun ki? Şalımı getirin lütfen."

Kızlarından biri şalı getirdi ve Bhumika'nın omuzlarına düzgünce yerleştirdi.

"Biz," dedi tereddütlü bir muhafız, "siz ve efendi arasında daha fazla çatışma görmek istemeyiz."

"Belki de tahtirevan yerine bir savaş arabası almalıyım," diye düşündü Bhumika. Şaka yaptığını göstermek için gülümsedi. Hafifçe, "Şimdi gidiyoruz," diye ekledi.

Lord Santosh'un adamlarından sadece bir avuç kadarı casusluk yapmak üzere evde kalmıştı ve ayrılışının onların ahırlar ya da mahal kapıları civarındaki nöbetleriyle çakışmamasını sağlayarak onların dikkatini çekmekten kaçındı. Kendi adamlarının ve kadınlarının yardımıyla, onların düzenlerini takip etmeyi öğrenmişti; tuttukları nöbetler, kendilerine verilmesini istedikleri görevler, sordukları sorular.

Santosh'la sadece bir kez, mahal'e ilk geldiğinde tanışmıştı. Onun ne olduğunu anlaması uzun sürmemişti: kendini beğenmiş, küçük ve dar görüşlü, güce aç bir adam. Onun hakkında fazla düşünmemişti.

Santosh kocasını yakından izlediğini düşünmekten hoşlanıyordu. Buna karşılık casuslarının da izlendiğini henüz fark etmemişti ve muhtemelen de etmeyecekti. Hizmetçilere karşı dikkatli olacak kadar mantıklı değildi. Kendi türündeki pek çok kişi gibi o da onların gözünün içine bakıyordu.

Bhumika'nın kocası geneleve yapılan baskından sonra, gönulsüzce de olsa, zorunluluktan dolayı pazarların yeniden açılmasına izin vermişti. Ne de olsa insanların yiyecek alması gerekiyordu. Hiranaprastha sokakları hâlâ nispeten sakindi ama insanlar isteseler bile isyancıların faaliyetleri ya da generalin devriye gezen askerleri yüzünden günlük kaygılarını bir kenara bırakamazlardı.

Tahtirevanın sürgülü kapılarının ağından Bhumika, tatlı su balıklarını, pakoraları ve samosaları, hatta kenarları özenle kıvrılmış Srugani usulü pirinç köftelerini kızartmak için kızgın yağ tavalarıyla dolu masaları, kalabalık yiyecek tezgâhlarının geçişini izledi.

Bhumika küçük bir kızken Hiranaprastha'nın telaşını, şehrin sürekli hareketini ve enerjisini çok sevmişti. Bunun tadını hiçbir zaman doğrudan çıkaramamıştı.

-Soylu bir kız olarak korunmuş, şehri ancak şimdi olduğu gibi bir tahtirevan perdesinden izleyebilmişti ama görüntüsünü minyatür bir portre gibi zihninde saklamıştı. Gürültü. Hayat. Kendi sessiz bedeni, saklanmış ve korunmuş, her şeyi izliyordu.

Tahtirevan perdesinin ötesindeki dünya kızlığından bu yana değişmişti. Ses ve hareket devam etse de, portrenin kenarları yıpranmıştı. Artık daha çok dilenci vardı. Binalar daha yoksul, daha cansızdı. Hiranaprastha'nın rengi solmuştu. Ve Bhumika artık sadece gözleriyle şehri tüketen sessiz bir beden değildi.

Hareketli merkezden, daha sakin pazarların ötesine, bir zamanlar gül fidanları için nefis mavi kaplar satın aldığı çömlekçilik bölgesine, evlerle bezeli otlarla kaplı tarlaların ve çorak tepelerin üzerinden, imparatorluk hainlerinin öldürüldüğü yanmış, dümdüz alana doğru götürüldü. Burada sadece birkaç ev vardı; hapishaneyi koruyan ve sonra da ölüleri temizleyen kadın ve erkeklerin yaşadığı evler. Bu evlerin arkasında, alanı çevreleyen yüksek duvarlar yükseliyordu. Camdan sivri uçlarla çevrili, ahşap ve taştan yapılmış yasaklayıcı duvarlar. Sabah güneşinde bir tacın kubbesi gibi parlıyorlardı.

Tahtirevanın yan tarafına üç kez vurdu, taşıyıcıları yavaşlamaları için uyarmanın kolay bir yoluydu. Bir an sonra, konutlardan birinden bir figürün çıktığını gördü; gür beyaz saçları düzgün, düğümlü bir topuz halinde başına dökülmüş, omuzlarına gevşekçe atılmış kahverengi bir şal ile sade gri bir sari giymiş yaşlı bir kadın. Kadın başını eğdi. Bekledi.

Bhumika'nın tahtirevanını taşıyanlar onu yere indirdi. Bhumika eğilip kalkarken vücudundaki sancıları görmezden gelerek indi, omurgası ve kalçaları karnındaki çocuğun huzursuz ağrısıyla ağırlaşmıştı. Kendisine kolunu uzatan hizmetkâra teşekkür ederek minnetle aldı ve böylece bir nebze olsun onurlu bir şekilde ayağa kalkabildi.

"Bunun en iyisi olduğuna emin misin?" Hizmetçisi kaşlarını çatıyordu. "Evet," dedi Bhumika. "Kesinlikle."

Sorgusuz sualsiz itaat eden hizmetkârlar ve takipçiler yetiştirmemişti. Ama bazen tüm bu tereddütlerden, endişelerden sıkılıyordu. O zamandan beri çok daha kötüleşmişti... şey.

Parmak uçlarını karnına dokundurdu, sonra bir kez daha şalının altına soktu. Yaşlı kadın onu selamlamak için başını salladı.

"Başladı," dedi kadın. "Doğudan izleyebiliriz."

Bhumika ve hizmetçisini idam alanını gören bir kuleye çıkan merdivenlere yönlendirdi. Duvarların içinde ürkütücü bir ölüm tiyatrosu vardı. İzleyen bir kalabalık vardı - omuz omuza duran, en zengin izleyicilerin üstlerinde, yüksek tezgahlarda oturduğu kalın bir erkek kalabalığı - ve karşıdaki gözetleme kulelerinde oklarla hazır bekleyen askerler.

Alanın merkezinde filler vardı. Parijati savaş filleri devasa, ağır dişli ve küçük gözlüydü. Bhumika fillerden hiç hoşlanmazdı ve bunlar da gözleri kamaşmış, kırbaçlanmış, dişleri çoktan kanla ıslanmıştı. Badem bıyıklı kafasıyla tanınan talihsiz bir kâtip

-Mahout fili yaklaştırıp bacağını kaldırması için teşvik ederken kafası yüzeye bastırılmış bir şekilde bir kaya kaidesine doğru itiliyordu. Ve indirmeye.

Kâtibin çıgıllıklarının ve kafatasının ıslak parçalanışının gürültüsü kalabalığın bağırıışlarıyla ancak kısmen maskelenebildi. Bhumika izledi, dinledi ve irkilmedi. Bazı açılardan hâlâ bir tapınak kızıydı.

"Yukarıdan bakıyor," dedi yaşlı kadın, "birkaç adamıyla birlikte. Bakın." Parmağını kaldırarak yüksek bölmelerden birindeki bir figürü işaret etti. Ve

Evet, Bhumika'nın kocası orada oturmuş, Ahiranyı bağımsızlık şampiyonlarının idam edilişini sakince izliyordu. Vikram'ın danışmanlarını etrafında, Santosh'u da adamın hak etmediği onurlu bir pozisyonda yanında görebiliyordu.

Vikram'ın Santosh ve bir Saketan prensini ağırladığı gece şarap servisi yapan kızıdan; Santosh'un ki de dahil olmak üzere tüm misafir odalarını süpüren yaşlı kadından Santosh'un doğası hakkında daha çok şey öğrenmişti. Khalida'yla konuşmuşlar, o da Bhumika'yla konuşmuş ve onun Santosh hakkındaki kötü düşüncesinin tamamen doğru olduğunu teyit etmişti. Zeki bir adam değildi ama azimli ve hırslı biriydi. İzlenmesi gerekiyordu.

Mahout fili uzaklaştırdı. Bir duraklama oldu. Bhumika bir eliyle yüzünü yelpazeledi ve gecikmeyi merak etti. İnfaz görevlileri gruplar halinde dışarı fırladılar, yanlarında saman ve yakacak odun taşıyorlardı ve dev kovalar dolusu kıvamlı bir sıvıyı odunların üzerine döküyorlardı. Bhumika daha yakından bakmak için öne doğru eğildi ama bunun ne olduğundan emin olamadı. Yağ mı? Ghee mi?

Sonunda daha fazla asi ortaya çıkarılırken bir kükreme daha oldu. Bu figürler kukuletalı değildi, yüzleri kalabalığa açıktı. Bhumika onların kısa boylarından ve vücut yapılarından kadın olduklarını anladı. Hizmetçiler.

Birisi onları gelin gibi giydirmiş.

Kalabalığın içinden bir gürültü dalgası geçti, kaslardaki fiziksel bir titreme gibi bedenleri hareket ettiren huzursuz bir değişim.

Bhumika'nın tüm vücudu bir anda iğrendi, içinden bir tiksinti dalgası geçti. Mide bulantısını bastırmak için kendi elini ağzına bastırdı.

Hasta olmayı ya da dehşete düşmeyi göze alamazdı. Belki daha sonra. Ama burada ve şimdi değil. *Demek İmparator Chandra kadınlarımızı arındırmak istiyor*, diye düşündü zoraki bir soğukkanlılıkla. *Bizi bu şekilde öldürmesi ne kadar cömertçe.*

Kadınlar ateşe tırmanmaya zorlandı. Elleri bağlıydı. Erkeklerden biri bir meşale getirdi.

Bhumika gözlerini onlardan ayırmadı. Neyin tehlikede olduğunu kendine hatırlatmak önemliydi: Ahiranya'daki gerilimlerin ne kadar kolay taşabileceğini, kocasıyla birlikte kurmaya çalıştığı dengenin ne kadar hassas olduğunu.

Hava kokuşmuş duman kokuyordu. Kalabalık çığlık atıyordu.

Kendini düşünmeye zorladı.

Kocas1 bir süre daha eve dönmeyecekti. Danışmanları onunla birlikteydi. Lord Iskar'ın evi en yakındaydı. Oraya gideceklerdi. Orada içki içilecek, katur oynanacak, kumarın, strateji ve zar oyunlarının ortasında siyaset yapılacaktı. Onlar gibi adamlar için bunun yolunu biliyordu.

Ve elbette Lord İskar, Ahiranya'nın İmparator Çandra'nın kendine özgü inancını test ettiği ve Santoş'un belki de yakında naip olacağı yer olacağı son derece açık olduğuna göre, Lord Santoş'un gözüne girmeye hevesli olacaktı.

Bu yüzden ellerini önünde kavuşturmuş bir halde, salon boşalırken bekledi. Bekledi ve sığ, sabit bir dikkatle nefes aldı, çalkalanan midesine ve dumanın iğrenç, pişmiş kokusuna dikkat etti. Merdivenlerin gıcırtısını duyana ve yaşlı kadın "Leydim" diyene kadar bekledi.

Sonra döndü ve uşağın bir saygı jestiyle ellerini birbirine dokundurmasını izledi. Hâlâ kan ve canavar kokuyordu. Gözlerini kaldırdı.

"Leydi Bhumika," dedi.

"Kızların nasıl, Rishi?"

"Vay, vay. Artık bir oğlum var."

"Tebrik ederim. Peki ya eşinizin sağlığı?" "İyi. O iyi."

Bhumika, "Benimle hoşbeş ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Ona bir gülümseme verdi. Adamın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının hafıflediğini gördü. "Ve benimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

Mahout tekrar başını eğdi. "Ailenize bir borcum var leydim.

Ben unutmam."

"Ve sadakatiniz için minnettarım," diye içtenlikle cevap verdi. "Şimdi lütfen.

Söyle bana. İşkence mi görmüşler?" "Evet."

"Kadınlar da mı?"

Sessizce başını

salladı. "Ne

söylediler?"

"Ahiranyi soylularından destek aldıklarını itiraf ettiler. Şiirlerinin yayılması için finansman."

"Herhangi bir isim önerdiler mi?"

"Hayır," dedi mihmandar. "İsim yok. Verecek isimleri yoktu."

Güzel.

Ahiranyi isyanını sanat yoluyla bile olsa desteklemek bir suçtu ve Bhumika bu suçla karıştığını kabul edemezdi.

"Ve isyancılarla olan bağlantıları," dedi geçici bir ifadeyle, ""

"İsyancılar maske takıyorlardı," dedi mihmandar. "Bundan fazlasını bilmiyorlardı."

Bu yüzden rahatlamaması gerekirdi. Ama rahatladı.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar.

Hizmetkârı öne çıktı ve içinde para olan küçük bir kese uzattı.

"Yardımın için," dedi Bhumika, mırıldanarak minnettarlıkla keseyi alırken.

"Ve oğlunuz çıraklık için hazır olduğunda..." "L e y d i m," dedi. Derin bir selam verdi ve hızla oradan ayrıldı, yaşlı kadın da onu takip etti. Artık sadece

Bhumika ve hizmetkârı kalmıştı, dumandan puslanmış bir infaz alanının üzerinde, zemini

Kan.

"Mahal'e dönelim mi leydim?"

"Hayır," dedi. "Beni amcamın evine götür."

Sonali ailesinin evi geleneksel Ahiranyi tarzında inşa edilmişti. Büyük Parijati standartlarına göre mütevazı olan bu ev, Bhumika'nın gözünde mükemmelden başka bir şey değildi.

Parijatiler soluk mermer, kumtaşı ve yüksek sütunlarla zenginleştirilmiş havadar, geniş konaklarını çok severlerdi. Ahiranyi mimarisi mütevazıydı, kıyaslandığında neredeyse tuhaftı. Sonali'nin evi büyük ölçüde gökyüzüne açıktı, sadece ahşaba oyulmuş yaprak ve çiçek motifleriyle süslenmiş narin kafes perdelerle bölümlere ayrılmıştı. Sadece yatak odaları açık mor ipek perdelerle açık havaya kapatılmıştı.

Bir su kuyusunun melodik, sıvı bir müzik çaldığı orta avluya girdi. Hizmetçilerden biri sabah namazını kıldırmıştı: Kuyunun içinde yüzen küçük bir çiçek tabağı vardı.

"Leydi Bhumika," dedi hizmetçilerden biri selamlayarak. "Uyandı."

"Harika," dedi Leydi Bhumika. "Beni ona götür."

Amcasının odası avluya bakıyor, taze su kokusunu ve güneş ışığının hafif sıcaklığını içeri alıyordu. Amcasının şarkı dinlemeyi sevdiğini biliyordu.

Muson yağmurunun avludaki taşlarda çıkardığı pıtırıtı; kuyunun suyuyla buluştuğunda çıkardığı derin yankı. Uzun yıllardır hastaydı ve böyle küçük teselliler onun için çok değerliydi.

İçeri girerken kapının pervazına hafifçe vurdu. Pencerelelerin, duvarların etrafına mavi lake saksılar içinde dizilmiş kırmızı zambakların tatlı kokusu karşıladı onu.

"Amca," diye selamladı onu, divanının yanında diz çökerek. "Benim."

"Ah," dedi, sesi gıcırdayarak. "Sensin." Ağzını bir gülümseme kapladı.

Daha yaşlı görünüyordu. Zayıflamıştı. Ağzının etrafında acı çizgileri vardı. Kötü bir gündü o zaman. Bu vesileyle ondan büyük bir konuşma talep etmemeye çalışacaktı. Onu sadece birkaç hafta önce ziyaret etmişti ama zaman onun üzerinden acımasızca geçiyordu.

"Kocanızın başının dertte olduğunu
duydum." "Bunu nereden duydun,
amca?"

"Sadık gözleri ve kulakları olan tek kişi sen değilsin." Küçümsedi.

"Karmaşık bir iş. Merhamet göstermeliydi."

Bhumika tüm kalbiyle aynı fikirde olmasına rağmen, "İmparator ne istediye onu yaptı," diye mırıldandı.

"Güçlü insanların bize söylediklerini, sırf onlar söylüyor diye yapmamalıyız," diye homurdandı. "Bunu sen de biliyorsun."

Elini kendi eliyle kapattı. Parmakları titriyordu. "Yalnız mıyız?"

Başını kaldırdı. Onu içeri götüren hizmetçi gitmişti. "Evet," dedi.

"Senin için ne zaman geldiklerini hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hatırlıyorum," dedi. Ama o anıya kapılmıştı ve verdiği yanıt yeterli değildi.

"Çok küçüktün," diye mırıldandı. "Ve çok yalnızdın. Seni almalarını istemedim. Onlara konseyde hizmet etmeyi öğrenebilecek pek çok çocuk olduğunu söyledim. Ama benim kızım bir Sonali. Ailesiyle birlikte kalıyor."

"O kadar da kötü değildi," diye yalan söyledi. "Bana iyi davrandılar." Başını iki yana salladı. Ama itiraz etmedi.

"Sen iyi bir kızsın, Bhumika," diye nefes aldı. "İyi bir evlilik yaptın. Asillerimizin ayakta kalmasını sağladın. Büyüklerin seni yapmak istedikleri gibi değilsin ve bundan memnunum. İyi ki seni kurtardık, teyzen ve ben."

Priya, tapınak çocuklarının katledilmesinden şans eseri kurtulmuştu. O gecenin izlerini hala doğasında ve hafızasında taşıyordu.

Bhumika orada değildi.

Ailesi onun bir tapınak çocuğu olmasını hiç istememişti. Anne ve babası ateşten öldükten sonra o ve erkek kuzeni soylarının sonuncusu olmuştu. Sonra kuzeni de bir hastalıktan ölmüş ve geriye bir tek Bhumika kalmıştı. Amcası onu cenaze töreni için eve getirmişti. Cenaze töreninden, yemek ve şarkı paylaşımından sonra, ondan evde kalmasını istemişti. O ve teyzesi tartışmışlardı - sapkınlık hakkında, Bhumika'yı geri vermezlerse tapınak konseyinin ne yapacağı hakkında, onu nasıl geri vermek *zorunda oldukları* hakkında - ama amcası galip gelmişti.

Diğer çocuklar öldüğünde, Bhumika bu evdeydi. Çay içiyordu. Pencere kafesinin ötesindeki kuşları dinliyordu. Gerçekte olduğu gibi tapınakta kutsanmış bir yaratık yerine, iyi bir Ahiranyi soylu kızı rolünü oynuyordu.

Hayatta kalma şansını iyilik için kullanmaya çalışmıştı. Naip -yaşlı ve acımasız, ellerinde kardeşlerinin kanı olan- ona kur yaptığında, ona gülümsemişti. Onu öpmüştü. Onunla evlendi. Onun çocuğunu taşıdı. Karşılığında da çürümenin yerinden ettiği ya da yetim bıraktığı insanları koruma gücünü ve Ahiranyi dostlarına fon sağlayacak nüfuz ve imkânları elde etmişti. Küçük şeylerdi. Ama hiç yoktan iyidir.

Yine de sessiz hasta odasında, amcasının eli kendi elinin içinde oturuyor ve sadece bir filin ayağının altındaki kanı, bir ateşin üzerindeki çığlıkları düşünüyordu. Kan, et. Toprak.

Ateş.

Öne doğru eğildi ve amcasının alnını, başını hâlâ çevreleyen zayıf beyaz saç tutamlarının altından öptü.

"Olduğum her şeyi senin sayende elde ettim," dedi. "Şimdi uyu. Lütfen uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Evdeki dua odasına gitti.

Kocasının evinde dua edecek hiçbir yeri yoktu. Adam alev annelerine tapıyor, Parijati yollarını sürdürüyordu ve kadın...

Onun karısıydı.

Govind Amca özellikle ibadet odasının bakımını yapmadı. Form için

mumlar yakılmıştı ve ince işçilikle yapılmış yaksa heykelleri hizmetkârların dikkatli elleriyle temizlenmiş ve yağlı bir parıltıyla parlatılmıştı. Ama ayaklarının dibinde yeni bir sunu yoktu - ne meyve, ne hindistancevizi kabuğu, ne de çiçek - sadece boş tabaklar.

Yer minderine oturdu. Olabildiğince düz ve düzgün oturdu, bacak bacak üstüne attı. Gözlerini kapattı. Nefes aldı. Ve nefes aldı. Daha derine, daha derine.

Sangam onun etrafında açıldı.

Gözlerini açtı. Bekledi. Adamın ona gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Sular onun gölgesinin etrafında derin ve garip bir şekilde hareket ediyordu.

Sangam'a ilk girdiğinde, küçük bir kızken onu çok sevmişti. Güzelliğini ve tuhaflığını sevmişti. Gücünü sevmişti.

Şimdi ona bakmayı reddetti. Sadece onun adını söyledi.

"Ashok. Gel."

İlerledi, suyun ağırlığı etrafında dalgalanıyordu. Yıldızlar onun üzerinde patladı ve soldu. Ve Ashok oradaydı. O da bir gölgeydi. Hareket ettiğinde gölgesi bir an için bulanıklaşıyor, sonra duruluyor, ışık yaprakların arasından kırılıyordu.

Ona nasıl görüldüğünü merak etti.

"Bhumika," dedi. "Uzun zaman oldu."

"Burası umurumda değil."

"Ve sen beni umursamıyorsun," dedi. "Biliyorum. O yüzden her zamanki hoşluk oyunlarını oynamayalım. Söyle bana. Onların ölümünü izledin mi?"

"Ben yaptım."

"Acımasız mıydı?"

"İnfazlar her zaman acımasızdır," dedi Bhumika. "Başka türlü amaçına ulaşamayacaktır."

"Kadınları yakacaklarını biliyordum," dedi. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Casuslarınız olduğunu biliyorum," dedi. "Tıpkı benim kendi casuslarım olduğu gibi." "Sizinki gibi bir şey yok ama idare ediyoruz. Bir celladınız var, değil mi?"

Sen?" dedi. "Ama tapınağı alev analarına süpüren bir adamım var. Görünüşe göre tüm rahipler imparatorun arınmaya olan ilgisini desteklemiyor. İsyancıların karşılığında kendi tapınaklarını yakıp yıkmasından endişe ediyorlar."

"Endişelenmeleri gerekir mi?"

Gölgeli ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. "Kim bilir," diye cevap verdi. Sonra gülümsemesi soldu. "Elbette kocanızın bir aptal olduğunu biliyorsunuz."

Bhumika tamamen aynı fikirde değildi. Ama Ashok'un sözleri Vikram'a değil ona yönelik bir saldırıydı: onun seçimlerine, fedakârlıklarına, kendi maskesini taktığı Parijati soyundan gelen bir eşin hayatına.

"Misilleme yapmak zorundaydı. İmparator kararlı bir eylem istiyordu." Ya da Bhumika isyancıları ezerek öldürme kararını sorguladığında Vikram kaşları çatılmış bir halde ona böyle söylemişti. Eğer yanma olayını bilseydi...

Ah, artık çok geç.

Bir açıklama yapılması gerektiğini söylemişti. Anlayamazsın, güvercinim. Yumuşak bir kalbin var.

"Yani şairleri ve hizmetçileri öldürüyor mu? Kocan, aile bütçenden para verdiğin insanları öldürdüğünü biliyor mu?" Bhumika cevap vermeye tenezzül etmeyince Ashok güldü. "Sana onun bir aptal olduğunu söylemiştim."

"Evime sahte bir hizmetçi yerleştiren sendin," dedi Bhumika sertçe. "Onun ve onun gibilerin bunu gerekli görmesini sağlayan sendin. Eylemlerinin sonuçları olacağını biliyordun."

"Suya ihtiyacım var." Sesi alçaldı. Sıvı karanlık. "Eminim bunu anlıyorsundur."

Elbette hissetti. Her gün suların çekimini hissediyordu. İçindeki özlemi, kanını çekiştiren çekim gücünü hissetti. Eğer suyun gücü damarlarını bedeninden ayırabilseydi, ayırırdı. Priya'nın Hirana'ya neden tırmandığını anladı. Sangam'ın kendi rüyalarına neden musallat olduğunu anladı.

"Onlara bildiğinden daha çok ihtiyacım var," dedi ona.

"Suları tüketiyorsun," dedi Bhumika. Bu bilgi göğsünde bir düğüm oldu. "Kaynağından koparılmış. Onlara ne kadar ihtiyacın olduğunu çok iyi anlıyorum. Sanırım kendi yarattığın bir çaresizlik."

Hiçbir şey söylemedi. Bu yeterli bir cevaptı.

"Neden?" diye sordu, onun bir gün öleceğini düşünmenin hâlâ canını yakmasından nefret ederek.

Sanki ona bir şey borçluymuş gibi.

"Şişeleri uzun zamandır tüketiyorum," dedi Ashok sessizce. "Ve bu beni güçlü tutuyor. Beni hayatta tutuyor. Şimdi yeni ailem de -askerlerim, savaş arkadaşlarım- onu tüketiyor. Onlar iki kez doğmuş olmayabilirler

Benim gibi. Şişelerin onları öldüreceğini biliyorlar. Ama yine de yapıyorlar, çünkü benim gibi onlar da özgür olmamız gerektiğini biliyorlar."

Ona bir adım daha yaklaştı.

"Orman yerleşimlerini geri aldık. İnsanları ihtiyacımız olan yerlere dikkatlice yerleştirdik. Tüccarların evlerine. Soyluların evlerine. Patronlar kazandık. İsyanı finanse eden tek soylu sen değilsin, Bhumika." Daha yakına eğildi. "İmparatorluğun kemiklerinin etrafımızda parçalanması için her zayıf noktayı, saldırılacak her yeri öğreniyoruz."

Bhumika, "Sen öldüğünde ve döktüğün kanı temizlemek bize kaldığında tüm bu planların hiçbir anlamı kalmayacak," dedi.

"Ben ölmeyeceğim," dedi Ashok. "Hiçbirimiz ölmeyeceğiz. Suları bulacağız. Yaşayacağız. Tapınak konseyini eski haline getirin. Çiçekler Çağı'nın bir gölgesini bile geri getirebilirsek, buna değecektir."

"Oh, Ashok. Bu iş umduğun gibi bitmeyecek." "Priya artık elimizde."

Sangam'da, gölgelerin düştüğü bir yerde bile Bhumika'nın yüzü hissettiklerinden bir şeyler açığa vurmuş olmalı ki Ashok, "Onu arayıp buldum," dedi.

"Senin lanet asi hizmetçin neredeyse onu öldürüyordu." "Özür diledim."

"Ah. İyi o zaman," dedi Bhumika sert bir sesle. "Ona sahip olmaya gelince -Eğer onun üzerinde herhangi bir kontrolünüz olduğunu düşünüyorsanız, o zaman onu hiç tanıımıyorsunuz demektir." "Ona sahibim. Beni ne kadar özlediğini söyledi. Nasıl sevdiğini hala benim." Sesinde gerçek bir hüzne benzer bir şey vardı. Gerçek bir duygu. "Yaşadığımı bilmiyordu."

Bhumika, *"Seni aramak için onlarca kez kaçtı ve muhafızlarım onu onlarca kez geri getirdi"* demedi. *Senin için ağladı ve eğer yaşadığını bilseydi, asla dinlenmezdi, asla senden vazgeçmezdi-*

Onun yerine, "O da yolu bilmiyor. Onu rahat bırakın."

"Ama bulacaktır. Bulacağını biliyorum. Hepimiz arasında onu bulabilecek olan hep oydu. Onun bir yeteneği var."

Bir hediye. Evet.

Bhumika cevap vermeyince Ashok, "Kararlı bir eylem," diye düşündü. Bhumika'nın onun Vikram'la ilgili kendi sözlerini tekrarladığını anlaması bir an sürdü. "Sanırım kendi kararlı eylemimi gerçekleştirmem gerekiyor. Şunlar

zavallı hizmetçiler ve kâtipler adaleti hak ediyor. Ve sizin bunu sağlamaya meyilli olduğunuzu sanmıyorum." Gölgesi elleri, rüzgârda eğilen ağaçların gıcirtısıyla kenetlendi. "Ve şimdi takipçilerim ve ben dünyayı düzeltmek için ihtiyacımız olan güce sahibiz."

"Her ne yapmayı planlıyorsanız, yapmayın. Ashok. Bu iş daha da kızışacak." İmparatorun askerlerinin ülkenin üzerine çullandığı korkunç görüntüler gördü. Ağaçlar kesilmiş, insanlar yakılmış, toprak kana bulanmıştı. Geçmişleri ve bugünleri yok edilmişti. Direnişten, sanattan ve kültürlerinden kurtarabildikleri çok az şey de kaybolmuştu.

"Parijatdvipa, Ahiranya'dan koparılması gereken çürüktür," dedi. "İmparatorluk sadece bizi ezdiği için yükseldi. Bizi daha fazla çizmeleri altında tutmayı hak etmiyor."

"Peki yerine tam olarak ne koyacaksınız? Cesur asiler grubunuzla mı?"

"Güce sahip olduğumuzda artık bize asi denmeyecek."

"Elbette. Özür dilerim, Yaşlı Ashok," dedi, ses tonu alaycıydı. "Peki yeni konseyiniz kiminle ticaret yapacak? Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumuz pirinç ve kumaşı onlara kim satacak?"

"Biz zengin bir ulusuz, Bhumika."

"Zenginliğimizi bilme konusunda sizden çok daha iyi bir konumdayım. Ormanımız var, evet, kesilebilecek ağaçlarımız ve satılabilecek odunumuz var, kısa vadede en kârlı yol bu, zira Parijatdvipa bizimle ticaret yapacak olsa bile şartları pek de uygun olmazdı. Ancak halkımızın kültürü ormanın kesilmemesine dayanıyor. Tarlalarımız ve ormanlarımız çürümeye yüz tutmuş durumda. Belki fark etmişsinizdir." Adam sessiz kalınca, "Ashok, müttefiklere ihtiyacımız var," dedi.

"Ve onları alacağız," dedi sakince. "Özgür olduğumuzda. Bu her şeyden daha önemli. Her türlü bedele değer."

"Bundan farklı bir dünya istemediğimi mi sanıyorsunuz?" diye sordu. "Ülkemizin yöneticisinin bir yabancı olmasını, bir imparatorun kaprislerine boyun eğmesini istediğimi mi sanıyorsun? Kardeşlerimizin ölmesini istediğimi mi sanıyorsun? Ahiranya'mızdan geriye kalanları korumaya çalıştığımı anlamıyorsun. Ben hayatta kalmak için savaşıyorum, sen ise bizi yok edebilecek bir umut uğruna elimizdeki az şeyi kumara yatırmayı seçiyorsun."

"Fahişeliğini güzelleştirme," dedi, onu duraklatan ve sonra öfkeli bir şekilde güldüren bir vahşilikle.

"İşte orada," dedi. "İşte tanıdığım ağabeyim. Bir zamanlar büyüklerimizi etkilemek için beni mavi mavi döven gaddar piç. En güçlü olduğunu kanıtlamak için. Fahişe diye çağrılmak beni utandırıyor mu sanıyorsun? Kendi amaçların için bedenini takas etmediğini mi sanıyorsun? Boğazından aşağı ölüm dökmek *nedir* sanıyorsun?"

"Merak etme," dedi. "Sana bir daha zarar vermeyeceğim. Eskisi kadar güçlü değilsin. Bundan sağ çıkamazsın."

Bir elini onun göğsüne koydu.

"Ama kocan," dedi. "Ve şu Parijati soyluları. Şey."

"*Ashok.*"

Onu aşağı itti.

Kendine geldi. Titreyerek dikkatlice ayağa kalktı.

Avlunun zemini süpürülerek tozdan arındırılıyordu. Karşıya geçti. Tahtirevanına doğru yol aldı.

"Eve," dedi muhafızlarına. Tahtirevanı kaldırdılar ve itaat ettiler.

Kocası geri dönmüştü. O geldiğinde, gül sarayındaki odasında öğle yemeğini bitiriyordu.

"Tahtirevanı sen aldın," dedi Vikram, ellerini gül kokulu suyla durulayarak.

"Amcamı ziyarete gittim," dedi Bhumika.

"Sağlığı nasıl?"

Başını iki yana salladı. Ona doğru yürüdü ve selamlamak için parmak ucuyla elinin arkasına hafifçe dokundu. "Onun için dua edeceğim. Anneler için tütsü. Ben de yasemin yakacağım."

Vikram onaylar gibi bir ses çıkardı. Ya da belki de sempati duyuyordu.

"Yeni bir hizmetçim var," dedi Bhumika hafifçe, hizmetçinin uzattığı bir bardak limonlu suyu alırken. "Bana öyle bakma aşkım. Bu güvenilir biri. Amcamın kendi evinden."

Genelevdeki askerlerden bir kız kaçmıştı. Sadece bir kız. Bhumika'nın onu koruması en doğrusuydu.

"Kime güveneceğinizi bilecek kadar mantıklı değilsiniz," dedi.

Ses tonunda bir sertlik vardı. Bhumika azarlanmış bir halde gözlerini indirdi.

"Yumuşak kalbim beni aptal yerine koyuyor," dedi.

"Bu kişi güvenilir biri tarafından sorgulanmalı," dedi, kendisine de su getirilirken, metal bardağın üzerinde buğulanma parıltısı vardı. "Komutan Jeevan'ın onunla konuşmasını sağlayacağım."

Bhumika başını
salladı. Vikram
tereddüt etti.

"Lord Santosh," diye başladı. Sonra sustu. "İmparator Chandra kadınların yakılmasını emrediyor."

Hiçbir şey söylemedi.

"Alev annelerinin yolu bu değil," dedi. "Bu Chandra... eğer büyük kardeş hüküm sürseydi, ailesini ve inancını terk etmeseydi, böyle olmazdı. Ama bazı adamlar çoktan ölmüş zamanların ve hiç var olmamış zamanların hayalini kurar ve onlara ulaşmak için bugünü tamamen parçalamaya razı olurlar.

"Grmediğine sevindim," diye ekledi ve bir an için onun kendisini sınavıp sınamadığını merak etti. Eğer biliyorsa. Ama hayır. Zavallı, bilgisiz kocası ondan hiçbir zaman şphelenmemişti.

"Ah, Vikram," dedi sessizce. "zr dilerim."

İçini çekti ve "zr dileyecek bir şey yok" dedi. Derin derin içti, sonra fincanını indirdi. "şimdi. Buraya gel. Bana gününü anlat."

Vikram gittiğinde, Bhumika odasına çekildi. Çok geçmeden Khalida içeri girdi, kalçasına dayadığı bir saksı iek vardı. Yüz ifadesi gergindi.

"Leydi Pramila onu serbest bırakmayacak," dedi Khalida. "Hizmetçi Gauri bana söyledi. Senin kıza bir gün bile rahat vermeyecekmiş. Ne yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Bhumika. Burada, penceresinden Hirana'nın güneş ışığıyla çerçevelenmiş kenarlarını görebiliyordu.

"Hizmetkrlara muameleyle ilgili ev kurallarına uyulması konusunda sizin adınıza ısrar edebilirim."

"Bunun bir önemi yok," dedi Bhumika. "Ne olursa olsun Priya'yla konuşmanın bir yolunu bulacağım."

Hirana'nın gücünü biliyordu. Priya'yı şimdiden nasıl değiştirdiğini biliyordu. Bir nsezisi, bir şüphesi vardı ve bunun doğru olup olmadığını yakında öğrenecekti.

"Elinde ne tutuyorsun?" Bhumika sordu. "Bir hediye, değil mi?"

"Yasemin Parijat'tan," dedi Khalida, saksıyı Bhumika'nın yanındaki pencereye koyarak. "Bunu size General Vikram gönderdi. Bu bir hediye."

Bhumika, "Ne kadar nazik biri," dedi ve Khalida'nın dudaklarını büktüğünü gördü.

sesinin tatlılığı.

Yasemin çiçeği için uygun bir kap değildi ve güzel kokulu çiçekler yakında ölecekti.

"O burada mı?"

Khalida onun kocasından bahsetmediğini biliyordu.

"Evet."

"Ona girmesini söyle."

Beklerken, Bhumika parmaklarını çiçeklerin üzerinde gezdirdi; ölümsüz suların derin, nehir gibi akışını içinde hissetti. Dokunuşunun altında küçük çiçeklerin soluşunu ve kendi içlerine katlanışını izledi. Nasıl olsa hayatta kalamayacaklarsa, onları öldürmemek için hiçbir neden yoktu.

"Leydi Bhumika."

Bir erkek sesi. Arkasından eğilen bir adamın mermer üzerindeki gölgesi.

Kadın döndü.

Bhumika evlilik yıllarında en azından bir şeyden emin olmuştu: Vikram mahalinin efendisiydi ama hizmetçilerin ve çocukların, askerlerin ve hizmet edenlerin, yemek pişirenlerin, ateş yakanların, karanlığa karşı ok ve kılıç tutanların çoğunun ilk sadakati ona idi.

O - naibin nazik karısı, onun silik güvercini - onları kurtarmıştı. Onlara iş ve ev vermişti. Ve karşılığında hiçbir şey talep etmemişti.

En azından henüz değil. Şu ana kadar.

İnfazlardan bahsetmedi. Ashok hakkında konuşmadı. "Yakında sana ihtiyaç duyulabilir," dedi. "Bunun için üzgünüm ama sadakatini istemek zorundayım. Hizmetini istemeliyim. Bana söz verdiğin şeyi istemeliyim."

İdareli kullanmanız gereken kaynaklar vardı. Boşa harcanamayacak kadar değerli kaynaklar. Gerçekten ihtiyaç duyulacakları zaman gelmeden önce test etmeniz gereken kaynaklar vardı.

Bu onun sınavıydı. Gözlerini kaldırdı. Kolundaki, statüsünü gösteren metal manşet, bir yara izinin soluk gümüş rengine parlıyordu.

"Leydim," dedi. "Sizde. Her zaman."

PRIYA

Malini'nin rüyasında ateş gördüğünü bildiğine göre, Priya da rüyasında su görmeye başlamıştı. Berrak, serin, dalgalı. Ayaklarının altından yılan gibi tıslayarak geçen nehirler.

Meena onu boğduğunda, biraz buna benzer bir halüsinasyon görmüştü: ayak bileklerine dolanan su. Kırmızıya boyanmış, sıvı gölgeli, deriden çok suya benzeyen kardeşini. Sonraki anlarda, uzun zamandır erişemediği yeteneklerini kullanabilmişti.

Hirana'da geçirdiği zaman onu zaten değiştirmişti, ama şimdi rüyalarını da değiştiriyor ve şekillendiriyordu. Gece bir kez uyandı ve altındaki zeminin değiştiğini gördü; çiçeklerin izleri taşın her yerindeydi. Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırdığında, izler kayboldu.

O gece, sık sık yaptığı gibi yine uyandı -etrafı zifiri karanlıktı, diğer hizmetçilerin iş başındaki sesleri durgunluğu bozmuyordu- ve bir şeylerin farklı olduğunu fark etti. Yeni bir ses duyabiliyordu. Rüyalarına giren su sesi değildi bu. Malini'nin ilacın yavaşlattığı ve uykunun derinleştirdiği nefesi de değildi.

Ağlıyor.

Ayağa kalktı. Karanlık odayı geçip prensesin yatağının yanına gitti. Malini yan yatmış, yüzü iki büküm olmuş, omuzları arkasında keskin bir açıyla bükülmüş, kanat gibi yükselmişti. Hâlâ derin bir uykudaydı -ilaçlı şarap bunu sağlamıştı- ama vahşi bir kâbus onu pençelerine almıştı.

Priya onun yanında diz çöktü. Onu hafifçe salladı

omuz, sonra biraz daha sert ve Malini bir kabuk gibi kıvrılmış kaldığında daha da sert.

"Leydim," diye fısıldadı. Sonra daha sert bir şekilde: "Prenses Malini. Uyan. *Uyan*, prenses."

Malini bir sarsıntı geçirdi. Bir engerek yılanının ani hızıyla hareket etti.

Priya'nın bileğine yapışan kavrama acımasızdı. Malini'nin tırnakları Priya'nın derisini kazıyordu, tüm acımasız noktaları tereddüt ya da korkuyla yumuşatılmamıştı. Gözleri açıldı ama görmüyorlardı, sanki Priya'nın eti cammış gibi bakıyorlardı.

Priya içgüdüsel olarak sol elini Malini'nin elinin etrafına doladı ve Malini'nin elini kendi mengenesine hapsetti. Ne yapacağını çok iyi biliyordu: Malini'nin elinin kasılmasını ve kendisini serbest bırakmasını sağlamak için elini nasıl sıkacağını ya da prensesin bileğini, kemik bir çırpıda kırılana kadar nasıl bükeceğini.

"Lütfen leydim," dedi onun yerine, acıyı bastırmak için kendi nefesini sabit tutarak. Bunu nasıl yapacağını o da biliyordu. "Sadece benim."

Uzun bir an boyunca Malini'nin acımasızlığı azalmadı. Sonra yavaşça gözlerine farkındalık geldi. Priya'yı aniden bıraktı ama Priya hâlâ onu tutuyordu. Priya kendi parmaklarını sakın ve dikkatli bir şekilde çözdü. Malini donup kaldığında, Priya kolunu onun için indirdi ve "Bir kâbus görüyordun," dedi.

"Sanırım hasta olacağım," dedi Malini belli belirsiz ve ağzını kapatarak yana döndü.

Priya ayağa fırladı, bir leğen arıyordu ama Malini hasta değildi. Uzun bir süre sadece yan yattı, başını eğdi, eliyle ağzını kapattı. Sonra başını kaldırdı ve "Bazen ilacım..." dedi.

"Açıklamanıza gerek yok leydim."

"Yine rüya görüyordum." Priya Malini'nin sarı kumaşını ellerinde düğümleyişini izledi. "Ben... kendimde değilim."

Priya o anda gidip bir şifacıyla, hatta Gautam'la konuşabilmeyi diledi. İğne çiçeğine maruz kalmak tam anlamıyla zehirlenmeye dönüştüğünde hangi tehlikelere dikkat etmesi gerektiğini ona tam olarak söyleyebilirlerdi: nefesin temposu, uyku felcinin ve zehirli rüyaların önemi, nabızda okunabilecek tehlikeler veya Malini'nin etinin neredeyse yarı saydamlığı.

Ama konuşacak kimsesi yoktu. Malini'nin kötüleşmesini sadece izleyebiliyordu.

Sima'yı, hatta Rukh'u nasıl rahatlatacağını düşündü ve Malini'ye ikisine de verebileceği türden rahat, kolay bir yakınlık vermeyi hayal edemedi. Elini Malini'nin sırtına koymayı düşündü ama- hayır. Yapamadı.

"Yıkanmak ister misiniz leydim?" Priya aniden sordu.

Malini düz bir sesle, "Sabah olmak üzere bile değil," dedi. "Bu odadan çıkamam."

"Gidebilirsin," dedi Priya. "Gidebilirsin yani. Eğer isterseniz. Leydim."

Odanın anahtarı belindeki zincire bağlıydı. Onu çözdü ve zayıf ışığa doğru tuttu.

Malini ona baktı. Uzaklara baktı, yüzü profilden.

"Yıkanmak istemiyorum," dedi Malini. Ama bir kez daha yatağına uzanmadı, su ya da yemek talep etmedi. Kambur oturmaktan başka bir şey yapmadı, elleri pençe gibi kıvrılmıştı. Hiçbir şeye bakmıyordu.

"Biraz yürüyelim o zaman," diye önerdi Priya. "Biraz egzersiz belki sana iyi gelir."

"Bana iyi gelir miydi gerçekten?" Malini'nin elleri biraz daha sıkı kıvrıldı. "Yürümenin beni iyileştireceğini sanmıyorum."

Malini'nin sesinde acı yoktu. Sadece teslimiyet vardı.

"Ne olursa olsun benimle yürü," dedi Priya, "sana yaksa masalı anlatacağım."

Malini sonunda gözlerini kaldırdı. Derin, karanlık.

Düşünüyordu. Ayağa kalktı.

Odanı çıkıp koridorda yürümeye başladıklarında Malini, "Pramila kızacak," dedi.

"Dilerseniz odanıza dönebiliriz leydim," dedi Priya.

Malini başını salladığında hiç şaşırmadı. Malini Priya'nın koluna yaslanmış, sanki Priya onun zayıf bedenini ayakta tutan bir omurgaymış gibi ona tutunuyordu. Ama ifadesi daha netti - birbirlerine resmen tanıştırıldıkları andan beri olduğundan daha odaklanmıştı, leydiden hizmetçiye.

Rüzgâr üçgen boyunca esiyordu; Hirana'nın üç açık, boş koridorunda bir canavarın kükremesiyle ilerleyen sert, hırpalayıcı bir rüzgâr. Yeni sarisini giymiş ve omuzlarına atacak bir şalı olmayan Priya, Malini'yi hapishanenin karanlık ve hastalıklı sessizliğinden çıkarma kararından pişmanlık duymaya başlamıştı. Aslında hapishanenin yapışkan sıcaklığını tercih ederdi.

Muson yağmurlarıyla dolu bir geceden bu garip, mevsimsiz havaya.

"Etrafta dolaşacağız," dedi Priya. "Bir ya da iki kez. Sonra da istersen odana döneriz." *Muhafız devriyesi triveni geçmeden önce, ideal olarak.*

"Seni incittim mi?" Malini aniden sordu. "Ne?"

"Kolun. Canını yaktım mı?"

"Biraz, leydim," diye itiraf etti Priya.

Malini Priya'nın sağ bileğini tuttu ve ay ışığına doğru kaldırdı. Ağzı inceldi.

Priya ona, "Ben kolay kolay çürümem," dedi. Ama Malini elini bırakmadı. Priya'nın eline sanki onu okuyabiliyormuş gibi baktı; her nasırı ve kıvrımı, Priya'nın avuç içi diline benzeyen her çizgiyi okudu.

Priya da Malini'yi izliyordu çünkü -en azından bunu *kendine* itiraf edebiliyordu- sadece ona bakmak istiyordu. Malini'ye bakmak yasak bir heyecan gibiydi, ama bir şekilde onun gözleriyle karşılaşmaktan daha az korkutucuydu, bu da çok... eşitleyiciydi. Samimi.

Oh, Priya karasevdayı tam ortasındaiken anlardı.

"Güçlüsün," diye gözlemledi Malini. "Elinin beni kavradığını hissettim. Ama sen beni durdurmaya bile çalışmadın." "Seni incitmek istemedim."

"Ne kadar tuhaf," dedi Malini. Sesi yumuşaktı. Sonunda Priya'nın kolunu bıraktı.

"Ben de sana zarar vermek istememiştim," dedi Malini. "Niyetim olmadan hareket etmeyi sevmem."

Priya başını salladı. "Gelecekte seni uyandırmam gerekirse daha dikkatli olacağım," dedi Priya.

Malini'nin kolunu bir kez daha kendi koluna bağladı ve onu trivenin kenarına doğru yönlendirmeye başladı.

"Şimdi," dedi Priya. "Yaksa'nın hikayesi."

Malini'ye basit bir masal anlattı. Çocuklara anlatılan, kötü yıldızların altında doğan genç bir adamın, bir oduncunun hikayesi. Eğer aşık olursa, sevgilisi de onun lanetli şansını paylaşacakmış. Evlendiği her erkek ya da kadın erken ölmüş.

"Bu yüzden diğer insanlardan uzak duruyordu," dedi Priya. "Ve ailesi sürekli onun için endişeleniyordu. Sonra onlara evlenecek birini bulduğunu söyledi."

hepsi."

"Kim?" Malini sordu.

"Bir ağaç."

"Bir *ağaç* mı?"

"İşte," dedi Priya, "ailesi de aynen böyle tepki verdi. Hiç etkilenmediler, sizi temin ederim. Ama ağacı bir gelin gibi süsledi, ona masallar anlattı, çiçekler ve sırlar sundu ve bir gün ağaç güzel bir adama dönüştü. Başından beri bir yaksa'ymış. Yaksa, oduncuya banyan ve muz yaprağından bir mahal inşa etmiş ve birlikte mutlu bir şekilde yaşamışlar. Şimdi, çocuklar kötü bir şekilde doğduklarında, onlara bir ağaçla ilk evliliklerini yapıyoruz, böylece yaksa onları izleyecek ve ikinci, ölümlü evlilikleri tatlı olacak."

Malini, Priya'ya tuhaf, anlaşılmaz bir bakış attı.

"Ahiranya'da erkekler erkeklere aşık olabilir mi?"

Oh. Priya yutkundu. Bir hata yapmıştı. Basit, masum bir Ahiranyi masalı, Ahiranyi olmayan insanlar için çok daha az öyleydi.

Malini insanların Ahiranyi'nin şehvet düşkünlüğü hakkında anlattığı hikayeleri duymuştu: zevk satmaya istekli olmaları, kadınlarının gevşekliği, kendi cinsleriyle yatmaya istekli olmaları? Ve elbette, tüm Parijati'ler gibi o da bundan nefret ediyordu.

"Özür dilerim leydim," dedi Priya. "Benim gibi aptal bir hizmetçinin daha iyi bilmesi gerekirdi." Özür dilemek için başını eğdi. "Lütfen beni affedin."

Malini'nin ellerini omuzlarında hissetti. Birdenbire karşı karşıya geldiler.

"Lütfen," dedi Malini. "Cevabınızı duymak isterim."

"Sanırım bunu her yerde yapabilirler leydim."

Malini başını salladı. "Parijat'ta böyle bir şey yapılmaz." Sesinin tonu soru sorulmasını hoş karşılayacağını göstermiyordu, bu yüzden Priya hiçbir şey sormadı.

Priya bunun yerine sahte bir hafiflikle, "Artık erkekler sadece kadınlarla evlenebiliyor. İlk naiplerden biri burada işlerin eskiden olduğu gibi yürümesini engelledi."

"Peki kadınlar hakkında da böyle hikâyeler var mı?" dedi Malini. Sesinde tereddütlü bir şeyler vardı.

"Evet," dedi Priya. Tekrar yutkundu. Boğazının neden kurduğunu çok iyi biliyordu. "Yaksa hakkında size başka hangi hikâyeleri anlatayım leydim?"

"Her şey," dedi Malini hemen. "Herhangi bir şey. Bana masallar anlattılar

ama açıkça sterilize edilmişlerdi, iyi Parijati çocukları için lezzetli hale getirilmişlerdi. Kimsenin bana anlatmayacağı bir masalı öğrenmek istiyorum." Durdu, düşündü, sonra "Bana Huş Kabuğu Mantralarından bir masal anlatabilir misin?" dedi.

"O masallar yasak leydim," dedi Priya, her ne kadar küçük bir kızken ezberlemiş olsa da ve hâlâ her bir şiirin parçalarını, mısraların yırtık pırtık hayaletlerini hatırlasa da.

"Yaksa'nın nereden geldiğini söyle o zaman," dedi Malini. "Bu yeterince masum olmalı."

Muhtemelen değildi. Ama Priya öyle söylemedi.

Malini'yi yerdeki bir çukurun üzerinden geçirirken aşağıya baktı. Zemin, dalgalar gibi oluklarla işaretlenmişti. Su gibi.

O dalgalar da hareket etmişti. Dün bıraktığı yerde değillerdi.

"Yaksa her şeyin geldiği yerden geliyor," dedi Priya yavaşça. "Nehirlerden."

"Rivers?"

"Evrenlerin doğduğu kozmik nehirler," dedi Priya. "Dünya Yumurtası'nın sarısından akan nehirler. Kalbin etinden ve kalbin kanından oluşan nehirler; ölümsüzlük nehirleri; ruhun nehirleri. Yaksa'lar bu nehirlerde balık olarak doğdular ve kıyıda dünyayı bulana kadar yüzdüler. Oradan dünyamıza girdiler, ama Ahiranya'ya gelen ve burayı evi yapan en gençleri Mani Ara'ydı."

"Dünya Yumurtası nedir?"

"Dünyanın doğduğu yumurta."

"Peki," diye mırıldandı Malini, başını hafifçe eğerek, "Dünya Yumurtası nereden geldi? Dünya Tavuskuşu?"

Priya gözlerini devirmemek için cesurca bir çaba gösterdi. "Parijati dünyanın nasıl doğduğuna inanıyor leydim?"

"Ateşten," dedi. "Başka bir dünyanın yandığına ve ondan bizimkinin **ç ı k t ı ğ ı n a** inanıyoruz. Kül ve alevden."

"Peki o diğer dünya nereden geldi? Leydim," diye ekledi Priya, dikenli bir saygıyla. "Belki de yanan başka bir dünyadan?"

"Dünyaları yakıyor," dedi Malini, sesi kuruydu, ağzını bir eğlence kıvrımı şekillendiriyordu. "Demek istediğini anladım, Priya."

Priya'nın yüzü rahatsız edici derecede sıcaktı. Kendisinden çok daha esmer olduğu için memnundu.

Malini, yaralarını ve açlığını teninde kolayca göstermiyordu. Uzaklara baktı.

"Bakıcım bana bir nehirden bahsetti," dedi Malini. Sesi alçaktı. "Ahiranya'nın yüzeyinin altında saklı büyülu bir nehir. Ölümsüz sular denilen bir nehir. Belki sen biliyorsundur."

Priya'nın kaskatı kesilmemesi için her şeyi yapması gerekiyordu. Malini'nin elinin koluna değmesi ve anlatılan ortak hikâyeler onu sahte bir güven duygusuna sürüklemişti. Karnında canlanan soğuk düğüm bu yüzden daha da sarsıcıydı.

"Meena'ya onlardan söz ettiğimi duydun," dedi Priya sessizce. "Asiye. Sen duymadın mı?"

Malini bunu inkar etmedi. Bunun yerine, "Babamı endişelendirdiğini biliyorum. Çocuklar Ahiranya'da garip hediyeler geliştiriyorlardı. Annemle bu konu hakkında konuştu. Bir şeyler yapılması gerektiğini söyledi."

Onun babası. İmparator Sikander.

"Leydim," dedi Priya sessizce, yüreğindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Beni neden buraya getirdiniz? Neden benim hakkımda yalan söylediniz ve hayatınızı kurtardığımı iddia ettiniz?"

İşte. Söylemişti. Sonunda Meena'nın ve Malini'nin önünde kendini ifşa ederek ve Bhumika'dan gerçeği saklayarak korkunç bir hata yaptığı gerçeğiyle yüzleşmişti.

"O isyancının neden burada olduğunu bilmiyorum," dedi Malini sonunda. "Belki de beni öldürmek istedi. Ama seni gördüğümde, Priya..."

Sesi titriyordu.

"Güçlüsün," dedi sonunda. "Ve sana gücün hakkında hiçbir soru sormayacağım ama... Bu yerde bir dosta çok ihtiyacım var. Sevdiğin insanları kaybetmenin ve onların yasını tutmanın nasıl bir his olduğunu anlayan bir arkadaş. Beni korkularımdan uzak tutabilecek bir arkadaş. Ve umarım sen ihtiyacım olan o arkadaş olursun."

Bir arkadaş. Sanki arkadaş olabilirlermiş gibi.

Malini'nin dokunuşu çok hafifti. Prenses kendini kırılğan hissediyor ve kırılğan görünüyordu. *Nasıl bu kadar yumuşak olabiliyorsun?* Priya çaresizce düşündü. *Benim ne olduğumu bildiğin halde bana nasıl böyle gözlerle bakabiliyorsun? Nasıl bu kadar aptalca güvenebilirsiniz?*

"Priya, boğazındaki yumrunun içinden biraz zorlukla konuşarak, "Ölülerinden bahsederek arkadaş edinemezsin," dedi.

Malini uzaklara dalan bir bakışla, "Hayır," dedi. "Sanırım bilmiyorsun."
"Priya, "Tavuskuşlarından söz ettiğin zaman daha çok hoşuma gitmişti," demeyi başardı.

İsterseniz bundan daha fazlasını yapabilirsiniz."

Malini başını bir kez daha salladı, kısık bir eğlence sesi çıkardı. Tam olarak bir kahkaha sayılmazdı ama Priya'yla tanıştığından beri buna en çok yaklaştığı andı. Ve Priya nasıl hissedeceğini bilemeden Malini'yi bir kez daha triveni etrafında dolaştırdı, rüzgârın Malini'nin saçlarını savuruşunu izledi ve aniden durdu.

Pramila batı salonunda durmuş onları izliyordu. Çenesi gergindi. Yüz ifadesi öfkeliydi.

"Senin," dedi Pramila, "hücrenden çıkmaya izin yok."

Sesi bir alev gibi dalgalanıyordu. Priya bir an için onun ağladığını sandı. Sonra bu dalgalanmanın gözyaşı değil, Pramila'nın tam olarak kontrol edemediği bir öfke fırtınası olduğunu fark etti. Pramila duygularının gücüyle titreyerek odayı geçti.

Priya'nın yanındaki Malini hiçbir şey söylemedi.

"Hizmetçiyi kullanmanın bir yolunu bulacağını biliyordum," dedi Pramila.
"Ve işte buradasın. Ona para mı verdin? Rüşvet mi verdin?"

"Kendimi iyi hissetmiyordum," dedi Malini ince bir sesle. "Hava almaya ihtiyacım vardı."

"Bana anahtarını ver," dedi Pramila Priya'ya. Bunu aniden söyledi ve elini onun önünde tuttu.

"Hayır," dedi Malini. "Bunu ona verme, Priya."

Priya anahtarı çoktan çıkarmıştı. Pramila anahtarı elinden almadan önce beline geri koymaya fırsat bulamadı.

"Malini ağlamaya yakın bir sesle, "Odamdan çıkmak ve havayı yüzümde hissetmek çok küçük bir şey," dedi. *Lütfen* bana biraz nezaket gösterin."

"Yalvarma," dedi Pramila, sesinde tiksinti vardı. "Her ağladığında ve yalvardığında -bunların yalan olduğunu biliyorum, senin ne olduğunu biliyorum-"

"Yalvarıyorum çünkü beni bir hayvan gibi hapsediyorsunuz. Sence kardeşim yabancı bir ülkede küçük bir odada kilitli olarak ölmemi mi istiyor?"

"Hayır, bence ölmeni istediği yol bu değil. Tam olarak biliyorsun ne beklediğini."

"Gerçekten onun gibi acı çekmemi mi istiyorsun, Pramila?" Malini sordu. Sesi kadife gibiydi. Bir yalvarış. Ama Pramila sanki bir darbe almış gibi irkildi.

Pramila tısladı, gözleri öfkeyle parlıyordu ve hiç duraksamadan elini kaldırıp Priya'nın -Malini'nin değil- suratının ortasına vurdu. Bu sıradan bir azarlama darbesi olmayacaktı, Priya bunu hemen anladı. Pramila'nın eli, Priya'yı kanlar içinde bırakacak sert bir boğum ve metal halkalardan oluşan bir yumruğa dönüşmüştü ve Priya, Pramila'nın kolunu uzaklaştırmak için kendi elini kaldırmadan önce, Malini için bir vekil olarak kullanılmanın çirkinliği karşısında nefessiz bir öfkenin içinden geçtiğini hissetmek için sadece bir saniyesi vardı.

Hiç şansı yoktu. Malini Priya'ya çarptı, soğuk elleriyle bileklerini kavradı ve kendini tam olarak Pramila'nın yumruğu ile Priya'nın yüzü arasına yerleştirdi. Pramila'nın eli Malini'yi kulağının etrafından yakaladığında ve Malini'nin kafatası kendi kafatasına çarptığında Priya bir gümbürtü ve kör edici bir acı hissetti. Priya hareket edemiyor, savaşıyordu; Malini onu tutuyordu, tırnakları Priya'yı kâbustan uyandırdığı zamanki gibi batıyordu, iğne uçlu bir mengene gibi baskı yapıyordu.

"Hayır," dedi Malini. Sesi biraz çatallaştı. "Hayır, yapmamalısın."

Priya, Malini'nin kendi vücuduna doğru eğilmiş bedeninin kalkanından, rüzgârın her zamankinden daha da dağınık hale getirdiği koyu renk saçlarının arasından zar zor görebiliyordu. Ama Malini'nin nefesini teninde hissetti ve sözlerin kendisi için söylendiğini anladı.

O zaman dondu kaldı. Malini bırakmadı.

Pramila duraksayarak, "Prenses," dedi. "Acı-"

"İstersen bana tekrar vurabilirsin," dedi Malini. "Ama Priya'ya vurmayacaksın. Onun bizim işimizde bir rolü yok." Priya'nın üzerine eğilmiş duruyordu. "Devam et, Pramila. Nasıl istersen öyle yap."

"Oh! Oh. Sana düzgünce vurmayacağımı mı sanıyorsun?" Pramila çirkin bir kahkaha attı ve Malini'nin saçlarının perdesi arasından Priya onun yüzünün bir kısmını görebildi: ıslak, öfkeli gözleri ve dudaklarındaki alaycı ifade. "Burada benimle yalnızken sana zarar verme riskini göze alamayacağımı mı sanıyorsun? Dayak yemeyi *hak ediyorsun*."

"Ben hâlâ imparatorun etinden ve kanındanım," dedi Malini, sesi ince ama kararlıydı. "Hâlâ Parijat'ın bir prensesiyim. İsterseniz bana vurun, ama kardeşimin beni buraya bir amaçla gönderdiğini unutmayın."

"Amacını yerine getir o zaman," diye bağırdı Pramila. "Kaderini kabul et ki artık sana bakmak zorunda kalmayayım."

Malini buna hiçbir şey söylemedi ve Pramila'nın yüz ifadesi titredi.

Nefretin çok ötesinde karanlık bir şeyle kasıldı. Sonra sakinleşti. Öfkesini dizginledi. Omuzlarını dikleştirdi. Sari'sinin kıvrımlarını düzelitti.

Pramila, "Sanırım biraz daha ilaç," diye açıkladı. "Aşırı sinirlisiniz, Prenses Malini."

Malini'nin nefesi bir ürperti gibiydi. Neredeyse sessizdi. "Şimdi," dedi Pramila. "Kımılma. Prenses."

Malini uzun bir süre olduğu yerde kaldı, Priya'nın üzerine kapandı, bileklerini acı veren bir şekilde tuttu. Sonra nihayet Priya'yı bıraktı ve uzaklaştı.

Priya başını eğdi. Bekledi.

Pramila elini kaldırdı. Malini düşen yapraklar gibi hafif bir ses çıkardı.

Pramila engel tanımadan Priya'ya vurdu. Bu seferki darbe öfkeden kaynaklanmıyordu. Bu, Priya'ya yerini, Malini'ye de kendi yerini hatırlatmak için tasarlanmış kasıtlı bir hareketti ama yüzüklerin kesilmesini daha az acı verici, Priya'nın ağzındaki kanı daha az mide bulandırıcı hale getirmede.

"Aptal kız," dedi Pramila. "Prensesi odasına götür. *Hemen*. Ben de hemen geliyorum."

Çok geçmeden Pramila elinde sürahiyle içeri daldı. "İç şunu," dedi ve şarabı Malini'nin yanına bıraktı.

Malini gemiyi kaldırmaya çalıştı ama elleri titriyordu. Kısa yürüyüşleri -o kadar akli başındayken- onu çok yormuştu. Elinden bırakamadan Priya odayı geçti. O yaklaştıkça Pramila irkildi.

-ya da ona vurmak için harekete geçti, tam olarak belli değildi- ama Priya ona baktı ve yaşlı kadın hareketsiz kaldı. Priya, Priya'nın morarmış, kırmızı dudaklarını gören Pramila'nın yüzünde bir utanç titreşimi gördü. Ne de olsa öfke içinden geçmişti ve şimdi hepsi hâlâ buradaydı. Pramila. Malini. Ve hiç önemi olmayan Priya. Pramila'nın utancının bir hatırlatıcısı olarak yarık bir dudak ve kırmızı bir yanak takan Priya.

Bu görevin kontrolünü Pramila'dan almam gerekecek, diye düşündü Priya. *Prensesin artık zehirlenmediğinden emin olmam gerekecek, yoksa ölecek.*

Priya eğildi ve Malini'den sürahiye aldı. Bir ölçek doldurdu ve Malini'nin eline tutuşturdu.

"Dikkatli olun leydim," dedi. "İşte."

Malini'nin bardağı dudaklarına götürmesine yardım etti. İçmesine yardım etti.

Pramila ona tekrar vurursa kendini kontrol edebileceğinden ya da etmek isteyeceğinden emin değildi. Dişlerini dilinin üzerine bastırarak dikkatini yanağındaki zonklamadan uzaklaştırdı.

Hâlâ Malini'nin önünde diz çökmüş olan Pramila'ya sürahiye geri uzattı, gözlerini ağırbaşlı bir şekilde indirdi.

Eğer beni bir daha incitirse, parmaklarını kırarım. Bileğini. Yüzüne çıplak elle bir darbe indiririm. Buna dayanamam. Yapmayacağım. I-

Pramila sürahiye aldı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Bir an sonra Priya kilidin tık sesini duydu. Artık anahtarı olmadığı için Malini'yle birlikte sabaha kadar tutsak olduklarını biliyordu.

Nefes verdi, omuzlarından korkunç bir gerginlik yayılıyordu.

"Gururunun ayaklar altına alınmasına izin verme konusunda iyi değilsin, değil mi?" Malini mırıldandı.

"Leydim, ben bir hizmetçiyim," diye hatırlattı Priya ona. "Aşağılanacak bir gururum yok."

Malini'nin dudaklarından küçük bir gülümseme geçti.

"Ah, bu soylu bir hanımefendiye söylemeniz gerektiğini düşündüğünüz bir yalan, değil mi? Ama gururlu olduğunuzu biliyorum. Hepimizin var. Bana 'hanımefendi', üstlerinize de 'hanımefendi' diyebilirsiniz ama içinizdeki demiri görebiliyorum."

Malini elini kaldırdı ve parmak eklemlerini Priya'nın yanağındaki şişliğe sürttü. Parmakları hâlâ titriyordu. Priya bu dokunuşun acısını hissedebiliyordu. Kanını yaktı, şarkı söyledi ve "Ah" diye düşündü.

Olamaz.

Bu basit bir hayranlıktan daha fazlasıydı. Bu bir çekimdi ve hiç de uygun değildi.

Malini, "Bazen savaşı kazanmak için gururunuzun ve erdemlerinizin yok olmasına izin vermeniz gerekir," dedi.

Priya'nın nefesi biraz kesildi. "Teşekkür ederim," diyebildi. "Beni koruduğun için."

"Bana teşekkür etme. Seni senin iyiliğin için kurtarmadım. Kendi iyiliğim için yaptım. Eğer seni yeterince kızdırmış olsaydı, ona zarar verebilirdin. Sonra da seni gönderirlerdi ve ben yine yalnız kalırdım." Malini çoktan sallanmaya başlamıştı. Nefes verdi, sonra gözlerini kapadı ve arkasına yaslandı.

"Ben uyurken yanımda kalacak mısın?" Malini yüzünü başka tarafa çevirdi. "İstersen burada uzanabilirsin."

Priya yutkundu. O...? Ama hayır.

Parijat'ta yapmadıkları şeyler vardı.

Ve Priya kendi kendine, yapmayacağım şeyler de var, çünkü ben o kadar da baykuş beyinli bir aptal değilim, dedi.

"Yanınızda oturacağım leydim," dedi. "Siz uyuyana kadar."

Malini tartışmadı. Belli ki tartışacak enerjisi yoktu. Kıpırdamadan yattı, gözleri kapalıydı. Yüzü moraracaktı. Malini'nin derisi kağıt gibiydi.

Nefes. Nabız. Diş etlerinin rengi, tırnakları. Priya'nın Malini'nin düzenli aralıklarla ölmekte olduğunu anlamak için bunların hiçbirini görmesine gerek yoktu.

Malini'yi hayatta tutmak için bir yola ihtiyacı vardı. Ve Hirana'nın gücüne ihtiyacı vardı. Ashok ona *sabırlı* olmasını söylemişti. Sabır ve zaman çok önemliydi. Ama sabır onu sadece bir yere kadar götürebilirdi. Ve başlangıçta hiç bu kadar bol olmamıştı.

Zehir dozajlarının kontrolünü ele geçirecekti. Bir kez daha nazik ve görmezden gelinmesi kolay biri olduğunu kanıtlayacaktı, böylece Pramila sorumluluğu ona verecek, nedenlerini asla sorgulamayacaktı. Prensesi hayatta tutacaktı.

-Bhumika'nın ve ev halkının iyiliği için ve ayrıca doğru olduğu için.

Ve bunu istediği için değil. Hiç de bu yüzden değil.

PRIYA

İlk başta bunun başka bir rüya olduğunu düşündü.

Ayaklarının dibindeki su. İp gibi zarif bir sıvı. Kardeşinin kızıla boyanmış gölgesinin hatırası.

Sonra Yaksa'nın büyüsunün içinde şarkı söylediğini hissetti. Damarlarında tuz.

Kozmik nehirleri hatırladı. Dünya Yumurtası.

(Dünya Tavuskuşu. Hayır. Bunu düşünmeyecekti.)

Etrafına baktı ve -rüyanın, uykunun sisi içinde- kendini *görmeye* zorladı.

Altındaki karanlık su. Bir nehrin suyu. Birbiriyle buluşan ve kıvrılan üç nehir: Neredeyse siyaha çalacak kadar koyu kırmızı bir nehir, etrafında nabız gibi atıyor, yaşamla çirkinleşiyordu. Altınla beneklenmiş, rüzgârın uğultusunda çimen gibi yuvarlanan yeşil bir nehir; karanlık bir nehir. Işıksız, dalgalanan bir boşluk.

Ayaklarının altındaki nehirleri hissetti. Kafatasının içinden geçen nehirleri. Bu bir rüya değildi.

Bu-

"Priya." Bhumika'nın sesi. Sesi rahatlamış gibiydi. "Sonunda buradasın."

Bhumika onun önünde, beline kadar suyun içinde duruyordu. Bir gölgeydi, Suya karşı karanlık; etrafındaki nehir onun kızıla çalan ışıyla belli belirsiz parlıyordu.

"Sangam," dedi Priya, hayretle. "Uzun zamandır doğru dürüst görmemiştim." "Hirana'nın etkisi," diye mırıldandı Bhumika. Sonra da, "Hirana'nın

düzgün bir şekilde mi?"

"Meena beni boğduğunda, bir an için onu gördüğümü sandım. Ama bu şekilde değil."

"Şey," diye mırıldandı Bhumika, hoşnutsuzlukla. "Bunu konuştuğumuzda bana söylememiştin tabii ki."

Priya omuz silkti. "Önemli görünmüyordu."

Bhumika iç geçirdi. Priya sangamı alarak ondan uzaklaştı. içinde.

Altında nehirler akıyordu ama üstünde aynalar vardı, yıldızlarla örtülüydü. Kozmik nehirler katlanmış, buruşmuş bir çiçektir; suyun hareketiyle birbirine bağlanmış düzinelerce dünya.

Bhumika, "En azından bu sayede yüz yüze tanışmamış oluyoruz," dedi ve Priya'nın dizlerinin etrafında üç nehir kaynayan suyun içinde bir daire çizerek dönmesini izledi. "Bana prenesten bahset."

"O hasta."

"Bunu biliyordum, Priya."

"Pramila onu toz iğne çiçeğiyle zehirliyor ve bunu şarapla yapıyor," diye ekledi Priya. "Onu öldürmeye niyetli olup olmadığından emin değilim ama-"

"Aynı anlama geliyor," diye sözlerini tamamladı Bhumika. "O zaman imparatorun onun işini bitirmeye niyetli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bhumika, General Vikram ve ev halkının imparatorun hedeflerinden biri olduğundan, kız kardeşini ve generali tek bir ekonomik hamleyle ortadan kaldırmaya çalıştığından korkmuştu. Ama Priya artık o kadar emin değildi. Daha derinlere daldı, Bhumika'ya yaklaştı, kozmik izdiham beline kadar yükseldi.

"Hayır," dedi. "Zehirle değil. Sanırım -neredeyse eminim- onun yanmasını istiyor. Ama reddetmeye devam ederse, belki de zehrin yeterli olacağını düşünüyordur. İğne çiçeği ile ölüm... kötü bir ölüm olur." Bu düşüncüyü bir kenara itti. "Onu kızdıracak ne yaptığını biliyor musun, Bhumika? *Neden* onun yanmasını istediğini?"

"Hayır, bunu bilmiyorum. Belki de hiçbir şey, Priya." Bhumika'nın sesi aniden yorgun çıkmıştı. "Bugün şehirde yakılan kadınlar vardı, anlaşılan imparatorluk adaleti."

"Ne? General Vikram mı emretti?"

"İmparatorun adamlarından biri, boş ver. Önemli bir şey değil. Bilmeniz gereken tek şey, imparatorun yanmaktan zevk aldığıdır. Bu ona

değerli bir şey. Ona bir tür amaca hizmet ediyor - kontrol ya da inanç, bilmiyorum."

Priya daha da yaklaştı ve sangamın tuhaflığı içinde Bhumika'nın gördüklerinin yankısını hissetti: yanan kadınlar. Çığlıklar.

Tökezledi. "İmparatorun istediği bu mu?" demeyi başardı. "Görünüşe göre öyle."

Su etraflarında parlıyordu.

Priya ile büyük tapınak ablası arasında her zaman bir mesafe olmuştu. Kelimelerle kapatılamayacak bir boşluk. Tapınağın büyükleri hâlâ hayattayken ve Priya henüz küçük bir kızken yakın değillerdi. Ve Bhumika Priya'yı yanına aldığı andan itibaren aile olamayacaklarını açıkça belirtmişti. Aralarındaki akrabalık, ne olursa olsun onları birbirine bağlayan keskin ve ekşi bir şeye dönüşmüştü. Bu da dürüstçe konuşmayı zorlaştırıyordu.

Ama burayla ilgili bir şey -buranın tuhaflığı, önündeki Bhumika'nın nehir mürekkebi ve Bhumika'nın dehşetinin yankısı- Priya'nın dilini çözdü. Bırak kelimeler özgürce aksın.

"Uzun zamandır buraya gelemiyordum. İki kez doğmuş olmak böyle bir şey mi?" diye mırıldandı. "Sangam'a girebilmek ve sadece -insandan daha mı fazla?"

"Biz tamamen insanız," dedi Bhumika, "ne yaparsak yapalım."

Priya güldü. Pusula gülleri gibi etraflarında düğümlenen nehirlerle dikkatle baktı. "*Bunun* insan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bu bir sapma. Bir sorun. Ve hoşgörü göstermemiz gereken bir şey değil."

"O zaman neden buradasın?" Priya meydan okudu.

"Çünkü olmam gerekiyor," diye tersledi Bhumika. "Çünkü pek çok şey dağılıyor. Çünkü Ahiranya'da pek çok şey korkunç derecede yanlış gidiyor ve sınırlı cephaneliğimdeki her aracı kullanmam gerekiyor."

"Ashok'la burada mı buluşuyorsun?" Priya açık açık sordu. Bhumika sessiz kalınca, "Onun hayatta olduğunu biliyorum," diye ekledi.

"Onu gördüğünü bana söylemeliydin," diye cevap verdi Bhumika. "Bana onun *hayatta* olduğunu söylemeliydin."

"Senin bilmeni istemedi."

"Oh, ona olan saygınızdan dolayı bana yalan söylüyordunuz. Anlıyorum." "Sana asla yalan söylemedim."

"Aptalca oyunlar oynama, Bhumika. Onun öldüğüne inandığımı biliyordun,

ve sen buna inanmaya devam etmeme izin verdin. Bu benden gerçeği saklamak için bir seçimdi. Bu bir yalan kadar iyi."

Bhumika daha az gölge ve daha çok ten olsaydı, muhtemelen utanmış görünürdü.

"O tehlikeli biri, Priya," dedi Bhumika sonunda. "Ve ben de seni terk ettiğinde çocuk olduğun için tam olarak gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Ama ben artık çocuk değilim."

"Ah, Priya. Hiçbir şey o kadar basit değildir."

"Hayır," dedi Priya. "Senden de hayatının karmaşıklığını basitleştirmeni istemiyorum, Bhumika. Ben sınırlarımı biliyorum." Sesinin acı geldiğini biliyordu. Aslında pek de umurunda değildi. "Ama sadece sahip olduğum bilgiyle hareket edebilirim. Hak ettiğim bilgiyle. Bu yüzden ölümsüz suları aramaya devam edeceğim. Çünkü onun da benim de onlara ihtiyacımız var."

"Ashok kaos yaratmak istiyor."

"Yeni bir dünya inşa etmek istiyor," dedi Priya savunmacı bir tavırla, oysa kemiklerin altında durduklarında ona da aynı şeyi söylemişti. "Özgür bir Ahiranya."

"Hayır," dedi Bhumika. "O eski Ahiranya'ya dönmek istiyor. Ahiranya'nın izole, yalnız ve güçlü olduğu zamanlara dair bir hayalin, bir serabın peşinde. Kaç yüz, kaç yüz yıl önceydi bu?" Bhumika'nın sesi küçümseyiciydi. "Kan, ölüm ve fedakârlık olmadan kurulamayacak bir dünya istiyor. Bu açıdan imparatorlardan hiçbir farkı yok."

"Ahiranya ölüyor. Kelimenin tam anlamıyla çürüyor."

"Ama bu bizim görevimizi değiştirmez," dedi Bhumika, "onu bir bütün olarak tutma ihtiyacımızı. Eğer hâlâ tapınak çocuklarıysak, bunu unutmama izin veremem. Sen de unutamazsın."

"Ashok," dedi Priya kasıtlı olarak, "bana aileden biri gibi davranan son kişiydi."

Bir vuruş. İki.

"Peki," dedi Bhumika kontrollü bir sesle. "Eğer böyle hissediyorsan, öyle hissediyorsundur."

"Bhumika, ben *tam anlamıyla* senin hizmetkarınım."

"Peki başka ne olabilirsin? Belki de uzun zamandır kayıp olan kardeşim? Uzak bir kuzen? Seni evlat edinmem zor, değil mi? Generalin karısı olmak - generali kullanmak - bazı fedakârlıklar gerektirir. Hep öyle olmuştur."

Gölgede bile -sangamda bile- Bhumika'nın eli bilinçli bir düşünce olmaksızın onun beline doğru kayıyordu. Priya garip bir şekilde utandı. Gözlerini kaçırdı.

Neden birbirimize karşı hep bu kadar çirkiniz?

"Her neyse," dedi Priya aniden. "Zehirlenmesini sona erdirmek ve iğne çiçeğini tamamen durdurmak istiyorum. Ama ona şarabı veren ben değilim."

Bhumika parmaklarıyla hafifçe vurdu. "Kendini o kişi yapabilir misin?"

"Pramila hizmetkârları pek düşünmez." Priya kollarını kavuşturdu. "Ve kesinlikle beni de pek düşünmüyor."

"Ama sana ihtiyacı var," dedi Bhumika.

"Onun benden çok daha fazlasına ihtiyacı var. Ama evet."

Bhumika sanki bir karara varmış gibi başını salladı.

"Prensesi hayatta tutun," dedi Bhumika. "Sadece biraz daha. Senden tek istediğim bu, Priya. Ashok'la ne yaparsan yap..." Başını iki yana salladı. "Sadece bunu benim için yap. Hepsi bu."

Sonra Bhumika iki elini birden uzatıp Priya'yı şiddetle suyun altına itti.

Priya nefes nefese uyandı.

Malini yanındaki karyola üzerinde derin bir uykuya dalmıştı. Güneş doğmaya başlamıştı. Ve Priya, Bhumika'nın gözlerindeki çakmaktaşının anısı olmasa bunun bir rüya olduğuna neredeyse inanacaktı. Kanında şarkı söyleyen ve kıvrılan sihir.

Yerdeki çizgiler yıldızların taklidine dönüşmüştü.

MALINI

Malini gittikçe hastalandığının farkındaydı. Kendini konuşturmak giderek daha da zorlaşıyordu. Sessizlik daha basit, daha kolaydı. İğne çiçeği karanlık bir havuz gibiydi, onu sarıyor, dilinin üzerine bastırıyordu.

Günler geçti. Priya'dan yanında kalmasını, isterse yanına uzanmasını istemişti ve Priya da bu isteği içtenlikle kabul etmişti. Priya sık sık Malini'nin yanına oturur ve ona hikâyeler anlatırdı: daha çok yaksa hakkında, ama aynı zamanda çocukluğundan kalma aptalca, anlamsız hikâyeler. Bir keresinde Malini'ye, fare arkadaşlarından kendisini bağlayan ipleri ısırarak bir avcıdan kurtarmalarını isteyen bir filden bahsetmişti.

"Fareler ve filler aynı dili mi konuşuyor?" Priya hikâyenin yarısına geldiğinde Malini sordu.

"Delik deşik etme," diye azarladı Priya. "Her şey gerçekten mantıklı olmak zorunda mı leydim? Bu çocuklar için bir masal."

"Bence bu adil bir soru," dedi Malini. Sesinin ince ve yorgunluktan kısık olduğunun farkındaydı ama Priya kaşlarını çatarak alay edince gülmeyi başardı. "Şimdi, senin bir fil boyutunda, benim de bir fare boyutunda olduğumu hayal et. Gerçekten sohbet edebilir miydik?"

Priya, "En azından hikâyelerimin ne kadar aptalca olduğunu söylemeye korkuyorsun," dedi.

Ama Malini'nin hastalığı arttıkça, hikayeler de azaldı. Çoğu zaman, Malini kâbuslardan uyandığında Priya'yı yerde charpoy'unun yanında uyuklarken, başını kollarına yaslamış ve vücudunu yan yatırmış halde buluyordu.

Bir gece, karpuzun kaydığını hissetti; kavisli sırtının arkasındaki çerçevenin gıcırtısını duydu.

Malini'nin nefesi kesildi. "Priya?" diye fısıldadı. "Ben buradayım."

Malini arkasını döndü. "Rüya görmüyor muyum?"

"Hayır," dedi Priya. "Hayır, leydim."

"Bu çok iyi." Malini'nin sesi biraz boğuk çıkmıştı. Parmaklarını bambu örgüsüne doğru kıvırdı ve Priya'nın parmaklarının kendi parmaklarını yansıttığını gördü, Priya'nın parmak eklemleri ile kendi parmak eklemleri arasında yarım nefeslik bir mesafe vardı. Malini onun yüzünü zar zor seçebiliyordu. Gecenin karanlığında Priya'nın teni hayalet gibi karanlık görünüyordu, ağzı ve çenesi gölgede kalmıştı.

Belki de iğne çiçeğiymiş Malini'ye Priya her an yok olacakmış, bir mum alevinden çıkan duman sarmalı gibi çözülecekmiş gibi hissettiren. Malini uzanıp tenini hissetmek istedi; sağlam parmakların ve pürüzsüz tırnakların güvencesi, parmak eklemlerinin dalgalanması ve şişmesi, hepsi gerçek ve yaşamın kanıtı.

Ama yapmadı. Kıpırdamadan durdu ve Priya'nın nefesini dinledi; Priya onu izlerken o da Priya'nın gözlerinin akını izledi.

"Leydi Pramila sizden neden nefret ediyor leydim?" Priya aniden sordu.

"Pramila bugün size bir şey mi söyledi?"

Priya başını salladı. "Hayır, leydim."

Malini, "Hapishane müdürleri her zaman mahkumlarından nefret eder," dedi.

"Size verdiği tepki, bir gardiyanın bir mahkuma verdiği tepkiden ibaret değil bence."

"Öyle değil mi?" Malini kaşlarını çatı. "Öyle olduğunu sanıyordum. Ne de olsa güç herkesi canavarlaştırır. En azından biraz."

Priya'nınağız döndü aşağı at ve Köşeler. O Belki de endişeli görünüyordu. Bu iyiydi.

"Lütfen leydim," dedi. "Yardım etmek istiyorum."

Malini Priya'nın merhametini istedi. Priya'yı kendisine bağlamak istiyordu. Bir müttefike *ihtiyacı vardı*. Priya'nın önünde zaten savunmasız davranmış, onu kendine çekmiş, sırdaşı yapmıştı. Şimdi bunu bir kez daha yapmak zorundaydı. Ama ah, bunu yapmak zordu: İğne çiçeğinin ağırlığıyla kendini konuşturmak. Kelimeleri dökmek. Hepsi zordu ve acıtiyordu.

Uzun bir sessizlik anı yaşandı, Malini'nin

güçlendi ve dirseklerine kadar yükselerek kaydı. Saç perdesinin ardından Priya'ya baktı, keşke onu daha iyi okuyabilseydi, keşke kendi zihni zehirle daha az kundaklanmış olsaydı.

"Kızı benim arkadaşım," dedi Malini. "Bekleyen leydim. Ateşin başına geçti -her iki leydim de öyle yaptı- ve ben reddettim. Pramila bunu affedemez. Bir yanı içtenlikle bunun kızı için bir onur olduğuna inanıyor. Ölümsüzlüğe bir yükseliş. Bir yanı da gerçeği biliyor: Ateşin benim cezam olduğunu. Kızı benim yüzümden yanarak ve acı çekerek öldü. Ve ben tüm hatalarıma rağmen yaşamaya devam ediyorum ama kızı edemiyor. Bunların hiçbirisi onun affedebileceği şeyler değil."

Priya gözle görülür bir şekilde yutkundu ve Malini'nin pozisyonunu yansıtmak için yer değiştirdi. "Neden seni çıkarmak istedi?" Priya sordu. "Kardeşin."

Malini'nin söyleyebileceği çok şey vardı. *Ona ihanet ettim. Onu tahtından indirmeye çalıştım. Onu çok net gördüm ve bunun için benden nefret etti. Ama bunlar şu anda ona yardımcı olacak gerçekler değildi. Hangi gerçek yardım edebilirdi ki?*

Malini saçlarını geriye taradı ve Priya'nın gözleriyle buluştu. "Çünkü ben saf değilim."

Priya'nın gözleri hafifçe büyüdü.

Sor bana, diye düşündü Malini, gözlerini Priya'nın bakışlarından ayırmadan, *beni iffetsiz yapan nedir? Eğer yeterince cesursan, sor bana.*

Ama Priya yapmadı.

"Özür dilerim leydim," dedi onun yerine.

"Pramila ateşte ölmemi istiyor," diye karşılık verdi Malini. "Bazen hasta yatağımın yanında oturur ve bana ölümsüzlüğün ne kadar mutluluk verici olacağını söyler. Ve -bazen- yanmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmemi ister. Ben de hayal ettim. Ve yapıyorum, Priya. Yapıyorum, yapıyorum ve yapıyorum."

Malini'nin sesi titreyince Priya irkilerek elini uzatmak istediğinde, Malini eliyle onu uzaklaştırdı. "Hayır," diye devam etti. "Ben teselli edilmek istemiyorum." Birdenbire titremeye başladı, keder ve öfke içinden akıp gidiyordu ve kendisine dokunulmasını istemiyordu. Bu çok fazla olurdu. Cildi zaten hislerle doluyken bu çok fazla olurdu. Sığ bir nefes. Ellerini indirdi. "Pramila onu seçeceğimi düşünüyor. Ateşi. Yanmayı. Ama belki de iş o noktaya gelmeyecek. Eğer biraz daha zayıflarsam, olmayacak."

"Hayır," dedi Priya. "Sanırım hayır."

"Artık biliyorsun," dedi Malini. "Beni affetmeni rica ediyorum."

Sana acılarımı anlatıyorum ama yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Bunu bilmeni istiyorum, Priya."

İşte. Gerçek bir gerçek, yalın ve çıplak.

Malini, Priya'nın önünde kalbini açıp içini dökmüş, ona geçmişiyile ilgili çirkin ve hassas, metal ve tatlı her şeyi anlatmıştı. Ve Priya...

Priya ona dokunmadı ama elini Malini'nin elinin yakınında tuttu. Gözlerini Malini'den ayırmadı. Sabit ve emin.

"Size birçok kez söyledim leydim," dedi Priya. "Ben sadece bir hizmetçiyim. Benden özür dilemeyi aklınızdan bile geçirmenize gerek yok."

"Ama bunu düşünüyorum Priya," dedi Malini. "Hepsi bu kadar."

Pramila gündüzleri onu ziyarete geliyordu. Malini bunu sadece öğle güneşinin sıcaklığından ılık ılık uyandığı için ve Priya'nın sesi onu uykusundan uyandırdığı, uyuşturulmuş uykunun derin havuzundan, odanın etrafında tembelce eğildiği ama hala *düşünebildiği* neredeyse uyanıklığın sığılıklarına kaldırdığı için biliyordu. Pramila bir tahta gıcirtısıyla kömürlüğün kenarına yerleşirken hâlâ duyabiliyordu.

"Dinleniyor leydim," diyordu Priya. Malini gözlerini kapalı tutuyordu, nefes alış veriş sabitti. "İsterseniz onu uyandırmaya çalışabilirim ama mışıl mışıl uyuyor."

Pramila onaylar gibi bir ses çıkardı. Boğazını temizledi. "Yüzün," dedi Pramila. "Acıyor mu?"

Bir duraklama oldu.

"Hayır leydim," diye yanıtladı Priya.

"Sana vurmamalıydım," dedi Pramila sert bir sesle. "Daha önce hiçbir hizmetçimi dövmedim. Bu benim altımda. Ama burada, bu yerde..." Parmaklarını sert bir şeyin üzerine vurdu. Annelerin Kitabı belki de. "Prenses bana kendimi unutturuyor."

Malini gözlerini açmadı. Açmayacaktı. Seslerini duymak yeterliydi.

"Belki de onu biraz sevdiğini sanıyorsun," diye devam etti Pramila. "Senin gibi alçakgönüllü ve görgüsüz biri için göz kamaştırıcı bir metres. Ama o herkesi kullanır kızım. Beni bile. Muhafızları neden ondan uzak tuttuğumu sanıyorsun? Bu sadece dindarlıktan öte bir şey. Onun güzel yüzüne aldanıp

tatlı sözler. O manipülatif bir çocuk. Ne söylerse söylesin, onun ayaklarının altındaki topraktan daha fazlası olmadığını unutma. Bir dahaki sefere senden küçük bir iyilik istediğinde bunu hatırla." Sesi alçaldı. "Bir dahaki sefere beni öfkeliendirdiğinde bunu hatırla."

"Hanımefendi. Ben ona hayran değilim," dedi Priya, sesi kesilerek. "Sadece bu pozisyonu korumam gerekiyor hanımefendi. İlgilenmem gereken, bana güvenen insanlar var. Ne itibarımı ne de gelirim kaybedemem."

"Prenses sana ne derse desin, kalıp kalmayacağına karar verecek olan benim," dedi Pramila, sesinde onaylayan bir tonla. "Talihsiz bir hata dışında iyi bir işçi oldun. Kime itaat etmenin daha... ihtiyatlı... olduğunu hatırladığın sürece hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

"Oh, teşekkür ederim," dedi Priya. "Çok teşekkür ederim, Leydi Pramila."

Malini, Priya'nın ayak seslerinin yere vurduğunu ve yaklaştığını duydu.

"Lütfen size daha fazla yardımcı olmama izin verin, Leydi Pramila. İzninizle... akşamları çalışma odanızda tütsü yakabilirim, havayı tatlandırmak için. Ya da en sevdiğiniz yemekleri yapabilirim, eğer malzemelerimiz varsa? Ve prensese ilaçlarını verebilirim. Zaten ona akşam yemeği götürüyorum. Uyumadan önce ona şarap da vermek sorun olmaz." Priya durakladı. Sonra ekledi: "Bana güveniyor. Telaşlanmayacaktır."

Bir an sessizlik oldu. Pramila kıpırdandı; sarisinin ipeği etrafında hışırdadı.

Pramila duraksayarak, "Senin inandığının ve mantıklı olanın aksine, prensesi seviyorum," dedi, sanki kelimeler ağzından zorla alınıyormuş gibi. Bir bakıma öyleydi de. Sesi titriyordu. "O istemese bile, onun için en iyisini isteyecek kadar seviyorum onu."

"O zaman bu yükü senden almama izin ver," dedi Priya. "Lütfen."

"İyi," dedi. "Kime sadık olduğunu hatırladığın sürece sorun yok."

"Elbette hanımefendi. Yararlı olmak için her şeyi yaparım," dedi

Priya ciddiyetle.

Malini gözlerini birazcık açtı. Görüşünün ince hilalinde, Priya'yı gördü; geniş gözlü ve kurnaz olmayan yüzüyle, elini uzatmıştı ve Pramila iğne çiçeği şişesini onun avucuna yerleştiriyordu.

Alacakaranlık çöktü. Pramila, Malini'ye anneler hakkında ders vermek için geri döndü. Malini, Priya'nın ne yaptığını merak ederek kapıyı izlerken yarı dinliyordu. Dökülen

Malini'nin şarabının içine bir doz iğne çiçeği mi? Ya da belki de Malini'nin hızlı ve acısız bir şekilde ölmesi için tüm şişeyi içine boşaltmak?

Mümkün değil. Ama yine de hayal etti.

Priya Pramila'yı selamladı ve odaya girdi. Pramila gitmek için ayağa kalktığı anda Priya konuştu.

Priya Malini'ye, "Leydi Pramila ilacınızı temin etme görevini bana verdi," dedi. Sonra da onay istercesine Pramila'ya yan yan baktı. Pramila başını salladı ve Priya diz çökerek sürahiyi avuçlarının arasında tuttu.

Malini ona baktı. Sonra Priya'ya baktı.

"İğne çiçeklerinden yapılan ilaçlarla ilgili bir şeyler biliyorum," dedi Priya, sesi kısık. Kapının yanında duran Pramila'nın onu duymuş olması pek mümkün değildi.

O kahverengi gözlerde, şarabı zehir yerine bir armağanmış gibi, avuçlarının arasına aldığı değerli bir şeymiş gibi uzatışında bir mesaj vardı.

Güven bana, dedi yüzü.

Müttefik edinmenin sorunu buydu. Bir noktada, kaçınılmaz olarak, bir karar verilmesi gereken bir an gelirdi: Bu kişiye güvenilebilir miydi? Sadakatleri kazanılmış mıydı? Cömertlikleri gizli bir bıçak için paravan mıydı?

Malini seçimini yaptı. Olması gerekenden daha kolaydı.

"Öyle mi?" Malini de aynı yumuşaklıkla cevap verdi. "Şey. Olduğu gibi, ben de

I."

Priya'nın gözleriyle buluştu. Ortak bakışlarını bozmadan, Priya'nın sürahi ve derin içti.

RAO

Rao idamları ve yakılan kadınları duyduktan sonra Prem'le oturdu ve üç şişe şarabı acımasızca, metodik bir şekilde içti.

Prem'in bu yüzden onunla alay etmemesi, sadece gözlüklerini çıkarıp Rao'nun ona yaslanmasına izin vermesi ve Rao'nun ancak geveleyerek cevap verebildiği, gençliklerine dair abuk sabuk hikâyeler anlatması onu acı bir şekilde rahatlatmıştı.

"Hatırlıyor musun," dedi Prem, "sen ve Aditya teyzemin düğünü için dans etmeyi öğrenmeye çalışmıştınız? Hatırladın mı?" Prem içkiyi çoktan bırakmıştı ve piposunu tütürüyordu, yüzü tatlı kokulu bir duman bulutuyla kaplıydı. "Gerçekten bok gibiydiniz. İkiniz de. Aditya gözünü morarttığında inanmamıştım."

"Geleneksel bir Saketan dansıydı," diye mırıldanmayı başardı Rao, oda etrafında baş döndürücü bir şekilde dönmeye devam ederken bile. "Daha önce hiç sopalarla dans etmemiştik."

"Kılıç kullanmaktan pek farklı değil, değil mi? İyi olman gerekirdi."

Hiç de kılıç kullanmak gibi değildi. Sorun da buydu zaten. İkisi de sakardı, beceriksizdi, danstan çok bursa ve silahlara alışkındı. Ve Aditya ikiz dans sopalarını kılıç gibi savurmaya çalışmıştı. Rao'nun suratına o şekilde vurmuştu.

Aditya morarmış gözü için çok özür diledi. Özür *dilemeliydim*.

daha mantıklı olduğunu söylemişti, o şehit, ciddi haliyle. Üzgünüm, Rao. Daha çok çalışmalıyım. Bir duraklama. Muhtemelen tek başıma.

Rao, başını Prem'in şal örtülü koluna yaslayıp altında Prem'in omzunun yükselip alçaldığını ve nefesiyle birlikte hareket ettiğini hissederken Prem'e de aynı şeyi söyledi. Prem doğru yerlerde mırıldandı ve güldü ve Rao sonunda sessizleşerek gözlerini kapattı. Oda hâlâ dönüyordu. Daha sonra muhtemelen hasta olacağını fark etti. Ama umurunda değildi.

"O nasıl?" Lata'nın sesi.

"Oh, iyi, sanırım." Prem'in sesi her zamanki gibi hafifti. "Yakında uyuyacak."

Lata oturdu; giysilerinin hışırtısını, vücudunun gümbürtüsünü duydu. -Rao'nun bilinci gidip gelirken Prem'le alçak sesle konuşmaya başladılar.

"... kutsal orman," diyordu Prem. Sesi kısıktı. Prem piposunun külünü temizlerken Rao piposunun tıkırtısını duydu. "Bunun doğru olduğuna inanıyorsan söyle bana."

Lata bir süre sonra, "Ahiranyiler yaksa öldüğünde, kurbanlarının bu ağaçları yarattığına inanıyor," dedi. "Odunlarının yaksa'nın gücüyle dolu olduğuna inanıyorlar. Benim inandığım şeye gelince, onun ne yapabileceğini kim bilebilir ki?"

Prem'in başkalarının inançlarıyla ilgilenen bir adam olduğunu hiç düşünmemişti, diye düşündü Rao uykulu uykulu. Belki bir gün, bütün bunlar sona erdiğinde Prem'i Alor'daki en eski kutsal bahçelere götürmesi gerekecekti - ağaçların canlı gövdelerine kazınmış eski kaderlerin okunabildiği bahçelere. Belki Prem bundan hoşlanırdı. Rao'nun ona sorması gerekecekti.

Sonra uyku onu aldı ve başka bir şey duymadı.

Ertesi gün zonklayan bir baş ve yün gibi bir dille uyandı, bunların hiçbirini beklenmedik şeyler değildi. Sadece bir sabah için kendini hasta hissetmesine izin verdi.

Sonra Malini'nin serbest kalmasını sağlama görevine geri döndü.

Prem'in kendisinden ödünç aldığı soluk yeşiller ve maviler içindeki giysileriyle bir Saketan lordu gibi giyinirken Prem sessiz bir yargıyla ona baktı. Omuzlarına bir şal sararken Prem, "En azından yanına bir kırbaç al. İstersen adamlarımdan birinden ödünç alabilirsin."

gibi." Kapıda duran iki muhafızı işaret etti, ikisi de bu fikri hoş karşılamış gibi görünmüyordu.

Rao başını salladı.

"Hiçbir Saketan soylusu silahı olmadan bir yere gitmez," dedi Prem.

Kural olarak hiçbir Aloran prensi silahsız bir yere gitmezdi. Ama Rao incelik uğruna çakramlarını ve hançerlerini bir kenara bırakmıştı. Bunu gayet iyi bilen ve sadece Rao'yu iğnelemeye çalışan Prem'e söylemedi.

"Herhangi bir yer mi?" Rao kuşağını bağlayarak tekrarladı. "Bu kadar çok içtiğine göre, hâlâ tüm uzuvlarına sahip olmana şaşıyorum."

Prem alaycı bir tavırla, "Biz her durumda savaşmak üzere eğitildik," dedi. "Buna sarhoşluk da dahil."

"Yine de bir tane taşımamayı tercih ederim. Ayık olsam da olmasam da kendimi onunla savunmaktansa kendi elimi kesmem daha olası."

"Sana öğretmeliyim. Repertuarını genişlet."

"Belki sonra," dedi Rao. Lata bekliyordu ve sabırsız görünmese de, kaşlarında gecikmeden pek memnun olmadığını gösteren hafif bir kavis vardı.

Kendilerini eğlence evinden, görüşecekleri lordun yaşadığı geleneksel Ahiranyi konağına taşıyacak tahtırevanlar kiraladılar. Hizmetkârlar onları lordun alçak bir divanda yastıklarla desteklendiği kabul odasına götürdü. Kafesli pencerelerin yanındaki saksılarda özenle dizilmiş canlı kırmızı zambaklar vardı. Bir saksı divanın yanında duruyordu; yaşlı adamın soluk cübbesinin ve bacaklarına serilmiş beyaz battaniyenin yanında renk cümbüşü oluşturuyordu.

Lata, Ahiranyi soylularından destek ve himaye gören şehirdeki bilgeler aracılığıyla ince araştırmalar yaparak bu tanışmayı ayarlamıştı. Bir bilgenin sohbetine değer veren ve her bilgenin yanında taşıdığı ilimden bir şeyler öğrenmeye çalışan insanlar her zaman vardı. Bu adam, Lata'nın öğretilerine ilgi duyduğunu ifade eden ve onunla ve hamisiyle tanışmak isteyen, eski bir Ahiranyi soylu ailesinin son erkek evladı olan Lord Govind'di.

Bugün, Rao o hamiydi: Lord Rajan, Prem'in kuzeni ve bilimsel eğilimleri olan bir Saketan soylusu. Lata'yla birlikte Lord Govind'e selamlarını ve saygılarını sunarken bunu kendisine hatırlattı.

Lata, Rao'nun yanında divanın yanında diz çökmeden önce zarif bir selam verdi. Yanında hediyeler getirmişti: kendi eliyle yazdığı, ipekle ciltlenmiş kitaplar. Rao, fener ışığında saatler süren bu kadar büyük el yazmalarını tamamlamasının ne kadar zaman alacağını tahmin edemiyordu ama kitapları isteyerek uzattı. Bunu yaparken kitapların içeriğini -topladığı masalları, kaydettiği ve incelediği felsefeleri- Lord Govind'in çok hoşuna gidecek şekilde anlattı.

"Bunlar mütevazı bir hediye lordum," dedi. "Ama yine de, bursumda olan ilginizi büyük bir sevinç ve ilgiyle duyan hamim Lord Rajan'dan bir hediye."

"Ah, patronunuzdan bir hediye! Anlıyorum, anlıyorum. Ne kadar cömertsiniz Lord Rajan," dedi Govind nazıkçe ve titreyen elleriyle ipek ciltli kitapları Lata'dan aldı. Kitapları kucağına yerleştirdi ve zayıf parmaklarını saygıyla ipeğin yüzeyine bastırdı. Bunu yaparken Rao, Govind'in yalnızken bu kitapları nasıl okuduğunu hissetti: yavaşça, her sayfanın tadını çıkararak, kırılğan sayfaları korumak için sırtını kavrayarak.

"Bilgi paha biçilemez bir şey," diye devam etti Govind. "Ama bunları yaratmak için harcanan saatler, ölçülebilir değeri olan madeni paralar değerindedir ve bunu daha da takdir ediyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, bilge." Lata başını öne eğerek Govind'in övgülerini kabul etti.

"Bu kadar cömert olmanıza ne sebep oldu Lord Rajan?"

Rao gülümseyerek, "Pek çok şey var Lord Govind," dedi ve sözlerine biraz da olsa Saketan aksanının karışmasına izin verdi. Ne de olsa gerçeğe yakınlık önemliydi. "Ama bir bilim adamını memnun etmenin verdiği haz küçümsenemez."

Govind hafifçe homurdandı. "Parijatdvipan lordları Ahiranya'yı entelektüel konuşmalar için nadiren ziyaret ederler."

"Bana öyle söylendi," dedi Rao. Lord Govind'in Prem ve çevresinin bir genelevde yaşadığını bilip bilmediğini merak etti. Sormamaya karar verdi.

Lord Govind, "Buraya Ahiranya sınırlarının ötesinde uygunsuz sayılabilecek şeyler yapmak için geliyorlar," diye devam etti. "Örneğin, Saketalıların evli olmadıkları genç kadınlarla seyahat etmeyi uygun bulduklarını sanmıyorum. Yanınızda refakatçi olarak hiç yaşlı kadın getirmediğiniz mi Lord Rajan? Utanç verici."

Ah. Rao bu uygunsuzluğu düşünmemişti bile, düşünmesi gerektiği gibi değil. Odada kendisine eşlik edecek hizmetçiler olacağını düşünmüştü.

Ama Lord Govind, Lata ve Rao'nun gelişi üzerine hizmetkârları kovmuştu. O ve Prem, Lata'yla o kadar çok seyahat etmişlerdi ki, onunla yalnız kalmanın tuhaflığı çoktan hafiflemişti.

Rao kendisine rağmen yüzünün ısındığını hissetti. Gülümsemesini sabit tutmak, onu bir maske olarak takmak cazip geliyordu, ama bunun yerine yüzünün ciddileşmesine izin verdi ve bu konuşmanın dikenli kenarlarını tıraşlamak için ihtiyaç duyacağı türden kelimeleri ve cümleleri topladı.

Ama önce Lata konuştu.

"Kendi öğretmenim Lord Rajan'ın kız kardeşini eğitti," dedi Lata. "Bu da bizi burslu bir aile yapıyor lordum."

"Burslu kuzenler mi?" Govind kaşlarını kaldırarak sordu.

"Bir bilgeyi paylaşan öğrencilerin bağı bizim için kan bağından daha büyük olabilir," dedi. "Ya da pek çok bilge buna inanır. Benim gözümde, onun yanında olmak tamamen onur vericidir."

"Peki ya toplumun gözünde?" Lord Govind mırıldandı, titreyen sesinde azarlayıcı bir şeyler vardı.

Lata gülümseyerek, "Parijatdvipa birleşik değerler imparatorluğu değil lordum," dedi.

"Gerçekten de öyle. Gerçekten de öyle değil." Govind'in gözlerinde kurnaz bir bakış vardı. "Eh, bu beni ilgilendirmez," diye ekledi yumuşak bir sesle, sanki bunu kendi işi *haline* getirmemiş gibi. "Sanırım benden bir şey istiyorsunuz Lord Rajan. Belki de kurnazlık yapmak niyetindesiniz. Ama ben yaşlı bir adamım. Artık böyle oyunlara tahammülüm yok."

Lord Govind kesinlikle yaşlı ve zayıf olmasına rağmen, Rao onun siyaset için sabrı olmadığını düşünmüyordu. Ama Rao bunu söylemedi. Olması gereken bir lordun -kılıç yerine kalem ve mürekkep kullanmaya alışkın bir lordun- titizliğiyle ellerini önünde kavuşturarak dik oturdu ve öne doğru eğildi. Konuştu.

"Bilge bir adamın tavsiyesini istiyorum, Lord Govind. Siz benim büyüğümünüz, Ahiranya'nın çoğu zaman çalkantılı olan siyasetini yakından bilen birisiniz. Ahiranya'nın siyasetini biraz daha iyi anlamak istiyorum." Bu sözler bir riskti. Ama Lord Govind korkudan donup kalmayınca, Rao onu bir hain olarak naibin huzuruna çıkaracakmış gibi tepki vermeyince, sadece ilgiyle gözlerini hafifçe kısıncı, Rao devam etti.

"Anladığımız kadarıyla şairleri finanse eden Ahiranyi soyluları var. şarkıcılar.

Kâtipler ve bilgeler. Ve... diğer asiler."

Govind, Rao'ya sahte bir yumuşaklıkla, "Sanatı finanse etmek bir isyan olmamalı," dedi. "Bu yalnızca bir kültür işareti olmalıdır."

Rao, "Ahiranya'daki isyancılar sadece şiir yazmıyor ya da şarkı söylemiyor," dedi. "Saketa'da da bazı şeyler duyuyoruz. Şiddetli direnişin farkındayız. İmparatorluk için önemli olan tüccarların ve soyluların öldürüldüğünü biliyoruz." Durakladı, tam da şu anda olması gereken adamı düşündü. "Üçümüz de ilimle ilgileniyoruz lordum, öyle değil mi?"

Govind onaylamak için başını eğdi.

"O halde akademisyenler olarak konuşalım," dedi Rao. "Teorik olarak, gerçekten yapabileceğimiz ya da yapamayacağımız şeylerle hiçbir ilgisi olmayan kavramlardan."

"Bir anlayış paylaşıyoruz," diye mırıldandı Govind. "Devam edin, Lord Rajan."

"Teorik olarak, burada büyük bir öfke var. Ahiranya'da aç insanlar, dilenciler gördüm lordum. Saketa'dakinden çok daha fazla."

Rao aslında Saketa'ya hiç gitmemişti ama Prem, Ahiranya'daki hasta insanların sayısına, yoksulluğun boyutlarına dikkat çekmişti. Ve kesinlikle Rao'nun Alor ya da Parijat'ta tanık olduğundan çok daha fazlaydı. "Bu durum isyancıların şiddetini anlaşılır kılıyor. Bazıları için sempatik."

"Öfke," diye tekrarlardı Govind. Öksürürken kendi boğazına masaj yaptı. "İsyancıların şiddetini körükleyen şeye *öfke* demek için Ahiranya hakkında sık bir anlayışa sahip olmalısınız."

"O zaman doğru adı ne olmalı?" Rao sordu.

"Ahiranya'da birleşik bir isyan olmadığını anlamalısınız," diye yanıtladı Govind. "Her isyancı grubun yöntemleri farklı. Ama hepsini birleştiren bir vizyon, öfke değil. Bir rüya."

"Ne hayal ediyorlar lordum?"

"Üçümüzün paylaştığı bilimsel çıkarlar uğruna, şunu varsayacağım: Parijatdvipa'nın her şehir devleti, her soylu, kral ve prens, kadim yeminlerle İmparator Chandra'ya bağlıdır. Ancak Ahiranya yeminle veya seçimle bağlı değildir. Ahiranya fethedilmiş bir ulustur. Bu yüzden elbette topraklarımızdaki tüm isyancılar özgür bir Ahiranya'nın hayalini kurarlar."

"Ama özgürlüğün ne anlama geldiği sanırım daha karmaşık bir soru," diye mırıldandı Lata.

Govind başını eğdi. "Ve böylece, asi rüyasını paylaşan Ahiranyi soyluları, bunu istedikleri gibi finanse ediyorlar. Bazıları özgürlüğün

öldürmek. Bazıları sanatta bir yol arar."

Peki sen hangi yoldan gideceksin? Rao düşündü. Kan arayan isyancılarla bağlantın var mı? Bizimle ittifak kurup prensesimizin özgür kalmasını sağlayabilir misin?

Rao bunun yerine kibarca, "İlginç," dedi. "Özgür bir ülke hayali -Takdire şayan." Bir süre bekledikten sonra nazikçe ekledi: "Farklı bir dünya hayali kuranlar sadece Ahiranyiler değil."

O zaman söyleyebilirdi: Parijatdvipa'da tahtta farklı bir imparator görmek isteyen pek çok kişi vardı; Parijat'ın yüce olduğuna inanan bir imparator tarafından ezilen bir imparatorluk yerine, neşeli bir birlik imparatorluğu hayal eden pek çok kişi. Ama Govind alay etti, zayıf bir şekilde yastıklarına yaslandı ve elini sallayarak Rao'yu susturdu.

"Gerçekten de öyle. Ancak sınırlarımızın ötesinde olanlar beni pek ilgilendirmiyor. Doğrusu, sınırlarımız içinde olanlar bile artık beni eskisi kadar ilgilendirmiyor. Hayaller hayaldir," dedi. "İnanç ve idealler üzerine kurulu bir vizyonun sınırlarını uzun zaman önce öğrendim. Ve tehlikeleri."

Adam başını sallarken bile Rao, "Lord Govind," dedi.

"Siz genç bir adamsınız Lord Rajan ve gençler bir şeylere inanır. Çoğu zaman onlar için ölürler. Onlar için öldürürler. Naip kadınları yaktı, Ahiranyi kadınlarını, duydun mu?"

Rao yutkundu. İfadesini sakın tuttu. "Yaptım, Lord Govind."

"Naip, yüksek ideallere hizmet ederek doğru davrandığına inanıyor muydu? *Birileri* kesinlikle inanıyordu," dedi Govind ve Rao'nun, *birileri* derken *Lord Santosh*'u kastettiğinden hiç şüphesi yoktu. "Ama onun inanç eylemi hepimize mal olacak. O inancı uğruna öldürdü ve şimdi isyancılar da karşılığında daha azını yapmayacaklar. Eğer yaşlı bir adamın öğüdünü dinleyecekseniz, hala yapabiliyorken şehri terk etmenizi tavsiye ederim. Ahiranya'yı tamamen terk edin. Çabuk gidin. Sorunlarımızı unutun. Burada ne benden ne de başkasından yardım bulamazsınız Lord Rajan. İsyancılar tazminat olarak kan istediklerinde başka bir yerde olsanız iyi olur. Ve sanırım bu uzun sürmeyecek."

"Düşünmek mi, bilmek mi?" Rao incelikten uzaklaşarak sordu. Kalbi küt küt atıyordu.

Govind başını salladı ama cevap alamadı. Sonra gözlerini kapadı, belli ki unutulmayacak kadar yorgundu.

"Uzun zaman oldu," diye mırıldandı. "Uzun zamandır bu kadar çok konuşmamıştım. Kitaplar için teşekkür ederim, Lord Rajan, genç bilge. Bunlar gelecek zamanlarda bana neşe getirecek. Her ne olursa olsun. Ama sanırım

Şimdi dinlenmeliyim. Siz yola çıkmalısınız."

JITESH

Sıcak bir gece. Sivrisinekler vızıldıyor, cırcır böcekleri vızıldıyor ve haveli o kadar parlak yanıyordu ki şehrin ışıkla lekelenmiş siyahına karşı küçük bir ay gibiydi. Çok güzeldi ama...

Ruhlar, o yorgundu.

Bir esnemeyi bastırdı, sonra omzunda bir el hissedince irkildi. "Nöbet nasıl gidiyor?" Nikhil sordu.

"Oh," dedi Jitesh. "İyi, biliyorsun."

"Orada kesinlikle uyuyakalmıyordun." Nikhil'in sesi eğleniyordu. "En azından düzgün bir muhafız gibi görünmeye çalış. Bu özel bir gece."

Lord Iskar hem muson mevsiminin sona erişini hem de ilk çocuğunun doğumunu kutlamak için gösterişli bir kutlama düzenlemişti. İkinci karısı ona bir oğul vermişti, şişman ve sağlıklı bir bebektir, uğursuzluğu önlemek için el ve ayak bileklerinde gümüş zincirler ve anneler için alnında bir kül işareti vardı. Görünüşe göre anne ve oğlun sağlıkları yerindeydi ve Lord Iskar kutlama için meyve sepetleri ve güzel ballı hamur işleri hazırlatmıştı. Jitesh kutlama salonunun dışındaki konumundan, ahşap pencere kafesinden kürsüde oturan anne ve çocuğu ve yanlarında durup misafirlerini selamlayan gururlu Lord Iskar'ı görebiliyordu.

Ahiranya'nın tüm Parijati seçkinleri, ince ipekler giymiş, sarıklarında altın iğneler, boyunlarında inci ve yakutlardan oluşan geniş dizeler ile gelmişlerdi. Tek bir soylu Ahiranyi bile yoktu ama bu sürpriz değildi. Jitesh, Lord Iskar'ın bazı Lord Santosh'larla hızlı arkadaş olduğunu duymuştu.

Parijat'tan, imparatorun kendisine yakın olan ve görünüşe göre anavatanından olmayan insanları pek düşünmeyen biri.

"Dik dur," dedi Nikhil. "Komutan geliyor."

Ses tonu alaycıydı. Adamların hiçbiri yeni komutanlarından hoşlanmıyordu; o da Parijati'ydi ve Lord Iskar herhangi bir liyakat yerine yeni arkadaşını memnun etmek istediği için bu göreve getirilmişti.

Hem Jitesh hem de Nikhil işlerin böyle yürümesine alışkındı elbette. Lordlar ne yapıyorlarsa kendi çıkarları için yapıyorlardı ve normal halk da bunu kabullenmek zorundaydı. Ama onları en çok rahatsız eden adamın kendisiydi. Onlarla konuşmakta ısrar ediyordu. Onlarla *arkadaş* olmaya çalışıyordu.

"Politika hakkında konuşacak," diye mırıldandı

Jitesh. "Ruhlar bizi kurtarsın," diye inledi Nikhil.

Görünüşe göre, Huş Kabuğu Mantraları'ndan yasaklanmış bir ayet önceki gece alev analarına adanmış bir tapınağın üzerine kazınmıştı. Bunu gören hizmetçi, Jitesh ona sorduğunda *kan ve doğrulukla ilgili bir şey olduğunu* söylemişti. *Bilmiyorum. Sence şiire ayıracak vaktim var mıdır, Jitesh?*

Jitesh bunun büyük bir sorun olduğunu düşünmüyordu. Ne de olsa kelimeler silinip atılabilirdi. Ama komutan bu konuda çok öfkeliydi ve herkesin bunu bilmesini istiyordu. Adamları ne yazık ki tutsak bir izleyici kitlesiydi.

"Kimse şairler ve fahişeler için savaşa gitmez," diyordu Parijati komutanı yanındaki askere, Zaban'ı sert ve melodikti, sanki yurttaşları gibi mi yoksa mücevher damlayan ailesi gibi mi konuşmak istediğini bilmiyordu. "Ah, insanlar sızlanmayı seviyor, bu yeterince doğru, ama o kadınların yakıldığına sevinmeliler. Artık onlara tapılacak. Ölümsüzler." "*Ben olsam bu kadar nazik olmazdım*" der gibi burnunu çekti. "Cömert bir ölümdü, kafataslarının ezilmesinden daha iyiydi."

"Emredersiniz Komutanım," dedi yanındaki çilekeş asker.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu komutan. Jitesh'in yüz ifadesinin ekşidiğini, ağzının bir tarafa doğru kıvrıldığını anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. "Siz taşralılar, dünyanın nasıl olması gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

.."

Komutan aniden sustu. Jitesh neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

Bir şırıltı duyuldu. Jitesh neyin yanlış olduğunu merak ederek tekrar baktı.

Sonra komutanın boğazından çıkan bir bıçağın kabzasını gördü.

Yanında yürüyen asker boğuk bir dehşet çığlığı attı. Nikhil bıçağını bulmaya çalışırken Jitesh... orada öylece donakalmış, çatıdaki bir figürü görüyordu.

Adam onun önüne atladığında kusacağını sandı.

Suikastçı eski tarz bir Ahiranyi maskesi takıyordu, koyu maun rengindeydi ve maksimum çevresel görüş sağlamak için geniş göz yuvaları vardı.

"Kimse şairler ve fahişeler için savaşa gitmez." Kelimeleri yavaşça, düz bir şekilde tekrarladı. "Söylediğin bu değil miydi?"

Soylu komutanları kan kustu. Sonra yere yığıldı.

Maskeli adam eğildi, bıçağı çevirdi ve sonra çekip çıkardı. Komutan hareketsizdi.

"Gelin bakalım dostlar," dedi adam hoş bir şekilde. "Olduğunuzdan biraz daha hızlı hareket etmeniz gerekecek. Ahiranya'nın hainleri olabilirsiniz ama yine de benim halkımsınız." Bir adım daha öne çıktı. "Size adil bir savaş vermek istiyorum. Ve adil bir Ahiranyi ölümü."

Kuşağının arkasından bir el tırpanı çıkardı.

Nikhil sonunda kılıcını havada savurarak ileri atıldı.

Asi, kılıcının kavisinin altından kaydı. Bir dans kadar zarif bir hareketle Nikhil'in arkasına geçti ve boğazını kesti. Asi dönüp aynı orak bıçağını göğsüne sapladığında diğer asker çaresiz bir şekilde haykırdı.

Jitesh aptal değildi.

Döndü ve koştu.

Haveli'ye koştu, koridorda koştu, doğruca diğer iki muhafızın kollarına girdi. Onlara öyle sert bir yumruk attı ki, içlerinden biri nefes nefese kalarak küfretti. Onların ötesinde kutlamayı görebiliyordu - konukları, tanpuradan gelen hafif müzik sesini, fener ışığının titreşimini. Bağırarak için ağzını açtı.

Artık çok geçti.

İlk maskeli asi bir anda ortaya çıkınca bir çığlık duyuldu - gerçekten de havadan gelmiş olmalıydılar, çünkü sanki kalın ahşap kafesi *soyup açmışlar*, sis gibi kıvrımışlardı ve kesinlikle bu mümkün olamazdı - ve bir misafirin boğazını kesterler. Üç kişi daha ortaya çıktığında çığlıklar daha da yükseldi. Sonra bir tane daha.

Jitesh'i tutan muhafızlar bıraktı ve kılıçlarına uzandılar. Jitesh

olduğu yerde kaldı, dehşete kapıldı.

Kürsünün yanında Lord İskar kılıcını çekti, yüzü korkudan grileşmişti. Naip onun yanında duruyordu. Naip bir şeyler söylüyor, bağılıyor, kendi kılıcını çekiyor ve adamlarına ilerlemelerini işaret ediyordu. Jitesh isyancıların gelişigüzel hareket etmediklerini fark etti. Şehirdeki en zengin Parijati tüccarlarından birini öldürmüşlerdi. En güçlü vergi tahsildarının karısını. Sonra Lord Iskar'ın karısına doğru yürüdüler, kadın çığlık atarak çocuğuna sarıldı. Kocasının önüne geçti.

Jitesh bir bıçağın havada uçtuğunu ve önce Lord Iskar'ın boğazına saplandığını gördü. Ardından panik içinde kaçışan misafir kalabalığı bir dalga gibi üzerine çöktü ve Jitesh odanın dışına doğru itildi.

Panikten gözü dönmüş bir halde, tökezleyerek haveli koridorlarında koştu. Evin üst katlarından çığlıklar yükselmeye başladığını duyduğunda ve pencerelerde altın rengi ateşin ilk ipuçlarını gördüğünde bile koştu. Diğer muhafızlar yangını fark edip "Su, su!" diye bağıırken bile koştu.

Koştu. Ve sonra önünde biri durdu, yolunu kesti.

"İyi iş çıkardın," dedi maskeli bir figür. Bu daha önceki maskeli asi değildi. Sesi daha genç, gözleri daha açıktı. "İyi koşun. Seni izledim. Ama şimdi kıpırdamadan *duracaksınız*."

Koşmaya çalıştı ama sanki yer altından kayıyordu. Yere düştü. Donmuş bir halde, üstündeki figüre baktı.

"Teşekkür ederim," dedi asi. Kemerinden bir bıçak çıkardı. "Bu işleri çok daha kolaylaştıracak."

PRIYA

Bir bedeni terk etmek zehirli zaman alır. Yine de Malini hemen iyileşmiş gibi görünüyordu. Doğrudan uyuşukluğa dalmak yerine geceleri bir kez olsun uyanık kalmıştı.

"Bir fener yak," diye ısrar etti. "Yürümeyi denemek istiyorum."

Priya'nın normalden daha fazla lamba yağı kullandığını fark eden olmuş muydu? Mahaldeki kıdemli hizmetkârların fark edeceği bir şeydi bu. Bunun üzerinde dururlardı. Ama Priya burada kimsenin umursadığını sanmıyordu. Özellikle de Pramila'nın.

Malini destek almak için duvara tutundu ve odanın kenarında dengesiz ayakları üzerinde yürüdü. Priya, Malini'nin terk ettiği karpuzun üzerine oturmuş, prensesin ellerini taşa bastırarak yok edilmiş oymaların, yok edilmiş bir haritanın kenarlarını ve kıvrımlarını hissetmesini izliyordu. "Duvarlar sürekli değişiyormuş gibi geliyor," dedi Malini hafif bir kahkaha atarak, gözleri parlayarak. "Bu yerde yüzüyormuşum gibi hissediyorum, o kadar kararsızım ki."

"Duvarı bırakmayı denemek ister misin?" Priya sordu.

"Bunun akıllıca olduğundan emin değilim," dedi Malini. Yaksa'nın duvardaki kararmış resmine baktı. Sonra nefes verdi ve "Neden olmasın?" dedi.

Priya ayağa kalktı ve fener ışığının döküldüğü yere doğru yürüdü. "İşte," dedi, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatarak. "Bırak yardım edeyim."

"Teşekkür ederim," dedi Malini. İleriye doğru çekingen bir adım attı ve ellerini Priya'ninkilerin üzerine koydu. "Sanırım kendi başıma yürümek istiyorum."

"O zaman ellerimi seninkilerin altında tutmama izin ver," dedi Priya. "Sen dene

Yürüyün leydim, gerekirse sizi yakalamak için burada olacağım."

Elleri birbirine değmiyordu ama aynı havayı, aynı gölge düşüşünü paylaşıyorlardı; Malini birbiri ardına kararsız adımlar atarken Priya onun önünde geriye doğru yürüyordu.

Malini'nin gözleri onunkilerle buluştu, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"İyi gidiyorsun," dedi Priya cesaretlendirici bir sesle ve Malini'nin gülümsemesi derinleşti.

"Biraz öncesine göre başımın daha az döndüğünü hissediyorum," diye onayladı. "Düşmediğim için bana iltifat edileceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Hayatım nasıl da değişti." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Beni gerçek halimle hiç görmedin. Keşke görebilseydiniz. Eskiden Parijat'ta en güzel ipek sarileri giyerdim ve çiçekler saçlarıma bir taç gibi dolanırdı. O zamanlar çok güzeldim."

Priya yutkundu.

Hâlâ öylesin.

"Böyle giyindiğinizde hareket etmeniz gereken bir yol var," diye devam etti Malini, görünüşe bakılırsa umursamaz bir tavırla. "Davranmak zorunda olduğun bir yol. Benim şu anda yaptığım gibi kambur duramazsın. Başını eğemezsin. Zayıflık gösteremezsin. Güçlü görünmek zorundasın."

"Güçlü," diye tekrarladı Priya, odanın kıvrımına uymak için biraz dönerek. Malini de sanki dans ediyorlarmış gibi döndü. "Nasıl yani? Bir asker gibi demek istemiyorsun sanırım."

Malini güldü.

"Hayır, bir asker gibi değil. Güçlü gibi... Ah, belki de size göstermek daha kolay olur."

Malini omurgasını dikleştirdi. Başını kaldırdı, boynu zarif bir çizgiye dönüştü, gözleri birdenbire serinledi. Zarafetle hareket etti, Priya'nın, Priya'nın asla giymeyeceği türden uzun bir sarinin yere değdiği yerde dalgalanmasına neden olacağını söyleyebileceği ince bir tekmeyle ayaklarını kaldırdı. Bir an için tamamen değişmişti, dokunulmazdı ve evet güçlüydü. Ama bu Priya'nın daha önce güç olarak bildiği bir şey değildi.

Sonra Malini tökezledi. Priya hemen onun ellerini tuttu ve Malini'nin ağırlığını aldı. O kadar yakındılar ki, Malini'nin yüzü onunkine o kadar yakındı ki, nefesleri birbirine karıştı. Gözleri buluştu. Malini hafif bir kahkaha daha attı ve biraz geri çekildi. Priya da aynısını yaptı. Kalbi küt küt atıyordu.

Hâlâ el ele tutuşuyorlardı.

"Uzun zaman önce burası nasıl bir yerdi?" Malini sordu, sesi garipti. O bir

Belli ki az önce aralarında olanlardan dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ve etkili de oluyordu. Priya kendini soğuk suda ıslatılmış gibi hissetti. Malini *tapınak yanmadan önce* dememişti. Ama kastettiği buydu.

Priya gözlerini kapattığında burayı hayal edebiliyordu: yeşil ve mavinin zengin tonlarına boyanmış, kırmızı gözlü ve kırmızı ağızlı oymalar. Mavi zeminler ve duvarları tutan büyük sütunların üzerinde altın cilalar. Apliklerde renkli camdan fenerler. Gülüşen çocuklar. İnce, yumuşak ipekleri içinde yaşlılar.

Ama etrafına baktı ve hiçbir şey kalmamıştı. Sadece havadaki toz zerrecikleri ve yanmış, boş duvarlar. Sadece Malini onu izliyordu.

"İmparatorluk Mahal'i nasıldı?" Priya da karşılık olarak sordu.

Malini, Priya'nın ne yaptığını anladığını ama yönlendirilmeye hazır olduğunu belli eden sinsi bir gülümseme sundu.

"Çok güzeldi. Genişti. Her yerde bahçeler vardı, Priya. Çok güzel bahçeler. Küçük bir kızken nedimelerimle birlikte bu bahçelerde oynardık." Parmaklarını huzursuzca Priya'nın parmaklarında gezdirdi.

"Keşke bana kendinden bahsetsen," diye ekledi Malini. Sesi yumuşaktı. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Priya'nın boğazı aniden kurumuştı. "Ben mi? Ben pek ilginç biri değilim."

"Eminim öylesinizdir. Sana bunu kanıtlamama izin ver. Bir oyun." Sesi neredeyse alaycıydı. "Bana şu anda istediğin tek bir şeyi söyle, Priya."

"İstemek mi?"

"Evet. Ne istiyorsun? Gel, sıkıcı olup olmadığını test ediyorum."

Tehlikeli bir soru gibi gelmişti. Priya başını salladı ve Malini de kendi başını eğdi.

"Hadi ama," diye kandırdı Malini. "Herkes bir şey istiyor. Örneğin ben. Kardeşim Aditya'nın ben küçük bir kızken doğum günümde bana getirdiği tatlılardan istiyorum. Ladoo, ama daha önce yediğin hiçbir şeye benzemiyor, Priya. Gül şurubu ve şekerli bademle ıslatılmış, altın telkari ile tozlanmış. Oh, mükemmellerdi. Yıllardır yememiştım. Ne istiyorsun? Ne istiyorsun?"

"Şu anda sanırım o tatlılardan istiyorum," dedi Priya yarı ciddi bir ifadeyle. Gül şurubuna batırılmış bir ladoo kulağa çökmüş gibi geliyordu ve birden çökmüş olmak istedi. Lezzetli bir şeyler arzuluyordu.

"Hile yapma," diye azarladı Malini. "Kendi isteğinizi seçmelisiniz. Ve

yemek yok. Yiyecek seçtim."

"Bütün yiyecekleri
seçemezsin!"

"Toplayabilirim ve
topladım da."

"Saygısızlık etmek istemem ama," dedi Priya, hiç de saygılı olmayan bir ses tonuyla, "bu hiç adil değil."

"Sizi test eden benim. Testin parametrelerine karar vermek benim hakkım. Şimdi, devam et: Bana en çok ne istediğini söyle."

Priya kendini karmaşık bir insan olarak görmüyordu. Ama isteklerini de pek düşünmezdi. Ne istiyordu ki zaten? Kendini, geçmişini hatırlamak. Rukh'un birkaç yıl daha yaşadığını görmek. Ashok'un iyi ve... farklı olmasını. Onu sevebilmeyi. Ve Bhumika'yı. Bhumika'nın ona saygı duymasını istiyordu.

Bunlar Priya'nın itiraf etmek istediğinden daha büyük isteklerdi... ya da Priya bunları itiraf etmekte özgür olsa bile Malini'nin kesinlikle duymak istediğinden.

"Belki de senin gibi yürümeyi öğrenmek istiyorum," dedi Priya, boynunu dikleştirip Malini'nin muhteşem duruşunu taklit ederek çenesini hafifçe eğerek.

"Gerçekten mi? Sana öğretebilirim."

"Ruhlar, hayır," dedi Priya ve Malini'nin dudağının bir kez daha seğirmesini izledi. "İnsanlar prenses taklidi yaptığımı söylerler. Alay konusu olurum leydim. Hayır."

"O zaman farklı bir cevaba ihtiyacım var, Priya."

Priya bir an için düşündü. Ama Malini'nin elleri kendi ellerindeyken, Malini'nin başparmakları bileklerinin iç kısımlarını okşarken, kanı zonklarken düşünmek zordu. Bu dokunuşta, gülümsemede, Malini'nin yüzündeki neşede, sesindeki alaycı tonda bir yerlerde bir vaat vardı. Bununla tam olarak ne yapacağını ya da kendi kalbini nasıl döndürdüğünü bilmiyordu.

"Ormanda yetişen hindistan cevizleri var," diye ağzından kaçırdı. "Bazen toplayıcılar ya da oduncular onları toplar ve pazarda satarlar. Sadece en zenginler onları satın alabilir."

"Yemek yok dedim," dedi Malini azarlayan bir ses tonuyla. Ama o dinliyordu.

"Tam olarak yenilebilir değiller. Onlar-orman, leydim, tamamen Ahiranyi'dir ve bazen içinde garip şeyler bulursunuz. Beklenmedik şeyler. Bu özel hindistancevizlerini böldüğünüzde, içinde çiçekler bulursunuz. Koyu mor, menekşe, siyah. Gölgelemin rengi. Bu zengin yer

tapınaklarında çiçek açar. Ya da eskiden öyleydi." Daha zengin hacılar da bir zamanlar Hirana'ya bu hindistancevizlerinden getirmişlerdi. Priya bir tanesini kendi elleriyle açmış ve çiçekler patlayıp ellerinin üzerinde güzelce yuvarlanarak karanlık bir çağlayana dönüştüğünde neredeyse ağlayacaktı. "O hindistan cevizlerinden bir tane istiyorum. Bu adakta bulunmak isterdim. Anlamsız ve aptalca olurdu ve... kaybettiğim hiç kimseye faydası olmazdı. Ya da herhangi bir şansı çağırmaz. Ama boşluğa karşı bir çığlık gibi olurdu. Ve kaybettiğim bazı insanlar da bunu isterdi..." Priya sözünü kesti. "Genelde uçarı biri değilimdir. Ama bu yüzden bu bir istek," diye ekledi Priya. "Şu anda, bu yerde mi? Ben de bunu istiyorum."

Malini hâlâ tek kelime etmeden ona bakıyordu. Yüz hatlarındaki tüm neşeli ifade kaybolmuş, yerini boş ve sade bir ifadeye bırakmıştı.

"Ne kadar ciddi bir cevap," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Siz," dedi Malini, "gerçekten ilginç bir insansınız. Seni gördüğüm anda bunu düşünmüştüm ve henüz yanılmadım."

Malini bunu sanki bir suçlamaymış gibi söylemişti; sanki Priya'nın sözleri bir hakaret, bir darbe, ona zarar veren bir şeymiş gibi. Priya ona göz kırptığında, Malini onu aniden bıraktı, charpoy'una geri döndü ve üzerine düştü, başını çevirdi.

"İyi misin?" Priya telaşla sordu.

"Peki," diye ısırdı Malini. Ama tekrar Priya'ya bakmak için arkasını dönmedi.

Ruh halindeki deniz değişikliği Priya'nın anlayabileceği bir şey değildi. Ama Malini'nin omurgasının kıvrımı, kollarının vücudunu sarma şekli, daha fazla soru sorulmasını istediğini göstermiyordu. Sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, Malini sessizce, "Yalnız kalmayı çok isterim," dedi.

Priya hiç düşünmeden, "Elbette," dedi ve kapıya yöneldi. Ancak kapı koluna dokunduğunda anahtarın artık kendisinde olmadığını hatırladı. Kapı bu gece için kilitliydi.

Elinin altındaki Hirana dinledi. Hava değişti. Kapı hafifçe açıldı.

Ah.

Priya arkasına baktı. Malini hâlâ kıvrılmıştı.

"Bırakayım da dinlen," dedi Priya. "Ben biraz yürüyüşe çıkıyorum. Uzun sürmez."

Malini itiraz etmeyince Priya odayı terk etti.
Sessizlik onu takip etti. Dikenleri olan türdendi.

Triveni boştu. Yağmur yoktu. Soğuk rüzgar yoktu. Belki de muson yağmurları geçiyordu. Gökyüzüne baktığında yıldızların göz kırptığını görebiliyordu.

Kaideye doğru birkaç adım attı ve tökezledi.

Sessiz bir "oof" ile dengesini yeniden sağladı ve doğruldu. Garip bir şeydi. Triveni'yi *biliyordu*. O yolu pek çok kez yürümüştü. Triveni onu tutmuştu. Ama şimdi ıskalamıştı, bir oluğa doğru kaymıştı. Malini ile karşılaşması onu telaşlandırmıştı ama *o kadar* da değil.

Yere baktı.

Yerdeki çizgiler kesinlikle değişmişti. Kıyıdaki dalgalar gibi dans etmek yerine, pürüzlü ve garip bir şekilde birleşmişlerdi.

Alevlere benziyorlardı. Bir *uyarı* gibi.

Bir takırtı sesi duyuldu. Bir çığlık. Koridordaki muhafızlardan birinin gölgesini gördü. Pramila'nın ona doğru koştuğunu gördü.

"Prenses," diye bağırdı Pramila aceleyle, nefesi kesilmiş bir halde, "güvende mi? Burada kimse var mı?"

Priya irkilerek başını salladı, zihni hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. "Sadece tapınağın kapısındaki muhafızlar sanırım leydim. Bir sorun mu var?"

Pramila yaklaştı. Yanaklarında renk lekeleri vardı. "Şehre, generalin danışmanlarından birinin evine korkunç bir saldırı olmuş ve henüz kimse generalin kendisinden haber alamamış, ah!"

Priya, Malini'nin ayak seslerinin fısıltısını arkasından duydu ve onu kuzeydeki odanın kapısında dururken gördü.

Priya içinden küfrederek, "Özür dilerim," dedi. Pramila'nın kırılğan güvenini bu kadar çabuk kırmak istemiyordu. "Kapıyı açık bırakmışım, özür dilerim-"

"Bir şeyler yanıyor," dedi Malini. "Lütfen. Bana rüya görmediğimi söyle."

Derin ve yavaş bir nefes Priya'nın burnuna keskin bir koku getirdi.

Priya triveni'nin kenarına gitti, dudağının kenarında duruyordu ve onu yakalamak için altında Hirana'nın çatlak yüzeyinden başka bir şey yoktu.

tökezledi. Ama bir daha tökezlemeyecekti. Hirana onundu ve o da ona aitti.
Onun *için* değişiyordu.

Dışarı bakarken tapınak zemini onu tuttu.

Altlarında sarı ve turuncu alevler gördü.

Gerçekten de bir şey yanıyordu.

İsyancılar saldırmıştı.

PRIYA

Priya hiç düşünmeden döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı. Koridordan aşağıya. Yanan fenerlerin ötesine. Sonra muhafızlar onu yakalayıp tapınağa geri ittiler ve kapıları arkalarından çarptılar. Biri küfrederek bıçağıyla oynadı - eğer refleks olarak onu bıçaklamaya çalıştıysa, çok kötü bir iş çıkarmıştı- ve diğeri onu kollarının üst kısmından tuttu ve ona aceleyle saçma sapan şeyler mırıldandı. Adamın sesinin beyaz bir gürültüden öteye geçmesi bir an aldı.

"... kimse Hirana'dan ayrılamaz. Emirlerimiz değişmedi. Korktuğunuzu biliyorum ama sakın olmalısınız."

Priya vücudunu sakınleştirerek, "Sakinim," diye zorladı. "Sakinim. Bir daha kaçmayacağım."

Muhafız onu serbest bıraktı ve o da geri çekildi. Uzaklaştı. Muhafızlar ve kapılar artık görünmeyene kadar yürüdü.

Kapılardan kaçamazdı.

Başka bir el kolunu kavradı. Priya zaten bıçak sırtındaydı. Dönerek o elin sahibini duvara yapıştırdı.

Malini hızlı bir nefes verdi. Priya'nın bakışlarını irkilmeden karşıladı.

"Bırak beni," dedi. "Zamanımız yok."

"Pramila nerede?"

"Bilmiyorum. Peşinden koştum. Gel *hadi*. Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Sonunda Priya, Malini'yi nadiren kullanılan bir yan koridora ve oradan da bir manastır odasına sürükleyerek yolu açan kişi oldu. Oda

Küçük, sadece meditasyon ve dua için tasarlanmıştı ama kapı arkalarından kapandığında, Priya yine de kendisine tanınan sınırlı alanda bir ileri bir geri yürümeye çalıştı. Mahaldeki herkesi düşündü, panik ciğerlerini kavuruyordu.

"Gitmem gerek," dedi Priya. "Burada kalamam. I-"

"Muhafızlar seni durdurdu," dedi Malini. "Onları aşabileceğini mi sanıyorsun?"

Priya başını salladı ama bu doğru bir cevap değildi. Sadece Sima, Rukh ve Bhumika'yı, ateşin kokusunu düşünebiliyordu ve kendi kanı damarlarında bir şarkı söylüyor gibiydi: *onlara koş, onlara koş, onlara koş.*

"Priya," dedi Malini. Sesi yavaş, kasıtlı bir kadife gibiydi. "Beni dinle. Kendini sakinleştir. Onların ötesine geçebileceğini düşünüyor musun?"

Priya'nın Malini'nin onu ikna etmeye çalışmadığını anlaması biraz zaman aldı. Gerçekten de Priya'nın korumaları zorla geçip geçemeyeceğini soruyordu. Priya'nın hızla akan düşünceleri durakladı. Malini onu ellerinden tuttu, parmaklarını birbirine geçirdi ve hareketsiz kalmasını sağladı.

"Bunu senden şimdi istemek istemiyorum," dedi Malini. "Gerçekten istemiyorum. Belki zaman içinde... ama daha iyi bir fırsat olmayacak ve fırsatımız varken bunu değerlendirmeliyiz. İstersen muhafızları öldürebilirsin. Pramila'yı ortadan kaldırabilirsin. İkimizi de serbest bırakabilirsin. Yapamaz mısın?"

"Gücümü abartıyorsun," dedi Priya dikkatle. "Ben öyle biri değilim."

"Benim için çok şey yaptın," dedi Malini. "Biliyorum, bir şeyler yapmaya çalışıyorsun.

Hayatımı kurtarmak için. Daha fazlasını yapacak kadar beni önemsiyor musun?"

Priya geri çekilmeyi düşündü. Parmaklarını Malini'ninkilerden ayırmaya çalıştı ve Malini'nin parmaklarını sıkıca kavradığını, Priya'yı aralarında mesafe kalmayana kadar kendine çektiğini ve Priya'nın Malini'nin yüzüne baktığını hissetti

-Yalvaran gözlerinin gri gölgesine.

"Muhafızlar bu koşullar altında muhtemelen normal rutinlerine uymayacaklar ama hepsi benimle Parijat'tan geldi. Onları tanıyorum. Kalın bıyıklı olan, ne zaman yağmur yağsa sağ dizinin ağrıdığını söyler. Buraya gelirken de çok yağmur yağdı. İçlerinden en genç olanı yakın dövüşten ziyade uzun menzilli silahlarla daha iyi. Seçme şansısı varsa çakram ya da yayı tercih ediyor. Ama önce büyüğüne saldırır, onu dizlerinden kesersen, küçüğü geri çekilmeyi düşünmez ve seninle yakın dövüşe girdiğinde onu daha kolay idare edebilirsin." Malini'nin parmakları kendi parmaklarının üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu,

neredeyse hipnotik bir ritim. "Bizi dışarı çıkarabilirsin, Priya. Şu anda, onların dikkati dağılmışken ve altımızda kaos varken... *Çıkarabilirsin*. Ve ben de sana yardım edebilirim."

Priya ona baktı. Güçsüzce başını salladı. Prenses Hirana'dan kaçarsa mahal için, Bhumika için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşündü. "Ben... ben yapamam. Leydim."

"Onları öldürmene gerek yok," dedi Malini hızla, hâlâ Priya'ya sarılıyordu. "Senden bunu istemiyorum. Senden sadece burada kalırsam bana ne olacağını düşünmeni istiyorum. Tek umudum Hirana'nın duvarlarının ötesinde. Benimle gelebilirsin, Priya." Sesi alçaldı. "Ben nereye gidersem, sen de oraya gidebilirsin."

Malini'nin ifadesi yalvarır gibiydi, sesi yalvarır gibiydi, yaralıydı - ama çenesinde bir sertlik, gözlerinde ses tonuyla çelişen bir çaresizlik vardı.

Priya'nın elleri hafifti, parmakları kıvrılmıştı. Onunla ilgili her şey savunmasız bir yalvarış gibiydi. O kadar savunmasızdı ki Priya'nın aklına sadece festival oyunları, safran ve mine çiçeğine boyanmış tiyatro maskeleri takmış, yüz ifadeleri masaldaki rollerine göre sabitlenmiş -korkmuş ya da neşeli, keskin dişli ya da yumuşak ağızlı- aktrisler geliyordu.

Priya panikle hızla atan nabzının bir an için kendi kendine takıldığını hissetti. Donduktan sonra prenses hakkındaki anlayışının -*bunun*- kendi eksenini üzerinde *kaydığını* hissetti.

Birden aklına Bhumika'nın sangamdaki sözleri geldi. *Cephaneliğimdeki tüm araçları kullanmalıyım*, demişti.

Prenses imparatorluğun bir kızıydı. Prenses kapana kısılmıştı ve çaresizdi.

Ve Priya... işe yarar

biriydi. O bir aptaldı.

"Peki buradan kaçmana yardım etmemin karşılığında ne alacağım?" Priya öfke ve aşağılanma duyguları içinde kabarak sordu. "Sadece kalbimin iyiliğinden dolayı senin için hayatımı riske atacağımı mı umuyordun?" Tüm o nazik dokunuşlar, tüm o gülümsemeler -Malini'nin kendi elleri üzerindeki elleri ve bir öpücük olabilecek ortak nefes. Hepsi Priya'nın boynuna geçirilmiş, doğru anda çekilmeye hazır, dikkatli bir tasmadan başka bir şey değildi. "Belki de bunu bir öpücük için yapacağımı düşündün? Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun?"

Malini'nin yüzünde deşifre edilemeyecek kadar hızlı bir ifade belirdi. "Priya, her ne düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Pramila sana güvenmememi söyledi. İnsanların seni sevmesini sağladığını söyledi. Manipülatif olduğunu."

Malini hiçbir şey söylemedi.

"Enerjini benim için boşa harcadın," dedi Priya. "Ben senin istediğin şeyi yapabilecek kapasitede değilim."

"Öylesin," dedi Malini. "Lütfen, Priya. Hirana'dan kaçmama yardım edebilecek biri varsa o da sensin. Senden başka kimse yok."

"Tabii ki yapabileceğimi düşünüyorsun," dedi Priya acı acı. "Ne de olsa beni Meena'yla birlikte gördün. Onu öldürüşümü izledin ve korkmuş görünmedin bile. Benden korkman gerektiğini bilmiyor musun? *Seni* ne kadar kolay öldürebileceğimi bilmiyor musun?" Karşılığında Malini'nin ellerini daha sıkı kavradı ve onu sımsıkı tuttu. "Senden nefret etmek için o kadar çok sebebim var ki. Sen, imparatorluk kanı taşıyan sen, Ahiranya'nın tapınak çocuklarının bir ateşe atılıp yakıldığını görmekten mutlu olan baban ve kardeşlerin." Priya kendi sesindeki zehre şaşırdı, sıcaklık derisinin yüzeyine hücum etti, öfkелendi ve karıncalandı. "Kendi ailemin ölüm emrini veren bir imparatorluk ailesinin çocuğuna yardım etmek için hiçbir nedenim yok. Şimdi ve burada boynunu kırabilirim ve sen beni durduramazsın. Seni Hirana'dan fırlatabilirim. Eğer tüm muhafızları öldürecek gücüm olduğunu düşünüyorsan, o zaman senin hayatına son verip kendimi kurtarabileceğimi de biliyorsun."

"Senin elinden ölmekten korkmuyorum," dedi Malini.

"Peki neden?"

Malini'nin yüzündeki kırılganlığın bir kısmı kayboldu. Süzülüp gitti.

"Beni gördüğün gece, odamda, yerde yatarken, Pramila'yı şarabı benimle bırakmaya ikna etmiştim. Ona iyi davranmıştım. Tatlı, nazik. Günlerce. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Şarabı bıraktı. Ve ben içtim, içtim, içtim. Seçeneklerimi tarttım. Düşündüm: Ya onun yardım isteyeceği kadar hastalanacağım ve bu hapisshaneden kaçmak için yardım isteyebileceğim bir doktora erişimim olacak ya da öleceğim." Malini'nin sesi biraz titredi. "Ama sonra korktum ve şarabı yere fırlattım. Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Ve sonuçta kendi kusmuğumla dolu bir havuzda ölmek istemiyordum."

Ve sonra, Priya onun ortaya çıktığını anladı. Malini'nin karanlıktaki gözlerini hatırladı. Sesinin tizliğini, "*Gerçek misin?*" sözlerini ürpererek hatırladı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Malini sordu. Sesi sertleşti. "Senden hoşlanıyorum,

Priya. Ama korkarım ki ilişkimizin incelikleri için zamanım azalıyor. General Vikram öldüyse, ağabeyimin beni nereye göndereceğini ya da bana ne olacağını kim bilebilir?"

Aralarında mesafe yoktu ama yine de Malini bir adım öne çıkarak ellerini Priya'ninkilerden kurtardı. Parmak uçlarını Priya'nın çenesine dokundurdu, Priya'nın ağzına çok yakındı, parmakları sıcak ve sabitti, görmezden gelinmesi imkansızdı.

"Ya beni öldür ya da kurtar," diye mırıldandı Malini. "Ama *bir şeyler* yap, Priya. Kardeşim burada ölüp gitmemi istiyor, ya da ölüme gömülmenin kutsallığı için ona yalvarmamı; ama bunu yapmayacağım. Seni elde etmek dışında koşullarımı değiştirmek için hiçbir şey yapamadım, bu yüzden lütfen bana öyle ya da böyle acıma son verme nezaketini göster. Eminim bunun için yeterince insancılsınızdır."

Priya, Malini'nin elinden kurtuldu.

Priya öfkeyle, "Eğer benim ne olduğumdan birine bahsedersen," dedi, "o iğne çiçeği zehrini boğazından kendim geçiririm."

"Ben hiçbir zaman," dedi Malini, "sırlarını kimseye söylemekle tehdit etmedim, Priya."

"Sırlarım hakkında hiçbir şey
bilmiyorsun." "Bildiğimi
biliyorsun."

"Seni istemekten utanmıyorum," diye ağzından kaçırdı Priya, Malini'yi istemekten utanmasına rağmen, çünkü bu onu kız kardeşinin ona verdiği görev için uygun olmayan aptal bir aşk bağımlısı yapıyordu. Bir başarısızlık. "Ama benim isteklerimi bana karşı kullanmandan hoşlanmıyorum ve artık bunu yapmana izin vermeyeceğim. Kime istersen söyle seni istediğimi. Ama benim ne olduğumu düşündüğünden bahsedersen-"

"Sana söyledim," diye araya girdi Malini. "Seni ifşa etmekle tehdit etmedim. Uzun zaman önce yapabilirdim ama yapmadım. Etmeyeceğim de."

Bu sözler Priya'nın boğazından boğuk bir kahkaha çıkardı. "Ne kadar cömertsin! Ama beni yanında tutmak istiyorsun, değil mi? Bensiz burada hiç kimsen yok. *Hiç kimse.*"

Malini buna hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki kırılmanlık gitmişti ve şimdi ifadesi neredeyse okunamazdı.

Priya dönerken, "İstersen burada Pramila'dan saklan," diye ekledi. "Sana yardım etmeyeceğim."

"Beni, hayatımı kurtarmak için yapmam gerekeni yaptığım için gerçekten kınıyor musunuz?"

hayatta kalmak mı?" Malini sordu. Priya cevap vermeyince Malini hızla, "Seninle bir anlaşma yapabiliriz. Yardımın karşılığında sana önerebileceğim başka şeyler de var," dedi.

Priya durdu. Geri döndü. "Ne gibi? Hiçbir şeyin yok."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu ve ne istediğini söyle. Benimle pazarlık et. Yani sandığın kadar yufka yürekli ve saf değilim, yani yaşamak istiyorum ve *bunun* için seni kullanmaya hazırım, *ne* olmuş yani? Bunun seni kızdırmasına izin verme, Priya. Bunu *kullan*. Bir daha asla bir Parijatdvipa kralına karşı böyle bir güce sahip olamayacaksın. Ben bir prensesim. İmparatorluğun kalp atışlarını, iç organlarını bilirim. Bu hapishanenin ötesinde beni bekleyen müttefiklerim var. İstedğin şeyler var, Priya. Bana söylemiştin. Biliyorum. Kullan beni."

Priya Malini'ye baktı. Onun soluk kahverengi, kara gözlü, düğümlü buklelerle çevrili, hastalıktan zayıflamış yüzüne ve Malini'nin onu bir kitap gibi okuyabildiğini görmemekle ne kadar aptallık ettiğini düşündü.

Priya, kalbi öfke ve utançla çarparak ona bakmaya devam edince Malini, "Sen işe yararsın," dedi. "Ne olursan ol, işe yararsın. Ama benim de senin için öyle."

"Sanırım iyi bir silahım var," dedi Priya belli belirsiz. Yine Meena'yı düşündü; öfkeyi, Meena'nın düşen bedenini ve Priya'yı yıllardır rahatsız eden ateş ve pişmiş et kokusunu.

Ah, ruhlar, diye düşündü Priya, bir tür umutsuzlukla. *Kendimi neye dönüştürmeyi seçiyorum? Neye dönüşüyorum? Kendimi hatırlamak buna değer mi?*

Sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, yeni bir anı aklına geldi. Yere dökülmüş bir su. Havada yağ ve reçine kokusu. Tapındaki kız kardeşlerinden biri ona dönmüş, gözlerini kocaman açmış, kendi boğazını tutuyordu. Bir yaşlı, ağzı aşağı doğru kıvrılmış, kederli, bir alev yakıyor-

Bunu hatırlamak istemiyordu.

"Priya." Malini nefes verdi.

"Lütfen." Priya titrediğini fark etti.

"Yapamam," dedi Priya aniden. "Şimdi olmaz."

"Priya-

"Şimdi olmaz."

Odadan aniden çıktı. Çok

uzağa gidemedi.

Oluktan sızan fener ışığından ve Malini'den uzakta, tek başına diz çökmüş, başını dizlerine dayamıştı. Titriyordu.

Bhumika'nın güvende olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Generalin mahalinin, Rukh, Sima ve Gauri'nin, mahali oluşturan tüm o insanların, *hepsinin* güvende olup olmadığını.

Eğer şahsen gidemezse, Hirana'dan çıkmak için kullanabileceği tek yolu kullanacaktı.

Düzensiz nefesler. Biri diğerini takip ediyor ve diğer i daha derine iniyor. Daha derine.

Sangam'ın içine geri battı. Nehir suyu onu karşılamak için yükseldi.

ASHOK

Boğazında her zaman yedek bir şişe su taşırdı. Ormanda ilerlerken, burun deliklerine dolan kan kokusu elbiselerine ve tırnaklarına sinmişken şimdi ona dokundu. Kritika kısa bir an için dönüp ona baktı. Yanağında karanlık bir leke vardı.

"Yürümeye devam edin," dedi.

Şişe sıcak değildi, kutsal ağaçların yandığı gibi güçle yanmıyordu. Ama garip bir şey hissediyordu. Kanındaki ölümsüz suların içinde. Kafatasının içinde.

Etrafında, ormanda doğmuş insanların aşinalığıyla ilerleyen asi arkadaşları vardı. Birkaçının elinde uzun saplı tırpanlar vardı ve diğerlerinin önündeki yolu temizliyorlardı. Burası bozulmamış topraklardı, imparatorluğun varlığıyla kirlenmemişti, Ahiranyi yerleşimleriyle bile doldurulmamıştı. Etraflarındaki ağaçların dallarına asılmış ya da büyük gövdelerine çivilenmiş yaksa tapınakları yoktu. Burası kimsenin bölgesi değildi ve bu nedenle idealdi. Saklanacak bir yere ihtiyaçları vardı. Ve dinlenecek.

İmparatorluk rejimine güçlü bir darbe vurmuşlardı. Naibin ellerinden aldıklarından sonra bu sadece doğru, sadece adil bir hareketti. Parijatdvipa korkuyu kullanmak, inancı bir kılıca dönüştürmek mi istiyordu? O zaman Ahiranya da öyle yapardı.

İleride bir ses vardı. Bir gümbürtü. Diğerleri durdu ve Ashok dişlerini sıkarak ilerledi. Tıpkı diğerleri gibi o da düşen bir bedenin sesini duyduğunda anlıyordu.

Sarita yere yığıldığı yerde, kanlı giysiler yığını içinde hareketsiz yatıyordu.

ve kızıl kahverengi parmakları, tırpanı yanına düşmüştü. Ashok onun üzerinde dururken bile teninin ıslak olduğunu görebiliyordu.

Şişe suları ilk tüketildiklerinde, suların büyüünün bir kısmıyla birlikte fiziksel güçte yoğun bir artışa neden olurlardı. Ancak suların etkisi azaldıkça, beden titremeye başlar, korkunç derecede zayıflardı. Kısa bir süre sonra, su ve kan birlikte vücudu terk etmeye başlar, ağızdan, kulaklardan ve gözlerden dışarı akardı. Zehirli ölüm bu şekilde başlardı.

Bu seferki Sarita'yı çok hızlı götürmüştü.

İsyana hizmet ettiği süre boyunca iki ya da üç şişe içmiş, her zaman getirdiği ölümü uzak tutmak için mücadele etmişti. Yaşlı lordun evinde vahşice savaşmış, bir ya da dört boyun kırmış, sadece kendi gücüyle o adamları ellerinin altında tutmuştu. Ve şimdi ölüyordu. Ama biraz daha su ona zaman kazandıracaktı. Biraz daha-

Bir el bileğinin etrafını sardı. Kritika onun yanında durdu.

"Neredeyse hiç kalmadı," dedi alçak bir sesle, böylece etraflarındaki diğerleri tarafından duyulmayacaktı. "En fazla üç ya da dört şişe ve bir daha ne zaman erzak takviyesi yapabileceğinizi kim bilebilir? Lütfen Ashok. Yapma bunu."

Durakladı, eli hâlâ cebindeki şişenin üzerindeydi ve onu çekip çıkarmaya hazırdı. Sonra onu bıraktı ve diz çökerek aynı avucunu Sarita'nın alnına hafifçe yerleştirdi.

"Sarita," dedi nazıkçe. "Cesur kadın. Çok iyi iş çıkardın."

Gözleri birazcık açıldı. Hepsi beyazdı, gözbebekleri iğne ucu kadar karanlıktı, tıpkı bir iğnenin ucunun altından çıkan iki kanlı yara gibi.

"Sarita. Sarita." Adını bir ninni gibi tekrarladı. Onu görünce kalbi kan ağladı. Ne büyük kayıp. "Acıyor mu?"

Ağzı bir kelimeyi şekillendirdi, sessiz.

Evet. "Kritika," dedi. "Sen..."

"Evet," dedi ona üzüntüyle. Omuzlarını kavrayarak onu ayağa kaldırdı.

"Yapılacak."

Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Tırpanın kaldırıldığını duydu. Bir çıtırtı. Sonra hiçbir şey.

O anın sessizliğinde, etrafındaki ölümlü nefeslerin sesleri, böceklerin uğultusu ve kuşların çağrısından başka onu rahatsız edecek hiçbir şey yokken

Ağaçların arasında, onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu nihayet anlamıştı. Kanında ne aradığını.

Sangam'da onun adını haykıran bir ses vardı.

Biraz daha yürüdü, ta ki yeterince yaşlı ve yaslanabileceği kadar büyük bir ağaç bulana kadar. Ağaç onu kucakladı.

Ona en yakın olan takipçisi oturduğunu gördü ve ciddi bir şekilde başını salladı. Ashok daha fazla onay almadan, generalin askerleri onları bulmadığı sürece kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Ve bunun pek olası olmadığını düşünüyordu.

Gözlerini kapattı. Nefes aldı. Nefes aldı.

Kız kardeşi sangamda onun için feryat etmişti ve o da gelmişti. Hızlı akan suyun içinde diz çökmüş bir gölgeydi. O görüldüğü anda başını kaldırdı.

"Ne yaptın?" diye sordu hemen. "O zaman alevleri gördün."

"Tabii ki yaptım. Ashok. Neden?"

"Adalet," dedi basitçe. "Kadınları diri diri yakmanın ve erkeklerin kafataslarını parçalamanın sonuçları olmaması gerektiğini mi düşünüyorsun? Hadi ama Priya."

"General Vikram'ı sen mi öldürdün?"

Bu soru onu kısa kesmişti.

"Gerçekten umurunda mı?"

"Onun ölümünün ne anlama geleceğini önemsiyorum," diye ısırdı.

"Anlıyorum. Bhumika yüzünden önemsiyorsun." Ona yaklaştı. "Hayır. Onu ben öldürmedim. Bunu düşündüm," diye itiraf etti, naibin dehşete düşmüş yüzünü düşününce hiç de hoşnut olmamıştı. "Ama bazı şeylerin olması gerekmiyor. Onun yerine Lord Iskar ve ailesine razı oldum."

"Ashok."

"İnsanlarımızın ölümlerinin bedeli ödenmeliydi," dedi sakince. Hâlâ çok naifti. Dünyanın işleyişini ya da gücün talep ettiği bedeli anlamıyordu. Onun anladığı gibi değil. "Ve şimdi de öyle. Lord Iskar naibe iyi hizmet etti, değil mi? Büyük bir finansal zeka. O olmadan Vikram diğer lordları asla dize getiremez. Kimse bir şeyi nasıl yapacağını bilemeyecek. Belki de gelir kaynakları ellerinden kayıp giderken birbirleriyle didişirlerken Ahiranyi ruhunun hafife alınmaması gerektiğini hatırlarlar."

"Olayı tırmandırıyorsun," dedi Priya. "Her şeyi çok daha kötü hale getireceksin. General bunu telafi etmek için pek çok insanı öldürecek Ashok."

"Olayları tırmandıran oydu," dedi Ashok. "Onca kadın ve erkek ne için öldürüldü? Meena'dan başka kimsenin ölmediği bir 'saldırı' için mi? Naibiniz bir aptal ya da efendisi bir aptal. İmparator dilimizi elimizden alamayacaklarını, hikâyelerimizi yasaklayamayacaklarını, açlıktan ölmemize izin veremeyeceklerini ve sonra da sonuçlarına katlanmadan bizi öldüremeyeceklerini anlamalı. Ben pişman değilim, Priya. Sen de pişman olmamalısın."

"Ahiranya'nın kanla yıkandığını göreceksin, aranızda kalsın." Sesi Bhumika'ya o kadar benziyordu ki -o kadar onaylamaz ve ilkeldi ki-gülebilirdi.

Onun yerine, diz çökerek onu taklit etti.

"Ölümsüz sulara giden yolu buldun mu, Pri? Eğer gerçekten her şeyin daha az kanlı olmasını istiyorsan, yapman gereken şey bu."

Priya, "Bana yalan söyleyeceksen, en azından bunu inandırıcı kılacak bir hizmette bulun," diye alay etti. "Eğer sana ölümsüz suları verirsem, onları bir ordu kurmak, cinayet işlemek için kullanacaksın-"

"-yaşamak," diye bitirdi. "Yaşamak için ölümsüz sulara ihtiyacım var."

Darbenin vuracağını biliyordu. Sessizliğinin ağırlığından bunu duyabiliyordu.

"Sanki bana itaat ettirmek için kendi boğazına bıçak dayamış gibisin," dedi sonunda. "Söylediğin her şey bir tehdit gibi geliyor."

"Gerçek bir tehdit değildir," dedi nazikçe. "Pri, bunu senin için hiç istemedim. Meena'ya bu görevi bir amaç uğruna verdim. Ama artık tek umudum sensin. Ve yalan söylemiyorum. Takipçilerim ve ben, Parijatdvipa'nın Ahiranya üzerindeki kontrolünü eklem yerlerinden kıracak bir saldırı yapmak için ihtiyacımız olan güce sahip olursak, daha az kanlı olacak."

Aslında, başarıdan emin olmak istiyorlarsa suya ihtiyaçları vardı. Planları vardı. Parijatdvipa'nın imparatorluk gücünü dize getirmek için kimin ölmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Düşünmek için uzun zaman harcamıştı. O ve takipçilerinin işlediği her cinayet Parijatdvipa'nın kontrolünü zayıflatmayı ve imparatorluk gücünün yabancı otlarını en derin köklerinden söküp atmaya amaçlıyordu. "Ne derler bilirsiniz: Öldürmede tek bir tırpan darbesi, bir düzine topuz darbesinden daha temizdir."

Ölümsüz sularla birlikte tırpan olabilirler: kendilerinden daha güçlü

Sınırlı sayıları ve bir araya getirilmiş, dağınık fonları buna izin veriyordu. Doğru ve hızlı bir şekilde öldürebilir, Ahiranya'yı bir hamlede temizleyebilirlerdi.

Sular olmadan başarı şansı çok azdı. Acımasız olmak zorundaydılar. İmparatorluğu yok etmek için Ahiranya'yı yakıp yıkmaları, kendi halklarını öldürmeleri gerekecekti. Yabani otlar temiz bir şekilde koparılmayacaktı: Bu öyle bir savaş olacaktı ki, bütün ekin tarlalarını ateşe verecek, ardında kül ve açlıktan başka bir şey bırakmayacaktı. Ve o zaman bile - Ahiranyi kanıyla ödedikten sonra bile - başarının garantisi olmayacaktı. Ahiranya'nın özgür olacağına dair hiçbir söz yoktu.

Sadece Priya suları bulabilirdi. Yalnızca Priya Hirana'dan gelen yolu ikna edebilir ve Ashok ile takipçilerine başarılı olmak için ihtiyaç duydukları gücü verebilirdi. Sadece o.

Priya ona doğru uzandı, sonra durakladı. Elini isteksizce geri çekti. Suların birleştiği yere indirdi.

"Sana ihtiyacın olanı verebileceğimden emin değilim," dedi sonunda. Sesinde savunmasız bir şey, neredeyse bir soru vardı. "Sana suları verebileceğimden emin değilim. Ve onları kendime verebileceğimden de emin değilim."

"Şimdi de Bhumika ile aynı fikirde misin? Bize vermeye tenezzül ettikleri azıcık şey için Parijati'nin önünde el pençe divan durmak mı istiyorsun? Artık hakkımız olana sahip olmamızı istemiyor musun?"

"Bu hakla ne yapacaksın Ashok? Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ne olmamız gerekiyor?"

"Çok iyi şeyler yapabiliriz Priya," dedi ona içtenlikle. "Üç kez doğanlar çürümeyi manipüle edebiliyordu, biliyorsunuz. O zamanlar çok yeniydi - tıpkı bizim gibi

-Ama kontrol edebilirler. Yöntemlerimden hoşlanmayabilirsiniz. Beğenmek zorunda değilsiniz. Ama Ahiranya'yı yönettiğimizde, ülkemizi daha iyi hale getirebiliriz. İnsanlarımızın bir kez olsun öncelikli olduğunu, beslendiğini ve önemsendiğini görebiliriz. Kültürümüzü, tarihimizi kurtarabiliriz. Hatta belki de çürümeye tamamen son verebiliriz."

"Canavarlaşarak mı?" Priya fısıldadı. "Silaha dönüşerek mi?"

Evet.

"Sen de öldürdün," dedi. "Hakkın olanı alacak kadar güçlü olmakta utanılacak bir şey yok."

"Belki de olmalı," dedi. Bir tereddüt daha. Sonra kelimeler ağzından döküldü. "Daha fazlasını hatırlıyorum. Hirana bana cevap vermeye başladı. Bazen duman kokusu alıyorum ve sanki beni boğuyor. Çığlıklar duyuyorum. I..."

Ona baktı, asla unutamayacağı şeyleri yeni yeni hatırlamaya başlayan bu gölgesine. "Ashok, bana söz verebilir misin... Ahiranya'yı özgür görmek için sadece yapman gerektiği kadarını yapacağına? Topraklarımızdaki her Parijati'yi öldürmeyeceğine? Öfkemi biliyorum," dedi ona. "Hissediyorum. Ve kederini. Ve daha iyi bir şey için açlığını. Ama Ahiranya'yı kana bulamayacağına dair bana söz verebilir misin?"

"Ahiranya için en iyisini yapacağıma söz veriyorum." "Bu bir cevap değil," dedi.

"Bizi bir zamanlar olduğumuz kişi yapacağıma söz veriyorum."

"Bu hâlâ bir cevap değil," diye fısıldadı Priya. "Ashok. Kardeşim. Bir zamanlar sahip olduğumuz türden bir güç sana emanet edilemez."

Sözleri, kaburgalarındaki deriyi soyan yavaş bir bıçak gibiydi.

"Seni ben büyüttüm," diyebilirdi onun kınamasının verdiği acıyla.

"Biliyorum."

"Aç olduğumuzda, hiçbir şeyimiz olmadığında, elimizdeki azıcık yiyeceği sana verdim. Sen sokakta uyurken zarar görmeyesin diye elimde hançerle sabahladım. Hirana'da senin hayatını kurtardım."

"*Biliyorum*," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Ashok. Biliyorum." Ama başka bir şey söylemedi.

Meena'nın öldüğünü bilerek ağacın kabuğunda uyandığını düşündü. Kendi zayıflığının isyanı casussuz, elinde değerli bir silah olmadan bıraktığını biliyordu.

Priya'yı bir silaha dönüştürmemişti. Onun Bhumika'ya gitmesine izin vermişti. Ve o da ona böyle mi teşekkür etti?

"Çocukluğumuza dair hatırlamadığın o kadar çok şey var ki Priya. Ama çocukken nasıl eğitildiğimizi hatırlıyor musun?"

Sessizlik. Sonra dedi ki, "Acıyı hatırlıyorum."

"Bize güçlü olmamız böyle öğretildi. Hepimize hayatta kalmak ve hükmetmek için yeterince güçlü olmamız öğretildi. Acı sevgi dolu bir öğretmen olabilir. Ruhlar benim acıya doyduğumu biliyor."

Ama sen, diye düşündü. *Sen mi?*

Kız kardeşi çok zayıftı. Olması gerekenden çok habersizdi. "Sangam'da neden gölgeden başka bir şey olmadığımızı biliyor musun?"

o zaman ona sordu. "Bunu hiç sorguladınız mı?"

"Hayır," dedi.

"Bizden daha yaşlı olan bazılarımız bundan bahsetti. Tüm hediyelerimiz

Yaksa'nın sahip olduğu güçlerin yansıması. Bu bile. Bir zamanlar kozmik nehirleri dolaşıp dünyamıza gelen yaksa idi. Buraya geldiğimizde, hareket edenin sadece yaksa parçamız olduğuna inanıyorum." Elini yumruk şeklinde kıvrarak kızın köprücük kemiğine, kalbinin üzerine yerleştirdi. "Ölümsüz suların tadına baktığında, onlar senin içindeki yaksa armağanları için bir yer açarlar. Yaksa'nın gücü, bedeninin yuvasındaki bir guguk kuşudur. Ama daha da kötüsü, kendinizi onun siz olduğunuza inandırırınız. Ancak güç kaybolduğunda bir parçanızın silindiğini fark edersiniz."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi ona. Ama onu dinliyordu.

"Burada duran parçan, insan olmayan parçan," dedi ona. "Burada duran parçan, ölümsüz suların oyduğu, içini boşalttığı ve güce yer açmak için oyduğu parçan.

"Siz bunu her gün hissetmiyorsunuz ama ben hissediyorum. Suyu her içtiğimde yeni bir parçam kopup gidiyor." Gerekeni yapmak için kendini çelikleştirdi. Ona öğretmek için. "Bizim ne olduğumuzu bilmek ister misin, Priya? Al bakalım. Sana göstereyim."

Bir an için çok geç fark etti. Eskiden olsa çok daha çabuk fark ederdi; kaçır, kaçır ya da dişlerini kullanırdı. Mahaldeki hayat onu yavaşlatmıştı. Ama bu durumda, yumruğun gölgesi kendini göğsüne dayamadan önce hiçbir şey yapamazdı, karanlık dumanı yayılıyordu.

Yumruğunu sıkarak kalbinin ol m a s ı gereken yere yaklaştırdı. Ve sıkı, ve *büktü*.

Çığlık attı, gölgesi acıdan parıldıyordu.

"Acıdığını biliyorum," dedi kabaca. "Biliyorum. Ben de her zaman böyle hissediyorum. Ezilmiş, bükülmüş ve insanlıktan çıkmış, Priya. Bu bizim mirasımız."

Kalbe açılan bir delik gibi, diye düşündü. *Sanki ruhunuz çürümüş bir yapı, parçalanıyor, ı ışık içinizden akıyor.*

Kızın acısına karşılık olarak içinden geçen duygunun çirkin ve tatlı bir yanı vardı. Ona göre bu, bir dersin alınışını izlemenin verdiği tatmindir.

"Benim iradem seninkinden daha güçlü, Pri. Her zaman öyleydi. Hayatını defalarca kurtardım ve şimdi sana söylüyorum: Benimkini kurtar. Borcunu ödemelisin. Yoksa beni *böyle* hissederek ölmeye mahkum edersin.

"İçimizdeki bu çirkinliği bir değere dönüştürmek istiyorum, Pri," dedi ona. "Bunu daha büyük bir şey için kullanmamızı istiyorum. İyi bir şey için. Ahiranya'nın olması gerektiği gibi, imparatorluktan kurtulması için. *Evimiz için.*"

Elini geri çekti. Karanlık, gölgeli formundan suya düştü, solup gitmeden önce siyah çiçeklere dönüştü. Elleri hareket etti, çırpındı, sanki göğsüne dokunmak istiyordu ama cesaret edemiyordu.

"Daha nazik olabilirdin," diye boğuldu. "Benim çektiğim acıları çeken onca insan arasından sen, kardeşim olman konusunda sana güvenebileceğimi düşünmüştüm."

Başını iki yana salladı.

"Ailenin size karşı nazik olmak gibi bir görevi yoktur. Onların görevi sizi daha iyi yapmaktır. Daha güçlü. Ailemize karşı dürüst oluyorum. Şu anda, Pri. Ve her zaman."

Sesi daha yumuşak bir hal aldı.

"Ölümsüz suları bul. Kim olduğunu hatırla ve güçlü ol, Priya." Ve sonra, Priya ona bakmayı reddettiğinde, başı öne eğik kaldığında, "Priya. Bilmen gerekiyordu."

Adam ona doğru uzandı ama kadın tökezleyerek ondan uzaklaştı; kelimelerle değil, sadece hislerle ifade edilebilecek vahşi bir sesle onu reddetti. Kendini tekrar suya bıraktı, hiçbir şeye dönüşmeden. Ondan ve gerçeklerden kaçıyordu.

Uzaktan, Bhumika'nın titreşimini hissetti. İsyancılarından birinin, onun yanında savaşmak için suları içen az sayıdaki kişinin. Gözlerini kapadı ve kendi yüzünü nehirlerin altına indirdi.

PRIYA

Bedenine geri savruldu. Bir an etin, ölümsüzlüğün ve ruhun sularının boğazında yükselip onu boğduğunu hissetti ve nefes nefese kalarak kendi boynunu kavradı. Eti yanıyordu - yeryüzünün nerede başladığını ya da gökyüzünün nerede bittiğini bilmiyordu, yukarıya, *dışarıya* giden yolu bilmiyordu. Bu boğulma hissiydi ya da buna o kadar yakın bir şeydi ki suyun etrafını sarması ya da bir parçasının Ashok'un öfkesiyle parçalanmış bir şekilde sangam'a hapsolmuş olması fark etmiyordu.

"Priya." Bir ses. "Yaralandın mı? Konuş benimle. *Sessizce*."

Priya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Malini onun yanında diz çöktü. Bir, iki ya da üç kez doğmuş değildi: Tamamen ölümlüydü, bakışları Priya'ya odaklanmıştı, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı. Priya artık sangamda değildi ve Ashok da burada değildi. Ona zarar veremezdi.

Ashok ona zarar vermeye çalışmıştı.

Eli göğsüne gitti. Ona zarar vermişti. Onu incittiği yer, merkezinde yanan bir yıldız gibiydi ve onun etrafında nefes alamıyordu.

"Priya," dedi Malini tekrar. Sesi sakindi, son derece sakindi ama Malini'nin zırh gibi kuşandığı bir dinginlikti bu. Gözleri Priya'ninkileri sabit bir şekilde tutuyordu. "Buna bir son vermelisin."

Dur...?

Priya ancak o zaman etraflarının yosun ve çiçeklerle çevrili olduğunu fark etti; sarmaşıklar duvarların taşları boyunca kıvrılıyor,

Çatlaklar. Aslında, taş neredeyse hareket etmiş, etrafındaki yeşilliklere izin vermek için kendini yeniden şekillendirmiş gibiydi.

"Pramila," diye nefes nefese kaldı. "Eğer görürse-"

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Malini, "ya da ne zaman döneceğini, işte bu yüzden *sessiz* olmalısın."

"Özür dilerim," diye soluk soluğa bağırdı Priya, üzülecek hiçbir şeyi olmamasına ve Malini'nin *her şeye* sahip olmasına rağmen. Konsantre olmaya, başını kaldırmaya çalıştı ama Ashok'un öfkesini sanki yumruğu hâlâ göğsündeymiş gibi hissediyordu. Nefes aldı ve karanlığa gömüldü.

Malini'nin soğuk ve kararlı yüzü gördüğü son şey oldu.

MALINI

Malini'nin bıçak tutmayı öğrendiği ilk gün, aynı zamanda ağlamayı da öğrendiği gündü.

O ve Narina annesinin çiçek bahçesinde oynuyorlardı, küçük havuzlarda zambaklar ve nilüferler, zinnia ve ebegümeciyle doluydu. Dwarali tüccarları olarak Parijatdvipa sınırlarını geçip göçebe Babure ve Jagatay topraklarının tehlikeli çöllere gidiyorlardı. Bunun için kalın pelerinlere ihtiyaçları vardı - nedense Narina tüccarların her zaman kalın pelerinler giymesi konusunda ısrarcıydı- ama aynı zamanda silahlara da ihtiyaçları vardı.

Narina, "Mallarımızı korumak için," diye açıkladı.

Malini, "Mallarımızı korumak için muhafızlarımız olmasını beklerdim," dedi.

Narina, "Herkesin muhafızı yok, Malini," diye homurdandı.

"Anlıyorum," dedi Malini. "O zaman çok iyi tüccarlar değiliz. Yoksa muhafız tutmaya gücümüz yeterdi, değil mi?"

Alori küçük bir iç geçirdi.

"Tartışmayın lütfen," dedi. "Her neyse, nereden silah bulabileceğimizi biliyorum."

Alori, kendi küçük ordusunu oluşturacak kadar oğlu olan Alor kralının tek kızıydı. Alori sessiz ve ufak tefekti ve gözden kaybolmak, önemsizleşmek gibi bir yeteneği vardı. Ama sessizliği çekingenlik değildi ve Narina ile Malini'ye güvenle isimsiz kardeşlerinin en küçüğünün uyuduğu odaya kadar rehberlik etti. Yol boyunca

koridorlarda, aşığıdan gelen tahta gümbürtülerini ve zincir şakırtılarını duyabiliyorlardı. Bu ses, Malini'nin kardeşleri olan imparatorluk prenslerinin ve onlara eşlik eden lordların antrenman sahasında dövüşmekle meşgul olduklarına dair yeterince güvence veriyordu.

Kızlar odaya girdiler ve Alori'nin kardeşinin yatağıının ayak ucundaki sandığı karıştırdılar. Topuzunu, kılıcını ya da daha etkileyici silahlarından hiçbirini odada tutmuyordu. Ama sandığının dibinde deri kılıflı ikiz katara ve kabzalarında boncuk gözlü balık oymaları olan iki hançer vardı. Odadan çıktıkları sırada Malini'nin aklına aniden yatağın altına bakmak geldi. Orası kendi hazinelerini sakladığı yerdi ve basit bir bıçağı kavradığında içgüdüsu onu ödüllendirdi. Hançer olabilecek kadar ince bir şey değildi. Bıçağında kıvrımlı bir kavis ya da kabzasında bir süs yoktu. Sade, acımasız ve keskindi. Malini onu cebine koydu.

Bahçeye koştular ve orada kakhaha krizlerine girdiler. Malini'ye bıçağı nasıl kullanacağını göstermeyi teklif eden Alori oldu.

"Bana kardeşlerim öğretti," dedi. "İşte, böyle tutulur."

Düzgün bir bıçak tutmanın bir püf noktası vardı. Güven, tutuş şekli. Malini bıçağı önüne uzattı ve göğsünde garip, alev alev yanan bir his hissetti. Gülümsedi.

"Mallarımızı koruyalım," dedi.

Yüksek bir kayalığın kenarında durmuş, elindeki bıçağı sallayarak Babure haydutu taklidi yapıyordu ki, Narina ve Alori-altında durmuş, ona yiğitçe bağırıyorlardı-birdenbire sustular.

Malini mantıklı bir çocuktı. Bıçağı yanına indirdi ve doğruldu. Döndü. Arkasında, güneş ışığının gölgede bıraktığı bir adam figürünün yükseldiğini gördü. Ama o omuzların şeklini biliyordu; kenarlarında inciler olan ve tepesine tek bir tavus kuşu tüyü dikilmiş olan o sarığı. Ayağındaki altın ve zengin bir şekilde boyanmış vermilyon terlikleri.

Chandra onun önünde duruyordu. Gençti, ondan sadece birkaç yaş büyüktü. Ama şimdiden gözlerinin etrafında bir sertlik, hayattaki kaderine öfkeli birinin taş gibi bir niteliğı vardı. Ona küçümseyerek baktı ve Malini birdenbire açık saçlarının, çıplak ve kirli ayaklarının farkına vardı. Silahının.

"Malini," dedi. "Bıçağı nereden buldun?" Malini

hiçbir şey söylemedi. Avuçları sıcacıktı.

"Seni koridorda duydum," dedi ona yaklaşarak. "Oh, görünmeden gittiğini sandın, biliyorum. Ama diğerkleriyle birlikte antrenman sahasında değildim. Aile sunağında dua ediyordum. Baş rahiple konuşuyordum."

"Ne hakkında?" Malini sordu.

Belki de hiçbir şey olmamış gibi davranırsa -dudağının kıvrılışını, gözlerinin darlığını göremezse- öfkesi geçebilirdi. Ne kadar çılgınca umutları vardı.

Nedense ağzı daha da inceldi. "Ver onu bana," dedi.

Alori ona gülererek, kaburgalarının altından bir darbenin bir adamı nasıl öldürebileceğini anlatmıştı. Bir tendonu nasıl kesebileceğini. Bir boğazı nasıl kesebileceğini.

Hepsini hafifçe, kolayca söylemişti. Tüm bunlar Alori'nin erkek kardeşlerinin ona açıkladığı şeylerdi, sanki bir kızın silah ve bilgiye eşit hakkı varmış gibi, sanki ondan kendi elleriyle kan dökmesini bekliyorlarmış gibi.

Chandra ona korkunun nasıl bir his olduğunu öğretmişti. Ve utanç. Midene nasıl yerleştiklerini, bir taş kadar ağır olduklarını. Doğanızı nasıl yasaklanmış ve zincirlenmiş bir şeye dönüştürebileceklerini.

Malini bir bıçağın öldürmek ya da sakat bırakmak için kullanılabileceği tüm yolları düşündü, avuçları kan arzusuyla kaşınıyordu. Sonra bıçağı önce kardeşine uzattı. Chandra aldı.

"Sana ne demiştim," dedi, "en son uygunsuz davrandığında?" "Özür dilerim," dedi Malini.

"Başını eğ," diye karşılık verdi, sanki onu duymamış gibi.

Onu saçlarından kavradı.

Ve sonra kesmeye başladı.

"Sana söylemiştim," dedi, saç örgüsünü keserek, diğerk eliyle köklerini kabaca kavrayarak, "kadınlar alev annelerinin bir yansımasıdır. Sen kutsal olmak için doğdun, Malini. Eğer düzgün davranmayı reddedersen, öğrenmek zorunda kalacağını söylemiştim."

Malini tam yanlarında Narina'yı görebiliyordu, yüzü kıpkırmızı, elleri yumruk olmuştu. Alori ağaçların altına doğru ilerlemişti ve tamamen hareketsizdi. İzliyordu.

Arkadaşlarının yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı.

Onu itmeye çalıştı, iki eliyle de sertçe itti. Adam sadece başını geriye çekmiş ve daha sert kesmişti. Delici bir acı hissetti. Etini kesmişti. Bir sızı vardı ve kanın sıcaklığı

Cildini.

Bunu o zaman da hissetmişti, sonraki yıllarda da defalarca hissedecekti: adamın saçını kestiğinde boynunu da kesip temizlemek istediğini hissetmek baş döndürücüydü. Onu incitmek, onu daha yoğun sevmesine ve daha yoğun incitmek istemesine neden oluyordu; sanki onu saf tutmanın tek yolu onu yok etmekmiş gibi.

Sonra ağlamaya başladı. Ağlıyordu çünkü savaşmanın bir faydası olmamıştı ve yalvarmayı kendine yediremiyordu. Ve adamın kesimi yumuşadı; sanki kadının gözyaşları bir teslimiyet, bir yenilgi işaretiydi ve bu yüzden ona karşı nazik davranabilirdi. Sanki başından beri istediği buydu.

Öğrendi. Öfkesinin için için yanmasına, çürümmesine ve içinde kıvrınmasına neden olsalar bile gözyaşları bir tür silahtı.

"Chandra," dedi bir ses. Ve kardeşinin kılıcı durakladı.

Malini'nin en büyük erkek kardeşi Aditya bahçeye açılan verandada duruyordu. Hâlâ antrenman sahası için giyinmişti, çıplak göğüslüydü, üzerinde sadece bir dhoti vardı, terden kaymış saçlarını saklayacak bir türbanı yoktu. Bahçeyi geçti, adımları hızlıydı. Arkasında, gölgelerin arasında anneleri duruyordu. Pallu'su yüzüne çekilmiş, başı öne eğikti.

Malini onu gördüğünde daha da öfkeyle ağladı, kalbi kin ve öfke dolu bir şekilde içinde dururken bile hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Bırak onu," dedi Aditya. Sesi yorgun geliyordu.

"Silahı vardı. Bir kadın daha iyi bilmeli." "O bir çocuk. Bırakın disipliniyle annem ilgilensin."

"Annem elinden gelse onu mahvederdi," diye mırıldandı Chandra. "Rahipler diyor ki-"

"Rahiplerin ne dediği umurumda değil," dedi Aditya. "Benimle gel, Malini."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Onun yanına koştu.

Aditya ona verandaya kadar rehberlik etti. Bir süre sonra Narina ve Alori de onu takip etti.

"Başka kimse onun gibi düşünmüyor, küçük güvercin," dedi Aditya nazikçe. Kızın kırpılmış saç uçlarını hafifçe okşadı. "Bu daha aydınlanmış bir zaman. Ama bıçağa ihtiyacın yok. Seni koruyacak yeterince muhafızın ve seni seven iki erkek kardeşin var."

"Peki beni kardeşlerimden kim koruyacak?" Malini sordu.

"Chandra seni gerçekten incitmek istemedi."

Malini, Aditya'nın yanıldığını biliyordu. Chandra istemişti. Ve bunu başardı.

Ama açıklamaya çalışsa da Aditya anlamayacaktı, o yüzden açıklamadı.

O gece, Narina ve Alori ile birlikte bir battaniyenin altında yavrular gibi kıvrıldıklarında, Alori kılıflı bir bıçağı aralarına sıkıştırdı. Kardeşinin bıçaklarından biri daha.

Alori, "Bizim sahip olmamızı istiyor," dedi. Ve: "O üzgün, Malini." Ama Malini'nin acısından Alor'un hiçbir prensi sorumlu değildi.

O gün öfkesinin gerçek cesaretini göstermek yerine uysal bir kabuğa bürünmeyi öğrendi. Chandra saçını kestiğinde, kendisinden beklenen bir yol olduğunu ve bunu başaramazsa bir bedel ödemesi gerektiğini öğrendi.

Sadece annesi onun ne hakkında olduğunu biliyordu. Bir keresinde annesi, Malini'nin dersini aldığı aynı bahçedeki bank salıncağında onun yanına oturmuştu.

Annesi uzun bir sessizlikten sonra, "Sana ve kızlarına özel ders vereceğim," dedi. "Öğrenmenizin tam zamanı. Askeri strateji ve liderlik felsefesi, ilk annelerin öğretileri - bunlar bir prensesin bilmesi gereken şeyler."

Malini sessizdi. Daha önce hiç kimse, özellikle de bastırılmış annesi, ona bu tür bilgilerin prensesler için olduğu izlenimini vermemişti.

"Ben küçük bir kızken, babam beni eğitmesi için bir kadın bilge ayarladı," diye devam etti annesi. "Aynı şeyi sana da sağlamaya çalışacağım, çelenk çocuğum, ama o güne kadar sana sahip olduğum şeyleri verebilirim. Bu tür şeyler Parijat'ın bir kızı olarak hayatta kalmana yardımcı olacaktır. Dikenli bir kalbi olan bir çiçek."

"Ben dikenli değilim," dedi Malini. "*Ağladım.*"

"Ağlamak seni daha az kendin yapmaz," diye cevap verdi annesi. Parmak uçlarıyla Malini'nin kırılmış saçlarına dokundu. "Gözyaşlarına dikkat et," diye ekledi annesi, kültürlü bir itidal sesiyle. "Onlar ruhun kanıdır. Çok fazla ağlarsan, ruhun çürümüş bir çiçek gibi olana kadar seni yıpratır."

Yine de annesi yanılmıştı. Yeterince ağlarsanız, doğanız taş gibi olur, pürüzsüz ve incinmez olana kadar suyla dövülür. Gözyaşlarını yeterince uzun süre bir araç olarak kullanırsanız, gerçek kederin nasıl bir his olduğunu unutursunuz.

Bu en azından küçük bir merhametti.

Duvarlar nefes alıyordu. Dehliz odasından çıktığında, karanlıkta yavaş yavaş ilerlerken, sarmaşıkların duvarları zorladığını, yerdeki örümcek ağı çatlaklarından yosunların açıldığını görmüştü. Şimdi o kökler ve yapraklar Priya'nın nefesiyle birlikte titreşiyordu. Priya yerde baygın yatıyordu. Malini göz kapaklarının titrediğini, huzursuz olduğunu ama asla tam olarak açılmadığını görebiliyordu.

Gözlerinin kedi gibi eğikliği; çarpık burnu ve kemiklerinin keskinliği. Bu kadını giydirip soylu bir kadın yapamazdınız. Sevimsiz ve güçlüydü. Malini'nin tam da ihtiyacı olan şeydi. Malini bunu, karanlıkta kafesin arkasından onu gördüğü ilk anda anlamıştı.

Koridorun karşısından gelen çığlıkları duyduğunda, elini hücresinin kapısına bastırduğunda ve kilidin sanki onun dokunuşunu bekliyormuş gibi açıldığını hissettiğinde bundan emin olmuştu. Serbest kaldığında ve Priya'nın asinin canını almasını izlediğinde.

Priya bir olasılıktı, bir umut. Malini'nin sahip olduğu tek şey.

"Priya. Uyan," dedi Malini kararlılıkla. Sarmaşıkların ötesine, koridorun sonuna doğru baktı. Bir gardiyanın onu burada araması ya da Pramila'nın köşeyi dönmesi yetecekti.

"Priya. Uyan."

Priya inleyerek gözlerini bir kez daha açtı.

Malini'nin kendi gözleri kurumuştı. Tekrar gözyaşı taklidi yapmayı, yumuşak davranmayı ve Priya'yı yumuşatmayı düşündü.

Ama hayır. Oyunu yeterince iyi oynayamamıştı. Aşağıdaki yangın sağduyusunu kaybetmesine neden olmuş ve kendini çok çabuk ortaya çıkarmıştı. Dikkatle geliştirdiği tüm o güven, ortaya çıkardığı zayıflıklar, hepsi boşa gitmişti.

Ya Priya'yı kazanmak için yeni bir numara bulacak, onu tuzağa düşürüp hizmetine alacak ya da dürüstlüğe başvuracaktı.

Ama önce...

"Priya," dedi. "Buna bir son ver. Senin büyüne."

"Deniyorum."

Priya'nın göğsünün inip kalkışını, dirseklerinin üzerinde yükselirken ellerinin nasıl kıvrıldığını izledi.

"Ne oldu sana böyle?" Malini mırıldandı.

"Konuşmayı kes," dedi Priya, "bırak da düşüneyim."

Priya'nın bakışları uzaktaydı, Malini'nin çok ötesinde bir noktaya sabitlenmişti. Yavaşça, derin derin nefes aldı. Malini sessiz ve diz çökmüş halde kaldı. Etrafındaki yeşile dokunmadı, sadece yeşili seyretti, yeşillik zemine ve duvarlara doğru çekiliyordu.

Priya merak ve korkuyla kendi ellerine baktı. "Toprak ve gökyüzü," diye fısıldadı. "İşe yaradı."

Sonra Priya başını kaldırdı, kendini dikleştirdi ve Malini'ye baktı. Yüz ifadesi çirkindi; ince dudaklı, çenesi gergin, gözleri kısıktı. Priya onun canını seve seve boğacakmış gibi görünüyordu.

"Kimseye güvenemeyeceğimi uzun zamandır biliyordum," dedi Priya. "Dünyanın nasıl olduğunu biliyorum. Ama *sana*. Senin hakkında aptallık ettim. Senin ne olduğunu biraz anladığımı sanıyordum. Hastalanmanı izledim. Ve ağlamanı. Ve ölümünü izlemek zorunda kalacağımdan korktum. Ama söylediğin ve yaptığın her şey... hepsi bir yalandı, değil mi?" Priya başını öfkeyle salladı ve bir elini onun önünde tuttu. "Hayır, cevap verme. Yalan olduğunu biliyorum."

Yalan söylemedim, diye düşündü Malini. Nasıl yalan söyleneceğini biliyordu elbette. Bunu sık sık yapardı. Ama dinleyicilerinin ihtiyaçlarını karşılamak için dikkatle yontulmuş bir gerçeğin değeri çok daha büyüktü ve çürütülmesi çok daha zordu.

Priya'yı sevmiştii. Kollarının sabit tutuşunu, kaslarının eğilip bükülüşünü, gülümseyişini, her zaman tuhaf bir şekilde temkinli oluşunu, beyaz dişlerinin bir parıltısından fazlasını göstermeyişini, bir yanağına kazınmış gamzesini seviyordu.

Malini, Priya'nın öfke ve ihanet dolu bakışlarının kendisini nasıl hissettirdiğini bilmiyordu. Göğsünde, küçük bir kızken sırf bakıcısı yememesini söylediği için taze yeşil biberi bütün olarak yerken hissettiği acıyı anımsatan bir ağrı vardı; zonklayıcı ama bir o kadar da tatlı bir acı. Bundan nefret mi ediyordu yoksa daha fazlası için açlık mı duyuyordu emin değildi.

Benden nefret etmeni istemiyorum, diye düşündü. *Benden hoşlanmanı istiyorum. Saçma ama başka neden beni en güzel sarilerimin içinde hayal etmeni isteyeyim ki? Başka neden beni güzel hayal etmeni isteyeyim ki?*

Bu gerçeğin ona hiçbir yararı olmazdı. Ve Priya'ya ihtiyacı vardı.

Malini bunun yerine tekrar, "Teklifimi dinlemelisin," dedi. "Kaçmama yardım etmeyecek olsan bile dinlemelisin."

"Saygısızlık etmek istemem ama," dedi Priya, sesi kesilerek, "seni dinlemek zorunda değilim."

Hiçbir şeyiniz yok."

Priya haklıydı. Malini'nin sarayda geçirdiği süre boyunca beslediği her şey -sadık soylu kadınlardan, krallardan, lordlardan ve prenslerden oluşan bir bahçe, onu bilginin nektarıyla besleyen bir fısıltı ağı- yok olmuş, solmuş ya da ateşle kavrulmuş ya da basitçe ulaşamayacağı bir yere konmuştu. İğne çiçeği zehri sayesinde akıllı bile olması gerektiği gibi değildi. Hiçbir şeyi ve hiç kimsesi yoktu. Priya'ya sadece bir gün ödeyebileceğini umduğu iyilikler ve borçlar sunabilirdi.

Öne doğru eğildi ve bir elini yosunlarla kaplı serin zemine bastırdı. Priya'nın reddedeceği herhangi bir oyun oynamadı. Bunun yerine Priya'nın gözleriyle buluştu ve şöyle düşündü: *Ben Parijat'ın soylu bir kızıyım, kalbimin kız kardeşlerinden daha uzun yaşadım, davama erkekleri kazandım. İnanca ve ateşe rağmen hâlâ yaşıyorum.*

Beni dinleyeceksin. Emrediyorum.

Bu düşünceyi kendi uzuvlarının her bir santimetresine döktü: boynunun eğimine, elinin yerdeki sertliğine, omuzlarının gururlu çıkıntısına.

Priya'yı bir an için tutmaya yetti. Sadece yetti.

"Parijati'ye karşı çok az sevgi besliyorsun, biliyorum," dedi Malini. "Ama Ahiranya'yı seviyorsun. Ve İmparator Chandra'nın yakında naibinizi görevden alacağını biliyorsunuz."

"Yapsa ne olur ki?"

"Onun yandaşlarından birinin ülkenize hükmetmesini mi istiyorsunuz? Parijatdvipa'nın tek bir inanç ateşi altında birleşmesine inanan gayretli bir mümin mi? General Vikram hakkında ne düşünürseniz düşünün, o idealist değil. İdealistler açık ara en tehlikeli yöneticilerdir."

Ne yapıyordu, bir hizmetçiye siyaset anlatmaya mı çalışıyordu?

Ama Priya basit bir hizmetçi değil, diye fısıldadı kafasının içinde bir ses. Bu ses onun daha önceki sesine benziyordu. Her gün zehir içmeden ve düşünceleri zihninde yıpranmaya başlamadan önce. Tatlı bir sestir bu, kültürlü saray Dvipan'ını derin sulara süzülen bir tekne gibi bir ritimle konuşuyordu. O bir tapınak çocuğu, değil mi? Tek parmağında senin tüm vücudunda sahip olduğundan daha fazla güç var. Onun bildiklerini bilmiyorsun. Neler yapabileceğini bilmiyorsun.

"Beni dinlemenin ne zararı var?" diye sordu Malini.

Priya tereddüt etti. Hirana'da bir yerden bir ses geliyordu. Bir isim haykırıyordu. Priya'nın ağzı sertleşti ve Malini'yi dirseğinden tuttu,

İkisini de ayağa kaldırdı.

"Yeterince zararlı," dedi Priya. "Ama yine de yapacağım sanırım."

Priya'nın sesindeki acılık... Ah, eğer Malini kendinden nefret eden biri olsaydı, o zaman bunu hissederd. Priya'nın kalbinde çok yumuşak bir şey vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Priya Ahiranyi ruhlarına hindistancevizi ve çiçek sunmaktan, ölülerinin yasını tutmaktan söz ettiğinde, Malini o kalbi ellerinde *hissedebileceğinden* emindi: içinde bir dünya olan bir yumurta kadar kırılgan bir kas, ondan akan merhamet can damarı kadar korkunç ve besleyiciydi.

Ama Malini pişmanlık duyacak biri değildi, o yüzden hiçbir şey hissetmedi.

Pramila kızgın bile değildi. Priya, Malini'nin korku ve panik içinde nasıl koşarak uzaklaştığını ve Priya'nın onu bulup sakinleştirdikten sonra elinden geldiğince çabuk geri getirdiğini anlatan bir hikâye uydurdu; bu apaçık bir yalandı ama Pramila buna inanmaya hazırdı. Yaşlı kadın ağlıyordu ve hâlâ titriyordu. Malini'nin güvende olduğundan emin olduktan sonra arkasını döndü ve kendi odasına kapandı. Malini daha fazla ağlamak için, diye düşündü.

Ne de olsa yangınla ilgili korkunç anıları olan tek kişi o ve Priya değildi.

Malini bağdaş kurmuş, omurgası dik bir şekilde charpoy'un üzerinde kıpırdamadan otururken Priya odanın içinde huzursuzca hareket ediyordu. Malini söze girmeden, "Ağabeyim ölmemi istedi çünkü tahtı ağabeyimizin elinden almak için bir şeyler ayarlamaya çalıştım," dedi.

Priya volta atmayı bıraktı.

"Aditya inancı terk etti," diye ekledi Malini. Priya'nın Parijati siyaseti hakkında ne bildiğini ya da bilmediğini bilmiyordu. En iyisi ona her şeyi anlatmaktı. "Bir vizyon gördü ve isimsiz tanrının rahibi oldu. Hem bunu yapıp hem de Parijatdvipa'nın veliaht prensi olarak kalamazdı. İmparator olamazdı. Ve böylece Chandra ile baş başa kaldık. Ama ruhumda Aditya'nın yönetmesi gerektiğini biliyordum. Bu konuda Chandra'dan çok daha iyi olacağını biliyordum, çünkü o her yönden Chandra'dan çok daha iyiydi. Ve babamın ilk çocuğu olarak statüsünün ve doğasının ona Parijatdvipa'nın uluslarının desteğini vereceğini biliyordum. Bu yüzden o kralları ve prensleri arayıp buldum ve onları yetiştirdim. Onların desteğini sağladım. Sonra Chandra niyetimi anladı."

"Bana iffetsiz olduğunu söylemiştin," dedi Priya. Kelimeleri sanki bir suçlamamış gibi savurdu.

İffetsiz. Evet, Malini bunu ima etmişti - onu mahkûm eden şeyin istekleri olduğunu. Bu doğru değildi. Ama Malini arzularını her zaman iyi gizlemişti. Chandra onun gerçek doğasını, ötekiliğini, kadınları erkeklere tercih ettiği gerçeğini bilseydi, belki de kendini daha önce ateşin üzerinde bulurdu. Ama o bilmiyordu.

"Öyleyim," dedi basitçe. Priya'nın ona nasıl baktığını izledi; yüzündeki irilmeyi, inançsızlığı. "Ama beni buraya getiren şey onun ihanet dediği şeydi."

"Peki imparatoru tahttan indirmeye çalışmak vatana ihanet değil miydi?"

Malini, "Eğer başarılı olsaydım, bu olmazdı," dedi. "Ve hala amacıma ulaşabilirim. Parijatdvipa krallıkları Çiçek Çağı'nı ya da annelerin fedakârlıklarını unutmadılar. Divyanshi'nin soyundan gelen bir oğlun yönetimi etrafında birleşmek için soyumuza yemin ettiler. Onurları adına, bunu bozmayacaklar. Ama Chandra'nın vizyonu onları onun yanına değil, ayaklarının altına yerleştiriyor. Onlara, ellerinden almak istediği statüyü sağlayacak bir alternatif sundum. Artık yok."

Daha fazla değil. Sanki Parijatdvipa'nın imparatoruna, şehir devletlerinin, ormanların ve denizlerin büyük imparatorluğuna karşı darbe yapmak küçük bir mesele ve önemsiz bir şeymiş gibi. Bu, uğruna kanını döktüğü, *her şeyini* riske attığı bir şeydi. Ve bu süreçte çok şey kaybetmişti. Kalp kardeşlerini, Narina ve Alori'yi. Saraydaki konumunu. Özgürlüğünü. Sağlığı ve akli da yavaş yavaş elinden kayıp gidiyordu. Eğer Chandra'nın istediği olsaydı, onu tahttan indirme çabaları hayatına da mal olacaktı.

"İmparatorluğunuzu herkesin nefret ettiği birinin ellerine bırakan bu beceriksiz kardeşin yönetmeye uygun olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?"

Malini irkilmemek için kendini zor tuttu. Aditya'yı düşündü; onun ahlakını, iyiliğini, kendisine sevgiyle bakışını. Beceriksiz, evet. Onun ne olduğunu inkâr edemezdi. Ama Chandra'dan daha iyi bir adamdı. Ona hiç bıçak çekmemişti. Onu diri diri yakmaya çalışmamıştı.

Kuşkusuz bu, Aditya'yı yargılamak için yüksek bir standart değildi. Ama ah, anneler adına, uluslar arasındaki yemin Parijatdvipa tahtında Divyanshi'nin bir erkek soyunu gerektiriyorsa, ondan başka kim olabilirdi ki?

"Basitçe söyleyeyim, ailemin erkeklerinin dine aşırı düşkünlükle ilgili bir sorunu var. Ama Aditya hala iyi bir adam. Ve Chandra da

değil."

"Onu kötü bir adam yapan ne?" Priya sordu.

Malini yutkundu. "Kadınları yakması yeterince kanıt değil mi? Beni yakmak istiyor. Sürükleniyor." Priya'ya çocukluğundan söz etmeyecekti. Kimsenin görmediği ya da anlamadığı o ürpertici, dehşet dolu yılları. Tahta oturmaya fırsat bulamadan çok önce kızdırdığı Srugani ve Dwarali'lerden, Saketan'lardan ve Aloran'lardan bahsetmeyecekti. "Chandra dünyanın nasıl olması gerektiğine dair bir vizyonu olan bir adam. Korkunç bir vizyon. Ve buna uymak için dünyayı kana bulayacak."

Priya'nın gözlerinde bir şey parıldadı.

Malini devam etti. "Chandra bildiğin gibi Ahiranya'yı yok edecek," dedi. "Ama Aditya yapmaz. Ve bana yardım etmen karşılığında... ondan senden daha fazlasını isteyebilirim. Bundan daha fazlasını."

"Anlat bana."

"Parijatdvipa'daki tüm şehir devletlerinin sahip olduğu gücün aynısı," dedi. "Kendi yöneticileriniz. İmparatorluğun yönetimine yardımcı olmak için sarayda yerler. İmparatorluğun elleri altında bir özgürlük seviyesi."

Priya hemen, "Bana bunun sözünü veremezsin," dedi. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Aditya'nın güçlü bir desteği var," diye karşı çıktı Malini. "Ve sürpriz yapma şansına sahip. Chandra kendisine karşı hangi güçlerin toplandığını bilmiyor. Aditya'nın nerede olduğunu bile bilmiyor. Tek bildiği *benim* ona ihanet *ettiğim* ve saltanatına karşı kötü hisler *uyandırdığım*. Ben ve bekleyen hanımlarım. Ve ben, onun mızımız çocuğu, iki mızımız kadınıyla birlikte, tahtını gerçekten tehlikeye atacak ne yapabilirim?"

"Hepsi bu," dedi Priya. "Bütün bunlar için ne istiyorsun? Artık zehirlenmemek mi? Hirana'dan kurtulmak mı? Seni serbest bırakmayacağım. Naibin ev halkını tehlikeye atacaksa olmaz. Başka bir şey istemelisin."

"Özgür olmak istiyorum," dedi Malini. "Bunu biliyorsun." İsteğini bir kenara bıraktı. Derinlere gömülmesine izin verdi. "Ama ihtiyacım olan başka şeyler de var. Hirana'dan kaçamam ama yeteneklerin buna izin verir mi?"

"Belki," dedi Priya. Temkinli. Bu bir evet kadar iyiydi.

"Bana sadık bir adam Hiranaprastha'da bekliyor," dedi Malini. Ya da o öyle

umutlandı. "Benden haber bekliyor. Ahiranya'nın geleceği için senden tek istediğim ona bir mesaj götürmen ve bana cevabını vermen."

"Ne tür bir mesaj?"

"Eğer beni serbest bırakmazsanız, o zaman bir yolunu bulmaya çalışacaktır," dedi Malini. "Planlarımızı ifşa etmeyecek sessiz bir yol. Eğer varsa. Ve eğer yoksa..." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "O zaman işlerin nasıl ilerlediğini öğrenmek ve Aditya'ya haber göndermek için minnettar olacağım."

Priya çok hareketsizdi. Malini ona baktı, vücudunun gerginliğini, başının dönüşünü tarttı ve kırılmaya ne kadar yakın olduğunu merak etti.

"İmparatorluk kanı taşıyanlardan nefret ettiğinizi söylediniz," diye mırıldandı Malini. "Sevdiklerinizin yandığından bahsettiniz. Ben de sevdiğim insanları ateşte kaybettim. Kardeşimin emriyle. Onun tahttan inişini birlikte görelim Priya."

Priya'nın yüzünde bir açıklık, acı verici bir açıklık vardı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı konuşamayacağı kelimeler için açılmıştı. Bir an sonra bu açıklık kayboldu ve yerine kararlılıktan başka bir şey bırakmadı.

Priya yavaşça, "Eğer bunu yaparsam -eğer sana yardım edersem- o zaman metres ve hizmetçi olmayacağız," dedi. "Buranın dışında sen imparatorluk prensesi olabilirsin ve ben de bir hiç olabilirim ama burada işe yarar bir şeyim. Bende ihtiyacın olan bir şey var. Ve ben senin aracın ya da silahın olmayacağım. Eşitiniz olacağım. Anlaştık mı?"

Priya küçümsenmekten nefret ederdi. Priya görülmemekten nefret ederdi. Küçümsenmekten nefret ederdi. Pramila Priya'ya vurduğunda Malini bunu onda görmüştü; Priya'nın gözlerinde bir anlığına siyah, hesapçı bir bakış titreşmişti.

Priya'nın bakışlarıyla karşılaşmak her zaman bu kadar kolay olduğu için şanslıydı. O yüze bakmak ve sadece dürüst olmasına izin vererek ona istediğini vermek. Priya'yı manipüle etmek zorunda kalmamak küçük bir nimet gibiydi.

"Sen son derece güçlüsün," dedi Malini ona. "Ve eğer seni manipüle ettiğime inanmayı seçersen ya da seçmezsen, lütfen buna inan: Bir dosta ihtiyacım olduğunu söylediğimde sana doğruyu söylüyorum. Ve sen de çok nazik davrandın." Ah, bu nezaketi özleyecekti. "O halde unvanınızı almalıyım. Size ne derlerdi? Yaşlı mı?"

"Sadece Priya," dedi sertçe. "Bana zaten böyle hitap ediyorsun." "O zaman ben de senin için sadece Malini olmalıyım."

"İyi. Bir pazarlığımız var," dedi Priya ve Malini'nin midesi düğümlenirken bile kalbi yükseldi. Pazarlıklar ve pazarlık üzerine yeminler. Bunun sonu gelmeyecekti.

"Şimdi. *Malini*. Bana bu adamdan bahset ve onu nerede bulabileceğimi söyle."

BHUMIKA

Yangını konç sesleri duyulduğunda öğrenmiş. Bir yüzbaşı ona, Lord İskar'ın malikânesini korumak için fazladan askerlerle geldiğinde, birisinin Lord İskar'ın malikânesine saldırdığını söylemişti. Ama bundan fazlasını bilmiyordu.

Gül sarayında, mahal'e de herhangi bir şeyin -herhangi birinin- saldırıp saldırmayacağını görmek için bekledi. Kocasının hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece oturup düşünebilir ve kendini sakın kalmaya zorlayabilirdi.

Mahal'in en savunmasız üyeleri ona katıldı: en genç ve en yaşlı hizmetkârlar, birkaç çocuk ve evinde sessizce hizmet eden bir avuç rot-riven. Çocuklar gözyaşları içinde burnunu çekerken ve hizmetkârlar metanetli bir sessizlik içinde dururken odanın en ucunda, gölgede durdular.

Çürümüşlerin arasında Priya'nın eve getirdiği çocuğu gördü. Bhumika çocuğun bir mevki sahibi olmasına izin verdiğinde Khalida mutlu olmamıştı. Ama çocuk o zamandan beri hiçbir soruna yol açmamıştı. Khalida'ya ya da dolayısıyla Bhumika'nın kendisine hiçbir şikâyet gelmemişti. Aslında Bhumika onun işe alınmasına izin verdiğinden beri onun hakkında pek az şey düşünmüştü.

Şimdi onu düşünüyordu. Ona bakmak -kambur omuzları, alçalmış çenesi, tıpkı Bhumika onu eve ilk getirdiğinde Priya'nın yaptığı gibi kendini küçük ve tetikte tutuşu- malikânesinin duvarlarının ötesinde neler olabileceğini düşünmekten daha kolaydı.

"Buraya gel oğlum," dedi ona hafifçe işaret ederek.

Yavaşça yaklaştı, sonra durdu ve garip bir selam verdi. Üzerinde mahal hizmetkârlarının giydiği türden, kullanışlı bir tunik ve dhoti vardı ama üzerine örttüğü şal kirliydi ve kenarları yıpranmıştı.

"Şalın çok kirli," dedi. "Başka bir şeyin yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır leydim," dedi, sesi gerginlikten kısılmıştı.

"Sordun mu?"

Başını bir kez daha salladı.

Khalida'ya baktı, o da kaşlarını kaldırarak ve başını hafifçe sallayarak çocuğun yeni bir şal istemediğini ya da herhangi bir yardım talebinde bulunmadığını söyledi.

"Eğer yapabilirsen, Khalida," dedi

Bhumika. "Leydim mi?"

"Yedek kahverengi şalım," dedi. "Lütfen."

Khalida şalı getirdi. Sade ama çok ince ve sağlam yünden yapılmıştı. Kolayca leke göstermeden onu sıcak tutacaktı. Bunu ona söyleyerek omuzlarına yerleştirdi.

Onun titrediğini fark etti.

"Rukh," dedi kadın ve adam irkildi. "Korkmana gerek yok," dedi ona nazikçe. "Mahal'in kalbindeyiz ve iyi korunuyoruz. Her şey yoluna girecek. Sen de iyi olacaksın."

Çocuk onun gözlerine bakmadan yavaşça başını salladı. Şalı kendi etrafına daha sıkı sardı, kumaşa sanki değerli, paha biçilemezmiş gibi dokundu. Kendi teninden daha değerliymiş gibi.

Bir muhafız kapıya vurdu ve içeri girdi.

"Leydim," dedi. "O burada."

Bhumika elinden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktı, ki bu istediği kadar hızlı değildi.

"Beni ona götür," dedi.

Vikram özel odasındaki yatakta yatıyordu, tuniği çıkarılmıştı. Bir doktor yan tarafındaki yeni bir yarayı, derin ve kanlı bir kesiği yeniden sarıyordu. Adam başını kaldırıp ona baktı ve Bhumika rahatlama ve dehşet dolu bir sesle nefes verdi. "Kocacığım," dedi ve onun yanına oturmak için hareket etti. Vikram onun elini kendi elinin içine aldı. Duman ve kan kokuyordu.

"Sevindim," dedi kırık bir sesle, "orada olmadığın için çok sevindim."

Ona her şeyi anlattı. Lord Iskar oğlunun doğumunu kutluyordu. Çok güzel bir olay olmuştu. Sonra isyancılar saldırmış.

"Peki ya Lord Santosh?" diye sordu.

"Zarar görmemiş," dedi. "İsyancıları aramak için şehre bir kuvvet göndermekte ısrar etti." Çenesi hayal kırıklığı ve acıyla gözle görülür biçimde gerildi. "Onu durdurmaya çalıştım ama yaram beni engelledi."

"İsyancılar bulundu mu?" diye sordu. Ama asıl bilmek istediği bu değildi. Santosh kocasının gözetimi olmadan şehirde ne yapmıştı? Kaç masum seyirciyi yaralamıştı? Kaç eve ve işyerine zarar vermişti? Onun ardından ne kadar yıkım gelmişti? Yaralı kocasının liderlik edemeyeceği gerçeği karşısında hayal kırıklığı ve öfke onu sardı; Santosh'un beklediğinden bile daha hızlı bir şekilde güç kazandığını gördü.

"Bilmiyorum. Onu takip etmeleri için adam gönderdim. Hasarla ilgili haberleri yakında alacağım," dedi Vikram acımasızca. "Ama şimdilik bilgisizliğim devam ediyor. Buradan ayrılamazdım. Onu takip edemedim. Karısından sonra Lord Iskar'ın cesedinin yanında kaldım..." Kasıla kasıla yutkundu. "Çok fazla kan vardı." Sesi boğuk çıkmıştı. "Bağışlayın beni. Bunu seninle konuşmamalıydım."

"Lord Iskar öldü mü?" Bhumika yaşadığı dehşetin bir kez daha sesine yansıdığını biliyordu.

"Evet."

"Peki ya karısı?"

"Evet. Diğerlerinin yanı sıra. Evet."

Zihni hızla akarken bile başparmağını elinin üzerinde gezdirerek uygun bir şekilde rahatlatıcı sesler çıkardı.

Ashok'u öfkeyle düşündü.

"Şimdi ne olacak?" Sesini alçak tuttu. Sanki başka biri ya da bir şey için değil de özellikle Vikram için korkuyormuş gibi konuşmaya çalıştı.

"Lord Santosh bu trajediyi nüfuzunu artırmak için bir fırsat olarak kullanmaya başladı bile," dedi Vikram. "Ve imparator... imparator her zaman istediği şeyi isteyecektir."

"Anlıyorum," dedi Bhumika. "Eğer işler böyle yürüyorsa... ne yapmalısın, kocacığım?"

"Santosh'a Ahiranya'nın naibi olmadığını hatırlatırım. İmparator onu bu şekilde adlandırana kadar bu unvan bana ait." Sesi sertti. "Ben de

yönetimimi sürdüreceğim. İsyancıları öldüreceğim. Her biri maskeli. Ve eğer imparator kadınların yakılmasını talep ederse..." Acı içinde bir nefes. "Yapmam gerekeni yapacağım. Barışa kavuşacağız."

Bhumika, *çatışmalar böyle bastırılmaz*, diye düşündü. Ama bunu söylemedi. Sessiz kaldı.

"Yorgunum," dedi, eklemlerini alnına dayadı, yüzü bitkinliğin resmiydi. "Öldürmekten yoruldum. Bu terk edilmiş yerde bir şeyler yapmaya çalışmaktan yoruldum. Ama bu sahip olduğum tek taht ve onu korumaya çalışacağım. Ahiranya için elimden geleni yaptım ve yapmaya da devam edeceğim."

"İsyancılar Lord İskar'ı öldürdü, anneler onu rahatlattı, çünkü şair ve kadınları öldürüldü," dedi Bhumika nazıkçe. O kadar nazikti ki, sanki sesi en kırılgan, en şeker zeminde bir ayak sesiymiş gibi. "Belki de daha fazla ölüm bu işi daha da kötüleştirecektir."

"İyi ki orada değildin," dedi Vikram. "Yoksa böyle aptalca şeyler söylemezdin." Onun saçlarını düzeltti. Onu teselli ettiğine inanıyordu. "Öyle ya da böyle daha çok ölüm olacak. Ama sana söz veriyorum, benim yolum Santosh'un açacağı yoldan çok daha az kanlı olacak."

Bhumika takip eden gergin saatlerde kocasının yanında kalarak hekime şarap ve iğne çiçeğinden oluşan zayıf bir karışım vermesinde, hizmetçilere de kocasının vücudunda kalan kan ve külü temizlemelerinde yardımcı oldu. Doktor gittikten sonra Bhumika kocasının yarasını daha da kötüleştirmeyecek hafif ipekten yeni bir tunik ve dhoti giymesine yardım etti. Yarasına dikkat etmesine rağmen, iş bittiğinde kocası acıdan her zamankinden daha da grileşmişti.

Bir an sonra kapının ardında bir gürültü koptu. Komutan Jeevan anons edilmeden içeri girdi, beyaz ve altın rengi zırhı kir ve kanla aşınmıştı, ifadesi karanlıktı. Bakışları Bhumika'ya kaydı, sonra eğilerek uzaklaştı.

"Lordum," dedi Jeevan. "İyi misiniz?"

Vikram kısaca, "Hoşbeş yok," dedi. "Bana her şeyi anlat."

Jeevan anlattı.

Lord Santosh ve adamlarının şehirde yaptıklarını anlattıkça Vikram'ın ifadesi daha da fırtınalı bir hal alıyordu. Jeevan sustuğunda Vikram'ın yüzü acı ve öfkeyle öylesine gerilmişti ki, Bhumika otomatik olarak

Doktorun bıraktığı iğne-çiçek karışımını aldı. Kadın ilacı dökmeye başladığında Vikram eliyle sert ve öfkeli bir hareket yaptı.

"Hayır."

Fincanı ve sürahiyi geri indirdi, ona hiçbir şey sunmadı. Vikram, "Lord Santosh döner dönmez onu bana getir," dedi.

Komutan. "Geldiği anda buraya getirilmesini istiyorum. *İkinci*. Anlaşıldı mı?"

"Geri dönüyor lordum," dedi Komutan Jeevan. "Adamlarım onun ilerleyişini izliyor. Ben ona bakacağım."

"Git," dedi Vikram.

Komutan Jeevan bir kez daha eğildi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve ayrıldı.

"Bhumika," dedi Vikram sonunda. "Artık gitmelisin."

Başını salladı ve adamın ellerinden birini kendi elleriyle kavradı, gözlerini yere indirdi. "İyileştikten emin olana kadar seni bırakmayacağım," diye mırıldandı, her santiminde sadık bir eş vardı. Adamın tekrar itiraz etmesine fırsat vermeden elini sıktı ve bıraktı: "Ama Lord Santosh gidene kadar balkonda bekleyeceğim. Söz veriyorum."

Gölgeli balkona çıktı ve adama onu tekrar uzaklaştırmasını emredecek zaman bırakmadı. Buradan Mahal'in arazisini görebiliyordu. Gökyüzünü. Balkonun en ucunda durduğu için artık yatağından onu göremiyordu. Onu aramak istiyorsa ayağa kalkması ya da göndermek istiyorsa bağırması gerekecekti. Adamın sessiz kalmasına şaşırmadı.

Çok geçmeden kapı tekrar açıldı ve Lord Santosh anons edildi.

Sesler kesilmişti ama Bhumika Santosh'un botlarının ağır gümbürtüsünü duyabiliyordu. Onun selamını. Vikram ona karşılık vermedi.

"Ne yaptığınızı duydum Lord Santosh," dedi Vikram.

Vikram'ın Santosh'la konuşurken kullandığı bir ton vardı. Diplomasi tonuydu bu; yatıştırmak, manipüle etmek, siyasetin en dikenli yollarında ilerlerken barışı korumak için.

O ses tonu gitmişti. Bu kanlı gece açıkça sabrını taşırıyordu. Sesine bir ısırik atarak, "Askerlerimin neye tanık olduğunu söyleyeyim mi? Binalar yağmalanmış. Erkekler ve kadınlar canlarını kurtarmak için kaçıyor, evleri yıkılmış. Boğazları kesilmiş dilenciler."

"Ahiranyı dilencileri," dedi Santosh küçümseyerek.

"Pembe fener bölgesine de zarar verdiniz," dedi Vikram. "Ahiranya'nın soylularının gelir kaynağı. Zevk evlerinin Ahiranya ekonomisi için ne kadar değerli olduğunun farkındasınız, değil mi? *İmparatorun* kasası için? Farkında olmalısınız. Öyleyse söyleyin Lord Santosh. Bunu neden yaptınız?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Ahiranyı Lord Iskar'ı öldürdü," dedi Santosh yavaşça, inanamayarak. "Neredeyse seni öldürüyorlardı."

"Bunu neden yaptın?" Vikram tekrarladı, sesi kısılmıştı.

Bhumika yüzünü buruşturdu. Kocasının öfkesini saklamıyordu.

Kadın ona iğne çiçeği sunduğunda onu tüketmeliydi. Genellikle iyi dizginlenmiş öfkesini kontrol etmek uğruna acısının sınırını yumuşattı. Acı onu çok iyi serbest bırakmıştı.

Santosh bir süre durakladıktan sonra, "Ahiranyı'ye yerini hatırlatmak için gerekeni yaptım," dedi. Sesi aniden yağlı, iğrenç bir hal almıştı. Bhumika elini korkuluklara dayadı ve sesin ritmini dinledi; Santosh'un ani dalkavukluğunun beraberinde getirdiği uyarıyı. "Uzun zamandır imparatorluğun kalbinde yoktunuz, General Vikram. Belki de İmparator Chandra'nın sizden nasıl bir yönetim beklediğini anlamıyorsunuz. Bu Ahiranyı gibi caniler bizimkileri öldürdüğünde, daha büyük bir güçle ezilmeleri gerekir. *Hepsi* adaletle yüzleşmeli."

"Ahiranya'yı anlamadığınız çok açık Lord Santosh," dedi Vikram, öfkesini gizleyemeyen düz bir sesle. "İnsanlarını anlamıyorsunuz. Benim anladığım gibi değil. Onlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Sizin yönteminiz onları kuduz köpeklerle çevirecek, efendilerinin ellerini ısıracaklar."

Adam yatağın üzerinde kendini ayarlarken bir homurtu, bir acı sesi duydu. Yanından ayrıldığında adam sırtını minderlere yaslamıştı. Şimdi sesinin tonunu duyduğunda, öne doğru eğilmiş, yarasını çekiştirirken gözlerini Santosh'a dikmiş olduğunu hayal edebiliyordu. Odanın içinde olmayı, yüzlerini ve vücutlarını okuyabilmeyi diledi. Ancak ayakta durup dinleyebilir, kocasının gergin nefeslerini ve Santosh'un ağır sessizliğinin ağırlığını ölçebilirdi.

"Ahiranyiler hakkında bildiğim bir şey var," dedi Vikram. "Bir isyancı öldürüldüğünde -ister kâtip, ister şair, ister katil olsun- Ahiranyı halkı kendi kendine şöyle der: 'Adam yasaları çiğnedi. Belki de ölmeyi hak etmişti. Kadınlar yakıldığında, insanlar 'O bir isyancıydı, değil mi?

Değil mi? Kaderini başına getiren bir şey yapmış olmalı. Onun başına gelen benim başıma gelmeyecek'. Sebepler, kurallar ararlar ve bu kurallar aracılığıyla itaat ettikleri sürece güvende olacaklarını öğrenirler. Korkuları onları eğitir. Ama bu gece, Lord Santosh, isyancı *olmayan*, Lord Iskar'a ne olduğunu bilmeyen, *Parijat*'ın bir lordunun -siz, Santosh- tahrik olmaksızın kendilerine saldırdığını gören kadın ve erkekleri öldürdünüz. O Ahiranyiler senin yaptıklarına bakacak ve korkacaklar. Kızacaklar. Kendilerine haksızlık yapıldığına inanacaklar. Soylular ve halktan insanlar.

"Tapınak çocukları yandığında," diye ekledi sessizce, "Ahiranyi halkının ne kadar ileri götürülebileceğini tam olarak öğrendim. Görünüşte anlamsız bir eylemin onları nasıl düşman yapabileceğini. Ve siz Lord Santosh, çok ileri gittiniz. Ahiranyi'yi birleştirdiniz. İmparator bunun için size teşekkür etmeyecek."

Santosh hiçbir şey söylemedi. Ama Bhumika onun yüzündeki ifadeyi çok iyi hayal edebiliyordu.

Çok fazla şey söyledin kocacığım, diye düşündü.

Santosh azarlanmayı pek hoş karşılayacak bir adam değildi. Gururu çok fazla abartılmıştı ve Vikram onu paramparça etmişti. Santosh'un bu enkazı, Vikram'ın sözleriyle kopan bütün o kıymıkları toplayıp bıçak yapmasından korkuyordu.

Ve kocası henüz konuşmayı bırakmamıştı.

Vikram, "Senin muhakeme hatanı telafi etmek için hoşgörülü olmak zorundayım," diye devam etti. "Güvenlik için şehri kapatmalıyım. Ama Ahiranyi ayın karanlığı festivalini kutlamak isteyecektir."

Santosh ince, huysuz bir sesle, "Sapkın bir festival," dedi.

"Ahiranyalılar için değerli bir festival," dedi Vikram, hâlâ kararlı ve düzgün bir sesle, "asilerin eylemlerine rağmen, imparatorun ve *benim* yardımseverliğimin bir göstergesi olarak kutlamalarına izin vereceğim. Ahiranya vatandaşlarından yeni isyancılar yaratmayacağım Lord Santosh. Minnettarlıklarının öfkelerini yumuşatmasına izin vereceğim."

Santosh bir ses çıkardı. Bir kahkaha. Keskin, yüksek. Keşke onun yüzünü görebilseydi. Yüzündeki ifadeyi.

"Anlıyorum," dedi. "Onlarla arkadaş olacaksın, değil mi? Elbette kuracaksın. Sen, küçük Ahiranyi karın ve değerli Ahiranyi soylu müttefiklerinle. Neredeyse onlardan biri oldun." İğrenme damladı

onun sesinden.

Ayak seslerinin gümbürtüsünü duymdu. Bir an için adamın balkona fırlayıp fırlamayacağını merak etti ve kendini hazırladı, omuzlarını yumuşattı, gözlerini açtı -kendini küçük, tehditkâr olmayan, olduğu gibi dinleyen biri gibi gösterecekti- ve sonra adamın durduğunu ve konuştugunu duymdu. Sesi şimdi daha mesafeliydi, sanki odanın öbür ucuna geçmiş gibiydi.

"Ahiranya sonsuza dek senin olmayacak," dedi Lord Santosh. "Şu anda zar zor senin. İstersen Ahiranyalıların iyiliğini kazanmaya alış. Bırakın genelevlerini işletsinler ve canavar tanrılarına tapsınlar. Bırakın yapsınlar! Ama onların iyiliğini kazanmak naipliğini kurtarmayacak, *Vikram*. Kimin yöneteceğine karar verecek olan imparator. Beni buraya imparator gönderdi. Bana Ahiranya'yı verecek."

"İmparator benden ne isterse yapacağım," dedi Vikram. "Ne talep ederse vereceğim. Ama henüz benim yerime seni atamadı." Bir dakika. "Sizi görmek her zamanki gibi bir zevkti, Lord Santosh."

Bir kapı çarpması duymdu. Santosh gitmişti.

Onun geri dönmeyeceğinden emin olunca tekrar odaya girdi. Vikram bir kez daha arkasına yaslanmış, gözlerini kapatmış, ağzını hafifçe aralamış, acıyla nefes alıyordu. Yanına gitti, bu talihsiz konuşmanın kocasının naipliği için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmeye başlamıştı bile. Ahiranya için.

Kocasının halkı hakkında nasıl konuştuğunu dikkatle düşünmedi. Kocasının yanında düşünmemeye dikkat ettiği pek çok şey vardı.

Şarabı bardağa döktü.

"İ," dedi ve bardağı onun dudaklarına dayadı. Sanki bu konuşma onun için hiçbir şey ifade etmemiş gibi sesini yumuşak, yüz ifadesini şefkatli tuttu. "Dinlenmeye ihtiyaın var. Bırak karın seninle ilgilensin, sadece bu seferlik."

Gözlerini açmadan, tam bir güvenle içti.

PRIYA

Bu Şimdiye kadar yaptığı en kolay işlerden biriydi. Ne de olsa tüm yemekleri o hazırlıyordu. Akşam yemeğini, parathaları, turşuları, eğer varsa küçük kaplarda dhal ya da yoğurtları hazırlayan oydu. Pramila için bir tabak hazırladı ve Pramila'nın çayına en küçük dozda iğne çiçeği koydu. Bardağa yığdığı őekerin tatlılığı umarım tadı gizlerdi.

Priya, ne kadar gergin olduğu düşünöldüğünde olması gerekenden çok daha az titreyen elleriyle yemeğin geri kalanını hazırladı. Hizmetçiler son ziyaretlerinde pirinç ve kepekli un çuvalları, öğütölmüş baharat keseleri, soğan ve zencefil torbaları bırakmışlardı. Priya un çuvallarından birini kaldırırken yere bir kâğıt parçasının düştüğünü gördü. Eğildi ve onu aldı.

Çivit mürekkebiyle yazılmış bir mektuptu, iki çuvalın arasında uzun süre katlandığı için bulaşmıştı, ancak biri onu kurutmak için biraz zahmete girmiş ve rengi silmek için iki kenar arasına bir bez bastırmıştı. Bunun Sima'nın eli olduğunu anladı, kaba Zaban. Sima yazı yazmayı alışkanlık haline getirmemiŐti ve yazı bilgisi de zayıftı.

Dikkatli olun. Seni düşünüyorum.

Sima onun altına küçük bir kuş çizmişti; koyu renk gözlerini ve kabarık tüylerini özenle işaretlediği tombul bir güvercin yavrusu.

Sima'nın Priya'nın iyiliği için oturup kelimeleri dikkatle sayfaya döktüğünü düşündü ve boğazına bir yumru oturdu.

Notu bluzunun içine tikiŐtırdı, yemeğini bitirdi ve

yüzünde sabit bir gülümsemeyle Pramila'nın odasına gitti.

Sonunda Malini'nin odasına döndüğünde, Malini'yi hücresinin zemininde, yanağını taşa bastırmış ve gözleri kocaman olmuş bir halde buldu. Priya ona doğru koştu.

"Ne oldu? İyi misin?"

"Belli ki iyi değilim," diye soluk soluğa bağırdı Malini.

"Sadece bayıldım." "Nasıl...?"

"Görüşüm karardı," dedi Malini. "Ve kendimi hasta hissettim. Ve şimdi yerdeyim. Tek bildiğim bu. Lütfen, kalkmama yardım edin."

Priya oturur pozisyona yükselirken Malini'nin ağırlığını aldı. Prensesin teninin yumuşaklığını hissedebiliyordu.

"Baş dönmesi geçecek," dedi Malini kararlılıkla. Kızgın görünüyordu. "Geçecek. Bu iğne çiçeğini bırakmanın doğal bir etkisi, değil mi?"

Priya çaresizce, "Bilmiyorum," dedi.

"Zehrin etkilerini bildiğinizi söylemişsiniz."

"Biliyorum. Ama ben şifacı değilim."

"Peki o zaman." Malini'nin çenesi gerildi. Sanki kafatasını sıkıştıran görünmez bir güçle savaşıyormuş gibi başını yukarı kaldırdı. Dikkatlice ayağa kalktı, sonra kendini charpoy'a doğru indirdi.

Priya onu izledi.

Malini sonunda, "Bu iğne çiçeğinin kalıcı etkisi," diye ekledi. Sanki ikisine de güvence vermek istercesine. "Hepsi bu kadar. Zamanla daha iyi olacağım. Hazır mısın, Priya? Pramila'nın icabına bakıldı mı?"

"Uyuyor. Kontrol ettim. Eğer muhafızlar gelirse..."

"Odama gelmeyecekler," dedi Malini. "Onlar daha iyi bilirler."

"Ama ya gelirlerse?"

"Uyuyormuş gibi yapacağım," dedi Malini. "Ve eğer beni uyandırırırlarsa, nerede olduğunu bilmediğimi söylerim."

"O zaman ben hazırım," dedi

Priya. "Hatırlıyorsun-"

Priya sabırsızlıkla, "Bana anlattığın her şeyi hatırlıyorum," dedi. "Bir anlaşmamız var, Malini. Hiçbir şey için endişelenme."

Malini ona gitmesi gereken yerin yanılsamalar sarayı olduğunu söylemişti. Priya orayı biliyordu. Oldukça şık bir eğlence eviydi.

Pembe fener bölgesinin korkunç derecede saygın bir parçasıydı. İsmi hem bir şaka hem de bir alaydı: Adını, alt kıtanın her yerinde bulunan eski bir efsanedeki saraydan almıştı; birçok kocası olan güzel bir kraliçenin sarayı.

Malini'ye göre gerçek soyu bu olmasa da, orada kalan ve Saket'in küçük prenslerinden birinin uzaktan kuzeni olan genç lordla buluşacağını biliyordu. Ona Malini'den bir mesaj iletecek, Malini'nin sorularını soracak ve sonra geri dönecekti. Hepsi Pramila uyanmadan önce olacaktı.

Yanında şansa ihtiyacı olacaktı.

Priya omuzlarına bir şal attı.

"Priya." Malini'nin koyu renk gözlerindeki ifade okunamazdı.

"Evet?"

Hiçbir şey. Uzun bir an için.

"Umarım sağ salim dönersin," dedi Malini sonunda. "Umarım iyisindir. Seni düşünüyor olacağım."

Malini neden gerçekten önemsedığını söyleyip duruyordu? Bu, Priya'nın kendini çiğ hissetmesine neden oluyordu. Malini'nin onu önemsemesini istiyordu; bu önemsemenin tadını çıkarmak, içinde *erimek* istiyordu. Ama geri kalanı temkinliydi. Geri kalanı zırh istiyordu.

"Elbette yapacaksın," dedi Priya. "Burada sahip olduğun tek müttefik benim.

Bensiz çaresiz kalırsın."

Malini irkilmedi ama onun hareketsizliğinde Priya'nın kalbini istenmeyen bir suçluluk duygusuyla az da olsa çarptıran bir şey vardı.

"Yakında döneceğim," diye mırıldandı Priya. "Sadece bekle ve gör." Odadan çıktı ve triveni üzerinde yürüdü.

Ötesi neredeyse tamamen karanlıktı. Orak ayın parıltısı soluktu, şehrin ışıkları siyah üzerine altın rengi saçılmalardan ibaretti.

Gözlerini kapattı. Büyünün çekimini, derisinin altında akan bir nehri hissetti. Hirana'nın onun altında nasıl değiştiğini düşündü; duvarlardaki oymaların nasıl netleştiğini, eski yok oluşlarından nasıl dirildiklerini. Hirana ile arasındaki bağın nasıl büyüdüğünü de düşündü.

Güçlendirici bir nefes çekti ve Hirana'nın yüzeyine indi.

Taş ayaklarının altında sıcacıktı. Tabanlarında yeni yosunları hissedebiliyordu.

Bir adım attı. Bir tane daha. Bir tane daha.

RAO

Prem'in adamlarından biri, "Kuzeninizle tanışmak isteyen bir kadın var, Lord Prem," dedi. "Bir hizmetçiye benziyor."

Bu bir sürprizdi. Prem ve Rao birbirlerinin gözleriyle karşılaştılar. Prem'in çenesi sertleşti, ağzı inceldi.

Lord Iskar'ın öldürülmesinden bu yana geçen üç gün içinde, eğlence evlerini bile bir tedirginlik havası sarmıştı. Prem'in adamları isyancıların saldırısının ve ardından naibin adamlarının misillemesinin ardından bölgede meydana gelen hasarı kısa bir süre incelemişlerdi. Parçalanmış ahırlar, yağmalanmış evler, atlar tarafından ezilmiş, sokak köşelerinde unutulmuş yatan ölü dilenciler görmüşlerdi. İçinde bulundukları eğlence evi tamamen şans eseri hayatta kalmıştı.

Şehre verilen zararın arkasında Lord Santosh'un olduğunu varsaymak için yeterince bilgi toplamışlardı. Prem, "Bu tam da onun gibi bir adamın yapacağı türden aptalca bir şey," demişti, sesinde hoşnutsuzluk vardı. Rao başını salladı ve General Vikram'ın olaydan sonra şehri açık bırakma kararını anlamaya çalıştı. Bir lordun eyleminin diğeriyle nasıl bağlantılı olduğunu, Santosh'un gaddarlığının General Vikram'ın yüce gönüllülüğünü nasıl tetiklediğini ve seçimlerinin naibin mahalindeki mevcut güç dengesi hakkında ne söylediğini merak etti. Eğer daha fazla zamanı ve kaynağı olsaydı Rao, burnuna kan kokusu gelmiş bir yırtıcı hayvan gibi cevapların peşine düşerdi.

"Onu kim içeri aldı?" Prem sordu. "Muhafızlardan hiçbiri onu durdurmadı mı?"

"Bir hizmetçiyi neden durdursunlar ki?" dedi Lata. Elinde bir kitapla bir yığın yastığa gömülmüş oturuyordu. Sayfaları çevirirken başını kaldırıp bakmadı. "Kimse hizmetçileri durduramaz."

"Lord Iskar'ın başına gelenlerden sonra -ve Ahiranyi tapınağında olanları da unutmayalım- bunu yapmalılar," diye mırıldandı Prem. "Ayrıca, ya o zıplayan Lord Santosh'un casusuysa? Benden şüphelendiğini sanmıyorum ama biraz dikkatli olmalıyız. Nedir o-Parijati?"

"Ahiranyi, sanırım, lordum."

"Doğru, o zaman muhtemelen casuslarından biri değildir," dedi Prem, rahatlayarak. Öne doğru eğildi, dirseklerini çapraz dizlerine dayadı. Rao'yla arasında yerde ipek işlemeli bir haç, bir pachisa oyunu için gerekli tahta duruyordu. Altı börölce kabuğunu küçük bir takırtıyla yere fırlattı. Kabuklardan biri açıklıktan yukarı düştü ve hafifçe küfretti.

"Kaybediyorum," dedi, "istersen git." Kabukları topladı. "Bu önceden ayarlanmış bir toplantı mı?"

"Hayır," dedi Rao. Korumaya, "Bana neden ihtiyacı olduğunu söyledi mi?" diye ekledi.

"Hayır, lordum."

Rao ayağa kalktı, hâlâ iyileşmekte olan yarasının sızısıyla irkildi. Akşamın sessizliğini dinledi. Verandanın ötesinde uğuldayan böcekleri. Çeşmeden akan suyun sesini. Ve kararını verdi. "Ben de geleceğim."

Hizmetçi koridorda bekliyordu. Sade bir sarı giymiş, muhtemelen yirmili yaşlarının başında, dağınık siyah saçlı, koyu tenli, çarpık burunlu ve delici gözlü sade bir Ahiranyi kadınıydı. Ona göstermelik bir saygı selamı verdikten sonra, söze girmeden, "Kendisine Lord Rajan diyen, Saketa'nın küçük prenslerinden birinin kuzeni olan bir adamı aramamı söyledi. Bu siz misiniz?"

Rao onun açık sözlülüğü karşısında şaşkına döndü. "Kim soruyor?"

"Benim... hanımım soruyor," dedi duraksayarak, *hanımından* önce durakladı, sanki kullanmak istediği kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Siz Lord Rajan mısınız?"

"Öyleyim," dedi. "Bana hanımının adını söyle."

Ahiranyi kadın başını salladı. "Uzun zaman önce bıçağını çaldığını sana söylememi istedi. Hançerini değil. Bıçağını." Hizmetçi bunu sanki ezberlemiş gibi tekrarlardı. "Silahı kız kardeşinize ve kendisine iade ettiğinizde çok mutlu olduğunu söylememi istedi. Bu silah

onun umudu." Onun gözlerine baktı, bakışları her zamankinden daha niyetliydi. "Belki de artık hanımı tanıyorsunuzdur?"

"Benimle gel," dedi sessizce ve önüne çıkan ilk kapıyı iterek açtı. Kadın onu banyo odasına kadar takip etti ve adam kapıyı arkalarından sıkıca kapattı.

"Gerçekten ondan olduğunu nereden bileyim?" Rao kabaca sordu. Umut onun sesini paramparça etmişti.

Hizmetçi omuz silkti, omuzları bir inip bir kalktı. "Bilmiyorum. Size anlattığım hikâyeyi bilen başka biri var mı?"

Rao yutkundu. "Yaşayan başka kimse yok," demeyi başardı. "Ama işkence bu hikâyeyi ondan almış olabilir."

"Ama olmadı," dedi hizmetçi kız sert bir sesle. "Ve fazla vaktim yok. Ona dönmek zorundayım ve cevaplaması gereken sorularım var."

"Anlat bana."

"Onu kurtarabilir misin?" diye sordu hizmetçi açıkça. "Onu dışarı çıkarabilir misin? Deniyor musun?"

"Deniyorum, evet," dedi Rao. "Ama gizlilik ihtiyacı başarıyı... zorlaştırdı. Onu serbest bırakabileceğimden emin değilim," diye zorlukla itiraf etti. "Ama bunu yapmaya çalışmaya devam edeceğim."

"İyi. Prens Aditya," dedi. "Hâlâ yaşıyor mu? İyi mi?"

Rao, "Elimdeki raporların bana söylediği kadarıyla," dedi. "Hayatta ve iyi durumda." "Etrafında çok destekçisi var mı?"

Rao, "Belki de umduğundan daha fazla," dedi. "Güvenilir olan herkesi olmaları gereken yere yönlendirmek için elimden geleni yaptım."

Babasının, Malini'nin yokluğunda Parijatdvipa krallıklarını imparatora karşı birleştirmek için yaptığı özenli çalışmalardan bahsetmedi. Ateş yakılmadan önce, entrikalarının temellerini ilk attığı dönemde, Kral Viraj'a akıcı Aloran dilinde bir mektup yazarak yardımını istemiş; Alori'nin ve Rao'nun yardımıyla onunla gizlice buluşarak Aditya yönetimine dair umutlarını ve korkularını tartışmıştı. Babası neredeyse onun davasını benimseyen ilk kişi olmuştu.

Alori yandıktan, Malini hapsedildikten sonra babası bu işi üstlenmişti. Rao da öyle, kendi küçük yöntemiyle.

Ama tüm bunlar hizmetçinin duyması gerekenden daha fazlaydı. Kadının onun gerçekten bir Alor prensi olduğunun farkında olup olmadığını bilmiyordu ama açıkçası farkında olmasını da istemiyordu.

Öne doğru eğilmişti, şimdi acelesi vardı. "Kim? İsimler olmasa da en azından unvanlar."

"Parijat'ın kendisinden lordlar. Saketa'dan birkaç alçak prens, gerçi büyük prence ya da onun en yakın gözdelelerine ulaşamadı. Adamları Srugna'ya uzun yoldan, imparatorluk sınırlarını aşarak gittiler. Fark edildiklerine dair bir işaret yok. Bunu ona söylediğinden emin ol. Bilmek isteyecektir."

"Başka kim var? Daha fazlası olmalı."

"Bunu hatırlayacağından emin misin?"

"Hatırlayacağım," dedi hizmetçi, sesinde sabırsız bir ton vardı. "Devam edin lordum."

"Dwarali'nin sultanı onun adına kendi atlılarıyla elçiler gönderdi." Kan kırmızısı eyerleriyle bembeyaz bineklerinin üzerinde ne kadar da dikkat çekiciydiler. Ama hizmetçinin bunu da bilmesine gerek yoktu. "Sayımız çok fazla. Ve Srugna'nın kendi kralı da bizimle birlikte hareket ediyor."

Hizmetçi kız bunlardan etkilendiyse ya da telaşlandıysa, adamın ona söylediklerinin ne anlama geldiğini anladıysa bile bunu yüzünde belli etmedi. Adam onun vurdumduymazlığına hayran kaldı. "Peki. Ona söylerim."

"Peki o nasıl? O nasıl?" Rao sordu ve kalbinde hissettiği gibi konuşmadığını umdu.

Hizmetçi ona ölçülü bir bakış attı. "O iyi değil. Uzun zamandır hasta."

"General Vikram ona bir doktor ayarladı mı?"

Hizmetçi ona sıkı bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Generalin onun bakımı üzerinde sınırlı yetkisi var. Bana imparatorun emriyle olduğu söylendi. Ayrıca, onu öldüren ilaçları. Bunun böyle olduğunu biliyor."

"Peki sen onun için kimsin?"

"Onun tek hizmetkârı, lordum. Ve zehirlenmesinin devam etmemesini sağlayan kişi."

"Peki," diye sordu, "bunun size ne faydası var?"

"Ah, lordum," dedi hizmetçi kız. "Bunu yalnızca kalbimdeki sevgi ve sadakat için yapıyorum."

Bu espride bir gerçeklik payı olduğunu düşündü. Çenesinin eğimindeki bir şey, kelimeleri söylerken ağzının aldığı şekil ona bunu söylüyordu. Malini'nin hoşuna gitse de gitmese de insanları kazanmanın bir yolu vardı. Yine de gerçeğin tamamı bu değildi elbette.

"Onu kurtarmak için kullanabileceğim bir şeyiniz var mı?" Rao sordu. Prem'in çabaları başarısız olmuştu. Elinde bundan başka bir şey yoktu - bir hizmetçinin bir olasılık ve bir cevap taşıdığı umudu. "Herhangi bir bilgi, herhangi bir bilgi, arayabileceğim herhangi bir müttefik?"

Prem bir hizmetçiden müttefik istediği için ona gülerdi. Ama başkaları için görünmez olan insanlar genellikle onun soylu türünün saygı duyduğundan ya da anladığından çok daha fazlasını bilirdi.

"Bilmiyorum." Koridorda ayak sesleri duyulurken hizmetçi kız gözlerini ondan kaçırdı, sonra da kayboldu. "Tapınağa saldırmaya ya da aynı derecede aptalca bir şey yapmaya çalışmamalısın. Hirana'ya inip çıkmanın kolay bir yolu yok. Yüzeyi tehlikelidir. Ayrıca muhafızlar da var. Generalin mahalinden geçip araziye aşmanız ve halatla işaretlenmiş güvenli yolu kullanmadan tırmanmanız gerekir. Bütün bunları yapamazsınız. Bir orduyla bile."

"Ama yapabilirsin," dedi Rao.

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hizmetçileri kimse fark etmez lordum. Ve ben Ahiranyi'yim. Hirana'yı senden daha iyi bilirim. Ama prenses özgürlüğüne kavuşmak için Hirana'dan aşağı inemez ve ben de onu kapılardan öylece geçiremem."

"Benim için hiçbir şey göndermedi mi?"

"Sağlığı ve soruları hakkında size verdiğim bilgilerden başka bir şey yok."

"Onu kurtarmam için bana hiçbir yol vermiyor mu?"

"Sanırım kendi başınıza bir tane bulacağınızı umuyordu. Lordum."

Bu ondan bir kahkaha kopardı. Zaban'ı kaba, ifadesi nefret doluydu. Ondan hoşlandığını fark etti ve kendisinden hafifçe dehşete düştü.

"Bana isminizi söyler misiniz?" diye sordu.

Kadın isteksiz bir duraksamadan sonra,

"Priya," dedi.

Priya. Tüm Parijatdvipa'da yaygın bir isim. Yuvarlak yanaklı küçük kızlar ve uysal gelinler için tatlı bir isim. Bu kadın ikisi de değildi.

"Priya," diye tekrarladı. "Bana geldiğin için teşekkür ederim. Lütfen, karşılığında hanımına benden bir mesaj ilet." Bir nefes. "Ona umuda tutunması gerektiğini söyle. Ona işinin henüz bitmediğini söyle. Ona söyle, ondan haber bekleyeceğim ve onu kurtarmaya çalışmaya devam edeceğim. Ve ona söyle..." Bu kadının önünde duygularını belli etmek istemediği için gözlerini kırıştırdı. "Ben onun sadık hizmetkârıyım. Ona söz verdiğim gibi. Ona verdiğim sözü unutmadım ve asla unutmayacağım."

"Bıçağın üzerine yemin ettik."

Önce bezi düz bir şekilde yerleştirmiş, cilalı masanın üzerine parmaklarıyla düzeltmişti. Bıçak da onu takip etmişti. Masa ve kumaşla karşılaştırıldığında bıçak kaba ve çirkindi, süssüzdü, kenarı keskin ve işe yarar bir noktaydı.

Ama bu onun bıçağıydı.

Şarap, çay ya da sıcak bir öğleden sonra buğusu damlayan uzun bardaklarda lassi ya da şerbet istememişti. Onları rahatsız edecek hizmetçiler olmayacaktı. Sekiz yaşında bir çocukken Alor ve Parijat arasındaki bağları güçlendirmek için gönderildiğinden beri imparatorluk mahalinde yaşıyordu ve tüm bu süre boyunca imparatorluk prensesiyle bir odada hiç yalnız kalmamıştı.

Artık öyleydi.

Uzun bir süre sessiz kaldılar.

"Babam öldü," dedi Prenses Malini. Prenses konuştuğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Biliyorum. Kaybınız için üzgünüm prenses."

"Ve kardeşim," dedi. "Benim nazik, onurlu kardeşim gitti, kimsenin onu bulamayacağı bir yerde. Geriye bir tek Chandra kaldı. Babamın ateşini yakmak için. Onun tahtına oturmak için. Eminim Aditya'yı isimsizlerin bahçesine götürdüğünde bunun olmasını hiç istememiştin."

"Hayır, prenses. Yapmadım. Ama isimsizlerin yolları ölümlülerin kontrolünde değil. Öyle ya da böyle, Aditya bahçeyi bulacaktı. Ve tanrımızı duyacaktı. Bu onun kaderi, doğduğu yıldızlarda yazılı."

"Her şeyin böyle olduğuna inanmıyorum," dedi prenses. "Seçme şansımız yok. Ve eğer kaderin yıldızlarla içimize işlenmesi gerekiyorsa, o zaman zamanımızın ihtiyaçlarına boyun eğemeyeceğimize ve önceden belirlenmiş yolumuzdan dönemeyeceğimize inanmıyorum." Parmak uçlarını bıçağın kör tarafına dokundurdu. Son bir yas ritüelinde babasının kalıntılarına dokunduğu yerdeki kül hâlâ tenindeydi. "Chandra'nın sahip olmaması gereken bir tahttan indirildiğini görmek istiyorum. Ve Aditya'nın da yükselmesini istiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Bu kızın gözleri kısık, mütevazı değildi. Rao'nun ondan beklediği, onu her zaman tanıdığı o uysal, sessiz, kolayca gözyaşı döken kız gitmişti. Karşısında oturan prenses

sert ve sakindi, bakışları onun boğazına bir hançer gibi saplanmıştı. "Bu seni, beni ve değer verdiğimiz herkesi tehlikeye atar," dedi Rao. "Aditya'dan mektuplar aldım," dedi. "Nerede ikamet ettiğini biliyorum ve onu geri dönmeye ikna edecektir. Kader ya da değil, o görevini biliyor." Bu Rao'nun nefesini kesmişti.

"Nerede olduğunu biliyor musun? Gerçekten mi?"

"Benim kendi casuslarım ve kendi kadınlarım var," dedi. "Ve kardeşim beni tek kelime etmeden terk edecek kadar yürekli ya da mantıklı değildi."

"O nasıl?" Rao sordu. "O..."

Malini başını salladı. Bunu ona vermeyecekti. Henüz değil.

"Chandra'nın ne olduğunu biliyorsun," dedi. "Ne yapacağını biliyorsun. Sizi temin ederim ki Prens Rao, korkularınız yersiz değil. Kardeşim çocukken ve gençken nasılsa şimdi de aynı yaratık. İnancının ilkelerinin ellerini kandan arındıracağını düşünüyor. Yaptığı zulmün bir lütuf olduğunu düşünüyor."

"Hiçbir gaddarlık yapmadı."

Malini, "Kader yıldızlarda yazılıysa, eminim onun zulmü de çoktan yazılmıştır," dedi. "Rahiplerinize sorun. Ya da daha iyisi, kendi kalbinize sorun. Onun ne yapacağını bilmek için bir tanrıya adanmış olmanıza gerek yok."

Chandra'nın doğasına dair gördüğü her şeyi düşündü. Ne de olsa onun yanında büyümüştü. Ürperdi.

Malini hâlâ ona bakıyordu.

"Aramızda bir anlaşma var Prens Rao," dedi Malini. "Öyle değil mi?"

Bir nefes verdi ve onunla birlikte ayağa kalktı. Tülbenti bıçağın etrafına katladı ve aldı.

"Evet," dedi. "Var."

Kız kardeşi Alori ön odanın köşesinde kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Görünüşte ziyaretçiler için nöbet tutuyordu ama görünürde hiçbir şeye dikkat etmiyordu. Yüzünü yukarı kaldırmış, yüksek ortalı pencereden içeri giren bir tutam güneş ışığını yakalamıştı. Pencerenin kenarında kuşlar oynayıyordu. Canlı turuncu gagalı yeşil muhabbet kuşlarının kanat çırpışları Alori'nin kalkık kafasına gölgeler düşürüyordu.

Sonra ona baktı, gözleri kanatlarla gölgelenmişti.

"Bitti mi kardeşim? Kabul ettin mi?"

"Evet," demişti ona. "Öyle."

Daire odasına geri döndü. Prem'in önünde hâlâ pachisa tahtası vardı ama adamlarından birkaçı da oyunda ona katılmıştı. Rao içeri girdiğinde başını kaldırdı.

"Banyo odasında iyi konuştunuz o zaman?" Sesinde a l a y c 1 bir ton vardı. "İtiraf etmeliyim ki, onları bu kadar karanlık sevdiğini hiç bilmiyordum."

Rao yorgun bir sesle, "Sen bir aptalsın Prem," dedi. Onun ve hâlâ kitabının üzerine kıvrılmış olan Lata'nın yanından geçip verandaya çıktı.

Soğuk havaya ihtiyacı vardı. Unutmaya ihtiyacı vardı.

PRIYA

Pramila'nın uyanmasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve mantığı ona mümkün olduğunca çabuk Hirana'ya dönmesinin en iyisi olacağını söylüyordu. Kesinlikle şafak sökmeden önce.

Ama çok uzun zamandır özgürlüğünden yoksundu. Seyahat edebilmeye, mahalden çıkıp pazara gitmeye, taze meyve almaya ya da gram ununun kırılğan kafesini kesmek için tatlı Hint turşulu sabah dosaları almaya alışmıştı. Sima'yla birlikte Gauri'den saklanmaktan, meyve bahçesinde palmiye şarabı içerek hastalanmaktan, yanları ağrıyacak kadar çok gülmekten keyif alıyordu. Kendi uyku minderinde yatmayı özlemişti.

Rukh'u biraz özlemişti. Ve son konuşmalarındaki yüzünü, Ashok'u ve ağabeyi gibi bir adamın kendisi için ölmeye hazır, yıldızlara hayran bir çocukla neler yapabileceğini düşündüğünde...

Ama Rukh'a gidemezdi. Mahal'de olmak, Sima'yı görmek ya da eski hayatının gölgelerine bile dokunmak için hiçbir mazereti yoktu.

Ama yapabileceği bir şey vardı.

Ormanın kenarındaki ev, en son ziyaret ettiği zamanki gibi görünüyordu; bu kadar çok şey değişmişken bu ona garip geldi.

Kapıya hafifçe vurdu. Bekledi.

Bir aralık açıldı ve Gautam'ın uyanık bakışları onunkilerle buluştu. Hiç de yorgun görünmüyordu. İfadesinde gergin ve korkmuş bir şeyler vardı. Karanlıkta bile Gautam'ın elinin tırpanının sapına kenetlenmiş olduğunu ve onu hazırda tuttuğunu görebiliyordu.

"Priya. Burada ne işin var?"

"Sizinle konuşmam gerek. Uzun sürmez."

"Gecenin bir yarısı, seni aptal kadın."

Adam kapıyı yüzüne kapatacakmış gibi bakınca Priya eğildi ve vücudunu çerçeve ile kapının arasına soktu. İfadesini sakın tutarak gözlerini kırpmadan adama baktı.

"Gautam," dedi Priya. "Beni kardeşim gönderdi. Beni içeri al. Ve tırpanı indir."

Şüphelendiği gibi, adam tereddüt etti. Sonra itaat etti.

Onu çalışma odasının ötesine, kendi özel odalarının ötesine, evin orta avlusuna götürdü. Oradan onu tozlu ve sessiz başka bir odaya götürdü ve kapıyı kapattı.

"İşler nasıl, Gautam? Hâlâ geliyor mu?"

"Seni neden gönderdi?" Gautam sordu.

Başını dikkatle salladı, bakışlarının dalgalanmasına asla izin vermedi. Gözlerinin sabit baskısı altında daha çok terliyor gibiydi. Bunu en azından Malini'den öğrenmişti: bir bakışın nasıl da bir büyü kadar güçlü bir şekilde sabitleyebildiğini, bağlayabildiğini ve zorlayabildiğini.

"O yapmadı," dedi. "Kardeşimin hayatta olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

Gautam'ın bakışları sertleşti. "Çık dışarı."

"Bir zamanlar arkadaşınız," dedi.

"Biz hiç arkadaş olmadık."

"Ona bir şey borçluydun. Ya da o seni korkutup itaat ettirecek kadar şey biliyordu. Bu yeterince dostluk. Ne zamandır tanışıyorsunuz?" Gautam sessiz kalınca, "Onu tekrar gördüm. Bana yalan söyleme."

Gautam sönmüş gibiydi. "Başından beri biliyordum. Ondan hoşlanmıyorum, anlıyor musun? Ama reddedilmesi zor bir adam. Çok fazla insan tanıyor. Ve iyi para ödüyor. Bugünlerde bunu yapabilecek pek kimse yok."

"Çalıntı parayla."

"Para paradır," dedi Gautam. "Senin gibi birinden etik üzerine ders vermesini beklemezdim."

Onun küçüklüğünü görmezden geldi. "Peki kardeşim parasıyla senden ne alıyor?"

Gautam kollarını kavuşturdu. "Eğer kardeşin hayatına geri döndüyse, doğrudan ona sormalısın. Beni ya da benimkini bir daha aile işlerine karıştırma."

"Korkuyorsun," dedi. "Bunu inkâr etmene gerek yok, Gautam. Kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorum. Bana söylersen ne yapacağından korkuyorsun. Ama o benim burada olduğumu bilmiyor. Ve bilmelisin ki tehlikeli insanlardan para aldığında bunun her zaman sonuçları olur."

"Bana ders verme," dedi sertçe. "Sen bir yer süpürgeciden, bir sıçandan başka bir şey değilsin. Muhtemelen bir fahişesin de-"

"Konuşmayı kes," dedi Priya. Kelimeler ağzından hırçın bir şekilde çıkmıştı. Tek bir hareketle tırpanı adamın terli ellerinden aldı ve sapını avucunun içinde kırdı.

Gautam'ın boğazı tıkırdadı. Gözleri büyüdü.

"Unutuyorsun," dedi Priya sakince, "kardeşim neyse ben de oyum. Eğer ondan korkuyorsan, o zaman benden de korkmalısın. Genelde çok iyi biri olduğumu biliyorum ve öyle olmaya devam etmek istiyorum. Ne de olsa bir keresinde kapının önünde uyumama izin vermiştin ve bu bir hizmetti. Bunun için minnettarım. İsterseniz konuşabilirsiniz."

Boğuk bir ses çıkardı. Çıkarmadı.

"Ne," dedi sonra, "senden ne alıyor?" Gautam parmak eklemleriyle boğazına masaj yaptı.

"I..." Boğazını temizledi. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce gelmeye başladı. Malzemeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendisinininkiler azalıyormuş. Normal ilaçlar, yaraları iyileştirmek ve hastalıkları engellemek için. Ama aynı zamanda..."

Priya sabırsızca, "Devam et," dedi.

Gautam, "Annem hayattayken Hirana'ya düzenli olarak giden bir hacıydı," dedi. "Ve bunun için diğer hacılara da para öderdi. Anlamak zorundasınız. Tehlikeli olduğunu biliyordu ama içine batırılmış çıra neredeyse kutsal odun yerine geçiyordu. Ve bazı müşterileri için bu yeterince iyiydi. Yine de *sana* asla satmadım, Priya. Söz veriyorum."

"Ölümsüz su," diye mırıldandı Priya. "Ben de öyle düşünmüştüm. Peki nerede?"

Eğildi ve zemindeki kapalı bir çitayı kaldırdı. Aşağıda, karanlığa doğru inen bir merdiven vardı.

Gautam duvardan bir fener aldı ve ustalıkla yaktı; loş ışığı onlara aşağıya kadar rehberlik etti, dibe ulaştıklarında duvarlarda asılı duran ince renkli camdan küçük, tükenmiş şişelerden oluşan bir koleksiyonu parıldattı. Şişelerin hepsi özenle kapatılmıştı; hepsi de titrek karanlıkta kendi sessiz tuhaflığıyla parıldayan suyla doluydu. Priya parmak uçlarını yavaşça bir tanesine dokundurdu. Serindi, kutsal bir maske gibi ateş gibi sıcak değildi.

Ama kalbindeki bir şey -Ashok'un elinin mengenesinde bktğ parçası-bunun çağrısını tanıdı.

"Onları alamazsın," dedi Gautam sessizce, umutsuzca, onun arkasında. "Alamazsın. Ben onunla aynı safta yer aldım. Onlara söz verdim. Elimde kalan her şey onun."

"Onları almayacağım," dedi Priya. Bir şişenin kenarını çizdi. "Ama onları yok etmeliyim."

"Lütfen," dedi Gautam. "Hayır. Lütfen."

Bardağa biraz vurdu. Şişenin kancasında sallanmasını izledi.

"Bana sıçan dedin," dedi. "Ve muhtemelen kaba olduğunu düşündüğün birkaç şey daha."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bana daha fazlası olmam için bir sebep vermediğın sürece sadece bu kadar olacağımı hatırlamanı istiyorum. Ve senden bu yer süpüren fahişeye bir iyilik yapmanı ve bildiklerinin bir kısmını onunla paylaşmanı istiyorum." Dönüp ona dosdoğru baktı. "Karşılığında bunları rahat bırakacağım. Kardeşimin hiçbir şey bilmesine gerek yok."

Gautam'ın verdiğı nefes rahatlamayla titriyordu. "Ne," dedi, "bilmek istiyorsun?"

"Bana iğne çiçeğinden bahset," dedi. "Bana uzun süreli alımın vücuda tam olarak ne yaptığını söyle. Ve dozlar kesildiğinde sonuçlarının ne olduğunu söyle."

MALINI

Priya gittikten sonra baş dönmesi nöbetleri daha da kötüleşti. Sarsıntılar vücudunu sarsıyor, uzun süre hiçbir şey görmediği ve duymadığı zamanlar oluyor, sonra kendini yeni bir pozisyonda buluyordu. Duvara yaslanmış ya da yere yığılmıştı, bedeni kendisine ait değildi.

Ararsa kimse gelmezdi. Priya'yla birlikte bundan emin olmuşlardı ne de olsa.

Priya bir saat önce gitmişti. İki. Üç. Malini kendini charpoy'unun üzerinde kalmaya zorladı, küçük bir çocuk gibi yan tarafına kıvrıldı, ellerini karnının içbükeyinde birleştirdi, sanki kendi teninin sıcaklığı onu yerinde sabitleyebilirmiş gibi.

Belki de Priya ölmüştür, diye düşündü Malini. Çok saçma. Ama sen tutsakken ve bedeninin sana itaat etmeyi reddederken zaman farklı akıyordu.

Arkasında ayak seslerinin fısıltısını duydu. Başını kaldırdı ve- Orada kimse yoktu.

Kulaklarını tırmalayan garip seslerle charpoy'da kalamazdı. Kendini savunmasız ve korkmuş hissediyordu, kalbi göğsünde inliyordu. Aşağı indi - bir an için başı döndü- ve zemini geçti. Kendini duvara yasladı.

İçinde uğuldayan bir ateş anısı vardı. Gözlerini kapattı ve alev altındaki odun ve etin kıymık kıymık patlamasını dinledi. Tıslamasını. Çığlıkları.

İyi değildi. İyi değildi. İyi değildi.

Yerden iki gölgenin geçtiğini gördü. Onları izledi.

Gerçek değil. Bu gerçek

değil. Gerçek değil.

"Benim la-" Priya durdu. "Malini. Ben geldim. Neden odanın köşesinde oturuyorsun?"

"Gerekli olduğunu hissettim," dedi Malini kısık bir sesle. Priya ona yaklaşırken kıpırdamadı. Bu kez hiç ayak sesi duymamıştı, bu da en azından normaldi. Priya her zaman garip, sessiz bir zarafetle yürürdü. Yüzü acı verecek kadar canlıydı.

-Malini'ninkinden daha karanlık ve gerçek. "Onu buldun mu?" "Buldum," dedi Priya diz çökerek.

"Beni serbest bırakabilir mi?"

Priya bir an sessiz kaldı. "O zaman bu bir hayır demek."

"Sana mesajları varmış." "Anlat bana," dedi Malini.

Priya ona söyledi. Yaptığı işin boşa gitmediğini bilmenin rahatlığı vardı. Aditya, Priya'nın ona sağlayabildiği tüm araçlara, Chandra'yı toza çevirmek için ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti. Ama onu bundan kurtarmaya yetecek kadar değil: hapishanesinden, zehirlenmesinden, etrafındaki duvarlardaki kara ateş izlerinden.

"Lord Rajan General Vikram ile doğrudan görüşmeyi denedi mi?" Malini sordu. "Vikram'ın Chandra'nın yönetiminden kaybedeceği çok şey var, Aditya'nın yönetiminden kazanacağı ise daha fazla. Bunun bir yararı olabilir."

"Bilmiyorum," dedi Priya. "Bunun önermem gereken bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Hayır. Olmazdı." Priya kaşlarını çatı.

"Kıllarını kıpırdatma Priya," diye mırıldandı Malini. "Böyle şeyler beni ilgilendirir, seni değil. Ben her zaman politikayı düşünerek yetiştirildim."

Ama Rao'yu tanıyordu. Cana yakınlığın, güç için daha ince oyunların değerini biliyordu. Bu yüzden her zaman çok iyi anlaşılmışlardı ve Aditya'yla bu kadar hızlı arkadaş olmalarının nedeni de buydu. Vikram'a bir şekilde yaklaşacaktı. Bu yaklaşımın meyve vermediği açıktı.

"Hemen geri dönmelisin," dedi Malini. "Ona söylemelisin..."

Ah. Priya'nın ona ne söylemesi gerektiğini hatırlayamıyordu. Kelimeler aklından uçup gitmişti. Elleri biraz titredi.

Bu geçecek.

"Bunu almalısın," dedi Priya. Elinde bir fincan tutuyordu. Bunu ne zaman elde etmişti? İçeri onunla mı girmişti? Malini bilmiyordu.

"Ne oldu?"

"Çok ama çok küçük bir doz iğne çiçeği," dedi Priya. Yüz ifadesi ciddiydi. "Ne de olsa bir şifacıyla konuştum. Vücudunuz zehre alışmış. Görünüşe göre zehri çok hızlı bir şekilde azaltmak da en az tüketmeye devam etmek kadar ölümcül olabilir. Sana birkaç doz daha vermemiz gerekiyor. Sadece birkaç tane. Dikkatlice ölçeceğim ve her seferinde ikiye böleceğim. Bu bile muhtemelen güvenli değil, ama bu... seni bundan kurtarmanın en hızlı yolu bu."

"Ah," diye mırıldandı Malini. Priya'nın eline, bardağa baktı; güçlü, ince kemikli parmakları bardağın etrafında kıvrılmıştı. "Bu çok şeyi açıklıyor." Elini uzattı. Sonra elini geri çekti. "Götür onu," dedi. "Onu içmeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü istemiyorum," dedi Malini.

"Malini," dedi Priya.

"Hayır. Ona bir daha dokunmayacağım. Bana yaptığı şey..." Dilinde zehirin safrası. Zihni korkunç bir sis, boğucu bir pus içinde. Kederi, sürekli ve fısıldayan bir ilmik gibi etrafını sarıyordu. "Hayır. Bunu almayacağım."

"Eğer almazsan öleceksin," dedi Priya açık açık. "Bana çok güvendin. Bu konuda da bana güven."

Zorunluluktan dolayı güvenilir. Ama evet. Evet, güvenmişti. Ne de olsa Rao'nun varlığı konusunda Priya'ya güvenmişti. Rao sözünü tutmuş ve onun sözünü beklemişti.

"Henüz değil o zaman," dedi Malini. "Henüz değil." "Neden henüz değil?"

Malini onun arkasından baktı.

Priya'nın omuzlarının ötesinde, sanki bir ısı sisinin içinden geçiyormuş gibi dalgalanan bir odada iki figür duruyordu. Onu izliyorlardı. Saçlarından dumanlar yükseliyordu. Taçlarındaki yıldızlar yanıyordu. Malini onlara baktı, uzandı, görüşü bir kez daha dalgalanırken, karanlık ona doğru gelirken.

Narina her zaman üçü arasında en güzeli olmuştu. Uzun, ince bir burun ve daha da ince bir kavisle aldığı kemerli kaşlar. Pürüzlendirdiği yüksek elmacık kemikleri. Babasının halkının modasına uygun olarak dişlerini karartmış, bu da dudaklarının daha da kırmızı görünmesine neden olmuştu.

Ayağa kalktı ve yanık bir gülümsemeyle Malini'ye baktı. Dişleri yoktu. Sadece kömür ve kül.

"Seni özledik gönül kardeşim," dedi.

"Bir şey söylemene gerek yok," dedi Alori şefkatle. "Bizi özlediğini biz de biliyoruz."

Zaman geçti. Titredi. Ama Malini hâlâ yerde yatıyordu ve Priya onu sarsarak uyandırmaya çalışıyordu; bu iki hayalet odanın içinde renkli duman serapları, kıvrılıp parlayan kırmızı ipekler, saçlarındaki yıldızlar ateş gibi parıldarken.

"Malini. *Malini.*"

Başı ağrıyordu.

Priya, "Eğer bu kaçmana yardım etmemi sağlamak için bir oyunsa, tehlikeli bir oyun," dedi. Sesi titriyordu. "Pramila uyandı ve dikkatini dağıtmayı başardım ama lütfen. İçmen gerek. Lütfen."

"Annem nasıl?" Narina sordu. Çıra odunu gibi bir çıtırtıyla başını yana eğdi. "Hayır. Biliyorum. Tahmin etmeme bile gerek yok. Benim için üzüntüden kendini düğümlere boğdu. Her şey için seni suçluyor. İmparatoru suçlamaktan daha iyi. Kendini suçlamaktan daha iyi."

Alori hiçbir şey söylemedi. Malini'ye hüznü çukurlar gibi derin ve karanlık gözlerle baktı.

"Annem seni asla affetmeyecek," diye mırıldandı Narina. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Tabii ki biliyorum."

"Ne?" Priya şaşkın görünüyordu. Endişeliydi. "Anlamıyorum."

"Artık ölümsüz olduğumu mu düşünüyor? Bir alev annesi mi? *Sen düşünüyor* musun?" Malini dürüstçe, "Artık neye inanacağımı bilmiyorum," dedi.

Priya onun önünde diz çökerek başını eğdi ve bir küfür savurdu.

Priya.

Priya, Pramila ile ne zaman konuşmuştu? Malini ne kadar zamandır yerde Narina'nın ölü gülümsemesinin yavaşça sarılmasını izliyordu?

"Sadece iç," dedi Priya, sesi korkulu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Lütfen."

Malini başını salladı. Ve mide bulandırıcı bir sarsıntıyla Narina ve Alori onun yanında, önünde durdular.

"Kardeşin seninkini kestikten sonra ikimizin de saçlarını nasıl kestiğimizi hatırlıyor musun? Gümüş makas kullanmış ve bizimkini daha da kısaltmıştık. Annem çok kızmıştı," dedi Narina. "*Tacın olmadan ne işe yararsın ki?*" demişti. Ama şimdi ateşten bir taç giyiyorum ve ben kıkırdak ve tozum, bu yüzden sanırım önemli değil."

"Çok şey kaybettin," dedi Alori, son derece nazik, son derece hüzünlü bir sesle, ipeksi parmakları Malini'nin alnında gezinirken. Ve Malini... hiçbir şey hissetmedi.

Çünkü burada değillerdi.

"Güzel ipeklerin. Mücevherleriniz. Müttefik ağınız. Arkadaşlarınız. Gücün. Hepsi gitti. Peki onlar olmadan sen kimsin?"

"Zalim," diye mırıldandı Malini. "Sen asla zalim olmadın, isimsiz prenses." "Kaybettiğin onca süsün altında adın ne senin?" Alori fısıldadı. "Doğduğun gün isimsizler sana ne diye seslendi?" "Bu," dedi Malini, "senin inancın, benim değil."

Alori, "Bu onu daha az doğru yapmaz," dedi. "İster inanın ister inanmayın, kader sizi bulacaktır. Beni bulduğu gibi. Adın doğmadan çok önce konulmuş prenses. Senin masalın yazıldı."

Narina ve Alori yanarken Malini'nin yaşaması gerektiği mi yazıldı? Yaşaması ve bu hale düşmesi mi yazılıydı? Kendine aşılmaz bir güç zırhı inşa etmek için çok uğraşmıştı. Mahaldeki herkes uyurken ay ışığında okuyarak klasik savaş, yönetim ve siyaset metinlerini öğrenmişti. Kralların eşleri ve prenslerin kız kardeşleriyle hızlı dostluklar kurmuştu.

"Ve şimdi hiçbir şeyiniz yok," dedi Narina, odun özü ve kül kokan bir sesle. "Bizim bile."

Kalbinin kız kardeşleri yok. Gidecek kimsesi yok.

"Priya bende," diye zorladı ve sisin içinden bir sesin kulaklarına bastırdığını duydu. *Evet, evet, buradayım, lütfen-*

Bir kahkaha.

"Korkunç yetenekleri olan ve senden hiç hoşlanmayan bir hizmetçi mi?"

"Oh, benden hoşlanıyor."

"Sahte bir seni severdi." Bir sesin mırıltısı. "Senin yarattığın bir sen

Onu. Kendini tuzağa düşmüş şişman bir tavşan gibi sıcak ve incitici bir şeye dönüştürdün. Seni kurtarmak mı yoksa tamamen tüketmek mi istediğini bildiğini sanmıyorum. Ama sen tavşan değilsin, değil mi? Sen olsa olsa bir gece çiçeğisin, çürümeden önce sadece kısa bir süre için değerlisin."

Bu Alori'nin ya da Narina'nın sesi değildi. Dalgalandılar ve...

Orada... kendisi vardı. Parijat'ın kızı Prenses Malini, yükselen güneşi taklit etmek için kadife çiçeğine yayılan soluk yasemin çiçekleriyle taçlandırılmıştı. Tavuskuşu yeşili ipekten bir sari giyen Prenses Malini'nin belinde düğümlerle işlenmiş altın güllerden oluşan bir zincir, boğazında ise iri inci dizileri vardı.

Malini'nin artık olmadığı her şeydi. Ve gülümsüyordu. "Sen," dedi Malini hışımla, "sen de gerçek değilsin."

Narina ve Alori'nin onunla birlikte yatağında kıvrılıp yattığını, annesinin cenazesini, babasının cenazesini ya da Aditya'nın onu bir mektup ve alnına kondurduğu bir öpücükten başka bir şeyle bırakıp gittiğini düşündükçe çirkin ve öfkeli bir şey ciğerlerine, gözlerine ve ağzına hücum ederken eski benliğini itip kakmak, yumruklarıyla dövmek kolay -kolay ve doğru- görünüyordu. Çirkinlik feryada dönüştü ve Priya onu susturup yumruklarını yakaladığında bile çığlık atıyor ve gülüyordu, alnında bir çatıklık vardı ve sonuçta savaştığı kişi Priya'ydı.

"Bu da ne?"

Pramila'nın sesi.

"Leydim, bilmiyorum. Bana sırtını döndü." Priya'nın sesi çılgıncaydı. Malini'nin ellerini tutmuş, onları hareketsiz kalmaya zorluyordu.

"İlacına ihtiyacı var," dedi Pramila. "Sende mi? Bana ver ve-"

Malini güldü. Ve güldü. Zorlukla nefes alabiliyordu ama kendini zorladı ve dişlerini sıkarak gülümsedi ve Narina'yı düşündü.

"Kızınız," dedi Pramila'ya, "yasını tuttuğunuz Narina'nız... öldüğü sabah -biliyor muydunuz- afyon şarabını içip rahiplerin bizi almaya gelmesini beklerken başını koluma dayadı ve bana 'Annemi istiyorum,' dedi. Bunu söylediğini biliyor muydun? Sana hiç söyledim mi bilmiyorum. Belki de seni korumak istedim. Nedenini bilmiyorum."

Pramila, sanki Malini ona vurmuş gibi tüm vücuduyla irkildi. Acaba

Ona vurdu mu? Pramila'nın eli duvardaydı. Ağlıyor muydu?

"Muhafızları çağırmalıyım," diye mırıldandı Pramila. "Onu içmeye zorlamalıyım, bakalım içmeyecekler mi-"

"Leydim-"

"Ben bunu hak etmiyorum," diye hıçkırdı Pramila. "I..."

"Ona içki hazırlayacağım," diyordu Priya. "Yemin ederim. Onunla ben ilgileneceğim."

Lütfen, Leydi Pramila."

"Yapamam."

Yapamam. I-"

"Lütfen, Leydi Pramila," diye yalvardı Priya. "Lütfen kendinizi bağışlayın."

Pramila bir kez daha hıçkırdı. Başını salladı, yüzü lekeli ve sevimsizdi.

Döndü. Sola.

Priya nefesini verdi ve kendi bedeni iradesi dışında titrerken Malini onu kollarından kavradı.

"Şimdi içmen gerek," dedi Priya. "Ve gördüğün gibi, gerekirse sana içirebilirim."

Malini başını çevirdi.

"Kendinde değilsin," dedi Priya nazikçe.

"Bugün bana bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." "Ne?"

"Halüsinasyon görüyorum," dedi Malini sabırsızlıkla. "Devam et, Priya."

Narina ve Alori daha önce ortaya çıktığında onlarla konuşması gerektiğini açıklamak istemedi. Ölümsüz ya da halüsinasyon olmaları önemli değildi. Önemli olan tek şey onları kaybetmenin acısı ve gücüydü ve o acıyı dindirmek, onların taze kanını yeniden hissetmek istemişti.

Malini onun yerine, "Rao'ya gitmesini söylemelisin," dedi. "Ona gitmesini söyle. Aditya'nın ona ihtiyacı olduğunu söyle."

"Rao," diye tekrarladı Priya. Dudakları bu ismi özenle şekillendirdi. "Tabii ki." "Bu onun adı değil," dedi Malini. "Hiçbirinin adı yok. Sadece kelimeler

geri kalanımızın kullanması için, onları iğnenin altındaki bir kumaş gibi tutturmak için. Anladınız mı?"

"Hiç de değil," dedi Priya.

"Alor'un kraliyet ailesi," dedi Malini. "İsimsiz Tanrı'ya taparlar. İsimlerini bir sır olarak saklarlar. Bir fısıltı. Çünkü isimleri kaderleridir. Ben sadece... Ben sadece ona güveniyorum. Ve bundan iyi bir şey çıkmasını istiyorum. Beni buradan kurtaramaz. O bunu biliyor. Sen de biliyorsun."

Burada bulunması bir kayıp. Ama Aditya'ya giderse... İntikamın en ufak bir tadına bile sahip olabilirsem..."

Ateş dilini sardı.

Ateş onun önünde yanıyordu. Chandra onun önünde duruyordu. Onu ateşe doğru sürükleyen eller vardı. Dikkatli ve keskin sözlerinin hiçbiri işe yaramamıştı. Yanışını izleyeceklerdi, tüm bu prensler ve krallar, birçoğu güzel sözler, anlaşmalar ve -evet- parayla yetiştirdiği müttefikler. Chandra'ya uzandı, öfkeyle savaştı. *Eğer yanmam gerekiyorsa, seni de yanımda götüreceğim, tahtını da.*

Ama Chandra yoktu. Sadece Priya, Malini'nin ellerinden tutmuş, taş zeminde onun altında yatıyor ve o berrak gözleriyle ona bakıyordu. Gözleri siyahtan çok kahverengi kirpiklerle çevriliydi. Koyu tenine rağmen altın gibiydiler.

Saçma bir düşünce. Ama Malini'yi tekrar kendi bedenine döndürdü. Priya onu tutup sabit tutarken, bu onu yere yığılmasına neden oldu.

"Sus," dedi Priya. "Yoksa Pramila seni duyacak."

Malini gürültü mü yapıyordu? Bunu fark etmemişti. Başını eğerek dişlerini birbirine geçirdi.

"Seni tutmama izin verdin," dedi Malini, "beni hiç denemeden yere devirebilecekken."

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Priya, sesi kararlı ve emindi. Bunu daha önce de söylemişti, diye hatırladı Malini. Uzun zaman önce.

"Peki neden olmasın?" Malini sordu.

"Çünkü bir anlaşmamız var."

"Ah, hayır," dedi Malini. "Hayır. Nedeni bu değil."

Biraz daha çöktü, içinden bir acı spazmı geçti. Hayaletler. Alev. Narina ve Alori'nin parlak ruhları etrafında dans ediyordu.

"Malini. Prens. Hadi, lütfen. Yatağınıza dönmenize yardım edeyim."

Malini duygulanmasına izin verdi. Priya onu bir çocuk gibi kucağına aldı,

Karyolaya çıkmasına yardım ettim.

"Önemsiyorsun," dedi Malini. "Beni önemsiyorsun. Sana bu kadar ihtiyacım olmasından ve senden istediğim şeyi elde etmek için benden istediğin şeyi -benden istediğini *sandığım* şeyi- sana vermeye çalışmamdan nefret ediyorsun. Ama hâlâ önemsiyorsun. Bana yalan söyleme ve umursamadığını söyleme. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Ne gördüğünü bilmiyorsun," diye mırıldandı Priya. Orada bir

Kaşlarını çattı.

"Ne gördüğümü çok iyi biliyorum," dedi Malini. "Ama nedenini anlamıyorum. Ah, benim nazik ve yaralı biri olduğumu düşündüğünde bunu anlayabilirdim. Ama şimdi, şimdi sana yalan söylediyimi ve seni kullandığımı biliyorsun, şimdi bir hain olduğumu, saf olmadığımı, katı bir kalbim olduğunu, imparatorluk olduğumu ve imparatorluğun da ben olduğumu biliyorsun-"

"Bilmiyorum," dedi Priya. Sesi kırbaç gibiydi. "Neden umursadığımı bilmiyorum, bu yeterli mi? Belki de kalbi ne kadar katı olursa olsun başka bir insanın acı çekmesini izlemekten zevk alacak kadar canavar değilimdir."

"Benimle hiçbir ilgisi olmayan samimi bir iyi kalplilik," dedi Malini. Yavaşça. Kelimeler ağzından bal gibi yavaş ve yoğun dökülüyordu. "Böyle birinin var olduğuna inanabileceğimden emin değilim. Herkes bir şeyler ister. Herkes bu isteklerini kullanır. Hayatta kalmak budur. Güç budur."

"O zaman hayatın korkunç ve üzücü geçmiş," diye cevap verdi Priya açık yüreklilikle.

"Olmadı. İhtiyacım olan her şeye sahibim." Sadık dostlar. Sadık müttefikler. "Eskiden her şeye sahiptim. Eskiden..."

Sesi kesildi.

Sessizlik. Bir vuruş, ardından bir başkası. Sonra Priya konuştu.

"İğne çiçeğini reddederek gücünü kanıtlamıyorsun," dedi Priya.

"Bununla savaşılabirim," dedi Malini ince bir sesle.

Priya elini Malini'ninkine dokundurdu. Priya'nın parmaklarının avuç içleri sertti. Dokunuşu son derece yumuşaktı.

"Yapabileceğini sanmıyorum," dedi. "Kimsenin yapabileceğini sanmıyorum."

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, tüm bedenler aynı şekilde acı çeker ve ölür," dedi Alori yardımsever bir şekilde. "Sen burada değilsin," dedi Malini. "O yüzden kapa çeneni."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ kaba," dedi Alori bıkkın bir iç çekişle. "Kendine engel olamıyor," dedi Narina.

"Zihnimde bile bana çok kötü davranıyorsun," dedi Malini. Gözleri yaşardı. "Seni özlediğimi söylersem... şey. Yaşarken ikiniz de bunu bilirdiniz. Şimdi ise benden başka kimse için bir önemi yok. O yüzden söylemeyeceğim."

"Malini." Priya'nın parmakları kendi parmaklarıyla birleşti. "Lütfen. Bana odaklan.

İğne çiçeği. Alacak mısın?"

Priya. Priya onun üzerine eğiliyor. Priya onun elini sıkıyor, onu tekrar sabit dünyaya çekmeye çalışıyor.

Priya'nın saçları çok düzdü, kıvrımlarının üzerine döküldüğü yer çok koyuydu.

kulağından. Tuhaftı. Güzel değildi, hayır, ama bazı kısımları güzeldi. Bazı kısımları.

"Beni serbest bırakman için seni ikna edebileceğim pek çok yol vardı." Karanlık düşünceler, aydınlık düşünceler, tende bir gölge titreşimi gibi. "Keşke buradan kaçmak için seni istediğim gibi kullanabilecek gücüm olsaydı," dedi Malini. "Ama yine de bunu yapamayacağıma memnunum."

Priya gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Lütfen," dedi. "İç."

Ve sonunda, Malini en ufak bir yudum aldı. Yuttu, buruk ve tatlı. Ve parmakları hâlâ Priya'ninkilerle iç içe geçmiş halde karanlık bir uykuya daldı.

PRIYA

İlk gece Malini'nin yanından ayrılmadı. İğde çiçeği tentürünün dozunu dikkatle ölçtü ve bir hata yapmamış olması, Gautam'ın onu yanıltmamış olması ve Malini'nin hayatta kalması için dua etti. Priya'yı kısıtırıp öfkелendiği son dozdan beri Malini tamamen sessizdi, gözleri kapalıydı. Priya elini ağzına götürüp nefesinin ritmini hissetmese ya da bileğindeki nabza dokunmasa -ki Priya defalarca dokunmuştu- belki de Malini'nin öldüğünü sanacaktı.

Malini'nin yanına, dokuma çardağın üzerine oturdu ve iğne çiçeğini içmesi için Malini'yi zorladı, diğer kadının ağzını açması için ikna etti. Malini'yi kucağına oturttu ve bunu kolaylaştırmak için şarap bile kullanmadan ona yedirdi.

"İyi olacaksın," dedi ona, Malini öksürüp başını Priya'nın koluna yasladığında, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Elini Malini'nin saçlarında gezdirdi, sanki Malini nazik bir dokunuşla kolayca rahatlatılabilecek bir çocuktı. "Her şey yoluna girecek."

Bunun bir yalan olmadığını umuyordu.

Priya uykuya dalıp çıkıyor, yorgun düşler görüyordu. Uyku ile uyanıklık arasında gidip gelen gözlerini kırıştırarak açtığında, duvarlardaki oymalar gözlerinin önünde dans ediyor, onu göz kırpmayan bir çemberle çevreliyor gibiydi. Hirana ayaklarının altında gümbürdüyordu. Ve Malini, Priya'nın yanında sıcak ve sabit nefes alarak uyumaya devam etti.

Ertesi gün Malini hâlâ hayattaydı ama uyumaya devam ediyor, hiç yemek yemiyor, sadece ikna edildiğinde su ve iğne çiçeği alıyordu. Ertesi gece Priya yine ona sarıldı ve göğsünün inip kalkmasını izledi.

Bırak yaşasın, diye düşündü Priya. *Uyandığımda onu soğuk bulmayayım. Bırak yaşasın.*

Malini'nin yaşamasını istemek sadece insani, sadece doğal bir şeydi. Bundan daha fazlası değil.

Malini'nin elini kendi elinin içine aldı ve sıkıca tuttu.

"Hayatta kalmazsan asla intikamını alamayacaksın Malini," dedi Priya ona. "Eğer beni duyabiliyorsan, bunu sakın unutma."

Ertesi gün, bir yağmur fırtınasının ortasında Malini nihayet uyandı. Biraz su içti. Elini uzattı, parmaklarını bir kez daha Priya'nın kollarıyla birleştirdi.

"Rao'ya söyle," diye fısıldadı Priya ona nasıl hissettiğini sorduğunda; Priya onu yemek yemeye, daha fazla dinlenmeye, bir sonraki dikkatli dozunu almaya ikna etmeye çalıştığında. "Ona gitmesini söyle."

Sonra tekrar uykuya daldı. Priya'nın parmakları serindi.

Priya, Pramila'yı bir kez daha uyuşturdu. Triveni'yi arşınladı, bekledi, endişeliydi, sonra gecenin karanlığında Hirana'dan aşağı indi.

Naibin adamları önemli ve korkutucu sayıda devriye geziyordu. Ancak gece pazarları her şeye rağmen insanlarla doluydu, hepsi inatçı bir neşeyle yiyecek tezgâhları arasında dolanıyor, sesleri yüksek çıkıyor, gülümsemeleri meydan okuyordu. Evlerin arasına renkli pankartlar asılmıştı. Her verandada henüz yakılmamış fenerler vardı.

Kalabalığın telaşından kafası karışan Priya'nın, ertesi gecenin ayın karanlığı festivali olduğunu, ev halkının yoksullara bol bol hediye dağıttığını, altın jalebiler ve sütlü tatlılar yediğini ve karanlığı aydınlatmak için verandalarına düzinelerce fener yerleştirdiğini hatırlaması bir anını aldı. Etrafındaki insanların dedikodularından naibin festivalin normal şekilde devam etmesi için açık izin verdiğini anlaması çok daha uzun sürdü. Kimse neden böyle yapmayı seçtiğini *tam olarak* bilmiyor gibiydi ama o yürürken Parijatdvipan askerleri tarafından şehirde yapılan şeylerle ilgili hoşnutsuz mırıltılar vardı.

Ve elbette, ahşap çerçeveleri açıkça parçalanmış, hasar hala onarılmamış bir avuç bina gördü.

İllüzyonlar sarayına kolayca girmeyi başardı. Tek yapması gereken, elinde talihsiz bir evin verandasından çaldığı süpürgeyle hizmetlilerin girişine kendinden emin bir şekilde yaklaşmaktı ve ilgisiz muhafızlar tarafından içeri alınmasına izin verildi. Ondan sonra, uzaktan sitarlar çalarken ve kadınlar aşk şarkıları mırıldanırken koridorlarda süzülen, fark edilmeyen hizmetçilerden biriydi sadece.

Lord Rajan -ya da Rao, ya da isimsiz prens, ya da Malini ona ne demek istiyorsa- onunla buluşmaya gelmişti. Adamlardan birine onu sormuştu -muhafızlar, diye tahmin ediyordu, gerçi sigara içiyorlardı ve kapının önünde daha önce gördüğü nöbetçi muhafızlardan çok daha sakin bir şekilde yığılıp kalmışlardı - ve adam sanki yataktan tökezleyerek kalkmış gibi ceketini sürükleyerek gelmişti.

"Ne oldu? Ne dedi o?"

Priya ona anlattı. Sonunda ona kuşkulu bir bakış attı. "Onu öylece bırakamam."

"Senden yapmanı istediği şey bu. Aditya'nın sana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Rao onu değerlendirdi, bakışları yüzünü içine çekti, sanki onun bakışlarında, kaşlarının çatılışında ve ağzının bükülüşünde bir şeyler okuyabilirmiş gibi. "Evet," dedi sonunda. "İhtiyacı var. Ama ona da ihtiyacı var. Aditya... onun gibi değil."

Genelevde yaşayan bir adamdan ne beklediğini bilmiyordu. Ama Rao bir dişi geyik gibiydi: nazik gözlü, ama kurnazlıktan da geri kalmıyordu.

"Sana hasta olduğunu söyledim," dedi Priya. "Ben... doğrusu, öleceğinden korkuyordum. Ve ölmeyeceğinden hâlâ emin değilim. Sana yardım edemez. Kaçacak gücü yok. Ve hapishanesinde benden başka güvenilebileceği kimse yok."

Kaçmasına yardım edebilirim, diye düşündü Priya, Rao'nun yüzü biraz buruşup elini alnına götürürken. *Onu buraya, bu adama getirebilirim. Onu Hirana'dan aşağı indirmek kolay olmazdı, bu haliyle değil. Ama bunu yapabilirdim. Belki -kesinlikle- daha güvende olur.*

Ama Priya'nın ilk sadakati Malini'ye değildi. Kendisine, Bhumika'ya ve Ahiranya'ya.

Rao'nun boğazı çalıştı. "Emin misiniz?"

"Birinin olabileceği kadar eminim."

"Onu tek başına ölüm riskiyle baş başa bırakamam," dedi. "O yalnız değil," dedi Priya. "Yanımda ben varım."

Prens başını eğdi. "Bu yeterli değil."

"Çoğu insanın aldığından daha fazla," dedi Priya. "Ama... ne olursa olsun, onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Siz ya da prensiniz onu almak için dönene kadar hayatta kalmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

Bu, vermesi gerekenden daha fazla bir sözdü -Malini'ye vermek istediğinden daha fazla duygu ve daha fazla borç- ama Priya iki gecedir uyumadan onu izlerken, aptal kadının öleceğinden korkarken onu gerçekten terk edebilir miydi?

"Seninle konuşarak görevimi yerine getirdim," dedi. "Ama şimdi ona dönmek zorundayım. Lordum." Başını onaylarcasına eğdi.

Karşılığında hiçbir şey söylemedi.

RAO

Prem tek başına oturuyordu, sıcağa rağmen üzerine büyük bir şal sarmıştı, elinde açık bir sürahi şarap vardı. Doğrudan şişeden içiyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Atlar hazır," diye duyurdu Prem. "Adamlarım erzak ayarlıyor. General Vikram'a veda etmek için onunla buluşmaya çalıştım ama analara şükürler olsun ki şu anda ziyaretçi kabul etmiyor. Benimle bir içki içer misin?"

Rao duvara yaslandı. "Prenses Malini ölüyor olabilir," dedi. Tüm yapabildiği buydu.

Prem'in gözleri önce genişledi, sonra da anlayarak kısıldı. "Hizmetçi ondanmış," dedi. "Kızın *onun* örümceklerinden biri olduğunu bilmeliydim. Tanrım, bu kadın insan toplamayı iyi biliyor, değil mi?" Prem döndü ve şarabını yudumladı. Tuniğinin yakasını çekti. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Onu kurtarmak istiyorum," dedi Rao. "Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Ve artık yapmamızı istediği şey de bu değil."

"Güzel. Benim de yapmamızı istediğim şey bu değil." Rao ona kuşkulu bir bakış attığında Prem başını salladı. "Bana öyle bakma. Onu kurtarmanın kolay bir yolu olmadığını biliyorsun. Sarayda ne kadar cesur olsa da, İmparator Aditya'nın davasını bir araya getirmek için ne kadar mükemmel olsa da, o... hayati değil."

"Öyle değil mi?" Rao mırıldandı.

"Aditya onun için geri dönecek, Rao. Savaş kazanıldığında."

"Kız ölürse dönemez."

"O zaman fedakârlıklarıyla hatırlanacak ve İmparator Aditya onu onurlandıracak," dedi Prem kararlı bir şekilde. "Ölüm vaadi hepimizi bekliyor, Rao. Bazılarımız iyi bir şekilde ölür, bazılarımız ise ölmez. En azından o yanarak ölmeyecek."

"Kız kardeşimin yaptığı gibi."

Prem hiç irkilmedi. Sadece başını salladı ve içti. "Kız kardeşinin yaptığı gibi, evet." Tekrar içti, sonra içini çekti. "Ah, özür dilerim, Rao. İyi bir arkadaş değilim."

Rao, "Sorun yok," dedi.

Aslında iyi değildi.

"Kaybınız için üzgünüm. Öyleyim. Ama..." Başını iki yana salladı. "Şimdiden çok şey kaybettik ve bu darbe henüz tam olarak başlamadı. Ama bu işler böyledir, değil mi? Bir despotu iktidardan uzaklaştırmanın bir bedeli vardır. Ben sadece bunu özellikle ödemek istemedim."

Genelde neşeli olan düşük kalpli prensten hüzünlü bir yorum. Prem ona karşılık verirken Rao bir an donmuş bir halde bekledi.

"Sonsuza dek onun peşinden koşamazsın Rao," dedi Prem sonunda. "O zaten hiçbir zaman sana göre değildi."

Rao gülmek için kendini zor tuttu. Prem hiçbir şey anlamamıştı. Malini'nin onun için ne ifade ettiğini anlamıyordu; uzun zaman önce ona fısıldanmış olan şeyi, bir sırrı, karanlıkta sadece ona ait olan bir şeyi.

"Özür dilerim," dedi doğrulurken. "Aptalca davrandım. I-" Döndü. "Hemen döneceğim."

"Rao-"

"Birazdan!" diye bağırdı ve kapıdan dışarı fırladı.

Hizmetçiyi bulamaması gerekirdi. Kalabalık bir gecenin karanlığında, hiç uyumayan bir sokakta bu imkânsız olmalıydı. Ama eğlence evinden koşarak çıktığında, fenerle aydınlatılmış pazar tezgâhları arasında ilerleyen kadının gölgesini, omuzlarının şeklini ve sarisinin solgunluğunu gördü. Ona yetişti. Nefes nefese, "Bekle." dedi.

Kadın hızlı bir kavis çizerek döndü ve adam onun elini yumruk haline getirdiğini gördü. Elinde bir bıçak vardı, çirkin bir mutfak bıçağı. Bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

sallıyordu. Silahı yanında sıkıca tutuyordu, kolu açılydı, sanki gerekirse onu deşmeye hazırđı. Yüz ifadesi gergindi ve ancak onun kim olduğunu anladığında biraz olsun yumuşadı.

"Ne istiyorsun?" "Sana bir mesaj vermek."

"Sen bana bir mesaj verdin. Ben de sana onunkini verdim. Başka ne var?"

"Sadece bu. Ona söyle, ben arayıcı yolunun girişinin altında olacağım." dedi. "Onu mezarlıkta bekleyeceğiz."

"Kemik çardak," diye düzeltti hizmetçi. "Biz böyle deriz o."

"Kemik çardak," diye kabul etti. "Ona söyle, bayrama kadar bekleyeceğim. Ayın karanlığı bitti. Eğer kaçabilirse, onu yanımızda götüreceğiz. Eğer haber gönderirse, onun için gelmeye çalışacağız. Onun için gelmeye çalışacağım."

"Bunu istemezdi," dedi hizmetçi kız sıkıntıyla.

"Biliyorum," dedi Rao. "Ama... riskleri tartabilir ve fikrini değiştirebilir. Seçme şansına sahip olmasını istiyorum." Ve sonra, utanç verici bir duygusallıkla, "Eğer ölmek üzereyse, kendisine kendi insanları tarafından bakılmasını isteyebilir" dedi.

"Davasının kazanmasını istediğinden daha mı fazla?" Hizmetçi güldü. "Onu sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuz lordum."

"İhtiyacım olduğu kadarını biliyorum," dedi.

Malini'nin yaşayacağını iliklerine kadar bildiğini ona söyleyemezdi. Böyle şeyler yabancılar için değildi. Ona isimsizin sırlarını -kanında yaşayan, Malini hakkında Malini'nin bile bildiğinden daha fazlasını söyleyen fısıltılı cevabı söyleyemezdi.

"Bunu ona söyle," dedi. "Tek istediğim bu."

Hizmetçi ortadan kaybolduktan sonra, eğlence evine çok daha yavaş bir şekilde geri döndü. Yanı ağrıyordu. Prem gitmişti. Şüphesiz adamlarını organize etmek ya da içkinin etkisinden kurtulmak için.

Lata onu gülünç odalarının verandasının merdivenlerinde otururken buldu. "Yeterince geciktin," dedi sessizliğin içinde. "Aditya'ya gitme vakti geldi. O da seni bekliyor."

"Şairden sonra, yaralandığımda bana ne yapmak istediğimi sormuştunuz."

"İstedğin şeyi yapamazsın," dedi Lata. "Yapabilir misin?" "Hayır." Başını iki yana salladı.

Tamamen sakin bir şekilde ona baktı. Malini'nin gözden düşmesinden önce imparatorluk mahalinde sözde bir hizmetkârdı. Ama aslında Malini, Alori ve Narina'yı çocukken eğitmiş olan bilgenin çırağıydı. İsimsiz bir inancın garip ağırlığına -sevinçlerine, taleplerine- herkes kadar aşınaydı. Bedelini.

"Lata," dedi. "Neden bana hiç Rao demiyorsun?"

Ona düşünceli bir bakış attı. Sonra yere geçti ve onun yanına oturdu.

"İsimsizlerin rahibi olmayabilirim ama ben bir bilgeyim," dedi sonunda. "Halkınızın isimlere verdiği değeri anlıyorum. Ve Rao'nun senin gerçek adın olmadığını biliyorum. En eski yöntemlere bağlı kaldığını ve bu yöntemlerin gerektirdiği bedeli ödediğini biliyorum. Seni evcil bir isimle çağırmama gerek yok. Doğumunda fısıldanan ismi onurlandırıyorum."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Nasıl yapabilirim ki?"

"Kız kardeşim biliyordu," dedi. "Ölmeden önce bana kendisi söyledi. Ve ben... Ben ona benimkini söyledim."

Lata sessizce, "Prenses öldürülmeden önce onunla konuşma fırsatım olmadı," dedi. "Zaten o da bana söylemezdi. Anladığım kadarıyla anlatılanlar... önemli. Özel."

Rao başını salladı. "İsminiz bir kehanet olduğunda, onu gizli tutmak akıllıca olur. Ya da bana hep öyle öğretildi. Sadece doğru zaman geldiğinde konuşuruz. Kehanet gerçekleşmeye yaklaştığında. Sesimizin bir amacı olduğunda."

Kendi isimlendirilme hikâyesini biliyordu. Annesi ve babasının onu Alor'un tapınak bahçesine nasıl taşıdıklarını, iplik iplik mücevherler damlayan ağaçlarla dolu yumuşak, kabarık bir vadiye. Rahip, soluk mavisiiyle Rao'yu manastıra götürmüş ve tanrının dipsiz karanlığında onun adını aramıştı. Rao beş yaşındayken bahçeye dönmüş ve kendisine isminin armağanı verilmişti. O zamandan beri bu ismi taşıyordu; keskin sessiz harflerin ve yumuşak sesli harflerin ağırlığını. Verdiği sözün ağırlığını.

"Alori..." Yutkundu. "Kız kardeşim. Gerçek adı eski Aloranca'ydı, çevirmesi zor ama ona Ateşte Yanacak Olan adı verilmişti. Ve öyle de oldu."

"Ölüm adı korkunç bir yükür," dedi Lata, öyle öğrenilmiş bir şefkatle ki, ona bakmaya cesaret edemedi.

"Güçlüydü. İyi idare etti." Rao'nun yapabileceğinden daha iyi.

"Benim adım ölümümün kehaneti değil. Benim adım..."

"İstersen bana anlatabilirsin," dedi Lata nazikçe. "Ya da söylemezsin."

Kafasını kaldırıp hiçbir şeye bakmadı. Kız kardeşini düşündü, sessizliğini, zekâsını ve alnını koluna değdirip ona "*Ağlama, lütfen ağlama*" deyişini. *Ben iyiyim. Hayatım boyunca bir gün yanacağımı biliyordum.*

"Hayır," dedi. "Doğru zaman değil. Bunu biliyorum."

Ayağa kalktı, yan tarafındaki yara çekilirken biraz yüzünü buruşturdu.

"Ama Srugna'ya yolculuğuma başlamam için doğru zaman. Burada yapabileceğim her şeyi yaptım. Prenses Malini'nin kaderi benim elimde değil."

PRIYA

Hirana'ya gözleri kapalı tırmanıyordu, rüzgâr yanaklarını ısıyor, saçları esintide uçuşuyordu. Bir noktada durdu, başını taşa bastırdı, bir ayağını kırık kaya ve yosunlardan oluşan bir kıvrıma soktu ve serbest kalan elleriyle saçlarını gevşekçe ördü.

Şurada. Çok daha iyi.

Bhumika beni şimdi görse ne derdi? diye düşündü Priya, azımsanmayacak bir eğlence duygusuyla. *Kalın kafamdan başka hiçbir şeyim olmadan bir ölüm tuzağının üzerinde dengede mi duruyorum?* Belki de Bhumika ona bağlamak için bahane bulmaktan hoşlanırdı.

Hirana'ya girdiğinde - sessiz koridorlardan geçerek, oluklardaki fenerlerin düşürdüğü gölgelerin altında - Malini'yi kontrol etti.

Uyuyordu. Yanaklarına renk gelmişti; vücudunda daha rahat bir şeyler vardı. Priya'nın onun için bıraktığı küçük dozdaki iğne çiçeği de alınmıştı.

Belki de her şeye rağmen hayatta kalacaktı.

Priya başını Malini'nin yan tarafındaki charpoy'un örgüsüne doğru eğdi. Nefes alışını dinledi; sabit, rahatlatıcı ritmini.

Ve sangam'a girdi.

Bundan olması gerekenden daha uzun süre kaçınmıştı. Ashok'u tekrar görme düşüncesi, ihanetin anısı olan acının yankısıyla göğsünün yanmasına neden olmuştu. Ama onu en çok korkutan şey, kendini kozmik suların altına atıp bedenine geri dönmeden önceki anlarda Ashok'un ona sahte bir nezaketle bakması ve onunla konuşmasıydı.

Aşk için onu incitmişti. Ailelerinde güçlü olmanın yolu buydu.

Ağzını açtı. Suların dipsiz kıvrımlarında Bhumika'yı çağırırdı. Ashok için ulumuştı; bu daha sessiz bir şeydi. Bir çağrı.

Ve Bhumika geldi. Ayağa kalktı, suyun içinden bir gölge gibi süzülüyordu. "Anlat bana," dedi Bhumika basitçe.

Bhumika'ya her şeyi olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattı. Malini ile yaptığı anlaşmadan, Malini'nin müttefiklerinden biriyle yaptığı görüşmeden ve Malini'nin İmparator Chandra'nın yerine kardeşi Aditya'nın tahta geçmesi için gösterdiği çabalardan bahsetti.

"Yani ne olursa olsun savaş bizim için geliyor," dedi Bhumika. "Parijatdvipa kendi üzerine dönüyor. Düşündüğümde de büyük bir karmaşanın içindeyiz." Sesi yorgun geliyordu.

"Ne yapacaksınız?" Priya generali ve mahalde yaşayan çocukları düşünerek sordu. Geleceği.

"Bilmiyorum. Ne kadar yetenekli görünürsem görüneyim, her şeyi düzeltecek güce sahip değilim."

"Kastettiğim bu değildi."

Bhumika, "*Önemli değil*" der gibi dilini şaklattı. "Sana nasıl olduğunu sormam gerekirdi. Ashok sana zarar verdi."

Priya bir yumruğunu göğsüne, Ashok'un elini ruhuna sokup büküğü yere dokundurma dürtüsüne direndi.

"Ashok'un güçlü olduğunu biliyorum. Gerektiğinde tehlikeli olabileceğini de.

Sadece düşündüm ki..." Priya durdu.

"Tüm bunların altında hâlâ iyi bir adam olduğunu düşünüyordun."

"O iyi bir adam," diye tersledi Priya. Sonra kendini tekrar durmaya zorladı ve Bhumika'dan uzağa, etraflarındaki sıvı ve tuhaf, dolambaçlı evrene baktı. Eğer o iyi değilse, Priya nasıl iyi olabilirdi? Herhangi biri nasıl iyi olabilirdi?

"Onun çocukluğunu hatırlıyorsun," dedi Bhumika. "Şimdi olduğu adamı görmüyorsun."

"Hayatımı kurtardığını hatırlıyorum. Bana değer verdiğini. Bazen o geceyi neredeyse hatırlayabildiğimi ve ondan nefret edemediğimi hissediyorum çünkü..." Sesi çatallaştı. "Duygularım hakkında konuşmayı sevmiyorum. Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor Bhumika ve yemin ederim ki bu öfkeyi içimden söküp atabilsem, hissettiklerimi hissetmesem, o geceyi tamamen silebilsem-"

"Biliyorum," dedi Bhumika. "Biliyorum. Mahal'e ilk geldiğinde seni odama nasıl çıkardığımı ve zaman zaman seninle nasıl yalnız konuştuğumu hatırlıyor musun?"

Priya hemen, "Sen hep tatlı yerdin," dedi. O döneme dair en güçlü anısı buydu. Yıllarca aç kaldıktan sonra açlıkla garip bir şekilde meşgul olmuştu. "Bir keresinde rasmalai bile yemiştin. Gül yapraklarıyla kaplıydı."

"Vikram'ı bir çocuk için kara kara düşündüğüme ikna ettim," dedi Bhumika. "Bu fikir hoşuna gitti. Bu yüzden sana tatlı getirdim, evet. Ve senin için zaman ayırdım, Priya. Kısa bir süre için." Bir tereddüt. "Pri. Senin için bir aile olmaya çalıştım. Gerçekten denedim."

Priya'nın göğsünde bir sızı vardı.

"Biliyorum," dedi güçlkle. "Bunu biliyorum. Kızgın olduğumda beni dinlememelisin. Ya da hiç. Sana karşı hiçbir zaman adil olmadım, Bhumika."

"Bu bir özür mü?"

"Hayır," dedi Priya. "Bu bir özür: Özür dilerim. Tadını çıkar, çünkü bunu bir daha yapmayacağım."

Özür aralarında ağır bir şekilde, bir taş kadar garip bir şekilde düştü.

"Lütfen yapma," dedi Bhumika sonunda. Sesinde daha yumuşak bir şeyler vardı, suyun içinde kıpırdandıkça, su onun gölgesinin etrafında sessizce dalgalandıkça. "Sen -ve sanırım bunu hatırlamayacaksın Priya- mahale ilk geldiğinde çok sessizdin. Utangaç değildin. Ama konuşmaya isteksizdin. Seninle çocukluğumuz hakkında konuşmaya çalıştım. Hirana hakkında. Sen ve Ashok'un nasıl kaçtığınız hakkında. Bana bir şey anlatmayı reddettin."

"O zaman bunun bir travma olduğunu düşünmüştüm. Sen bir çocuktun. Korkmuş, incinmiş ve terk edilmiştin. Ama şimdi öyle olmadığını düşünüyorum. Sen bir seçim yaptın, Priya. Atmak istediğin bir şey vardı."

"Bunu bilemezsin."

"Ne kadar inatçı olduğunu biliyorum. Bana hiç itaat etmedin," dedi Bhumika. "Pek sayılmaz. Senin içinde elemental bir şey var. Ashok'ta olduğu gibi."

"Onun gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

"Ölümsüz suları aradığınızı söylüyorum. Ashok'la ittifak kurdun ve ayrıldınız. Parijatdvipa'nın bir prensesiyle anlaşma yaptın, hepsi bensiz, kendi iradenle. Benim yürüyemeyeceğim bir yolu takip ediyorsun Priya ve geride bıraktıklarına asla dönüp bakmıyorsun." Nazikçe konuştu. Bu sadece

kelimeler daha derinden kesti. "Aklımın alamayacağı bir ahlak kurallıyla hareket ediyorsun. Kendi tarzında, Priya, Ashok kadar tehlikelisin. Evet. Senin bu yönünü uzun zaman önce fark etmeliydim."

Bhumika'nın Priya'nın kim olduğuna dair algısı - Priya'yı bir tür şaşırtıcı, tuhaf, vahşi ve elemental yaratık olarak görmesi - Priya'nın inanamayarak gülmek istemesine neden oldu.

"Ben hiçbir şey yapmadım, hiçbir şey," dedi Priya. "Ben... bir hizmetçiden başka bir şey olmadım. Parçalarım kırıldı ve tüm bu parçaların ortasında duruyorum ve hiçbir yere gidemiyorum. Sıkıştım kaldım, Bhumika. Bunca zaman boyunca sadece sessiz kaldım. Sadece hayatta kaldım."

"Sessiz bir bekleyiş, sanırım. Ve şimdi tam olarak başından beri olman gereken yerdesin: Hirana'da, ölümsüz sulara neredeyse ulaşmış durumdasın." Bhumika'nın sesi çok bilgiliydi. "Güçlenmeye başladığını söyleyebilirim."

"Bunu hiç planlamamıştım."

"Değil mi?" Bir duraklama. "Artık seni kontrol etmeye çalışmayacağım, Pri. Ama senden düşünmeni istiyorum: Güvendiğin insanlardan herhangi biri buna gerçekten layık mı?"

Priya, "Sana güveniyorum," demeyi başardı.

Bhumika yavaş ve emin bir şekilde başını salladı. "Hayır," dedi. "Gerçekten anladığını sanmıyorum. Geri dön, Priya. Ve lütfen prensesi biraz daha hapsedip güvende tut. Benim hatırım için."

"Ne yapacaksın?" Priya ilk kez sormuyordu.

Bhumika bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Henüz bilmiyorum. Ama Vikram'la konuşarak başlayacağım. Ona savaşta hepimizin hayatta kalmasını sağlayacak bir yol çizmesini tavsiye edeceğim. Ve eğer dinlemezse..." Sesinin içinden kara kanatlı bir gölge geçti. "Pekâlâ. Sen ve Ashok tek tapınak çocukları değilsiniz."

"Sana şans diliyorum," dedi Priya. "Hepimizin iyiliği için, sanırım." "Evet," dedi Bhumika. "Hepimizin iyiliği için."

Derisine geri döndü. Malini'nin uyuyan haline baktı, sonra triveni yürümek için odadan çıktı. Yine yağmur yağıyordu. Zemin kaygandı, neredeyse bir havuz, büyük bir aynaydı.

Eğer Bhumika haklıysa... Eğer konuşmamayı seçtiyse. Eğer o

unutmayı seçti.

Başını arkaya yatırdı. Yağmur yine yağıyordu. Solmakta olan muson için son bir sağanak. Triveni'nin kaidesine çıktı, çıplak ayaklarının altındaki taş serin ve nemliydi, yüzü gökyüzüne dönüktü. Toprak. Gökyüzü.

Sadece bana yolu göster.

"Neden," diye fısıldadı. "Neden sana yolu göstermek zorundaydım Ashok? Senin bilmediğin neyi biliyordum?"

Cevap onun içinde yatıyordu. Her zaman vardı. Ama kendini küçültmüştü. O ateş ve ölüm gecesini kapalı bir yumrukta tutmuştu. Cevabın kendisinden çalınmasından o kadar korkmuştu ki, onu bırakmaktan, saklamaktan başka bir şey yapamamıştı. Keder, açlık ve kayıp boyunca, mahal'e varışından Sima'yla ağaçların altında içip gülmesine kadar onu yanında taşımıştı. Onu dokunulamayacak ya da değiştirilemeyecek şekilde tutmuştu.

Parmaklarını açma zamanı gelmişti. Ne tuttuğunu görme zamanı gelmişti.

Priya on yıl sonra ilk kez tapınak çocuklarının yandığı geceyi düşündü.

PRIYA

Priya ağır su kovaşını çekiştirdi, kova tehlikeli bir şekilde eğilirken bir dalga ghagra choli'sinin eteklerinden taşarken küfretti. "Nandi! Yardım et bana!"

"Yardım edemem," dedi Nandi, sesi küstahça çıkıyordu. Odanın ortasında oturmuş, ellerini gözlerinin üzerinde birleştirmişti. On dakikadır o şekilde oturuyor ve ağlıyordu. Daha önce, duvarlarda derin spor patlamaları yetiştiren bazı yaşlı tapınak çocuklarının el işleriyle karşılaşmıştı. Nandi dokunmaması gereken bir yere dokunmuş ve sarı bir polen patlaması yüzüne çarpmıştı.

Normalde Priya onu doğrudan yaşlılardan birine götürüp azarlatır, gözlerini yıkatır ve enfeksiyonu önlemek için bir tentür sürerdi ama yaşlılar Priya'nın çocuk grubunun -en küçükleri ve en küçükleri- bu akşam odalarından çıkmalarını açıkça yasaklamışlardı. İki kez doğanlardan biri kaynayan bir sarmaşık düğümünün kontrolünü kaybetmiş, sarmaşıklar taşları kırarak tapınağın yüzeyinin altına doğru ilerlemiş ve epeyce bir tahribata yol açmıştı. Hirana'ya çıkan basamakları çoktan parçalamışlar ve hacıların yolculuk yapmasını engellemişlerdi.

Hirana her zaman tehlikeli ve değişkendi. Bazen hacıların izlediği yol bir gecede kaybolurdu. Bazen triveni üzerinde bile mor, siyah ve canlı pembe renklerde garip kır çiçekleri büyür ve yaşlılar tarafından mırıldanılan dualar ve hürmetle koparılımları gerekirdi. Ancak Hirana, ölümlülerin olabileceği gibi değişken ruh hallerinde acımasız değildi. Ya da Yaşlı Bojal öyle dedi. Yaşlı Bojal yüksek sesle şikayet etti.

"lanetli" çocukların Hirana'yı tamamen ve tamamen mahvettiğini dinleyen yaşlılara anlatmıştı. Sadece Yaşlı Sendhil onu köşeye sıkıştırıp alçak sesle çocuklarla doğrudan kendisinin yüzleşmek isteyip istemediğini sorduğunda susmuştu.

Yaşlı Bojal buna cevap verememişti.

Yaşlı Chandni Hirana'daki değişiklikler hakkında yorum yapmamıştı. Karanlığa açılan ve generalin kendi adamlarından bazılarını pençesine alan yeni çatlaklardan bile. Kimse ölmemişti - ihtiyarlar müdahale etmişti - ama bir adamın bacağı korkunç bir açıyla kırılmıştı ve bu da üç kez doğan Sanjana ve Riti'yi - ki artık ihtiyarlardı ama diğer ihtiyarlar onları böyle adlandırmıyordu - sanki kan ve kemik çok komik bir şeymiş gibi güldürmüştü. Ama Priya bunu Yaşlı Chandni'ye sorduğunda, o sadece başını sallamış ve Priya'ya dikkatli olmasını söylemişti.

"Sen onlar gibi değilsin," dedi. "Bundan memnun ol."

Priya bunun tuhaf bir ifade olduğunu düşünmüştü. Priya sadece bir kez doğmuş olsa bile tıpkı diğerleri gibiydi. Ayın karanlığı festivali sırasında diğerleriyle birlikte ölümsüz sulardan geçmişti: bir kez doğan olmaya çalışan en küçük çocuklar; iki kez doğmaya hazır bir kez doğanlar; yaşlılığa yükselmek isteyen iki kez doğanlar. Yaşıtlarından üçü sudan çıkamazken o soluk soluğa sudan çıkmıştı. Hasta odasında oturmuş, suların onu bazen olduğu gibi ateş ve israfla gecikmeli olarak alıp almayacağını görmek için beklemişti.

Ve o yolculuktan, o doğal olmayan ve hastalıklı yolculuktan sağ çıkan tüm çocuklar gibi o da... tuhaf bir şekilde büyümüştü. İki kez doğan aniden küçük çiçekleri ikna edebilmiş, tomurcukların arasından polenleri patlatabilmişti. Üç kez doğan tek başına yaprak ve dikenle taş kesmişti. Ve Priya ile Nandi, eski masalların sangamında yürürken, suların bulunduğu rüyalarda tökezlemişlerdi.

Yaşlı Kana, *yüzyıllardır hiçbir yaşlı orada yürümedi*, diye fısıldamıştı. Ve geri kalanı için de, eski efsanelerin koruyucusu olarak şöyle demişti: *Çiçekler Çağı'ndan beri hiçbir ihtiyar böyle bir güce sahip olmadı.*

Efsanevi yetenekleri olabilirdi ama Priya ve Nandi hâlâ çocuktı ve Nandi hâlâ ağlak bir bebektir. Priya suyu yere vurdu, ona tekrar bağırmanın için kendini zor tuttu.

"Başını geriye yasla ve gözlerini aç," dedi. "Bana bağırma!"

"Ben değilim!" Priya. "Ve eğer bağırmamı istemiyorsan, böyle davranmayı bırak..."

Nandi burnunu çekti.

Rahatlayan Priya yanına gitti ve onu nazikçe ileri doğru çekti. Kovanın yanına geldiğinde, ellerini gözlerinden uzaklaştırdı ve o hızla gözlerini kırptıtırırken polenleri yıkadı.

"Daha iyi hissediyor musun?"

diye sordu. "Sanırım yle."

"Güzel."

"Siz ikiniz hazırlanıyor musunuz?"

Priya ve Nandi birlikte döndüklerinde üç kez doğan Sanjana'nın kapıya yaslandığını gördüler. Koyu sarı bir sari giymişti, saçları omuzlarına dökülmüştü, alnındaki maang tikka ağır bir kan damlası gibi yakut kırmızısıydı. Çıplak ayaklarının altında bir yosun izi büyümüştü ama ileriye doğru bir adım attığında soldu.

"ok geç kalıyorsunuz ve ben sıkıldım," dedi Sanjana. "Riti bugün huysuz ve Ashok'un korkunç bir mide rahatsızlığı var, tek bir şey bile yemeyi reddediyor ve ortada bir sürü güzel yemek var. Neden oyalanıyorsunuz?"

"Nandi'nin gözlerine polen kaçmış," dedi Priya.

"Ah," dedi Sanjana. "Kıyafetlerin bu yüzden mi ıslak Priya?" Priya cevap olarak kaşlarını çattı ve Sanjana kıkırdadı.

"O adamlara neden zarar verdin?" Priya bacağı kırılan adamı düşünerek aniden sordu. Belki de sormamalıydı. Belki de Sanjana sorduğu için kulaklarını çekecekti. Ama Sanjana'nın ifadesi rahat, alnı yumuşaktı ve Priya yle düşünmedi.

"Kim?"

"Parijati askerleri."

"Seni korkuttu mu, küçük güvercin?"

"Ben kolay kolay korkmam," dedi Priya. İki de bunun tam olarak bir korku olmadığını biliyordu.

Hayır.

Sanjana'nın cevap gülümsemesi arpıktı. "nk Parijati'nin Bizden korkuyorsunuz," dedi. "Ama benden korkmanıza gerek yok. Biz bir aileyiz."

Sanjana Priya'ya birden fazla kez vurmuş, yemeğini çalmış ve Priya eğitim sırasında düştüğünde ya da meditasyonda uyuyakaldığında kahkahalarla gülmüştü. Fakat

Priya onun söylediklerinde ciddi olduğunu da biliyordu. Zalimlik eğitimlerinin bir parçasıydı, bıçağın elleri nasırlaştırdığı gibi kalbi nasırlaştırıyordu. Zayıflık yakılarak yok edilmeliydi. Sanjana her zaman Priya'yı güçlü kılmaya çalışmıştı, böylece Priya sulara iki yolculuk daha yaparak hayatta kalabilecekti. Böylece Priya yaşayacaktı.

"Bu gece Riti ve benim adımlı büyükler koyacaklar," dedi Sanjana. "Bu yüzden güzel görünmeni istiyorum."

"Güzel görünüyorum."

Sanjana diz çöktü. Parmaklarını Priya'nın eteklerine dokundurdu. "İşte," dedi. "Seni biraz daha güzelleştirelim. Sadece birazcık. Ben gerçek bir yaksa değilim, öyle büyük sihirler yapamam."

"Ha-ha," dedi Priya düz bir sesle. Ama sonra Sanjana parmaklarını hafifçe eteğinin üzerinde ileri geri gezdirirken sessizliğe gömüldü ve uzaktan gelen hışırdayan çim sesleri havayı doldurdu.

Priya'nın elbisesinin nemli eteğini, damarları altın gibi ince, gerçek yapraklardan oluşan belli belirsiz bir iz kaplamıştı.

"İşte," dedi Sanjana. "Çok güzel görünmüyor mu?"

Etek ucunun düşmesine izin verdi. Yapraklar hâlâ yaşıyormuş gibi Priya'nın ayak bileklerine sürtünürken kırıksık bir fısıltı çıkardı. "Sen de çok şık görünüyorsun, Nandi," diye ekledi Sanjana.

"Teşekkür ederim." Nandi'nin sesi kısıktı. Hâlâ kovanın yanında kambur duruyordu.

Sanjana güldü - ne çok zalimce ne de çok nazıkçe - ve odadan dışarı fırladı.

Priya'nın gözyaşlarını dindirmek için Nandi onun saçlarını taradı, parlak ve esnek olması ve güzel kokması için saçlarına biraz yağ sürdü. Nandi de Priya'nın başına biraz yağ sürdü ve gözlerini bir kez daha kontrol etti. Artık şiş görünmüyorlardı ve Nandi ağlamıyordu, bu yüzden Priya onu odadan ziyafete doğru sürükledi. Kızarmakta olan bir şeyin kokusunu alıyordu ve hizmetkârların, yeşil ve sarıya boyanmış, badem, antep fıstığı ve yağlı kuru üzümle süslenmiş pirinç, köfte ve hem tatlı hem de yoğun baharatlı bir et suyundan oluşan en sevdiği bayram tabağını yapıp yapmadıklarını merak etti.

"Bekle, Priya. Kovayı yerine koymalıyız," dedi Nandi ona acilen. "Yaşlı Chandni bunu görürse, bize söyleneni yapmadığımızı anlar. Odada kalın ve doğruca ziyafete gidin, dedi ve yapmadığımızı anlayacaktır."

Priya omuz silkerek, "O sadece bize bağıırır," dedi.

"Ya da ziyafetten erken ayrılmamızı ister. Ya da bize hiçbir şey o." alamayacağımızı söyler.

Bir büyüğün seçeceği türden bir cezaydı. Düşünmek Priya özlemle o renkli pirinci seyrederken içini çekti. "Peki, hadi gidip yerine koyalım. Ama çabuk ol, yoksa gerçekten geç kalacağız."

Kovayı ikisinin arasında taşımak daha kolay bir işti, gerçi Nandi Priya'ya bu kadar dolu bir kova getirdiği için mızızlanıyordu ve Priya da karşılık olarak kovayı düşünmeden doldurup getirdiğini ve en başta gözlerini incitmesinin Nandi'nin suçu olduğunu söylüyordu...

Sesler duydular. Durdular.

"Yaşlılar," diye tısladı Nandi ve cevap verme zahmetine girmeden Priya kovayı bir yan manastır odasına çekti ve Nandi'yi de peşinden sürükledi.

Ayak sesleri yaklaştı.

"Bhumika dönene kadar beklemeliyiz." Bu Yaşlı Bojal'ın sesiydi.

"Sence geri dönecek mi? Gerçekten mi? Sulardan geçtiği anda kız bir korkak gibi doğruca ailesinin koynuna geri kaçtı," diye cevap verdi Yaşlı Saroj.

"Ailesi inancını koruyor. Onu geri getirecekler."

Bir homurtu. "İnancını korumak mı? Zar zor. Sonaliler rüzgârın yönünü biliyor. Onu asla geri vermeyecekler, sözüme kulak verin, onu uygun bir ittifaka atacaklar ve hizmet ettiğini unutacaklar."

"Yine de..."

"Çok daha güçlendiler." Yeni ses acil bir fısıltıydı. Yaşlı Sendhil. "Her dakika. Her saat. Artık bu konuda tereddüt edemezsiniz. Yakında yönetmek için yeterli olmayacağız. İmparator ordular gönderecek. Ahiranya sonuçlarına katlanacak."

Nandi ağzını açtı. Priya, o bir ses çıkaramadan eliyle ağzını kapattı. "Ses çıkarırsan," diye fısıldadı, "burnunu da sıkıp kapatırım."

Sustu.

"Onlara güçlü olmalarını öğrettiğimiz şekilde güçlüler. Belki de buna ihtiyaç vardır."

"İmparator Sikander'in talep ettiği şey vicdansızlık. *İnsanlık dışı*."

"İşte bu yüzden onlarla gidiyoruz," dedi Yaşlı Saroj sakince. "Onlar bizim ailemiz. Birlikte gidiyoruz."

"Ama kesinlikle tartışmalıyız-"

"Hayır." Yaşlı Chandni'nin sesi. Hüzünlü ama kararlıydı. "Hayır, bence olmaz. Bunu yeterince tartıştık. Anlaşmıştık."

Bir sessizlik. Sonra Saroj konuştu, sesi ağırdı: "Bu bizim sonumuz olacak."

Chandni yumuşak bir sesle, "Bence gerekli bir son," dedi. Priya onu ısırdı. dudak. "Bu konuda general haksız değil."

Priya'nın yakalayamadığı bir mırıltı ve ardından bir kez daha ayak sesleri duyuldu.

Elder Bojal. Elder Sendhil. Yaşlı Saroj. Yaşlı Chandni. Hepsi, güç ve gariplik üzerine konferans veriyor. Tapınak çocukları üzerinde.

Priya hiçbir zaman zekâsından dolayı övülmemişti ama korkudan tüylerinin diken diken olduğunu hissedecek kadar çok şey biliyordu. Nandi'nin gözleriyle karşılaştı. Ağzını açtı.

"Sence ne demek istediler?" Nandi fısıldadı. Priya yutkundu. "Bilmiyorum."

Kuzeydeki odada ziyafet tüm hızıyla devam ediyordu; minderler daire şeklinde dizilmiş, yere -Priya'nın umduğu gibi- boyalı pirinç ve köfte içeren tabaklar konmuştu. Oraya vardıklarında Yaşlı Chandni kapıları arkalarından kapattı. Onlar toplantıya katılan son çocuklardı.

Duvarlarda canlı renklerden oluşan örtüler vardı. Priya bir tanesine yaklaştı. Tatlı, reçineli, yağ ya da şeker kamışı gibi kokuyordu ve belli belirsiz ıslaktı.

Yaşlı Chandni bir eliyle Priya'nın alnına dokundu. Sonra eğildi ve yanağından öptü.

"Sol kapı," diye mırıldandı Chandni.

İhtiyarın parmakları üşüdü ve biraz titredi. Priya'ya başka bir şey söylemedi.

Priya Nandi'ye, "Burada kal," diye tısladı ve Nandi hiç şikâyet etmeden yerine oturdu.

Sanjana ve Ashok yan yana oturuyordu ve Priya yanlarına yaklaştığında Sanjana, "Nihayet. Ne içeceksiniz? Umarım şarap değildir, gerçi hasta olmanı izlemek komik olurdu, sanırım."

"Size bir şey söylemem gerekiyor," dedi Priya kısıp bir sesle. Sesi üzgün geliyor olmalıydı, çünkü ikisi de ona baktı -Ashok ılık bir bardak su tutuyordu ve belli belirsiz hasta görünüyordu- ve dikkatle dinlediler. Priya devam ederken Sanjana'nın yüzü korkuyla mı yoksa öfkeyle mi gerildi, Priya anlayamadı. Sanjana onu bileğinden tuttu ve "Onlarla konuşacağız. Şimdi."

Ayağa kalktı ve... tökezledi. Elini başına götürdü, parmak uçlarını şakağına dayadı ve yutkundu.

Düştü.

Priya bundan sonrasını hiçbir zaman net olarak hatırlayamayacaktı. Sadece bağışladıklarını ve kardeşlerinin sudan gelen yeteneklerini kullanmaya çalıştıklarını hatırlıyordu. Bir şekilde başardılar. Toprak parçalandı. Taş çalkalandı, sarmaşıklar ve kökler tarafından, onların sihirle parıldayan öfkeleri tarafından hareket ettirildi. Ama hepsinde yanlış giden bir şeyler vardı ve yavaş yavaş hepsi yığıldı, mideleri bulandı.

Ashok aniden, "Yemek," diye mırıldandı, etrafına bakarken yüzü buruşuyordu. Hızla ayağa kalktı ve Priya'nın koluna girdi. "Biz gidiyoruz."

Onu öne, yere düşmüş bedenlerin arasına sürükledi.

Bir ses duydu -bir delinme sesi ve bir çığlık- ve Ashok onu daha ileriye, daha ileriye sürükledi, ona söylediği gibi sol kapıya doğru nişan aldı. Başını geri çevirdi. Nandi, Nandi'yi bulması gerekiyordu.

"Hadi Priya," dedi Ashok sertçe. "Haydi. Ah."

Askerler vardı, Parijati askerleri, kapıları kapatmışlardı. Ahiranyi hacıları, hizmetkârları ve kendi tapınak ailesi için ayrılmış bir yerde onları, bu yabancıları görmek Priya'nın midesini bulandırdı.

Ashok, Priya'yı arkasından itti.

Her zaman iyi bir dövüşçü olmuştu. Hepsi öyleydi. Ama diğer tapınak çocukları uyuşturulmuştu ve normalde olduğu gibi dövüşmeyecek durumdaydılar. Ashok aynı şekilde etkilenmemişti. Önünde bir el kaldırdı ve sarmaşıklar duvarlardan ve zeminden fişkırdı. Askerlerden biri dehşet dolu bir ses çıkardı; düşen çeliğin çınlaması duyuluyordu.

Ashok askerin silahını aldı ve kolu sarsılarak bir kesik attı.

Priya yüzünde ıslak ve sıcak bir şey hissetti ve gözlerini kapatmamak için kendini zorladı. Bunun yerine masadan, kardeşlerinden birinin baygın düştüğü, alınının ters çevrilmiş bir yemek tabağına dayandığı yerden küçük bir oyma bıçağı aldı ve terden kayganlaşmış eliyle kavradı.

Priya ve Ashok ileri atıldılar, ama hiç zarafet yoktu: sadece çirkin bir ceset ve kan yığını, Ashok'un onu sürüklemesi, Ashok'un elleriyle kapıyı çarpması, Priya'nın arkasını dönüp odanın öbür ucundaki Nandi'nin gözleriyle karşılaşması, başının korkunç bir açıda olması, bunun yanlışlığı içinde hiçbir şeyin yaşamaması.

Ashok onu kollarına almadan önce gördüğü son şey, Yaşlı Saroj'un asılı bezlerden birine bir fener alevi dokundurmasıydı. Oda yanmaya başladı. Saroj bezi duvardan sürükledi ve Priya onun kardeşlerinden birinin üzerine düştüğünü gördü.

"Bakma." Ashok onu dışarı sürükledi.

Askerlere acımasızca, ekonomik bir şekilde saldırdı, bir atardamarı kesti, başka bir boynu kırdı, bıçağını bir göz çukuruna sapladı. Dövüşebilmek için Priya'yı yere indirdi ama ayaklarının dibinde yere bir hançer saplanınca onu kollarına alıp kaçtı.

"Priya," diye ısırdı, saçlarına karşı, sesi kendi kanının gürültüsünü kırarak. "Priya, ölümsüz sulara giden yol nerede?"

"Bilmiyorum!"

"Yaparsın. Yapacaksın. Şimdi bizi yüzüstü bırakma."

Hirana'nın diğer tüm bölümleri gibi, ölümsüz suların girişi de hareket ediyordu. Bazen Yaşlılar onu bulmak için bir ayın yaparlardı. Ama Priya onu bulmak için hiç mücadele etmemişti. En iyi savaşçı değildi, en zeki ya da en güçlüsü de değildi ama gözleri kapalıyken bile hatasız bir şekilde yolu bulabiliyordu. Bunu fark ettiğinde Yaşlı Chandni çok şaşırmıştı. Yaşlıların hepsi onu test etmişti. Gözlerini bağlamışlardı. B a ş 1 dönene kadar döndürmüşlerdi.

Gece, şafak vakti, günün ortasında ona sordum. O her zaman yolu bilirdi.

Kimse onun yeteneğini açıklayamazdı. Bir keresinde Chandni'nin odasında, Chandni'nin paletinin yanında yerde kıvrılmış uyurken yaşlıların bunu tartıştığını duymuştu.

"Bu garip bir yakınlık," diye mırıldandı Saroj. "Oh, burada ne kadar uzun süre kalırsak Hirana'ya o kadar bağlı hissediyoruz, bundan eminim. Ama bu kız... farklı."

Chandni'nin parmakları saçlarını hafifçe taradı.

"Hirana'da pek fazla çocuk doğmaz," demişti. "Tapınakla arasında özel bir bağ olması hiç de şaşırtıcı değil."

Sendhil, "Çocuklar burada doğmamalı," demişti ve ses tonunda Yaşlı Chandni'yi sakinleştiren bir şey vardı.

Chandni, "Dediğin gibi olsun," diye mırıldanarak yorganı Priya'nın üzerine çekti.

Bundan bir daha bahsetmemişti. Ve artık bir önemi yoktu. Priya gözlerini sıkıca kapattı. Ashok'un titreyen elini kaldırdı.

ve yolu işaret etti. Adam bir yemin etti -korku ya da teşekkür, bilmiyordu- ve onun rehberliğini takip etti.

Giriş, ışısız bir koridorun zeminine yerleştirilmişti. Ashok kayarak durdu. Hâlâ onu tutarken karanlığa atladı, ilk basamakta biraz tökezledi, sonra ikinci basamakta. Priya o zaman gözlerini açtı ve onun iki kez doğmuş yeteneklerini kullanıp parmaklarını üstlerindeki açıklığa dokundurmasını izledi.

Yol kapandı ve karanlıkta kaldılar.

Aşağıya doğru yol aldılar. Hirana'nın kalbine, yumurtanın sarısına.

Yere ulaştılar. Gözlerinin kapalı kapaklarından bile ışıklı suyun baskısını görebiliyor ve hissedebiliyordu. Suyun çekişini, nehirden çok yıldızları.

"Bakma Priya," diye fısıldadı. O da bakmadı. Başını adamın omzuna yasladı, öyle ki kendi gözyaşları ve adamın teriyle yapış yapış olmuş gözlerine karşı kumaşın sert baskısını hissedebiliyordu. Hâlâ duman kokusunu alabiliyordu. "Bakma. Sadece bana yolu göster."

"Nereye giden yol?"

"Çık buradan," dedi. Sesi titriyordu, belli belirsiz. Bakır kokuyordu. "Hirana'yı herkesten daha iyi tanıyorsun. O da seni tanıyor."

Uzaktan gelen su damlaları. Etraflarında, göz kapaklarının altından sızan parlak mavi ışık. Haksız değildi. Bazen Hirana onun için başka bir uzuv gibi hissediyordu. Onu suyun kenarına taşıdı, bir yol arıyordu. O da yolu gösterdi. Tüneller. Sonra tüneller vardı.

"Suya dokunamam," diye nefes nefese kaldı, "yapamam, yapamam. Ya ölürsem?" "Sus," diye fısıldadı. "Sus. Seni düşürmeyeceğim."

Kızın yüzünü çenesinin altına sıkıştırdı. Kolları titrese de, terlese de ve ağladığını duysa da onu ayakta tutuyordu.

"İyi olacağız," dedi boğuk ve titrek bir sesle. "Sadece iyi olacağız."

Sonunda yolu birlikte açtılar. Taşı yeniden şekillendirdiler ve Hirana'yı çevreleyen yeşilin üzerinde özgür ve tek başlarına ortaya çıktılar.

Üstlerinde ateş hâlâ yanıyordu.

"Bakma," diye tekrarlardı Ashok. Onu tekrar kucağına alamayacak kadar güçsüz olması gerekirken, nefes aldığını ve yine de yaptığını duydu. Bacaklarını Ashok'un beline, kollarını da boynuna doladı.

güçlü olmak için. Ve bir kez olsun ondan güçlü olmasını istemedi.

Priya'nın eteğindeki yaprakların ölmesi iki gün sürdü.

Yıllar. Ashok'la birlikte sokaklarda, aç ve sivrisinek ısırıklarıyla, yiyecek çalarak ve çalacak bir şey olmadığına dilenerek geçirdikleri yıllar. Birkaç kez başka adamları dövmüş, paralarını almıştı. Kötü adamlardan ve Gautam gibi korkuyla, iyilikle ve ödenmemiş borçlarla bağlanabilecek adamlardan müttefikler edinmişti. Ama hastalandıkça yetenekleri de azalmaya başlamıştı. Priya'nın hediyeleri ise hep küçüktü. Hirana'nın ötesinde, kendi anılarını kavrayışıyla birlikte küçülmüşlerdi.

Chandni onda bir şeyler görmüştü. Ama bu başka bir hayattaydı.

Şimdi Priya kaidenin üzerinde durmuş, gözleri yağmurda, öyle derin, hıçkırıklarla dolu nefesler alıyordu ki ciğerleri sızlıyordu.

Bir çıkış yolu bulmuştu. O gece. Ashok'u kurtaran oydu ve Ashok da onu kurtarmıştı.

O beni kurtardı. Ben onu kurtardım.

Ağladığını fark etti. Ellerin tersiyle gözlerini sildi, küçük bir kız gibi ağladığı için kendine kızdı. Ne kadar büyürse büyüsün, ailesinin hâlâ onu incitebilecek gücü varmış gibi görünüyordu.

Birbirlerini kurtarmışlardı. Onu Bhumika'nın büyütmesi için bırakmıştı çünkü onu seviyordu. Onu sevdiği için ona zarar vermişti.

Aşk. Sanki aşk her şeyi mazur gösterirmiş gibi. Sanki adamın zalim, gaddar ve ona zarar vermeye istekli olduğunu bilmek kalbinin daha az acımasına neden oluyormuş gibi.

Kaideden aşağı indi. Sari bluzunun kumaşı tenine yapışmıştı. Saçlarından damlalar akıyordu. Triveni geçip mutfaklara giden koridora çıkarken ayak izleri nemliydi, altlarındaki taş sanki onunla birlikte yürümüş gibi hareketle parıldıyordu.

Artık içinde hiçbir boşluk yoktu. Ne olursa olsun -silah, canavar, lanetli ya da yetenekli- o bir bütündü. Hirana onun altında sıcacıktı. Onun bir uzantısıydı.

Başından beri yolu biliyordu.

Hirana onu bir zamanlar özenle bakılmış küçük, mütevazı bir manastır odasına götürdü. Çoktan geçmiş o günlerde bile, duvarlara ve zemine kazınmış dalga desenleri dışında sade ve çıplaktı.

Priya yürürken çizgiler ayaklarının etrafında akıyordu.

Ölümsüz sulara giden yol sabit değildi. İsteddiği yerde ortaya çıkıyordu. Priya küçük bir kızken birden fazla kez açıklığın üzerine yayılmış, başını odanın kenarına eğmiş, altındaki mağaranın uğultusunu, taş kabuğunun içindeki boşluğu dinlemişti. Kulağa kederli geliyordu. Deniz gibi. Şarkı gibi.

Yerde artık hiç açıklık yoktu. Ama Priya diz çöktü. Ellerini taşın üzerine koydu.

Yolu tek başına açamamalıydı, sadece bir kez doğmuştu, diğer çocuklarının güçlü yeteneklerinden hiçbirine sahip değildi. Ama ölümsüz sular bulunmak istiyordu. Hirana tapınak elleri tarafından şekillendirilmişti, tapınak çocuk eti -canlı ve ölü- ve onun etrafında kendi kalbinin gelgitleriyle hareket ediyor, tutunuyor ve değişiyordu. Bunu onun için istiyordu.

Altındaki toprak dalgalandı, büyük taş dalgaları geri çekildi. Toprak açıldı.

Priya gözlerini karanlığa dikti. Dişlerini diline bastırdı, hafif ve topraklayıcı bir acı duydu ve kenara oturdu. Ayaklarını indirdi. Bir an için onları hiçbir şey karşılamadı ve sonra toprak bir kez daha hareket etti, bitki örtüsü tabanlarının altında bir basamak oluşturdu.

Doğruldu. Bir adım daha attı. Bir adım daha.

Karanlığa doğru uzun bir yol vardı. En azından hafızası bu konuda yalan söylememişti. Dibe ulaştığında -ayaklarının altındaki serin balçığı ve etrafındaki derin karanlığın soğukluğunu hissettiğinde- kavrulmuştu, içindeki tüm büyü kurumuştı.

Ama artık buna ihtiyacı yoktu. Ölümsüz sular önünde uzanıyordu, bir yılanın büyük kıvrımları gibi uzun bir kangal. Dünyanın altındaki karanlıkta, soluk bir mavi parlıyordu. Sessizliğin içinde onu duydu: bir davul sesi, bir fısıltı, ruhunda bir müzik.

Priya sulara baktı. Bhumika'nın ona bu yolu izlememesi için yalvarışını düşündü, gözlerindeki bakış Priya'yı kontrol etme konusunda gerçek bir umudu olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını söylüyordu. Ashok'u düşündü, öfkeyle elini göğsünde dolaştırıyordu, küçükken ve yalnız olduklarında ona nasıl sarıldığını. Rukh'u düşündü, kendi küçük yöntemleriyle onu tutmaya ve korumaya çalışmış, çocukluğunu yeniden yaşamıştı.

Priya onlar için ya da onlara rağmen burada değildi. Sesleri onunla kalmıştı ama tüm bunların altında basit bir gerçek yatıyordu: Priya

Ölümsüz suları Ashok ya da tapındaki ölü kardeşleri için değil, kendisi için bulmuştu. Her zaman bunun için açlık çekmişti. Ve şimdi buradaydı.

Artık düşünmesine izin vermiyordu. Bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha ve kendini kaptırdı.

Bir su akıntısı. Kafatasının etrafındaki basıncın kavrayışı, ciğerlerinin etrafındaki kemikleri kavrayan bir bant gibi, parlak mavinin açılan gözleriyle buluşması ve-

Sessizlik.

ASHOK

"Peki o zaman nasıl devam edeceğiz?"

"Devam edelim mi?" Kritika'nın sesi her zaman olduğu gibi saygılıydı. Ah, her zaman dikkatli Kritika.

"Ne," dedi adam, sesinde bir sabırsızlık vardı, "silahlar için bize ne vereceksiniz?"

Önündeki adamlar Ahiranyi ve Srugani'ydi ve çürüme köyü istila ettiğinde terk edilmiş olan bu köyü kendi köyleri olarak kabul etmişlerdi. Birileri çürümeyi yakıp yok etmekle kötü bir iş çıkarmıştı ve çürüme hâlâ etraflarında asılı duruyordu: duvarlardan sarkan canlı çiçekler, kaygan ve zehir gibi parlak. Etli bir duygusallıkla titreşen büyük kıvrık kökler, zemindeki çatlaklardan akıyordu. Adamların çoğunda çürümeye dair bir ipucu vardı: ellerinin damarlarında garip bir toz, saçlarında polen ya da yüzlerinde bir ağaç kabuğu.

Kutsal odun takıyorlardı, onlara ne kadar az faydası olursa olsun. Henüz ölmemiş olmalarının tek sebebi buydu.

Ashok ve ölümsüz suları içerken ona katılan kardeşleri çürümekten kurtulmuşlardı ya da öyle görünüyordu. Takipçilerinin geri kalanı uygun önlemleri almış, ağızlarına ve burunlarına bez bağlamış, ellerini eldivenlerle sarmış, boğazlarına uzun iplerle bağlanmış kutsal ağaçtan boncuklar takmışlardı.

Bu haydutların -bu milislerin- yaşamak için hiçbir sebepleri yoktu ve onlarla takas yapmak isteyen başka kimse de yoktu. Her ne kadar çürüme insanlar arasında yayılamasa da, çürüyenler yine de dışlanıyordu. Çok az sayıda başka

Onlara zarar vermeyi düşünen çeteler vardı ama hiçbiri onlarla ticaret yapmıyordu ve adamın yüzündeki sıkışık ifadeye, elmacık kemiklerinin sertliğine bakılırsa yiyecek kıtlığı yaşanıyordu. Bu durum her ikisini de güzel silahlarını bulabildikleri gülünç derecede düşük bir takas karşılığında satmaya istekli kılıyordu ve aynı zamanda onları tamamen değişken yapıyordu. Ya Ashok'un adamları istedikleri her şeyi alıp gideceklerdi ya da haydutlar hiçbir şey almadan gitmelerini sağlamaya çalışacaklardı.

Ashok ne yapacaklarını görmek için bir torba pirinci yere atmayı düşündü. Ama bunun yerine mantıklı olmayı seçti. "Ben mantıksız değilim. I-"

Sonra ona çarptı. Bir dalga gibi. İçine doğru akan yıldızlı bir güç. Onun hissi, çalılıkların yatağında, ormanın öz damarlarında, her şeyin davul çalan kalbinde. Sulara bir kez, sonra iki kez girdiğinde, nehrin sonsuza dek içinde dolanması ve onu kaynağa bağlaması için kendini oyduğunda, içine doğru kurtlanan kök aracılığıyla hissetti.

Kritika dönüp ona baktı.

"Onun nesi var?" diye sordu adam.

Ashok'un kendi çocuklarından biri onu kolundan tuttu. Koltuk değneği görevi gören çocuk Ashok'u kulübeden dışarı çıkardı ve ikisi birlikte ışığa doğru ilerlediler.

"Merak etme," dediğini duydu Kritika. "Aslında buraya silahlarınız için gelmedik..."

Adamlarından iki kişi daha kapının dışında bekliyordu. Onu ağaçların altındaki gölgeye, çürümüş adamların şüpheli gözlerinden uzağa götürdüler.

Onun yönlendirmesi olmadan, takipçileri sıraya girdiler, tırpanları hazır ve ayakları acımasızca dikilmiş bir şekilde onu gevşek bir daire şeklinde korudular.

"Ne oldu?" diye sordu biri.

"Sessizliğe ihtiyacım var," dedi. "Lütfen."

Onaylarcasına başlarını salladılar. Bariyer daha sıkı kapandı.

Priya. Yolu bulmuştu.

Dengesi yerine geldi, nabızı daha az çılgın bir ritme oturdu. Sakin olmaya ihtiyacı vardı. Nefes alıp verdi. Sangam'a girmesi gerekiyordu.

Tökezleyen, hantal bir yaratık gibi girdi. Suyun içinde dizlerinin üstüne düştü.

"Priya!"

Onu eğitmişti. Onu o yaratmıştı. Herkes öldüğünde ve birbirlerinden başka hiçbir şeyleri kalmadığında onu güvende tutmuştu.

"Priya!"

Yabancılardan para ve yiyecek dilenirdi. Ya da bunun için onları tehdit etti. Hastalanmaya başladığında -öksürüğünde kan, ciğerlerinde acı bantları-kolunun altına sıkıştırılmış bir paket yiyecek için bir adamı bıçaklamıştı. Onu yerken izlemiş ve onun için öldürebilecek kadar güçlü olduğuna sevinmiş, yakında buna bile sahip olamayacağından korkmuştu.

Ondan vazgeçmişti. Onu, ince dokunmuş sarileri ve soğuk gözleriyle bir yabancıya benzeyen kız kardeşleri Bhumika'ya, elleri kardeşlerinin kanıyla lekelenmiş kocasına terk etmişti. Kalbini kesip çıkarmıştı. Ölmek üzere olan bir çocukken ve bundan başka bir şey değılken, Priya onun kalbi olmuştu.

Sangam'da ona bağırdı ama o gelmedi.

Su onun etrafında hareket ediyordu. Bhumika'yı hissetti, onun suyun ötesindeki alarımını. Ama Bhumika da en az onun kadar ne olduğunu biliyordu; tapınakta yetişmiş ve yetenekli olan bu iki insanı birbirine bağlayan her ne ise onu hissetmişti.

O zaman Priya'nın gelmeyeceğini anladı.

Kurtardığı kız. Terk ettiğı kız. Tamam, öyle olsun. Öyle olsun.

Ölümsüz sular ondaydı. Yolu o açmıştı. Ve ihtiyacı olan tek şey yoldu.

Bedenine geri döndü. Takipçilerinden oluşan ailesi etrafını çember şeklinde sarmış, otuzunun tamamı ona bakıyordu.

Bazılarının elinde metal silahlar vardı. Diğerklerinin elinde ise kutsal ağaçtan oyulmuş, ısı ve şiddet vaadiyle yanan kazıklar ve çıtalar vardı.

Kritika onların arasından geçti. Tırpanını kandan temizliyordu. Kritika, "Biz o adamlarla uğraştık," dedi. "Ve elimizde ne var ihtiyacım var."

Maskelerini takana kadar hep küçümsendiler.

Hâlâ dokunulmamış ve naip tarafından bilinmeyen güvenli evleri vardı. Ancak yiyecek, silah ve para kaynaklarına ihtiyaçları vardı. Onları fınanse eden soylular, Lord Iskar'a yapılan saldırıdan sonra daha temkinliyidiler ve Lord Santosh'un naipliğinde neler olacağından emin değillerdi. Ve onun naipliğı gün doğumu kadar emin bir şekilde geliyordu.

Ama bu çürümüş serseriler Ashok'un yiyecekten çok daha fazla ihtiyaç duyduğu bir şeye de sahipti.

"Sende mi?"

Kritika başıyla onayladı ve öne doğru uzattı.

Köylülerin bir zamanlar düzgün bir geleneksel köy konseyi vardı. Servetlerinin çoğu, milisler ve bölgeden geçen diğer haydutlar ya da umutsuz halk olan leş kuşları tarafından ellerinden alınmıştı, ancak hiç kimse bir zamanlar konseyin sahip olduğu en değerli eşyayı almamıştı.

Bir çuval dolusu ıvır zıvıra benziyordu: camdan, tahtadan ya da kurumuş deriden şişeler, boncuk gibi sıkıca bağlanmıştı. Cahil gözler için değerli bir şey değildi.

İçeri uzandı. O çekimi, o zehirli özlemi hissetti. Ölümsüz su şişelerini teker teker çıkardı.

Cesetleri gömdüler. Bunu yapmak için takipçilerinden en güçlü üçünü yanına aldı. Sonra, güvenli bir mesafede kamp kurduklarında, takipçilerine her şeyi anlattı.

Kritika uzun bir süre sessiz kaldı. Arkasında, çevresinde diğerleri pür dikkat dinliyor ve bekliyorlardı. Sonra, "Ne yapalım Ashok?" diye sordu.

Priya'yı düşündü. Onu güçlü kılmaya çalışıyordu. Onun yokluğunu.

"Onu buluruz," dedi, "ve yolu ondan alırız. Güçlü olmak, bedeli ne olursa olsun gerekeni yapmak demektir."

Kritika başıyla onayladı. "O zaman hepimizin seninle birlikte su içmesine izin vereceksin," dedi. "Ve ülkemizi kurtarmak için sana katılacağız."

Otuz içki. Yüksek bir sayı. Hayatta kalabilmeleri için daha fazla suya ihtiyaçları vardı ve yıllarını ölümsüz su şişeleri bulmak için harcamış olan Ashok bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Eğer bugün içerlerse, bu son bir hamle olacaktı. Ölümsüz suları yakında bulamazlarsa, bu onların gerçek anlamda ölümü olacaktı.

"Yeterince fedakârlık yaptınız. Bunu hepinizden isteyemem."

Kritika her zamanki ciddiyetiyle, "Senden daha yaşlıyım Ashok, ama düşündüğün kadar yaşlı değilim," dedi. "Hâlâ içimde özgürlüğü arama arzusu var. Parijatdvipa'nın askerlerini ve lordlarını yakmak ve naibin boynundan asıldığını görmek için. Bana izin verin. Hepimize izin ver."

"Hepimiz ölebiliriz," dedi Ashok sonunda. "Kız kardeşimi elde edemeyebiliriz. Parijatdvipa'nın adamları tarafından öldürülebiliriz. Bu bizim sonumuz olabilir."

Kritika hiçbir şey söylemedi. Ashok'un düşüncelerinin, sözlerinin ve sessizliğinin şeklini biliyordu. İşinin bitmediğini biliyordu.

"Bunun bizim ölümümüz olabileceğini bilerek," dedi yavaşça, "bunun son kez bu kadar güçlü olabileceğimizi bilerek, hedeflerimizin mümkün olduğunca çoğunu yok etmeliyiz. Soylular ve en zenginler, Parijatdvipa'nın pençelerini topraklarımızda tutmak için ihtiyaç duyduğu tüccarlar ve hekimler; hepsini öldürmeliyiz. Kız kardeşimi elde etsek de etmesek de bir tür zafer kazanmalıyız." Kritika'ya baktı. "Hazır mısınız?" diye sordu. "Sahip olduğumuz her şeyi riske atmaya hazır mısınız?"

"Bunun için hazırlık yaptınız," dedi Kritika. "Hepimiz hazırlandık."

Evet. Silah biriktirmişlerdi. Sadık adamları ve kadınları vardı ve korku, umut, para ya da her üçünün simyasal bir kombinasyonuyla sadakat satın aldıkları insanlar da vardı.

"Biraz zehir," dedi Ganam, "bu benim kabul edebileceğim bir şey."

"Hepimiz öyleyiz," dedi başka bir çocuk. "Bunun için hepimiz hazırız."

Zihni kuş hızıyla hareket ediyordu. Savaşamayanları ormanda bırakabilirlerdi. En genç ve en yaşlı. Geri kalanları...

Geri kalanlar zaten önünde duruyordu. Ahiranya'yı özgür görmek için ittifak yapan erkekler ve kadınlar. Dış yönetimin zincirlerini reddedenler. Evlerini çalan ve sevdiklerini öldüren çürümeden daha iyisini arayanlar; naip beslenmelerini sağlamayı umursamadığında bunu takip eden açlık.

Ve Kritika, öleceğini sandığı anda onu kurtaran kadın, çizgili yüzü çoktan sertleşmiş ve acımasızlaşmıştı. Başına gelecekleri biliyordu. Hepsi biliyordu.

"Daha fazla tedbirli olamayız," dedi. "Haklısınız. Dikkat bize hiçbir şey kazandırmadı. Bu bizim son direnişimiz. Son öfke çılgınlığımız. Onlara ormanın mirasçıları olduğumuzu gösterelim, kardeşlerimiz. Ölümsüz suların mirasçıları. Onlara dişimizi tırnağımızı gösterelim ve Parijati egemenliğine son verelim."

Kritika şişeleri paylaştırdı. Sadece bir tadımlık. Sadece bir tadımlık.

Onun eline de bir şişe verdi. Parmakları titredi. Fazla zamanı yoktu.

"Hirana'yı alıyoruz. Onun büyüsunü alıyoruz" dedi. "Biz

Ahiranya'yı alarak."

"Son bir direniş," dedi Kritika.

Etrafındaki çember şişeleri kaldırdı ve içti.

BHUMIKA

Düzensiz bir iniltiyle bedenine geri döndü.

Ashok. Lanet olsun ona. Sanki onun öfkесinin zehri kendi kafatasının içinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Yerden kalktı, hizmetçileri etrafını telaşla sarmıştı ve "Kocamı görmem gerek," dedi.

"Doktoru getireyim mi?" diye sordu bir hizmetçi.

"Doktor mu? Hayır. Kocamı getirin. Yalnız onu."

Bir yer minderine yerleşti. Bir bardak tatlı ve serin bir şey aldı, bacaklarındaki ürpertiye yatıştırmak için hızla içti. Vikram içeri girdi, yarasının etkisiyle yavaş yürüyordu, onu en yakın korumaları takip ediyordu. Gözlerindeki yorgun ifadeden bir tür toplantıda olduğunu tahmin etti. Bu ifadeyi daha önce de görmüştü.

"Çocuk iyi değil mi?" Vikram ona endişeyle bakarak aniden sordu. Kadın başını sallayarak ayağa kalktı.

"Ben iyiyim," dedi. "Sanırım onlar da öyle." "O zaman ben neden buradayım, Bhumika?"

"Sizinle yalnız görüşmek istedim," dedi ve gözlerini uzakta hiçbir şeye dikmemiş, dümdüz ileriye bakan komutana kısa bir bakış attı.

Vikram kısaca, "Bizi yalnız bırak Jeevan," dedi ve komutan başını bir kez eğerek onayladı ve oradan ayrıldı.

"Eee?" Vikram'ın sesinde sabırsızlık vardı, dikkati çoktan dağılmıştı, artık onun sağlığı için acil bir tehlike olmadığını biliyordu.

"Haberlerim var," dedi Bhumika. "Korkunç bir uyarı. Bunu saklayamam

artık seni."

Yüzü taş gibiydi. "Konuş," dedi.

Burada tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Ailem yaşlı ve saygıdeğerdir Vikram. Ve ben... cana yakın biriyim. Bazen insanlar benimle konuşurken, belki de seninle konuşurken hissettiklerinden daha rahat hissederler. Ve isyancılar hakkında fısıltılar duydum. Büyük bir tehlike içinde olduğumuza inanıyorum. Şehir tehlikede. Mahal korunmalı ve insanlar duvarların içine çekilmeli."

"Seninle kimin konuştuğunu söyle bana," dedi. "Ahiranyi soylu, değil mi? Dedikoducu hizmetçiler mi? Bir muhafız mı yoksa bir tüccar mı?" "Söylememeyi tercih ederim."

"Bhumika. İsimlere ihtiyacım var. Şimdi."

Bhumika dikkatle, "Eğer birisi mevki sahibi bir kadına uyarıda bulunur ve isminin açıklanmamasını isterse," dedi, "o zaman ismini açıklamak o kadının bir daha asla uyarılmamasını sağlayacaktır."

"Kimse sana yaklaşmamalıydı," dedi, yüzündeki sert ifade sesine kurşuni bir nitelik katmıştı. "Sen benim karımsın. Ben de naibim. Bana yaklaşımları gerekirdi."

"Size doğru olmayan hiçbir şey söylemedim," dedi Bhumika sessizce. "Bunun kaynağı olduğum için üzgünüm. Ama ben senin karınım. Bu konuda sana yalan söylemem."

"Sahip olmaya değer bilgisi olan herkes danışmanlarımdan herhangi biriyle konuşabilirdi," dedi küçümseyici bir nezaketle. "Ya da muhafızlarımla. Benim adamlarımla. Sen değil. Sana asılsız, zehirli dedikodular verildi Bhumika, başka bir şey değil. Bu kırılgan halinle sana yaklaşmamalıydılar."

Tüm gerçek dilinin ucunda dolaşıyordu.

Ona karşı dürüst olmak istediği o kadar çok an vardı ki. Neredeyse ona ne olduğunu söyleyeceği o kadar çok an vardı ki.

Onunla evlendiğinde üzerine bir yanılsama çökmüştü. Bu onu her zaman tutmuyordu. Ama bazen bunun perdesi gözlerini örtüyordu. Bazen onu sevdiğine inanıyordu. Bazen ona minnettar oluyordu, güzel mahal için, bir avuç insanı güvende tutma fırsatı için.

Bunları bir kenara itmeye, elindeki işin özünü hatırlamaya dikkat ediyordu. Ahiranya'nın naibiyle evlenmişti. Kardeşlerinin öldürülmesine neden olan adamla evlenmişti ve eğer onu gerçekten sevmesine izin vermeyecek kadar çok seven bir ailesi olmasaydı, onun da yandığını görecekti.

ve geçmişini silip onu kurtaracak siyasi güce sahip. Ancak bir insanla yeterince uzun süre yaşarsanız, yatağında yatarsanız, politikaları ne olursa olsun, bir şeyler hissedersiniz. Böyle şeyler kaçınılmazdı.

Ama şimdi gerçeği diline dolayan şey aşk değildi. Konuşmak istemesine neden olan şey öfkeli bir kindi.

Onu çok az düşünüyordu. Çok az.

Çok az şey biliyorsun, kocacığım. Tapınak kardeşim, seni ve bu ülkedeki her Parijati'yi öldürmeden önce ölümsüz suların gücünü ele geçirmek için zaman kolluyor, gücünü geliştiriyordu. Ve şimdi benim aptal kız kardeşim sulara giden yolu buldu ve ona vermek yerine onların gücünü kendisi aldı. Bu yüzden Vikram, yönetiminin ayakta kalmasını istiyorsan, Ahiranya'yı kan vaadinden kurtarmak istiyorsan beni dinleyeceksin. Dinleyeceksin.

Hayır. Bunu ona söyleyemezdi. Ama yine de içinde zehir vardı, "Asiler bu şehri parçaladığında -evimiz ve bize bağlı olanlar yandığında- uyarılarımı hatırlayacak mısın? Sırf karın olduğum için beni dinlemediğine pişman olacaksın Vikram. Bana güvenemeyeceksen neden benimle evlendin?"

Çok fazla şey söylemişti. Onun yüzüne bakarken bunu biliyordu.

"Yersiz konuşuyorsun," dedi. "Beni yönlendirmek senin haddin değil. Bana öğüt vermek senin haddin bile değil." Adamın yüzü gerildi; kız onun kendi kiniyle boğuştuğunu, direndiğini gördü. Sonra pes ederek, "Akıllı ve zeki bir eş isteseydim, Parijat'tan bir kadınla evlenirdim," dedi.

"Benimle, bir Sonali kadınıyla evlendiğin için Ahiranyi soylularının sadakatini kazandın," dedi gururla ve kesinlikle öfkeyle. "Bunun değerli bir şey olduğunu biliyorum. Sen tapınak çocuklarını öldürdükten sonra onlar senin gölgene bile tükürürlerdi. Ve hangi soylu Parijati kadını, sığ kan işleri yerine sadece liyakatle naip olan bir adama sahip olabilirdi ki?"

O zaman onun önündeydi. Elleri kollarının üstündeydi. Acının farkına varması bir an sürdü; parmaklarının ısırtığını, kollarının etini, kemiklerini öğüten o rahat, bilmediği gücü hissetmesi.

"Yeter." Sanki susturulması gereken bir hayvanmış gibi hafifçe sarstı onu, dişleri takırdadı ve bu yüzden içi burkuldu. "İsimler, Bhumika, ya da hiçbir şey."

Ona dişlerini göstermedi. Kendi ellerini düzgünce koymadı

boğazının etrafında. Gözlerini indirdi. İsimler mi yoksa sessizlik mi? O zaman ona sessizlik vermek zorunda kalacaktı.

Ani ağırbaşlılığı onu duraksatmış olmalıydı. Adamın elinin biraz gevşediğini hissetti. Bakışlarını kaldırdığında adamın karnının kıvrımlarına baktığını gördü.

"Doktoru çağıracağım," dedi ve bu sözlerin içinde birçok şey duydu: belki de onu ve dolayısıyla içindeki çocuğu incittiğine dair korkusu. Tüm söylediklerinin, zekâsının, politik zekâsının ve olduğu her şeyin kanıtı değil, bedeninin bir ürünü -hamileliği, sözde kadınsı kalp ve beden zayıflığı- olduğuna dair inancı.

"Artık buna gerek yok." Elini karnının üzerine koydu; sıcak, tescilli bir el. "Önemli olan tek şey bu, Bhumika. Buna odaklan."

Bir çocuk, bir kadını sığır gibi bir role, bir amaca, kendisi için seçmeyeceği bir hayata bağlamak için kullanılan bir zincir olmamalıydı. Yine de Vikram'ın çocuklarını onu küçültmek ve silmek için nasıl kullandığını acı veren bir kızgınlıkla hissetti. Bu yüzden ondan nefret ediyordu, kendi etinden ve kanından olan sessiz ve tuhaf yakınlığını çalıp bir silaha dönüştürdüğü için.

"Yapacağım," dedi sakın bir şekilde. "Özür dilerim."

Kolları ağrıyordu. Vikram'a güvenemezdi. Onu kullanamıyordu bile. Ashok'la kendisi savaşmak zorunda kalacaktı. Öyle olsun.

PRIYA

Dakikalarca, saatlerce ya da yüzyıllarca suyun altındaydı. Bunu bilmiyordu.

Su içinden akıp geçti. Ciğerlerini süpürdü. Kanına karıştı. Soğuk ya da tatlı değildi. Ateş gibiydi, etini ve iliğini acımasızca kemiriyordu. *Ölüyorum*, diye düşündü, önce çılgınca, sonra içindeki diğer her şeyle birlikte korkusu da uzaklaşırken sakince. Sanki temizlenmiş gibi hissediyordu. Sanki bir zamanlar bir tapınağa yerleştirmek için can attığı hindistan cevizlerinden biriymiş gibi. Yarılmış, içi çürümüş ve çiçek açmış, kazınıp atılmıştı.

Görüntüler geldikleri gibi hızla zihninin gözünden kayıp gittiler: Kendi ağızlarından dökülen alevle yenmiş, ona doğru dönen, tahtadan oyulmuş büyük yüzler. Yarılan bedenler, içlerinden boşluğa açılan üç nehir gibi akan sular. Sesler kulaklarında yankılanıyordu ama onları anlayamıyordu. Ayaklarını tekmeliyor, kollarını hareket ettiriyor, yükseliyor ya da daha derine dalıyordu. Kendini yönlendiremiyordu. Nefes alması gerekiyordu. *Dışarı* çıkması gerekiyordu.

Bir sessizlik oldu.

Ruhunun ve kemiklerinin içinde oyulmuş olan yerlere büyü aktı.

Altındaki sangamı gördü. Tüm dünyayı gördü. Ahiranya ormanını hissetti - her ağacı, her mahsulü, her sürünen asmayı, toprağın içinde yuvalanan böcekleri. Akrabasını hissetti. Bhumika, orada gülünün içinde

Saray. Ashok, ormanın derinliklerinde, kemiklerle dolu toprakta yürüyordu. Ve başka ruhlar hissetti. Diğer akrabaları. Ormanda onun gibi hareket eden, nefes alan ve yaşayan başkaları vardı.

Uzun zamandır inandığı kadar yalnız değildi.

Nefes nefese kaldı -şaşırdı mı, güldü mü, yoksa kasıla kasıla hava mı arıyordu, bilmiyordu- ve su daha derine ve daha büyük bir hızla aktı, o yuttukça onu da yuttu.

Ondan sonra hiçbir şey olmadı. Uzun bir süre.

Daha sonra. Daha sonra.

Başı suyun yüzeyini kırdı ve soğuk havayı soluyordu, nefes nefese kalmıştı, ciğerleri ağrıyordu.

Hayatta kalmıştı. İki kez doğmuştu.

Kendini su üstünde tutmak için tekmeler atarken ayaklarının altında hiçbir şey hissetmiyordu. Vücudunun altında sadece su vardı, dipsiz. Etrafındaki su, sanki güneş ışığı yaprakların arasından süzülüyormuş gibi titriyordu. Ama yerin bu kadar altında ne ağaç ne de kök vardı. Üstünde sadece Hirana'nın karanlık mağarası vardı.

Suyun kenarına kadar yüzdü ve kendini soğuk toprağın üzerine sürükledi. Giysileri sırlıslıkladı, ağırdı. Saçları su içindeydi. Biraz sıkarak çıkardı. İçi hâlâ yanıyordu ama üşüyordu.

Suların altına adım attığında neler olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Anılar kum gibi akıp gitmeye başlamıştı bile. Ama şimdi ne hissettiğini biliyordu: her santiminden damlayan güç. Kapalı göz kapaklarının altından çiçekler gibi fışkıran güç, gözlerini sıkarak kapattığında ve düzensiz, neşeli bir kahkaha attığında. Gözlerini bir kez daha açtığında, dizlerinin altındaki toprağın yüzeyinden küçük tomurcukların açıldığını gördü. Parmaklarını bir tanesinin etrafına doladı. Sıcaktı.

Yavaş bir nefes aldı ve büyüünün şok edici, görkemli bir kolaylıkla içinden aktığını hissetti. Toprak biraz titredi. Sonra yüzeyi patladı ve etrafı tomurcuklarla doldu, kökler ve yapraklar soğuk toprağın ağzından yükseldi.

Priya yine gülmeye başladı. Elinde değildi. İki kez doğmuştu, suları bulmuştu, güçlüydü. Kendini yenilmez hissetti. Kendini sanki

şu anda geri dönüp suyun altına dalabilir, üç kez doğmuş olanın tüm gücünü alabilir.

Ama hayır. Bu hiç yapılmamıştı. Bir sebebi vardır, değil mi? Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Ama ne bilip bilmediği önemli değildi. O buna sahipti. İçinde yaşayan bir hediye.

Sudan çıkan çocuklardan bazılarının öldüğünü hatırladı... daha sonra. Ama bu onun kaderi olacaksa, şimdi düşünecek bir şey değildi. Gücün yenilmez parıltısı sayesinde Ashok'un kafatasının içinde çingırdadığını, öfkeli bir şekilde onu çağırıldığını hissedebiliyordu.

Onun şu anda sahip olduğu şeyi istiyordu. Ve o da, adamın yumruğunu kalbinin etrafında hissetmiş bir kadının derin güvencesiyle, bunu ona veremeyeceğini biliyordu.

Yukarı, yukarı, yukarı çıktı. Hirana'nın yüzeyine çıktığında geriye döndü ve ölümsüz suların girişine baktı. Öne doğru eğildi. Parmaklarını taşa dokundurdu. Aynı kanayan, yırtan güçle kayayı bir araya getirdi. Yolu kapattı.

Ashok şimdi onsuz bulamazdı.

Hirana'yı geçti: boş koridorları, triveni. Hava soğuk ve yumuşaktı, toprak garip bir şekilde sıcaktı; sanki Hirana onun varlığıyla, iki kez doğmuş birinin yüzeyinden geçmesiyle canlanmış, şarkı söylemişti.

Malini'nin odasına giden koridor sessizdi. Kapıyı usulca iterek açtı, Malini'yi bıraktığı gibi, karyola üzerinde uyurken bulmayı umuyordu. Oysa Malini oturduğu yerden kalkmış, yanağını tutuyordu. Priya parmaklarının arasında bile bir çürüğün koyu gölgesini görebiliyordu.

Arkasında, kapının yanındaki köşede bir hareket hissetti. Birden çenesinin altında keskin bir şey oldu. Sıcak bir şey hissetti. Pramila'nın eli bıçağın etrafında titrerken, suyun değil kanın ıslaklığını hissetti.

MALINI

Önce sen beni zehirledin.

Malini bunu söylemedi elbette. Ama düşündü. Kıpırdamadan oturdu, ellerini yumruk yapıp kucağına koydu, gözlerini kocaman açtı ve içindeki tüm öfkeyle bunu düşündü. Pramila onunla ilk karşılaştığında ve onu tokatladığında, Pramila'yı gizlice zehirlemekle, özüne kadar saf olmayan ve kötü bir yaratık olmakla suçladığında yumuşaklık ya da zayıflık numarası yapmak zorunda kalmamıştı. Malini'nin dili metal tadı ve Malini'nin kısa süreliğine uyandığı son seferde Priya tarafından nazıkçe uygulanan iğne çiçeğinin yapışkan hatırasıyla kalınlaşmıştı.

Pramila ona ikinci ve üçüncü kez vurduğunda, Pramila'nın söylediği her şeyi yalanlamıştı. Hayır, Pramila'yı zehirlememişti. Hayır, ona karşı bir komplo yoktu. Malini itaatkâr bir şekilde şarabını içiyor, beklendiği gibi ilacını alıyordu. Hayır, Priya Pramila'ya ihanet etmemişti. Priya sadıktı.

Ve yine de. Tüm ciddiyetiyle söylediği yalanlara rağmen, işte buradaydılar: Pramila, kırmızı gözlü ve öfkeli, eli bir bıçağın etrafında titriyordu. Priya, başını hafifçe kaldırmış, boğazından aşağıya doğru ince bir kan süzülüyordu.

"Neden hizmetçimin boğazına bıçak dayıyorsun?" Malini son kelimelerin titremesine izin vererek sordu. Zor değildi. Bir öfke titremesinin bir korku titremesine bu kadar yakın olması gerçekten şaşırtıcıydı. Pramila buna nasıl cüret eder? Bu ne *cüret*. "Pramila, anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsun? Seni gücendirecek ne yaptım?"

"Bunu benimle deneme, seni sinsi kaltak," dedi Pramila. Sesi vahşiydi ve eli hissettiği gücün etkisiyle biraz seğirdi. "Zamanımı almış olabilir Malini, ama artık biliyorum. Bu hizmetçiyi beni zehirlemek için kullandın, değil mi? Ölmemi istiyorsun. Seni öldüremem. I..." Titreyen bir nefes. "Ama bu bir hain."

Priya sıırıslıklam olmuştu. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Sari'sinin eteklerinden su damlıyordu ve boynundaki kan kırmızıdan soluk bir pembeye dönüşmüştü. Dünyanın neresindeydi? Malini ne kadar zamandır hastalık sisinin içindeydi ve belli ki boşlukta kaldığı süre içinde çok şey geçmişti. Lanet olsun.

Priya garip bir şekilde sakın görünüyordu. Malini'nin gözleriyle buluştu. Malini'ye ne söylemek istiyordu? Bu sakinlik ne anlama geliyordu?

Malini bunu anlayamadı. Yorgundu, kederli rüyalar ve zehir yüzünden içi boşalmıştı.

Malini titrek bir sesle, "Priya sadık bir hizmetçi oldu," demeyi başardı.

"Sana sadık."

"O iyi bir kız," dedi Malini, yalanı sürdürmenin faydasız olduğunu bilmesine rağmen. Yine de. *Bıçak*. "Basit bir kız."

Pramila kalın bir sesle, "Onu kaybettiğine üzölüp üzölmeveceğini bile bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen benim Narina'm için bile ağlamamışsındır, değil mi? O senin için bir kız kardeş gibiydi. Ama sen onun mutlu bir şekilde ölmesine izin verdin. Senin gibi bir canavar için basit, aptal bir hizmetçinin ne önemi olabilir ki?"

Bu kez Priya'nın tenini kana bulayan kazara bir irkilme değildi. Pramila'nın elinin kasıtlı bir hareketiydi. Priya'nın ağzı hafifçe aralandı.

Ve Malini içinde bir şeyin kasıldığını hissetti.

Buraya kapatılmak Malini'yi kendisinin bir gölgesi haline getirmişti. Chandra'yı tahtından indirecek açlığa ve güce sahip olan, kurnaz bir gülümsemeye ve sırlarla dolu bir sese sahip, çiçeklerle süslü Parijat prensesi ve o kadın olma ihtimalinin bile kavrayışının ne kadar ötesinde olduğu kendi geçmişinin peşini bırakmamıştı.

Ama aniden bunun bir önemi kalmadı. Birden omurgası demir gibi oldu. Dili kan tadındaydı, sanki Priya'nın acısı içinde yatıyordu. Olduğu şey olmak için çiçeklere, saraya ya da bir prensesin lütfuna ihtiyacı yoktu.

"Pramila," dedi. Eski sesi içinden çıktı; su gibi derin. "Aşağıya

Bıçak. Daha önce hiç öldürmedin. Bununla mı başlayacaksın?"

Pramila kıpırdamadan durdu. Malini'nin titremesinden sonra, onun ani gücü başlı başına bir silahtı.

Pramila, "Gerekeni yapabilirim," diye homurdandı.

"Sıradan bir hizmetçiyi öldürmek gerekli mi?" Malini, sesinin dudaklarından ipek bir ilmik gibi dökülmesine izin vererek sordu. "Hadi ama, Pramila. Sen hiç zalim olmadın." Bir yalan. Ama Pramila'nın inandığı bir yalandı bu ve ona gerçekmiş gibi gelecekti. "İşlemen gereken tek cinayet benimkidir. Onda bile tereddüt ediyorsun, değil mi? Bana iğne çiçeği yediriyorsun ama beni çabucak öldürecek kadar değil. Ateşi seçmem için bana yalvarıyorsun, ama altımda kendin bir ateş yakmayacaksın.

"Bu konuda kardeşime çok benziyorsun." Malini ses tonuna acıma duygusunun sızmasına izin verdi. "O da ellerinin kana bulanmasına dayanamaz. Ne de olsa benimkini seninkine bulaştırmayı seçti. Söyle bana, hâlâ yaşadığım için memnun değil mi? Hayatta kalmaya devam etmem bir başarısızlık mı?"

"Seni öldürmeyi o kadar çok hayal ettim ki," diye tükürdü Pramila. "İnan bana, yaptım. Ellerimi kana bulamaktan korkmuyorum. Ama senin aksine prenses, ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ölümünün seni arındırmasını sağlamak için çok uğraştım. Ama şimdi, kabuslarla dolu bir uykudan defalarca uyandım, şimdi kızımın çığlık attığı uyuşturulmuş rüyalar görüyorum..." Pramila yutkundu. Bıçağı bir kademe daha kaldırdı.

Priya'nın boğazından aşağı daha kalın bir kan süzüldü.

"Ona zarar vermeyin," dedi Malini ve sesinin kendiliğinden titrediğini duyunca dehşete kapıldı. Anneler tarafından, bunu yapmayı seçtiğinde titremek bir şeydi. Bunu şimdi, bir emir havası Pramila'yı bir an için hareketsiz tutmuşken ve belki de tekrar tutabilecekken yapmak bambaşka idi. "Yapma Pramila, o bir hiç."

"Hiçbir şey," diye tekrarladı Pramila. "Hiçbir şey ama yine de kendine bir bak. Ağlayacak mısın? Bence ağlayabilirsin. Eğer bir hizmetçi için ağlayacak kadar alçaldıysan, o zaman-iyi. Güzel!" Pramila'nın kahkahası daha çok bir hıçkırık, bir keder şeridiydi. "*Her şeyimi* aldın benden!"

Malini geçmişte kendini çaresiz hissetmişti. Şimdi çaresiz hissetmiyordu, hissetmesi gerektiği halde. Yanağı zonkluyordu. Başı yıldızlarla dönüyordu.

"Eğer onu öldürürsen," dedi, sanki içinden gelen bir sesle

Onun çok ötesinde bir yerden, eski ve ölümlü yaşamların ötesinde bir yerden, "benden ne yapacağını bilmiyorsun. Seni mahvolmuş göreceğim, Pramila. Yaşayan kızlarının mahvolduğunu göreceğim. Sana neşe veren her şeyi bu dünyadan sileceğim. Bedeninden fazlasını öldüreceğim. Kalbini ve ruhunu, adının ve soyunun anısını öldüreceğim. Yemin ederim."

"Yapacak mısın? Gerçekten yapacak mısın?" Pramila'nın eli artık bıçağın üzerinde sabitti ve onu Priya'nın boğazına o kadar yakın tutuyordu ki Priya'nın nefes alamayacağı kesindi. "Artık Parijat'ta değilsiniz, Prenses Malini. Ne hazır casuslarınız var, ne de peşinizde dolaşan aptal çocuklar. Sen pislik içinde, iffetsiz bir hainsin ve yabancı bir ülkede bir utanç kaynağı olarak öleceksin."

Pramila anlamasa da Malini, "Ben hâlâ her zaman olduğum kişiyim," dedi. Pramila kendi çocuğunu, bir şeylere inanarak ölen ve Malini'yi hâlâ rahatsız eden zeki ve huysuz Narina'yı bile anlamamıştı. "Pek çok şeyi harekete geçirdim, Pramila. Ölüm benim için gelmeden önce birkaç şey daha yapabilirim."

Pramila güldü. "Ne kadar boş tehditler, Malini! Seni küçük bir kız gibi tepinirken ve bağırırken göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Sen-"

Pramila aniden durdu, boğuluyordu. Boğazının etrafında bir şey vardı: yeşil, toprak ve kökten oluşan büyük, düğümlü bir yumak.

Malini Priya'nın boynundaki bıçağa o kadar odaklanmıştı ki yerde neler olduğunu görememişti. Ama şimdi dikenli sarmaşıkların ince dallarının zeminde ilerlediğini, perdenin arkasına gizlenmiş kafesten ve ağır kapının altındaki çatlaktan dolandığını görüyordu. Priya'nın vücudunun yan tarafına, bileğine, omzuna, boynunun arkasına doğru süzölmüşlerdi, ta ki bütün sarmaşıklar Pramila'nın boğazının etrafında birleşene kadar.

Sarmaşıklar daha da sıkılaştı. Biraz sinirlenmiş görünen Priya, Pramila'nın bileğine uzandı ve onu sıkıca kavradı. Pramila'nın parmakları kasıldı, hava almak için çırpınırken Priya'nın tutuşuna karşı koydu. Saniyeler sonra bıçak yere düştü.

"Özür dilerim," dedi Priya, eğilip bıçağı eline alarak. Diken dalları üzerinden kayıp gitmiş, giysileri ve teni lekesiz kalmıştı. "Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum."

"Daha önce böyle bir şey yaptın mı?" Malini garip bir hisle sordu

Priya'nın bıçağı elinde evirip çevirmesini izlerken kafatasının dibinde bir açlık hissediyordu. *Bana ne olduğunu söyle*, diyordu açlık. *Bana ne olduğunu söyle, her katmanını, seni nasıl kullanabileceğimi söyle-*

"Hayır." Priya bıçağı bir kenara koydu. "Hayır, bir zamanlar halkıma ait olan bir şey buldum. Ve şimdi yeni hediyelerim var. Ve yeni silahlar."

Malini'ye, Narina'ya ve Alori'ye Ahiranyi'yi ve eski konsey liderliğini öğreten, Malini'nin çocukluk öğretmeni idi - annesinin, soran olursa, ona bakıcısı denmesi gerektiğini söylediği bilgeydi. Malini, Ahiranyi'nin bir zamanlar neler yapabildiğine dair, Çiçek Çağı'na dair eski tarih parşömenleri ve yaygın masalların karışımından bir şeyler öğrenmiş olsa da, bir zamanlar sahip oldukları varsayılan tüm yetenekleri ayrıntılı olarak anlatan kişi bilgesiydi. İnsanlık dışı güç. Doğa üzerindeki güç, o kadar güçlüydüler ki toprağı parçalayıp kendi isteklerine dönüştürebilirlerdi. Yaksa'nın korkunç büyüünün bir parçası, hepsi kutsal, ölümsüz sulara yapılan bir denemeden doğmuştu.

Tapınak büyükleri ve çocukları öldüğünde kaybolan sular.

Priya hâlâ nefes nefese olan Pramila'ya baktı. Bıçak hâlâ Priya'nın elindeydi.

"Onu öldürecek misin?" Malini charpoy'una yaslanarak sordu, yanağındaki ve çenesindeki acı kana olan susuzluğunu daha da artırıyordu.

Ama belki de sesi fazla hevesli çıkmıştı, çünkü Priya ona kaşlarını çatarak baktı. Pramila arkalarında yere yığılırken Priya, "Hayır," dedi. Kadının gözleri dalgalanarak kapanmıştı. "Şu anda bilinci yerinde değil. Bize zarar veremez. Ne de olsa burada fazla kalmayacağız."

"Keşke," dedi Malini, "onu öldürseydiniz."

Priya bir an sessiz kaldı. Sonra bıçağı kabzasıyla birlikte Malini'ye doğru uzattı. Priya'nın kedi gibi gözleri kapalıydı, ağzı ince bir çizgiydi. Annelerden birinin oyması gibi görünüyordu, tamamen sade bir öfke.

"Eğer onun ölmesini istiyorsanız, o zaman ne yapacaksanız yapın," dedi.

Bir an için Malini bunu düşündü. Gerçekten düşündü. Bıçak onun önündeydi. Pramila hala yerdeydi. Kolay olacaktı.

Ama Narina'nın yüzünü unutamıyordu. Ateşe doğru yürümeden önceki fısıltısını.

Annemi istiyorum.

Priya bir kalp atışı daha bekledi. Elini -ve bıçağı- geri çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Dikenler yerde sürünüyor, o hareket ettikçe onu takip ediyordu. Her zamanki gibi görünüyordu: çarpık burunlu, koyu tenli, saçları belki de her zamankinden biraz daha sönük ve vahşi. Yine de etrafında, tahta ve yeşilde, Pramila'nın arkasında kıpırdamadan yatışında bir aura gibi güç vardı.

Bıçağı tutuşunda hiç de saygısızlık yoktu.

Priya onlara daha önce de eşit demişti. Ama şimdi Malini'ye sanki Malini hizmetkâr ve yalvaran, Priya ise eski bir tahtın varisiymiş gibi bakıyordu.

"Son bir anlaşma," dedi Priya, sesi boğuk bir yaprak hışırtısıydı. Bir elini kaldırıp dalgınca boğazındaki kanı temizledi. "Malini. Benimle son bir anlaşma yap."

"Benden ne istiyorsun?" Malini sordu, boğazı kurumuştı.

"Fazla zamanımız yok. Biri benim için geliyor." Priya kelimeleri dikkatle söyledi. Gözleri kırpışmıyordu. "Birileri bana bu armağanı veren suları istiyor. Birileri yeni bir güç istiyor, daha büyük bir güç, böylece Parijatdvipa'nın Ahiranya üzerindeki hakimiyetini yok edebilecekler."

"Bir asi bu büyülü suları bulduğunu nereden biliyor?" Priya basitçe, "Hissettiler," dedi.

"Bu yerde büyü yeteneği olan bu kadar çok insan var mı?"

"Ahiranya Parijat gibi değil."

"Parijat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ben Parijatdvipa'nın bir parçasıyım, değil mi?" Priya dedi ki. "Ülkenize ait olmanın ne anlama geldiği hakkında çok şey biliyorum. Muhtemelen senden daha çok şey biliyordum."

Malini Priya'nın yüzüne baktı. *Bu kadını hiç tanımıyorum*, diye düşündü.

Yine de bu onu olması gerektiği kadar korkutmuyordu. İnsanların, biri diğerinin altında saklı, iyi ve korkunç, cesur ve korkak, hepsi de gerçek olan ne kadar çok yüzü olduğunu biliyordu. İyi yetiştirilmiş bir kardeşin bir hiç uğruna bir vahşiye dönüşebileceğini genç yaşta öğrenmişti. Hiçbir şey için. Lordlar, prensler ve krallarla oturmuş, onları tahttaki İmparator Aditya'nın vizyonuna bağlamıştı. Kişisel ordularının büyüklüğünü ve nüfuzunu, karılarının isimlerini, açgözlülüklerini ve fısıldanan günahlarını biliyordu - onlarla tanışmış ve onları bir yabancıнын öğrendiği gibi öğrenmişti. Onları bizzat öğrenmiş, içlerini açmış ve kontrol etmişti ama yine de şunun farkındaydı

Özenle kataloglanmış tüm açıklıklarının ve zayıflıklarının altında muhtemelen asla göremeyeceği çok sayıda benlik yatıyordu.

Priya'nın şu anda takındığı yüz tanıdık bir yüzdü. Triveni'de asi hizmetçiyi öldürdüğünde de bu yüzü takmıştı; Malini ona ilk baktığında ve "*Bunu kullanabilirim*" diye düşündüğünde de. Bu bir tapınak kızının yüzüydü, korkunç ve tuhaf. Priya sadece bir hizmetçi ya da bir silah değildi. O daha fazlasıydı ve Malini'nin onun için söyleyecek sözü yoktu.

"Malini," dedi Priya ani bir telaşla. "Beni anlayabiliyor musun?"

"Anlayabiliyorum."

"Bir doz iğne çiçeğine ihtiyacın var." Priya elini tekrar boğazına götürdü; yaraya değil, hâlâ ipinde güvende duran tıpalı şişeye.

Malini bir süre sonra başını salladı. "Buna ihtiyacım yok," dedi. Dikkatini dağıtan şey hastalık değildi. Parmak uçları sanki içlerinde ateş varmış gibi karıncalanıyordu. "Devam et."

"Malini-"

"Bana anlaşmanızı anlatın," dedi Malini sertçe. "Fazla zamanımız olmadığını söylemiştin."

Priya'nın eli durakladı.

"Peki," dedi. "Ahiranya'nın özgürlüğünü istiyorum. Hem de tamamen. İmparatorunuz Aditya'dan hiçbir nezaket ya da iyilik görmeyeceğim - yukarıdan bahsedilen hiçbir lütuf olmayacak. Ahiranya'nın imparatorluğa bağlı başka bir ulus olmaya ihtiyacı yok. Bağımsızlığımızı istiyorum. Seni özgür bırakacağım, Malini. İsimsiz prensine ve adamlarına ulaşmanı sağlayacağım. Karşılığında sen de Ahiranya'yı bana vereceğine yemin edeceksin."

"Sana," dedi Malini yavaşça. "Peki onunla ne yapacaksın? Kraliçesi mi olacaksın?"

Priya'nın ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Ben değilim," dedi. "Ama Parijatdvipa'ya ait olmanın bu ülkeye hiçbir faydası olmadı. Kardeşin Aditya'nın bize ne kadar nazık davranacağını söylersen söyle, biz her zaman masadaki köpekler olacağız. İmparatorluğunuza zincirlenmiş olarak kalırsak her zaman kızgın olacağız."

Malini bir an için hiçbir şey söylemedi. Böyle bir yeminin sonuçları olacaktı. Parijatdvipa'nın şeklini tek taraflı olarak değiştiremezdi. Bir kadının aptalca sözü karşısında Aditya'nın ya da adamlarının ne diyeceğini bilmiyordu.

Yeminler bozulabilir. Tabii ki bozulabilirdi. Yine de Priya... yalan söylemek için pek de güvenli bir insan değildi. Ve daha da kötüsü, Malini ona verdiği sözü bozmak *istemiyordu*.

Altlarında bir yerden bir ses geldi. Priya'nın çenesi sertleşti. "Bana söz ver, yoksa öyle ya da böyle burada ölürsün."

"Her şeye rağmen beni öldürecek misin Priya?"

"Hayır, seni aptal kadın," dedi Priya, gözleri alev alev yanarak. "Hayır. Asla ben değilim."

Malini o anda ne hissettiğini -içindeki öfkeli duygu fırtınasını- anladığından emin değildi ama önünde duran seçimi biliyordu. "Yemin ediyorum," dedi. "Eğer hayatımı kurtarırsan -eğer Rao ile yeniden bir araya gelirim-

o zaman Ahiranya senindir."

"Peki o zaman." Priya uzun ve yavaş bir nefes verdi. Etrafındaki dikenler geri çekildi. Pramila'nın boğazındaki sarmaşık buruştu. "Gitmemiz gerek. Şimdi."

BHUMIKA

Gong sesi duyulduğunda, Bhumika hazırды. Gül sarayındaki odasında, pencere kafesleri açık bir şekilde oturdu. Hirana'nın üzerinde, şimdiden yanan ışıkla titreyen şehrin üzerinde yankılanan sesin feryadını dinledi.

Ateşin izini sürmek zordu ama Bhumika yine de denedi. En güçlü ışık mahalın yakınlarında, Ahiranya'nın en zenginlerini barındıran bölgede bulunuyordu. Kocasının tüm danışmanları. Soylu Parijatdvipanlar. Tüccarlar. Ahiranya'nın en eski soylu aileleri.

Amcası.

Döndü ve Khalida'nın gözleriyle karşılaştı.

"Hizmetçileri odama çağır," dedi. "Sessizce."

Şimdi tam zamanıydı. Muhafızlar mahalın güvenliğini sağlamakla meşgul olacaklardı. Güvenlik için koştururan bir avuç kadın ve çocuğu sorgulamazlardı, özellikle de Khalida iyi kalpli hanımının emirleri doğrultusunda onlara eşlik ederken.

Bekledi. Uzaktan gelen çığlıkları dinledi. Zihninde, Ashok'un öfkesi ve acısıyla dolu, kanla ıslanmış sangam titreşti.

Hizmetçiler ve çocuklar içeri alındı. Ona endişeyle baktılar. Genç olanlardan bazıları ağlıyordu.

"Şehir yanıyor," dedi Bhumika söze girmeden. "İsyancılar Ahiranya'ya ve potansiyel özgürlüğüne tehdit olarak gördükleri kişilere saldırdılar." Ve diğer her şey ve herkes - ahşap evler

Hiranaprastha, sakinleri, hatta mahalın masum hizmetkârları bile kardeşi için kabul edilebilir teminatlardı. "Mahal'e saldıracaklar. Belki de çemberi yaracaklar. Ve bizim için gelecekler." Her birine tek tek baktı. "Size bu evde bir yer verdiğimde güvende olacağınıza dair söz vermiştim. Bu gecenin yeminimi bozmasına izin vermeyeceğim."

Etrafını soluksuz bir sessizlik sarmıştı. Çocuklar bile sessizleşmişti.

"Silahlarınız olacak," dedi. "Buraya gelmeden önce avlanmaya alışkın olanlar için yaylarım var. En güçlüleriniz için baltalar. En küçükleriniz için hançerler. Khalida size kaynar su ve gerekirse duvarların üzerinden atılabilecek yağ hazırlama konusunda rehberlik edecek. Ama umarım iş bu tür önlemlere varmaz."

"Olacak," dedi bir ses. "Leydi Bhumika, üzgünüm ama olacak. Bir hainimiz var."

Hizmetçilerden biri, Gauri, Rukh'u kolundan tutup sürükledi. Onu yere düşürdü. Şalı gitmişti. Çıplak, çürümüş kolları yapraklarla çevriliydi, omuzlarından diken diken özsu akıyordu.

"Anlat ona," dedi hizmetçi. "Bana anlattıklarını ona da anlat."

"Mahal'e girmeleri benim suçum," diye boğuk bir sesle konuştu çocuk. "Asiler benden onlar için casusluk yapmamı istedi. İzlememi..." Bocaladı, ağzı çalışmıyordu. "Birini izlemek için. Ve içeri girmenin bir yolunu bulmak için."

Birini izlemek için. Tabii ki.

Oh, Priya.

"Peki istedikleri gibi içeri girmenin bir yolunu buldunuz mu?" Bhumika sesini sakinleştirerek konuştu.

"Bazen muhafızlar kapıları düzgün gözetlemiyor," dedi. "Bazen erzak getirildiğinde... Bazen mutfaklarda yemek yiyorum ve görüyorum ki... bazen bir kişi içeri sızabiliyor. Bunu isyancılara söyledim."

"Bu isyancılar hırsızlar gibi içeri sızamayacaklar," dedi Bhumika, yangını, dumanı düşünerek. Ashok'un şehri yerle bir eden öfkesinin kör gücünü. "Yine de, sana değer veren ev halkına ihanet ettin, Rukh."

Adam irkildi. "Doğru olduğunu düşündüğünüz her cezayı kabul edeceğim leydim," diye fısıldadı.

"Peki, bir kişinin öldürülmesine yardım etmenin cezası ne olmalıdır?"

Bu mahaldeki masum hizmetkârlar için mi? Kocamın adamlarının ve belki de naibin kendisinin ölümü için mi?"

Çocuk tekrar yutkundu. Bunu söylemek istemiyordu. Ama kız bekledi. "Ölüm," dedi çocuk. "Benim ölümüm."

"Ben ayarlasam da ayarlamasam da ölümün hızla yaklaşıyor," diye gözlemledi Bhumika. "Bileğindeki o kutsal boncuk sende gördüğüm çürümeyi engelleyemez."

Başını öne eğdi.

Bir başka hizmetçi öne atıldı. "O artık bizimle leydim," dedi aceleyle, elini Rukh'un omzuna koydu. "Elbette önemli olan tek şey bu. O sadece yanlış yönlendirilmiş. O sadece bir çocuk."

Priya bu çocuğu kurtarmıştı. Bhumika bunu biliyordu. Genç ve aptal olan bu ölmek üzere olan çocuğu. Ve Priya'nın arkadaşı olan hizmetçi ayakta durmuş, Bhumika'yı dikkatle izliyordu, duruşu savunmacı bir tavır sergiliyordu.

Bhumika ona baktığında Rukh'un yüz ifadesi de bir şekilde aynı derecede cesurdu. Küçük elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Size gerçeği söylemek zorunda değildim leydim. Söylemedim. Kimse bilemezdi. Ama buradaki kimsenin acı çekmesini istemedim. Ben her zaman... her zaman iyi, önemli bir şey yapmak istedim." Sesinde yaşına göre çok büyük bir açlık vardı. "İsyancılara yardım ettim çünkü bir şeyler için savaşmak istiyordum. Hayatımın önemli olmasını istedim. Ama burada..."

Yine durakladı. Sima'nın eli omzunda sıkılaştı.

"Hiç kimse beni korumadı," diye ağzından kaçırdı. "Ya da bana karşı nazik olmadı.

Ve işte bazı insanlar burada."

Priya'nın adını söylememişti. Ama ne olursa olsun onun adı yüzüne ve sözlerine yazılmıştı.

"Cezası ne olursa olsun, kabul edeceğim," dedi titrek sesiyle. "Hatta öleceğim bile leydim. Ama mahalı korumak için elimden geleni yapmayı tercih ederim. Yapmak istediğim şey bu."

Bhumika, "O zaman bu benim sana verdiğim ceza, evlat," dedi. "Eğer bir fark yaratmak istiyorsan, bunu benim hizmetimde yapacaksın. Ölene kadar bana sadakatle hizmet edeceksin. Artık ihanet olmayacak. Son nefesine kadar benim yaratığım olacaksın. Ruhun ve hayatın üzerine yemin eder misin?"

Onun ötesinde, gölgelerin içinde, kapıdan içeri doğru ilerleyen figürler vardı. Bir gümüş parıltısı gördü. Bir orak izi kadar ince.

"Edeceğim," dedi.

"Yemin et."

"Yemin ederim, Leydi Bhumika."

"Güzel. Bana ya da benimkine bir daha ihanet edersen, ölürsün."

"Evet leydim," dedi küçük bir sesle. Sima'nın eli sonunda onun kolunda gevşedi, kendi omuzları da rahatladı.

Bu kararla birlikte Bhumika hâlâ etrafını saran insanlara baktı.

Çok az zamanları vardı.

"Size silahlarınız gösterilecek," dedi. "Ve ne yapmanız gerektiği gösterilecek. Askerler sizi yönlendirecek," diye ekledi ve başını kapıda duran adama doğru eğdi, kolundaki komuta manşeti parlıyordu, beyaz ve altın rengi zırhı tertemizdi. Adam başını salladı, eliyle işaret etti ve adamları dağıldı.

Khalida Bhumika'nın yer minderlerine, duman kokulu esintiyi içeri alan açık pencerenin altına rahatça yerleşmesine yardım etti.

Etrafı, kil ve lake kavanozlarında bolca yetişen güllerle çevriliydi. Tatlı ve narin çiçekler, dikenli sarmaşıklarından sıyrılarak bahçelerden pencerelerine kadar uzanıyordu. Yumuşak, tüy yapraklı bitkiler, düz çatıdan damlıyordu. Her biri kendi özenli bakımıyla yetiştirilmişti. Elleriyle ve en önemlisi de büyüyle. Her nefes alışında onunla birlikte hareket ediyorlardı, sanki kendi göğüs kafesi onların toprağı, köklerinin yuvasıydı.

Gösterişli ve şiddetli bir güç vardır. Bir de yavaş yavaş büyüyen ve kadim gücünü örmek için harcanan zamanla daha da güçlenen güç vardır. Yaşlı Saroj'dan eski bir ders. Bhumika beklerken bunu zihninde tuttu.

"Ashok," diye fısıldadı. "Benim için gel. Ve kimin daha güçlü olduğunu göreceğiz."

MITHUNAN

Naip bir süredir bağılıyor ve Komutan Jeevan'ın kendisine getirilmesini talep ediyordu. Ancak ne komutandan ne de naibin kişisel muhafızlarından hiçbir iz yoktu. Lord Santosh'un adamları da gitmişti ve kimse tam olarak nereye gittiklerini söyleyemiyordu, ancak kapı bekçilerinden biri saatler önce tamamen silahlı bir şekilde ahırlardan ayrıldıklarını iddia etti.

Her şey kaos içindeydi. Her nasılsa Mithunan'ın eline bir kılıç verilmiş ve savaşmaya gönderilmişti; duvarlarda nöbet tutan, ara sıra ok atmak ve değişen saatler için çan çalmak üzere eğitilmiş, daha fazlası değil, alçakgönüllü bir muhafızdan başka bir şey değildi.

Ve bir şekilde, boynunu bir asinin ellerinde bulmuştu.

Asi onu boğazından tutup yere çarptı. Bir kere. İki kez. Onu serbest bıraktı. Mithunan'ın üzerinde, asinin maskeli yüzü dalgalandı. Arkasında başka bir maske belirdi. İki tane.

Çizmeli bir ayağın sesi, yere düşen bir bedene çarpıyor. Üç.

Mahal'in duvarlarının ötesinde çok daha fazlası vardı.

"Bize evin hanımına giden yolu göster," dedi diz çökmüş asi. "Yoksa seni hemen öldürürüz."

Yapmak istemedi. Bu yanlış olurdu. Bunu biliyordu. Ama bağırırları ve düşen okların ısıklarını duyabiliyordu. Çeliğin gümbürtüsü ve tıslaması. Etrafındaki yaralı ve ölmekte olan diğer muhafızların nefes alışlarını duyabiliyordu.

Ölmek istemedi.

Solunda, muhafız arkadaşlarından biri dirseklerinin üzerinde yükseliyor, nefes nefese kalıyordu

nefes almak için. "Bunu yapmayacağız," dedi gardiyan boğuk bir sesle.
"Yapmayacağız-"

Sözleri kesildi. Göğsüne tahta bir kılıç saplanmıştı.
Kabzanın etrafındaki derisi yanıyor, sıcaktan kabarıyordu.
Mithunan ürperdi.

"Peki," dedi diz çökmüş asi, hâlâ onu izliyordu. "Ne yapacaksın?" "Sana göstereceğim," dedi Mithunan. Yutkundu. "Lütfen. Yapma."
Asi onu ayağa sürükledi.

Naibin karısının mahal'in orta avlusunda minyatür bir sarayı vardı. Mithunan sırtında garip bir yanan bıçakla oraya doğru tökezlerken, dumanın ve savaşın normalde sıradan olan minyatür çiçek kalesini bile nasıl değiştirdiğine hayret etmekten başka bir şey yapamadı. Güllerden oluşan kafesler, pencerelerdeki beyaz ve sarı çiçekler, hepsi bir şekilde daha kalın ve daha koyu görünüyordu. Sarmaşıkların yeşili daha derin, neredeyse yağlı bir renkteydi. Pencere panjurları saçma bir şekilde açıktı. Kafes yerine gölgelerle sarmaş dolaş olmuş yapraklar vardı.

"Pek bir şeye benzemiyor," diye mırıldandı küçük asi. Seslerinden bir kadın olduğu anlaşılıyordu.

Erkek asi karşılık olarak
homurdandı. Bıçağını ileri itti.

Mithunan uzun bir süre hiçbir şey hissetmedi. Aşağı baktı ve bıçağın sapının karnından çıktığını, sanki bir rüyadaymış gibi kanla çevrili olduğunu gördü. Sonra titremeye başladı. Bıçak serbest kaldığında düştü.

Seni bağışlamaları için isyancılara güvenmemeliydin, diye düşündü ve zihnindeki ses komutanınıninkine benziyordu - alçak, alaycı bir yargı gürültüsü.
Seni her zaman öldüreceklerdi. Aptal çocuk.

"Bu yüzden ölmen biraz zaman alacak," dedi kadın. Onun üzerine yürüdü.

Ama iki asi gül sarayına yaklaşırken, aniden üzerlerine bir ok yağmuru başladı; çatıdan, pencerelerden. Küfrettiler ve ok yağmuru arasında korkunç bir hızla sıçradılar. Bir dans gibiydi.

Ve sonra yer... kaydı.

Çiçekler, cam gibi sivri. Topraktan çıkan dikenler, bıçak gibi keskin. Dış gibi.

Onları sanki suyun içinden duyuyordu. Onları dalgalanırken gördü.

vizyon başarısız oldu.

Toprak kadının ayaklarını yutuyordu. ıglık atarak karşı koymaya çalıştı ama Leydi Bhumika'nın uzun zaman önce kendi elleriyle diktiği çiçeklerden oluşan nazik alan bir şekilde onu ayak bileklerine kadar yutmuştu. Etrafindaki toprak kana bulanmıştı.

Yeşil bir şey erkek isyancının göğsüne saplandı.

Bu yüzden lmen de biraz zaman alacak, diye karga gibi tmek istedi Mithunan.

Ama içinde hiç kelime kalmamıştı. İçindeki her şey dışarı sızmıştı.

Karanlık onu bir pelerin gibi sardı.

MALINI

Triveni'ye doğru ilerlediler. Burada, Malini duman kokusunu alabiliyordu. Uzaklardan gelen sesler duyuyordu, feryatlar gibi.

"Size aşağıya kadar rehberlik edebilirim," dedi Priya.

Malini triveni'nin kenarından aşağıya, Hirana'ya baktı. Yüzey engebeliydi, kaygan kenarlar, keskin kayalıklar vardı. Hirana'ya son tırmanışında, onu hayatta tutmak için bir kılavuz ipi ve muhafızları vardı. Ama Hirana'nın onun altındaki kısımlarında ip yoktu. Yanında Priya olsa bile midesinde mide bulandırıcı bir kıpırtı hissetti.

"Sanırım başka yolu yok," diye mırıldandı.

"Hayır," dedi Priya. "Artık değil."

Malini kendini çelikleştirdi. Özgür olmak istiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Ve zehirle ya da ateşle değil de düşerek ölmek bir roman olurdu. En azından bu vardı.

Priya'nın elini tutmasına izin verdi. İlk adımı hain ve kırılgan bir zemindeydi. Altında boşluktan başka bir şey olmayan kırık bir kabuğun üzerinde duruyormuş gibi hissetti. Sonra yüzey ayaklarının altında sabitlendi. Ayak parmaklarının arasından yosun sızıyordu. Yutkundu ve gözlerini Priya'nın yüzüne dikti.

"Ayaklarımı nereye koyacağımı söyle."

"Sadece beni takip et," dedi Priya. "İşte böyle. Aynen böyle."

Rüzgâr etraflarında dönüyordu. Üzerinde bir kez daha yanık kokusu vardı. Gözlerini Priya'dan ayırmadı ve onu takip etti.

"İşte bu," dedi Priya, yaprakların arasından geçen rüzgâr gibi bir sesle. Belki de yatıştırıcı olmasını istemişti. Ama değildi. Tam olarak değil. "Mümkünse daha hızlı."

"Yapamam," diye mırıldandı Malini.

Priya'ya gücünün ne kadar az olduğunu açıklamak istiyordu. Ama kulaklarında ani bir ıslık sesi ve bir gümbürtü duydu ve Priya yemin etti, eli kaydı. Ayaklarının dibine bir ok düşmüştü. Malini irkildi, bir topun içine kıvrılma ya da daha kötüsü kendini geriye doğru atma içgüdüsüyle savaştı. Bir an kendi ağırlığını taşıyarak, küçük bir kaya parçasından başka hiçbir şeyin üzerinde dengede duramadı.

Havada bir ok daha tısladı ve Malini ondan kaçmak için sıçradı.

Yer bir anda sarsıldı ve Priya'nın dehşete düşmüş gözleriyle karşılaştığında tökezledi, onu sabitleyecek hiçbir şey olmadan bir an sallanıp durdu. Korku onu sarsmıştı. *Düşecekti*. Sessiz bir çığlıkla yere düştü-

Ve yakalandı. Yosun, sırtında bir ağ gibi. Kalbi küt küt atıyordu ve terden kayganlaşmış bir elini kayanın üzerine koydu. Herhangi bir kayaya. Yosunların tıslayarak arkasında şekillendiğini, doğal olmayan bir hızla birbirine örüldüğünü ve vücudunu sararak yukarı kaldırdığını hissedebiliyordu.

"Priya."

Priya ağzı açık bir şekilde ona bakıyordu.

"Bunu yapabileceğimi bilmiyordum," dedi belli belirsiz. Ve sonra, sanki bir sersemlikten kurtulmuş gibi, ileri atıldı ve Malini'yi ayağa kaldırdı. Bunu sadece fiziksel gücüyle yapmamıştı, her ne kadar Malini onun ellerini demir gibi kavradığını hissedebilse ve Malini'yi ayağa kaldırmak için gerilirken çenesinin nasıl sıkıldığını görebilse de; Malini yeşil itiş de hissedebiliyordu, sanki Priya'nın bir uzantısıydı ve onun hareketlerine karşılık veriyordu.

Priya'nın bileklerini kavradı.

"Beni bir daha bırakma," diye nefes

nefese kaldı. "Bırakmayacağım."

"Şişlenme riskimiz olsa bile. Sakın bırakma."

"Yapmayacağım." Priya'nın parmak uçları Malini'nin teninde, nabzının atışında nazikti. Tutuşunu sıkılaştırdı, gözleri Malini'nin üzerindeydi. Yüzü çok griydi. "Yapmayacağım," diye tekrarladı.

Hirana'ya doğru ilerlediler. Yavaş, yavaş. Bir ok daha düştü ve Priya şiddetle küfrederek Malini'yi kambur durması için aşağı sürükledi.

kayaya çarptı. Dişlerini gösterdi - iniş başladıklarından beri gösterdiği tek öfke buydu - sonra Malini'yi tekrar ayağı kaldırdı ve ona rehberlik etmeye devam etti.

Priya alçak bir sesle, "Bize zarar vermeye çalışmıyorlar," dedi. "Hareketsiz kalmamız için bizi korkutmaya çalışıyorlar ki beni alabilsinler. Yani bunu atlatacağız, Malini. Söz veriyorum."

Malini ayaklarının altında bir kez daha sağlam bir toprak hissettiğinde ağlayabilirdi. Ama o öyle bir kadın değildi, bu yüzden Priya'ya sadece başını salladı ve omurgasını dikleştirerek generalin mahaline doğru baktı.

Mahal'in kendisi yüksek ve geçit vermez duvarlarla iyi korunuyordu. Her işlek mahal gibi, hizmetkârların ve ziyaretçilerin girip çıktığı bu mahal de genellikle gözenekli olurdu ama Malini yolu kapatma işinin hızla başladığını görebiliyordu. Kafesli pencereler simsiyahtı. Çatıda ok uçları alev alev yanan okçular duruyordu.

Mahal'in ötesinde Hiranaprastha şehri yanıyordu. Duman havada bir hale oluşturmıştı.

"Onlardan biri burada," dedi Priya sıkıca. "Hayır. Bundan daha fazlası." Hâlâ Malini'nin ellerini tutuyordu ve sonunda bırakmadan önce bir an için onları daha da sıkı kavradı. Sonra döndü, sadece ağaçların çıkıntılarıyla işaretlenmiş açık araziye baktı.

Ağaçların gövdelerinin altında bir gölge hareket etti. Sadece bir anlığına. Malini kıpırdamadan durdu, rüzgar saçlarını savuruyordu.

Sonra aniden oradaydılar.

Tahta maskeler takmış iki kişi, korkunç oyma yüzleriyle onlara doğru koşuyordu. Priya Malini'yi zarifçe yere itti ve Malini hiç şikâyet etmeden yere yığıldı. Bu şekilde ölmek istemiyordu, özgürlük bu kadar yakinken, Rao ve Aditya'ya ulaşma ve arzuladığı intikamı alma şansı varken değil. Ve savaşmak hiçbir zaman onun gücü olmamıştı.

Ama kesinlikle Priya'nındı. Bir yılanın zehirli hızıyla hareket ediyordu. Uzun boylu bir kadın değildi ama omuzlarında ve kollarındaki kaslarda güç vardı. İlk isyancının karnına bir omuz atarak onu yere düşürdü. Asi soluk soluğaydı ama çabucak toparlandı ve Priya'nın yüzüne bir yumruk attı.

Kaçtı ama bu hareket tutuşunu yerinden oynattı ve asi ayağı kalkarak ona tekrar saldırdı. Bu yumruk ıskalamadı. Priya yan tarafından yakalandı.

ve sertçe yere çarptı. Maskeli isyancı yumruklarını savurarak onun üzerine yürüdü. Malini ise vahşi bir içgüdüyle ayağa kalkmıştı, sanki yetersiz gücü bu asilerden birini uzaklaştırmaya yetecekmiş gibi.

Ama Priya-Priya gülüyordu. Arkadaşları yavaşlayarak arkalarında durduğunda asi durakladı, artık kavgaya katılmak için koşmuyordu.

"Eğer beni öldürürseniz, yol da benimle birlikte gider," diye tısladı Priya. "Beni öldürürseniz hepiniz ölürsünüz, umutsuzca şişelerinizi yudumlarsınız."

Priya'nın üstündeki asi dondu kaldı.

"Kapattım," diye devam etti. "Yine sakladım. Ölümsüz sulara giden yol yok oldu."

Asi bir saniye daha tereddüt etti.

Yer ayaklarının altında sarsıldı, kocaman dikenler çimenlerden fıskırdı. Ayaktaki asi irkilerek geriye doğru düştü. Kolunda bir kan çizgisi belirdi. Maskenin tahtası, göz çukuruna tehlikeli derecede yakın, beyaz bir hasar çizgisiyle çizilmişti.

Daha küçük olan asi -muhtemelen bir kadın- ellerini önlerinde açmıştı. Sanki bu hareket dikenleri geri tutabilirmiş gibi. Ve belki de tutabilirdi.

Yerdeki dikenler kıvrılıyor, kendi üzerlerine kıvrılıyordu.

"Yetenekleri olan tek kişi sen değilsin." Maskenin içinden gelen sesin içi boştu, tahta tarafından çarpılmıştı. "Ben de su ile kutsanmışım."

"Flakon kutsanmış," diye homurdandı Priya. "Yürüyen ölü bir şey. Uzun süre yaşamayacaksın."

Eğer isyancının bu ifadeyle ilgili herhangi bir düşüncesi varsa, duyguları maske tarafından iyi bir şekilde gizlenmişti. "Bize sadece yolu göstersen hepimizi kurtarabilirsin. Aynı tarafta olmalıyız."

"Bunu liderinize söyleyin," dedi Priya. "Ona bizi bu noktaya getirenin kendisi olduğunu söyle. Ben değil. Ben her zaman istediğim şeyi istiyorum." Priya elini bile kıpırdatmadı ve dikenler yavaşça tekrar kıvrılmaya başladı. Hareket yavaştı. Çok yavaştı.

"Senin iraden benimkinden daha güçlü değil," dedi asi. "Sen inançlı bir yaratık değilsin. Hiçbir şeye hizmet etmiyorsun."

"Düşündüğünden daha güçlüyüm," dedi Priya. Ve sonra isyancıların altındaki toprak kırılmaya başladı. Dikenler tehditkâr bir şekilde daha da yaklaştı. "Lideriniz cesedimi istemiyor," dedi Priya, dengelerini korumak için mücadele ederlerken. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama ben? Seni öldürmek hiç de umurumda değil. O yüzden sana tavsiyem basit: *Kaçın.*"

Bunu istemediler. Bu çok açtı. Ama altlarındaki toprak çalkalanıyor, yeni dikenler cılız parmaklar gibi serbest kalıyor, pençeleşiyor ve kıvrılıyordu. Bu yüzden döndüler ve çabalayarak geri çekildiler.

Priya onların gidişini bile izlemedi. Nefes nefese kalmıştı, kolu çoktan morarmıştı ve onların ötesinde bir şeye bakıyordu. Malini onun başını eğişini takip etti. Priya'nın gördüğünü gördü.

Mahal'in yakınında bir adam vardı. Onlara doğru hareket etmiyordu. Malini onu izlediğinden bile emin değildi. Maskesinin gözleri siyah çukurlar halindeydi. Yayını bacağına dayamış, kullanmak için hiçbir hareket yapmadan duruyordu. Başını arkaya eğmişti. Bir onaylama ya da meydan okuma gibi.

"Gel," diye mırıldandı Priya, bir adım geri çekilerek. Bir adım daha. Malini nefesini tuttu ve onu takip etti.

Şimdi kaçma sırası onlarda gibi görünüyordu.

Malini'nin korktuğu gibi şehirde göze çarpmıyorlardı, çünkü isyancıların şiddeti ve generalin askerlerinin aynı derecede şiddetli tepkisi kaos yaratmıştı. Hiranaprastha'nın ahşap evleri bununla baş edememişti. Kısa süre sonra yanan binaların oluşturduğu labirentin içinden geçiyorlardı. Malini aylarca tek bir odada mahsur kalmamış olsaydı bile, bu çılgınlığın kapsamı ve büyüklüğü karşısında şaşkına dönerdi.

Bu durumda tek yapabildiği dişlerini sıkmak ve vücudu ona ihanet etmekle tehdit etse de hareket etmeye devam etmek için kendini zorlamaktı. Kalabalık onu itip kakıyor, baskı eziyor ve Priya onu daha sıkı kavıyordu. "Sakın beni bırakma," diye ısrar etti Priya. "Hâlâ Hirana'dan aşağı tırmanıyormuşuz gibi tutun bana. Aynen böyle."

"Ateşin kokusunu alabiliyorum," dedi Malini, sesi ateşin tadı ve içinde canlandırdığı anılar yüzünden kısılmıştı.

"Biliyorum," dedi Priya. "Biliyorum." Gözlerini kırıştırtıyordu, gözlerinin akı dumandan kıpkırmızıydı. Kısa bir an için Malini'ye değil, onun içinden bakıyordu: kendi geçmişinin karanlığına kapılmıştı. "Aklından bile geçirme." Tutuşunu sıkılaştırdı. "Bunu düşünemeyiz. Yola devam etmeliyiz."

Priya onları yönlendirdi, görevdeki bir kadın gibi. Dar sokaklar ve insanlarla dolu geniş caddeler, bağırışlar ve kaos. Malini'ye yüzünü pallu'suyla örtmesini, keskin kokuyu dışarıda tutmasını işaret etti, Malini'nin gözleri

dumanın kokusundan ve hissinden akıyordu. *İlerlemeye* devam et, dedi Malini kendine. *Devam et, çok yakınsın. Çok yakınız.*

Priya aniden sağa sapıp Malini'yi bir taş oyuğun altına sürüklediğinde uzakta ormanı görebiliyordu. Kalabalık hâlâ yanlarından geçiyordu.

Priya'nın yüz ifadesi kararlıydı.

"Sen git," dedi Priya. "Adı her neyse, sadık takipçinin yanına git. Kemik çardaklarının altında seni bekliyor. Sana yolu söyleyeceğim; buradan çok uzakta değil. Git ve o seni kardeşine götürsün."

"Burada tek başıma hayatta kalabileceğimi mi sanıyorsun?" Malini kuşkuyla sordu. "Kendime çok güveniyorum, sana söz veriyorum ama yanan bir şehirde ölmeden yolumu bulabilecek kapasitede değilim."

"Hepimiz bu şekilde öğreniyoruz," dedi Priya.

"İhtimaller tamamen bize karşı yığılmışken ölmeyeceğimizi umarak mı?"

Malini bunu ciddi bir şekilde söylememişti ama Priya'nın ağzı sıkı, gözleri ciddiydi ve başını salladı.

"Evet," dedi Priya.

"Benden bir söz vermemi istedin," diye denedi Malini. "Ahiranya'nın iyiliği için sana bir yemin etmemi istedin. Bunun yerine getirildiğini görecektir kadar yaşamamı sağlamaya çalışmayacak mısınız?"

Priya boğuk bir sesle, "Arkadaşlarım mahalde," dedi.

Arkadaşları. Diğer hizmetçiler. Malini yutkundu ve sakince, "O zaman güçlü duvarların arkasındalar ve olabildiğince güvendeler," dedi.

Ama Priya onu dinlemiyordu. "Bende bu güç var. İçimdeki bu armağan. Ve şimdi bir daha asla olamayacağı kadar güçlü. Onlara yardım etmem gerekiyor. Eğer onlara bir şey olursa, ben..."

"Mahal'e saldıran ve bu şehri yakan tüm isyancıların toplamından daha mı güçlüsün?" Malini sordu. "Daha mı kurnazsın, daha mı zekisin, daha mı donanımlısın ve onları fethetmek için daha mı uygunsun?"

"Siz sadece benden istediklerinizi yapmam için beni ikna etmek istiyorsunuz."

"Evet," diye onayladı Malini. "Ama bu beni hatalı yapmaz. Beni kurtarırsan Ahiranya'nı da kurtarabilirsin. Beni kurtarırsan ülken isyancıların ve imparatorun senin için hazırladığı kaderin ötesinde bir seçeneğe sahip olur. Lütfen."

Priya ne yapacağından emin değildi, Malini bunu biliyordu. Bunu Priya'nın gözlerinde, gerilmiş bir yay kirişi gibi gergin, kıvrık dudaklarında görüyordu. Ve Malini onu ikna etmek için daha fazlasını yapamazdı.

"Haklısın," dedi Priya. "Sana bir söz verdim. Sen de karşılığında bana bir söz verdin."

Sonra dönerek ormanın örtüsüne doğru yöneldi ve Malini'nin onu takip etmekten başka çaresi kalmadı.

Priya aniden durduğunda karanlık ve dolambaçlı ağaç labirentinin derinliklerindeydiler.

"Priya," dedi Malini. Sessizce konuştu. Bir şey mi duymuştu? Bir şey mi görmüşü? "Ne oldu?"

Priya ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Gözlerini kırpıştırarak yavaşça Malini'ye döndü. Bir kolunu kaldırıp gözlerini sildi.

Geri çektiği eli kanla kaplanmıştı. "Bir şey var," dedi Priya. "Yanlış bir şeyler var."

Priya yere yığılmadan önce Malini'nin bir şey yapacak ya da söyleyecek zamanı yoktu.

ASHOK

Priya'yı artık zar zor hissedebiliyordu.

Mahal'in kalbinde yer alan bodur küçük kalenin -Bhumika'nın çirkin eseri olan gül sarayının- önünde durdu. Etrafı bahçelerle çevriliydi, duvarları dikenlerle örülmüştü. Bir adamın kolu kadar geniş dikenler. Bir bıçak kadar keskin dikenler. Kana bulanmışlardı.

O duvarların içindeydi. Ama Priya değildi.

"Sana ulaşabilirim, Bhumika," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı. "Eğer denersem, bunu yapabilirim."

"Çatıda okçular var," dedi kızlarından biri sessizce. Maskesini kaldırmış, gölgelerin arasında duruyordu.

"Pek iyi değiller," dedi Ashok sakince. "Dış duvarlarda kaybettikleri."

Aşağıya fırlatıp durdukları kaynar sıvı onu daha çok endişelendiriyordu. Ucuz numaralardı ama sınırlı kaynakları düşünüldüğünde etkiliydiler.

Ne de olsa mahal paramparça olmuştu.

Ashok sadece birkaç erkek ve kadın kaybetmişti. Sonunda onları dikenlerin mi yoksa okların mı öldürdüğü belli değildi ama Bhumika'dan başka birinin hayatlarına son vermiş olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyordu. Ellerini kirletemeyecek kadar soylu olan yumuşak dilli kız kardeşi, düzgün bir savaşın tadını çıkarmasına izin verdiğinde her zaman korkunç bir rakip olmuştu. Görünüşe göre bu değişmemişti.

Önemli değil. Bırakalım bu yerde erisin. Zaten ona ihtiyacı yoktu.

Döndüğünde -üç kez doğduğunda, içindeki suların tüm gücüyle- o zaman Ahiranya'nın geleceği hakkında konuşacaklardı. Ve onun iradesi Ahiranya'ninkine üstün gelecekti.

"Benimle," dedi ve döndü. Gül sarayından yürüdü; kırık mahalden Hirana'ya doğru yürüdü. Hirana tepelerinde belirdi. Birlikte tırmandılar, ipi tutunmak için kullandılar.

Hirana'ya en son gittiğinde tapındaki kardeşleri yanmıştı. Onların ölümünden sonra yıllarca kâbuslar görmüştü. Tırmanırken ve zamanın geçmesiyle hem tanıdık hem de tuhaf hale gelen oymalara bakarken içinde eski bir öfke yükseldi. Burası bir zamanlar onun eviydi. Burası *onun* olmuştu.

Hirana'da öfkesini iyi kullandı. Buldukları birkaç muhafızı etkili bir şekilde öldürdüler. Odaları araştırdılar. Hiçbir şey bulamadılar. Sadece bir kadın vardı, kuzeydeki odada yerde baygın yatıyordu. İmparatorluk prensesi değil, diye düşündü. Yazık olmuş.

Ashok adamlarından birine işaret etti. "Uyandır onu," dedi. "Onu sorgulayın. Kız kardeşim hakkında işe yarar bir şey bilip bilmediğini öğrenin."

Adamı başını salladı ve kuşağından tırpanını çıkardı.

Ashok onu bıraktı ve triveni'ye döndü.

Sen benimsin, diye düşündü, kendi kafatasının sessizliğinde Hirana'yla konuşurken. Elini kaidenin üzerine koydu. *Ve ben de seninim. Senin içinde ölmememin bir sebebi var. Öyleyse bana yolu göster.*

Elinin altındaki taş soğuk ve tepkisizdi. Çocukken hissettiği gibi sıcaklığını hissedemiyordu. Taş hareketsiz ve soğuktu, taştan bir ceset. Belki de Priya olmadan yolu bulabileceğini ummuştu. Artık naibin gücü kırıldığına göre - artık Hiranaprastha yandığına ve Hirana da onun kadar iyi olduğuna göre- tapınağın ona boyun eğeceğini ummuştu. Her şeye rağmen küçük bir umuttu bu.

Önemli değil.

Kadınlarından biri ellerini kandan temizleyerek odaya girdi. Arkasında onu izleyen ve emir bekleyen üç isyancı daha vardı.

"Aramaya devam edeceğiz," dedi. Onlar da öyle yaptılar. Hirana'yı boydan boya yürüdü; her bir manastır odasına, kardeşlerinin bir zamanlar koştuğu, savaştığı, oynadığı ve dua ettiği her bir alana girdi. Hirana'nın bunu hissedeceğini ve ona boyun eğeceğini umarak sangam'a girdi. Ama ölümsüz suların girişi görünmüyordu. Onu bulamadı.

Belki de meditasyon yaparsa -kadının yaptığı gibi günlerce burada kalırsa- yolu bulabilirdi.

Ama zaman yoktu. Ölümsüz sular takipçilerinin kanında yüzüyor, hızla zehre dönüşüyordu. Güçlerini alıp götürüyordu. Hayatlarını. Zamanları tükenmeden harekete geçmeliydi.

Lanet olsun sana, Priya.

"Gidiyoruz," dedi takipçilerine sonunda, bir taş yığını karşısında yenik düşerek. "Kız kardeşimi bir kez daha aramaya gidiyoruz."

"Özür dilerim," dedi adamlarından biri. Ashok maskenin arkasından onun yüz ifadesini göremiyordu ama sesi utanmış gibiydi. "Kaçmasına izin vermemeliydim."

"Üzülecek bir şey yok," dedi. "Hâlâ yeni gücümüze sahibiz. Bir yol bulacağız."

PRIYA

Ölümsüz sulara girdikten sonraki ilk adım, ortaya çıkmaktı. Eğer o kozmik mavinin altına düşüp tekrar çıkabilirseniz, bedeniniz hala çalışır durumdaydı. Zaten küçük bir mucizeyi başarmıştınız.

Bir sonraki adım, onu takip eden saatlerde hayatta kalmaktı. Priya hasta odasını unutmamıştı: orada ölen, yataklarında kaybolan ve ateşlenen iki kez doğmuş ve bir kez doğmuş olanları unutmamıştı. Ama Hirana onu sulara çağırdığında, kendini sulara bıraktığında ve sangam onun için açıldığında bir tür mutluluktan başka bir şey hissetmediğinde, bunun şimdi başına geleceğini düşünmemişti.

Ama işte buradaydı. Yanıyordu. Çalıların içine safra tükürüyordu.

Bir şekilde özel olduğunu düşündüğü için kendi aptal hatasıydı. Değildi. Ve şimdi ölüyordu.

Yabani otlar ellerinin altında çılgınca bir döngü içinde soldu ve yeniden dirildi. Yemin etti, elleri ve dizleri üzerinde başı dönüyordu.

"Ayağa kalkabilir misin?" Malini sordu. Sesi yakındı. Priya'nın yanında diz çökmüş, gözlerini arkalarındaki patikaya dikmişti. Belki de sığınmak için kaçan başka insanlar ya da askerler arıyordu.

"Yapabilirim. Bana bir dakika verin."

Priya büyük bir çabayla tökezleyerek ayağa kalktı. Düştü.

"Şey," dedi Malini. "Görünüşe göre değil."

"Mecbur kalacağım," diye homurdandı Priya. "Burada kalamayız. Burada kalamayız."

şehir bu durumda."

Malini bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Gücümün sınırlı olduğunu biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum."

"O zaman bu iş kötü biterse beni affedersin. Gel. Kollarını bana dola."

Priya yaptı. Malini bir şekilde ikisini de ayağa kaldırmayı başardı; Priya'nın yüzü Malini'nin omzuna yaslanmış, Priya'nın elleri de Malini'nin bluzunun kumaşını sıkıca kavramıştı.

"Sana ne oldu böyle?" Malini fısıldadı, sesi Priya'nın saçlarına tüy gibi hafifçe vuruyordu. Priya titredi, sadece ateşten değil ve "Açıklayamam" dedi.

"Yapamaz mısın?"

"Yapmayacağım o zaman. Benim sihrim benim işim."

Malini, "Madem öyle, büyüünüzü ve yeteneklerinizi bir sır olarak bırakın," dedi. "Bana sadece bu kemik yığınının ulaşmak için nereye gitmemiz gerektiğini söyle."

Priya ona söyledi. Ve Malini yürümeye başladı; yavaş, dikkatli adımlarla, kollarındaki Priya'nın tökezleyen ağırlığına dikkat ederek. Priya kendini bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorladı, tekrar ve tekrar, kanı vücudunun içinde bir gelgit gibi geri dönmüş gibi hissetse bile.

"Priya," diye fısıldadı Malini. "Priya, Priya. Sesimi dinle." "Neden benim adımları söylüyorsun?"

"Çünkü bana cevap vermiyorsun."

Priya'nın nefesi kesildi. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Malini öfkeli bir sesle, "Korkmuyorum," dedi. Hâlâ Priya'yı tutuyordu - hâlâ gücünü kullanarak Priya'yı büyük kara yaprakların arasından sürüklüyordu.

"Tabii ki korkuyorsun," dedi Priya. Sözlerinin nazik ve anlayışlı olmasını istemişti ama acıdan bulanıklaşmışlardı ve Malini onları duymazdan geldi.

Yürüdüler. Yürüdüler.

Malini bir süre sonra, "Sizi daha fazla sürükleyemem," dedi. "Burada beklememiz gerekecek."

Neyi bekleyeceğim? diye düşündü Priya. Ama sormadı. Malini titriyor ve terliyordu, gri yüzüyle bir ağacın budaklı gövdesine yaslanmıştı, güneşin ışığı üzerine vuruyordu. Yanağı, Pramila'nın vurduğu yer

çok öfkeliydi.

Priya belli belirsiz, "İğne çiçeği," dedi.

Malini, "Keşke iğne çiçeği konusunda çeneni kapasan," dedi. Ama bir an sonra küfrederek Priya'nın üzerine uzandı. Priya, Malini'nin boğazındaki zinciri çıkarabilmesi için başını çevirdi.

Malini tentürden dudaklarına bir damla aldı. Yüzünü buruşturdu. "İşte," dedi. "Artık bunu daha fazla tartışmamıza gerek yok."

"Boynuna dola."

Malini ona okunamayan bir bakış attı ve zinciri kendi başının üzerinden geçirdi, küçük fıçı boğazının çukuruna yerleşti.

"Neden sihrimi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu Priya. "Senin için neden önemli?"

"Sana ilgimi çektiğini söylemiştim," dedi Malini. "Senin hakkında her şeyi bilmek istediğimi söyledim."

Priya duraksayarak, "Bunu benden hoşlandığımı düşünmem için söyledin," dedi. Malini'nin koyu gri gözleri Priya'nınkilere sabitlenmişti.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Malini. "Lütfen böyle söyleme."

"Bana yardım ettiniz. Beni zehirden kurtarmaya çalıştın. Beni rahatlattın. Gerçekliğin çok uzakta olduğunu hissettiğimde ve neyin gerçek olduğunu bilmediğimde, sen-"

"Lütfen," dedi Priya ve bu kez sesinin yalvarıyormuş gibi çıktığını biliyordu. "Yapma."

Tekrar aptallığa ikna olmak, Malini'den çok fazla hoşlanmasına izin vermek istemiyordu. Ona güvenmek ya da arkadaş olmak istemiyordu. Onu *istemek istemiyordu*. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra -Malini'nin neredeyse öldüğünü gördükten ve Pramila bıçağı Priya'nın boğazına dayadığında Malini'nin gözlerinin öfkeden nasıl irileşip soğuduğunu izledikten sonra- bu çok kolay olabilirdi. Uçurumun kenarında sallanıyordu. Düşmek istemiyordu.

Aralarına bir sessizlik yerleşti.

Sonra Malini anlaşılmaz bir sesle, "Madem öyle diyorsun. Belki bu sizin için daha uygun olur: İçinde yaşadığım dünyayı anlamak istiyorum, her ne kadar tuhaf olsa da. Hayatta kalabilmek için anlamam gerekiyor. Etrafımdakilerin doğasını anlamamanın önemini gençken öğrendim, ama aynı zamanda daha büyük şeyleri anlama ihtiyacını da: dini. Askeri strateji. Politika ve tüm oyunları. Senin büyüün de bunlardan farklı değil."

Bu daha iyiydi. Başı çıkması daha kolaydı. Priya'nın kalbini daha az açık, daha az yaralı hissettirdi.

"Hirana'nın altında bir nehir var," dedi Priya, uğuldayan böceklerin, Malini'nin düzensiz nefesinin kadife sessizliğinde. "Bakıcın bu konuda haklıymış. Ama herkesin ulaşabileceği bir yer değil. Bence General Vikram ya da herhangi bir imparatorluk askeri taşı keserek ona ulaşmaya çalışsaydı hiçbir şey bulamazdı. Bu... sihirli. Yaşayan bir şey ve ben olduğum için onu bulmama izin verdi.

"Ahiranya'da tüm ritüeller üç bölümden oluşuyor," diye devam etti Priya. "Parijat'ta ya da başka bir yerde de böyle mi bilmiyorum ama biz çocukken yaksa armağanlarını almak istiyorsak o sulardan üç kez geçmemiz gerektiğini bilirdik. Parijadvipa'nın kuruluşundan bu yana, ritüel büyüklerimize yalnızca en küçük hediyeleri verdi. Hirana'yı kontrol etme gücü. Daha fazlasını değil. Ama ben ve kardeşlerim, ayın karanlığı festivalinde sulardan geçtik ve... aniden, bir zamanlar büyüklerimizin Çiçek Çağı'nda olduğu gibi olduk.

"Benim gibi ilk kez geçenler, biz değiştik. Ama ikinci ya da üçüncü kez geçenler..." Priya başını salladı. "Sanki ilk kez bir tohum ekilmişti ve o ana kadar içlerinde büyüyordu. Belki de yıllardır sularda büyüyen bir şey içimizde çiçek açtı. Büyüklerimiz, onlar... onlar memnun olmalıydı. Ama öyle olmadı. Çünkü düşündüler ki..." Priya yutkundü. Bunu itiraf etmeli miydi? Kardeşleri ve kendisi hakkında duydukları korkunç şüpheyi? "Güçlerimiz geldiğinde çürüme de başlamıştı," dedi sonunda. "O zamanlar daha küçüktü, daha zayıftı ama korkuyorlardı. Sebebin biz olduğumuzu düşündüler. Ve bizim canavar olduğumuzu. Çok güçlüydük. Bu yüzden bizi öldürdüler. Bizimle birlikte öldüler."

Priya dirseklerinin üzerinde doğruldu. Altındaki yeşil yumuşaktı. Sakinleştirici.

"Yine suları arıyordum," dedi Priya. "Yolu arıyordum. Ve onu buldum. Ama bulmanın bir bedeli var. Ve ben bunu ödüyorum."

Malini boğuk bir ses çıkardı. Ama Priya ona bakmadı. "Merhamet istemiyorum," dedi, hâlâ yeşile bakarak.

"Neyi başarmayı umuyordun?" Malini birkaç kalp atışından sonra sesini alçaltarak konuştu.

"Kendimi bulmaya çalışıyordum. Diğerleri öldükten sonra, ben... sanırım

Zihnini beni korumaya çalıştı. Çok şey unuttum. Sahip olduğum yetenekleri bile artık kullanamıyordum."

"Peki sen kendini buldun mu Priya?"

Priya başını salladı. "Artık bir tapınak çocuğu olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de güç peşinde koşan insanlar için yararlı olmak anlamına geliyordur," dedi sonunda Malini'ye bakarak. "Belki de canavar olmak anlamına geliyordur. Bazen öyle hissettiriyor. Ama belki... belki de başka bir anlama geliyordur. Çocuklar ve ben Hirana'yı kontrol edebiliriz. Doğayı kontrol edebiliriz. Bir keresinde biri bana en güçlü olanımızın çürümeyi bile kontrol edebileceğini söylemişti. Belki de ben olmanın anlamı... bir tedavi olmaktır."

Bu umudu ancak şimdi düşünmeye başlamıştı, çünkü gücün kendisinden gitgide azaldığını hissedebiliyordu. Şimdi onun baş döndürücü tatlılığını hissediyordu. Bu kadar tatlı hissettiriyorsa, büyüğü gerçekten canavarca olabilir miydi?

"Çürümeyi sona erdirecek güce sahip olabileceğini mi düşünüyorsun?" Malini sordu.

"Belki," dedi Priya. "Her şey, her şey *belki*. Bilmiyorum. Artık bir önemi yok, değil mi? Gücümü test etmek için hayatta kalmayacağım."

Orman tabanının yüzeyindeki ağaç kökleri, Priya'ya doğru uzanırken toprak üzerinde titreyerek ve gıcırdayarak küçük bir çırpınış gösterdi.

"Onları dövüp uzaklaştırmalı mıyım?" Malini garip, kuru bir sesle sordu. "Yoksa onları sen mi çağırıyorsun?"

Priya iç çekti, aniden yorulmuştu. "Bırak beni. Şu Lord Rajan'ına git. Kardeşine git. Tam olarak umduğun şeyi yap. Bunu istediğini biliyorum. Bana ne olacağını umursuyormuş gibi davranma."

"Hayatımı kurtardın," dedi Malini. "Bir kereden fazla kurtardın."

"Ve sen hâlâ umursamıyorsun," dedi Priya. "Bunu biliyorum. O yüzden git."

Malini'nin bunu düşündüğünü hissedebiliyordu. İğne çiçeği şimdi Malini'deydi. Priya ona tam da bu nedenle onu almasını söylemişti. Priya'yı burada bırakabilir ve kemik çardaklarına doğru yürüyerek Srugna'ya doğru yolculuğuna başlayabilirdi. Hızlı davranırsa belki Rao'ya ve diğer adamlara bile yetişebilirdi. "Nasıl olsa öleceğim," diye ekledi Priya. "Ne fark eder ki?"

Ben görevimi yaptım.

Amaç.

Malini çok keskin bir sesle, "Gerçekten de öyle," dedi. Birdenbire ağacın gövdesine yaslanıp oturmaz oldu. Priya'nın üzerine eğilmişti, bakışları niyetliydi, ağzının kıvrımında vahşi bir şey vardı. *Bu*, ateşin verdiği sersemlikle bile Priya'nın dikkatini çekmişti. Malini çoğu zaman savunmasız,

kurnaz ya da cam gibi bomboştu. Ama vahşi? Hayır. Nadiren

Bu.

"Sana değer verdiğime inanmak zorunda değilsin Priya. Sadece sana ihtiyacım olduğuna inanmalısın. Ve sana ihtiyacım var."

"İğne çiçeği sende. Yolu biliyorsun."

"Sana ihtiyacım var," diye tekrarladı Malini. Ve bu kelimelerde çok fazla şey vardı - dudaklarının setinde. "Peki, yaşamayı sağlamak için ne yapabilirim? Tanıdığın bir şifacı var mı?"

Priya, Gautam'ı ve nasıl ayrıldıklarını düşündü. "Hayır," dedi. "O zaman sana nasıl yardım edebilirim?"

Bir ürperti onu sarstı. Soğuk. Üşümeye başlamıştı. Bu ateşle ilgili kötü bir işaretti.

"Dışarıda beni kurtaracak biri var." İçindeki güç azalıyordu ama sulara ne hissettiğini biliyordu: sangam, orman, iç içe geçmişti. Başka akrabalar hissetmişti. Hatta belki de üç kez doğmuşlardı, çünkü onların varlığı iki kez doğan kardeşlerine hiç benzemiyordu; sangamda bir şekilde daha keskin, uzak ve aynı anda daha parlaktı.

"Nerede?"

Priya konuşmaya çalıştı. Yutkundu. Bir elini kaldırarak yolu gösterdi ve işaretler karşılık olarak kendilerini ağaçlara kazıdı. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Şuradan. Ağaçlardaki işaretleri takip edin. Parmaklar gibi."

"Ne kadar yardımcı oldu," dedi Malini. Ama Priya şaşkınlık içinde bile onun alaycı tonunun altındaki korkuyu duyabiliyordu. "İşte," diye devam etti. "Yine bana yaslan."

Priya'yı tekrar ayağa kaldırmak uzun zaman aldı ve Malini bitkinlikten soluk soluğa kalmıştı. Ama Priya'yı demir gibi sıkıca tutuyordu.

"Bana Ahiranya'nın yaksa ve sihirli suları ile ilgili hikâyeler anlatan bakıcım değildi," dedi. "Kendine saygısı olan hiçbir hizmetçi konumunu böyle riske atmaz."

"Hayır mı?" Priya kendine saygısı olan bir hizmetçi olmanın ne demek olduğunu bildiğini düşünüyordu.

Ama Malini buna sadece gülümsedi, ince, sıkı bir gülümseme, dengesiz ayakları üzerinde tökezleyerek ilerlerken bile, "Hayır. Konumunu kaybetme endişesi taşıyan normal bir hizmetçi değil. Bunu bana söyleyen öğretmenim, bilgemdi. Beni o eğitti. Annemin ailesindeki kadınların eğitildiği gibi. Prensler gibi. Ve bana şunu da öğretti: müttefikler olmadan hiçbir savaş kazanılmaz."

"Müttefikleriniz kemerde."

"Ama ben buradayım, bu terk edilmiş ormandayım. Ve sen de öylesin." "Şu anda bir savaşta mıyız, Malini?"
"Evet," dedi Malini. "Her zaman öyleyiz."

RAO

Ayın karanlığında uzun, çok uzun bir süre boyunca kemik çardakta beklediler.

Hiranaprastha festival ışıklarıyla parlamaya başladığında ve bu ışıklar sık ormanın içinden bile görülebilecek kadar parladığında beklediler. Şafak yaklaşırken, pembe parmaklarıyla Malini'nin gelmesini beklediler. Rao gece boyunca Malini'yi bekleyeceğine söz vermişti ve Lata, Prem ve Prem'in tüm adamlarıyla birlikte bunu yaptı. Gün doğdu. Şehir hem güneşle hem de alevlerle ıslıl ıslıl yanmaya devam etti. Şüphesiz festival Bitti mi? Ama Rao Ahiranyi gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Emin olamazdı.

Beklemeye devam etti.

Adamlar huzursuzdu. Prem'in hizmetindeki ulaklardan biri - imparatorluğun dört bir yanını dolaşmaya alışkın bir adam - diğerlerine Arayıcı'nın yolunun tuhaf doğasını anlatarak onları eğlendirdi.

"Srugna her haritada ormanın ötesinde yer alır. Genellikle uzun bir yolculuktur. Haftalar sürer. Ama Ahiranyi'nin ormanı her zaman normal kurallara uymaz ve arayıcının yolunda zaman farklı ilerler," dedi haberci onlara.

"Farklı mı?" diye sordu başka bir adam, açıkça kuşkuluydu.

Haberci omuz silkti. "Size tek söyleyebileceğim, bu yoldan giderseniz Srugna'ya haftalar değil, günler içinde varacağınızdır. Yerliler burayı Yaksa'nın inşa ettiğini söylüyor. Bildiğim kadarıyla, onlar yaptı."

"Bir bedel talep ediyor mu?"

Rao ve diğerleri döndüler. Lata geride, ağaçların altında gölgede duruyordu. Yüzündeki ifadeyi tam olarak seçemiyordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi haberci.

"Hiçbir masal yaksaların doğuştan iyiliksever varlıklar olduğunu iddia edemez," dedi Lata. "Kendi insanlarına karşı bile. Eğer bir yol çizmişlerse ve bu yol ölümlerinden çok sonra bile varlığını sürdürüyorsa, bunun büyüünün iki ucu keskin bir kılıç olduğundan hiç şüphem yok."

Haberci düşünceli bir ifadeyle, "*Güvenli* bir yol değil," dedi. "Bazen insanlar bu yolda kayboluyor. Ya da ölü bulunuyorlar. Ama bunun ormanda normal bir şekilde seyahat etmekten farkı yok. Bir kaçak avcı tarafından vurulabilir ya da vahşi bir hayvan tarafından yenebilirsiniz."

"En son yalnız mı seyahat ettiniz?" Haberci başını salladı.

"Peki kaçınız diğer uca ulaşmayı başardı?"

"Bu önemli değil." Prem sert bir şekilde araya girdi. "Hoşumuza gitse de gitmese de hızlı yoldan gideceğiz." Sesinde her zamanki durgun kibarlığından eser yoktu. Tartışmaya yer vermeyen bir sestti bu. "Ahiranya'da çok uzun süre kaldık."

Lata'nın arkasından bir ses geldi. Nöbet tutan adamlardan biri belirdi, yüz ifadesi asıktı.

"Şehir yanıyor," dedi.

"Ne demek yanıyor?" Prem havladı.

"Bilmiyorum," dedi muhafız çaresizce. "Ormanın kenarına yaklaştım ve lordum, duman festival ışıklarından gelmiyor. Çok daha büyük bir şey."

Telaşlanan Prem ve Rao kendilerini aramaya çıktılar. Şehirden çıkan duman ormana doğru yayılmaya başlamıştı. Buradan sebebini söylemek zordu. Ancak Rao yanan odunların ve havadaki belirgin, pişmiş et kokusunun kokusunu alabiliyordu. Burnunu kapattı, daha önce kokusunu almadığı ya da alevlerin sıcaklığını hissetmediği için afalladı.

Ahiranya'nın ormanı normal kurallara uymuyordu. Her nasılsa, ormanın tuhaflığı, sınırlarına yaklaşıp kadar en kötüsünü susturmuştu.

Rao Prem'e, "Neler olduğunu öğrenmek için birinin geri gönderilmesi gerekiyor," dedi.

Prem kollarını kavuşturdu. "Bence doğrudan Srugna'ya gitmeliyiz," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk."

"Aşağıda Parijatdvipanlar v a r ve ne olduğunu bilmemiz gerekiyor.

onlardan biri haline gelir," dedi Rao acımasızca. "Arkamızda ne tür tehlikeler bıraktığımızı bilmemiz gerekiyor."

Nöbet tutan muhafız gitmeye gönüllü oldu.

Prem ona, "Eğer bir sorun çıkarsa, hemen geri gel," dedi. "Anladın mı?"

"Evet lordum," dedi adam. Başını eğdi, sonra doğruldu ve belindeki kılıbacı ayarladı. "Uzun sürmez."

"Bir saatten fazla sürmez, yoksa sizi geride bırakmak zorunda kalırız."

"Lordum," diye onayladı adam ve sonra bir kez daha eğilerek uzaklaştı.

Rao alnını ovuşturarak bir ağaca yaslandı. Prem de ona katıldı ve yüzünü buruşturarak onun yanında yere oturdu.

"Yaralandın mı?" Rao sordu.

"Ben mi? Hayır. Ayrıca, Rao, ben daha çok senin hakkında konuşmakla ilgileniyorum." Rao ona baktı. Prem ona orantısız bir gülümseme sundu.

"Çok fazla özlem," diye mırıldandı Prem. "Daha önce hiç senin gibi hissettiğimi sanmıyorum."

"Prenses Malini'ye aşık değilim," dedi Rao. "Burada beklememin nedeni bu değil."

Prem inanmayarak homurdandı. "Sen nasıl istersen."

"Prem. O kız kardeşimin en yakın arkadaşıydı."

"Bana aileni geride bıraktığını, burada sahte bir kimlikle saklandığını, Ahirany'i ile arkadaşlık ettiğini ve onu *kız kardeşin* olarak gördüğün için benimle gelmeyi reddettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır! Hayır." Rao derin bir nefes aldı. "Buradayım çünkü Aditya'yı tanıyorum." Sesini fısıltıya indirdi. "Ona ihtiyacı var."

Prem bir an sessiz kaldı. Gülümsemesi daha düşünceli bir şeye dönüştü. "O olmadan da pek çok takipçi kazanmayı başardı."

"Öyle mi? Ayrılmayı seçtiğinde ben de oradaydım," dedi Rao. "Rahip olmaya karar verdiğinde, yani veliaht prens rolünü bırakıp başka bir yol seçtiğinde."

"Ve şimdi yaptığı hatanın farkına vardı."

"Oradaydım," diye devam etti Rao, sesini olabildiğince alçaltarak, "Malini ona mektup üstüne mektup yazıp onu doğuştan gelen hakkını tekrar almaya ikna ettiğinde. Lord üstüne lordu, savaşçıyı, prensi ve kralı kardeşinin davasına katılmaya ikna ettiğinde oradaydım. Ben oradaydım... o durduğunda

sarayın önünde Chandra'yı çalıntı bir tahtta oturan sahte bir imparator olarak nitelendirdi ve alev anneleri adına konuştuğunu ilan etti. Düşeceğine söz verdiğinde."

Prem sonunda, "Onun dramatizmine çok fazla ağırlık veriyorsun," dedi. "O lordların ve kralların Chandra'yı imparatorluk tahtında istememek için iyi nedenleri var. O olmasaydı Aditya'ya dönerlerdi."

"O kadar emin değilim. Aditya kendini siyasetten uzaklaştırdı. Belki bazıları onu arayıp bulabilirdi. Ama etrafında toplanan güç... Bir zayıflık, bir ihtiyaç gördü ve bundan yararlandı. Bunu ona o verdi. Ve o olmadan-"

"O iyi olacak."

Hâlâ onu sevdiğimi düşünüyorsun, diye düşündü Rao. "O olmadan," diye devam etti sessizce, "ne yapacağını bilemeyecek. Ben onun yanında büyüdüm Prem. Çocukluğundan beri onun yoldaşı, en yakın lordlarından biriydim. *Biliyorum.*"

Prem ona baktı. Ama tek söylediği, "Biri geliyor." oldu.

Rao o zaman duydu: toynakların takırtısını. Metalin metale çarpması, kılıçların kınlarından çekilmesi. Prem alçak bir ıslık çaldı ve bir an sonra kendi adamları arkasındaki ağaçlarda belirdi.

Uzaktan, korkmuş bir at kişnemesi geliyordu. Attan inen adamların gürültüsü. Yük hayvanları ormana giremeyecek kadar korkmuşlardı. Ahiranyi bunu biliyordu. Rao bile biliyordu. Ama yaklaşan adamlar, arkalarından bağırarak bir adamın emriyle, vahşi gözlü bineklerini de yanlarında sürüklüyorlardı.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı Rao.

"Arkamızdaki tehlikeleri bilmek isteyen sen olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Prem. Bakışları ileriye sabitlenmişti, ağzı neredeyse hiç hareket etmiyordu. "Pekâlâ. Şimdi öğreneceğiz."

Bir an sonra, görüş alanlarında on figür belirdi. Parijati beyazı ve altın rengi giysiler giymiş bir grup asker. Prem'in şehre giren adamı en öndeydi. Boğazında bir kılıç vardı.

Rao hemen bileğindeki çakrama uzandı. Etrafında Prem'in adamları ellerini kırbaçlarına götürdüler. Arayıcı'nın yolunun neredeyse gölgesinde kalan arkadakiler yaylarına uzandılar. Arkalarında Lata karanlığın derinliklerine gömülüp saklanmaya çalıştı.

"Ah. Buna gerek yok. Silahlarınızı indirin," dedi bir ses. Figür bir adım öne çıktı ve Prem yemin ederek kırbacını kemerinden çözdü

sürünen bir çelik
tıslamasıyla. "Santosh."

"Sizi fahişeliğinizden kurtarmaya geldik Prens Prem," dedi Lord Santosh, gözleri parlayarak. "Ve siz, Prens Rao," diye ekledi, başını saygıyla eğerek. "Gerçi ben bir Lord Rajan bulmayı umuyordum. Onun yerine sizi bulmak ne hoş bir sürpriz! Ne yazık ki genelev yandı. Ve siz orada değildiniz."

"Gardiyanımı bırak Santosh," dedi Prem. "Yoksa Saketa'nın asil kanına karşı bir suç işlemiş olacaksın."

"Ben imparator adına hareket ediyorum," diye karşılık verdi Santosh. "Onun çıkarlarını koruyorum. Ve bana öyle geliyor ki, tam da imparatorun kız kardeşi burada hapsedilmişken, düşük rütbeli bir prensin Ahiranya'da bu kadar uzun süre kalması tuhaf. Çok tuhaf."

"Sana söylemiştim," dedi Prem, dişlerini belli belirsiz bir gülümsemeye yaklaştırarak. "Ahiranya'ya zevk için geldim."

"Ya siz, Prens Rao? Sadece zevk için mi?"

"Ne istiyorsun?" Rao açıkça sordu. Saketalı adam gözlerini kırptırıyordu, belli ki dehşete kapılmıştı, bıçağın baskısı altında nefes almakta zorlanıyordu ve Rao aniden oyunlara tahammülü olmadığını fark etti. "Çocuğun hayatı için."

"Neden burada olduğunu bilmek istiyorum," dedi Santosh. "Nereye gittiğini bilmek istiyorum. İmparatorumuza karşı kiminle çalıştığını bilmek istiyorum."

Prem, "Korkarım ki böyle istilacı bir sorgulama için yetkiniz yok, Lord Santosh," dedi. "Bana özellikle yavaş görüldüğünüz için size açıklamama izin verin: Siz Chandra'nın ayaklarındaki teri yalamayı seven soysuz bir Parijati lordundan başka bir şey değilsiniz. Bizler ise Parijatdvipa şehir devletlerinin asil kanlı evlatlarıyız. Siz bizim dengimiz değilsiniz. Tabii Chandra size Ahiranya'nın naipliğini çoktan vermediyse?"

Santosh dişlerini sıkarak, "Ben imparatorun danışmanıyım," dedi.

"Çiçekler Çağı'ndan bu yana tüm atalarımız imparatora danışmanlık İmparatorlar," diye karşı çıktı Prem, kendisini ve Rao'yu işaret ederek. "Akrabalarımız imparatorun danışmanlarıdır ve her zaman kanlarını ve kalplerini bütünün hizmetine sunmuşlardır. Sen bir uşaktan başka bir şey değilsin."

"Ona hizmet etmeyi hak etmiyorsun," dedi Santosh, kendi kılıcını çekerken gözlerinde telaşlı bir ışık vardı. "Sana çok fazla özgürlük verildi. Halkını kurtaran Parijat'tı ve Parijati kanı ilk sırada yer almalı."

İhanetiniz sadece bunu kanıtlıyor. O senden çok daha üstün."

"O senin arkadaşın değil," diye çıkıştı Prem. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Cık cık etti. "Zavallı güvercin. Senin bilmediğini görebiliyorum."

"Derinizi kemiklerinizden sıyracağım, alçak prens." "Büyük konuşma. Eğer ciddiysen yaklaş."

Rao ve Prem birlikte bir adım geri gittiler ve bir adım daha atarak Arayıcı'nın yolunun derinliklerine doğru ilerlediler. Hava etraflarında garip bir şekilde dalgalanıyordu. Parijati askerlerinin gözlerindeki tereddüdü gördüler; ormanın tuhaf sessizliğinden korktukları ve çocukken Ahiranya hakkında anlatılan korkunç hikâyeleri hatırladıkları belliydi.

"Geldiğiniz yoldan geri dönün," diye seslendi Prem. "Git naibin tahtına çömel. Zaten olmak istediğin yer orası. Yoksa Chandra'nın önce kendini kanıtlamana mı ihtiyacı var?"

"Konuş," diye öfkeyle emretti Santosh. "Silahlarınızı indirin ve bana imparatora nasıl ihanet ettiğinizi anlatın, yoksa adamınız ölür."

Saketan çocuk onları izliyordu.

"Adamlarım sadakatlerini bilir," dedi Prem.

Çocuk gözlerini kapattı. Öne doğru sarsıldı, bağırarak özgürlüğüne kavuşmaya çalıştı. Onu tutan Parijati askeri kılıcını geri çekti.

Bir kan patlaması oldu ve Prem'in adamı öldü.

Neredeyse aynı anda, Prem'in komutuna cevap veren bir ok yayını arkalarından koptu.

"Çabuk," dedi Rao, Prem'in eli inerken ve Parijati eğilip kalkanlarını ya da kollarını kaldırırken -biri bu yüzden bileğine bir ok yemişti-. "Ormana doğru. Onlardan kaçmayı deneyebiliriz."

"Ve onları doğruca Aditya'ya mı götüreceksin?" Prem inanamayarak şöyle dedi. "Hadi ama Rao, eğer kalıp savaşırsak-"

"Ölürüz," dedi Rao.

Prem, "Ölümden korkmuyorum," dedi.

"Belki de değil," diye yanıtladı Rao. "Ama kazanmak istersin, değil mi?" Prem tereddüt etti.

"Güven bana, Prem. Araziyi bilmiyorlar. Bir rehberimiz var. Orada neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlar. Bir planım var-"

"Her ne düşünüyorsan," diye bağırdı Lata, Rao'nun daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla, "acele et!"

"Sana güveniyorum," dedi Prem kabaca. Ve başka bir hareketle, keskin bir

Düdükle, adamları arayıcının yolundan dönüyordu.

Parijatiler tereddütlerini yenerek atlarına bindiler ve onları takip ettiler.

BHUMIKA

Havada yanık, kömürleşmiş bir metal kokusu vardı. Bhumika, etrafı halkıyla çevrili bir şekilde kıpırdamadan oturdu ve dikenlerden kan damladığını hissetti; şehirden yükselen ve pencereleri kapatan sarmaşıkların arasından içeri sızan dumanların kokusunu aldı.

Jeevan içeri girdi. Onun önünde durdu. Başını salladı.

"Haberler kötü leydim."

"Anlat bana."

"Kocanız yaşıyor."

Normal bir eş kocasının hayatta kaldığını duysa çok heyecanlanırdı. Ama Bhumika kan tadı alana kadar dilini ısırdı.

Kardeşi bu seçimi onun elinden alma nezaketini bile göstermemişti.

"Onunla ne yapacağım?" Jeevan sordu.

"Onu gül sarayına getirin," dedi. "Kilitlenebileceği bir oda **b u l u n** .
Ve sonra onunla ben ilgileneceğim."

Jeevan Vikram'ı Khalida'nın, Bhumika'nın uyku odasına bitişik olan kendi odasına yerleştirdi. Vikram Khalida'nın uyku minderinin üzerinde yarı baygın yatıyordu. Yan tarafında, Lord Iskar'ın evinde aldığı yaranın aynısı olan büyük bir yara vardı ve bir askerin tuniğinden koparılan kumaşla aceleyle sarılmıştı. Hangi zavallı ruhun, belki de kendi hayatı pahasına onu kurtardığını merak etti.

Bhumika onun yanında yere oturdu.

"İsyancılar," dedi Vikram. Sesi boğuk bir soruydu, korkuyla kanlanmıştı.

"Gül sarayının etrafında sarmaşıklardan bir duvar yükseliyordu," dedi Bhumika. "Kimse giremez."

Onun sözlerini sorgulamadı. Belki de aldığı yaralar onu geçici olarak uyuşturmuştu.

"Şehri ezip geçtiler," dedi. "Mahal'in duvarlarını yıkamamaları gerekirdi. Organize bir askeri güç değillerdi. Parijatdvipa'nın toplayabileceği gibi bir şey değil. Duvarları nasıl yıkabildiler?"

Bhumika sessizdi. Adamın yüzünün azapla buruşmasını izledi.

"Adamlarımın çoğu öldü," dedi.

Onu gördüğünde ne yapacağını bilmiyordu. Ama onun yüzündeki ifade hain kalbini yumuşatmıştı.

"Amcamın evi bile yandı," dedi sessizce, o güzelim eski evi yüreği burkularak düşünürken. Amcası için yetiştirdiği çiçekler

-Kendi kalbinden ve kendi büyüünden beslenen koyu kırmızı zambaklar onun başucunda küle dönmüştü. Bunu hissetmişti. Ama bu görevde ya da şimdi kendini içinde bulduğu rolde kederine yer yoktu. Kederini hissedebileceği bir zaman gelene kadar onu sadece katlayabilir, saklayabilirdi. Tabii öyle bir gün gelirse. "Şehirden kaçan soylular var ve belki amcam da onlara katılmıştır. Bunu yapacak gücü olduğunu sanmıyorum, toprak ve gökyüzü onu korusun. Ama yatağında huzur içinde öldüğünü hayal edeceğim. Bu benim kendime sunduğum bir iyiliktir."

Vikram ona doğru baktı. Onun sesini zar zor duyuyor gibiydi. "Anlamıyorum," dedi. "Yapamam. Sanki..."

Adam sustu. O zaman onun tapınak çocuklarını düşündüğünü anladı.

Vikram sonunda, "İmparator'dan yardım isteyeceğim," dedi.

"Seni görevinden aldıracak," dedi Bhumika. "Ya da öldürtür. Ve sonra hiçbir şeyiniz olmayacak."

"Bağlantılarım var," dedi Vikram. "Parijatdvipa'da bana bir taht verecek hiçbir yer yok, kesinlikle ve artık askeri seferler için kalbim yok, ama güce nasıl eğileceğini bilen bir adam için her zaman iş vardır." Bir duraklama. "Saketa, belki. Orası yeşil bir yer. Güzel bir yer. Çocuklar için iyi bir yuva olabilir."

"Ahiranya'dan ayrılmak istemiyorum. Burası benim evim."

"Ahiranya'dan başka bir şey bilmiyorsun," dedi küçümseyerek. Doğrulamaya çalıştı. Acı içinde nefesi kesildi. "Öğreneceksin. Nerede o lanet doktor?"

"Ahiranya'yı terk etmeyeceğim," dedi Bhumika. "Burada kalmaya niyetliyim. Özür dilerim, kocacığım. Beni buradan gönderemezsin."

Yüzü acıdan ağarmış, dudakları benekli bir mor renge bürünmüştü. "Sen benim karımsın," dedi sertçe. "Ve çocuğumu taşıyorsun."

"Evet." Basit kelimeler. "Ama ben sana ait değilim. Ve çocuk hâlâ benim, benim etim, kanım, bedenim ve sütüm. Bir gün bu değişecek. Bütün çocuklar annelerinden daha büyüktür. Ama şimdilik, olması gerektiği gibi benimle kalacaklar."

"Bu kadar yeter, Bhumika. Bana doktor de. Hayatta kalmak istiyorsak yapmam gereken işler var."

Başını iki yana salladı.

"Ne demek *hayır*?"

Vikram ölümsüz suların dokunduklarının neler yapabileceğine hazırlıklı değildi. Ashok'un isyancıları da ona karşı hazırlıklı değillerdi. Ama Ashok onu her zaman hafife almıştı. Tıpkı Vikram gibi. Tıpkı Priya'nın yaptığı gibi.

Neyse ki Bhumika kendini asla küçümsemedi.

Beni dinlemeliydin, demeyi düşündü. İsyancılarla gerilimi tırmandırmaktan kaçınmalıydın. Kadınları yakan, müttefiklerini yere seren, inanç ve alevle arındırılmış bir dünya hayal eden imparatorla aynı safta yer almaktan daha iyisini bilmeliydin.

Evlendiğin kadına güvenmeliydin.

Onun yerine "Bunu hiç istemedim," dedi. En azından bu doğrudu. "Ben barış istedim. Barışın gerektirdiği bedeli ödemeye hazırdım, o barış ne kadar bozuk olursa olsun. Ama şimdi o da gitti kocacığım ve şimdi isyancılarla adamların Hiranaprastha'yı köpekler gibi aralarında parçaladıklarına göre, ben de gerekeni yapacağım. Bir zamanlar benim olan rolü üstleneceğim."

Sonunda ona baktı ve onu gördü. Yüzünün kızarması, güçle dolması. Ve onun arkasında.

Dikenler, doğal olmayan, dolambaçlı bir duyarlılıkla pencereye doğru kıvrılıyordu.

Adamın gözlerindeki aydınlanmayı gördü. Bu soğuk, saf bir dehşetti, ondan asla şüphelenmediğini, ondan asla korkmadığını söyleyen bir dehşet. Asla

Siyaset için, güzelliği için ve şimdi taşıdığı çocuğun olasılığı için evlendiği Ahiranyi soylu karısının, bir zamanlar yakmaya çalıştığı türden bir canavar olduğunu biliyordu.

"İmparatoruna geri dönmeyeceksin," dedi. "Bunun için üzgünüm Vikram. Ama seninkinden daha çok değer verdiğim hayatlar var. Ve gerçekten..." Yutkundu. "Gerçekten, denedim."

Kadın ayağa kalktı. Adam sarisinin eteklerini kavradı. Adam ona dokunamadan kadın bir adım uzaklaştı.

"Bir doktor," diye seslendi arkasından. "Bhumika. En azından bu."

Ayağa kalkmaya çalışıyordu. Onun bir kez daha acı içinde inlediğini duydu. Arkasına bakmadan kapıyı kapattı ve sürgüledi.

İnşa ettiği her şey paramparça olmuştu.

Güvenli kimliği. Evliliği. Kırılğan barış ülkesi. Kendisini korumak için artık Parijatdvipa'nın gücünü kullanamazdı. Şimdi ihtiyacı olan Ahiranya'nın gücüydü. Ölümsüz suların gücüne ve onların kök ve asma büyüüne.

Priya'ya ihtiyacı vardı.

Gül sarayında hayatta kalanların çoğu çok yaşlı ya da çok gençti. Ama bazıları Jeevan'ın adamları ya da güvenli bir yere kaçan muhafızlardı. Bazıları güçlü kuvvetli bahçıvanlar ya da mutfakta çalışan, elleri yanık ve nasırlı aşçılardı. Bazıları da su ve odun taşımak, Hirana'ya tırmanmak gibi ağır işlere alışkın hizmetçilerdi. Ve konuştuğu insanlar da bunlardı.

Onlara tapınak çocuklarının hepsinin ölmediğini söyledi.

Onlara Priya'nın kendisinininkine çok benzeyen yeteneklerinden bahsetti. Onlara sulara giden yolun bulunduğunu söyledi. Onlara bir zamanlar Ahiranya'da var olan gücün geri kazanılma şansı olduğunu söyledi. Onlara Vikram'a gösterdiğinden çok daha fazla dürüstlük gösterdi.

"Ve eğer benimle gelerseniz ya da dönüşüm için gül sarayını korursanız," dedi. "Maiyetim ve sadıklarım olarak hareket ederseniz, tapınak arkadaşımı bulmama yardım ederseniz, Ahiranya'nın umudu olmasını sağlayacaksınız. İmparatorluk bize sırtını dönse bile Ahiranya'nın hayatta kalmasını sağlayabilirsiniz. Öyleyse." Aralarına baktı. "Gelecek misiniz?"

"Hepimiz tapınak konseyinin hikâyelerini biliyoruz," dedi bir aşçı huysuzca. "Şehirde doğup büyüyen bazılarımız onlarla bizzat tanıştı. Onlara ne yapıldığını biliyoruz. Çocuklara." Elllerine baktı. Çiğ

Sadece yemek yaralarından değil, yay kullanmaktan da. "Ben de geleceğim."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi hizmetçi Sima. Diğer birkaç ses de yolculuğa katılmayı ya da sarayın duvarlarına oklarını atmayı teklif etti.

"Bu hiçbirimiz için kolay bir yolculuk olmayacak," dedi tüm gönüllüler konuştuktan ve roller dağıtıldıktan sonra. "Ve kalanlarınız için her gece dikenlerimin dayanma gücü için dua edeceğim."

Ondan sonra hiç dinlenmedi. Sadece planlama, daha fazla planlama ve sonunda gözlerini kapatmak için yalnız bir an bulduğunda ayak sesleri duydu. Baktı ve üzerinde çürüme olan çocuğun gözlerinde umut dolu bir bakışla önünde durduğunu gördü.

"Rukh," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum," dedi. "Öyle değil mi? Sana hizmet etmem için bana söz verdirdin. Bu yüzden gelmeliyim. Onu bulmana yardım etmem gerek."

Önlerindeki yolculuk bir çocuk için uygun değildi. Onu reddetmeliydi. Ama onu geride bırakmak, içindeki umudun bir kısmını yok edecekti. Ve bunu yapamayacağını anladı.

"Evet," dedi. "Git ve eşyalarını topla."

Bu yolculuk ona da uygun değildi. Henüz kendi çocuğunu hayal bile edemiyordu. Hayal etmeye çalıştığında ise hiçbir şey göremiyordu. Sadece kendi bedeninin yabancılığını, omurgasının dibinde biriken çekilmeyi ve acıyı hissediyordu. Yine de onları seviyordu, çünkü onlar kendisindendi ve onunla birlikte nefes alıp rüya görüyorlardı.

"Bundan daha iyisini hak ediyorsun," diye mırıldandı, elini karnının kıvrımları üzerinde ileri geri hareket ettirerek. İleri geri. "Ama işte buradayız. Bu iş yapılmalı."

PRIYA

Bir yatak. Yeşil bir yatak. Bir su yatağı. Dönen bir nehrin altındaydı ve nehir lotus çiçekleriyle kaplıydı, kökleri bileklerine ve boğazına dolanmıştı.

Etrafındaki sıvının soğuk değil de sıcak olmasından rahatsız olarak içinde dönüp durdu. Bir zamanlar acı verici, haşlayıcı bir sıcaklık olduğuna dair uzak bir anısı vardı, ama şimdi kanla aynı sıcaklıkta ve durgun kıvamda etrafında hareket ediyordu.

Kendi boğazına uzandı, kökleri çözdü ve suyun yüzeyine çıktı. Sangam'daydı, ya da sangam'a çok benzeyen bir yerdeydi, kıvrımlı nehirler ve suyun üzerinde çile ve düğümler halinde yarışan yıldızlar vardı. Ama su derin, çok derin ve çiçeklerle doluydu.

-Zambaklar ve adını bilmediği diğer garip, kıvrık çiçekler.

Burada olmamalıydı. Birkaç dakika önce başka bir yerdeydi. Değil miydi? Malini onu tutuyordu. Bunu hatırladı. Malini onu tutuyordu ve sesi Priya'ya onunla kalmasını emrediyordu, lütfen-

Fidan. Bak.

Çıktığı suya tekrar baktı. Karanlıkta bir ceset gördü.

Kendi yüzü tortunun altında yatıyordu. Kendi saçları, siyah yapraklardan oluşan gevşek bir bulut. Bunlar kendi gözleriydi, uykudaymış gibi kapalıydı. Göğsünden büyük bir **n i l ü f e r** fışkırdı, açıkta kalan kaburgalarının arasından patladı. Gözlerinden

Kapalı kapakların altından sızan altın ve akik benekli kadife çiçeği yaprakları akıyordu.

Yansıma değil. Öyle olmadığını biliyordu. Ve eğer emin olmasaydı, onun altında, su yatağının yavaşça değişen grisinde, lotus kökleri tarafından tutulan, saçları suda kıvrılan, vücutları yarı kök yarı et, güzel ve garip bir düzine karışık figür daha gördü.

Kendisinininkine çok benzeyen, diğerlerinin üzerinde duran beden hareket ediyordu. Ağzı açıldı ve içinde dikenlerle açılmış bir çiçek vardı, öldürücü mavi ve siyah, kalbi bir kozmos.

Bir nefes verdi ve suyun içinde geriye doğru kaydı, yüzmeye, dönmeye çalıştı ama o büyük lotus köklerinin ipleri onu tuttu.

Ceset sudan yükseliyordu. Gözleri açıldı. Altın yapraklı. Kan gibi kıpkırmızı.

Ona doğru yürüdü. Parmaklarını çenesine dokundurdu. Parmakları kutsal odun gibi sıcaktı. Gülümsemesi kırmızıydı. O değildi. O olamazdı.

Yanağını okşadı.

"Şu haline bak," dedi kendi sesi olmayan bir sesle. "Çok yenisin. Ve yine de çok boş."

"Nesin sen?" Priya fısıldadı.

"Neye taptığının farkında değil misin?" diye sordu yansıması. Gülümsedi.

Priya irkildi -tüm vücudu şaşkınlıkla irkildi- ve yaksa güldü. Su kan sıcaktı, yaksa'nın biçimi ahşap ve etten oyulmuştu, gözleri kanlı bir çiçek açmıştı.

"Benimle buluşmak için kalbini söküp attın," dedi. "Benden bir iyilik istemeyecek misin?"

Priya hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Huşu ve merak onu susturmuştu. Yaksa ise sadece başını salladı, omuzlarından siyah yapraklar döküldü ve gülümsemeye devam etti.

"Geri dönmek istiyorum," dedi Priya sonunda. "Lütfen."

Yaksa başını salladı. Parmakları geri çekildi ama bir tırnağı iğne gibi keskinleşip yanağından bir çizgi kan çekmeden önce değil. Onunkine benzeyen bir eli yüzüne götürdü. Kanını dudaklarına değdirdi.

"Ah, fidan," diye fısıldadı yaratık. "Tekrar buluşacağız, sen ve ben. Öyle ya da böyle."

Yaratık Priya'ya uzandı ve onu dudaklarından öptü.

Bir an için tüm dünyayı gördü.

Parijatdvipa'nın büyük alt kıtasının kenarlarında kaynayan okyanusu gördü. Dwarali'nin sınırında karla kaplı dağları gördü. Dwarali'nin Lal Qila'sını, bilinen dünyanın sınırında duran bir kaleyi gördü. Parijat'ı ve Harsinghar'daki çiçeklerle çevrili imparatorluk mahalini gördü.

Çürümeyi gördü. Onu her yerde gördü, her yerde. Ve onun büyüdüğünü ve değiştiğini gördü; onun aslında çürüme değil, bir çiçeklenme, bir çiçek açma olduğunu gördü; parmaklarından nehir suyu sızan ve gözleri karanfil olan bir düzine yaratığın kendilerini dünyanın toprağından kaldırdığını ve nefes aldığını gördü-

Uyandı, bir solukla ya da bir başlangıçla değil, yavaşça. Sanki sadece rüya görüyormuş gibi. Sanki sangamda hiç bulunmamış gibi. Alçak ve serin, mis gibi rutubet kokan bir evin zemininde, bir uyku minderinin üzerinde yatıyordu. Malini onun yanında, dizlerinin üzerinde oturuyordu.

Kendini Priya'nın üzerine atıp onu kucakladı.

Ne...?

"Bizi götürdüğün bu yer neresi?" Malini sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Kadın bu odadan çıkmama izin vermiyor. Ve adam-"

Malini aniden sustu. Priya onun geri çekildiğini, yüzünün yeniden sakinleştiğini, gözlerinin ağırbaşlı bir şekilde aşağıya indiğini hissetti.

Ve orada, onun arkasında, Yaşlı Chandni vardı. Priya'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Bir kardeşin varlığını hissetmişti ya da öyle sanmıştı. Aile gibi biri, ormanın karmaşasında keskin bir iğne-diken. Bunu beklemiyordu.

Çocukluk. Chandni yazı masasında. Chandni'nin eli saçlarında.

Ziyafet. Kan. Ateş.

Chandni kulübenin içine, yarı karanlığa doğru bir adım daha attı. Ama Priya onu görebiliyordu. Köşeli elmacık kemikleri olan yüzü ve tamamen beyazlamış saçları ensesinde bir topuzla toplanmıştı. Yeni kırışıklıkları vardı ve yürüyüşü acıdan söz ediyordu.

"Seni buraya arkadaşın getirdi," dedi Chandni. Sesi yumuşaktı. Priya'nın onun klasik Ahiranyi dilinde konuştuğunu anlaması bir an aldı, anlamayan Malini'yi konuşmanın dışında bıraktı. "Buraya getirilmeyi senin istediğini söyledi."

Priya yutkundu. Boğazı kurumuştı. Kendini biraz hâlâ

korkunç bir rüyaya hapsolmuş
gibiymi. "Gördüm."

"Yine de beni göreceğinizi bildiğinizi sanmıyorum. Biliyor muydun?"
Chandni'nin gözleri Priya'nın yüzündeki her hareketi, vücudundaki her tiki ve kas seğirmesini takip ediyordu.

Priya, Malini'nin kendi ifadesinden tüm duyguları çıkarma yeteneğine sahip olmayı diledi ama değildi. Yine de ürkmedi. Burada değil. Chandni'ye gözlerini kırpmadan baktı, ta ki gözleri göğsünde düğümlenen ve adını koyamadığı şey gibi şiddetle yanana kadar.

"Benim gibi birinin burada olduğunu hissetmişim," dedi Priya. "Ama hayır. Seni beklemiyordum."

"Beni öldü mü sandın?"

Öyle olduğunu umuyordum, diye düşündü Priya. Ama bir sonraki adımda bunun doğru olmadığını anladı. Ancak, iki cevap da ona yardım etmeyecek ya da Malini'yi yarasız bırakmayacaktı.

"Tüm tapınak konseyi öldü, yaşlılar da çocuklar da. Ya da öyle olmalı," dedi Priya.

Bizi sen öldürdün. Bizimle birlikte ölme nezaketini göstermeliydin.

"Bazılarımız çocuklarla birlikte ölmeyi seçti," dedi Chandni. "Ve bazılarımız da bunu seçti."

Bu. Priya etrafına bakındı. Ahşap duvarlar küflenmişti. Çürümüş ve rutubetten benek benek olmuş tahtaların arasından böceklerin vızıltıları ve kurtçukları. Kırık bir çatının damlaması.

Malini kukuletalı gözlerle onu izliyordu, görünüşe göre kayıtsızdı. Ama Priya daha iyi biliyordu.

"Pek sürgün sayılmaz," diyebilirdi Priya. "Hâlâ Ahiranya'dasın."

"Sürgün değil," dedi Chandni. Hâlâ yumuşak. Çok yumuşak. Bir adım daha yaklaştı ve Priya bunun ilk sandığı gibi yumuşaklık değil, vahşi bir hayvanı sakinleştirmek için kullanılan bir ses olduğunu fark etti. Tasma takılmadan ya da katledilmeden önce onu sakinleştirmek için. "Hâlâ yapacak işlerimiz vardı. Ya da öyle olduğunu sanıyorduk."

"Burada başka kim var?"

"Sadece Sendhil, şimdi. Diğerleri gitti. Ama o sana zarar vermeyecek."

Chandni güçlkle eğildi. Bir elini Priya'nın alnına koydu. Priya hareket etmedi. Sadece ona baktı.

"Beni nasıl kurtardınız? Sular beni yakaladı sandım."

"Ben yapmadım," dedi Chandni. "Sen kendi başına hayatta kaldın Priya, tıpkı tapınaktaki hasta odasına götürülen çocuklar gibi. Ya da kurtulamadın."

Birbirlerine baktılar, yarı aydınlıkta güvensiz, çarpık yansımalar.

"Ateşin düştü." Chandni elini indirdi. "Bu iyi bir şey. Yaşayacaksın o zaman."

"Sen olduğunu bilseydim asla gelmezdim," dedi Priya. "Beni gördüğün anda öldürmeni beklerdim."

"Yaşamana izin vermemeliydim Priya," dedi Chandni. "O zaman olmazdı. Ve şimdi de değil. Arkadaşın seni buraya getirdiğinde seni öldürmeliydim. Bu yeterince doğru."

"Peki neden yapmadın?" Priya aniden sinirlenerek sordu - o kadar sinirlenmişti ki, şimdi titrediğini hissediyordu ve bunu fark etmemiştir bile. "Seni zor durdurabilirdim."

"İyileştiğinde konuşuruz."

Chandni ayağa kalkmaya başladı ve Priya onu omzundan kavradı. Sıkı tutmadı. Gerek de yoktu zaten. Chandni'nin kemikleri elinin altında keskin noktalar halindeydi, kabuk gibi kırılıyordu.

"Artık iyiyim," dedi Priya Zaban dilinde - ortak dil dudaklarından çok daha kolay akıyordu. "Artık iyiyim. Ve şimdi konuşacağız."

Ben daha güçlüyüm, diye düşündü Priya, Chandni'nin bakışlarını sabit tutarak. *Ben artık bir çocuk değilim. Ve sen bana cevaplar vereceksin.*

"Peki o zaman," dedi Chandni, artık dikkatli bir Zaban'dı. "Sağlığın yerindeyse kalk. Beni dışarıda takip et ve konuşalım. Yalnız."

Chandni ayağa kalkmaya çalışırken gözlerini kaçırma nezaketini göstermedi. Malini de onunla birlikte durmuş, ellerini önünde düzgünce kavuşturmuştu. Priya ve Chandni odadan çıkarken Malini onları takip etmedi ama Priya onun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

Priya ağrıyordu. Her yeri ağrıyordu. Ölümsüz sülardan yükseldikten hemen sonra sahip olduğu büyük güç gitmiş, onu tamamen bitkin bırakmıştı. Ama en azından artık ateşi çıkmıyor ya da ölmüyordu. Çoğunlukla kendisi gibi hissediyordu. Ve benliği öfkeli ve yorgundu, derisi yüzülmüştü. Chandni'yi boğmak mı yoksa onun için ağlamak mı istediğini bilmiyordu.

"Bu taraftan," dedi Chandni. Destek için duvarı kullanarak Priya'yı yönlendirdi

Kulübenin arkasına doğru. Sendhil kulübenin kenarında oturmuş, kapüşonunu başına kadar çekmişti. Uyuyor gibi görünüyordu ama Priya uyumadığından emindi. Öldürmeye çalıştığınız bir çocuk büyümüş olarak evinize döndüğünde uyuyamazdınız.

"Tapınak konseyi düştüğünden beri nasıl yaşıyorsun?" Chandni sordu.

"Düştü," diye tekrarladı Priya. "Bu tam olarak ne olduğunu anlatmıyor." Chandni bir an sessiz kaldı. Sonra, "Boş ver," dedi.

O zaman yumuşaklığının bir kısmı onu terk etmiş gibiydi. Onun yerine omuzları hafifçe eğilmiş, başı aniden aşağıya düşmüştü. Yenilmiş görünüyordu.

"En eski Ahiranyi metinlerinde ibadete ne deniyor?" Chandni sonunda sordu.

"Bilmiyorum," dedi Priya.

"Bir keresinde sana öğretmiştim."

"Hatırlamıyorum."

Chandni dönüp ona baktı. Gün ışığında yüzü buruşmuş ve kırıışmıştı, neredeyse kırılmıştı.

"Oyma," dedi Chandni ona. "Buna oyma deniyor."

Sonra gözlerini Priya'dan kaçırarak binanın çevresinde zahmetli ve yavaş adımlarla ilerledi. "Bunu anladığımıza inanıyorduk. Hollowing, seni zayıflığından arındırmak için. Seni gerçeğin ve bilginin taşıyıcısı yapmak için oymak. Saflık için oymak." Bir duraklama. "Sonra kardeşlerin ölümsüz sulara girdiler ve gözlerinin ardında yaşayan yabancılarla geri döndüler. Ve biz yanıldığımızı anladık. Dönen şey onların derilerini giyyordu. Ama onlar değildi. Ve sonra çürüme başladı. İçinizde yatan her neyse -onların içinde geri dönen her neyse- çürümenin anasıydı. Bir bela. Dünyanın sonunu getirmeden önce onu bitirmeliydik. İmparator senden korktu ve ölmeni istedi. Çürümenin sona ermesini istedik. Bunun doğru olduğunu düşündük."

Priya kardeşlerini düşündü. Küçük Nandi. Sanjana. Konuşurken sesi titriyordu. "Biz sadece çocuktuk."

"Üç kez doğanlar çemberimize katılmaya hazır genç yaşlılardı. Artık çocuk değiller. Ve geri kalanlar..." Bir nefes verme. Chandni durup kendini dengelediğinde Priya bunun bir iç çekiş mi yoksa acı dolu bir nefes mi olduğundan emin olamadı. "Dağların şeklini değiştirebilen, kökleri ve yaprakları

-Artık çocuk değiller. Onlar sadece çocuk gibi görünen bir şey. Bizim bir görevimiz vardı, Priya."

"O zaman neden hayatımı kurtardın?" Priya sordu. "Eğer canavar olsaydık

Göreviniz uğruna yok edilmesi gereken bir şey için *neden beni bağışlamaya çalıştınız?*"

"Bazen aptalca şeyler yaparız," dedi Chandni, sesinde keder vardı. "Artık bunun bir önemi yok. O zaman çoktan geçti. Affetmeseniz bile bunu anlamanız yeterli: Biz çürümenin büyümesini ve yayılmasını engellemeye çalıştık. Dünyanın ne hale geleceğinden korkuyorduk. Ve buraya Ahiranya'mızı korumanın bir yolunu aramaya geldik. Geride kalan çürümeyi yok etmek için. Ve yas tutmak için." Sesi biraz çatallaştı. "Şimdi. Kendi iyiliğiniz için dikkatli adım atın. Beni takip edin."

Sendhil ve Chandni'nin yaşadığı kulübenin arkasında boş bir koruluk vardı. Belki de bir zamanlar sebze yetiştirmek ya da hayvan beslemek için kullanılmıştı, ama şimdi toprağına insan eli değmemiş, kıl kalınlığında, kıvrım kıvrım bir ot yumağıyla kaplıydı. Koruluğun ortasında tek bir ağaç vardı. Etrafındaki toprakta, toprağın derinliklerine çakılmış kazıklar, tahta parçaları vardı.

"Ağaca bakabilirsin," dedi Chandni. "Gerektiğı gibi inceleyin, ama kutsal ağacın çevresini geçmeyin."

Bu ağaç, mangrove benzeri büyük bir şeydi; pörsümüş bir gövdesi ve inci gibi solgun, küçük yapraklarla dolu sarkık dalları vardı. Priya ona doğru yürüdü, kutsal odunun sıcaklığı önünde nabız gibi atan bir kalp atışıydı.

"Nedir bu?" Priya söyledi. "Ne...?"

Gövdenin sadece solmuş olduğunu düşünmekle yanılmıştı. Burada, şimdi yakından, çürümüşlüğünü görebiliyordu: odun çizgileri arasındaki yaralı etin pembeliğini, toprağına gevşekçe uzanmış köklerin soluk soluğına nabzını.

Yüzler.

Saroj. Bojal. Tüm yaşlılar değil. Ama yeterince vardı.

Priya boğazındaki safranın yükseldiğini hissetti.

"Biz buraya geldikten kısa bir süre sonra başladı. İlki hastalanmaya ve ölmeye başladı. O ölürken, ağaç değişti. Sanırım ruhunu çaldı. Sonra ikincisi. Üçüncüsü. Şimdi sadece Sendhil ve ben kaldık. Bekliyoruz." Sesi son derece sakindi. "Senin ve diğer çocukların içinde yatan lanet her neyse... görünen o ki bizim de içimizde yatıyor. Her ne kadar gördüğünüz gibi tezahür etse de."

"Bedenleri mi?"

"Yandı. Ama bunun bir önemi yok. Çürüme bizi ele geçirdi. Sanırım ölümün ötesinde bir lanet." Priya, Chandni'nin bir adım daha yaklaştığını duydu ve ilk kez şunu düşündü

hareketlerinde neredeyse ahşap bir gıcırtı vardı; cildi sadece sıkışmış görünmüyordu, ışıktaki ağaç kabuğu gibi çatlamıştı.

Priya Chandni'ye değil, önündeki ağaca baktı. Çürümüşlüğüne. Adaletine.

"Çürümenin bir belirtisi olduğumuzu düşünerek yanılıyorsunuz. Biz tedaviyiz. Bundan eminim." Başını eğerek gölgeliklerle kaplı gökyüzüne baktı ve istenmeyen gözyaşlarını kırıştırdı. "Bana üç kez doğanların onu kontrol edebileceği söylendi. Belki de onu kovabilir."

"Sana kim söyledi?"

"Doğru muydu? Kontrol edebilirler miydi?"

Chandni bir süre durakladıktan sonra, "Yapabilirler," dedi. "Evet."

"Aptallık ettiniz," dedi Priya, kederinden ve öfkesinden boğulurcasına. Çocukların hepsi yaşadıkları ölümden daha iyisini hak ediyordu. Sanjana'nın gülümsemesini, Nandi'nin nazik gözlerini düşündü ve onların ne kadar boş olduklarının, onlarsız dünyanın ne kadar boş olduğunun ağırlığı altında ezildi. "Başından beri cevap bizdik ve siz bizi bir kenara attınız. Bizi yok ettiniz."

Chandni ağır bir sesle, "Belki de," dedi.

"Belki diye bir şey yok," dedi Priya kalın bir sesle. "O zaman kardeşlerimi öldürmeye değer miydi? Bir inanç uğruna?"

Priya döndü. Chandni ağaca bakıyordu. Belki de kendisine akraba gibi davranan diğer kayıp yaşlıları düşünüyordu. Belki de öldürdükleri çocukları düşünüyordu.

"Bu bizim yaptığımız bir seçimdi," dedi Chandni sonunda. "Biz sizin canavar olduğunuza inanıyorduk. Siz öyle olmadığınıza inanılıyorsunuz. Biz doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık ve şimdi bunun için bizi kınayabilirsiniz. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Neden hala hayattayım?"

"Sen Hirana'da doğdun," dedi Chandni, boyun eğerek. "Sadece tapınakta yetişmedin, tapınakta doğdun. Bunu biliyorsun."

"Anlıyorum. Ama doğduk ya da büyüdük, hepimiz öz ailelerimizden alınıp yeni bir aileye verildik, eski bağlar koparıldı," dedi Priya. "Bir tapınak büyüğü statüsüne yükselmenin bedeli buydu, değil mi? Kan bağından vazgeçmek. Hizmet eden kardeşlerden oluşan bir aile seçmek. Ve benim ailem Hirana'da yandı." Uyurken Chandni'nin saçlarına dokunan elini düşündü. Diğer tüm çocuklar hizmete kabul edilirken tapınakta doğmuş olmanın ne anlama geldiğini düşündü. Bunun ne anlama geldiğini, aralarında söylenmeyenlerin ne olduğunu biliyordu. Ve bunun bir önemi yoktu. "Eğer kan bağı olan bir ailem olsaydı

onlara söylerdim."

"Ah," dedi Chandni. "O zaman sanırım seni duygusallık için sakladım. Bir rüya için bir kenara bırakmalıydım. Sana bunun aptalca olduğunu söylemiştim."

"Öyleydi."

Chandni'nin gülümsemesi hüzünlüydü.

"Kesinlikle doğru," dedi. Sanki işin sonunda bu noktaya geleceğini biliyormuş gibi: Priya, kökleri ölülerin kanı ve etiyle şişmiş, sadece ağaçtan ibaret olmayan bir ağacın önünde duruyordu.

"Bazı şeyler kaçınılmazdır," dedi Chandni. "Gelgitler. Güneşin doğuşu. Belki de tüm çabalarımıza rağmen çürüme de kaçınılmazdır. Ve sen de kaçınılmazsın." Bir kez daha ağaca baktı. "Daha fazlasını yapamayacak kadar yaşlı ve yorgunum. Bu yüzden cevabım şu Priya: Şimdi yaşamana izin veriyorum çünkü akıntıyı durduramıyorum." Chandni başını salladı. "Şimdi, eğer iyiysen, gitmelisin."

VIKRAM

Acı ve ihanet onu içinden çıkamayacağı bir sisin içinde bırakmıştı.

Tüm sıkı çalışması. İmparatorluk için yıllarca yaptığı fedakârlıklar. Girdiği savaşlar, yaptığı anlaşmalar ve ittifaklar, kendisine bahşedilen naiplik. Evlendiği karısı. Yaktığı çocuklar. Hepsi gitti.

Kapı tıkırtıyla açıldı. Bir an için içeri giren adamlar gölgede kaldı. Çizmeli ayak seslerini duydu. Güçlkle başını kaldırdı ve yaklaşımlarını izledi. İlk adam genç bir muhafızdı, soğuk gözlü, başını bile eğmeyen bir delikanlıydı. İkincisi...

"Jeevan." Vikram söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatlamış bir halde derin bir nefes verdi. "Annelere şükürler olsun ki buradasın."

Jeevan kapıyı arkasından sessizce kapattı. Parijatdvipa'nın renklerini giymiyordu - ne saf beyaz, ne de altın. Tuniği sade ve koyu renkliydi. Ama naibin özel muhafızlarının başı olduğunu gösteren kolluğu hâlâ kolunun üst kısmındaydı ve omzundan beline kadar bağlanmış, kalçasından düğümlenmiş, beyaz iplikle imparatorluğun yasemin çiçekleriyle işlenmiş bir şal takıyordu.

"Lordum," dedi Jeevan. Diz çöktü. "Bugün gerçekten de kötü bir gün."

"Engelsiz kaçabilir miyiz?" Vikram sordu. "Jeevan, benim yaram Mezar. Parijat'a yolculuğumuza başlamadan önce bir hekime ihtiyacım olacak." Homurdanarak dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Kalkmama yardım et," dedi. "Çabuk ol. Koridorda hiç isyancı var mı? Başka adamınız var mı?"

Jeevan dik oturmasına yardım etti. Komutanın eli sıkıydı.

Vikram'ın sırtına yasladı. Jeevan tek eliyle şalının düğümlerini çözerken, diğer muhafız da onun yanına diz çöktü.

"Ne yapıyorsun dostum?" Vikram sordu. Ve sonra, şal gevşediğinde nihayet anladı.

"Ah, ah," dedi genç muhafız, bir elini Vikram'ın göğsüne bastırarak. "Kıpırdamayın lordum."

"Onun için çalışıyorsun," diye fısıldadı. Kişisel muhafızlarının komutanı. Bunca yıldır onu hayatta tutan, en savunmasız anında onu koruyan adam. Nasıl olabilir ki? "Canavar karım için çalışıyorsun. -benim-"

Jeevan sakince, "Söylemeyin lordum," dedi ve onu sabit tutmak için sıkıca kavradı. "Kötü sözler sana yakışmaz."

Vikram güldü, çaresiz bir gülüşü, çünkü kendisine ve hayatına ne olduğuna inanamıyordu, hatta hayatının kalıntıları bile etrafında küle dönmüştü. Şimdi onun altında ne olabilirdi?

"Leydi Bhumika'nın sağlığı gerekeni yapmasına izin vermiyor," dedi ona uzun süre hizmet etmiş olan asker hoyratça. "Ve ayrıca. Ben bunun için buradayım. Benim amacım bu."

"Hiç kimseye gerçekten güvenebilir miyim?" Vikram'ın nefesi kesildi. "Yaptığım onca şeyden sonra? Burada bir şeyler yapmak için ne kadar çabaladım? Beni merhametsizce, yargılamadan, adaletten yoksun bırakarak mahkûm mu edeceksiniz?"

"Özür dilerim lordum," dedi Jeevan, sesi pek üzgün gelmese de. "Başka bir hayatta ve yerde bir duruşma olacağını umuyorum. Ama şimdi ve burada değil."

Kumaş boynuna dolanmıştı. Çırpındı ama genç muhafız onu etkili bir şekilde yere mıhladı ve karnına acımasızca bir dirsek indirerek onu bir anlığına sersemletip hareketsiz bıraktı. O an yeterliydi. Artık çok geçti.

Vikram ilmeğin sıkılaştığını hissetti.

RAO

Santosh'un adamları atlarını da yanlarına alarak arayıcıların yoluna çıkmaya çalışmış, bu da tıpkı Rao'nun şüphelendiği gibi Prem'in adamlarına zaman kazandırmıştı. Bir pusu kurmak için yeterli bir zamandı.

"Ben imparatorluk sarayında büyüdüm," dedi Rao, toplanan adamlar soluklanmak için durduklarında. "Geleneksel yöntemleri, Çiçek Çağı'na kadar uzanan büyük stratejileri öğrendim. Eğer Santosh hatırladığım kadar saf biriyse, adil savaş kurallarına bağlı kalacaktır. Atlar ya da savaş arabaları olmadan mücadele edecektir. Kılıç kullanacaktır. Okçular ya da çakram atıcılar yok, kesinlikle kırbaç da yok," dedi Rao, Prem'in beline sarılmış çelik kırbacı göstererek. "Adamlarını başka ulusların silahlarıyla kirletmeyecek. Bir pusuyla karşılaşmak için yeterli donanımına sahip olmayacaktır."

Prem alnındaki teri sildi. Hâlâ ağır şalının içindeydi ve yolundan çekilmesi için sıkı sıkı düğümlenmişti.

Prem, "O çok saf biri, doğru," dedi. "Peki. Hadi deneyelim."

"Yay kullanabilirim," diye önerdi Lata.

"Savaştan uzak duracaksın," dedi Prem ona kararlılıkla. Lata başını eğerek onayladı ama Rao yine de bir fırlatma bıçağı olduğundan emin oldu.

Saketanlar gölgelerde durmuş, çelik kırbaçlarını hazırlamışlardı. Okçular ağaçlara tırmandı. Rao da onlara katıldı, bileğinden çıkardığı bir çakramı parmak uçlarının arasında sabit tutuyordu.

Santosh'un adamları ortaya çıktığında, atlarının biri hariç hepsi gitmişti.

Büyük ihtimalle ormandan ürküp kaçmışlardır. Zavallı hayvanlar.

Prem, Rao ilk çakramı atana kadar adamlarını tuttu. İkinciye fırlattığında, oklarını yağdırdılar. Son ok da atılır atılmaz - Parijatiler ya darbelerden kaçınmak için yolun ortasında bir araya toplanmış ya da kanlar içinde yere yığılmışlardı - Prem ve adamları ileri atıldılar, kamçıları havayı yarıyordu.

Rao dalından aşağıya sıçradı ve kırbaç kılıçlarının ucuna kendisi de değmemek için çatışmanın etrafından dolaştı. İşte o zaman Santosh'u gördü, savaştan sürünerek uzaklaşıyordu.

Kemerinden bir hançer çıkardı. Adamın üzerine atladı ve ıskaladı, Santosh bıçaktan kurtulup Rao'nun ondan beklediğinden daha çevik bir şekilde ayağa fırladı.

Santosh kılıcını çekerken Rao yemin etti, elindeki bıçağı çevirdi ve kemerindeki yerine geri koydu.

Kılıç bir kılıç kamçısına karşı pek işe yaramıyordu ama hepsi fırlatmaya ya da yakın mesafeden sıradan saplamaya yönelik olan geleneksel Aloran silahlarına karşı yakın mesafede çok etkiliydi. Rao'nun kolunda dört çakram kalmıştı; belinde de bir avuç fırlatma hançeri vardı. Geri sıçradı ve Santosh'a bir bıçak fırlattı. Iskaladı.

Santosh kötü bir dövüşçü olsaydı bu iyi, hatta hoş bir şey olurdu. Ama asil olmasa da soylu olarak yetişmişti ve bir Parijati kılıcını nasıl kullanacağını biliyordu. Hareketleri mükemmeldi - Rao'nun kaçınmak için dürtmek zorunda kaldığı, kendi bıçak kamçısına sahip olmayı dilediği, hassas açılarda keskin dilimler ve bıçak darbeleri.

Saketanlar aniden tek bir vücut gibi hareket ederek yer değiştirdi ve Prem sıçrayarak kırbacını fırlattı ve Santosh'u kılıç kullanan kolundan yakaladı. Derisine kadar kesti. Adam acı içinde küfretti ama kılıcını düşürmedi.

"İkiye karşı bir mi? Onurunuz nerede?" diye kükredi Santosh.

"Kazanırsan Chandra'ya ne kadar şerefsiz köpekler olduğumuzu söylemeyi unutma," dedi Prem neşeyle, çelik kırbaç havada keskin bir yay çizerek Santosh'un kaçmak için tökezlemesine neden oldu.

Kırbaçın parıltısının ardında Rao, Prem'in adamlarının sağladığı savunmayı yarararak Prem'in arkasına yaklaşan, kılıcını çekmiş bir figür gördü. Düşünmek için zaman yoktu. Rao içgüdüsel olarak bileğinden bir çakram çıkardı ve keskin kenarlı diski Parijati askerine fırlattı.

Adamın kafatasını delip geçti. Ama adamın bıçağı Prem'i kolundan yakalamadan önce değil.

Prem'in kırıbaı düştü. Bıçağın parçaladığı şalı omzundan düştü.

Ve Rao-froze.

Prem'in açıkta kalan boğazında, kanayan kolunda izler vardı. Çürükler.

Hayır. Çürükler değil. Rao'nun avuç içi kadar büyük kabuklar. Onlardan fışkıran damarlar yeşile boyanmıştı. Yarasından akan kan tam olarak kırmızı değildi. İnsan kanı da değildi.

Santosh, Rao'nun şokundan, Prem'in yarasına rağmen şalını tekrar yerine çekmeye çalışırken sendelemesinden yararlandı. Alçak prene doğru hamle yaptı.

Prem'in gözleri büyüdü. Kırıbaını bulmaya çalıştı. Rao dehşete düşmüş bir halde çakramlarından birini, bıçaklarını, herhangi bir şeyini aradı.

Prem'in kırıbaı havada parlayarak Santosh'un zırhını kesti, kollarını kana buladı ve dudağını patlattı. Ama Santosh çoktan ileri atılmıştı. Kılıcı temiz bir şekilde doğruca Prem'in karnına saplanmıştı. Rao'nun zihni bir an için bembeyaz oldu. Y a n ı n d a n bir okun uçtuğunu gördü.

Sanki kulakları suyun altındaymış ve su da kafatasından akan kendi kanlı öfkesinin gümbürtüsüymüş gibi bağırışlar duydu. Sonrasında bildiğı tek şey, Santosh'u altında kıstırmış olduğıuydu. Santosh adamlarına, Chandra'ya, yardıma, yardım edecek herhangi birine bağıırıyordu.

Rao puslu bir havada çelik çakramlarından birini eliyle Santosh'un avucuna sapladı. Sert ve acımasızca vurdu, kemiklerin altında küçük tüylü yaratıkların boyunları gibi kırıldığını hissetti.

"O bir Saketa asilzadesi," dedi Rao hışımla. "Buna hakkın yoktu, buna hakkın yoktu.

Bütün o şereften bahsetmene *hiç hakkın* yoktu."

"İmparator," diye soluk soluğa bağıırdı Santosh. Dişleri kıpkırmızı olmuştu. "İmparator için, Parijat için, adamlarım, beni koruyun!"

Ama Prem'in adamlarından biri şimdi Rao'nun arkasındaydı. Bir diğeri Prem'in üzerine eğilmiş, onunla acilen konuşuyordu. Lata da kan akışını durdurmaya çalışıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Savaş bitmek zorundaydı ve Rao uzaktan da olsa Santosh'u rehin alması gerektiğini, Aditya'nın onu koz olarak kullanabileceğini biliyordu.

Rao sert bir sesle, "Chandra bizim imparatorumuz değil," dedi.

Santosh'un ağızı açıktı, hala bağıırıyordu, Rao kanlı elini kaldırdı

ve kemerinden hançerlerinden birini çıkardı. Hiç duraksamadan Santosh'un boğazının arkasına sapladı.

Kamp kurdular. Prem'in adamları gitmedi. Kalmaları bir mucizeydi ama Rao bunu kabul etti. Prem'in derisindeki çürümenin onları kaçtırtacağını düşünmüştü. Ama onlar sadece başlarını salladılar. "Onda ne olduğunu biliyorduk lordum," dedi biri. "O bizim lordumuzdu. Bize anlattı. Açıkladı. Bu yayılmaz. İnsanlar arasında yayılmaz."

Adamlarla birlikte Prem'in yerleşmesi için bir çadır kurdular. Çadır kurulduktan sonra yere diz çöktü ve Lata'nın tentürlerini hazırlayışını izledi. Bandajları hazırlarken gözleri kızarmıştı. Biliyordu. Bunca zamandır. Görünüşe göre sadece Rao karanlıktaydı.

Şimdi Prem'e neden ona söylemediğini soramazdı. Sadece giysilerinde kuruyan kanı hissedebiliyor ve Prem'in midesindeki kılıç yarası karmaşasının yükselip alçalmasını izleyebiliyordu. Prem'in bundan nasıl kurtulabileceğini anlayamıyordu. "Sana bulaşmış olamaz," dedi Lata. Sesi dikkatli ve sakindi. "O değildi

Bu konuda yalan söylüyor. Piposu nerede?" "Piposu mu?"

"Bir ağrı kesici," dedi. "Acıyı dindiriyor. Geçtiğimiz aylarda bunu faydalı buldu."

"Bir işe yaramayacak," dedi Prem. Sesi boğuk geliyordu. "Bir süredir çalışmıyordu. Ve şimdi..." Bir elini karnının üst kısmına dokundurdu. Yemin etti.

"Dokunma ona," diye tersledi Lata.

"Artık ne fark edecek ki?"

Hiçbir şey söylemedi. Prem gözlerini kapattı, teni solgun ve çizgiliydi.

"Ahiranya'ya hiç gelmemeliydin," dedi Rao, midesinde çaresiz bir bulantı düğümlenerek. Arkadaşına bağırarak, onu sarsmak istiyordu. "Saketa'da kalıp şarap içmeliydin."

"Benim tarzım asla bu değildi," dedi Prem güçlükle. Lata'nın karnına uyguladığı bandajlar şimdiden kanla ıslanmıştı. "Beni yanlış anlama Rao. İyi bir şarabı severim. Ama tahtta doğru adamı görmek..."

"Ahiranya sana bunu yaptı. Aditya'nın taç giydiğini görmeye çalışmak sana bunu yaptı."

Prem boğuk bir sesle, "Bunu bana Ahiranya yapmadı," dedi. "Ben daha önce hastaydım

buraya geldim."

Rao başını salladı. "Ne demek istiyorsun? Bu nasıl olabilir?"

"Bu çürüme," dedi Prem. "Nasıl yayıldığını bilmiyorum ama Saketa'da da var. Yüzlerce kişi bu yüzden öldü. Yüce prens şimdilik bu olayı gizli tutmayı başardı ama..." Prem öksürdü. Kanla köpüren ıslak bir ses. Lata hızla hareket ederek dudaklarındaki kanı temizledi. "Son iki yıldır. Köklerini saldı. Görmezden gelmek zorlaşıyor. Her yerde olmalı."

Rao, "Alor'a ulaşmadı," dedi.

Ama bunu kesin olarak biliyor muydu? Parijat'a evlatlık verildikten sonra Alor'a sadece nadiren gitmişti. Ağabeyleri babalarına çok iyi destek olmuşlardı ama doğdukları şehir devletini yönetmenin onu hiç dahil etmedikleri yönleri vardı. Alor'un tarlalarına, çiftliklerine, sığır sürülerine garip bir salgın hastalık saldırmış olsaydı, içlerinden biri ona haber verir miydi?

"Rao. Chandra. O. Anneleri kızdırdı. İsimlerini politik amaçlar için kullanıyor. Eski büyük, iyi kadınlar onun gibiler için ölmediler. Şimdi hepimizi cezalandırıyorlar."

"Bu yüzden böyle olduğuna inanamazsın."

"Yoksa çürüme neden bu kadar kötüleşsin ki?" Prem sordu. "Annelerin iradesini biliyorum. Hissediyorum." Yine yüzünü buruşturdu. Titreyen bir nefesle, "Senin isimsiz tanrın ne diyor? Aynı fikirde değil mi?"

"Teolojik tartışmalar yok," dedi Rao. "Şimdi olmaz."

"Bilmiyorum," dedi Prem. "Şimdi mükemmel bir zaman gibi geliyor." Elini uzatmaya çalıştı ama acı içinde inledi. Bunun üzerine Rao ona uzandı ve elini tuttu.

"Onun gitmesine ihtiyacımız var, Rao," diye mırıldandı Prem. "Ve anneler bana yardım ediyor, inancınıza saygı duyuyorum, ne kadar tuhaf olsa da. Ama Prens Aditya'nın rahipliği bir kenara bırakıp Parijatdvipa'nın ihtiyacı olan imparator olması gerekiyor."

Rao yutkundu. Başını salladı. Kavrayışının altında, Prem'in derisindeki lifli ve sert kabuğu hissedebiliyordu.

"Onu kurtarmayı umduğum için kalmadım," dedi Prem. "Kaldım çünkü senden başka hiçbirimizi dinlemeyeceğini biliyordum. Onun inancını paylaşıyorsun. Sen onun en yakın arkadaşıydın. Eğer ona geri dönmesini, tacını almasını, kendini feda etmesini söylersen..." Bir öksürük daha. Sonra: "Seni ona götürmek zorundaydım. Bitiremediğim için üzgünüm."

"Hayır," dedi Rao. "Hayır."

Bir çadırın karanlığında, ormanın içinden geçen bir patikada, evden o kadar uzakta ki

Saketa ve Alor uzak birer rüya gibi hissediyordu - Prem böyle ölmemeliydi.

"Bana bir şey söyle," dedi Prem. Sesi ıslaktı. "Bunu bir nimet olarak kabul et." "Herhangi bir şey."

"Gerçekte kimsin sen?" Prem sordu. "İsimsiz tanrın tarafından hangi kehanetle adlandırıldın? Gelmekte olan şey hakkında ne biliyorsun?"

"Bazı kehanetler küçüktür," dedi Rao.

"Ama seninki değil," dedi Prem.

Doğru zaman gelene kadar bir isim söylenmemelidir. Bir isim ancak bir kehanetin gerçekleşmesi yaklaştığında söylenmelidir. Ve yine de.

Adını söylemek gibi bir şey değildi. Ölüye söylenen bir sır, hâlâ söylenmemiş bir sırdır. Ve Prem'in gözlerindeki bakıştan -Lata'nın arkasını dönmüş yüzünün profilinden, omuzlarındaki kamburdan- Prem'in fazla zamanı kalmamıştı.

Rao öne eğildi. Prem'in kulağına fısıldadı. Hece hece.

Prem bir an sessiz kaldı. Sonra boğuk bir kahkaha attı. "Onun için kalmana şaşmamalı," dedi Prem. "Hiç şaşmamalı."

Lata çadırın dışında bekliyordu. Hava aydınlıktı. "Son ayinini ben yapabilirim," dedi. Sesi kalındı.

Rao yutkundu. Sanki boğazı camla doluymuş gibi hissetti.

"Saketa'da kadınların cenaze töreni yapmasına izin vermiyorlar." "Başka kimse yok." Sesi nazik, ifadesi mesafeliydi. "Srugna'da da izin vermiyorlar. Ya da Dwarali'de. Ya da Parijat. Onlar..." "Başka kimse yok," diye tekrarladı.

Başını salladı. İnanılmaz derecede yorgun hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Onunla ilgilendiğiniz için."

"Kullanılmayan bilginin ne anlamı var ki?"

Adamların hepsi beklemişti. Rao onlara Prem'in öldüğünü söylediğinde onu dinlediler. Prem'in en sevdiği adamlardan biri, "Saketa'ya dönmemizi istemezdi," dedi.

pachisa oyuncularını mırıldandı. "İmparator Aditya'ya gidiyoruz. O da böyle isterdi."

Onu gömdüler. Burada, ormanda başka seçenek yoktu.

Yürümeye devam etmek zorundaydılar. Bu konuda da başka seçenekleri yoktu. Malini gelmemişti ve Prem ölmüştü.

Yolda ilerlerken Rao, Lata'ya, "Bana lake bahçelerinin nasıl bir yer olduğunu anlat," demeyi başardı.

Beni buradan götür, demek istedi. Acıyı, kaybı ve buranın çürümüşlüğünü bir süreliğine terk etmemi sağlayacak bir masal anlat bana. Lütfen bana bu rahatlığı ver.

Lata'nın ayakları uzun otların üzerinde çitirdiyordu. Bir sopayı önlerindeki zeminde gezdirerek, uyuyan yılanlara insanların geçmekte olduğunu ve en iyisinin sürünerek uzaklaşıp onları kendi hallerine bırakmak olduğunu söyledi.

"Bahçeler hakkında senden daha az şey biliyorum," dedi. "Okuduğun her şeyi. Okuduğunu biliyorum. Lütfen."

"Burası bir vizyon uğruna inşa edilmiş bir yerdı," dedi sonunda. "Ve vizyondan doğan her şey gibi, mantıksız bir yapaylık."

"Alıntı yapıyor gibi konuşuyorsun."

"Çok anlayışlısın. Ben de öyleyim. Kendi öğretmenimin metinleri." "Bu ne anlama geliyor-akıl dışı yapaylık?"

Güneşe karşı gözlerini kısarak başını kaldırdı.

"Yakında kendin de göreceksin," dedi. "Bak."

Önlerinde bir geçit vardı ve bu geçit boyunca dağ kayalarının arasına oyulmuş bir kök köprü uzanıyordu. Patikadan bir tapınak bahçesi görebiliyordu. Büyük bir manastır.

Srugna'ya varmışlardı. Aditya'nın beklediği lake bahçelerini bulmuşlardı. Yolun başında onları izleyen adamlar vardı. Parijatdvipa'nın imparatorluk beyazı ve altın rengi giysili askerleri değil. Dwarali atlıları. Saketan teğmenleri. Hatta Aloran savaşçıları. Aditya'nın tahta geçmesini sağlamak için gönderilen babasının adamları.

Rao hepsine baktı ve söylemesi gereken sözleri düşündü.

Saketa'nın düşük prensi öldü. Prens Prem öldü. Ama ben buradayım, Aditya. Ben buradayım.

CHANDNI

Sendhil kulübeye girdi ve başındaki kukuleta'yı çıkardı. Kukuleta olmadan, kafatasında yosunların oluşturduğu lekeler tamamen görülebiliyordu. Diz çöktü ve budaklı ellerini önünde gevşek bir şekilde tuttu.

"Onu öldürmeliydin." "Mm."

"Eğer yapamıyorsan, benim yapmama izin vermeliydin."

"Bunun bir anlamı olmazdı," diye yanıtladı Chandni. "Yaptığımız hiçbir şey artık bunu durduramaz. Ayrıca, hayatta kalan tek kişi o değil." Sendhil homurdanarak karşılık verdi. Bir zamanlar çok güzel konuşmuştu. Çok keskin.

Hâlâ onun ve onunla birlikte büyümüş çocuklarla onları yetiştiren insanların karışımından oluşan, rüzgârla birlikte ince ipeklerini giymiş tüm yaşlı arkadaşlarının yanında yürüdüğünü hatırlıyordu.

derilerindeki Hirana aracılığıyla.

Hepsi gitti.

Kendi ellerine baktı. Parmak uçları bir ağacın kalbi gibi kıvrılmıştı. Damarlarında zehirli bir özsu vardı ve çok yakında onu öldürecekti. Çok geçmeden yüzü kendi yüzü olmaktan çıkacaktı.

Priya'nın nefretten iki büklüm olmuş yüzünü düşündü.

Bir çocuk sahibi olabilir, o çocuğu kendi teninize sarabilir ve büyütebilirsiniz.

O çocuk için kendinize ve değerlerinize ihanet edebilirsiniz. Ölmesi gerektiğini bilseniz bile çocuğun kaçmasına izin verebilirsiniz.

Elinin sizin elinizde güçlü ve sağlam olduğunu, bunun bir felaket olduğunu ve dünyaya hayatta kalması için yeterince şans vermek için dünyadan çıkarılması gerektiğini.

Ve o çocuk size öfke ve aşağılamayla bakabilir ve sizi ölüme terk edebilir.

O ve Sendhil uzun bir süre tek kelime etmeden oturdular. Sonra Sendhil alçak sesle ve yavaşça nefes verdi ve "İnsanların geldiğini duyabiliyorum" dedi.

Chandni ayağa kalkarsa bunun neden olacağı ıstırabı düşündü, kabuk bağlamış tüm eklemlerini gıcırdayarak hareket etmeye zorlayacaktı. Bu yüzden ayağa kalkmadı. Erkekler ve kadınlar kulübeye girdiğinde, o hala yere çömelmiş durumdaydı. Dışarıdan daha fazlasının geldiğini duyabiliyordu. Ayak seslerini saydı. En az yirmi.

Yukarı baktı ve Ashok'un gözleriyle karşılaştı.

"O çoktan gitti," dedi ona. "Ama sen bunu biliyorsun." Diz çöktü. "Yani, sen yaşıyorsun."

Chandni başını eğdi. Acaba o zaman ona vuracak mıydı, yoksa sağ elindeki ince tırpanla boynunu mu oyacaktı? Arkasında, halkı kulübeyi keşfediyor, bazıları dışarı çıkıp hain bahçeye ve et ağacına doğru yürüyordu. Hiçbiri onun eğittiği ya da yetiştirdiği çocuklar değildi.

En azından bundan memnundu.

"Ona ne yaptın?" Ashok sordu.

Chandni, "Sular onu hasta ettikten sonra onu sağlığına kavuşturdum," dedi. "İyileştiğinde de gitti. Daha fazlasını bilmiyorum."

"Onun boğazını kesmeliydik," dedi Sendhil. "Ama aptal kadın bunu yapmadı."

Ashok ona sert bir bakış attı. Sonra dikkatini bir kez daha Chandni'ye çevirdi.

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

"Ayrılırken yürüdüğü yönü görmüş olmalısınız."

Chandni başını yavaşça salladı. "Sanırım, belki de onu kötü kastediyorsunuz." İçini çekti. "Her zaman güçlü tutkuların vardı Ashok. Zamanla seni terk edeceklerini umuyordum."

"Niyetin zamanım olmadığından emin olmakken garip. Ama önemli değil, ben hâlâ yaşıyorum ve sen ölüyorsun. O yüzden bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle, ihtiyar," dedi titreyen bir sesle, kederinde zehirli ve çocuksu bir

kırık bir aşktan doğan yalpalayan, sallanan bir öfke. "Söyle bana, yoksa cevabı senden almak zorunda kalacağım."

Birden etrafındaki insanları hatırlar gibi oldu ve yüz ifadesi yeniden sertleşti. Çok daha düzgün bir sesle emrini tekrarladı. "Bana Priya'yı nerede bulacağımı söyle."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ashok." Kulübeye yeniden giren bir kadın konuştu. "Görmen gereken bir şey var."

Ayağa kalktı ve kulübeden çıktı. Geri döndüğünde ağzında ciddi bir ifade vardı. Kadının yanında bir kez daha diz çöktü, derisindeki çürümeye, kabuğa benzeyen etine karşı değişen kemiklerinin keskin rengine baktı.

"Hayatta olduğumu bilseydim seni çoktan öldürmüştüm," dedi Ashok. "Şimdi görüyorum ki hayat sana adaleti göstermiş. Ama seni hâlâ incitebilirim, ihtiyar. Ve seni öldürebilirim - hızlı ya da yavaş. Sana acı çektirmek istemem ama onu bulmak uğruna bunu yapacağım. O artık senden daha önemli. Ona senin hak ettiğin adaletten daha fazla değer veriyorum."

"Yine de sana verecek bir cevabım yok," dedi Chandni. "İstersen bana zarar ver. Sendhil'i incit. İkimizi de öldür. Onu sana veremeyiz."

Ashok başını salladı.

"Anlat bana," dedi. "O hepimizden çok önce Hirana'daydı. Bebekken oradaydı. Senin mi?"

"Fark etmez," dedi Chandni. "Onu ister benim bedenim yaratmış olsun, ister Hirana'nın dibinde, üzerinde hâlâ doğum kanı olan bir yavru olarak bırakılmış olsun, ne fark eder ki? Onu kendiminmiş gibi düşündüm. Bu benim hatamdı."

Ashok tekrar başını salladı. Ayağa kalktı.

"Onu ağaca bağlayın," dedi. "İkisini de bağla. Onlara ne olacağını göreceğiz."

PRIYA

Priya, Malini'ye doğrudan Arayıcı'nın yoluna gideceklerini söyledi. Malini kemik çardaklarını önerdiğinde Priya başını salladı. "Prensiniz çoktan gitmiş olacak," dedi. "Ona yetişmeye çalışsak daha iyi olur."

Önden giderek yolu gösterdi. Bir süre yürüdüler. Ve yürüdüler. Etraflarındaki ağaçlar sıktı, gövdeler ve dallar arasındaki dolambaçlı yollarının üzerine sarkan ağır yapraklar vardı.

"Demek öyle," dedi Malini bir süre sonra. "Ne de olsa büyüklerin yaşıyor." Priya arkasında Malini'nin dikkatli adımlarını duyabiliyordu. "Onların evinde olmak çok garipti. Benimle neredeyse hiç konuşmadılar."

Priya gerçekten de dilini ısırdı. Çok *kızgındı*.

"Priya, biraz durur musun? Ya da yavaşla." Malini'nin sesi gergin geliyordu. "Yorgun olmalısın. Kesinlikle öyleyim."

Priya durmak ya da yavaşlamak istemiyordu. Durmak düşünmek demekti ve o düşünmek istemiyordu. Ne etten ve kabuktan yüzleri olan ağacı, ne Chandni'nin boyun eğmiş, çürümüş yüzünü, ne de tüm bunların kendisini nasıl hissettirdiğini. Korkmuş ve kederli ama her şeyden çok öfkeli.

"Priya." Malini'nin eli onun omzuna kapandı. Bir kez daha "Dur" dediğinde sesi nazikti.

Malini'nin avucu omzunda aşırı sıcak hissediyordu. Priya onun elini sıkabilirdi. Ama yapmadı. Kıpırdamadan durdu, gözlerini kapadı, nefesini sakınleştirdi ve ağaçların hışırtısını dinledi. Suyun belli belirsiz akışını.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Priya sıkıntıyla. Yutkundu. "Konuşabilirim."

bir dere duyuyorum. Susadım ben. Gel hadi."

Sık ağaçlardan oluşan labirent kısa süre sonra ayrılarak bir havuzu çevreleyen gri kayalardan oluşan bir yamaca açıldı. Havuz, alçak, yeşil tozlu kayaların üzerinden dökülen gümüşü, kıvrımlı bir şelale tarafından besleniyordu. Şelale onunla buluşmak için koşarken su hafifçe dalgalanıyordu. Su berraktı, üzerinde çürümeye benzer hiçbir şey yoktu. Priya aşağıya doğru tırmandı. Malini'nin küfür sayılabilecek bir şeyler homurdandığını ve onu takip ettiğini duydu.

Priya kenarda diz çöktü, soğuk ve berrak suyu avuçladı ve dudaklarına götürdü. İçti. Sonra yüzüne sıçrattı, gözlerindeki suyu kırıştırdı. Ah, ruhlar, kendini kirli hissediyordu, sanki kendi zihni derisini lekelemişti. Yaşlı Chandni'nin, Yaşlı Sendhil'in, ağaç-

"Büyüklerim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Büyüklerim hakkında konuşmak istemiyorum." "Biliyorum," diye mırıldandı Malini.

"Onlar -Chandni- bizim insan bile olmadığımızı düşündüklerini söylediler. Benim insan bile olmadığımı. Benim canavar olduğumu düşünüyor. Kendi ailem. Benim hakkımda böyle düşünüyorlar. Sence ben canavar mıyım, Malini?"

Priya, Malini'nin ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Ama Malini'nin tepkisini gerçekten duymak istemiyordu. Birden Malini'nin evet diyeceğinden korktu. Bu yüzden onun yerine tekrar konuştu, kelimeler ağzından dökülüyordu. "Çünkü öyle olduğunu düşünüyorum. Ya da öyle olmandan korkuyorum. Ah, bana karşı çok sevimlisin, sevimlilikte çok iyisin ama aynı zamanda imparatora karşı darbe düzenleyen kadınsın. Sen derin sulardasın, Malini. Bana göstermek istediğinden çok daha fazlasısın ve bu beni korkutuyor. Sanırım her zaman bana sırt çevirmeni bekliyorum."

"Senin yanında hep kendim oldum," dedi Malini. Sesi dikkatliydi. Sabitti. "Ama hepimizin birden fazla yüzü var. Hayatta kalmak için birçok yüzümüz olmalı, değil mi? Bu doğal bir şey. Normal." Malini şimdi onun omzundaydı ve diz çökmüştü. "Tanıdığın bu yüz, sen yere yığıldığında seni ormanda terk etmedi. Zayıf olduğum zamanlarda, beni açıkçası korkutan insanlara seni taşıdım ve seninle kaldım. Hepsi bendim."

Priya bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama Malini'ye nasıl güvenebilirdi? Kendine bile güvenemezken nasıl?

"Ama geri kalanınız," dedi Priya kararsızca. "Diğer yüzleriniz-"

"Bazı yanlarım canavarca," dedi Malini ve Priya dönüp ona baktığında Malini'nin iğne çiçeği fiçisini tuttuğunu gördü

boğazını. "Neden biliyor musun? Chandra bana, benim statümde ve soyumda bir kadının ailesine hizmet etmesi gerektiğini söyledi. Herkes bana babama, kardeşlerime ve bir gün kocama itaat etmem gerektiğini söyledi. Ama Aditya ve Chandra kendi seçimlerini yaptılar ve ben bu seçimleri kabul etmedim. *İtaat* etmedim. Çünkü kardeşlerim hatalıydı. Ama her şeyden öte, Priya - bundan da öte - ben canavarım çünkü arzularım var. Hayatım boyunca yapmamam gerektiğini bildiğim arzular. Her zaman beni tehlikeye atacak şeyler istedim."

Sesi biraz titriyordu, sanki Priya ile aynı sınırdan titriyordu. "Evlilikten kaçındım. Bir erkekten asla isteyerek çocuk sahibi olmayacağım. Bundan daha korkunç ne olabilir? Doğanız gereği, amacınıza hizmet edememek mi? Sırf istediğin için istemek, sırf aşk için sevmek?"

Gözleri birbirlerine sabitlenmişti. Priya başka tarafa bakamıyordu. Aralarındaki boşluk çok küçüktü.

Priya'nın içindeki boşluk uzun zamandır geçmiş ile bugünü arasındaydı. Ama bu... Priya bu mesafeyi aşabilirdi. Bu çok kolay olacaktı. Bu düşünce nefesinin kesilmesine ve teninin çok küçük, sıcak ve karıncalı hissetmesine neden oldu.

Bunun yerine arkasını döndü ve bacaklarını havuza indirerek soğuk suyun içine kaydı. Ayağa kalktığı anda su dizlerine kadar geliyordu.

"Yıkanacağım," dedi. "Ben... Ben gidiyorum." Yutkundu. "Kim bilir bir daha ne zaman fırsatımız olur."

Her tarafı ter, kan ve kir içindeydi, bu yüzden su aslında çok hoşuna gitmişti. Şelalenin dibinde, beline kadar suya batana kadar daha derinlere doğru yürüdü. Yüzünü suyun altına daldırdı. Parmaklarını örgüsünün nemli kıvrımlarından geçirerek kaldırdı.

"İşte," dedi Malini. Birden sesi Priya'nın kulağına geldi. Tam oradaydı, suyun içinde onun yanında duruyordu, sarisinin kıvrımları etrafında dalgalanıyordu. "Bırak yardım edeyim."

Malini parmaklarını örgünün ucuna dokundurdu, kararsızdı. Gözlerinde bir soru vardı. Ve Priya... başını salladı. Arkasını döndü.

Malini, Priya'nın örgüsünün ıslak ağırlığını aldı ve parmaklarını özenle örerek çözmeye başladı.

Priya, "Benim saçımı idare etmek seninkinden daha kolay," demeyi başardı. "Bukleler yok."

Malini yavaşça çalıştı, parmaklarını nazikçe düğümlerin arasından geçirdi. "I

Bizim hakkımızda konuşmaktan kaçınmaya

çalıştığını biliyorum." Bizden.

"Bana izin verecek misin?" Priya

sordu. "Gerçekten istiyor

musun?"

Malini'nin ellerinin çekişini, kafa derisindeki karıncalanmayı

hissedebiliyordu.

Başını salladı ve Malini'nin bunu görebildiğini, hissedebildiğini biliyordu.

"Seni istediğim konusunda asla yalan söylemedim," dedi Malini alçak bir sesle. "Asla gözlerimle ya da sözlerimle. Sana dokunduğumda asla. Bunların hepsi doğrudur." Bir çekiştirme daha. Priya örgüsünün son parçasının da çözüldüğünü, kafa derisindeki baskının azaldığını hissetti. "Bana zaten yardım ediyorsun. Hayatımı kurtardın, Priya. Artık özgürüm. Sana bunu söylememin hiçbir faydası yok - imparatorluğa, hedeflerime hiçbir faydası yok. Anlıyor musun?"

Malini elini düz bir şekilde Priya'nın sırtına koydu. Su soğuktu ve teninin sıcaklığı -uzattığı parmakları- yakıyordu. Elini Priya'nın bluzuna, sari örtüsünün altına, kürek kemiği ile omurgası arasına, kalbinin kaburga kafesinin içinde gümbür gümbür attığı yere koymuştu. Sanki Priya'nın kalbinin çılgın ritmini avucunun içinde tutmaya çalışıyordu.

"Neden?" Priya sordu. "Neden...?" Sözüünü yarıda kesti. Nasıl soracağını bilmiyordu, *Neden beni istedin? Neden beni suya kadar takip ettin, kalbimi tuttun ve benimle böyle bir sesle konuştun, sanki beni özölüyormuşsun gibi?*

Sanki Malini onu duymuş gibi, "Ölebileceğini düşündüm," dedi. Küçük, kesik bir nefes. "Ormanda yere yığıldığınızda bunun son olabileceğini düşündüm. Ve ben..."

Priya döndü. Su etraflarında hareket etti.

"Priya," dedi Malini, sesi karanlık ve açtı, Priya'yı yerçekimi gibi içine çekiyordu.

"Malini," diye karşılık verdi. Bir elini Malini'nin çenesine bastırdı.

Ve sonra Malini'nin elleri Priya'nın bluzunun dikişlerini sıkıyor ve Priya'yı ileri doğru sürüklüyordu. Priya'nın Malini'nin gözlerine, Malini'nin de Priya'nın gözlerine baktığı bir an, tek bir an vardı ve sonunda Priya düşünmeyi bırakıp sadece hareket etti. Eğildi.

O sırada Malini'nin ağzı Priya'nın ağzındaydı, cezalandırıcı bir tatlılıkla, Priya'nın içindeki hırçın ve aç her şeyin onu mahveden bir hızla yükselmesine neden olan morartıcı bir sıcaklıkla. Her nasılsa, Priya'nın elleri Malini'nin saçlarındaydı.

-Priya omurgasında soğuk taşı, etraflarında akan suyu ve Malini'nin ellerini omuzlarında, boğazında, çenesinde hissedene kadar geri, geri tökezliyorlardı. Ve Malini onun yüzünü yukarı kaldırıyor, tatlılığa dönüşen bir öfkeyle, can damarı kadar güçlü ve yakıcı bir şefkatle onu öpüyordu. Yakıyordu.

RAO

Srugna'nın lake bahçeleri, manastırların iç içe geçtiği bir labirentti. Rao onların arasında yürürken etrafındaki hiçbir şeyi göremiyordu. Rahipler toplanmıştı. Yüksek boyunlu cüppeleri, sırtlarında yaylarıyla Dwarali lordları; ellerinde mızraklarıyla Srugani; bellerinde çelik kırbaçlarıyla Saketan'lar; kalçalarında hançer şeritleri ve bileklerinde çelik çakramlarıyla mavi sarıklı kendi Aloran'ları ve hatta hafif dokumalar giymiş, kılıçları ve dua taşlarıyla statülerini belirten Parijati'ler vardı. Manastırın merdivenlerini neredeyse tamamen dolduracak kadar farklı lord ve soylu vardı. Aralarında kalan patikadaki basamaklardan bir adam indi. Bir dhoti ve soluk mavi bir şal giymişti, göğsü açıktı ve saçları uzun bir örgüyle arkadan bağlanmıştı. Başını kaldırmadan önce bile, ağzı bir

Gülümsedi, Rao onu tanıdı.

"İmparator Aditya." Rao diz çöktü. Arkasında Prem'in *adamlarının* da diz çöktüğünü duydu; deri ve zırh gıcırtilarından oluşan bir koro. "Biz geldik."

"Rao." Aditya'nın sesi nazikti. "Ben imparator değilim."

"Henüz değil," dedi Dwarali lordu basamakların kenarından. "Ama olacaksın. Bunu görmeye geldik."

Aditya toprağı geçti. Çıplak ayaklarının altında yeşil yapraklar gürültüsüzce buruşuyordu. Kuşlar ötüyordu. Elini Rao'ya uzattı, o da elini tuttu. Rao ayağa kalktığı anda, kendisini Aditya'nın yanağını kendi yanağına bastıran şiddetli bir kucaklaşmanın içinde buldu.

"Rao," dedi Aditya, gözleri parlayarak geri çekildi. "Ah, seni özledim. Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?" Rao,
"Malini," demeyi başardı.
"O y a n ı n d a mı?" Aditya sordu. Gözlerinde büyük bir umut vardı.
Rao başını salladı ve umutları söndü.
"Gel o zaman," dedi Aditya. "Ve olan biteni konuşalım."

Sadece Aditya'nın kendi odası olabilecek bir yere yerleştiler. Temiz ve sadeydi, tamamen bir rahibin odasıydı, uyumak için bir charpoy ve ısı ve nemi dışarıda tutmak için dikkatlice kapatılmış bir kitap kutusu vardı. Hiç mum yoktu. Geceleri tek ışık, lake ve yeşil bir bahçeye açılan geniş pencereden içeri girerdi. Altın renkli ötücü kuşlar daldan dala uçarak parlak cıvıltılar çıkarıyordu.

"Onu kurtarmaya çalıştığına sevindim," dedi Aditya, Rao olanları anlatma işinde tökezledikten sonra. "Ve kaybınız için üzgünüm."

Rao yutkundu. Çok erken konuşursa ağlamaya başlayacağından korkuyordu. Kederi ağır bir el gibi üzerine çökmüştü. Ama onu tutmasına izin veremezdi.

"Evet," diye başardı Rao. "Prem. Öyleydi." Tembel sırtışı. Pipoşundan hiç eksik olmayan duman çelengi. O kurnaz gözleri ve her zaman bir şakanın, bir kahkahanın, bir içkinin şeklini alan katıksız nezaketi. Rao onsuz ne yapacaktı? Gözlerini kapattı. Bir kalp atışı, onu saran kederin içinden nefes almak için harcadığı tek şeydi. "O bir zamanlar senin de arkadaşındı, Aditya."

Aditya başını salladı. "Kuzenlerinden biri burada, Lord Narayan. Ona anlatılması gerekecek."

"Halledilecek." Arkadaşını inceledi, endişesi o an için kederini bir kenara itti. "Sen iyi misin? Kendinde değil gibisin."

"Özür dilerim," dedi Aditya o zaman. Ve en azından sesinde gerçek bir keder vardı. Artık yalnız olduklarına, Saketanlar ve Dwarali'nin, Srugani'nin ve Parijat'ın lordlarının önünde olmadıklarına göre, omuzları çökmüştü. Yüzündeki sakinlik solmuştu. "Korkarım bir zamanlar tanıdığınız dostunuz değilim. Ve bu adamların istediği müstakbel imparator da değilim. Onlara söyledim... ah." Yüzüne dokundu

Görünmez bir acıyı dindirmeye çalışır gibi parmak uçlarını alnına götürdü. "Onlara tanrımdan bir işaret beklediğimi söyledim. Beni savaş görevi için serbest bırakmasını."

"Ve kaldılar mı?"

Aditya'nın gülümsemesi sıkıydı. "Hiçbir inançlı insan, neye taparsa tapsın, bir tanrının iradesini isteyerek saptırmaz."

Rao, Prem'i düşündü, çürüyordu, çiçek açıyordu, kendisinin ve halkının üzerine çöken hastalık için Chandra'nın alev annelerinin inancını saptırmasını suçluyordu.

"Tanrımızın konuşmasını bekleyecek misin, Aditya? Çünkü bu adamlar sonsuza dek kalmayacak ve Chandra ortadan kaldırılmalı."

"Chandra'nın görevden alınmasını istiyorlarsa, bekleyecekler."

O haklıydı. Parijatdvipa, alev annelerinin fedakârlıkları sayesinde doğmuş ve onların soyundan gelenlerin birleştirici yönetimi altında gelişmişti. Çiçekler Çağı hepsinde öylesine güçlü bir kültürel hafızaydı ki -tanrıların ya da ruhların ötesine geçen bir inanç- onları bir arada tutan imparatorluk soyunu, yıpranmış bir kumaşın içinden geçen bir iplik gibi değiştirmek anathema hissettiriyordu.

Chandra'nın gitmesini istiyorlarsa Aditya'ya ihtiyaçları vardı. Başka kimse yoktu.

"Gerçekten görevden alınmalı mı?" Aditya aniden, sanki Rao'nun düşüncelerini okuyormuş gibi konuştu.

"Evet," dedi Rao, aynı hızla. "Babam da bu davaya katıldı. Kız kardeşim bu uğurda öldü. Kendi kız kardeşiniz de onu tahttan indirmek uğruna hapsedildi ya da öldü. Ve Prem..." Rao durdu. "Evet. Chandra ortadan kaldırılmalı. Şu anda ne kadar rahip olursan ol, bunu biliyorsun."

Aditya ona bakarken Rao, tüm imparatorluk kardeşlerinin gözlerinin aynı olduğunu düşündü; derin ve karanlık, sadece karizmanın gücüyle bir bedeni kısıtlayıp tutabilecek bir bakış.

"Bana adını söyleyecek misin, Rao? Gerçek adını?"

"İsimsizlerin bir rahibi olarak, bana bunu sormaktan daha iyisini bilmelisin."

"Sana bir rahip olarak sormuyorum," dedi Aditya sessizce. "Sana arkadaşın olarak soruyorum."

"Hayır," dedi Rao. "Bana imparator unvanlı prens olarak soruyorsun. Bana soruyorsunuz çünkü yıllar önce benimle birlikte isimsizlerin bahçesine girdiğinizde bir vahiy aldınız. S a n ı r ı m çok fazla

O zamandan beri bir rahip olarak başka vahiyler de aldım. Ama yine de resim eksik, değil mi? Gelecek, büyük bir canavarın fırlattığı bir gölge ya da değişen suyun içinden görülen bir ışıktır. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacınız var. Bir ipucu, bir kelime, o zaman geleceğini düşündüğün şeyin gerçek olduğundan emin olacaksın." Rao yutkundu ve uzaklara, bahçelere baktı. Mavi kuşlar gördü. Altın. "Kaderin tamamı bizim gibi ölümlüler için değildir. O yüzden hayır, sana adımı söylemeyeceğim. Bu senin için değil."

Aditya yumuşak bir sesle, "Sanki ben değil de sen rahipsin," dedi.

"Senin bir adanmış olduğundan çok daha uzun süredir isimsizin bir sadıkıyım, Aditya."

Aditya hiçbir zaman çabuk öfkelenmemişti ve bu değişmemişti. Sözsüzce başını eğdi. Tedirgin ya da yaralı olduğuna dair tek işaret ağzındaki hafif incelikti.

"Gel," dedi. "Sana göstereceğim bir imgelem var. İsimsiz Tanrı'nın bana gösterdiği bir şey."

Aditya bahçenin, ağır kırmızı yapraklarla yüklü, cılız cılalı ağaçlardan oluşan koruyucu bir duvarla çevrili sakin bir bölümüne doğru ilerledi. Ortasında bir kaide üzerinde bir su havuzu duruyordu.

"Onu bahçelerin altındaki rezervuardan çekilen suyla besliyoruz." Yerdeki kanalları işaret etti. Kaideye doğru yürüdü. "Hatırlıyor musun," diye devam etti Aditya, "beni Parijat'taki bahçelere götürdüğün geceyi?"

Tabii ki Rao yaptı. "Sarhoştuk," dedi. "Ayık olsaydık seni asla almazdım."

Ama içki içiyorlardı ve Aditya her zaman yaptığı gibi yine onun adını soruyordu: ısrarla, istikrarlı ama çekici bir şekilde, ağzında bir sırıtışla.

Rao sırtarak, "Bir kehanet öylece söylenmez," dedi. "Ne olursa olsun. Biliyor musun, büyük teyzemin adı üç sayfa uzunluğunda bir kehanetti. Doğu Alor'da tarlaların on beş yıl içinde nasıl sulanacağıyla ilgiliydi."

"Gerçekten mi?"

Rao başını salladı. "En azından çiftçileri çok mutlu etti. Ürün verimimizi artırdı."

"Peki senin adın ne olacak Rao?"

Rao başını salladı, midesinde sadece içkiden kaynaklanmayan bir bulantı vardı.

"İsimsizlerin inancıyla bu kadar ilgileniyorsan," diye cevap vermişti Rao, sözlerinin neyle sonuçlanacağını bilmeden, "o zaman kalk-şarabını bırak -Ve sana geleceği göstereceğim."

İsimsizlerin bahçelerine gülerek ve tökezleyerek girmişler ve kendilerini tıpkı şimdi önlerinde duran gibi bir kaidenin üzerinde bulmuşlardı.

Rao'nun uzun zaman önce üstlendiği rolü şimdi Aditya üstlenmişti. Sessiz bir saygıyla ellerini leğenin kenarlarına koydu. Kenarları izledi. Geri. İleri. Arkaik Aloran dilinde bir dua mırıldanmaya başladı.

Rao kendini çelikleştirerek kaideye yaklaştı ve Aditya'nın duruşunu taklit etti. Suyu bakmak için başını eğdi.

Etraflarında cila yapıkları tıkırdayıp hışırdadı ve sonra ürkütücü bir sessizliğe büründü.

İsimsiz olanla iletişim kurduğunuzda -bir rahip ya da sarhoş bir Aloran prensi, gören bir leğene ellerini koyup kadim duayı söylediğinde- evrenin sesini ararsınız.

Suyun içinde bir kapı vardı. Zihninde bir kapı. Rao bir kez Aditya'ya baktı, sonra kapıdan içeri girdi.

Dünyayı tutan bir boşluk var.

Bazı ülkeler, bazı halklar, bazı inançlar bunun suya ya da nehirlerle benzediğini düşünür. Ama Rao daha iyi biliyordu. Çocukken, Parijat'a evlatlık verilmeden önce, Aloran kraliyet mahalini çevreleyen isimsiz bahçede aile rahibi tarafından eğitilmişti.

Yaşam olmadan önce boşluk vardı. Ve boşlukta -ışksız bilinmezliğinde- isimsiz tanrının gerçeği yatıyordu.

Şimdi ona bakıyordu. Siyah hiçliğinde asılı kaldı ve isimsizlerin sesi etrafında yıldızlar gibi açılarak beklemeye başladı.

İsimsizin sesini gördü ve kulaklarında çınladığını duydu. Bir maske, tahtadan bir maske. Etten, yaseminden, iğne çiçeklerinden, parlak kadife çiçeklerinden ve baş döndürücü tatlı güllerden oluşan bir maske. Derin ve garip sulardan özgürce sürünen bir bedenin üzerindeki bir yüz. İsimsizin sesini duydu.

Bir geliş. Kaçınılmaz bir geliş.

Çiçeklerin ateşte solduğunu gördü. Bir odun yığını gördü. Kadın çığlıkları. Onun

Kız kardeşinin sesi.

Bir geliş, bir geliş. Suyula geliyorlar, ateşle geliyorlar. Geliyorlar.

Aditya'nın kendi imgelemine bir parçası olan bu kıymık içini titretti.

Bahçeye döndüler. Kendilerine döndüler.

Ortak nefes alışları boğuk ve kararsızdı ama Aditya önce kendi dengesini buldu.

Aditya'nın ifadesi uhreviydi, gözleri tamamen siyahtı. Gözlerini kırptırdı, bir kez daha kırptırdı ve normal koyu grilerine döndüler. Ama konuşurken sesinde hâlâ isimsizin armağanı vardı: önceden belirlenmiş olanın kesin bilgisi.

"Parijatdvipa'ya gelen bir hastalık var. İmparatorluk olsun ya da olmasın, her toprağa bir hastalık geliyor, bizim için önemli olan her şeyi yok edecek bir bilinç yükseliyor. Beni dua bahçelerine götürdüğünüzde ve isimsizler benimle konuştuğunda gördüğüm şey buydu. Eğer doğduğumda kehanetle adlandırılmış olsaydım bu şekilde olurdu: 'Onların geldiğini göreceksin ve isimsiz tanrının gözünde, onları göndermenin yolunu göreceksin.' Aditya'nın yüz ifadesi işkenceye dönüşmüştü. "Şimdi onları gördün, tahtı neden bir kenara bıraktığımı biliyorsun. İsimsizin bana vaat ettiği şeyi anlamamanın yolunu neden aradığımı."

Rao yaptı. Gördükleri o kadar etkileyiciydi ki kendini kaybetti. Yeryüzü canavarlaştı. Beden canavarlaştı. Gözlerinden kadife çiçeği yaprakları sızan Prem'in öldüğünü düşündü.

"Nedir onlar?" Rao boğuk bir sesle sordu.

"Bunu bilmiyorum," dedi Aditya kasvetli bir sesle.

Rahiplerin yolu yalnızlık ve meditasyondur; kadere teslim olmaktır. Bir adamın kaçınılmaz olarak insan yığınlarının kaderini elinde tuttuğu krallığın tam tersi.

"O zaman neden Malini'ye katılıyorsun? Neden bu isyana izin veriyorsunuz?"

"İsimsiz bana hiçbir cevap vermiyor," dedi Aditya. "Ve isimsizin sessizliğinde kız kardeşim konuşuyor. Bize kadere güvenmemiz söylendi, Rao. Merak ediyorum, acaba kız kardeşimin iradesinin ve inancının beni taşımasına izin vermek isimsizin benden istediği şey mi? Ya da rüyası beni gerçeklerden saptırırsa. Bu yüzden insanların etrafımı sarmasına ve bana imparator demesine izin veriyorum ve cevabın gelmesini umuyorum.

"Ve tabii ki kendimi özlüyorum," diye ekledi Aditya, o kadar sessiz bir sesle

bir itiraf gibi geldi. "Eski kaderimi ve amacımı özlüyorum. Ve Parijatdvipa - taht, taç, imparatorluk, hepsi- bu dünyayı tehdit eden tehlikelerle karşılaştırıldığında önemsiz olsa da, eski hayatımı hâlâ özlüyorum." Aditya leğeni bıraktı. Onun yerine Rao'nun yanında durmak için ondan uzaklaştı.

Rao, "Parijatdvipa'nın tahtı -babamın, ülkesinin ve imparatorluğun tüm topraklarının hükümdarlığı- küçük bir şey değil," diye yanıtladı.

"Öyle düşündüğünüzü biliyorum. Gerçeğe rağmen bir parçam da inanmaya devam ediyor. Şimdi anlamış olmalısın," diye mırıldandı Aditya, "neden senin adını aradığımı? Belki de hiçbir ölümlü insan kaderin tam bir görüntüsünü hak etmiyordur. Belki de hiçbir insan böyle bir şeyi kavrayamaz. Ama beni ikiye bölen iki büyük amacım var. Rehberliğe ihtiyacım var. Ve bu savaşta hizmet etmek için bu kadar uzağa gelmişken, kehanet olan bir isimle gelmişken, sormak zorundayım. Ve umarım cevabım siz olursunuz."

"Konuşamıyorum," dedi Rao üzüntüyle. "Henüz değil."

"Yine de beni endişelendiriyor, değil mi?" Rao yanıt olarak hiçbir şey söylemeyince Aditya nefes verdi ve başını salladı. "Keşke bana söyleseydin de ne yapacağımı bilseydim."

"İşler böyle yürümüyor," dedi Rao. "Öyle olmadığını biliyorsun. Ve... Aditya. I." Durdu. "Ben kolay kolay sinirlenen bir adam değilim," dedi Rao. "Ama Chandra'nın kız kardeşine, benimkine ve Leydi Narina'ya yaptıkları, onları yakmak için inançla alay etmesi..." Rao sakinleşmek için çabalıyor, Aditya'nın rahip şalının düzgün hatlarına sabit bir şekilde bakıyordu. "O her zaman acımasızdı, Aditya. Zalim ve kindardı. Ama bunun yapabileceklerinin sadece başlangıcı olduğunu görmek için isimsizlerin rahibi olmama gerek yok ve şimdi bir miktar güce sahip olduğu için yapacakları da var. Ve eğer bunu göremiyorsanız - onu bir kenara bırakmanız gerektiğini göremiyorsanız - o zaman gerçekten de bir zamanlar tanıdığım arkadaşım değilsiniz. Seni bahçelere götürdüğümde isimsizin sana bahsettiği vizyon her neyse, yapman gereken şeyin cevabı çok açık."

Aditya vurulmuş gibi irkildi. Rao bir elini kendi yüzünde gezdirdi. "Dinlenmem gerek," dedi hırıltılı bir sesle. "Aditya. Kız kardeşin hakkında..."

"Arayıcıların yolunu gözleyen adamlarım var," dedi Aditya. "Işıkları ya da yabancıları izliyorlar. Eğer Malini gelirse, haberimiz olur. Sana söz veriyorum."

"Hiranaprastha'da kapana kısılmıştı. Hirana'da," dedi Rao kabaca. "Belki de ölmüştür."

"Ah, Rao." Aditya'nın sesi acır gibiydi. "İkimiz de onun ölmediğini biliyoruz. Şimdi

Dinlen. Korkunç bir yolculuk yaptınız."

Bilmiyoruz, diye düşündü Rao, düşünceleri histerik bir öfke ve umutsuzlukla keskinleşmişti. Bilmiyoruz.

Ama ben biliyorum.

MALINI

Kayalığın kıyısında yan yana uzanmış, sarilerinin sıcakta kurummasını bekliyorlardı. Yağmur yağmamıştı, bu da rahatlatıcı bir şeydi. Sadece günün güneş ışığı ve altlarındaki suyun serinliğine karışan hafif bir esinti vardı.

Malini'nin yaşadığı onca şeyden sonra -kalp kardeşlerinin yanması, zehirlenmesi ve hapsedilmesi, Priya'yla birlikte alevler içindeki bir şehirden kaçması ve Priya'nın neredeyse ölmesi- burada olmak bir lütuf gibiydi. Berrak suda Priya'yı öpmek, kollarını tutmak, sıcak tenini hissetmek, burada güneş ışığının sessiz sıcaklığında onun yanında yatmak Malini'yi mutluluğa uzun zamandır olmadığı kadar yakın hissettirdi.

Belki de Priya'yla birlikte suya girme kararının aptallığı, arzusuyla hareket etmesi onu daha sonra vuracaktı. Ama şu anda ne utanç ne de pişmanlık hissediyordu. Basit şeyler istiyordu: Bu anın -kalçasına batan taşın ve her şeyin- tadını çıkarabildiği kadar çıkarmak. Priya'nın ağzının şeklini ve hissini ezberlemek, kör dokunuşlarla tenini öğrenmek için zamana sahip olmak. Onunla gülmek, onunla konuşmak ve aralarında hiçbir anlaşma ya da acı verici bir borç olmadan onu öğrenmek.

"Bunun seni bir canavar yapmadığını biliyorsun," diye mırıldandı Priya. Yüzü Malini'ye dönük yatıyordu, koyu kahverengi teninde güneş, saçları etrafında gevşek bir karanlık örtüsü. "Beni istiyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Malini, Priya'nın inandığı gibi canavar olmanın doğuştan gelmediğini açıklamak istedi. Bu size yerleştirilmiş bir şeydi: bir zincir ya da

Zehir, kaba eller tarafından içine akıtılmış.

Ama Priya'nın duymak istediği bu değildi.

"Biliyorum," dedi Malini basitçe. "Bu yanımda utandığım bir şey değil."

Kendi öfkesinden çok daha büyük bir utanç duyuyordu: kalbinde her zaman var ve sabit olan soğuk demir ağırlığı. Chandra'ya yapmayı hayal ettiği her şey onu utandırıyor ama bunun tek nedeni onun acı çekme düşüncesinin ona verdiği hazdı. Acı çekmeyi hak ediyordu. Ama onun acı çektiği düşüncesinden zevk almak, onu olmak istediğinden daha fazla ona benzetiyordu.

Priya yavaşça, "Bence sen her şeye rağmen iyi bir insan olabilirsin," dedi. "Öyle mi?" Malini gülümsedi. "Fikrini bu kadar çabuk mu değiştirdin?"

"Bir parçanız o zaman," dedi Priya. "Bir yanınız dünyanın daha iyi olmasını istiyor. Kendiniz ve sevdiğiniz insanlar için adalet istiyorsunuz, çünkü haklarınız reddedildi. Bunun için dünyanın sana borçlu olduğunu düşünüyorsunuz."

Malini kuru bir sesle, "Aşk konuşman üzerinde çalışmalısın, Priya," deyince Priya sıcak bir sesle güldü. "Ve umarım kendin hakkında konuşuyor olabileceğinin farkındasındır, tapınak çocuğu."

Priya başını salladı. İfadesi düşünceli bir hal alırken kahkahası ağzının ve gözlerinin şeklinden silinmişti.

"Hiçbir zaman adalet istemedim. Belki de istemeliydim, ama asıl istediğim şey kendimi geri kazanmaktı. Ve şimdi sadece tapınak ihtiyarlarının yanlış olduğunu bilmek, kanıtlamak istiyorum. Parijatdvipa hatalıydı. Kardeşlerim ve ben asla canavar değildik. Bize yapılanları hak etmedik. Buna inanmak istiyorum. Bunu *bilmek* istiyorum. Bunun doğru olmasını istiyorum ve eğer değilse, doğru olmasını sağlamak istiyorum. Ama sen, Malini," dedi. "Dünyayı yeniden yaratmak istiyorsun."

Malini, "Ben sadece imparatorluk tahtında kimin oturduğunu değiştirmek istiyorum," diye yanıtladı.

Ama bu kendi kulaklarına bile tam olarak gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Priya uzandı ve parmak uçlarıyla Malini'nin çenesini yokladı. Priya berrak gözleri ve kaşlarının arasındaki çatıklıkla ona bakıyor, onun kemiklerini bir haritaymış gibi okuyordu.

"Bu yüz. Tam önümdeki bu yüz. Bana gösterdiğin yüz, beni öptüğün gerçeği. Bunu biliyorum. Seni tanıyorum," dedi Priya. "Tam olarak kim olduğunu biliyorum. Senin bilmediğim başka versiyonların da var. Ama bu..." Parmakları Malini'nin dudaklarına değiyordu. "Bu benim."

Malini bir an için belki de tek varlığının bu olduğunu düşündü. İşte

Onun için başka bir şey yoktu, ne Parijat prensesi, ne politikacı, ne de kraliyet mensubu. O sadece buydu, Priya'nın emin eli altında sadece kendisiydi. Memnun biri.

Aralarına mesafe koyarak yuvarlandı. Priya elini geri çekti ve belki de bu hareketi anlamıştı, çünkü Malini'ye dokunmadan, dirseklerinin üzerine dayanarak yüzüstü döndü. Onun yerine bakışlarını Malini'nin boğazına, iğne çiçeği fiçisinin zincirine asılı olduğu yere indirdi.

"Yeterince var mı?"

Malini elini şişenin etrafında kenetledi. Avucundaki ağırlığı ağırdı, zincir soğuk bir metal şoku yaratıyordu.

"Artık ona ihtiyacım yok," dedi Malini.

"Emin misin?"

"Bana tavsiyede bulunacak bir doktorum yok, o yüzden hayır. Tabii ki yok. Ama şu anda kendimi yeterince iyi hissediyorum." *Yeterince iyi* olmak zorundaydı. Başka çaresi kalmadığı sürece bir daha iğne çiçeği yutmayacaktı.

"Artık ihtiyacın yoksa neden takıyorsun?" "Onu atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Priya. "Ama senin isteyeceğini düşünmüştüm."

"Ve sen beni çok iyi tanıyorsun," dedi Malini ısırmadan. Elini aşağı indirdi. "Bu bir hatırlatma."

"Neyin?"

Yine küstahça davranabilirdi. Priya'ya gerçek bir cevap vermeyi reddedebilirdi. Ama bunun yerine, "Chandra'nın tahtından indirildiğini görmek için ödediğim bedelden," dedi.

"Alabilir miyim?" Priya sordu.

Malini Priya'nın ne yapmayı planladığını bilmiyordu. Ama yine de başını salladı ve "Yapabilirsin," dedi.

Priya parmak uçlarıyla şişeye dokundu. Sert bir dokunuşla Malini'nin bluzunun kumaşına bastırdı. "Bir hatırlatma," dedi Priya usulca.

Etraflarındaki toprakta bulunan bitkiler ve kaya havuzunun alüvyonları titredi.

Hava durgunlaştı. Bir ses duyuldu. Bir parçalanma.

İğne çiçeği özünün kalıntıları yeni bir hayata dönüşmüş, şişeyi parçalara ayırarak yere düşmüştü. Çiçek çirkindi, her noktası çirkindi ve aysız bir gecedeki nehir gibi simsiyahtı.

Malini'nin aklına Priya'nın ona anlattığı ibadet hikayesi geldi; içi oyulmuş bir hindistan cevizi kabuğunun bol miktarda çiçekle doldurulup

Yaksa ve ölümler. Anlamsız bir şey. Yürekten gelen bir şey.

"Ölmeyecek," dedi Priya. "Sanırım ben ölene kadar ölmeyecek. Bu bir hatıra ama... sadece kaybın değil."

Elini indirdi ve Malini hemen kendi elini kaldırarak iğne gibi siyah kenarlara dokundu. Parmaklarının altında garip bir şekilde ipek gibiydiler. İçinden geçen zincire rağmen çiçek canlıydı, metal tomurcuktan geçiyordu ve zinciri çaktı, böylece zehirli çiçek bluzunun altında gizlendi, teninde garip bir ağırlık vardı.

"Korkunçsun," dedi Malini. Yine de içinde hiç korku yoktu. Neredeyse çiçeğin keskin kenarlı olmasını dileyecekti, böylece göğsünde acısını hissedebilecekti.

Priya homurdandı. "Pek sayılmaz," dedi. Sonra da sevimli bir öz bilinçle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp başka tarafa baktı. "Yola devam etmeliyiz."

Priya, Malini'yi sandığından daha iyi tanıyordu. Ve Malini, Priya'nın kısa bir süreliğine de olsa kendisini dönüştürdüğü kadını ne kadar çok sevdiğine şaşırdı.

Seni tanıyorum.

Priya durdu. Başını hafifçe çevirdi. Malini'nin omuzlarındaki gerginliği görebileceği kadar yakındı. Burun delikleri havayı koklayan bir hayvan gibi parlıyordu. Priya aniden ayağa kalktı.

"Gitmemiz gerek," dedi Priya. "Çabuk. Olabildiğince çabuk."

"Ne oldu?"

"Mahal'de tanıştığımız insanlar. Savaştlıklarım. Onlar buradalar. Onları hissedebiliyorum. *Hadi, Malini.*"

Malini başka soru sormadı. Priya'nın onu ayağa sürüklemesine izin verdi. Priya'yı çalılıkların arasından, ağaçların uzun mızrakları arasından takip etti. Priya koşmaya başladığında o da aynısını yaptı.

Topuklarının altındaki keskin tahta. Yapraklar ve dallar yüzüne, kollarına batıyor, güneş ışığı üzerlerinde bir yanıp bir sönüyordu. Malini kendi kalbinin gumbürtüsünden, kulaklarında kendi nefesinin çirkin hırıltısından başka bir şey duymuyordu. Hayatı için kaçmak gibi bir iş için yaratılmamıştı.

"Bakma!" Priya bağırdı. "Bakma, koşmaya devam et-"

Ve Malini Priya'nın emirlerine uymaya niyetliydi, gerçekten niyetliydi. Ama bir şey bileğini kavradı, belki de daha önce görmediği bir köktü bu, ama sanki yeni bir şeydi, toprağı itiyor, dengesini bozuyordu. Düştü ve bir nefes verdi, Priya onu yakaladı ve sonra ikisi de tökezleyerek durdular, etrafları uzun ağaçlarla ve gölgelerin arasından sıyrılan maskeli on figürle çevriliydi.

Etrafları sarılmıştı.

Priya döndü ve Malini'yi kollarından tutarak arkasından itmek ister gibi yaptı. Ama Malini'nin saklanabileceği hiçbir yer yoktu ve Priya'nın onu koyu renkli ahşap maskeleriyle isyancı çemberinden korumasının hiçbir yolu yoktu. Priya'nın elleri bir an için Malini'nin üzerinde sıkıştı. Sonra onu serbest bıraktı.

"Kıpırdamadan dur," dedi Priya. Bir elini havaya kaldırdı.

Toprak parçalandı, mızrak gibi dikenler çimenleri delip geçerken çimenler kendi üzerine eğildi. Mızraklar ayaklarının etrafındaki toprağı delerken Malini kendini hiç kıpırdamadan tuttu; ağaçlar sanki korkunç bir yerçekimi tarafından asilerin durduğu yere doğru eğilmeye zorlanıyormuş gibi gıcırdıyordu.

İsyancılar kendi ellerini kaldırdı. Priya'nın çalışmasını aşağı ittiler.

"Bu işe yaramayacak, Pri." Bir erkek sesi. Alçak, hatta. İsyancılardan biri öne çıktı. "Bugün hepimiz şişelerden içtik." Gözleri siyah, maskenin gölgesinde. "Elini indir ve itaatkâr bir şekilde gel, hm? Enerjinizi boşa harcıyorsunuz. Bunu görmelisiniz."

Sözleri diğer isyancılar tarafından yaprakların arasından geçen rüzgâr gibi bir sesle yankılandı. *İtaat et. İtaat et.*

Priya'nın eli titredi. Elini gökyüzüne doğru açtı, ağaçlar tehlikeli bir şekilde inliyordu. Buna karşılık maskeli asi başını eğdi ve bir kök yerden koparak Priya'nın bileğine dolandı.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi. "Ama gerekirse yaparım."

"Ashok," dedi kız. "Bırak beni gideyim."

"*Diz çök,*" dedi ve yine o fısıltılı yankı duyuldu. O koro.

Yerdeki dikenlerden biri koptu. Sekti. Priya boştaki eliyle Malini'yi arkasından daha uzağa itti. Priya yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı ve ardından gelen sessizlikte Malini, Priya'nın saçlarından aşağıya doğru süzülen, boynunu ve bluzunun arkasını lekeleyen bir kan damlası gördü.

Priya çılgınca Malini'ye baktı.

Malini o anda, paylaştıkları çaresizlikten etkilendi. Sonra Priya arkasını döndü. Yavaşça diz çöktü.

Asi ileri doğru bir adım attı. Tüm cüssesine rağmen ayak sesleri yerde neredeyse hiç duyulmuyordu. Maskesini çıkardı ve tüm açılardan oluşan, çenesi kirli sakallarla kaplanmış bir yüz ortaya çıktı. Ne Malini'ye ne de diğer isyancılara baktı. Priya'dan başka bir şey görmüyor gibiydi.

"Seninle dövüşmek istemiyorum," dedi.

"Ama sen yaptın," dedi. Sesi sanki büyük bir ağırlığa karşı koyuyormuş gibi gergindi.

"Ben öleceğim, Priya. Hepimiz öleceğiz." O da diz çöktü. "Bunu mu istiyorsun?"

"İstemediğimi biliyorsun."

"O zaman bana yolu söyle," diye kandırdı. "Göster bana. Birlikte gidebiliriz." Elini uzattı, avuç içi açıktı. "Seni yendim. Daha güçlü olduğumu kanıtladım. Doğru olan bu."

Priya başını sertçe salladı.

"Tapınak kardeşiniz olarak haklarımı gerçekten inkâr mı edeceksiniz? Ahiranya'ya hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu özgürlüğü verme şansını benden esirgeyecek misin?"

Tabii ki. Elbette o bir tapınak çocuğuydu, Malini *bunu bilmeliydi*. Bunun doğasını bir araya getirmeliydi. Ama hareket etmedi. Dinledi ve önlerinde uzanıyor gibi görünen tüm korkunç olanlardan daha iyi bir sonuç olmasını umdu.

"Bizi tam da büyüklerimizin olmamızdan korktuğu şeye dönüştürme hakkını senden esirger miyim?" Malini Priya'nın yüzünü göremiyordu ama nasıl bir ifade takındığını hayal edebiliyordu: dişlerini göstermiş, çenesini meydan okurcasına kapatmıştı. "Yapardım."

"Bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Ahiranya'nın tek şansının imparatorun kontrolünden ve ideolojisinden kurtulmak olduğunu biliyorsun. Parijatdvipa'nın bizim hakkımızdaki fikirleri tarafından aşağılanan, günden güne, yıldan yıla küçültülen çürümekten daha fazlası olmak için tek şansımız *bu*. Ölümsüz sular. Onların kanı bizim dürüst ellerimizde. Ve sen hala reddediyorsun."

"Reddetmiyorum," diye tersledi Priya. "Ama sana bu şekilde vermeyeceğim."

Ashok, bu şekilde değil. Senin istediğin şekilde değil."

Ashok adındaki adam -asi, tapınağın oğlu- ayağa kalkarak boyunun ölçüsünü aldı.

"O zaman nasıl?" diye sordu, sesi tehlikeli derecede sakindi. "Sürünmemi mi istiyorsun Priya? Belki ileride istediğin gibi bir dünya ve yönetim kurmak için zamanın olacak. Ama şu anda elinde nasıl kullanacağını bilmediğin bir silah var. Ve bu benim hakkım."

"Benimle konuşmanı istiyorum. Mantığını kullanmanı istiyorum. Ama kendini köşeye sıkıştırdın, değil mi Ashok? Sevdiğin her şeyi öldürüyorsun. Kendini. Müritlerini. Ve bundan başka bir çıkış yolu göremiyorsun." Priya'nın başı hâlâ serbestçe kanıyor, toprağa damlıyordu. "Belki de beni terk ettiğin için sana teşekkür etmeliyim. Seninle kalsaydım, sen de beni öldürüyor olacaktın. En azından şimdi sadece bana zarar veriyorsun."

"Sana söyledim. Size zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Sen nasıl istersen," dedi Priya ve Malini onun sesindeki alaycı tonu duyabiliyordu.

Ashok'un yüzü karardı.

Priya konuşurken biraz kımıldamış, vücudunu Malini'ninkinin önüne doğru dikkatle eğmeye çalışmıştı. Ama sonunda -ne yazık ki- Ashok ona baktı. Başını eğip onu inceledi.

"Parijat'tan bir hanımefendi," dedi usulca. "Bundan ne anlamalıyım, Priya? O bir rehine mi?" Ona doğru bir adım attı. Ona yukarıdan aşağıya baktı, onu ölçtü.

"Ashok," dedi Priya. "Hayır."

"Birini incitmenin pek çok yolu var," dedi hoş bir şekilde. "Sanjana'nın bir keresinde istediği bir şeyi vermek için Nandi'ye vurduğunu hatırlıyor musun? Neydi o, saç tokası mı?"

"Bir bilezik," dedi Priya ince bir sesle.

"Bunu yaptı çünkü sana vurursa teslim olmayacağını biliyordu. Ama sen Nandi'yi acı çekmesini izleyemeyecek kadar çok önemsiyordun. Eminim bu prensip hâlâ geçerlidir." Bir duraklama. "Bu senin son şansın, Priya."

Malini onun gözleriyle buluştu. Gözlerindeki parıltıyla. Acıdan zevk alan bir adamı gördüğünde tanırdı ve bu adam karanlığını kendine itiraf etse de etmese de acı çekiyordu.

Priya başını çevirdi, Malini ile Ashok'un arasına korkuyla değil, çaresizlikle değil, bir tür öfkeyle baktı.

Priya kısık bir sesle, "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum Ashok," dedi. "Yemin ederim."

Kıymık gibi bir ses. Dikenler başlarını eğmedi. Priya ayağa kalktı.

Ayağa kalktı ve kendini ağabeyinin sırtına atarak yüzünü bir kedi gibi pençeledi. Küfretti ve bir dirseğini karnına sapladı. Kız hiç ses çıkarmadı - soluğu kesilmiş olmalıydı- ve sertçe yere düştü.

Diğer isyancılar ileri doğru hamle yaptı ama yer gümbürdedi ve yarıldı, onu tekrar havaya savurdu. Ayağa fırladı. Malini'nin kolunu yakaladı, onu tuttu, yakınında tuttu, gözlerinde manik bir ışık vardı.

"Bana ihtiyaçları var," dedi Priya, halsiz bir sesle. "Merak etme. Yakınında kal."

Eller aniden Malini'nin boğazına, omuzlarına dayanmıştı; Malini öfkeyle döndü, nereye ineceğini bilmeden bir yumruk savurdu ve parmak eklemlerinde bir acı patlaması hissetti. Tahta. Maske. Daha dikkatli olmalıydı ama o bir savaşçı değildi ve ne yapacağını bilmiyordu.

Sarmaşıklar kollarına tırmandı, acımasız dikenler saldırgana battı. Priya da işlerin yolunda gitmesine yardımcı olmak için maskeyi yerinden oynatan bir yumruk attı. Asi küfredip onu bıraktı ve sonra Malini yere yığıldı ve Priya çaresizce onun etrafında dönüyordu. Onu güvende tutmaya çalışıyordu.

Tahtadan silahlar taşıyorlardı ve Malini bu kadar yakından o silahlardan akan ısıyı hissedebiliyordu - garip, değişmez bir büyü.

Düşün, dedi kendi kendine. *Düşün, düşün.*

Sıcaklık olması gerekenden daha yakındı. Aşağı baktı.

Yerde bir hançer vardı. Tahtadan yapılmıştı, cilalanmış ve keskin bir kenara bilenmiş ve ona uzandığında parmaklarını yakmıştı. Bir küfür savurarak ısırıldı ve düşürdü. Sonra pallusunu avucunun etrafına sardı ve onu yakaladı.

Alori'nin ona öğrettiği dersleri düşündü. Bıçak kullanmayı. Bağırsakların nasıl çıkarılacağını ya da öldürüleceğini. Bir kalbin içi boş içbükeyliğini. Kendi etinin ve kemiğinin kırılganlığını ve hâlâ başarması gereken ne kadar çok şey olduğunu düşündü.

Malini odunu sıkıca tuttu, avucunun içindeki yakıcı sıcaklığa alışmaya çalışıyordu. Doğruldu. Zihninde, şelalenin yanında olduğu Malini'yi bir kenara bıraktı; haftalar boyunca Priya'nın gözleri, elleri ve kalbi tarafından kurtarılan ve görülen kadın olmayı bir kenara bıraktı. Acıyı, acıdan nasıl yararlanılabileceğini ve düşmanlarınızın istemeden de olsa size öğretebileceği dersleri düşündü.

Ona musallat olan kendi hayaletini düşündü: Parijat prensesi, gözleri soğuk.

Priya'nın onun dokunuşuna duyduğu mutlak güveni düşündü.

Malini ayağa kalktı ve Priya'nın sırtına doğru atılarak yan tarafını tuttu. Priya'nın kanının yapışkanlığını hissedebiliyordu; kendi paniklemiş kalp atışlarını da. Titrememek için kendini zorladı. Dengesiz bir elden iyi bir şey çıkmazdı.

Ve sonra, titremeden, tereddüt etmeden bıçağın ucunu Priya'nın kaburgalarının altına yerleştirdi.

PRIYA

Priya ilk başta ne hissettiğini bilmiyordu. Eller belinde. Kollar. Neredeyse onları fırlatıp atacaktı ki kulağının dibinde bir mırıltı duydu. Malini'nin sesi.

"Priya. Lütfen."

Yine de Malini'yi geri atmayı düşündü. Malini'nin tutuşu hareketini kısıtlıyordu ve etrafları tamamen sarılmıştı. Priya'nın hareket etmesi gerekiyordu, onu koruması gerekiyordu.

Priya büyüsünün toprağı, ağaçları ve bitkileri kendi isteğine göre hareket ettirdiğini hissedebiliyordu. Kendi ellerinin doğal olmayan gücünü hissedebiliyordu. Ama bunların hiçbirisi yeterli değildi. Etrafı ölümsüz su şişelerinden içmiş asilerle çevriliydi. Ve Ashok gözlerinde acıma ve eğlenceyle onu izliyordu.

Bir bıçağın tenine değdiğini hissetmeden önceki yarım saniye içinde genişleyen gözler.

Malini, "Onu almana izin vermeden önce onu öldüreceğim," dedi.

Bıçağı Priya'nın kaburgalarının altındaki içbükey alana yerleştirmişti. Silahı doğrultmak için iyi bir yerdi. Boyundan daha iyiydi. Burada, bıçağı tuttuğu açıyla, Priya'nın kalbine doğru kaydırabilirdi.

İsyancılar şok içinde hareketsiz durdular. Ve Priya.

Priya hiçbir şey yapmadı. Saçındaki yaradan kafa derisine ve omuzlarına hala kan damladığını hissedebiliyordu.

"Priya seni durduğun yerde öldürebilir," dedi Ashok.

Malini güldü; kınından çıkarılmış bir bıçağın sesine benzeyen muhteşem bir kahkaha. "Yapabilirdi. Ama yapmayacak."

Priya'nın nefesleri sığlaşmıştı. Korkup korkmadığını bilmiyordu. Teni ter içinde kalmıştı. Tahta bıçak yakıyordu. İhanete uğradığını hissettiğinden bile emin değildi.

"Priya'yı tanıyorum. Kalbinin her santimini." Malini'nin *kalp* deyişi o kadar vahşiceydi ki, sanki gerçekten Priya'nın göğsünde nabız gibi atan kaslardan bahsediyor gibiydi ve Priya'nın nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "Bana dokunmayacak. Elimi koparıp temizleyebilir ama bunu yapmayacak."

Bu bir irade oyunuydu. Ashok, Malini'ye bakıyordu, gözlerinin içine bakıyordu. Malini de ona bakıyordu. Priya onun düşündüğünü biliyordu: *Bu bir oyun.*

Ama öyle değildi. Priya, Malini'nin elinin sabitliğini hissedebiliyordu ve Priya... hiçbir şey yapmadı. Hâlâ hiçbir şey. Kaburgalarının altındaki bıçak sanki hoş bir arkadaşmış gibi durdu, nefes aldı ve nefes aldı. Belki de bunun şokuydu. Bilmiyordu. Malini'nin sıcaklığını arkasında hissetti. Malini'nin kalbinin korkudan hızlı atışını.

"Ondan uzak dur, Priya," dedi Ashok. Alçak.

"Vermeyecek," diye tekrarladı Malini. "Sana istediğini vermektense ona zarar vermemi, onu öldürmemi tercih eder. İkimizin de gitmesine izin vermen senin yararına *Ashok*. Çünkü seni temin ederim, seni ölümsüz sularına götüremem. Priya ölürse, bilgi de onunla birlikte ölür. Ve ben de imparatorluğumu senden ve senin gibilerden koruduğumu bilerek ölmekten memnun olacağım."

Ashok'un gözlerinde bir şeyler titreşti. Adamın Malini'yi nasıl içine çektiğini, açık havada çalışmaya alışık olmadığını gösterecek kadar açık tenini, inceliğini, uzuvlarındaki kas eksikliğini, giydiği, kendisinin ya da Priya'nın sahip olduğu her şeyden daha pahalı olan sariyi nasıl tarttığını gördü. Birazcık kıpırdandı.

Ve bıçak hareket etti, çok az. Sadece deriyi sıyırdı.

"Hızlı olabilirsin," dedi Malini daha yüksek sesle. "Ama ben daha hızlı olabilirim. Yani.

Ne yapacaksın?"

Ashok bir adım öne çıktı. Bir adım daha. Malini sabit durdu.

"Bu ne Priya?" Bakışları bir o yana bir bu yana kaydı. "Bana inat bu Parijati fahişesinin seni öldürmesine izin mi vereceksin?"

"Bıçak tutan kadınlara karşı bu kadar kaba olmamalısın," dedi Malini, Priya'yı sıkıca tutarak. "Bu akıllıca değil."

Malini'ye bir kez daha baktı. Çirkin bir şey ağzını büktü. "Öldür onu o zaman," dedi. "Devam et."

"Gitmeyi tercih ederim."

"Yapamazsın. Ya onu öldür ya da silahını indir. Ben bekleyeceğim." "Ona ihtiyacın var," diye tısladı Malini.

"Ve sen," dedi Ashok, gözlerini kısarak, "onu öldürmeyeceksin. Senin gibi yumuşak bir şey değil. Senin gibileri bilirim. Kendi boğazını onunkinden daha çok kesersin. Gitmene izin vermeyeceğim. Şimdi ne yapacaksın?"

Ah, Ashok, diye düşündü Priya, umutsuzca. Onu hiç tanıımıyorsun.

Priya, Malini'nin bileğinin hareket ettiğini, bıçağını sabit tutan kaslarının gerildiğini hissetti.

O an uzadıkça uzadı. Tutuşunu gevşetiyor muydu yoksa hançeri yukarı mı sürüyordu? O anda Priya emin değildi, emin olamazdı. Sadece orada durabiliyor ve etrafındaki ormanda, altındaki toprakta yaşamın yeşil büyüsunü hissedebiliyordu.

Büyü değişti. *Lurched.*

Ağaçların arkasına gizlenmiş insanların ellerinden fırlatılan taşlar yağmur gibi yağıyordu. Ağaçların arasındaki gölgelerde beliren figürlerle birlikte yer, sismik bir şekilde sarsılıyordu. Etraflarını saran isyancılar şimdi de Priya'nın neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdığı hizmetçiler, aşçılar ve bahçıvanlar tarafından kuşatılmıştı.

Ve orada, onlara liderlik eden Bhumika'ydı.

Yanında gerçek askerler de vardı. Aralarında naibin en sadık adamlarının da bulunduğu askerler. Priya Jeevan'ı tanıdı, artık Parijatdvipa'nın renklerini taşııyordu ama hâlâ komutanının kavisli ve cilalı gümüşten kolyesini takıyordu. Khalida, tırpanını kolunun bir uzantısı gibi kullanıyordu. Zırhlı bir yığın hizmetçi, kocaman bir gürz tutan baş aşçı.

Ashok çılgınca döndü.

"Geldiğimi duymadın mı kardeşim?" Bhumika'nın sesi tatlı ve saf bir şekilde çınladı. Kalabalığın arasından çıktı, yüzü sıcaktan kızarmıştı ama gülümsüyordu.

"Daha fazla yaklaşma, Bhumika," dedi Ashok. "Yoksa seninle uğraşmak zorunda kalacağım ve bunu hiç istemiyorum."

"Benimle olduğum gibi dövüşecek misin?" Bhumika bir elini karnının kıvrımına koyarak sordu. Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

Ashok kabaca, "Eğer gerekirse seninle dövüşürüm," dedi. "Ama ben istemiyorum"

için."

"Hiç kavga etmek istememen ama hep kavga etmen çok garip." Bhumika sakın bir tavırla ilerlemeye devam etti. İsyancılardan bazıları ne yapacaklarını bilememiş gibi ondan uzaklaştı. Kısa süre sonra Ashok'un birkaç santim uzağında durdu ve gözlerini onun yüzüne dikti. "Ve biz çocukken... şey. Hatırlarsın. Her zaman ben kazanırdım."

"Artık çocuk değiliz," dedi.

"Hayır, kesinlikle," diye onayladı Bhumika. Yanındaki, hâlâ bıçağın ucunda donup kalmış olan Priya'nın görebildiği eli hafifçe kıpırdandı. Bu küçük bir hareketti ama Priya'nın hizmetçiyken öğrendiği bir hareketti; ziyafetlerde ve törenlerde, soylu kadınların emrinde hizmet etmek için gerekli görgü kurallarını ve ağırbaşlılığı geliştireceğine dair hâlâ umutlar varken. Bu jestin anlamı şuydu: *"Beni izle. Yakında sana ihtiyaç duyulabilir."*

"Beni yenemeyeceksin," dedi Bhumika. "Damarlarında suyun lekesi olan, zehirli şişelere sahip takipçilerin var. Ama bugün sana muhalif olan tek iki kez doğmuş kişi ben değilim."

Priya kendi elini Malini'nin elinin üzerine koydu. Malini'nin kırbaça alışık bir tazı gibi irkildiğini hissetti. Malini'nin eli şimdi bıçağı kavradığı yerde titriyordu, kutsal ahşaptan sıcaktı ve terden nemliydi.

"Bırak beni," diye fısıldadı Priya.

"Seni almasına izin veremem," dedi Malini kabaca.

Malini'nin elini kırabilirdi. Malini'nin parmaklarını kırabilirdi. Onu asma ve dikenlerle bağlayabilir ve özgürlüğe kolayca adım atabilirdi.

"Bırakın beni," diye tekrarlardı.

Ayrılmak için hiç güce ihtiyacı olmamıştı. Sadece buna. Bir dokunuşun en nazik gölgesi, parmak uçlarının Malini'nin kolundaki en çıplak baskısı. Sadece kendi sesi. Malini'ye yaslandı, ağırlığının birazını Malini'nin almasına izin verdi.

"Lütfen, Malini," dedi. "Güven bana."

Malini titreyen bir nefes bıraktı. Onu serbest bıraktı.

Bhumika'nın eli bir yay çizerek hareket etti. Priya da elini hareket ettirdi; sanki suyun içindeymiş gibi hareket ettirdi ve tıpkı Bhumika'nın yaptığı gibi içinde yaşayan gücü çekti.

Hava parıldayan, ölümcül diken parçalarından oluşan bir yağmur gibiydi.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

daha önce olduğu gibi. Toprağın altındaki kökleri hissetti -her derin kökü ve her sığ yeşil kıvrımı- ve onları dışarı çekti. Toprak düzensiz bir şekilde parçalandı, battı ve isyancıların ayaklarının etrafına sıkıca dolandı, onları yere fırlattı ve silahlarını bütünüyle yuttu.

Priya yeni gücüyle beceriksizce boğuşuyor, tüm gücünü bu işe harcıyordu. Bhumika olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdı. O diken parçalarını jilet gibi keskin parçalara ayıran Bhumika'nın becerisiydi; toprağı uzuvların etrafına saran da Bhumika'ydı.

Priya, Bhumika'nın bunca yıldır gizlediği gücün büyüklüğünü ilk kez anladı. İsyancıların lanetli yeteneklerini kullanmaya çalıştıklarını ve kendisinin ve Bhumika'nın sahip olduğu şeyin gücü altında bocaladıklarını gördü. Yetenekleri birbirini besliyor gibiydi; ağırlığıyla daha da güçlenen, paylaştıkları güçle daha da güçlenen bir su akıntısı gibi.

Ashok tökezleyerek geri çekildi. Kendi hediyelerine uzandı ama bu akıntıya karşı hareket etmek gibiydi. Onu sangamda hissetti. Onun titreşimini.

"Biz senden daha güçlüyüz kardeşim," dedi Bhumika ve tatlı sesi vahşi bir  p c ğe dönüştü.

Yer altından kayarak ayaklarını yerden kesti. Yere düştü.

G  lerinin birlikte neler yapabileceğini bilselerdi, diye düşündü Priya çılgınca, *   doğumluların neler yapabileceğini bir hayal etsene. Bir şarkı gibi, uluyan bir şarkı-*

Ashok kendini korumak için maskesini yüzüne indirdi. Diğer isyancılar da aynısını yaptı. Omuzlarının yükselip alçaldığını gördü. Göğsünün kabardığını.

Ellerini yere vurdu, çimenler bir dalga halinde altında dalgalandı. Priya'nın düşüşünün momentumunu kendini ayağa fırlatmak için kullandığı yerde, o bunu tüm kaba gücüyle ileri fırlamak için kullandı. Bhumika ona gövdesinden daha kalın, ağır bir sarmaşık fırlattığında onu yakalayıp koluna doladı. Bir kırbaç gibi çekerek Bhumika'ya doğru savurdu.

Bhumika onu havada ikiye böldü. İki parça yere düştü.

Bhumika yavaşça ikiye ayrılmış parçaların arasından ona doğru yürüdü.

"O zaman bana zarar verecek misin?" Bhumika yumuşak bir sesle sordu. "Kendi tapınak kardeşine mi?"

Priya onun elini yumruk yaptığını gördü. Elini kaldırdığını gördü. Priya ilerledi, kendi elleri de havadaydı.

Göğsünü tutarak iki büküm oldu.

Ağız yarıldı ve ağzından kan ve su akmaya başladı. Yeryüzü hapishanesinden kurtulmak için savaşılan iki asi ona doğru koştu, başını yukarı kaldırmaya zorlarken omuzlarından tutarak yumruğunu ağzına değdirdi.

"Belki de değil," dedi, sesi kalındı.

Bhumika onun kontrolünü kaybetmesinden faydalandı. Gözleri kısıldı ve altındaki toprağı tekrar kırdı. Adam öne düştü ve iki asi onu yakaladı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı biri ve etraflarındaki toprak çalkalanıp ağaçlar yıkılırken, Ashok'u aralarında tutarak tökezleyip koşmaya başladılar.

"Bırakın gitsinler," dedi Bhumika ve arkasından ilerlemeye başlayan insanlar aniden durdu. Ashok'un yaptığı gibi kendi parmak eklemlerini ağzına dokundurdu, gözlerinde hesapçı ve neredeyse kederli bir bakış vardı.

"İhtiyacımız olan şey elimizde," dedi. "Priya. İyi misin?"

PRIYA

"Ben iyiyim," dedi Priya, sersemlemiş bir halde. "Ben iyiyim."

Birden diz çöktü. Diz çökmeyi planlamış mıydı? Emin değildi. Malini onun yanındaydı, dizi kendi dizine değiyordu.

"Priya," dedi Malini, sanki soğuk ya da şok onu ele geçirmiş gibi dişleri gıcırdıyordu. "Priya. Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi Priya. "Hayır, yaralanmadım."

"Öyle demek istemedim," diye başladı Malini. Sonra durdu. "Asla yapmazdım. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Bütün sözleri bölük pörçüktü. Priya ona bakarken ne hissedeceğini bilemiyordu. Belki kendisi de biraz şaşırılmıştı.

Priya alnını Malini'ninkine bastırdı.

"Benimle birlikte nefes al," diye fısıldadı, dünya etraflarında durulurken ve Bhumika'nın gücü ve kendisinininki ormanı tekrar yerine örerken. Toprak düzleşti, ağaçlar yerleşti. Yapraklar rüzgârda hışırdadı.

Malini geri çekildiğinde alnında parlak bir kan izi vardı. Priya bir elini kendi kafa derisine dokundurdu ve yüzünü buruşturdu.

"İşte," dedi Bhumika. Elinde bir bezle onlara doğru yaklaşıyordu, Priya bezi alıp yaraya bastırdı. Derin olduğunu sanmıyordu. Sığ olsun olmasın, baş yaraları her zaman çok fazla kanardı.

Sonunda Priya şaşkınlıkla etrafına bakındı. Sonra da gülmeye başladı.

"Hepiniz. Bu gerçekten Komutan Jeevan mı? *Billu*? Sen Bhumika!"

Bhumika sakın bir sesle, "Sözlerini unutmuş gibisin Priya," dedi.

Priya kahkahalar arasında gözyaşlarının gözlerini tehdit ettiğini hissetti. Onları geri çekmeye zorladı.

"Senin için korkuyordum." Priya'nın sesi sertti.

"Ben de senin için, gerçi sen sürekli başını belaya sokarken neden zahmet ettiğimi bilmiyorum." Bhumika, şimdi Priya'nın arkasında duran ve bir şahin dikkatiyle onları izleyen Malini'ye baktı. "Neden," dedi Bhumika, "imparatorun kız kardeşiyle ormandasın?"

"Onu Hirana'da bıraksaydım ölürdü," dedi Priya. "Bu benim soruma cevap değil."

"Leydi Bhumika," dedi Malini, saygı duyulan bir eşitini selamlayan soylu bir kadının jestiyle başını hafifçe eğerek. Bir süre sonra Bhumika da ona karşılık verdi.

"Özel olarak konuşmalıyız," dedi Bhumika.

Üçü birlikte gezgin ev halkından biraz uzaklaştılar ama Priya onlar yürürken dönüp kalabalığın içinde tanıdık yüzler aradı. Bhumika güçlkle bir ağacın kesik gövdesine oturdu ve Priya'nın kolundan destek alarak kendini aşağıya indirdi. Priya diz çöktü, Malini de onu taklit etti. Az ötede, Khalida gözlerini kısmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

Artık iki kez doğmuş yeteneklerini kullanmadığı için Bhumika acı çekmiş ve yorgun görünüyordu. Priya çocuğunun çok yakında doğacağını biliyordu ve Bhumika sessiz bir iç çekişle koltuğunda dikkatlice doğrulurken içinden bir endişe sızısı geçtiğini hissetti.

"Konuş," dedi Bhumika.

Aralarındaki yeni anlaşmayı açıklayan Priya oldu. Ahiranya için kendi kendini yönetme olasılığı -Parijatdvipa'nın kontrolünden tamamen kurtulma-. Konuşurken Malini'nin ikisine nasıl baktığını izledi, gördüklerini tarttı - Bhumika ve Priya'nın ortak hediyelerini, birbirleriyle gayri resmi konuşma tarzlarını- aralarındaki bağ hakkında kendi sonuçlarını çıkardı.

Sonunda, Bhumika başını salladı. "Anlıyorum." dedi. Sonra biraz öne eğildi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bana göre," diye devam etti, "imparatorluğun içinde bir yer ile ötesinde, müttefik bir ulus olarak bir yer arasındaki fark önemsizdir. Mahsullerimizin ve çiftçilerimizin büyük zarar gördüğünü fark etmişsinizdir. Kendimizi kolayca besleyemiyoruz. Konumumuz zayıf. Bir müttefik olarak hayatta kalabilmek için

Bağımsız bir ulus olmamız için Parijatdvipa'daki herhangi bir şehir devleti gibi olmamız gerekirdi. Ve *yine* de imparatorluk sarayında hiçbir gücümüz olmazdı."

"Size sarayda güç ve özgürlük vaat edemem," dedi Malini. "Ama bağımsızlığa gelince... Leydi Bhumika, sembolizm elbette önemli, öyle değil mi? Çiçek Çağı'nda Ahiranyı'nın ne olduğunu kimse unutmaz. Parijatdvipa tapınak atalarının ve yaksaların neredeyse her şeyi nasıl ele geçirdiğini unutmuyor. Her şeye hükmettiler. Ve benim kendi halkım, dengede, sizin iyi efendiler olamayacağınızı düşünüyor.

"Vasal bir ulus olarak boyun eğdirilmeniz Parijatdvipa için bir sembol oldu," diye devam etti Malini. "Parijatdvipa'nın uluslarına karşı kimsenin sonuçsuz kalamayacağını gösteren büyük bir güç sembolü. Özgürlüğünüz, her ne kadar ticaret ya da ihtiyaç nedeniyle imparatorluğa bağlı olsanız da, kendi halkınız için artık imparatorluğun ayakları altında olmadığınızı bir sembolü olacaktır. Belki de bu Ahiranya'nın asilerinin size itaat etmesi için bile yeterli olacaktır."

Bhumika daha az acı çekmiş ya da yorgun görünmüyordu ama gözlerinde yeni bir ışık vardı.

"Kardeşiniz Prens Aditya kazanırsa, sembolik özgürlüğün yararlı olacağı konusunda hemfikir olabiliriz," dedi Bhumika dikkatle. "Ama o kazanana kadar Ahiranya, İmparator Chandra'ya ve Parijatdvipa'nın diğer uluslarına karşı savunmasız olacak. Onları savuşturacak gücümüz yok."

"Sizi koruyabilecek bir güç kaynağına sahip olduğunuza inanıyorum," dedi Malini. "İsyancılar onu aradılar. Ve anahtar Priya'da."

Sonunda ikisi birden Priya'ya baktılar.

"Prenses Malini. Bence siz ve ben belki de biraz daha yalnız konuşmalıyız," dedi Bhumika.

Priya itiraz etmeyi düşündü. Ne de olsa o da bu işlere karışmamış sayılmazdı. Ama sonra Bhumika, "Priya, sanırım maiyetimde gidip tanışmak isteyebileceğin biri var," dedi. Hafifçe gülümsedi ama bu gerçek bir gülümseme idi.

Malini ona dokunmadı. Onu durdurmaya çalışmadı. Parmakları dizlerinin üzerinde belli belirsiz kıpırdandı ve düzgün bir sesle, "Teşekkür ederim Priya. Gidebilirsin. Leydi Bhumika ve ben ikimiz de iyi olacağız."

Priya uzaklaşmaya başladı. Sadece bir kez arkasına baktı. Malini'nin sırtı ona dönüktü. Yüzü başka tarafa dönüktü, görünmezdi, bilinemezdi.

Priya kaburgalarındaki yaraya dokunmadı. Kana bulanmış bezi başından uzaklaştırdı, buruşturdu ve yürümeye devam etti.

Maiyetimde gidip tanışmak isteyebileceğin biri var.

Sima. Sima, diğer hizmetçilerin arasında durmuş, topuzunu yanında tutan bir savaşçıyla konuşuyordu. Sima, yukarı bakıyor, sonra ormanın içinde koşuyordu.

"Priya!"

Sima, ona şiddetle sarılıyor.

"Benden çok fazla sır sakladın," diye soludu Sima.

"Mecburdum," dedi Priya, sonra Sima daha sıkı sıkınca öksürdü. Kaburgalarının altındaki yanık canını yakıyordu; düşünmek bile istemediği bir acıydı bu, derisinden ve kendi asi kalbini anlama kapasitesinden daha derin bir acı. "Bana çok sıkı sarılıyorsun."

"Sen büyük bir kızsın, bunu kaldırıabilirsin." "Saçın ağzımda."

Sima ıslak ıslak güldü ve geri çekildi. Gözleri yaşarırken bile Priya'ya kocaman bir sırıtış attı.

"Özür dilerim," dedi. "Ölmediğin için çok mutluyum."

"Senin de ölmediğine çok sevindim," dedi Priya. "Ne yapıyorsun burada? Tırpan mı taşıyorsun?"

"Çok açık değil mi? Seni eve sağ salim götürmek için buradayım. Çünkü şehir harabeye dönmüş durumda ve Leydi Bhumika şu anda bize liderlik ediyor. Bu yüzden. İşte bu kadar." Sima'nın gülümsemesi dalgalandı, sonra soldu. "Naip öldüğüne göre maaşıma tam olarak güvenemem."

Priya etrafındaki insanlara baktı, Komutan Jeevan'a. Jeevan çakmak çakmak gözlerle onu izliyordu. Elbette naip ölmüştü.

"Rukh," dedi Sima. "Onu görmek isteyeceksin."

Kalbi aniden ağzına geldi. "Onu gördün mü? Burada mı?"

Sima başını salladı.

"Onun burada ne işi var?" Priya sordu. Bir çocuğu ormanın derinliklerine, kana ve savaşa kim getirmişti?

"Leydi Bhumika gelmesini emretti," dedi Sima. Tereddüt etti ve ekledi: "Leydi Bhumika... Rukh'un yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyor. Konuşmaması gereken insanlarla konuştu."

Demek Bhumika öğrenmişti.

Belki de Rukh'un varlığı bir cezaydı. Rukh için bir ceza ya da onu mahale getirdiği için Priya için bir ceza. Ama böyle bir acımasızlık Bhumika'nın isteyerek seçeceği bir şey gibi görünmüyordu,

Bu yüzden Priya buna inanabileceğinden emin değildi.

"Onu görmek istiyorum," dedi Priya. "Lütfen."

Sima başını salladı. Sonra dedi ki, "Sadece. Kendini hazırla, Priya. O artık eskisi gibi değil."

Ve gerçekten de çok daha kötüleşmişti. Tüm saçları artık yaprak dokusundaydı, mürekkep kadar koyu. Damarları teninde garip bir yeşille göze çarpıyordu. Kolları boyunca ağaç kabuğunun gizli kalbi gibi halkalar vardı. Gözlerinin altındaki gölgeler bile etten çok oduna benziyordu. Bhumika'nın maiyetinin geri kalanından biraz uzakta, bir ağacın altında battaniyeye sarılmış bir şekilde oturuyordu. Kadın yaklaştığında ayağa kalktı ve battaniyenin ayaklarının dibinde birikmesine izin verdi.

Adam kadına baktı. O da ona baktı.

"Rukh," dedi. "Beni selamlamayacak mısın?" "Selamlamamı istediğine emin misin?" diye sordu.

Ona çürümenin kendisini hiç korkutmadığını söyleyebilirdi. Ona bir düzine farklı şekilde güvence verebilirdi.

Bunun yerine ona doğru yürüdü, eğildi ve ona dikkatlice sarıldı. Bunu ilk kez yapıyordu ve onun kendisini itebileceğini bilmesini istiyordu. Ama o yapmadı. Kıpırdamadan durdu.

"Seni tekrar gördüğüme çok sevindim," dedi.

Ondaki gerginliği hissetti. Kendini tutuş şeklini, yumruklarını sıkmış, ona fırlatılabilecek her şeye hazır bir şekilde gerginliğini. Kırıldığını hissetti.

"Özür dilerim," diye soluk soluğa bağırdı. "Özür dilerim."

O zaman ona daha sıkı sarıldı, şiddetle, sanki onu güvende tutmak için kollarından başka hiçbir şeye gücü yokmuş gibi.

"İsyancılara katıldığım için üzgünüm," dedi. "Sadık olmadığım için üzgünüm. Ama artık sadığım. Burada, seninle, Sima'yla ve Leydi Bhumika'yla kalıyorum, bir söz verdim ve *özür dilerim*."

"Önemli değil," dedi ona. "Hiçbirinin önemi yok. Sen iyisin."

"Leydi Bhumika'ya ne olduğumu söyledim. Gauri'ye söyledim. I..." Sanki ona kendini açıklayamıyormuş gibi sözünü kesti. Sanki kalbinin neden değiştiğini anlatacak kelimeleri yokmuş gibi. Neden onunla, Bhumika'yla kalmak istediğini.

"Bu farklı bir şey," dedi. "Bir eve sahip olmak. Öyle değil mi?"

Dudağının titremesini engellemek için ağzını büzdü. Başını salladı.

"İyisin," dedi nazikçe. "İkimiz de iyiyiz. Yapacak bir şeyin yok."

Özür dilerim Rukh, hiçbir şey için." Ona tekrar sarıldı, başını onun başındaki yapraklara ve buklelere bastırdı. "Kanlar içindeyken sana sarıldığım için özür dilerim."

Rukh boğuk bir sesle, "Sorun değil," dedi, sesi şimdi daha sakindi. Biraz burnunu çekti. "Umurumda değil. Yine de harika kokmuyor."

"Bahse girerim öyle değildir."

İkisi de kendilerini garip hissetmeye başlamadan önce onu bıraktı. Rukh giysilerini düzeltti. Gözlerini kuruladı.

"Ben ayrıldığımdan beri Hiranaprastha'da çok şey oldu," dedi Priya. "İkiniz de bana anlatabileceğiniz her şeyi anlatacak mısınız?"

Rukh'un yüzündeki o korkunç suçluluk duygusunun bir kısmı nihayet soldu. Sima daha da yaklaştı ve Priya ölümsüz suları düşünürken ikisi birlikte hikâyeyi örmeye başladılar. Onların vaadini. Umudu.

Ölmüş kardeşlerini düşündü. Sanjana gibi çürümeyi manipüle edebilen üç kez doğmuş olanları. Aynı güce sahip olsaydı Rukh'u kurtarmak için neler yapabileceğini düşündü.

Kendisinin, Ashok'un ve Bhumika'nın olduğu şeyden sadece canavarca ya da lanetli olmayan bir şey yaratabilirdi. İyi bir şey yapabilirdi. Onu kurtarabilirdi.

Tedavi. Lanet
değil. Belki de.

ASHOK

Ölmeye başladılar. Bir, sonra iki. Sonra üçüncüsü.

"Üç ölü," diye mırıldandı gözlerini kapatırken. Sessiz bilekleri hissetti. Keşke bunda da sulardan sağ çıkmakta olduğu gibi bir sihir olsaydı. Ama ölüm bir başarısızlıktı ve ölümsüz sular haklarının karşılığında hiçbir şey vermedi.

Etrafında nefes almak için çırpınan, su yüklü ciğerleri dinledi ve kendi ciğerlerindeki gerginliği hissetti. İçinden sızmaya başlayan kendi gücünün titremesini hissetti.

Yürümeye devam ettiler. Priya ve Bhumika'yı hissedebiliyordu. Onları bir kez daha bulana kadar sangamdaki ve toprağın yeşilindeki varlıklarının nabzını takip edebilirdi ve sonra Priya'nın bilgisini, hile veya şiddetle ya da gerekirse ayaklarına kapanarak alacaktı.

Sonra Ashok daha da hastalanmaya başladı: terinden ve gözlerinden kan geliyordu.

O ve takipçileri bir çardak gölgesinde dinlenmek için durdular. Burada gömülü ceset yoktu ama Ashok sadece buranın ne kadar huzurlu bir yer olduğunu ve kendi kemikleri için ne kadar iyi bir dinlenme yeri olacağını düşünebildi.

Öldüğünde yanmak istemiyordu. Ateşten bıkmıştı.

"Ashok." Kritika'nın sesi. Onun yanında diz çöktü. Çantasını açtı, dikkatli elleriyle bir taç maskesi çıkardı, sadece onu bağlayan kumaştan tuttuğuna emin oldu. Onu yere indirdi. Sonra küçük bir şey çıkardı. Hafifçe mavi renkte parlayan camdan bir şey.

Sadece bir şişe kalmıştı.

Kritika onu avucunun içinde tuttu.

"İçmelisin," dedi kadın. Gözlerini kırptığında kirpiklerinde kan gördü ve suyun ona içinden ne gibi bir kötülük yaptığını merak etti.

"İçmelisin," dedi. "Hayatta kalmalısın." "Kritika."

"Üç kez doğmalı, yüksek yaşlı olmalı ve bu maskeyi takmalısın." Onu öne doğru itti. "Ahiranya'yı kurtarmalısın. O yüzden iç."

İstedi. Susamıştı. Kavrulmuş ve bomboştu, içten içe çöküşün eşiğinde bir kabuktu.

Ama içemiyordu.

"Sen benimle diğerlerinden daha uzun süredir birliktesin. Sana gerçeği söyleyeceğim," diye mırıldandı Ashok. Kritika onu dinlemek için daha yakına eğildi. "Yapılması gerekeni yapacak gücüm yok. Kız kardeşimi bulmak, onun için savaşmak ve Hirana'ya dönmek için hayatta kalamayacağım. Bu yüzden içmeyeceğim."

Kritika hiçbir şey söylemedi ama dudağı belli belirsiz titremeye başladı. Kadının sıkıntısını görmek adamın kararlılığını neredeyse zayıflatıyordu.

"Sen bizim tek umudumuzsun Ashok," dedi. "Her zaman öyleydin. Şimdi umutsuzluğa kapılma, sana yalvarıyorum. Ahiranya ve bizim için hâlâ bir gelecek var."

Burnundan bir damla kan aktı.

Onu ölü görmeye dayanamazdı. Dayanamazdı.

Karanlık bir an için her ikisi için de buna bir son vermeyi düşündü. Bu basit olurdu. Hatta belki de onurlu. Bir köy sahnesinde maskeli oyuncular tarafından canlandırılan dramatik bir masal gibi. Kemerinde bir bıçak vardı, ince keskin bir bıçak.

"Yıllar önce beni kurtardığınız için size kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım," dedi. "Eğer bana suları vermemiş olsaydın, ciğerlerimi kemiren hastalıktan ölecektim. Utanç içinde ve yalnız ölecektim. Eğer bu isyan bir şey başardıysa, bu senin sayende oldu."

Kritika şişeyi avuçlarının arasında hafifçe ileri geri hareket ettirerek, "Ben de diğerleriyle aynı sebepten Hirana'ya hacı oldum, Ashok," dedi. "Kendim için daha iyisini istedim. Ailem için. Ahiranya için. Ve her şey karanlıkken ve hiçbir şeyin kurtarılamayacağını düşünürken, seni bulmak beni kurtardı."

"Benim hiç annem olmadı," dedi. "Ve sen benim annem değilsin." A

boğuk bir kahkaha attı. "Bir anne oğlunun peşinden savaşa gitmez." Elini tuttu, parmaklarını şişenin etrafında kıvırdı. Tekrar ona bastırdı.

"Sen içeceksin," dedi. "Yoksa kimse içmeyecek. Anlıyor musunuz? Vizyonum beni yaşatmalı. Ahiranya kurtarılmalı. Özgür olmalı." Sesi aniden düzensizleşti. "Bu ülkenin koruyuculara ihtiyacı var. Eğer kardeşlerim bunu yapmama izin vermeyecekse, o zaman onlar yapmalı. Ya da sen yapmalısın."

"Sulardan üç kez geçmemi istiyorsunuz." Sesi inanmıyor gibiydi. "Ben bir tapınak çocuğu değilim Ashok."

"Bunun için eğitildik," dedi. "Hayatta kalabilecek kadar güçlü olmak için eğitildik. Eğer başarırsan bu bir mucize olur ve yine de senden istediğim bu, Kritika. Bir mucize ara. Sen ve diğer isyancılar. Eğer biriniz ya da ikiniz bile ölümsüz suları bulabilirseniz - eğer bu süreçten sağ çıkabilirseniz - gücünüz yeterli olacaktır. Yeterli olacaktır."

"Ahiranya için her şeyi yaparım," dedi Kritika, sesi titreyerek. "Ölümüm anlamına geleceğini bile bile şişeden içtim. Hepimiz içtik. Ama ne istersek isteyelim, hepimizin yapabileceklerinin bir sınırı var."

"O zaman kız kardeşlerimi olduklarından daha fazlası olmaya ikna et," dedi yorgun bir sesle. "Sadece iç ki bunu yapacak zamanın olsun."

Kritika zarif bir itaatle başını eğdi.

Parmak ucuyla şişenin tepesine dokundu. Parmağını diline bastırdı.

"İç şunu," dedi kısık sesle. "Öylece içmeyin. Toprak ve gökyüzü, bu şekilde hayatta kalamazsınız. Bu yeterli değil."

Ayağa kalktı. Uzanıp maskeyi ve şişeyi bir kez daha aldı. O zaman çantadan çıkarmadığı şeyi gördü: bir kare fermente pirinç, rulo yapılmış bir roti. Karıncalardan uzak tutmak için dikkatlice beze sarılmış meyve. Erzakı vardı. Ve kanlı yüzünde gergin, ciddi bir ifade vardı.

Şişeyi dikkatle adamın kemerine yerleştirdi, sonra doğruldu.

"Dinlen Ashok," dedi nazıkçe. "Geri döneceğim."

MALINI

Onu neredeyse öldürüyordum.

Bu da diğerlerinin yanına eklenecek yeni bir kâbus olacaktı. Şimdiden ateşi, yanan etin kokusunu, Narina'nın kararmış gülümsemesini hayal ediyordu.

Şimdi Priya'nın kalbinin ellerinde olduğunu hayal ediyordu. Zonkluyordu. Bıçağından kıl payı uzakta.

Nasıl hissettiğini belli etmesine izin vermedi. Leydi Bhumika'nın askerler, hizmetçiler, aşçılar gibi tuhaf insanlardan oluşan maiyetiyle birlikte yürüdü ve kendisine yöneltilen bakışları görmezden geldi.

Bhumika, Malini'nin kardeşi Aditya'nın yanına dönmesini sağlamayı kabul etmişti, böylece Malini pazarlıklarının kendisine düşen kısmını yerine getirebilecekti. Ardından Bhumika da Hiranaprastha'ya dönecek, orada Priya'yla birlikte tüm gücüyle Ahiranya'yı koruyacak ve Aditya'nın başarılı ya da başarısız olmasını bekleyecekti. Şimdilik, Bhumika maiyetine arayıcının yolu boyunca devam etmelerini söyledi ve Malini'yi yakınında tutmakta ısrar etti, destek için sık sık koluna yaslandı. Bhumika bunu yaparken Malini'ye saraydaki yaşamı hakkında küçük, meraklı sorular sormaya özen gösteriyordu. İmparatorluk politikaları hakkında. Chandra ve Aditya hakkında.

Malini, Bhumika ile ilk tanıştığında onu hafife almamalıydı. Bu onun adına büyük bir hataydı.

Malini elinden geldiğince cevap verdi. Ne de olsa bir ittifakları vardı. Ve Ahiranyi'li kadınla düşman olmak yerine müttefik olduğu için mutluydu.

Malini sadece bir kez naibin akıbetini sordu.

"Sanırım cevabı biliyorsun," diye yanıtladı Bhumika. Bunu gözle görülür bir duygu olmadan söylemişti ama Malini bunun ne kadar az şey ifade ettiğini biliyordu. Daha fazla kurcalamadı. Bhumika'nın zihninin mahremiyetinde yatan şey Bhumika'yı ilgilendirirdi.

Malini basitçe, "Başınız sağ olsun," dedi.

"Gerekliydi," dedi Bhumika sessiz bir sesle, bu da... açıklayıcıydı. Malini başını salladı ve Bhumika'nın hızına ayak uydurmak için onun yanında ağır ağır yürümeye başladı.

Uzak solunda, yanında bir çocuk ve başka bir hizmetçiyle yürüyen Priya'yı gördü. Priya sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi dönüp ona baktı. Ağzının şeklinde, başının eğiminde bir soru vardı. Henüz yalnız konuşma fırsatı bulamamışlardı.

Malini başını çevirdiğinde Bhumika'nın anlaşılmasız bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

"Anlaşmamızdan memnun musunuz, Leydi Bhumika?"

Bhumika bunu düşündü ve başını bir kez daha öne çevirdi.

"Evet," dedi Bhumika sonunda. "Sembolizm önemlidir. Ve özgürlük... Bunu anlamayacaksınız Prenses Malini. Ama fethedilenlerin hissettiği ince bir acı vardır. Eski dilimiz neredeyse kayboldu. Eski yöntemlerimiz. Kendimize dair bir vizyonu birbirimize anlatmaya çalıştığımızda bile -şiiirlerimizde, şarkılarımızda, tiyatro maskelerimizde- bunu size karşıt olarak ya da geçmişe bakarak yapıyoruz. Sanki geleceğimiz yokmuş gibi. Parijatdvipa bizi yeniden şekillendirdi. Bu bir konuşma değil, bir yeniden yazma. Güvenlik ve rahatlığın verdiği haz, acıyı ancak bir yere kadar hafifletebilir." Ellerini önünde kavuşturdu. "Ve yine de bunu hiç istemedim - krallığın bu çöküşünü. Bu sonu. Vasal bir ulus olmanın acısını dindirmenin ölümlü hayatlar pahasına olduğunu anlıyorum. Artık kan dökülmesi kaçınılmaz... Ölümünün en aza indirilmesine ve özgürlüğümüzün, *benliğimizin* bir parçasının bile kurtarılmasına izin veren bir anlaşmaya memnuniyetle katılıyorum.

"Ayrıca," diye mırıldandı Bhumika, "ben kimim ki kız kardeşimle senin aranda edilen yeminleri bozayım?"

Malini ona baktı. Bhumika yorgun görünüyordu ama dudaklarında küçük ve bilmiş bir gülümseme vardı.

Daha sonra, herkes dinlenmek için durduğunda, Malini sıvışıp tek başına oturacak bir yer buldu - devrilmiş bir ağacın gövdesi, eski bir

Etrafındaki toprağın nemini ve yaşamını emen banyan, özel bir açıklık bırakmıştı. Bekledi.

Priya'nın gelmesi uzun sürmedi.

"Nihayet," dedi Priya yaklaşırken. Yer ayaklarının altında fısıldıyor, küçük bitkiler topuklarının etrafında dönüyordu. Malini, Priya'nın bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu. "Seninle konuşmak istiyordum."

"Zor oldu," diye kabul etti Malini. "Çok fazla insan var. Artık buna alışkın değilim. Hirana'da çok daha sessizdi."

"Malini," dedi Priya. "Ben sadece..."

Malini, Priya'nın bir kolu karnına sarılmış bir şekilde onun üzerinde durana kadar daha da yaklaşmasını izledi.

Malini kendini hazırladı. Bekledi.

"Anlıyorum," dedi Priya, "neden tehdit ettiğini anlıyorum. Elindeki tek silah buydu."

Malini başını geriye doğru eğerek Priya'nın gözlerinin içine baktı. "Ama seni neredeyse öldürdüğümü anlıyor musun?"

Priya sessizdi. Malini'den başka bir yere bakmadı. Hareket etmedi.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" Malini yukarı, yukarı bakarak sordu. "Kaybetseydin -ki kaybediyordun Priya- beni öldürecek, canımı yakacak ya da seni kullanmak için beni rehine olarak kullanacaktı. Seni öldürmesi bundan daha iyiydi. Parijatdvipa'nın bir düşmanının böyle bir güce sahip olmasına izin vermektense seni öldürmek daha iyiydi. Bu... Leydi Bhumika gelmeden önce kendime söylediğim şey buydu. Kendime bıçağı kalbine saplamamı söyledim. Ben olsam yapardım. Yapardım..." Gözlerini sıkıca kapattı. Narina ve Alori'nin görüntüleri ve Priya'nın saçındaki kan, göz kapaklarının arkasına kazındı. Gözlerini tekrar açtı. "Yapamadım," diye itiraf etti. "Bunu yapamazdım."

Priya nefes verdi. Işık onun arkasındaydı. Malini sadece gözlerini görebiliyordu.

-Saçlarının dökülüşü, altınla halelenmiş siyah.

"O zaman sen düşündüğün kişi değilsin," dedi Priya.

"Ama olmak zorundayım, Priya. Olmam gereken şey -olmam gereken parçam- iyi olamaz. Ya da yumuşak. Gerekeni yapmamak için."

Priya hiçbir şey söylemedi. Sadece başını eğip dinledi.

"Yeni bir yüz yaratmam gerekecek. Ödemem gereken bedeli ödeyebilecek bir yüz. Canavarlaşacağım," dedi Malini, kelimelerin ağırlığını dudaklarında, dilinde hissederek. "Uzun zamandır tek istediğim kaçmak ve hayatta kalmaktı. Ama şimdi özgürüm ve kendi iyiliğim için

amaç... güç uğruna," diye itiraf etti, "insandan başka bir şey olacağım. Sadece *iyi olmamaktan* başka bir şey. Olmak zorundayım."

Priya tereddüt etti. Sonunda, "Güçlü olmanın bu anlama geldiğinden emin değilim. Kendini kaybetmek."

"Sanki sen bir bedel ödememişsin gibi," dedi Malini. "Sanki senin Bhumika'n ödememiş gibi. Ya da kardeşin."

"Güzel. Yani güç maliyetlidir. Ama güce sahip olduğunuzda, onu kazandığınızda ne yaparsınız, işin anahtarı bu, değil mi?" Priya bir adım öne çıktı. "Kardeşimin ne yapacağını biliyorum. Ve... tam olarak haksız da sayılmaz. Ama getireceği katliamdan kalıcı bir şey çıkaracak kadar zeki değil. Bunu bilmeliyim. Ben de değilim. Ama adaleti sağladıktan sonra ne yapacaksın?"

"Chandra'nın icabına bakıldıktan sonra mı? Bilmiyorum," dedi Malini. "Bunu hayal bile edemiyorum. Umut etmek bile çok uzun zamandır beni aşıyor."

"İyi bir şey yapabilirsin," dedi Priya. "Hayır, sen zaten iyi bir şey için söz verdin. Ahiranya'nın özgürlüğü."

"Ve bu benim kibarlığım, öyle mi? Ahiranya'yı kardeşin gibi asiler ele geçirsin ve Parijatdvipa'nın yerine kötü kullansın diye serbest bırakmak?"

Priya içini çekti. "Adil bir hükümdar olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Ne duymak istediğinizi de bilmiyorum. Ama bence bunu anlayabilirsin. Kardeşin Aditya tahtını talep ettiğinde sen de etkili olacaksın. Bunu biliyorum."

"Priya. Neredeyse kalbine bir bıçak saplayacaktım. Nasıl burada olabilirsin? Benimle nasıl konuşabiliyorsun?"

"Eğer öyle olsaydı, ben ölmüş olurdum ve hiçbir şey hakkında konuşuyor olmazdık." Omuz silkti.

"Priya." Ve içinden çıkan ses yalvarıyordu. "Lütfen." Priya'ya ne için yalvarıyordu, dürüstlük için mi? Bağışlanmak mı? Her ne istiyorsa, bunu sadece Priya'nın sağlayabileceğini biliyordu.

Priya keskin gözlerle ve gülümsemeden ona baktı.

"Küçükken, bir tapınak çocuğu olarak başladığımda, güçlü olmanın ne kadar önemli olduğunu öğrendim. Savaşmak için eğitildik - düşmanlarla ve birbirimizle savaşmak için. Zayıf olan yanlarımızı kesip atmak için. Hayatta kalmak -ve hükmetmek- bu anlama geliyordu. Zayıf olmak değil." Priya durakladı. "Ve yine de çoğumuz öldük. Çünkü bizi yetiştiren insanlara güvenmiştik. Sanırım bu da bir zayıflıktı."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu... önemsedığınız insanların size karşı kullanılabileceği. Ve güç-kuvvet, önemsedğin parçalarına çevrilmiş bir bıçaktır." Priya'nın parmak uçları kendi kaburgalarının çukuruna dokundu.

Malini yutkundu. Vücudundan çıkan iğne çiçeğinin onu neredeyse öldürdüğü ve Priya'yı altına sıkıştırdığı geceyi düşündü. Priya'nın çarpan kalbinin alev alev yanan yumuşaklığını düşündü.

"Güce sahip olmanın ne demek olduğunu biliyorum," diye devam etti Priya. "Bedelini biliyorum. Bunu ödemek istediğin için seni suçlayabilir miyim bilmiyorum."

"Yapmalısın," diye homurdandı Malini. Boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Belki," diye itiraf etti Priya. "Belki bana nazik ve iyi olmayı öğreten insanlar tarafından nazikçe yetiştirilmiş olsaydım, bunu nasıl yapacağımı bilirdim. Ama bana iyilik ve nezaket, ya da bunun yerine geçen şeyler, diğer zarar görmüş çocuklar tarafından öğretildi, bu yüzden yapamam." Öne doğru geldi. Malini'nin oturduğu ağaç kütüğünün yanında yere çöktü. "Öz kardeşim bir imgelemde kalbimi söküp aldı. Bu kısmı önemli değil," dedi Priya aceleyle, Malini'nin ağzı endişeli bir soruyla şekillenmeye başladığında. "Önemli olan öz ağabeyimin beni korkunç bir şekilde incitmiş olması ve şu anda bile ondan nefret edebileceğimi sanmıyorum."

Malini bariz soruları bir kenara itti. "Kardeşim bana zarar verdiğinde, onu yok etmeyi hayatımın amacı haline getirdim."

Priya usulca güldü. "Belki de bu daha iyi bir yoldur."

"O kadar emin değilim." Gülümseyemedi. Kalbi bir uluma gibi hissediyordu. "Daha az kolay affetmelisin, Priya. Kendini korumalısın."

Priya garip altın gibi kirpiklerinin arasından ona baktı, o berrak gözler onun ruhunu içneliyordu.

"Bıçağı üzerimde kullanamazdın," dedi Priya. "Bir gün kendini bunu yapabilecek birine dönüştürebileceğini mi sanıyorsun? Hiç pişmanlık duymadan kalbimi oyabilecek birine?"

Malini Alori ve Narina'yı düşündü ve içi yandı. "Priya," dedi sonunda. Sesi boğuk çıkmıştı. Ve içinde, Priya'nın ağzının kendi ağzındaki şefkatiyle, kayıp, yangın ve hapishane, tecrit ve öfke tarafından yıpranmış her şey vardı. Bilmiyordu. Bilmiyordu.

Priya'nın ifadesi yumuşadı. Bu bakışta bilgili ve sevecen bir şeyler vardı.

"Malini," dedi. "Eğer yaparsan, eğer değişirsen, bunu yapmana izin vermeyeceğim. I

Senin gibi kurnaz, zeki ya da başka bir şey olmayabilirim ama gücüm var." Etraflarındaki yapraklar, sanki onun sözlerine cevap verircesine hışırdadı ve yaklaştı. Ağaçlar etraflarında bir duvar oluşturmuştu. "Seni durduracağım. Herhangi bir bıçağı çimenlere ya da çiçeklere çeviririm. Ellerini sarmaşıklarla bağlayacağım."

"Bana zarar verecek misin?" Malini talep etti. "Kendini kurtarmak için yapmalısın." Priya başını salladı. "Hayır."

"Priya."

"Hayır. Üzgünüm ama hayır. Çünkü buna ihtiyaç duymayacak kadar güçlüyüm." "Üzülme," dedi Malini. "Yapma-"

Kendi kelimeleri onu terk etti. Kendi sözleri kırıldı. İhtiyacı olan şey buydu. Bağışlanmaya değil, içinde kıvranan bu garip öfke için bir merheme değil, zarar veremeyeceği, önemseyeceği -seveceği- birinin sözüne. Zarar vermek zorunda kalsa bile. *Denese* bile.

Öne doğru eğildi ve Priya Malini'nin yüzünü ellerinin arasına aldı, sanki Malini'nin yanaklarını başparmaklarıyla çizmek, o mutlak, korkunç yumuşaklıkla ona bakmak için bekliyordu.

"Senin sihrini asla anlayamayacağım," dedi Malini, Priya onun alnını hafifçe okşarken. "Ve memnunum. Çok öfkeliyim ama yine de çok mutluyum."

Priya hiçbir şey ve her şey anlamına gelen bir ses çıkardı ve başını kaldırıp Malini'yi bir kez daha öptü. Bu sefer içinde öfke yoktu. Sadece Priya'nın teninin sıcaklığı vardı. Sadece onun yumuşak nefesi ve bir kanadın düzlüğü gibi Malini'nin yanağını okşayan saçlarının düz dökülüşü. Sadece derin, karanlık bir kuyu gibi bir his, yükselme arzusu olmadan düşmek gibi bir his.

Bhumika ertesi gün doğuma girdi.

Malini hanımefendinin tahtirevanının yanında dururken içinden bir nefes sesi geldi. Döndü ve tahtirevan aceleyle indirilirken aniden bir insan kalabalığı tarafından kuşatıldı.

"Durmamız gerekecek," dedi Bhumika sıkıca. "Bir süreliğine. Sadece bir süreliğine." "Biri çadır kursun," diye bağırdı hizmetçisi.

Malini bir adım geri çekildi. Priya'nın kız kardeşinin yanına çömelmesini izledi.

Bir süre sonra sıvışıp gitti. Burada ona ihtiyaç yoktu.

Yürürken etrafına bakındı. Kadın bağırdığı anda askerlerin koşarak gelmesini bekliyordu ama rahatsız edici bir şekilde ortalıkta yoklardı.

Malini patıkada biraz daha yürüdü, hâlâ yalnızdı. Uzun zamandır yalnız kalmamıştı.

Korkmalıyım, diye düşündü. Priya'nın iyileştiği kulübenin arkasındaki garip ağacı, bu ormandan -sularından, toprağından ve kesinlikle ağaçlarından- sağlıklı bir korku duymasına yetecek kadar görmüştü ama korkmuyordu.

Sonunda ilerideki bir açıklıkta Bhumika'nın Ahiranyi askerlerini gördü. Onlara yaklaşırken komutanları döndü. Kılıcını ona çevirdi. İçgüdüsel bir çabuklukla göğüs kafesine nişan aldı.

İrkilmedi. Çekinmek ilk kesiğı davet etmek demektir. Chandra ona bunu öğretmişti. Sadece adamın gözlerine baktı ve bekledi. Adamın onun kim olduğunu anladığı anı görebiliyordu ve bunu izleyen, onu her halükârda şişlemeyi düşündüğü anı da gördü.

Kılıcını indirdi.

"Prenses," dedi.

"Komutan Jeevan," dedi. Bu yolculukta onun adını hatırlayacak kadar sık duymuştu. "Sizi korkutan nedir?"

Çenesi gerildi. Bıçağı kınına sokmadı.

"Korkmuyorum." Sesi bir fısıltı gibiydi. "Ve sesini alçak tut. Yolun ilerisinde adamlar var. Kamp kuruyorlar. Görünmeden onları geçemeyiz."

Ve zaten hareket edemezlerdi. Kolayca değil. Şimdi olmaz. "Ben Priya'yı getireyim," dedi.

"Hayır. Leydi Bhumika'nın ona ihtiyacı var."

Ah. Demek birisi ona neler olduğunu anlatmıştı. "Güvenebileceğı bir sürü kadın var," dedi Malini. "Ama senin Priya'nın gücüne ihtiyacın olacak."

Gitmek için döndü. Adam onun kolunu tuttu.

Askerin gözleriyle karşılaştı. "Onlar Parijati, değil mi?"

Asker hiçbir şey söylemedi.

"Korkma," diye mırıldandı. "Eğer Chandra'nın adamlarıysa, onları öldürmen konusunda hiçbir endişem yok."

"Peki ya onlar rahip kardeşinizinse?"

Aditya'nın askerleri olmalarını ummak çok zor görünüyordu. Ama yine de, "O halde Leydi Bhumika ile yaptığım anlaşmayı bildiğimize göre, onlara katılmama izin vermelisiniz," dedi.

Diğer askerlerden biri, "Ben Priya'yı getireyim," diye mırıldandı. Jeevan kısık bir sesle

başını salladı ve Malini'yi bırakmadı.

"Hirana'ya giderken bana eşlik etmiştin," dedi Malini.

"Hatırlıyorum." "Evet," dedi Jeevan.

Başını hafifçe eğerek onu düşündü. "Bana hiç acımıyorsun," diye mırıldandı. "Ama çektiğim acıdan da zevk almıyorsun. İlginç."

"O kadar da meraklı değilim," dedi, bakışları hâlâ kızın üzerinde sabitti ama çenesindeki bir kas hafifçe seğirdi. "Sadece birkaç şeyi önemsiyorum. Sen onlardan biri değilsin."

Uzun bir süre sonra biri yaklaştı.

"Ne oldu?" Priya'nın sesi alçaktı. Yanlarına yaklaştı, ayak sesleri yerde sessizdi.

"Adamlar ileride," dedi Jeevan. "Kamp kurmuşlar. Burada olduğumuzu henüz bilmiyorlar.

Yakında olacaklar."

"Onlar bizim için tehlikeli mi?"

"Onlar Parijati."

Priya, Malini'nin gözlerine baktı.

"Bizi nasıl uygun görürseniz öyle koruyun," dedi Malini.

Priya nefes nefese kaldı. "Jeevan, neden onun elini tutuyorsun?"

"Biri yaklaşıyor," dedi Jeevan'ın adamlarından biri, sessiz, kılıcı hazır.

Jeevan küfrederek sonunda Malini'yi serbest bıraktı, Malini'nin bir silahı olmasını dilemesine yetecek kadar bir süre kalmıştı ki önlerinde bir adam belirdi. Gözlerden saklanmalarının hiçbir yolu yoktu. Jeevan ve adamları kılıçlarıyla öne atılınca Priya içindeki garip büyüü kullanarak doğruldu.

Parijatili adam topuklarının üzerinde döndü ve koşmaya başladı.

Bir an için sadece onun geri çekilen formuna baktılar.

"Kimsede ok ve yay yok mu?" Malini mırıldandı.

Priya ona bir bakış attı. Parmaklarını kıpırdattı ve bir dal havada savrularak adamın kafasının arkasına çarptı. Adam yere yığıldı.

Düşerken bağırdı. Priya yüzünü buruşturdu, küfretti.

"Hazır olun," dedi Jeevan. Yarışan ayak sesleri birbirine yaklaştıkça adamlar dağıldı ve daha fazla Parijati ortaya çıktı.

"Daha fazlası var!" Parijati adamlarından biri bu sözleri haykırdı, ardından anlaşılmaz bir sesle daha fazla ayak sesi duyuldu, adamlar koşmaya başladı

Arayıcının yolu. Parijat'ın adamları ve Alor'un adamları, halklarının keskin mavi sarıkları içinde.

Wait-Aloran.

Jeevan ve diğerleri onları bir çelik çarpışmasıyla karşıladı, kılıçlar havada dans eden bir yay çiziyordu. Priya Malini'ye bir bakış attı -ona kaçmasını söyledi- sonra döndü ve mücadelenin içine daldı. Elinde hiçbir silah yoktu; kanında yatan şeyden başka hiçbir şey yoktu.

Malini kaçmalıydı. Sağduyu bunu gerektiriyordu. Ama işin içinde sağduyudan daha başka bir şey vardı. Aloran erkekleri. Parijat'ın adamları, ama soluk dokumalı Parijati giysileri giydikleri, boğazlarına dua kolyeleri taktıkları için imparatorluk ordusunun beyaz ve altın rengini giymiyorlardı. Bu bir fırsattı, bir olasılıktı.

Daha fazlası onu kandırır. Elbette bir Aloralı adam Jeevan'ın saflarını yarıp geçti.

Tabii ki koştu ve kılıcını ona doğru savurdu.

"Rao," diye haykırdı. "Prens Rao'yu tanıyorum, bana zarar vermeyin!" Aloran'ın gözleri büyüdü.

Ne yazık ki, kelimeler hareket eden bir bıçağa karşı pek işe yaramıyordu. Malini kılıcın kendisine doğru inişini sadece izleyebildi ve Jeevan oradaydı. Kılıcı Aloralı adamınkiyle belli bir açıyla buluştu ve kılıcı Aloralı adamın elinden alıp kenara fırlattı. Vurdu ve Aloralı eğilerek yere yuvarlandı.

Malini kavgadan uzaklaşmak için geriye doğru tökezledi ve toprağın altından kayarak onu yeşil bir dalga gibi daha uzağa taşıdığını hissetti. Priya arkasına dönmemişti ama Malini o gariplik anında onun eli olduğunu elbette biliyordu.

Koş. Toprak bile bunu söylüyordu, Priya'nın sesiyle konuşuyordu. Ama Rao.

Bu onun en iyi anı değildi. İnce bir politika ya da kurnazlık hareketi değildi. Sadece şuydu: derin, derin bir nefes çekip tüm gücüyle bağırırken elleri yumruk haline gelmişti.

"Rao!" Kendi sesini duyunca neredeyse irkiliyordu, o kadar tiz ve keskindi ki. "Rao, ben buradayım! Rao!"

"Dur." Bir ses. Rao'nun sesi, acı verici derecede tanıdık bir emir sesi. "Barış, kardeşlerim. Barış!"

Hiçbir şey yapmamalıydı. Ama Priya küfretti ve sonra yer yerinden oynadı, toprak battı ve hepsinin ayaklarını sıkıca tuttu.

Herkes dondu kaldı.

Kargaşa yatıştığında, Malini önündeki manzaraya baktı. Kılıçlı adamlar. Ve orada-Rao.

Rao, Jeevan'ın kılıcının ucu çenesinin altındaydı. İkisi de toprak tarafından yakalanmış, kılıcın kesilmesinden önceki anın içinde kaynaşmışlardı.

İşte rehine olup olmadığını anlayacağı an
Hepsi.

"Bırakın onu Komutan," dedi Malini. "Kılıcını indir. Bu adamlar kardeşim Aditya'nın."

Bir duraksama. "Emin misin?" dedi Jeevan kesin bir ifadeyle.

"Evet," dedi Malini. "Ettiğim yeminin şerefine. Evet."

"Jeevan," dedi Priya. "Haydi. İndir onu."

Çelişki içinde olduğu her halinden belli olan Jeevan sonunda kılıcının ucunu bıraktı. Ve Malini Rao'ya baktı -o hoş yüze, o koyu renk bağlanmamış saçlara- ve neredeyse aşinalıktan titriyordu. Ona.

"Merhaba Prens Rao," dedi.

Rao selamlama amacıyla, "Malini," dedi. Ona göz kırptı. "Ben-Priya?"

"Lord Rajan," dedi Priya. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Priya benim müttefikim, Rao," dedi Malini. "Sanırım bir... yanlış anlaşılma oldu. Bu Ahiranyi'ler benimle müttefik oldular. Aditya ile."

"Tabii ki öyle," dedi, yüzünü bir anlığına da olsa tuhaf bir gülümseme kaplamıştı. "Geri çekilin. Hepiniz."

Adamları, Jeevan'ın kendi askerleri tarafından yansıtılan bir isteksizlikle kendi silahlarını indirdi. Bir an sonra yer dalgalanarak hepsini serbest bıraktı ve Jeevan bir lanetle geri çekildi. Rao dikkatle bir adım öne çıktı. Bir adım daha.

Ve sonra adam onun önündeydi. Ona dokunmadı. Sadece başını eğdi ve bir sevgi ve saygı jestiyle parmak uçlarını alnına dokundurdu. Malini ellerini önünde uzattı, ellerinin titrememesinden memnundu.

"Prens Rao," dedi. "Beni beklediğinizi biliyorum. Beni kurtarmaya çalıştınız." "Yaptım. Amacıma ulaşamadığım için üzgünüm."

"Önemli değil," dedi yumuşak bir sesle. "Ama söyle bana. Neden buradasın, bu yoldasın?"

"Gözcülerimiz buradaki insanların haberlerini getirdi. Kadınlar, erkekler ve çocuklar. Umuyordum, ama bilmiyordum, emin değildim... ah. Malini." Sesi alçaldı. "Sonunda burada olmana sevindim."

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Ona baktı, sanki yüzü yanan bir ışıkmış gibi, sanki bir anne heykelinden daha parlakmış gibi.

"Seni kardeşine götürmek için buradayım," dedi. Kardeşin burada, Malini. O burada."

PRIYA

"Leydi Bhumika'ya geri dön," dedi Jeevan sessizce. "Ya sana düşman olurlarsa?"

Ona yan gözle baktı. "Ona geri dön," dedi.

Priya anladı. Ona başıyla onay verdi ve kampa geri döndü.

Yürürken Parijati erkeklerinin onu izlediğini hissedebiliyordu. Sırtı karıncalandı. Ona baktıklarında bir düşman görüp görmediklerini merak etti. Kendisi de onlara baktığında öyle görüyordu.

Malini... Malini Parijatdvipan kampına girdiğinde huzursuz görünmüyordu. Onun yerine daha uzun durmuş, çenesi yükselmişti. Yerden geçişinde ani, yeni bir zarafet vardı. Priya bir an için, iğne çiçeğinden özgürlüğünün ilk anlarını tadarken, ellerini Priya'nın ellerinin üzerinde gezdirerek hapishanesinden süzülen Malini'yi gördü. Ama şimdi ona bakınca Priya, Malini'yi hiçbir zaman kendi halinde görmediğini fark etti; kanından dolayı ona saygı duyanlarla çevrili bir kraliyet mensubuydu. Priya'nın Hirana'nın mahremiyetinde, fener ışığında tanık olduğu şey, bu kadının sadece bir gölgesiydi.

Priya *bu* Malini'yi tanımak için duyduğu ani özlemi -onu bir şelalenin altında öpen kişiyi tanıdığı gibi- bir kenara itti.

İnsanların Bhumika'nın çadırının etrafında toplandığı ana kampa döndü. Çadırın kendisi sessizdi. O yaklaşırken, Khalida asık suratıyla ortaya çıktı. Biraz hasta görünüyordu.

"Nerelerdeydin?" Khalida havladı.

"Yolun ilerisinde bir grup Parijati var," dedi Priya alçak bir sesle, yüksek sesle konuşmak zorunda kalmamak için yaklaşarak. "Onlar Prens Aditya'nın müttefikleri. Prens onlarla birlikte, Jeevan ve adamları da orada. Ben Leydi Bhumika'yı güvende tutmak için burada kalacağım."

"Prens Aditya'nın müttefikleri," diye tekrarladı Khalida. "Parijati'nin bize sırt çevireceğinden mi korkuyorsun?"

"Jeevan onlarla birlikte," diye tekrarladı Priya. "Ve eğer bir şeye kalkışlırlarsa, onları uzak tutmak için elimdeki her şeyi kullanacağım -hepimiz kullanacağız."

Khalida iğneleyici bir sesle, "Prensesle bir anlaşman var," dedi. Gözleri parlıyordu. "Bana onun sözüne güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum, arkadaşlarım olmayan silahlı bir grup adam varken, *ben* bile onlara güvenecek kadar aptal değilim," dedi Priya sakın bir sesle. "Bhumika'yı görmek istiyorum."

"Peki onu oradan nasıl koruyacaksın?" Khalida çadırı işaret etti.

Priya'nın gücü tükenmişti ama "Seni hareket ettirecek kadar güçlüyüm" derken sesine dokunmasına izin verdi, sadece bir fırça darbesi.

"Beni korkutamazsın," diye karşılık verdi Khalida.

"Bunu yapmaya çalışmıyorum," dedi Priya. "Biz müttefikiz, Khalida. Kalın kafalı olma.

Kenara çekil, yoksa seni zorlarım. Ve bundan hiç hoşlanmayacaksın."

"Sen," diye tısladı Khalida, "ona kederden başka bir şey getirmiyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Priya ona baktı. Baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Khalida başka bir şey söylemeden çadırın kapağını kenara çekti.

Bhumika yerde diz çökmüştü. Neredeyse hiç sesi çıkmıyordu ama içinden alçak, hayvani acı sesleri geliyordu. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu. Priya'nın yanında diz çöktüğünde içini kaplayan karanlık, samimi bir dehşetti. Bhumika'nın tarafı.

"Priya?" Bhumika homurdandı.

"Ben buradayım."

"Daha yakına gel."

Bhumika elini uzattı ve Priya onu tuttu.

Priya, "Doğum hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti.

Bhumika'nın elini sıkıca tut.

"Oh, güzel," dedi Bhumika. "İyi. Ben de öyle. Bu şekilde öğrenmemiz gerekecek olması çok yazık."

"Ne yapacağını bildiğini sanıyordum," dedi Priya dehşete kapılarak.

Bhumika sıkılmış dişlerinin arasından, "Y a n ı m d a e ğ i t i m l i e b e l e r olacağını d ü ŝ ü n m ü ŝ t ü m ," dedi.

"Beni yakaladınız," dedi Khalida, sesi girişten itibaren avlanmış gibi çıkıyordu.

Priya rahatlamak için Bhumika'nın elini daha sıkı kavradı; Bhumika'nın eli demirden olduğu için bu zor bir görevdi.

"Khalida," dedi Priya. "Sima'yı getir."

"Neden?"

"Annesi köylerindeki bebekleri doğurtuyordu," dedi Priya. "İkimizden de daha çok şey bildiği kesin."

Khalida hemen oradan ayrıldı. Birkaç dakika sonra Sima'nın sessiz sesi loşluğu yardı. "Yardım edebilirim."

Çadırın kapağı tekrar açıldı, başka bir kadın elinde suyla içeri girdi. "Ve diğer hizmetçilerden bazılarına da ihtiyacım olacak. Özür dilerim," diye ekledi Sima.

"Bu çadır aşırı kalabalıklaşıyor," diye homurdandı Bhumika.

"Ben gidip nöbet tutacağım." Khalida'nın sesinde bir rahatlama vardı.

Sima, Bhumika'ya fısıldayarak nefes alması için yol gösterirken, onu birbiri ardına rahatsız pozisyonlara sokarken, kadınlar ateşten su, kaynatılmış temiz su ve bez getirerek ileri geri gidip geliyorlardı. Priya çaresizce oturdu ve Bhumika'nın elini tuttu ve onunla saçma sapan konuştu.

Sima'nın Bhumika'nın sırtını ovmasını izliyordu ki, hizmetçilerden birinin yanına diz çöküp Bhumika'nın alnı için ıslak bir bez uzattığını hissetti.

"Çocuk elimde," dedi bir ses sessizce. "Gel ve benimle konuş, onu sana canlı olarak geri vereceğim."

Priya yukarı baktı.

Kadının yüzünü tanıımıyordu. Ama o gözleri tanıyordu. Onları tahtadan bir maskenin arkasından görmüştü.

Priya bir şey yapamadan kadın gitmiş ve Priya avuçlarına damlayan suyla bezi avuçlarının arasında tutmaya başlamıştı.

"Priya. Priya mı? Ver şunu bana." Sima onu elinden aldı. Sonra Bhumika'ya döndü ve Priya ancak ayağa kalkabildi. Çadırın girişine döndü.

"Priya-nereye gidiyorsun?" Bhumika telaşla sordu. "Geri döneceğim."

"Priya-"

"Geri geleceğim."

MALINI

Kamp ilk gördüklerinden daha büyüktü, geniş olmaktan ziyade uzundu, arayıcıların ağaçlar arasında açtığı yolun darlığına uyacak şekilde kıvrılıyordu. Güzel çadırlar ve kılıçlarını bileyen adamlar vardı. Ne at ne de ateş vardı; sadece Malini yanında Rao, arkasında Komutan Jeevan ve küçük bir asker grubuyla kampa girdiğinde yeni bir şeye dönüşen sessiz bir dikkat vardı.

Priya ortadan kaybolmuştu. Malini hafif ve güven verici bir acıyla dilini ısırdı ve onu bir daha aramadı.

Onun yerine kamptaki adamlara baktı. Dwarali. Srugani. Saketan. Aloran. Bunlar Parijatdvipa'nın, ailesinin büyük imparatorluğunun adamlarıydı. Doğruldu, keşke biraz daha süslü olsaydı diye düşündü -çiçeklerden tacı, mücevherlerinin zırh ağırlığı- ama sahip olduğu tek şey akli ve gururu olsa bile elindekilerle yetinecekti. Geçtiğimiz bu üzücü aylarda daha azıyla çok şey başarmıştı.

"İşte," dedi Rao, onu ileriye doğru yönlendirerek. Onu bir çadıra doğru yönlendirdi ve yolu açtı.

Bir an için arkasına döndü. Komutan Jeevan'ın gözleriyle karşılaştı, arkasında düşmanlar olsa bile kararlı ve sarsılmazdı.

Yüzü öne dönüktü. "Rao," diye fısıldadı. "Ahiranyi adamlarının zarar görmediğinden emin ol."

"Yapacağım," dedi ona.

İyi, diye düşündü acımasızca. Yoksa Bhumika ve Priya bizi gömerken görecekler.

Başını sallayarak çadıra girdi.

Güzel bir Parijati kraliyet çadırı değildi. Zemine serilmiş bir halı yoktu. Altın ve beyaz kumaştan bir gölgelik altında ne minderler ne de yanan mangallar vardı. Çadır iyi yapılmış ama sade, Srugani kubbeli bir yapıydı. Yerde sadece alçak bir yazı masası vardı. Ve önünde duran bir adam.

Aditya.

Yüzü ona aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydı. Aynı sert çene, aynı kemerli kaşlar vardı. O geniş, koyu gözler, tıpkı kendisinininkiler gibiydi. Onunla ilgili anıları her zaman çok netti, hiç değişmemişti. Ama her nasılsa burnunun uzunluğunu unutmuştu. Sol gözünün altındaki beni. Kulaklarının hafifçe dışarıya doğru çıkmasını. Onu gördüğünde yüzünün her zaman sonsuz bir şekilde ısınmasını. Kardeşi. Kardeşi buradaydı. "Malini," dedi ve o eski gülümsemesini takındı. Kollarını iki yana açtı, Parmakları ona doğru kıvrılmıştı, açık yürekli ve yalvaran. "Buradasın. Sonunda."

Malini hiçbir zaman küçük bir çocuğun rahatlığıyla kendini kucaklara atacak biri *olmamıştı*, çocukken bile. Onun yerine ellerini kavradı. Sonra da kollarını. Sadece onun gerçek olduğundan emin olmak için ona tutundu.

Burada olmak için çok çalışmıştı. Bazen imkansız gibi görünüyordu. Ama işte ikisi de buradaydı. Sonunda.

"Burada olmayı hayal etmişim," dedi Malini. Kendine rağmen gözyaşları tehdit ediyordu. "Çok uzun zamandır, belki de... seni tekrar göreceğim kadar yaşayamayacağımı düşünüyordum."

"Artık buradasın," dedi, sesi alçak ve sıcaktı. "Güvendesin." Güvende.

Bu, duygu sisinin bir kısmını silkeledi. Onu soğuk ve hareketsiz bıraktı ve bir kez daha kendisi oldu.

"Malini," dedi. "Abla. Çok zayıfsın."

Tek kelime etmeden başını salladı. Bunun neden böyle olduğuna dair kendi varsayımlarını çıkarabilirdi. Sanki onun aynı fikirde olmadığını, sadece sözlerini soğuk su gibi silkelediğini anlamış gibi tekrar gülümsedi. "Sana istediğin kadar yiyecek getireceğiz. Ne istersen."

"Parijat'taki evimize döndüğümüzde, her şey yolunda gittiğinde ve taht senin elinde güvende olduğunda, karnımı doyurmaktan başka bir şey yapmayacağım," dedi ona. "Ama ordun nerede?"

"Bunu şimdi tartışmamıza gerek yok," dedi. "Daha yeni bir araya gelmişken olmaz."

Bunun üzerine o da başını salladı.

"Size imparatorluğun dört bir yanından adamlar gönderdim ve birçok yüz görüyorum ama at yok. Fil yok. Kendinizi tahtta görmek için yeterli sayınız yok."

"Bu patikaya sığamazlar," dedi sabırla. "Orman onları rahatsız ediyor. Ve manastırda savaş filleri için yer yok."

"Manastır," diye tekrarladı. "Hâlâ manastırda mı kalıyorsunuz?"

Adam başını eğdi.

"Kuvvetlerin büyük kısmı Dwarali yolunda emir bekliyor."

"O zaman neden" dedi, "Dwarali'ye giden yolda onlara önderlik etmiyorsun?"

"Seni bekliyordum." Ama bunun gerçeğin tamamı olmadığını hemen anladı.

"Aditya. Bana yalan söyleme," dedi.

Duraksadı, ondan uzaklaştı, ellerini arkasında kenetledi. "Burada, rahipler arasında bir görevim var. Bir amaç. Ve nasıl ilerleyeceğimden henüz emin değilim." Bir duraklama. "Rao'yu geri çağırırsan, belki o açıklayabilir."

"Açıklanacak ne var ki?" Malini sordu. "Tahtı Chandra'nın elinden almaktan başka yapacak ne var?"

Aditya sanki aradığı cevaplar oraya kazınmış gibi yazı masasını inceledi. Sonra nihayet ona baktı. "Yapmam gerekenin bu olduğundan emin değilim Malini. Parijatdvipa'yı yönetmenin doğru yol olup olmadığından emin değilim."

Öfke, saf, çirkin ve sıcak, içinden akıp geçti. Sevincini bir bıçak gibi keserek onu ham bıraktı. Buna hazırlıklı değildi.

"Parijatdvipa'yı yönetmek istediğinden emin değilsin," dedi yavaşça, sesindeki soğukluğu korumaya çalışarak. "Bunun beni şaşırttığını mı sanıyorsun? Seni tanıyorum Aditya. Ama Chandra'nın yaptıklarını sana yazdıktan sonra isteksizliğini bir kenara bırakacağını düşünmüştüm - Parijati olmadıkları için değiştirdiği danışmanlar. *İdam* ettiklerini. Babamızın en bilge kutsal sırdaşlarının üzerine çıkardığı köpüren rahipler ve sen hala yönetme *arzunun* önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Taht senin. Arzuyla değilse bile, zorunlulukla ve hakla."

"Her zaman çok eminsin," dedi. "Her zaman değil. Ama bundan, evet, eminim."

Başını iki yana salladı. "Bana verilen vizyonlarda bir şey gördüm."

isimsizler tarafından. Ben gördüm..." Sözünü yarıda kesti. "Bu konuyu şimdi konuşmayalım, kardeşim," dedi. "Burada olduğun için çok mutluyum."

İyi. Eğer tartışmak istemiyorsa, o zaman tartışmayacaktı. Bunun için yeterince zamanı olacaktı. Ona yazdığı mektupların başaramadığı şeyi belki de yüz yüze yapabilirdi.

Vücudunu gevşemeye zorladı. Öfkesini bastırdı ve şöyle dedi: "Yanımda müttefikler getirdim. Chandra'ya karşı isyan eden Ahiranyi."

"Ve bana katılmak istiyorlar, bu Ahiranyi'ler?"

"Özgürlüklerini istiyorlar," dedi Malini. "Bir ulus olarak bağımsızlıklarını. Ve ben bunu sizin adınıza, hayatımı kurtardığınız ve beni himayenize aldığınız için bir teşekkür olarak sundum."

Aditya irkilerek ona göz kırptı. "Benim adıma imparatorluktan bir parça mı yontacaksın?"

"Eğer benim hayatım böyle bir bedele değmiyorsa -ki kardeşim, senin için kesinlikle değer- o zaman sadece Ahiranya'nın temsil ettiği sorumluluğu düşün. Ete bulaşabilen bir ekin yanıklığından muzdarip. Halkı yönetimimize karşı isyan ediyor. Yakında bizden nefret eden bir halkla kaynakları olmayan bir ulus olacak. Bunun ne faydası var? Bu ülkeye ihtiyacımız yok," dedi Malini tam bir inançla.

Başını iki yana salladı.

"Belki de bu kaderin bir cilvesidir," diye ekledi. "Bir keresinde Ahiranya'yı hepimizi fethetmeye çalıştığı için bastırmıştık. Haklı bir cezaydı. Şimdi Ahiranyalılar bana yardım ettiğine göre, onların borcunu ödemiş sayabiliriz."

"Malini. Ahiranyi'ye şu anda hiçbir şey veremem," dedi Aditya.

"Ama imparator olduğunda verebileceksin."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Bu senin için çok önemli, değil mi?"

"Evet," dedi Malini basitçe. Bu sözlerin ardında yatan duyguları bilmesine gerek yoktu. "Ahiranyi'nin kaderi benim için çok önemli. Bana söz ver, Aditya. Bana söz ver."

"Sen nasıl istersen," dedi.

Bu cevap onu tatmin etmedi. Onun için soruları olmalıydı. Böyle bir hareketin sonuçlarını tartmalı, verdiği sözün yerine getirilmeye değip değmeyeceğini ölçmeliydi. Bunlar liderliğin gerektirdiği hesaplamalardı. Ama öyle değildi ve onun sıradan kabullenışı, yorgun ilgisizliği içini huzursuzlukla doldurdu.

Aditya ona baktı, kara gözlerinde acı dolu bir şey vardı. "Manastıra döneceğiz," dedi sonunda. "Ve oradan sonra - göreceğiz, Malini."

"Ne zaman?"

"Bir gece dinlendikten sonra," dedi Aditya. "Ya da bu yerde gece ne demekse."

Yani. Yakında manastırda olacaktı. Ve oradan, Aditya'nın yanında, Chandra'nın ortadan kaldırılmasının gerçekten başladığını görecekti. Bunu özgür bir kadın olarak yapacaktı, ateş tehdidi artık başının üzerinde olmayacaktı. Chandra'yı yok etmek, onu tahtından indirmek ve adının Parijatdvipan tarihinden silindiğini görmek için olması gereken kişi olarak kendini yeniden şekillendirmeye başlayacaktı.

Neden tamamen coşkulu hissetmiyordu? Başlangıçtaki sevinci neden kaburgalarının altında bir acı mızrağına dönüşmüştü?

Leydi Bhumika'nın patikada çalıştığını ve Komutan Jeevan'ın ona bakıp onu ezip geçmemeyi düşündüğünü düşündü.

Priya'yı düşündü.

"Yarın," dedi Malini. "Dört gözle bekliyorum."

PRIYA

Çadırdaki ona fısıldayan kadından hiçbir iz yoktu.

Ama Priya, arayıcının yolunu çevreleyen ağaçların karanlığına doğru ilerledi; burada zaman garip bir şekilde çekiltilip çekiliyor, gövdelerin labirentinin ötesindeki huzursuz ışık bulanıklığı daha da derin çatlaklara ayrılıyordu. Etrafında su gibi bir hareket hissetti. Sonra patikadan ayrıldı ve garipliğin eriyip gittiğini hissetti.

Kadın oradaydı. Bekliyordu.

Ve işte Rukh, kendi kökleriyle bir ağaca bağlanmıştı. Ağzında bir tıkaç vardı ve Priya'yı gördüğünde boğuk olmasaydı bağırmaya benzeyecek gırtlaktan bir ses çıkardı.

"Sessizce gelmesini bekliyordum," dedi kadın. "Ama çocuk isteksizdi." Ağzını büzdü. "Çocukların sadakatleri ne kadar çabuk değişiyor."

"Tahtadan bir mızrak yapıp kafana saplamalıyım," dedi Priya ellerini sıkıca kavrayarak. "Ya da belki de seni toprağa gömmeli ve solucanların seni almasına izin vermeliyim."

"Boğazında köklerim var," dedi kadın sakince. "Siz onu kurtaramadan ya da beni öldüremeden onu boğabilirim."

"Yapamazsın."

"Boğmak zaman alır," diye kabul etti kadın. "Onun yerine boynunu kıracağım."

"O sizden biriydi," dedi Priya. "Size ve davanıza sadıktı."

Onu gerçekten öldürecek misin?"

"Eğer hala biraz sadakati varsa, Ahiranya'yı özgür görmek uğruna seve seve ölür."

"O bir çocuk," diye tersledi Priya. "Kendi gücünle bir çocuğu gerçekten öldürebilir misin?"

Kökler daha sıkı sarılırken bir tıslama sesi duyuldu ve Rukh ayaklarını öfkeyle yere vurdu.

Bu kesinlikle bir cevaptı.

Kadının burnundan bir sıra sulu kan sızdı. Dudağından aşağı süzüldü. Elinin tersiyle sildi.

"İsyancıları asılmış görmekten mutlu olacak Parijatdvipan'larla aramızda tükürük mesafesi var," dedi Priya. "Ve benimle seyahat eden insanların da senden pek hoşlanmaları için bir neden yok."

"Beni durdurmadılar," dedi maske takmayan ve taşımayan kadın. Saçlarında gümüş teller, ağzının etrafında çizgiler vardı. "Maskem olmadan, sen ve ben birbirimize yeterince benziyoruz. Hizmetçi ve hizmetçi. Sıradan bir kadın ve sıradan bir kadın. Görünmez."

"Birbirimize hiç benzemiyoruz."

"Hayır," diye kabul etti kadın. "Sen bir tapınak çocuğusun. Ahiranya'ya karşı bir görevin var. Ben senin yaşındayken, tapınağındaki bir ibadetçiden, bir hacıdan fazlası değildim. Şimdi ise kardeşinin takipçisiyim, senden yardım istemek ve görevini yerine getirmeni sağlamak için buradayım. Tek yapman gereken bana yolu söylemek."

"Peki Ashok nerede? Neden o değil de sen buradasın?"

Kadın başını hafifçe eğdi. "Bana yolu göstermeyecek misin? Şimdi bile mi?"

"Ashok beni incitmek ya da manipüle etmek isteseydi, bunu kendisi yapardı," dedi Priya. "Senin burada olduğunu bile bilmiyor, değil mi? Ama sen ona sadıksın. İtaatkârsın. Onun onayı olmadan neden buraya gelesin ki?"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"O zaman ölüyor," diye mırıldandı Priya. Bu düşünceyle kalbinin sıkışmasından nefret ediyordu, göğsünde ve boğazında donuk bir ağrı vardı.

Kadın yine bir şey söylemedi ama Rukh boğuk bir ses çıkardı, alçak ve korkunçtu, sanki kökler daha da sıkılaşıyordu.

"Size yolu öylece söyleyemem," dedi Priya hızla. "Yol gösterilmeli. Ve eğer Ashok ölüyorsa, büyük bir ihtimalle bu yolu bulamayacaktır."

Hirana'ya sondan önce ulaşma gücü."

Kadın başını salladı. "Senden istediğim tek şey yol değil. Ashok'un yaşasa da yaşamasa da yerine getirilmesi gereken bir vizyonu var." Kadın yutkundu, yüzünde keder titriyordu. "Onu mahkûm ettiniz. Ama vizyonun ondan bile daha büyük olduğunu biliyorum, bu yüzden benimle gelir ve onun konuşmasını dinlerseniz adaletle ilgili tüm düşüncelerinizi bir kenara bırakacağım."

Bhumika, Sima ve diğerlerini savunmasız bırakamazdı. Ama Rukh'u da bırakamazdı.

"Benimle gel ve kardeşini dinle," dedi kadın. "Yoksa çocuk ölür."

"Şimdi onu bırakın, ben geleceğim."

Kadın homurdandı. "Hayır," dedi. "O bizimle geliyor."

Priya Rukh'a baktı. Saçları terden ıslanmış alnına yapışmış, yüzü kızarmış, dehşet içinde ve öfkeliydi.

"Peki," dedi Priya. "Hadi gidelim."

Kadının adı Kritika'ydı. Bir zamanlar Hirana'ya tırmanan ve sunaklarında yaksa'ların ayaklarına koymak ya da güç ve talih tılsımı olarak takmak için ölümsüz suları toplayan kadın ve erkeklerden biri olan bir hacıydı. Ama tapınak konseyi yandığında, bir gün ona ihtiyaç duyulacağını bildiği için tüm suyu saklamıştı.

Tüm bunları Priya'ya, Rukh'u bir sarmaşık tasmaıyla sürüklerken anlattı. Elleri bağlıydı. Rukh arada bir Priya'ya bakıyor, Priya da ona bakıyordu. *Her şey yoluna girecek*, demeye çalıştı gözleriyle. Ama Rukh hâlâ korkmuş görünüyordu ve sanki bağırarak mı yoksa ağlamak mı istediğini bilmiyormuş gibi ağzında öfkeli bir bükülme vardı.

Priya yavaşladıklarında gölgelerin arasında başka figürler gördü. Tırpan takan bu figürler, yanlarından geçerken kısık gözlerini ona dikmişlerdi. Bazıları hâlâ maskeliydi, kimlikleri tahtadan yapılmış dikenlerin ardında gizliydi ama diğerlerinin yüzleri çıplaktı ve ifadeleri gergindi.

Kritika soluk sarı çiçeklerle örtülü, yaprakları tül gibi sarkan küçük bir çardak önünde durdu. Kritika, Rukh hâlâ ona bağlıyken çardaktan içeri girdi. Zaman geçti. Ashok'un varlığı toprağın altında sessiz bir davul gibiydi; Priya'ya suların irili ufaklı yollarını hatırlatan bir şarkı.

onları bağladı.

Kritika Rukh ile birlikte döndü.

"Seni bekliyor," dedi. "Sana kızgın mıydı?"

Asi, Priya'ya düzgün bir bakış attı. "Onunla konuş," dedi. "Ben çocukla bekleyeceğim."

Priya, Rukh'la göz göze gelerek, "Yakında döneceğim," dedi. Sonra yaprakların örtüsüne girdi.

Dünya sessiz bir gölge içindeydi. Ashok uzun bir şala sarınmış, yerde sırtüstü yatıyordu. Ateşe benzer bir şeyle parlayan gözleriyle Priya'nın yaklaşmasını izledi. Yüzü zayıflamıştı.

Yıllar önce onu Gautam'ın verandasında terk eden ağabeyine benziyordu. Ölmek üzere olan kardeşine.

"Buraya huzur içinde ölmek için geldim," diye fısıldadı Ashok. "Ama Kritika'nın isteklerime uymamasına sevindim." Parmakları şalın kenarına doğru seğırdi. "Daha yakına gel."

Priya yaklaştı. Yanında diz çöktü.

"Üzgün müsün Priya?" diye sordu. "Ne de olsa ölümsüz suları bana vermeyi reddetmenin sonucunun bu olacağını biliyordun. Benim ölümüm ve onlarınki." Zayıf bir hareketle çardağın girişini ve girişin ötesindeki tetikte bekleyen figürleri işaret etti.

"Ölümünü benim omuzlarıma yükleme," dedi kabaca. "Bunu sen seçtin. Riskleri biliyordun."

"Peki şimdi ne olacak, küçük kardeşim? Ben öldüğümde, imparatorluğun hepimizi dişleriyle parçalamasına izin verecek misin? Bu güce layık olduğunu düşündüğün birini bulana kadar ölümsüz suları kilitleyecek misin?"

Kalbi sızlayarak başını salladı. "Her şeye rağmen istediğini elde ediyorsun Ashok," dedi sessizce. "Özgür bir Ahiranya. Ve bu Bhumika'nın ve benim eserim olacak. Senin değil. Bir anlaşma yaptık."

Doğrulamaya çalıştı, gözleri dikkatle ona odaklanmıştı. "Ne tür bir anlaşma?"

"Politika benim gücüm değil," dedi Priya. Bu sadece kısmen bir yalandı. "Bunu Bhumika'ya sorman gerekecek. Ama her nasıl olduysa oldu, Ahiranya'nın bağımsızlığı için söz verildi ve biz de bunu korumak için ölümsüz suların gücünü kullanacağız. Tıpkı senin düşündüğün gibi."

Ashok boğuk bir kahkaha attı.

"İki kız kardeşim beni dinliyor. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kritika'nız beni buraya isteğim dışında getirdi. Ama Ahiranya'yı savunmak için bizimle birlikte çalışan güçlü savaşçıların olması faydalı olacaktır. Sadık ellerden ve gözlerden oluşan bir ağa sahip olmak. Suların tadını ve riskleri zaten bilen yeni bir tapınak konseyine sahip olmak."

Ashok ona bakarken bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. Belki de hastalık onu bu kadar açık ve çiğ bırakmıştı ama yüzündeki umudu, ağzının şeklini görebiliyordu. Takipçilerinin yaşamasını istiyordu.

"Peki, siyasetten hiç anlamadığını iddia eden sevgili küçük kız kardeşim karşılığında ne isteyecek?"

"Bhumika'yı liderimiz olarak kabul ediyorsun," dedi Priya. "Onu asla devirmeye çalışmayacağına yemin etmelisin. Yaksa ve kanınızdaki sular üzerine, Ahiranya'nın kontrolü için onunla asla savaşmayacağınıza söz vermelisiniz. Bırak en iyimiz o olsun, Ashok. Ne de olsa üçümüz arasında akli başında olan tek kişi o."

"Onunla savaşmayacağıma ya da onu sınamayacağıma söz veremem," dedi hemen. "Ahiranya'nın ne olması gerektiğini anlamıyor. Umurunda da değil."

"Pazarlık edecek durumda değilsin Ashok," dedi.

Ağzından tıktırlı bir öksürük kaçtı. Dudaklarındaki suyu ve kanı sildi, sonra da "Takipçilerimin bir geleceği olacak mı? Lider olarak mı?"

"Evet," dedi Priya ve umutsuzca bir hata yapmadığını umdu.

"Sen ve Bhumika'nın yanında mı?"

Priya kendi adının liderlikle birlikte anılmasını istediğinden emin değildi ama "Evet" dedi.

"O zaman kabul ediyorum," dedi Ashok. "Beni sulara götür, beni ve benimkini kurtar, ben de Bhumika'ya hizmet edeyim. Ahiranya'nın hatırı için hepimiz edeceğiz."

Priya başını salladı, içi rahatlamıştı. "Sana güvenebilir miyim? Gerçekten?"

"Biz hâlâ bir aileyiz, Priya," dedi. "Dünyada bizim gibi kimse yok. Bizim bildiklerimizi bilen ya da bizim gibi acı çekmiş olan."

"Bu bir evet değil Ashok." Gözlerini sıkarak kapattı. Sonra tekrar açtı. "Ama işe yarayacak. Senden bir şey daha istiyorum."

"Anlat bana."

"Senin Kritika'nın elinde rehine olarak bir çocuk var," dedi. "Rukh. Onu geri istiyorum. Yoksa a r a m ı z d a anlaşma olmaz. Bu bizim işimiz Ashok. Bizim

Aile. Başka kimseyi dahil etmemize gerek yok. Bhumika ile konuşacağım ve anlaşmamızı kabul ettiğinde onunla birlikte döneceğim."

"İyi," dedi.

Ayağa kalkıp onu orada bırakmayı düşündü. Ne de olsa anlaşmaları tamamlanmıştı. Söylenecek başka bir şey yoktu.

Bunun yerine öne doğru eğildi ve alnını onunkine değdirdi, onun terini, hastalığını ve evini kokladı. Ona, aşka ve onları şekillendiren garip, parçalanmış aileye karşı hâlâ o kadar savunmasızdı ki... her ne iseler.

"Bekliyor olacağım," diye mırıldandı.

Başka seçeneğin yok, diye düşündü. Dudağını ısırды ve başını salladı, sonra geri çekildi.

"Kritika," diye seslendi.

Hacı hemen içeri girdi.

"Çocuğu bırakın gitsin," dedi. "Kız kardeşim ve ben bir anlaşmaya vardık. Yakında bize geri dönecektir."

Rukh ve Priya döndüğünde kamp artık sessiz değildi. Diğer kadınlardan büyük bir gürültü koptu ve Khalida çadırdan çıktı, yüzü bembeyazdı ve Priya'nın yokluğuna öfkelenmişti. Hâlâ Priya'yı azarlıyordu ki çadırın kapağı geri itildi ve Sima dışarı baktı. Priya'yla göz göze geldi. Çağırdı.

Priya Khalida'nın gazabından kurtulup ona doğru yürürken, "Leydi Bhumika seni istiyor," dedi. "Gel. Kendin gör."

Birisi çadırın kokusunu güzelleştirmek için tatlı bir tütsü yakmıştı. Bhumika yarı oturur vaziyetteydi, yüzü terli ve kızarmıştı. Kollarında yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi ciyaklayan, kıpır kıpır bir kundak vardı.

"Bu..."

"Bir bebek," dedi Bhumika. "Görünüşe göre bir kız. Sanırım bu iyi bir şey. Kucağına alır mısın?"

Bebek küçüktü ve hoş kokmuyordu ve Priya'nın kollarına verildiğinde, Priya çok güçlü bir şey hissetti - hayatın iğrenç güzelliği karşısında bir tür dehşet ve şaşkınlık, bu küçük insanı olabildiğince çabuk vermek ve aynı zamanda onu sonsuza dek tutmak istemesine neden oldu.

Priya bebeğin minik yüzüne bakarak, "Kokuyor," dedi.

Bhumika, "Zavallı şeyin duyacağı ilk sözler ve ona teklif ettiğin şey bu," dedi. "Onu bana geri ver."

Priya yaptı. "Hâlâ tapınakta olsaydık, hacıların bebekleri için yaptığımız gibi, bir isim için doğru harfleri ve heceleri seçmek için yıldız haritalarına başvururdunuz."

"Neyse ki artık tapınak çocukları değiliz," dedi Bhumika. "Onun adı Padma. Onun için seçtiğim isim bu. İşe yarar. Şimdi bana Ashok'un sana ne teklif ettiğini söyle."

Priya başını kaldırdı. "Biliyor muydun?"

"Ben de onu hissettim," dedi Bhumika. "Nasıl hissetmem?"

Bunun sonu yoktu. Şimdi bile, şu anda, görevlerinin sonu yoktu. Savaşlarının ve işlerinin.

Priya derin bir nefes aldı ve başladı.

Komutan Jeevan, Bhumika ve diğerlerini korumak için geri döndükten sonra - geçen her şeyi öğrendikten sonra- Priya kayıplara karıştı.

Sessizce ve dikkatle ilerleyerek ormanın içinden Parijatdvipan kampına doğru ilerledi.

Malini'nin kendine ait bir çadırı vardı; Jeevan çadırın kurulduğunu görmüş ve yola çıkmadan önce Priya'ya çadırın yerini onun sözleriyle çizmişti.

Priya kimse bakmayana kadar bekledi, sonra içeri süzüldü.

Malini onun girişini izledi. Şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Priya," diye mırıldandı. Çadırı geçti ve Priya'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Ama onu öpmedi. Sadece ona baktı.

Ve Priya.

"Toprak ve gökyüzü adına, bu çadır da neyin nesi?" dedi Priya, etrafına bakınarak. "Tavandaki altın mı? Ve neden bir yazı masanız var?"

"Aslında gençliğimin standartlarına göre mütevazı bir yer," dedi Malini, ağzını kıvıran bir gülümsemeyle. Ama "Buraya gelmemeliydin" derken gözleri temkinliydi.

"O askerler bana zarar veremezdi."

"Yine de," dedi Malini. "Neden geldin?"

Priya kelimeleri bulmakta zorlanarak ona baktı.

"Malini," dedi, ismi dilinde dikkatlice şekillendirerek, sanki bu şekilde onu koruyabilirmiş gibi. "O l m a n ı z gereken yerdesiniz. Benim parçam

Pazarlık bitti. Ve ben... ben buraya veda etmeye geldim."

Malini'nin yüzündeki gülümsemenin solup gitmesini izledi.

"Ben... Doğrusu, bunu size burada söylemem gerektiğini hiç sanmıyorum.

Bu

-Bir güven eylemi," diye itiraf etti Priya.

"Gidiyorsun," dedi Malini. "Gidiyorsun."

"Eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyordun," dedi Priya. "Bhumika ve ben -hepimiz- kardeşin Aditya tahta geçene kadar Ahiranya'yı korumak zorundayız. Bana ettiğin yeminin yerine getirildiğini görene kadar."

"Biliyorum," dedi Malini uyuşuk bir sesle. "Biliyorum. Sadece çok hızlı." Alını hafifçe kırıştı. Parmak uçlarını boğazına dokundurdu.

Malini büyük bir zarafetle uzaklaşıp Priya'ya arkasını dönerek yazı masasına otururken yüzünde bir gerginlik vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Malini, "benimle konuşmaya geldiğiniz için. Nasıl hissettiğimi biliyorsunuz, çok nazıksınız." Başını hafifçe eğdi, örgüsünü omzunun üzerinden çekerken ensesi açıktı. "Ve sana da teşekkür ederim, her şey için. Birlikte geçirdiğimiz zaman için. Sana verdiğim sözü unutmayacağım."

Priya yutkundu. Boğazı sıkıştı. Gözleri yanıyordu.

"Birbirimizle işimiz bitmedi Malini," dedi. "Bu bir son değil."

"Elbette öyle, Priya. Bunu kendin söyledin. Artık farklı yollardayız. Bu bir son değil mi?"

Malini'nin geçmişinin bir parçası olmaktan başka bir şey olmamak ve onun da Priya'nın geçmişinin bir parçası olması... hayır. Bu yanıltıcı, içgüdüsel olarak yanlış. Birbirleri için hissettiklerini silmek o kadar kolay olamazdı - bunun mucizesini ve umudunu.

"Malini," dedi Priya. "Malini. I..." Yutkundu. "Beni tekrar göreceksin. Bunu biliyorum. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, eninde sonunda seni bulacağım, çünkü kalbimin bir parçasını da yanında götürüyorsun. Ne de olsa onu sen oyduñ."

Malini sarsılarak ayağa kalktı. Priya'ya doğru yürüdü. Alınlarını birbirine dokundurarak Priya'nın nabzını hızlandırdı. Temiz ten ve yasemin kokuyordu ve çok yakındı, Priya'nın onu net olarak göremeyeceği kadar yakındı. Priya'nın görebildiği tek şey koyu renk saçlarının gölgesiydi. Yağ lambasının titremesi Malini'nin yanağına gölgeler düşürüyordu. Malini'nin sıkılmış çenesi. Kirpikleri nemliydi.

"En azından bana bir veda öpücüğü ver," diye fısıldadı Priya. "En azından bunu yap."

Malini onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Malini onun dudağını dişlerinin arasına aldı, dilinin yumuşaklığıyla acısını dindirdi ve onu daha derin öptü. Priya, kanı şakıyarak Malini'nin ensesini avuçlarının arasına aldı, sıcak, ipeksi tenini okşadı, başparmağını ensesindeki tüy gibi, belli belirsiz saç dallarının ve eski bir yara izinin belli belirsiz gümüş renginin üzerinde gezdirdi ve Malini'yi tekrar tekrar kendine çekti. Yemyeşil bir öpücükte bu, ısırın bir öpücük. Bu bir vedaydı ve Priya'nın kalbini acıtiyordu.

"Kalmanı sağlayabilirim," diye fısıldadı Malini, geri çekilirken nefesi titriyordu ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. "Seni ikna edebilirim. Geçmişte pek çok insanı istediğimi yapmaya ikna ettim. Eğer birini ihanete ikna edebiliyorsam, eminim seni de yanımda kalmaya ikna edebilirim." Priya'nın koluna doğru eğildi. "Ne de olsa istiyorsun. Beni terk etmek istemiyorsun. Beni gerçekten terk etmek isteseydin burada olmazdın."

Sözlerinde istek vardı ama korku da vardı. Priya biliyordu. Malini'nin Priya'nın kalbine neredeyse bir bıçak saplayacağından söz ederken itiraf ettiği korkunun aynısıydı bu. Kendisinden korkuyordu.

"Beni ikna edemedin," dedi Priya ona. "Beni kandıramadın. Bundan kesinlikle eminim. Benim bir amacım ve hedefim var ve sen bile beni bundan vazgeçiremezsin. Söz veriyorum, Malini." Onu tekrar öptü; dudaklarını Malini'nin yanağına hafifçe değdirdi. "Söz veriyorum."

Malini nefes verdi.

"Güzel," dedi. "Bu iyi." Sonra başını çevirip Priya'nın ağzını kendi ağzıyla buluşturdu, dudaklarını bir kez daha birbirine değdirdikten sonra geri çekildi. Geri çekildi ve arkasını döndü.

"Hava aydınlanmadan gitmek istiyorsan şimdi gitmelisin. Şimdi git, Priya."

Priya Malini'ye baktı. Sırtında yasaklayıcı bir çizgi vardı.

"Sana söz veriyorum geleceğim," dedi Priya ona. "Kehanetlere pek inanmadığımı biliyorum. Ya da kehanetlere, kadere ya da bu tür şeylere. Ama bir gün gelip seni bulacağım. O zamana kadar beni çoktan unutmuş olacağını umuyorum. Belki sadece yaşadığın mahalin kenarlarında yürüyebileceğim, ama sen istediğin sürece geleceğim. Seni bulmamı istersen, gelirim."

Priya'nın nasıl söyleyeceğini bilemediği o kadar çok şey vardı ki.

Seni gördüğüm an, bir çekim hissettim. Sen düşme hissisin, gelgitli sularsın, bir canlının her zaman ışığı arayarak döneceği yoldasın. Bu değil

İyi ya da nazik olduğunuzu düşündüğümden, hatta sizi sevdiğimden. Sadece seni gördüğüm an, seni arayacağımı biliyordum. Tıpkı ölümsüz suları aradığım gibi. Tıpkı kardeşimi aradığım gibi. Tıpkı her şeyi aradığım gibi - düşünmeden, sadece isteyerek.

Priya tekrar, "Eğer istersen," dedi.

"Her zaman hoş karşılanacaksın," dedi Malini aniden, sanki kelimeler ağzından zorla alınmış gibi. "Gelip beni bulduğunda da hoş karşılanacaksın. Şimdi, Priya. Lütfen."

Priya yutkundu. "Güle güle Malini," dedi.

MALINI

Malini, Priya'nın çoktan gitmiş olacağından emin olana kadar bekledi. Arayıcı yolunun garip ışığında, elinde kalem olmadan yazı masasında oturarak saatlerce bekledi. Sonra ayağa kalktı ve Komutan Jeevan'ın nerede olduğunu sormak için çadırdan ayrıldı.

Beklediği gibi, kısa süre sonra Komutan Jeevan ve adamlarının bir süre önce Bhumika'nın maiyetine geri döndüğü bilgisini aldı. Rao'nun ekibinden biri onları aramaya gittiğinde, varlığını işaret etmek için başının üzerinde tuttuğu bir fenerle temkinli bir şekilde yaklaştığında, kamptan hiçbir iz bulamamıştı.

"Ahiranyi ortadan kayboldu," dedi Rao. "Herkesin söyleyebildiği kadarıyla, kendi rızalarıyla gittiler."

Rao ona yemek getirmişti. Manastırdan taşınan temiz, basit yemekler: salamura sebzeler; mayalanmış fasulye; ortak ateşe kömürleşene kadar pişirilmış roti. Tadına bile bakmadan yemişti. Aditya'nın gelip onu sorgulayacağını düşünmüştü -ummuştu-. Ama kaderiyle yüzleşme konusundaki isteksizliği görünüşe göre buna bile uzanıyordu. Onun yerine Rao çadırında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, dikkatli gözlerle onu izliyordu.

Malini, "Onlara gitmelerini söyledim," dedi.

Doğru değil. Elbette fark etmezdi. Gerçek de yalan da gerektiğinde kullanılacak birer araçtı. Ve Priya'ya tutmaya niyetli olduğu bir söz vermişti.

Rao, "Yararlı olabilirlerdi," diye gözlemledi.

"Çoğu değildi," dedi Malini açıkça.

Rao'nun gözleri biraz kısıldı. Canny. "Seni kurtaran kişi..."

Malini başını salladı. "Onlara borçluyum," dedi. "Beni hapisten kurtardılar ve hayatımı kurtardılar. Uluslarını savunmak için geri dönmeyi seçmişlerse, onlara haksızlık edemem. Sadece minnettar olabilirim."

"Aditya bana onlara bir söz verdiğini söyledi."

"Verdim," dedi Malini. "Ve bunun yerine getirildiğini göreceğim."

Rao uzun bir süre ona baktı. "Malini," dedi. Tereddüt etti. "Evet?"

Bakışlarını indirdi. "Bir şey yok. Kamp toparlanıyor. Adamlar size bir tahtirevan ayarlasın mı?"

Başını iki yana salladı.

"Gerek yok," dedi. "Ben yürüyeceğim."

Arayıcı'nın yolunun sonuna yaklaştıklarında, ağaçların arasından sızan güneş ışığı, gecenin yağmur gibi yağan garip sularıyla lekelenmemiştir.

Adamlardan biri diğerlerine "Mum yakmak yok," diye bağıyordu. "Pipo içmek yok, beyler. Bunu unutmayın."

İlk bakışta Srugna'nın lake bahçeleri büyük bir vadi manastırı, isimsizler için ideal bir ibadet alanıydı. Vadinin duvarları, koyu yeşil ve yanık sarı yaprakların narin, zengin bir bolluğuyla kaplıydı. Yerde çimen ve çayır çiçekleri vardı: mor, pembe, mavi, boncuk kadar küçük. Aralarında narin ve uzun bacaklı, meyvelerin ve genç yaprakların ağırlığıyla ağırlaşmış, dut karası ağaçlar vardı.

Ama bunların hiçbirisi gerçek değildi. Srugna'daki hava Dwarali'nin çayır çiçekleri, Alor'un bazı bölgelerinde bulunan tatlı otlar için uygun değildi.

Malini bahçeleri çevreleyen yüksek ağaç halkalı yamaçlara, geniş bir su rezervuarıyla çevrelenmiş; kök ve asmadan örülmüş bir köprüden geçilen dar girişe baktı. Manastır hem istilaya karşı iyi korunuyordu hem de son derece savunmasızdı.

Köprüyü geçerken o bıçak sırtı dengeyi keskin bir şekilde hissetti. Altında keskin kayalık bir uçurum uzanıyordu. Köprü'nün kendisi kırılğan bir atkıydı ve yüzeyinden geçen bedenlerin hareketiyle endişe verici bir şekilde sallanıyordu.

Karşıya geçtiklerinde Aditya da onun yanına geçti. "Bahçe, isimsizlerin ilk Srugani rahibinin vizyonuna göre oyuldu -inşa edildi-. Ona 'lotus vadisine git ve onun kalbinde benim için bir saray, bir lak yeri inşa et' denmişti. O da öyle yaptı."

Aditya onun elini tuttu. Onu manastırın girişini çevreleyen güzel, mücevherlerle süslü ağaçlara götürdü. Elini ağaç kabuğunun yüzeyine yerleştirdi.

Lac. Lak. Tatlı, reçineli.

Sonuçta sadece bir isim değil.

Elini geri çekti.

"Herhangi biri," dedi, "hata ya da kasıtlı burayı yerle bir edebilir. Bunu biliyorsun, değil mi? Bir kıvılcım bile yetmez."

"Bir mumdan fazla değil," diye onayladı yeni bir ses. İsimsizlerin mavi cübbelerini giymiş bir rahip onlara yaklaştı, sesi ve ifadesi sakindi. "Ama biz isimsizlerin rahipleriyiz prenses ve kendimizi kadere teslim ediyoruz. Bu bizim çağrımız."

"Gel," dedi Aditya, onu nazıkçe öne doğru iterek. "Sana yeni odalarını göstereyim."

Basit bir oda. Bir yatak. Uzun zaman sonra bu lüksler onu bunaltmış olmalıydı.

Yere oturdu ve çılgık atma dürtüsüne oldukça dikkatli bir şekilde direndi.

Yanmayan bir ateşin içinde isteyerek yaşıyorlardı, aptallar. Bilginin bir mengene gibi kafatasının üzerine kapandığını hissetti.

Ateş. Yanıyor. Kadere inanmadığı için şanslıydı, çünkü bu şeyler onu takip ediyor gibiydi. Onu bekliyorlardı.

"Prens Malini," dedi bir ses. Sessiz ama sıcaktı. "Yaşadığınıza çok sevindim."

Başını kapıya doğru çevirdi. Eski öğretmenin en sevdiği öğrencisi karşısında duruyordu. Tüm bilgiler gibi Lata da sade biriydi. Saçlarını sıkı örgülerle örmüş, kafatasına doğru bir taç şeklinde bağlamıştı. Gri bir şalla örtülü sarisi tertemizdi.

"Lata! Seni görmeyi beklemiyordum," dedi Malini şaşkınlıkla.

"Aloran prensine eşlik ettim," diye mırıldandı Lata. "Benden istediğiniz gibi."

Malini, yakılmadan önce hapisteyken gönderdiği ya da Ahiranya'da hapsedilmeden önce alelacele yazıp mücevher rüşvetleriyle ödediği çok sayıdaki mesajından bazılarının hedeflerine ulaştığı için şanslıydı.

"Bunu yaptığınıza çok sevindim," dedi Malini sıcak bir sesle, ama yüreği buz kesmişti. "Lütfen. Gelin ve oturun."

Lata onun yanına oturdu.

"Nasıl başlayayım prenses?" Lata başını iki yana eğerek cevap verdi. Bunlar bir bilgenin sözleriydi, bir tür ezbere sunu. "Hangi bilgiyi arıyorsunuz?"

"Her şeyi," dedi. "Bana her şeyi anlat."

Lata'ya göre, Chandra'yı devirmek isteyen güçlerin büyük kısmı Srugna'da ve Dwarali yolu üzerinde bulunuyordu. Kapalı ve tehlikeli olan manastırda onlara yer yoktu. Sadece politikaya ilgi duyan ya da Aditya'nın gözüne girmek isteyen lordlar ve prensler lake bahçelerine gelmeyi tercih etmişlerdi.

Lata sözlerini bitirdiğinde Malini, "Pekala," diye mırıldandı. "Eğer soylular politika yapmak istiyorlarsa..." Ayağa kalktı. "Şaperon ve hanımlarımdan biri olarak hareket etmen gerekecek," dedi. "Bunu yapabilir misiniz?"

"İdare edebileceğime eminim," dedi Lata.

"Öyleyse önce," dedi Malini, "yıkamam gerek."

Soğuk suyla yıkandı ve Priya'nın Hirana'da ona bir kepçe soğuk su sunduğunu düşünmemeye çalıştı; Priya diz çökmüş, ona bakıyordu. Saçları uzun süre kötü muamele gördükten sonra olabildiğince iyi taranmıştı. Lata Malini'ye kendi sarilerinden birini verdi. Bluz o kadar boldu ki açıkta kalıyordu ama kumaşın altına saklanacağı için idare etmek zorundaydı. Malini'nin hiç mücevheri yoktu. Hiçbir statü işareti. Değerini gösteren hiçbir şey yoktu.

Sonra yukarıya, pencereye baktı.

Tabii ya.

Lata'nın yardımıyla saçlarını bir düğüm haline getirdi ve yeni koparılmış lake çiçeklerden oluşan bir hilali dikkatlice yerine tutturdu.

O odalara girdiğinde adamlar aniden sessizleşti. Ne Aditya'dan ne de Rao'dan bir iz vardı.

Bir catur oyununu yarıda kesmişti. Ama zar ve strateji oyunlarının soylu erkekler için sadece bir eğlence olmadığını biliyordu. Başını eğdi -boynunun kırılğanlığını ve duruşunun asaletini vurguladığını bildiği zarif bir hareket- ve "Korkarım bölüyorum," dedi.

"Prensес." Adamlar ayağa kalkmadılar ama başlarını eşit şekilde eğdiler.

Saygı. Bu kadarı yeterliydi. "Özür dilemeye gerek yok. Birini mi arıyorsunuz?"

"Lord Narayan," dedi, orada bulunan lordlar arasında onun yüzünü bularak. "Kaybınız için çok üzgünüm. Prens Prem kardeşim Aditya'nın çok iyi bir arkadaşıydı. Ona büyük hayranlık duyardım."

"Teşekkür ederim prenses," dedi genç adam, aniden hüzünlenererek. "Onu kaybetmek bizim için büyük bir üzüntü."

"Ben de seninle birlikte yas tutuyorum," diye mırıldandı Malini. Odayı geçerek ona doğru ilerledi, her adımı yavaş ve bilinçliydi.

Bunu yaparken sırayla her birine baktı. "Rahat görünmüyorsunuz lordlarım."

İlk konuşan Dwarali lordu oldu. "İmparator Aditya'nın bir orduyla döneceğini sanıyorduk." Ağzı gülümseliyordu. "Ama görüyorum ki öyle olmayacak."

Malini başını salladı. "Ona bir ordu getiremezdim," dedi. "Sadece kendimi. Ama onu tahtında görmek için elimden geleni yapacağım lordlarım."

"Belki de şimdi," diye mırıldandı Srugani lordlarından biri, sesinde öfke vardı, "uğruna geldiğimiz savaşı bize vermeyi düşünür."

Bir nefes verdi. Saçlarına bağlı dantel çiçeklerini vurgulamak için boynunu öylece çevirdi. O Parijat'ın imparatorluk prensesiydi. Bunun bir ağırlığı vardı.

"İnanın bana lordlarım," dedi Malini, omurgasını dik, omuzlarını sağlam bir çizgi halinde tutarken bile kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde indirerek. "Kardeşim Aditya eski ihtişamınızın geri geldiğini görecektir. Bir zamanlar sahip olduğunuz şeye sahip olacaksınız. Kendi krallıklarınızın kontrolü. İmparatorluk sarayında otorite ve saygı sahibi olacaksınız. Sadakatle şekillenen imparatorluğun ihtişamı bir zamanlar olduğu gibi olacak."

İşte bu yüzden buradaydılar, değil mi? Chandra'nın yeniden yaratılmış, çarpıtılmış Parijatdvipa'sına ait olmak zorundaydılar - atalarının Parijatdvipa'yı ilk başta oluşturan annelerin kanlı, korkunç fedakârlıklarının karşılığını ödemek için ettikleri aynı yeminle bağlıydılar. Bu sözün kutsallığı Parijatdvipa'da hâlâ o kadim ölümlerden yankılanıyordu. Tek istedikleri her zaman sahip oldukları şeydi -eşitlik, nüfuz ve refah- ve Malini, Aditya'nın bunu sağlamasını temin edebilirdi.

Şüphesiz *zayıf bir imparator daha iyidir* diye düşündüler. *Rahip olmak isteyen suskun bir imparator, bize ait olanı alıp*

Kendisine ait.

"Peki," dedi aynı Srugani lordu, "bize vaat edilen her şeye ne zaman sahip olacağız?"

"Saat geç oldu," dedi ilk konuşan Dwarali lordu ayağa kalkarak. "Size odanıza kadar eşlik edebilir miyim, Prenses Malini?"

"Bunun akıllıca olacağından emin değilim," diye mırıldandı Lata.

Ama Malini sadece gülümsedi ve "Elbette lordum. Bana eşlik edin."

"Siz Lord Khalil'siniz," dedi, kadife karanlığa adım attıklarında, Lata da peşlerinden geliyordu. "Lal Qila'nın lordu, değil mi?"

"Öyleyim," diye kabul etti lord.

"Karınız sizi çok takdir ediyor, Lord Khalil," dedi Malini. "Jagatay'a karşı kalenizi savunmanızı büyük bir hayranlıkla anlattı."

"Ve şüphesiz çok detaylı. Bu kadının askeri stratejiye karşı sağlıklı bir ilgisi var." Ona yan gözle baktı. "Raziya'ya yazdığınızı biliyorum, Prenses Malini. Mektuplarınızın çoğunu benimle paylaştı. İlgimi çekti."

"Belki de öyledir diye düşünmüştüm," dedi. "Ne de olsa buradasın."

Lord Khalil pek de iyi bir mizah içermeyen gürültülü bir kahkaha attı.

"Çok pişman olmaya başladığım bir seçim. Evimi özlüyorum. Atlarım. Ve burayı..." Etrafına hoşnutsuzlukla baktı. "En iyi atlılarımın buraya girmesine izin vermem," dedi. "Her taraftan kuşatılmış durumdayız. Böyle bir arazide atlar ne işe yarar ki?" Kayalıklardan sarkan parlak çiçeklerin bolluğundan tiksindiği belli olan bir el salladı. "Burada imparatorun keyfi için bekliyorum. Ama korkarım ki onun keyfi burada kalıp meditasyon yapmak."

"Beni bekleme nezaketini gösterdi," dedi Malini. "Nazik ve asil, eski bir soylu gibi."

Lord alaycı bir şekilde homurdandı. "Onun soyluluk biçimine pek tahammülüm yok."

"Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum," dedi Malini.

"Özür dilerim. Dwarali'de süslü sözlere ayıracak vaktimiz yok."

Eşinin zarif mektuplarını okuyan ve bir zamanlar Dwarali şiirlerinden hoşlanan Malini, bu iddia üzerine yorum yapmaktan kaçındı.

"Dwarali'den kaç danışman utanç içinde evine gönderildi?" Malini hafifçe sordu. "Ve kaç idam edildi? Açık konuşmak gerekirse, Lord Khalil: Chandra'nın soylu onur biçimi sizi kayırmayacak. Aditya'nın istediği gibi değil."

"Ya da seninkinin istediği gibi," dedi lord. "Ama haklısınız. Kadınların yakılması pek hoş karşılanmadı, bunu size söyleyebilirim prenses. Ama ateş rahiplerinizi Parijatdvipa'ya büyüklüğünü veren kralların ve lordların üzerine çıkarmak..." Dilini ağzının çatısına vurarak gıdıkladı. "Bu çok kötü düşünülmüştü."

Malini ona, "Seni bu kadarını yapacağı konusunda uyarmıştım," diye hatırlattı.

"Öyle yaptın," diye onayladı Halil. "Mektuplarında sahte imparatora karşı kötü niyet tohumları ekmek için çok çalışmışsın," dedi Halil. "Bunu bana karım da söyledi."

"Karınız kurnaz bir kadın."

"Öyle."

Bir an sessizlik içinde yürüdüler. Üstlerinde kuşlar kanat çırpıyordu. Gökyüzü yıldızlarla parlıyordu, lake bahçe garip bir şekilde ışıldıyordu.

"Zalim bir imparator hiç hoş değildir," dedi Halil. Ses tonu hafif, neredeyse sohbet havasındaydı. "Ama kendisine yakın olanların çıkarlarını korursa, büyük ölçüde affedilebilir."

Malini, "Chandra kendi ailesinin çıkarlarını bile korumuyor," dedi. Ve ah, bu vermesi gerekenden daha fazla dürüstlüktü.

"İşin özü de bu, değil mi?"

Malini yürüdü. Kararlı, emin. "Aditya her zaman kendisine sadık olanların çıkarlarını koruyacaktır," dedi. "Size bunun sözünü verebilirim lordum."

Khalil ona kurnaz gözlerle bakarak, "Aditya gerçekten de öyle yapacak," diye mırıldandı.

Gözleri, çıkarlarını koruyacak olanın Aditya olmadığını söylüyor gibiydi.

Ama sorun değildi. Ne de olsa Malini'nin çıkarları Aditya'ninkilerle örtüşüyordu.

"Sizi burada bırakıyorum prenses," dedi Khalil başını eğerek. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Malini.

O ve Lata, adam uzaklaşırken beklediler.

"Dwarali'de kadınlarına karşı daha nazikler," dedi Malini Lata'ya, o çoktan gitmişken. "Risk aldım."

Sonra kendi kendine mırıldandı: "Biri yapmak zorunda."

RAO

Haberci - Prem'in adamlarından biri değil, koyu yeşil giysili, örgülü saçları yarı açık ve kanla kayganlaşmış bir Saketan - geldiğinde bir düzineden fazla adam onu gördü.

-Atından düştü ve köprünün uzak ucunda yere yığıldı. Adamlar ona ulaşip yardım ettiklerinde çoktan sürünerek karşıya geçmeye başlamıştı.

"Parijat'tan gelen askerler," diye soluk soluğa bağırdı haberci, manastır toprağına ayak bastığında. "Geliyorlar. Sadece bir tabur, analarımız sağ olsun."

"Onun burada olduğunu biliyorlar mı?" Narayan aceleyle sordu.

"Bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldı haberci. "Bilmiyorum, ben-ah! " Ve bu acı dolu solukla birlikte, askerler ve rahipler onun etrafına üşüştiler ve onu güvenli bir yere götürmek için kaldırdılar. Cüceli bir adam kendi kuşağını çıkarıp habercinin böğründeki yaraya tuttu.

Rao'nun aklı karıştı. Santosh'un adamlarından biri karşılaşmadan kaçmayı başarmış mıydı? Yoksa Santosh geri dönmezse yardım istemek üzere Hiranaprastha'da bir birlik mi bırakılmıştı? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Rao manastırın kapısında bir hareketlilik gördü. Bir gözcü içeride kaybolurken mavi bir parıltı.

Rahiplerden herhangi biri olabilirdi. Ama Rao onun Aditya olduğunu biliyordu.

Rao uzun bir süre kapıya baktı, midesinde acı ve pişmanlık tohumları filizleniyordu.

Aditya dinlemişti. Ve sonra kaçtı.

Bir keresinde Rao, Aditya'nın sakinliğine hayran kalmıştı.

Adam hiçbir zaman aceleci ya da çabuk öfkelenen biri olmamıştı. Kılıç talimi yaptıklarında yavaş refleksleri yüzünden azarlanmıştı ama onu onurlu savaş kuralları, antik ve modern askeri strateji konusunda eğiten bilgiler ve askeri liderler onun tüm faktörleri dikkatle değerlendirmesine hayran kalmışlardı. Aditya bir düşünürdü. Aditya her zaman bir düşünür olmuştu.

Aditya her zaman doğru olanı yapmak istemişti.

Metinler üzerinde saatlerce çalışmış, askeri stratejileri ve kumarları tartmış, savaş etiği üzerine kafa yormuş, en iyi seçenekleri, mükemmel dengeyi sağlayacak stratejileri bulmaya çalışmıştı: insan hayatına düşük maliyet, hızlı bir zafer, onurlu bir savaş.

Nadiren hepsini başarabildiğini gördü.

"Gerçek dünyada bu kadar kolay olmayacak," demişti Aditya bir keresinde, gözleri tahtada sabitlenmiş bir şekilde catur oynarlarken. Eli sürekli hareket ediyor, önce küçük oyma filin, savaş arabacısının, piyadenin, bakanın üzerinde geziniyordu. Kralın. "Burada kazanmak için kimi feda etmem gerekiyorsa onu seçebilirim." Sesi, ifadesi, ikisi de tuhaf bir şekilde bastırılmıştı. "Derslerimizde bize bunu yapmamız gerektiği öğretili. Ama bazen düşünüyorum da, eğer hiç savaş olmasaydı, bu daha kolay olurdu."

Rao şaşkınlıkla, "Öyle olurdu," diye kabul etti. "Ama savaş olur."

"Olmak zorunda mı?"

"Bilmiyorum," demişti Rao. "Sanırım dünya böyle bir yer."

Aditya kaşlarını çatmıştı. Tahtaya baktı. Sonra şahı simgeleyen taşı aldı ve tahtanın ötesine, masanın kenarına yerleştirdi.

"İşte," dedi Rao'ya gülümseyerek. "Artık kral uzak ufukları düşünebilir. Bence savaştan çok daha eğlenceli."

Rao, "Bunun kurallara aykırı olduğundan eminim," diye alay etti.

"Sorun değil," diye yanıtladı Aditya. "Zaten catur umurumda değil."

Rao güldü, sırtını sıvazladı ve "Madem bu kadar yorgunsun, o zaman gel benimle bir içki iç" dedi.

O zamanlar, Aditya'nın iyi bir imparatora dönüşmesi için zamanın olacağına inanıyordu.

İsimsizin bir adanmışı olarak, tahtanın kenarının ötesinde duran şahın bir *anlamı* olduğunu bilmeliydi. Bir insan bazen farkında olmadan gerçek kaderini görebilir.

Rao neden böyle bir isimle yükümlü olduğunu sorduğunda isimsizlerin rahibi, "Kehanet niteliğindeki bir isim *her* zaman bir çocuğun doğumunda rahip tarafından fısıldanan bir şey değildir," demişti. "Bizim inancımızın ötesinde bile, kaderlerini tesadüfen keşfeden insanlar vardır. Kaderleri onları bulur - rüyalarda, hikayelerde, tesadüflerde. Çoğu zaman gerçeği fark edemezler ve kehanetin bilgisi yanlarından geçip gider. Ama senin kaderin seni bulacaktı genç prens, Aloralı olsan da olmasan da. İnancın seni olacaklar konusunda önceden uyardığı için mutlu ol."

"Garip olmalı," diye mırıldandı Rao. "Kaderini bilmemek, onu gördüğünde bile."

"Belki," demişti rahip, yardımsever bir şekilde gülümseyerek. "Ama sen isimsizlerin inancındasın, Alor prensi. Böyle bir kehaneti gördüğünüzde tam olarak anlayacaksınız. Bir gün başka bir adamı daha cehalet içinde yolundan yürümekten kurtarabilirsin."

Rao yapmamıştı.

Rao, Aditya'yı ötücü kuşlarla dolu küçük bir bahçede buldu. Aditya dönmeyince Rao onu çevirdi ve adamın göz göze gelmesini sağladı.

Rao, ellerini Aditya'nın omuzlarına koyarak, "Kardeşin senin için geliyor," dedi. "Prensime, imparatoruma, *dostuma*. Chandra adamlarını buraya gönderdi. Seni öldürecek. Kaçmamız gerek."

"Sadece biraz daha," diye mırıldandı Aditya, Rao'dan uzaklaşıp kuşlara, gökyüzüne bakarak. Rao onun kafatasında hangi faktörleri tarttığını merak etti: adaletin etikle ve stratejiyle nasıl ölçüldüğünü, vücudunun durgunluğundan, uzak gözlerinden başka bir şey olmadığını. "Biraz daha bekle, ne yapılması gerektiğini öğreneceğim."

"Artık zaman yok! Hiç zaman olmadı."

Aditya gözlerini kapadı. Üzerinde korkunç bir ağırlık varmış gibi görünüyordu; hiçbir saray politikasının, hiçbir savaşın, Parijat'ta prensler olarak birlikte yaşadıkları hiçbir şeyin omuzlarını çökertmediği kadar ezici bir ağırlık.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı Aditya.

"İstiyorum. *İnanıyorum*. Hayatım boyunca bu inancın ilkelerine bağlı kaldım, Aditya. Kız kardeşim bunun için öldü. Ama bunu yapmana izin veremem."

Aditya sonunda onun gözleriyle buluştu. Koyu renk gözler. Sert kaşlar.

"Eğer ben sizin imparatorunuzsam, bana istediğim zamanı vermelisiniz. Ne de olsa benim sözüm kanundur." Sesi aniden demirleştii. "Ve eğer imparatorunuz değilsem, o zaman gidin ve savaşınızı bensiz yapın. Bu kadar basit."

Rao, uzun zaman önceki o catur tahtasını düşündü; Aditya'nın kaşlarını çatışını, tahtadan inme arzusunu. Ama bu oyundan çıkmak mümkün değildi. Aditya, kazanılacak ya da kaybedilecek bir şey varsa hareket etmesi gereken bir taşı.

"Hayır," dedi Rao kararlılıkla. "Bu seçimi senin yerine ben yapmayacağım. Bu senin görevin, Aditya. Benim değil. Eğer imparator olacaksan, eğer bize liderlik edeceksen, ilk adımı sen atmalısın. Karar vermek zorundasın. Senin yerine ben seçmeyeceğim."

Aditya onun elinden kaydı. Döndü ve uzaklaştı. Rao başını eğdi, yanan kız kardeşini ve kendi adının korkunç ağırlığını düşündü. Umudunu.

Aditya'nın gerçekliğı, bir vizyona bağı. Yükselmeye isteksiz.

MALINI

Malini'nin tüm gerçeği öğrenmesi için Srugani lordlarından birinin ve ona bağlı tüm müritlerinin -hiç de azımsanmayacak sayıda adam- manastırı terk etmesi gerekmişti.

Lord Narayan volta atarak, "Haberci kendini ölü atından sürükleyerek getirdi," dedi. "Bunu bize getirmek için hayatını tehlikeye attı. Ve şimdi, hiçbir şey yok. İmparator Aditya nerede? Prens Rao, biliyor musun?"

Rao başını salladı. Hiçbir şey söylemedi.

Bir başka lord, "Chandra Aditya'nın burada olduğundan emin olamaz, yoksa çok daha fazla adam gönderirdi," dedi.

"Her manastırı isimsizlere hedef gösteriyor olabilir," dedi Rao. "Ya da biz takip edildik, arayıcının yolunda."

"Her manastırı hedef almak en iyi ihtimalle aptallık, en kötü ihtimalle de inanca hakaret olur," dedi bir başka ses dehşete kapılarak. "Aklı başında hiçbir adam bunu yapmaz."

Rao'nun gülüşü acıydı. "Chandra yapardı."

"Askerler bu gece buraya varmış olacak," dedi bir başkası.

"Emin misiniz?"

"Dikkat çekmeden seyahat ediyorlarsa, atları ya da daha erken varma olasılıkları olmayacaktır. Ama haberci emindi."

"Peki ya İmparator Aditya...?"

"Rapor gelir gelmez söylendi," dedi Lord Khalil, bakışları kapüşonluydu. Sanki bir sonraki hamlesini tartıyormuş ve onları da tartıyormuş gibi diğerlerini izledi.

"Peki ya planları?" Lata odanın köşesinden sordu.

"Bizi aydınlatmayı uygun görmedi," dedi Halil seviyeli bir şekilde. "Ama eminim sevgili kız kardeşiyle konuşacaktır."

"Eminim öyle yapacaktır," diye cevap verdi Malini, aynı düzgünlükle. Kanı kulaklarında çınılıyordu.

"Eğer Prens Aditya tahtı geri almak istiyorsa, birçok savaş ve muharebe olacaktır."

Malini kararlı bir şekilde, "*Ve öyle de olacak*," dedi.

Khalil bir ses çıkardı. Bu tam olarak bir anlaşma değildi.

"Statümüze yakışmayan korkaklar gibi kaçmamızı mı isterdi?" Narayan sordu.

Malini hayatta kalmanın korkaklık olduğunu düşünmüyordu ama bunu söylemekten kaçındı. Rao onu şaşırtarak, "Biz savaşçıyız lordlarım," dedi.

"Savaştan kaçmayız. Ama en azından bu zamanı strateji geliştirmek için kullanabiliriz. Eğer bize katılırsanız

Ben..."

Malini kalmadı.

Bahçelerde yürümeye gitti. Dikkatli adımlarla, meditasyon yapan ya da yapraklara lake boyayan rahiplerin yanından geçiyordu.

"Lata," dedi Malini, her daim var olan gölgesine. "Askeri tarih."

"Öğretmenim tarihi en iyi bilen kişiydi."

"Burada olsaydı, tavsiyelerini memnuniyetle kabul ederdim. Ama sen onun öğrencisisin.

Bana bildiklerini anlat."

"Bunu biliyorum prenses: E l i n i z d e k i tüm araçları kullanıyorsunuz. Değerlendirin - neyiniz var?"

Malini etrafına bakındı. Bahçelere. Doğal olmayan ağaçlar; etraflarında asılı duran yapraklar ve asla çürümeyecek meyveler. Karanlık bir önsezi omurgasına doğru süzüldü.

"Elimdekini kullanamam."

"Neden?" Lata basitçe sordu.

Çünkü bu yanlış. Ama hayır. Bu onun için önemli değildi. Gerçekten değil.

Çünkü bu korkunç olurdu.

O bile. Bu bile olması gerektiği kadar önemli değildi.

"Çünkü Aditya'nın takipçilerini kaybedebilirim. Ya da..." Durakladı. "Ya da ona daha fazlasını kazandırabilirim," diye mırıldandı. "Onun acımasız olma kapasitesine sahip olmadığını düşünüyorlar. Düşünüyorlar ki..."

Lata'nın yüzü birden grileşti. Malini'nin neyi amaçladığını çok iyi biliyordu.

yapmak için. "Ben demek istemedim ki..."

"Öyle değil mi?" Malini ona gülümsemedi. Kendini neşeli hissetmiyordu. Onun yerine "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etme," dedi Lata. "Lütfen."

Sonunda, diye düşündü Malini. *Bilginin acılığını anlıyor.*

Malini, Aditya'yı odasında yere bağdaş kurmuş meditasyon yaparken buldu. Uzun bir süre onu izledi, kendisini fark etmesini ve başını kaldırmasını bekledi. Kaldırmayınca, her şeye rağmen onun yanına diz çöktü.

"Kardeşim," dedi. Alçak ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. Annelerinin bir zamanlar kullandığı türden. "Adamlarına liderlik etmeni istiyorum. Burada daha fazla kalamayız."

Hiçbir şey söylemediği uzun bir an oldu. "Seni

Rao mu gönderdi?" dedi sonunda.

"Hayır." Rao'nun onu neyin gerekli olduğu konusunda yönlendirmesine ihtiyacı yoktu. Aditya bunu bilmeliydi.

"Garip. Yine de ikiniz de benden aynı şeyi istiyorsunuz." Ağzında neşesiz bir gülümseme vardı. "Taht için öldürmemi istiyorsun. Onun için cinayet işlememi."

"Taht için öldürmelisin," dedi Malini. Sesini sakın ve nazik kalmaya zorladı. "Savaş budur. Ve senin tahta geçmeni isteyen sadece Rao ve ben değiliz. Aditya, bunu *biliyorsun*. Bütün o adamların senin onlara yol göstermeni beklediğini biliyorsun çünkü Chandra durdurulmalı ve bunu senden başka yapacak kimse yok. Neden harekete geçmiyorsun?"

Ağabeyinin gözleri morarmıştı ama gülümsemesinin sertliğinin altındaki ifadesi kararlıydı.

"Benimle gel," dedi. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Onu bir bahçeye götürdü. İçinde bir kaide üzerinde su dolu bir leğen duruyordu.

Onu takip etti; onun ısrarıyla ellerini üzerine koydu.

"Her zaman bilgi istiyorsunuz," dedi. "Şimdi onu alabilirsin."

"Benim bir sürü kitabım var," dedi Malini, suya değil kardeşinin yüzüne bakarak. "Ya da bir zamanlar vardı. Ve şimdi eğitimime devam etmek için Lata'ya sahibim."

"İzlemem gerektiğini düşündüğünüz yola neden direndiğimi anlamak istiyorsunuz. Bunu anlamak için, isimsizlerin bilgisini anlamalısın.

bana verdi," dedi Aditya. Tereddüt etti. Sonra tekrar konuştu. "Malini, aslında sana ihtiyacım var. Senin anlayışına ihtiyacım var."

"Zaten benim rehberliğime sahipsin," dedi. "Neyin en iyisi olduğunu düşündüğümü çok iyi biliyorsun."

"Hayır," dedi. "*Görmene* ihtiyacım var. Beni burada neyin tuttuğunu ve ne yapmam gerektiğini öğrenmeden neden gidemeyeceğimi anlamana ihtiyacım var. Gördüğün zaman, anlayacaksın."

"Rao'ya uzun zaman önce söylemiştim," dedi Malini. "Ben kadere inanmam."

"Yine de bizden daha büyük güçler var," dedi Aditya. "Kontrol edemediğimiz, istesek de istemesek de bizi taşıyan güçler. İsimsizlerin bana öğrettiği en büyük ders, kazanılacak bir savaş olmadığında, eşitler savaşı olmadığında bunun farkına varmak için gereken güçtür. Sadece teslim olma olasılığı."

Teslimiyet. Çirkin bir kelimeydi, yakıcı bir kelime. Ellerini leğenin kenarından çekti.

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Malini sertçe. "Bu benim tarzım değil." Bir adım geri çekildi.

"Malini," dedi Aditya. "Lütfen. Bakmazsan neden mücadele ettiğimi asla öğrenemezsin."

"Anlat o zaman," dedi. "Söyle ki mücadelenin ötesine geçip gerçek dünyaya dönebilelim."

"İsimsiz bir hayali senin anlayacağın kelimelere indirgeyebileceğimi mi sanıyorsun?" Güldü, yorgun bir kahkaha. "Malini, mantıklı ol."

Mantıklı davranmıştı. Makulden de öteydi. Yeni inancına hizmet etmek uğruna tacını, imparatorluğunu terk etmişti. Ve çok makul bir şekilde geri dönmesi için yalvarmıştı. Şimdi burada, manastırın kapısının önünde kanlar içindeydi ve makul bir şekilde ondan harekete geçmesini istiyordu.

Artık yok.

Ondan, hayatın ona verdiği tüm ayrıcalıkları reddeden, anlayamadığı bir yolda yürüyen bu sevdiği kardeşinden gözlerini ayıramıyordu. O anda içinde bir şeyin yükselmesine izin verdi; demir gibi sert ve öfkeli bir şeyin.

"Mantıksız bir şey istemiyorum," diye karşılık verdi Malini. "Hiç istemedim. Ama eğer kendin açıklamayacaksan, sana bir şey açıklamama izin ver: Sen ve Chandra, yönetme hakkının size alevin anneleri tarafından, kanla, isimsizler tarafından verilmesi gereken bir şey olduğuna inanıyorsunuz. Ben değilim."

böyle bir aptal. Bir kral ya da imparatora yaptırım uygulayan daha yüksek bir güç olmadığını biliyorum. Sadece gücün elinize verildiği an vardır ve tek bir gerçek vardır: Ya gücü alır ve kullanırsınız ya da başkası kullanır. Ve belki de onlar size ve sizinkilere karşı bu kadar nazik olmayacaklardır." Öne doğru eğildi. "Seçimini yaptın, Aditya. Ve sen güçten vazgeçtiğinde, Chandra bana ve kadınlarıma sırt çevirdi. Alori'nin ölümü. Narina'nın ölümü. Yaşadığım her bir acı anı, hepsi senin omuzlarında. Şimdi daha iyisini yapmalısın."

Adam ırkıldı. Boğazından daha fazla kelime, daha fazla zehir ve gerçek çıkmasını sağladı, adamın inatçı pasifliği parçalanmaya başladıkça kendi avantajını zorladı.

"Yeteneğim olsaydı, Chandra'yı yok ederdim," dedi yavaşça, kasıtlı olarak. "Ona pirinç ve tahıl taşıyan ticaret yollarını keserdim. Tarlalarını yakar ve madenlerini yok ederdim. Rüşvet ya da şiddet yoluyla tüm müttefiklerini elinden alırdım. Ve onu öldüreceğim. Yavaşça ve onursuzca. Senin yerinde olacak kadar şanslı olsaydım ben de böyle yapardım, Aditya. Senin ayrıcalıklarına sahip olmak için. Ama asla sen olamazdım çünkü senin yaptığın gibi doğuştan gelen hakkımı asla reddetmezdim."

"Sen, benim nazik çiçeğim, savaş hayalleri kuran kız kardeşim," diye mırıldandı. "Böyle şeylerden kurtulma ihtiyacımı herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Küçük bir kızken uçümüz arasında en ruhani olan sendin. Bunu hatırlıyor musun? İsimsizlerin adanmışı değildin, kesinlikle. Ama yasemin çiçekleri serpip ayaklarını öpebilmen için seni annelerin türbesine götürmemi isterdin."

"Bu Chandra'nın beni ilk kez incitmesinden önceydi," dedi Malini sert bir sesle. "Bu benim çocukluk hayallerimi aniden sona erdirdi."

Adam anlamadan ona baktı. "Ne zaman," dedi, "çocukken seni incitti mi?"

Nefesini içine çekti. Hatırlamadı.

Saçlarını kaldırmak ve boynunu çıplak bırakmak istedi. Ona nasıl incindiğini göstermek istiyordu; ona sadece fiziksel yarasını değil, Chandra'nın irili ufaklı zalimliklerinin benlik duygusunu nasıl derisini yüzdüğünü göstermek istiyordu, ta ki çiğ kalana, öfkeli bir sinir yumağı haline gelene, hayatta kalabilmek için kendine sivri ve acımasız bir zırh yapmak zorunda kalana kadar.

Ama o anlamayacaktı. Hiçbir zaman anlamamıştı. Hayatı boyunca onu tüketmiş olan acıları ve dehşeti onun için hep küçük kalmıştı. Onları ya gerçekten hiç görmemiş ya da kolayca unutmuştu.

Bunun yerine kaideden uzaklaştı ve parmak uçlarını bahçedeki yapraklardan birine dokundurdu. Parmaklarını yüzeyde ileri geri ovuşturdu ve kaygan tuhaflığını hissetti. Lak. Tatlı lak.

"Bahçelerin altında kanalizasyonlar var, değil mi? Suları taşımak ve meyve bahçesini beslemek için." Izgaraları görmüştü; yankılarını duymuştu. "Ne kadar derinler? İnsanların içinden geçebileceği kadar büyük mü?"

"Sanırım öyle," dedi Aditya, konuşmasındaki değişiklikten dolayı kafasının karıştığı belliydi.

"Bahçelerden gizlice ayrılmak için kullanılabilirler mi?" Aditya ihtiyatla, "Belki," dedi.

Malini, yandıkları gün Narina'nın ve Alori'nin saçlarına sürülen yağı düşündü. Balmumu eteklerine küçük ağırlıklar halinde dikilmişti.

Midesi

bulanıyordu. Ve
coşkulu.

"Bir planım var," dedi Malini. "Hayatta kalmamızı, buradan ayrılmamızı ve ordunuzu bulmamızı sağlamak için - ve anneler adına, hala sizi bekliyor olmalarını ummalıyız."

Ona her ayrıntıyı dikkatle ve kasıtlı olarak anlattı. Adamın yüzündeki dehşetin büyümesini izledi.

"Bunu yapmayacağım," dedi Aditya. "Buna *izin vermeyeceğim*."

"Yapacaksın," dedi Malini. "Yapacaksın. Yoksa hepimiz öleceğiz. Belki onlarla savaşabilirdik ama harekete geçme konusundaki isteksizliğiniz yüzünden sayınız azaldı. Bu vadi bir hapishane." Tek şansları manastırın bahçesine girişin dar olmasıydı. "İstersen isimsizinden rehberlik iste Aditya, ama bu planı hayata geçireceğiz."

"Peki ya yapmazsam?" dedi usulca.

Onu tehdit edebilirdi. Lordlar korkmuş, kızgın ve huzursuzdu ve o da bunu yaparken nasıl güzel sözler söyleyeceğini ve nasıl güzel bir yüz takınacağını biliyordu. Onları ona karşı döndürmek için çok az şey yeterdi. Ya da yaralı kalbini teninde taşıyarak ağlayabilir ya da kardeşine yalvarabilirdi.

Ama hepsinden bıkmıştı. Ama
yine de ona ihtiyacı vardı.

"Dünyaya bak, suya değil," dedi Malini. "Kız kardeşine bak.

Yapılması gerekenin bu olduğunu biliyorsunuz."

Döndüğünde lordlar hâlâ tartışıyorlardı. Rao'nun yanına gitti. Gürültüleri bir an için kesilene kadar bekledi.

"Lordlarım ve prenslerim," dedi. "Konuşabilir miyim?" Tamamen sessizliğe gömüldüler.

"Kardeşim Chandra bana her zaman rahiplere ya da annelere gerektiği gibi itaat etmediğimi söylerdi," diyor Malini. "Bana kalbimdeki annelerin sesini dinlemem gerektiğini söylerdi. Ama dinlediğimde hiçbir şey duymadım. Ve onun da hiçbir şey duymadığını biliyordum."

Gerçek ve yalan. Onları birbirine sardı, o kadar ince bir dokuma ki tek bir et gibi görünüyordu. "Sonra beni yakmaya çalıştı. Ve sonunda anneleri duydum. Ve hepimizin unuttuğu bir gerçeği hatırladım, lordlarım."

Onlara sahipti. Sözleriyle onları bağladı, sarmaladı ve sarmaladı.

"Soyumuzu ve imparatorluğumuzu kuran annelerin ilki, Aloranlar ve Sruganiler gibi isimsiz tanrıya adanmıştı. Aditya, inancı ve doğası gereği ona, onun soyundan gelenlerin hiç olmadığı kadar yakındır. Parijatdvipa'nın bir sebepten ötürü birbirine bağlı olduğunu unutmaz. Anneler, halklarını koruyacak gücü elde etmek için ateşte yükselmeyi seçtiler. Halkımızı, çünkü biz tek bir imparatorluğuz."

Arkasından bir ses geldi. Adamlar eğilirken Malini dönmedi; Aditya yaklaşırken, yumuşak rahip cüppesini giymiş, başı bir imparatorunki kadar yüksekteydi.

Aditya derin bir nefes aldı. Onun önünde durmak için ilerledi.

"Korkacak bir şey yok," dedi o ölçülü, yankılanan ses tonuyla, her zaman en öfkeli adamları bile susturmuş olan ses tonuyla. "Kız kardeşim doğru söylüyor. Kardeşlerim, aramızdaki bağları asla unutmadım. Ve sadece hayatta kalmamızı değil, zaferimizi de nasıl sağlayacağımı biliyorum."

PRIYA

Srugna'dan Arayıcı'nın yolu boyunca geri döndüler. Mahal halkı ve isyancılar huzursuz bir arkadaşlık kurmuşlardı. İsyancılar sürekli öne geçmeye çalışıyorlardı ve mahaldeki hizmetkârlar ve erkekler gecenin karanlığında hepsini öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyor gibiydiler.

Mecburen yavaş hareket ediyorlardı. Bhumika sadece tahtirevanıyla seyahat edebiliyordu. İsyancılar Ashok için de derme çatma bir tahtirevan hazırlamışlardı; bastonlarla tutturulmuş bir branda, her şeyden çok bir hamak. Kritika onun yanında yürüyordu. Priya onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Hâlâ konuşabiliyor muydu? Acı çekiyor muydu?

Yine de ona yaklaşmadı. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hiranaprastha'ya vardıklarında ve o ölümsüz sulardan geçip tekrar iyi olduğunda konuşacaklardı.

Onun yerine Sima'nın yanından geçti. O sırada Sima, Bhumika'nın uyumasına biraz zaman tanımak için yırtık kumaştan yapılmış bir askıyla göğsüne dikkatlice bağlanmış olan bebek Padma'yı kucağında tutuyordu. Priya onlar yürürken yanlarına sokuldu ve Padma'nın buruşuk yüzüne baktı.

"Yaşlı bir kadına benziyor, sence de öyle değil mi?" Priya gözlemledi.

"Bebekler hep öyle olur, Pri. Daha da güzelleşecek." Sima yere baktı ve şüpheyle ekledi, "Muhtemelen."

Önlerinden bir gürültü geldi. İsyancılardan biri yere yığıldı ve arkadaşları - yüzleri aynı anda hem dehşete kapılmış hem de boyun eğmişti

-Onu ayağa kaldırdı. Yüzü oluk oluk akan kanla ıslanmıştı. O

nefes almıyordu.

Birini daha kaybettik o zaman.

Sima, "Siyaset hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bence masumları öldüren ve bir şehri yakan insanlar kendileri öldürülmeli," diye mırıldandı.

Priya, "Bu yüzden siyaseti Leydi Bhumika'nın yapmasına izin verdik," diye cevap verdi.

"Yeterince mutlu görünüyorsun," dedi Sima. Sesinde gerçek bir suçlama ve gerçek bir incinmişlik vardı.

Ormanda ilk kez bir araya geldiklerinden beri Priya'nın gerçek doğası hakkında konuşmamışlardı. O zaman, rahatlama tüm acıları bastırmıştı. Ama acı şimdi oradaydı ve Sima'nın gözlerinde parlıyordu.

Priya iç çekti. "Bu sadece benim sırrım değildi," dedi. "Benim ne olduğum. Ve ben... Sima. Bir daha asla bir tapınak çocuğu olacağımı düşünmemiştim. Sonsuza dek bir hizmetçi olacağımı sanıyordum."

"Gerçekten mi?" Sima'nın sesi temkinliydi.

"Gerçekten. Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor. Katillerle uzlaşmak ya da cinayetlerin işlenmesi. Tüm bunlar." Etraflarındaki kalabalığa bir el salladı. "Keşke her şey eskiden olduğu gibi olabilseydi."

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

Öyle miydi? Priya bir an için bunu düşünmesine izin verdi. Yeniden hizmetçi olmak, meyve bahçesinde içmek, Sima'yla gülüp şakalaşmak istiyor muydu? Bhumika'nın etrafında korunaklı daireler çizerek dolaşmak? Hirana'ya bakıp zar zor sahip olduğu bir şeyi özlüyor muydu - kaybettiği ve istediği bir şeyi - her zaman ötesinde olan ve onu bir şarkı gibi çeken *daha fazlası* olasılığını?

Malini'yle hiç tanışmamış olmayı, onu hiç öpmemiş olmayı diledi mi? Onu hiç geride bırakmamış olmayı?

"Elbette," diye yalan söyledi. "Tabii ki biliyorum."

"Leydi Bhumika," diye seslendi biri. Konuşan Billu'ydu; şimdi Bhumika'nın tahtirevanının yanına çömelmişti, tahtirevanı tutan iki adam onu dışarı çıkarmak için indiriyordu. "İçimizden biri hasta. Çocuk gittikçe kötüleşiyor."

Priya aceleyle ileri atıldı. "Rukh'un nesi var? Billu, nerede o?"

Bhumika başını kaldırıp ona baktı, gözlerini koyu halkalar gölgeliyordu. "Bu işi sana bırakıyorum, Priya?" diye sordu yorgun bir ifadeyle.

Priya ona başıyla onay verdi. "Mümkünse tekrar dinlen," dedi Priya ve gitti.

Billu, Priya'yı bir ağaca yan yatmış olan Rukh'un yanına götürdü.

Belirgin bir acı içindeydi, öne doğru eğilmişti ve kolunu göğsüne bastırıyordu.

Priya onu kontrol etmek için diz çöktüğünde, "Acıyor," diye homurdandı. Elini karnından çekti. Tahta filizleri parmaklarından dirseğine kadar derisini zorlayarak ilerlemişti. Etraflarındaki et kanla benek benek olmuş, doğal olmayan bir şekilde inci gibi parlıyordu.

"Ah, Rukh," dedi usulca. Billu'ya bakarak, "Acı için bir şeyi olan var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "İsyancılar kendi stoklarını tükettiler. Elimizde hiçbir şey yok."

Priya Rukh'u kaldırdı. Rukh inledi ve Priya küfretmemek, ağlamamak ya da her ikisini birden yapmamak için dudağını ısırды.

"Sırtıma," dedi. "İşte böyle."

Çalılıkların çitirtisini duydu ve Jeevan ortaya çıktı.

"Bizi savunabilmeniz gerekiyor," dedi, Billu ve Rukh ile onun arasına dar gözlerle bakarak. "Leydi Bhumika yapamaz. Sen de Billu."

"Oh, bana ihtiyacınız yok," dedi Billu.

"Sen güçlüsün," dedi Jeevan. "Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

"O zaman ne yapmamızı bekliyorsun?" Priya tersledi. "Onu burada mı bırakalım?"

Rukh acınası bir ses çıkardı ve Priya hemen kendini berbat bir insan gibi hissetti. Billu ona çaresiz bir bakış attı.

"Ben yaparım." İsyancılardan biriydi, Ganam adında bir adam. "Ben dövüşemem," diye ekledi yüzünde gergin ve temkinli bir gülümsemeyle. "Her an daha da hastalanabilirim. Ama şişe sularını içenlerin çoğundan daha sağlıklıyım ve Ashok'un ağırlığını taşıyabilirim. Bir çocuğu ayakta tutabilirim."

Priya ona Rukh'u vermek istemiyordu. Ama Jeevan huzursuzca Bhumika'nın tahtırevanına bakıyordu ve burada uzun süre durmayı göze alamazlardı.

"Peki," dedi Priya. "Ama ona karşı nazık ol."

Ganam Rukh'u onun kollarından aldı. Rukh'un gözleri sıkıca kapanmış, nefesi kesilmişti.

"O sadece sizden biri değil," dedi Ganam, ağırlığını kolayca ayarlayarak. "O bizim de adamımız. Bizim için casusluk yaptı. Davamıza hizmet etti. Belki de özgürlük, çocuklarımızı kullanmak yerine onları koruyabilmek anlamına gelecektir," diye ekledi Rukh'un yapraklarla dağılmış saçlarını alnından geriye doğru tarayarak. "İsterdim ki

buna inan."

Priya başını Ganam'ın omzuna yaslayan Rukh'a baktı. Ganam'ın temkinli ama şefkatli yüz ifadesine. Etraflarındaki insan kalabalığına, içlerindeki öfkeye ve açlığa da. Daha iyi bir şey için. Bir gelecek için.

"Ben de isterim," dedi Priya.

Yolun karşısından Kritika ona bakıyordu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Priya'ya başını salladı. Bir süre sonra Priya da başıyla karşılık verdi.

Yürümeye devam ettiler.

BHUMIKA

Tahtırevan kullanılsa bile, kemikler diyarına vardıklarında kadın bitkin düşmüştü. Doğum vücudunu değiştirmiş ve tüketmişti ve bebek zar zor uyuyordu. Zavallı çocuğu hayatta tutmak için kendisine tavsiyelerde bulunacak Sima'ya sahip olduğu için ruhlara şükretti.

Burası sana göre bir yer değil, diye düşündü Padma'yı göğsüne bastırarak. Kemik çardaklarına varmışlardı. Yerde ince, narin kemik yığınları vardı. Üzerlerindeki yapraklar çınılıyordu. *Hiçbirimiz için yer yok.*

Khalida nöbet tutarken sırtını bir ağaca dayadı ve Padma'yı besledi. O kadar yorgundu ki ağlayabilirdi.

"Çok kalmadı," diye fısıldadı şimdi sadece sessizce hüznlenen Padma'ya. "Yakında evde olacağız."

"Şehir güvenli değil," diye bildirdi Khalida daha sonra. O ve Jeevan Hiranaprastha'ya girmiş, toplayabildikleri haberlerle birlikte diğerlerinin beklediği ormanın kenarına dönmüşlerdi. "İnsanlar kendi evlerini ellerinden geldiğince koruyor ama muhafızlar ve efendisiz askerler büyük bir kargaşaya neden oluyor. Şehre bu halimizle girersek başımız belaya girebilir."

Bhumika şaşırmadan onaylarcasına başını salladı. Zihni olasılıklar ve endişelerle doluydu - huzursuzluğu bastırmak ya da naibe yardım sağlamak için gönderilen imparatorluk güçlerinin muhtemel uzaklığı; miktarı ve

Kendisinin ve diğerlerinin yüzleşmek zorunda kalacağı askerlerin gücü; birden fazla güç arasında, kanlı bir çatışmanın içinde kalıp kalmayacakları...

"Savaşmak zorunda değiliz," dedi Priya aniden. "Onlarla başa çıkmaya hazır ve muktedir olana kadar kimseyi üzmeden şehirde ilerlemenin bir yolu var."

Priya'nın planı düzgün ve basitti ve Bhumika yüzünde onaylayan bir ifadenin belirmesine engel olamadı.

Priya gülümseyerek, "Gördün mü?" dedi. "Ben zekiyim. Bu da seni gösteriyor." "Senin zeki olmadığınızı hiç söylemedim."

"Bana her zaman aptal diyorsun."

Bhumika burnunu kırıştırdı ve başka tarafa baktı. *Kız kardeşler.*

"Hazırlıklıyız," dedi bir isyancı kısa süre sonra. Şişeyle lanetlenmiş olanlar etraflarında bir çember oluşturmuşlardı. Ashok yanlarında bir şala sarınmış yatıyordu, Padma da onun yanında battaniyesine sarınmıştı.

Priya, Bhumika'nın gözlerine baktı. Bhumika başını salladı.

Yavaşça, ortak bir nefes verdiler ve etraflarındaki toprak keskin çiçekler, fırtınalı morlar ve acı sarılarla çiçek açtı. İsyancılar da onlarla birlikte nefes aldı, güçlerini paylaştı.

Çiçekler isyancıların ayaklarından yükselmeye başladı. Bhumika aşağı baktı ve onların kendi ayak bileklerinin etrafında kıvrılmasını izledi. Yeni bir et gibi üzerinde hareket ediyorlardı.

Şehir harabeye dönmüştü: binalar yanmış ve için için yanıyordu, ayakta kalan birkaç bina ise kepenklerini indirmiş ve tahtalarla kaplanmıştı. Uzakta hareket eden figürler vardı, baltalı ya da topuzlu, yüzleri kumaşla örtülü adam grupları. Ama isyancılara ya da mahal halkına yaklaşmadılar.

Uzaktan bakıldığında bile derilerinden yükselen yapraklar ve çiçekler görülebiliyordu. Kendilerine yer olmayan bir şehirde gözleri dönmüş bir şekilde tökezleyen bir grup çürük hastasına benziyorlardı. Onlara geniş bir alan bırakılmıştı.

Bhumika, Hiranaprastha'yı geçip mahale baktıklarında, ne mutlu ki uyumakta olan Padma'yı kendine doğru çekti. Dış duvarları paramparçaydı; isyancılar sarmaşıklarla taşları kırmış, şişe lanetli güçleriyle toprak ve kökleri oynatarak temelleri kaydırmışlardı. Ama Bhumika baktıkça, mahalın derinliklerinden bir ışığın titrediğini gördü.

Duvarda bir kadın, yayına bir ok yerleştirmiş.

Bhumika başı dik bir şekilde öne doğru ilerledi. Duvardaki kadın onu görünce yayını indirdi. Bir çığlık attı. Ve Bhumika rahatlayarak, halkının her şeye rağmen gül sarayını elinde tuttuğunu fark etti.

"Dikenler en kötüsünü uzak tutuyor," dedi hizmetçi Gauri huysuzca. Belli ki acı çekerek yürüyordu ama Bhumika'nın ayrılışından bu yana kendini iyi idare ettiğini gösteren bir çeliklik vardı yüzünde. "Bunlar çok kötü leydim. Onlardan memnunduk."

Bir avuç bitkin Parijati ve Ahiranyi askeri, silahlı hizmetçiler, yetimler - bunlar Bhumika'nın ayrılışından beri mahali elinde tutan insanlardı.

Hizmetkârlar isyancılara tedirginlikle baktılar ama hiçbir şey söylemediler. En azından isyancıların maskelerini takmayacak kadar sağduyulu olmaları içlerini rahatlatmıştı. Ama Bhumika'nın askerlere dönüşen hizmetkârlarını ya da kendi maiyetiyle Ashok'un ki arasında gelişen kırılgan, huzursuz ateşkesi sınamak gibi bir arzusu yoktu. Bunu yok etmek için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordu.

"Al onu," dedi Jeevan'a dönerek ve uyuyan kızını ona uzatarak. "Eğer geri dönmezsem, sütanneye ihtiyacı olacak. Hizmetçilerle konuş. Onlar ayarlayacaktır."

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Hirana'ya gitmeliyim," dedi. "Bu ülkeyi güvende tutmak için ihtiyacımız olan gücü kazanmalıyım."

Kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi

görünüyordu. "Yüksek sesle konuş," dedi ona.

"Kimsesi olmayacak," dedi sonunda. "Leydim."

"Ben ölürsem, o zaman kimsenin çocuğu olmaz," dedi Bhumika. "Ve sanırım bu uygun olurdu. Bir zamanlar benim kaderim de buydu ve ben bunu reddettim." Ama ne olursa olsun kendi yüzünü Padma'nın yüzüne değdirdi, onu içine çekti ve doğrulmadan önce alnından öptü.

Jeevan başını ona doğru eğdi. Kadın giderken başka bir şey söylemedi, elleri küçük bohçanın etrafında nazikçe kenetlenmişti.

Birlikte Hirana'ya doğru yürümeye başladılar. Asiler. Kardeşleri. Priya, kararlı bir ifade. Ashok, yarı baygın, burnundan kan damlıyor.

"Bana yaslan," dedi Priya.

Ashok bitkin bir halde başını salladı.
Priya onun koluna girerek, "Seni taşıyabilirim," dedi.

RAO

Yağmur yağarsa, plan başarısız olur.

Lake bahçelerinin altındaki tünelin suları kabarmış, kendilerini karanlığa ilk bırakan adamların göğüslerine kadar yükselen bir rezervuar haline gelmişti. Malini uzun boylu bir kadın olmasına rağmen, Rao onun tünelde duramayacağından korkuyordu.

Ama yine de kendini aşağı indirdi. Çenesine dokundu.

Önden giden savaşçılar, sudan zarar görmemeleri için çuvallara sarılmış silahlarını üzerlerinde tutuyorlardı. Su pis kokuyordu ve Rao öğürme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Şükret, dedi kendi kendine, yakın zamanda yağmur yağmadığı için. Burada boğulmadığımıza şükret.

Bir çıkış yolu olduğu için şükredin.

Kendini çelikleştirdi ve karanlıkta ilerlemeye başladı.

Erkekleri ve kadınları lake bahçelerinde bırakmışlardı. Bırakmak zorundaydılar. "Eğer buraya askerler gelirse, buranın boş olduğunu gün gibi görürler," demişti Dwarali lordu. "Bu yüzden bir ya da iki çocuk bırakacağım ve siz iyi adamlardan da aynısını yapmanızı isteyeceğim."

Diğer prensler ve lordlar da aynı fikirdeydi ve öyle yaptılar. Ve Rao Malini'ye bakmamıştı. Bakmasına gerek yoktu. Onun ağlarını ne kadar dikkatli ördüğünü biliyordu. Adamlar konuştuğunda onun sessizliği hiçbir şey ifade etmiyordu.

İsimsizlerin rahipleri kalmayı tercih etmişti. "Burası bizim yerimiz, hizmet ve görev alanımız," demişti bir adam, sakın sakın

Yapraklarının inci gibi parlaklığı ve kabuklarının kaygan, parıldayan yağı altında, cila ağaçlarının arasında diz çöktü. "Bize ne olacağına isimsizler karar verecek."

Başından beri Aditya'ya son derece sadık bir Parijati lordu olan Mahesh, "Muhtemelen bundan bir şey çıkmayacak," diye huysuzca cevap vermişti. "Ama cesaretiniz için size teşekkür ederiz."

"Bu cesaret değil," diye mırıldandı Aditya daha sonra Rao'ya, adamlar teçhizatlarını ve silahlarını toplarken - Malini manastırın verandasının gölgesi altından, pallusu yüzüne çekilmiş halde onu izlerken. "Bu sadece bizim çağrımız. Kaderin rüzgarlarını kabullenmek."

Rao, Alori'yi düşünerek, "Bence kaderini kabullenmek cesurca olabilir," demişti. "Ölümünle sakince yüzleşmek... cesurca olabilir."

Aditya o zaman da onu düşünmüş olmalıydı. Birden sinirlenmiş gibi göründü. "Rao, öyle demek istemedim-"

"Önemli bir şey değil," diye araya girdi Rao. Ve hiçbir şey değildi. Hiçbir şey olmalıydı. Ama Aditya'nın özürlerine katlanamazdı. "Gitmeye hazırlansak iyi olur."

Şimdi su tünellerinde, taşlarla kaplı büyük oyuklarda, karanlığın giderek koyulaştığı ve üzerlerine çöktüğü yerlerde ilerliyorlardı. Fener yoktu. Ateş de yoktu. Burada ateş olamazdı. Henüz değil ve umarım hiçbir zaman da olmayacaktı. Bir kez daha Malini'ye baktı. Neredeyse görünmezdi ama gözlerini görebiliyordu, beyazları suya karşı parlıyordu.

"Prens Rao," dedi Prem'in adamlarından biri alçak sesle. "Sona yaklaşıyoruz."

Üstlerinde bir ızgara. Ay ışığının ince parçaları. Üç adam o şeyi kenara çekmek için uzandı. Rao'nun pusuya düşmekten korkması için sadece bir anı vardı; zeki bir stratejist bir avuç adamla onları burada teker teker avlayabilirdi. -Ama ızgaradan sorunsuz bir şekilde geçmeyi başardılar. Malini sudan çıkarıldığında Aditya onu hemen silahlardan birinden çıkarılmış olan çuvala sardı. Malini teşekkürlerini fısıldayarak çuvalı sanki en iyi Dwarali şalıymış gibi sıkıca sardı.

Ağaçların arasına doğru sessizce ilerlediler; taze, cilasız, özsu ve toprak kokusuyla tatlı. Aralarında ışık yoktu, yaylar gerilmiş, ağırlıkları test edilmişti. Ağaçların örtüsünün ardında Srugna'nın büyük baraj gölü uzanıyordu, Rao'nun daha önce benzerini görmediği kurnaz bir taş işçiliğiyle

daha önce hiç görmemişti. Bir kez olsun ona hayran olmak, onu incelemek isterdi. Ama bugün değil.

Malini onun yanına geldi. Hafifçe titriyordu ama gözleri keskindi, altlarındaki manastıra sabitlenmişti.

"Her şey sakın," dedi Malini.

"Dwarali lordunuz size böyle mi söyledi?"

"Lord Khalil yaptı, evet," dedi Malini. "Ve o benim değil, Rao. Küçük düşünme. Onun ilk sadakati imparatoruna."

"Onun ilk sadakati Dwarali'nin çıkarlarıdır."

"O halde Aditya'nın çıkarlarıyla Dwarali'ninkiler örtüştüğü için şanslısın." Sesi ve yüz ifadesi donuktu. "Bana kızgın olduğun izlenimine kapıldım, Rao."

Bir an sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Bu plan." "Evet?"

"Bu aptalca. Aditya'yı bunu desteklemeye nasıl ikna ettiniz bilmiyorum ama ben bundan korkuyorum."

Malini bunun kendi planı olmadığını bile iddia etmedi. "Onu hiçbir şeye ikna etmedim. Ben sadece bir öneride bulundum. İmparator Aditya da bunu dikkate aldı."

Rao, "Gereken özen gösterildi," diye tekrarladı. "Ona ne söyledin?" "Gerçeği," dedi Malini basitçe.

"Bu plan..." Tereddüt etti.

"Söyle, Rao."

"Soğuk," dedi. "Zalim. Senin aksine."

"Sesin biraz Aditya'nın sesine benziyor," dedi, aralarındaki havayı incelten bir duraksamadan sonra. "Ama sanırım uzun zamandır arkadaş olmanızın bir nedeni var. İkinizin de içinde anlamadığım bir zayıflık var."

"Ahlak zayıflık değildir."

"Hepimizin öldüğünü göreceksen öyle. Rao, adamlarımız var ama sadece o kadar adamımız ve o kadar silahımız var," dedi Malini. "Manastır bir vadide. Bilinen tek bir girişi olduğu için savunmasız. Bütün bunları biliyorsun. Eğer orada kalırsak, kolaylıkla toplanabiliriz. Ya da katledilirdik. Belki de bizi yakarlardı. Bu çok kolay olurdu." Sesi, bir sitarın telleri üzerinde gezinen parmaklar gibi yumuşaklıktan vahşet tınısına dönüştü. "Ve ben yanmayacağım, Rao."

"Malini."

"Ne? Benden ne alacaksınız? Eğer Lord Khalil, Mahesh ya da Narayan bu fikri ortaya atmış olsaydı, böyle tepki göstermezsiniz. Eğer bunu Aditya yapmış olsaydı, büyük bir üzüntüyle itaat ederdim ama onunla benimle konuştuğun gibi konuşmazdın. Neden böyle?"

Rao inanamayarak, "Seni bu adamlardan daha az düşündüğümü sanıyorsun," dedi.

Ona içinde hiçbir şey barındırmayan bir bakış attı. Yargılayıcı bile değildi. "Bana baktığında ne gördüğünü bilmiyorum. Ama benim için çok soğuk ya da çok acımasız olduğunu düşünüyorsanız..." Omuz silkti. "Sana hiç yalan söylemedim Rao. Eğer beni tanımıyorsan, neyi başarmak istediğimi anlamıyorsan, bunun tek sorumlusu sensin."

Rao bunun üzerine dilini tuttu.

Belki de o an gelmişti. Belki de ona gerçeği söylemesinin zamanı gelmişti. Adının sırrı, karanlık bir hediye gibi sarılmış, söylenmeyi bekliyordu. Her zaman doğru zamanın geldiğini bileceğine inanmıştı - her zaman isminin ne zaman söylenmesi gerektiğini bileceği söylenmişti. Ama şimdi o doğruluk ağırlığını iliklerinde hissetmiyordu. Sadece kokuşmuş ıslak giysilerinin ürpertici rutubetini ve karanlıkta etrafına çömelmiş savaşçılar gibi havanın ürkütücü durgunluğunu hissediyordu.

Yine de neredeyse söyleyecekti. Neredeyse Malini'ye dönüyor, ağzını kelimelerin etrafında şekillendiriyordu. *Adım, doğarken rahiplerin kulağıma fısıldadığı isim. Malini, benim adım-*

"Buradalar." Savaşçıdan savaşçıya geçen bir mırıltı Malini ve Rao'nun durduğu yere ulaştı. Rao'nun vücudu uyuştı.

Altlarında, lake bahçelerine doğrudan girişe izin veren tek geçitten yılan gibi kıvrılan bir savaşçı alayı vardı. Chandra'nın tüm kuvvetleri değildi, hayır, ama Parijati kraliyet savaşçıları yine de aynıydı. Sessiz ve hızlı hareket ediyorlardı ama Rao yine de onları tanıdı. Hareket tarzlarında bir şey vardı. Ve tabii ki o silahlar, pırıl pırıl parlayan büyük kılıçlar, başka bir adamın belindeki keskin kenarlı bir diskin parıltısı.

Bir adamı yatağında öldürmek için gönderilen bir maiyet. Aditya'nın hizmetinde toplanan müritleri olduğunu bilmediklerinden şüpheleniyordu. Olsaydı, bu kadar az sayıda gelmezlerdi. Daha büyük savaş silahları getirirlerdi.

Yine de, eğer Aditya'nın takipçileri gözcünün onları uyardığı gibi lake bahçelerini terk etmemiş olsalardı; eğer kalıp

Rahiplik, kaderin gelgitinin üzerlerinden akıp gitmesine izin vermek... Rao Malini'ye baktı. O dönüp bakmadı.

Ayaklarının dibinde diz çökmüş, konuşan savaşçı yavaş ve kasıtlı hareketler yapıyordu: çakmak taşına, okuna, inişlerinden önce aceleyle şişelenmiş yağ ve ghee'den oluşan temel hazırlığa uzanıyordu. Diğerleri de aynı şeyi yapıyordu. Gergin sessizlikte Aditya kalabalığın arasından sıyrıldı. Elinde bir yay ve sırtında bir ok sadağı vardı.

Omuzları dik, başı yukarıda, gecenin karanlığında altlarındaki manastıra bakarken gözlerini kısmış bir şekilde öne doğru dikildiğini görmek rahatlatıcıydı.

Elini havaya kaldırdı, belirgin bir hareket yaptı. *Sıkı tutun.*

Beklediler. Aşağıda çığlıklar ve kılıç sesleri duyuluyordu. Planlandığı gibi, aşağıda kalan birkaç asker Chandra'nın adamlarına saldırdı. Bu bir yemdi. Parijat'ın savaşçıları manastıra habersiz geldiklerini düşünsünler. Aditya'yı alt edeceklerini ve onu katletmeye göndereceklerini düşünsünler.

Bırakın cila bahçelerinin derinliklerine aksınlar.

Aditya'nın eli yukarıda kaldı. *Sıkı tutun.* Elinde yay olmayan Rao ise nefesini boğazında tutmaktan başka hiçbir şeyi hızlı tutmuyordu. Kalbi bile içinde donmuş, kaçınılmaz işareti bekliyordu.

Okları yak. Manastırı ateşe verin. Chandra'nın tüm adamlarının -ve geride kalan tüm zavallı rahip kurbanlarının- yandığından emin olun.

Sıkı tutun.

Bekledi. Aditya elini indirmede.

Bir tedirginlik hışırtısı vardı. Aşağıdaki gürültü gittikçe şiddetleniyordu.

Her an fark edilebilirlerdi. Parijati savaşçıları onları görecekt ve silahlarını yukarı doğru çevirip adamlarını boğazlarından, karınlarından oklarla vuracaklardı. Parijatiler vadide alçakta oldukları için dezavantajlıydılar ama Rao yine de bu düşünceyle soğuk terler döktü.

Lordlardan biri bir yemin mırıldandı, Aditya'nın elini onun için indirecekmış, ölümü emreden hareketi yapacakmış gibi hareket etti ama Aditya en soğuk yağmur gibi bir sesle, "Rahipleri yakar mısınız? Dur, kardeşim."

Lord irkildi. Durdu.

Aditya profilden heybetliydi. Bakışları buz gibiydi, çenesi keskin bir çizgiydi, sade ve mesafeliydi. Daha çok kendisi gibi görünüyordu - Aditya Rao'nun

Parijat Prensi'nin yanında büyümüş, hiçbir zaman dürüstlükten, onurun ve soylu kuralların titiz bir takipçisinden başka bir şey olmamış bir adam - isimsizin konuştuğunu duyduğu gecedan beri olduğundan daha fazla.

Rao, Aditya'yı, *bu* Aditya'yı, bundan sonra ne olacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Vadiden aşağıya doğru yarışmak, bolca savaşçı katletmek için buraya iyi yerleştirilmişlerdi. Planlanandan daha saf bir yol olacaktı. Kaybetmeyi göze alamayacakları birçok adamlarının ölümüyle sonuçlanacaktı. Yine de bunu düşünmek rahatlatıcıydı. Bu asil bir savaştı ve Aditya da asil bir imparator adayıydı.

Malini öne çıktığında Rao kılıcına uzanmaya başlamıştı bile. Çuvalı bırakmıştı ve üzerinde nemli sarisinden başka bir şey yoktu, örgüsü boğazına dolanmış siyah bir yıldı. Çirkin çığlıklar altlarında yoğunlaşırken Malini ilerledi - öldürülen ve ölen adamların körükleri. Aditya tamamen hareketsiz kaldı. Kız kardeşinin yüzünde gördüğü şey onu sınıksız tutuyordu.

"Hiçbir erkek akrabasını öldürmek istemez," dedi Malini nazikçe. "Bunu anlıyorum."

Aditya'nın yayını ondan aldı. Onun için fazla büyüktü ama onu sabit tuttu.

"İsimsizlerin rahipleri kadere inanır," dedi Zaban dilinde, adamlarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Rao, aşağıdaki adamların da onu duyacağından korkuyordu. Ama ürkmedi ve kendini korumadı. Dimdik durdu. "İsimsizlerin rahipleri lak ve reçineden bahçelerini inşa ettiler. Bugünün geleceğini biliyorlardı. Öyle değil mi Prens Rao? Rahipleriniz kaderin yolunu biliyor mu?"

"Öyle," dediğini kendi de duydu ve onları mahkûm ettiğini anladı.

"Belki de sıradan bir kadının yalvarışlarını dinlemek istemeyeceksiniz," dedi, eşit ve sakin bir sesle ve içinde hiç alçakgönüllülük yoktu. "Ama ben Parijatdvipa'nın en eski soyundan gelen bir kızım. Parijat'ın bir prensesiyim. Alevin ilk annesinin soyundan geliyorum. Kardeşim, sahte imparator, beni canlı canlı yakmaya çalıştı ama ben yaşadım. Ateşin hükmünü ve talep ettiği bedeli biliyorum. Ve burada, bu karanlıkta, anneleri duyuyorum. Ve bu kaderin yerine getirilmesini sağlamanın benim görevim olduğunu biliyorum." Derin bir nefes çekti, sanki kendini güçlendiriyormuş gibi, sanki akıl almaz ağırlıkta bir yük taşıyormuş gibi - ve dönüp diz çökmüş savaşçıya baktı, o da ona bakıyordu, sessiz ve dalgın. "Okumu yak," dedi.

Bir oku yağa batırdı. Çakmak taşını tuttu. Bir kıvılcım yaktı.

İsimsizlerin rahipleri kendi bahçelerini lak ve reçineden inşa ettiler. Onlar

bu günün geleceğini biliyordu.

Rao, Malini'nin taş gibi bir yüzle oku kaldırıp yerleştirirken alevin yanan ucunu izledi. Geride kalan rahipleri ve onların sakın bakışlarını düşündü. Kaderin dolambaçlı bir ilmik gibi hareket edişini düşündü, ipekten bir şey, kavrama zamanının gelmesini bekliyordu.

Bu günün geleceğini biliyorlardı. Doğru hissettirdi. Ah, lanet olsun ona, doğru hissettirdi.

Arkasında -etrafında- bir düzine yeni alev noktası belirdi. Bir düzine daha. Oklar çekildi. Mızraklar havaya kalktı.

Malini okunu serbest bıraktı ve ateş onun serbest bıraktığı alevin yayını takip etti.

Bir an için karanlıkta o yanan okların uçlarından başka bir şey yoktu, kayan yıldızlar gibi parlayan küçük motifler.

Ve sonra lake bahçe yanmaya başladı.

Rao alevlerin çıtırtısı arasından çığlıkları duydu. Malini kısa bir an için ışığın içinde durdu, yay hâlâ elindeydi. Duman arkasından yükseldi, büyük bir bulut, gecenin içine gri kıvrılıyordu, kenarları soluk altın rengindeydi. Yutkundu, duman ve ateş gözlerini yaşartıp yakana kadar ona baktı ve baktı. Kader böyleydi işte.

O da bu günün geleceğini bilmeliydi.

PRIYA

Ashok'un ağırlığını taşımak bir yük değildi, her ne kadar öyle olduğuna ikna olmuş görünse de. Ashok'un vücudunun kırılganlığını hissedebiliyordu: kaburgalarını sarsan nefes alıp verişlerini, ciğerlerindeki ıslaklığı.

"Ağırlığımın altında kalacaksın," dedi Ashok Priya'ya, sesi düzensizdi. Dudaklarında kan vardı, gözlerinden yaş gibi dökülüyordu. "Bana tamamen yaslanma, o zaman iyi olacağız," dedi.

Bir süre sessizce ilerlediler. Sonra şöyle dedi: "Kritika yanında bir taç maskesi taşıyor. Üç kez doğduğumuzda birimiz onu takmalı."

"Taçlara ya da maskelere ihtiyacımız yok," dedi Bhumika yorgun bir sesle.

"Ama güce ihtiyacımız var," diye karşılık verdi Ashok. Öksürükten iki büklüm olmuştu. Bhumika gözlerini onlardan kaçırды, yüzü kendi türünden bir maskeye dönüşmüştü ve yürümeye devam etti. Ama Priya durdu, nefes almasına izin verdi, hâlâ onu tutuyordu.

İyi olacak, diye hatırlattı kendine. Ölümsüz sulardan geçtiklerinde, gücü ona geri dönecekti.

"Priya," dedi bir süre sonra. "Priya. Bilmen gerekiyor." "Neyi?"

"Chandni'yi öldürdüm. Ya da öldürdüm sayılır. Onu çürümüş ağaca bağlı bıraktım. Ve Sendhil'i." Derin bir nefes aldı. "Büyüklerin hepsi gitti. Geriye bir tek biz kaldık."

Öldü. Chandni öldü.

Kelimeler Priya'nın kafasında bir çan gibi çaldı. *Onu ben öldürdüm. Onu çürümüş ağaca bağlı bıraktım. Onu ben öldürdüm.*

Uzun bir süre konuşmadı. Sonra dilini, dudaklarını, kurşun gibi hissetmelerine rağmen hareket etmeye zorladı.

"Bunu bana neden söylüyorsun? Bu konuda mutlu olmamı mı istiyorsun?" "Sadece bilmeni istedim," diye mırıldandı Ashok.

"Toprağa ve gökyüzüne yemin olsun, *neden*?"

"Bunu bilmek senin hakkın," dedi. "Bunu ölüm döşeğindeki itirafım olarak kabul edin."

Sesi suçlu gibi gelmiyordu. Bunu isteyip istemediğinden emin değildi. Tek bildiği, bu bilginin kafatasına inen bir darbe gibi geldiği; hala kulaklarında çınılıyordu. Bunu düşünemiyordu ama yine de denedi. Chandni'ye söylediği son şey neydi? Priya onu terk ettiğinde Chandni Priya'ya nasıl bakmıştı? Hatırlayamıyordu. Hatırlamak isteyeceğini de sanmıyordu.

"O zaten ölmek üzere olan yaşlı bir kadındı. Ve sen öldürmekten korkmuyorsun. Bunu beklemeliydim. Ve umursamamalıydim." Priya'nın boğazı düğümlendi. Kelimeleri zorla çıkarmak zordu. "Ve keşke neden böyle olduğunu bilmediğimi söyleyebilseydim -neden sürekli kalbimi söküp atıyorsun, tekrar tekrar- ama nedenini biliyorum. Ben de çocukluğumuzu yaşadım." Gözlerini ondan kaçırdı. "Biz buradayız."

Hirana'nın dibinde durdular.

Bhumika Priya'ya seviyeli bir bakış attı ve Priya başını salladı. "Tırmanmamıza gerek yok," dedi Priya hızla. "Hirana beni tanıyor. Ben de onu tanıyorum. Bizi içeri alacaktır."

Priya Ashok'un ağırlığını üzerinden attığında Bhumika itiraz etmedi. Priya elini Hirana'nın yosun mozaikleriyle kaplı koyu gri taşına bastırırken Ashok Bhumika'nın omzuna yaslandı. Hirana onu hissetti. Onu karşıladı.

Yol açıldı.

Bir tüneldi. Işıksız, karanlık ama yine de bir geçiş yolu.

"Hepiniz," dedi Priya. "Beni takip edin."

Birlikte karanlığa doğru yürüdüler. Priya gittikçe yaklaşan ölümsüz suların kokusunu alabiliyordu, soğuk bir gece kadar taze ve keskin. Sıvı kozmos neredeyse ulaşabilecekleri uzaklıktaydı.

Ve sonra, aniden, oradaydılar.

Ölümsüz sular önlerinde uzanıyordu, içi boş tapınağın karanlığında akkor mavisi. Priya Ashok'u Bhumika'nın **e l i n d e n** aldı; ona rehberlik etti.

Ashok'u kenara çekti ve serbest bıraktı. Suyun kenarında diz çöktü, avuçlarını yere dayadı. Kanla ağırlaşmış uzun, düzensiz nefesler aldı ve alnını toprağa dokundurdu.

Priya'nın yanındaki Bhumika ellerini yumruk yapmış havuza bakıyordu. İsyancılar arkalarında, yüzlerinde dehşet ve şaşkınlık ifadeleriyle dolaşıyordu.

"Bazı özel kelimeler söylememiz gerekiyor mu?" Priya Bhumika'ya mırıldandı. "Onları daha iyi hissettirmek için mi?"

Bhumika içini çekti, "*Ruhlar beni kurtarsın*" dercesine başını arkaya eğdi ve "Ya da suya girip bu işi bitirebiliriz" dedi.

Ama gerginliğin bir kısmı ellerinden çözülmüştü. Priya ona doğru uzandığında, Bhumika parmaklarını birleştirdi. Bir kez sıktı.

"Öne çıkın," diye soludu Ashok ve şişeyle zehirlenmiş diğer asiler öne çıkarak suyun kenarında durdular. "Suya gireceğiz," dedi. "Eğer şanslıysak, sudan çıkarız. Sonra da Ahiranya'yı koruruz. Görevimizi yaparız."

Bir anlaşma mırıltısı duyuldu. Ashok başını kaldırıp Priya'ya baktı. Gözleri ıslaktı.

Priya da ona baktı ve onun tüm yaptıklarını düşünmemeyi tercih etti. Onun yerine Ashok ve Bhumika'yla birlikte ailelerinden hayatta kalan son kişiler oldukları gerçeğini düşündü; bu aile kandan değil, tarihten, acıdan, sevgiden ve sadece sevginin doğurabileceği türden bir acıdan oluşuyordu.

Kadın ona elini uzattı. O da elini tuttu ve dikkatle ayağa kalktı.

Önündeki suya baktı. Kardeşlerinin ellerini sıkıca kavrayıp içeri girerken hiçbir şey düşünmemek, hiçbir şey umut etmemek için kendini zorladı.

Ve battı.

Yeterince derindeyseniz, suda düşmek ve yükselmek birbirine benzer ve ölümsüz sular sonu olmayan bir şeydi. Soğuk, parlak bir maviydi, evrenin mavisi. Yıldızların mavisi, her şeyi içine alan gökyüzünün çilelerine sarılmıştı. Priya suların derinliklerindeydi, gözleri açık, ciğerleri yanıyordu. Boğulup boğulmayacağını merak ediyordu.

Bunu hatırlayamıyordu. Bu son girdiğinde de olmuş muydu? İlk girdiğinde de olmuş muydu? Ayaklarını tekmeledi ve yüzeye doğru mu yükseldiğini yoksa kendini daha derinlere mi sürüklediğini bilmiyordu.

Kollarını önüne doğru kaldırdı. Dalgalandan suyun içinde, panik içindeki gözlerine teni gölge gibi görünüyordu; ulu ağaçların arasına atılmış bir gölge, derin bir karanlık, benekli yaprakların altındaki ışığın kömürüne bulanıklaşmıştı.

Nefes alamıyordu. Tekmelemeye devam etti, yükselmenin ne olduğunu bilmediği halde yükselmek için mücadele etmeye devam etti. Ama sonunda daha fazla dayanamadı. Ağzını açtı, yakıcı bir nefes çekti ve suları içti. İçti ve tükendi.

Başını kaldırdı, nefes nefese kalmıştı. Ciğerlerinin yanmadığını fark etmesi bir anını aldı. Etrafındaki su karanlıktı ama içinde nilüfer çiçeklerinin kökleri yüzüyor, dönüyor ve kıvrılıyordu. İçlerinde bedenler vardı.

Ve orada, önünde bir kez daha yaksa duruyordu.

Bu sefer onun yüzünü takmamıştı.

"Ah, fidan." Kulağa sevecen geliyordu. "Bu yüzü daha çok seviyorsun. Seveceğini biliyordum."

"Sen o değilsin," diye fısıldadı Priya. "Lütfen. O olma. İstediğim bu değil."

Yaksa başını salladı. Malini'nin koyu renk bukleleri, zarif kemikleri ve dipsiz gözleriyle yüzünün etrafında gevşekçe dalgalanıyordu.

"Ama sen biliyorsun," dedi yaksa. Bir kez daha yanağına dokundu. Parmaklarını geri çekti ve ucunda bir iplik ya da kök gördü Priya; kandan ve yeşilden örülmüş bir şey. "Seni tanıyorum. Sen ve ben birbirimize bağlıyız. O yüzden biliyorum."

Priya tekrar, "Lütfen," dedi.

Yaksa başını bir kez daha salladı ve Malini'nin bukleleri bir hale şeklinde bulanıklaştı ve yaksa... değişti.

Derin kadife gözleri. Sarmaşık saçlar. Gül kırmızısı ağız.

Diken gibi bir gülümseme, ışık noktaları kadar keskin.

Hem güzeldi hem de çürümenin derin sancılarını çeken bir kadın gibiydi. Baş eğikti, altın yapraklı gözleri göğsüne sabitlenmişti.

"İbadet nedir?" diye sordu yaksa. O

bunu biliyordu.

"Hollowing," dedi. "Bu..." Yaksa'nın baktığı yere bakarak konuşmasını sonlandırdı. Gölge göğsü bir boşluktu, şişirilmiş bir açıklık

Yara. Yaranın üzeri bol miktarda ta yaprağıyla kaplıydı; kemikler odunun köşeli çizgileriydi, kan ise temiz ve tatlı bir yaprak özüydü. İçinde çiçeklerden oluşan nabız gibi atan bir kalp yatıyordu.

Kalbi olan şeye baktı. Ashok'un Yaksa'ya bedenindeki bir guguk kuşu dediğı zamanki sözlerini düşündü. Chandni'nin inziva yerinin arkasındaki ağacı hatırladı.

Yaksa bir elini kaldırdı. Düzgünce bir parmağını serbest bıraktı ve üzerine üfledi. Parmak ahşaptı ve yaksa'nın nefesiyle düzgünce oyulmuş, kıvrılmış ve keskinleşmişti. Yaksa bıçağı ona uzatmadan önce bile Priya bunun kutsal bir ağaç olduğunu, bir yaksanın etinin ve kanının kurban edilmesinden doğan bir şey olduğunu biliyordu. Ve -kendisini sarsan bir korku ve açlıkla- ondan ne yapmasının beklendiğini biliyordu.

"Kendini oy," dedi yaksa.

"Yapamam," dedi kız. "Nasıl yapabilirim?"

"Buraya her gelişinde bunu yapıyorsun," dedi, hem nazik hem de acımasız bir sesle. "Her seferinde su seni tepeden tırnağa dolduruyor ve kendine şu soruyu soruyorsun: Suyun beni yok etmesine ve yeniden yaratmasına izin mi vermeliyim, yoksa tüm ölümlü bedenimi sıkı mı tutmalıyım? Bu ruhu etimin şişesinde, bu zehirli bedeni ölüme mahkûm mu edeyim, yoksa evrenin sularıyla bir mi olayım?"

Diğerleri bu yüzden mi ölmüştü? Fedakârlık yapmak istemedikleri için mi - insandan daha az ya da daha fazla olmak için mi?

Burada olmak için defalarca savaşmıştı ve şimdi buradaydı. Yine de bıçağa uzanırken elinin gölgesi titredi. Parmak uçlarını bıçağın üzerine koyduğunda, parmakları yandı.

"Ahiranya'yı kurtaracak kadar güçlü olabilmemin tek yolu bu," diye fısıldadı. "Ailemi kurtarabilmemin tek yolu bu."

Yaksa hiçbir şey söylemedi.

Priya bıçağı aldı. Onu kendi gölge derisine, ruh derisine tuttu. Ve büyü için bir yer kesti.

Hiç acı yoktu. Sadece ciğerlerini terk eden hava gibi bir his, içeri dolan su gibi, sonra ateş ve sonra berrak bir ışık, yeşil ve saf.

Boğazında bir şey düğümlendi. Ölümlü ruha ait bir şey. Can damarı gibi bir şey.

Malini'ye verdiği çiçek. Bir iğne çiçeğı. İçine kalbinden bir parça koymuştu.

"Sana her şeyi veremem," diye soluk soluğa bağırdı. "Artık ona sahip değilim."

"Önemli değil," dedi yaksa nazıkçe. "Önemli değil, fidan. Bizde yeterince var."

Kalbin kanını, aşkı ve öfkeyi ve Malini'nin düşüncelerinin yaşadığı o tatlı yeri düşündü. Ve kendi büyüğü olan çiçek -fidan- büyüdükçe büyüdü, ta ki artık tam olarak Priya olmadığını anlayana kadar. Belki de hiç öyle olmamıştı. Belki de Hirana'ya bir bebek olarak geldiği andan itibaren, ölümsüz sular onu içten içe yeniden şekillendiriyor, onu büyüleri ve sesleri için bir araç haline getiriyor, onu basit bir ölümlü kalbi olan ölümlü bir kadın yapan tüm parçalarını atıyordu.

"Bu da," dediğini duydu Yaksa'nın, "zamanla oyulabilir." Ve sonra Priya bir kez daha suyun içindeydi, soğuk, parlak ve mavi, ve ayaklarını tekmeliyordu. Artık yolu biliyordu. Yeniden yaratılmıştı ve bir bütündü ve nasıl yükseleceğini biliyordu.

Nefes almak için çırpınarak yükseldi, yüzeyde kalmak için mücadele ederken bile ciğerlerindeki suyu öksürerek çıkardı, bacakları ağır hiçbir şeyi tekmelemiyordu. Kıyıya doğru yüzdü ve kendini yukarı, yukarı sürükledi.

Bhumika çoktan oradaydı, saçları sıırıksıklamdı, yüzü soğuktan ve rahatlamaadan benek benek olmuştu.

Priya, "Yaksa," diye bağırdı ve Bhumika sert elleriyle başını çevirdi. Bir başka isyancı -artık tapınak çocuğı olan- Priya'nın sırtına bir, iki kez sertçe vurdu ve ardından Priya taşın üzerine su kusmaya başladı.

Ne söylemeye niyetlendiğini hatırlayamıyordu. Ama yanağı serin bir ateşle yanıyordu ve kalbinin olması gereken yerde yükselen, ruhuna doğru yol alan köklerin ve çiçeklerin hissini unutamıyordu. Bir oyuk.

Ama doğru hissettirmişti. Muhteşem hissettirmişti. Ve o değişim anında bir şeyler öğrenmişti; bir tapınak büyüğü olmanın ne anlama geldiğı hakkında bir şeyler. Yaksa'ya hizmet etmenin ne demek olduğı hakkında bir şeyler.

Zaten solmakta olan bir şey.

Ona sımsıkı sarıldı ve yanağında yaksa'nın olduğı yerde keskin bir acı hissetti.

tırnağını etine geçirmişti. Acı, kumaşa atılan bir dikiş gibi anıların parçalarını tutuyordu.

Bhumika dişlerini gıcırdatarak, "Kalkmazsın sanmıştım," dedi. "Priya, çok uzun sürdü. Yani..." Ve sonra Priya'nın şokuna göre Bhumika onu kucaklıyor, Priya'nın ıslak saçlarına doğru sert ve kararsız nefesler alıyordu. Priya refleks olarak geri çekildi.

"Ashok," diye fısıldadı. "Ashok nerede?"

Bhumika hiçbir şey söylemedi. İsyancılardan biri alçak sesle feryat ediyordu. Bhumika sonunda, "İçeri geri dönemezsin Priya," dedi. "Giremezsin."

Priya onu silkeledi. Suyu doğru döndü, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Bhumika onu yere düşürmeye çalışıyordu ama Priya daha güçlüydü, Bhumika'yı denemeden bile atabilirdi-

"Dur," dedi Bhumika. "Dur, dur, lütfen dur. Pri. Priya." Yanağını Priya'ninkine bastırdı. Teni su ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "O gitti, Priya."

"Hayır. Hayır, değil."

Bhumika tekrar, "O gitti," dedi ve Priya onun haklı olduğunu biliyordu. Onun yokluğunu hissedebiliyordu. Sangam'daki sessizliği. "O gitti."

MALINI

Yangınlar sabahın geç saatlerine kadar devam etti.

Sonunda öldüklerinde, savaşçılar manastırın kalıntılarına doğru yol aldılar.

"Gelmemelisiniz prenses," dedi savaşçılardan biri. Şalının uzunluğunu yüzüne dolamış, gözlerinden ve kaşlarının çatıklığından başka bir şey görünmüyordu. "Hava zehirli."

Bunu biliyordu. Buradan bile kokusunu alabiliyor, hissedebiliyordu.

"Yapmalıyım," dedi ve kendi sarisinin uzun kenarını ağzının etrafına sardı. Kumaş, bahçelerin altındaki sulardan hâlâ belli belirsiz nemliydi; yeşil, çirkin bir nem. "Ama bana eşlik edersen seni muhafızım olarak kabul ederim."

Hiçbir rahip ya da Parijati askeri hayatta kalmamıştı. Alevler başladığında birkaç kraliyet savaşçısı canlarını kurtarmak için kaçmıştı. Birçoğu fazla uzağa gidemeyecek kadar kötü yanmıştı ve Aditya'nın adamları onlardan geriye kalanları köprüden geriye kalanların kenarında bulmuştu.

Lordlardan bazıları derme çatma bir köprünün nasıl inşa edileceğini hesaplamaya başlamıştı bile. Lake bahçelerinde kullanılabilecek çok az şey kalmıştı ama en azından kendi adamlarından bir avuç kadarı Dwarali'liydi ve tehlikeli kayalıklara nasıl tırmanılacağını biliyorlardı. Üçü, sadece kendilerini sabit tutacak bir iple aşağı inmeyi ve güvenli bir yol ya da erzak aramayı teklif etti.

Önlerindeki seçenekleri tartışırken, Malini yanmış toprağın üzerine diz çöktü. Güneş sırtını ısıtıyordu. Üzerinde

Suya açılan ızgaranın üzerinde çivilenmiş kalın ahşap paneller vardı. Tanınmayacak kadar yanmış ya da kavrulmuşlardı ama Malini üzerlerindeki izleri görebiliyordu, tıpkı hayvanların ağaç gövdelerine sürtünerek yaptığı izler gibi.

Tırnak izleri. Birisi suyun girişlerini tırmalamıştı. Birileri hayatta kalmak için savaşmış. Ama Aditya'nın adamları çıkışları dikkatlice kapatmıştı. Köprü yanmıştı. Dehşet ve acı içinde ölmüşlerdi.

Baktı ve hissetti... hiçbir şey. Hiçlik o kadar katı, o kadar eksiksizdi ki, bunun gerçek bir boşluk ya da gerçek bir tarafsızlık olmadığını biliyordu. Boğazına sarılmış bir yumruk gibi bir histi bu.

"Prenses," dedi savaşçı tekrar. Sesi endişeli geliyordu. "Lütfen."

Prenses onun elini tutma teklifini kabul etti ve ölümlerin yanından uzaklaştı.

Ve o gece, Dwarali askerleri çoktan ayrıldıktan sonra, bir rüya gördü. Narina ve Alori yatağının ucunda oturuyorlardı, elleri kenetlenmiş, saçları sessiz alevden taşlarla halelenmişti.

"Siz gerçek değilsiniz," dedi onlara. "İğne çiçeği ile işim bitti." "Ama seninle işim bitmedi," dedi Narina acıyarak. "Bunun için üzgünüm, Malini. Ama işte buradayız."

"Malini," dedi Alori. "Malini. Benim gibi isimsiz bir inancın asilzadesi olarak doğmuş olsaydın adın ne olurdu sence? Sence rahip kulağına ne fısıldardı?"

Kader ona isim vermemişti. Ama erkeklerin yaptığı seçimler ve onun yaptığı seçimler -ağabeyi boynuna bıçak dayadığında, ağabeyi onun yanışını görmeye çalıştığında- onu şekillendirmiş ve ona bir amaç vermişti.

"Bunu düşünmüyorum," dedi. "Buna inanmıyorum."

"Yine de isimsizler seni düşünüyor," dedi Narina. "Ruhlar seni düşünüyor. Anneler seni düşünüyor."

"Artık annelere inanmıyorum," diye fısıldadı Malini. "Chandra'nın yaptıklarının seni daha iyi bir insan yaptığına inanmıyorum."

"Evren senin bildiğinden daha büyük ve daha garip," dedi Alori kederle. "Ama Malini..."

Sesi soluklaştı. Tuhaf. Bir hayalin ağlayabileceğini hiç düşünmemişti.

"Kardeşlerini öldürdüğünde, seni bir zamanlar sevdiğimizi hatırla, kalp kardeşim," diye bitirdi Narina. "Ne olursan ol, seni hâlâ sevdiğimizi unutma."

Malini gözyaşlarıyla yanan gözlerini kapattı. Onların görüntüsüne ve kederine karşı gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, Narina

ve Alori gitmişti.

Şafak vakti, Dwarali askerlerinden biri geri döndü. Yanında daha fazla ip ve uçurumun yamacından zahmetli bir şekilde aşağı inmelerini sağlayacak bir planla gelmişti.

Malini Hirana'dan haince inişini düşündü ve neredeyse gülecekti. Ah, keşke Priya burada olsaydı.

"Bunu yapabilir misin?" Rao sordu.

"Ne gerekiyorsa yapabilirim," dedi.

Aşağıya doğru ilerlediler, Malini bir ipin üzerine oturmuştu. İpi sıkıca tuttu ve altındaki düşüşe baktı; uçsuz bucaksız bir hava dalgası, sivri kayalarla son buluyordu. Ayaklarını bir kez daha sabit zeminde bulduğunda, rahatladığını gizlemek için elinden geleni yaptı.

Yolculuklarına başladılar. Daha fazla oyalanamazlardı. Dwarali yolunda bekleyen en güçlü kuvvetleriyle buluşmaları ve Chandra'nın adamlarının henüz onlara rastlamamış olması için dua etmeleri gerekiyordu. Mümkün olduğunca sahili takip edeceklerdi. Oradaki topraklar Parijatdvipa'nın sınırlarının ötesindeydi ve dolayısıyla Chandra'nın casuslarından ya da askerlerinden daha güvende olmaları muhtemeldi. Rao, Malini'nin yanında kaskatı ve kederli bir şekilde dururken, Lata onun kolunu tutarken, Aditya hepsinin başında bir hayalet gibi sessiz dururken Halil tüm bunları anlattı.

"Uzun bir yolculuk olacak," dedi Dwarali lordu huysuzca. "Ama sizin için bir savaş arabası hazırlayacağız prenses. Uygun bir şey."

"Dwarali kadınları ata biner, değil mi?"

"Hepimiz ata bineriz," dedi ona. "Erkek, kadın ya da ikisi arasındaki herhangi bir ruh."

"Onların becerisine sahip olmamam çok yazık," dedi. "Dwarali kadınlarının sahip olduğu bu beceri."

"Yetenekler öğrenilir prenses," dedi. "Bence onları yeterince hızlı kazanacaksın."

Hürmete varan bir saygıyla konuşuyordu. Malini sadece başını salladı, gözlerini uzaklara dikti ve yürümeye devam etti.

Günlerdir seyahat ediyorlardı. Günlerdir. Rao döndüğünde önemli bir yerde değillerdi, batan güneşin ışığında bronzlaşan tozla çevrili toprak bir patikadaydılar.

Lata onun kolunu sıkıca kavradı. "Prens," dedi Lata, sesi sertti. "Vakit geldi mi?"

Rao'nun yüz ifadesini daha önce hiç böyle görmemişti. Aynı anda hem kararlı hem de korkmuş görünüyordu, gözleri alev alev yanarak ona bakıyordu.

"Vakit geldi," dedi.

Lata nefes verdi. Malini'nin kolundaki tutuşunu bıraktı. Malini'yi yalnız bırakarak geri çekildi.

Rao, Malini'ye bir adım daha yaklaştı.

"Rao," dedi, aniden korkmuştu. "Ne oldu?"

"Kaderimizle alay edebilirsiniz," dedi Rao, "ama anlarsınız. Elimizden gelse onlardan kaçırdık. Hayattaki en büyük amacınızı ya da kaçınılmaz sonunuzu bilmek korkunç bir yükür.

"Kız kardeşimin adını kıskanmadım," diye devam etti Rao. "Bunu öğrendikten sonra da kıskanmadım. Ama o zaman bile kaderime daha kolay katlanacağıma inanıyordum. Şimdi o kadar emin değilim."

Rao onun önünde diz çöktü. Kedere yenik düşmüş bir adam gibi ya da masallardaki erkeklerin sevdikleri kadınların önünde diz çöktüğü gibi diz çökmedi. Kız kardeşi ateşte yandığında, yüzü bomboş, elleri yumruk olmuş, hareket edemeyecek ya da nefes alamayacak kadar harap bir halde diz çöktüğü gibi bile diz çökmedi.

Diz çöktü ve başını eğdi. Parmak uçlarını ayaklarının önünde yere dokundurdu.

Bir kralın önünde diz çöken bir adam gibi diz çöktü. Bir imparatorun.

"Malini'ye ve Parijatdvipa'nın tüm soylularına net bir sesle, "Size adımı söylemenin zamanı geldi," dedi.

BHUMIKA

Buna taç giyme töreni demediler ama tam olarak buydu.

Mahalde naip için yarısı yanmış ve yağmalanmış bir taht odası vardı. Yakında onu kullanmak zorunda kalacaklardı. Ama onlar Ahiranyi'ydi. Bu yüzden önce triveni'ye gittiler. Kaidesine. Orada sadece iki kişi vardı, Hirana'da üç kez doğmuşlardı. Ama onların arkasında Ashok'un isyancıları olan yeni doğanlar vardı. Arkalarında mahalin hizmetkârları yükseliyordu. Bu önemli bir gündü ve herkes orada olmak istiyordu.

Hizmetkârlardan bazıları onların ayak izlerini takip etmek istemişti. Hayatta kalan isyancılarda, Bhumika ve Priya'da yarattığı değişimi gördükleri için suya girmek istemişlerdi. Ama Bhumika reddetmişti.

"Henüz değil," dedi. "Sular bir bedel istiyor. İçimizden gitmesi gerekenler önce hayatta kalsın ve gücünü öğrensin. Sonra göreceğiz."

Tek bir gece beklemişlerdi. Beklediler ve kimse hastalanıp ölmedi. Belki de ateş gelip onları öldürecekti. Ama Bhumika'nın umudu vardı.

Padma'yı göğsüne yaslamış, kumaştan bir askıyla kendisine bağlamıştı. Adamlardan biri Hirana'nın bir çocuk için uygun bir yer olmadığını söyleyerek onunla tartışmaya çalışmıştı. Ama Bhumika kaşlarını kaldırarak, "Ahiranya'da üç kez doğmuş bir çocuğun yanından daha güvenli bir yer var mı?" dedi. Ve adam sustu.

Priya'nın yüzü a s ı l m ı ş , gözleri kızarmıştı. Ashok'tan bahsetmemişti.

Ama Bhumika sürekli onu düşündüğünü biliyordu.

"Gel," dedi Bhumika. Elini uzattı. "Birlikte gidiyoruz." Priya elini tuttu.

Bir zamanlar, çok eskiden, yeni bir yaşlı güzel giysiler içinde kabul edilirdi - ipek elbiseler, saçları yağla kokulandırılmış gevşek bir nehir, boğazlarında ve bileklerinde mücevherler ve altınlar. İlahiler söylenir ve Yaksa'ya adaklar sunulurdu. Hirana'ya yükselen hacılara çiçekler, meyveler ve gümüş kurdelelerle bağlanmış ölümsüz su şişeleri verilirdi.

Bu yükseliş köhne bir hürmetle gerçekleştirildi.

Triveni'yi geçtiler.

Bhumika ağırbaşlılıkla kaidenin tepesine kadar yükseldi. Priya da onunla birlikte yükseldi. İkisi birlikte, gökyüzünü içeri alan bir açıklığın altında durdular ve birbirlerine baktılar.

Kritika odayı geçti. Başını eğdi. "Büyükler," dedi. "Vakit geldi."

Ellerinde, kumaştan bir yatağın üzerinde bir taç maskesi duruyordu. Priya uzandı. Çıplak parmaklarıyla dokundu. "Yanmıyor," diye mırıldandı.

Priya taç maskesini kaldırıp tutarken, Bhumika biraz rahatlayarak, "*Güzel*," diye düşündü. Bhumika'nın gözleriyle buluştu.

Yükselmeden önce bunu konuşmuşlardı. Yaşlılara her zaman içlerinden birinin -en güçlü, en bilge, en yaşlı olanın- liderlik ettiğinden bahsetmişlerdi. Şimdi sadece iki kişiydiler. Sadece iki.

Ama Bhumika yine kendini hafife almayacaktı.

Priya'ya başıyla onay verdi. Priya başını sallayarak karşılık verirken, Padma'nın yüzünü örtmek için askıyı yavaşça çekti, dudaklarında hafif bir keder kıvrımı belirdi.

Priya, "Sen her zaman yönetmek için yaratılmıştın," dedi. Ve maskeyi Bhumika'nın yüzüne yerleştirdi.

Onu yakmalıydı. Derisini soyup atmalıydı. Ama o üç kez doğmuştu, suların gücüyle ruhunun derinliklerinde kutsanmıştı ve bunun gücünün onu parlayan bir ışık gibi doldurduğunu hissetti - parlak, güçlü ve güzel.

Birbirlerinin ellerini tuttular. Ve o anda, aynı anda hem sangamda hem de triveni üzerindeydiler. Bhumika tüm Ahiranya'nın içinde parıldadığını hissedebiliyordu, her nehir ve su havuzu, her kök

her ağaçta. Priya'yı sangamda görebiliyordu, artık gölgeden değil, kabuktan, yapraktan ve dolambaçlı çiçeklerden oluşan, gece kadar karanlık bir şeydi.

"Hazır mısın?" Bhumika sordu. Sesi törpülenmişti.

"Evet." Priya'nın sesi kararlılık ve merak doluydu. "Evet." Nefes aldılar.

Dışarı.

Ve her şeyi hissettim.

Ahiranya'yı bir uçtan bir uca hissettiler. Ormanı, o ulu ağaçların dallarını, toprağın yeşil duyarlılığını, zehirli ekinin, yaprağın, asmanın gücünü hissettiler.

Her zamankinden daha uzağa ulaşmışlardı ve Ahiranya'yı işgal edecek bir ordu olursa, onu dikenleriyle parçalayabileceklerini biliyorlardı.

Elleri ayrıldı ama bilgi ve güç hâlâ aralarında, ikisinin de gücünü besleyen sulara duruyordu.

"Bhumika, Ahiranya'nın Yaşlısı," dedi bir ses. Başka bir ses. Bir sesler şarkısı.

Bir coşku.

"Priya, Ahiranya'nın Yaşlısı."

"Büyükler. Ahiranya'nın Büyükleri!"

Bhumika yüzündeki taç maskesini çıkardı ve ağladığını fark etti. Ve gülümsediğini. Ve Priya'nın yüzünün kendi yüzünün bir yansıması olduğunu.

MALINI

Bir Aloran prensinin gerçek adı küçük bir şey değildi. Orada bulunan soylulardan hiçbirinin önlerinde olup bitenlerin önemini anlamadığını sanmıyordu. Askerler bile ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Senin adının benimle ne ilgisi var?" dedi. Sanki

kadın ona vurmuş gibi bir nefes verdi.

"Her şey, Prenses Malini," dedi. "Her şey."

Yere baktı. Acı ve saygıyla gözlerini kapattı ve konuştuğunda Aloranca konuşuyordu. Eski, arkaik Aloranca, Malini'nin bile hiç öğrenmediği melodik bir dil. Ama Aditya bunu biliyordu ve kehanetin ağırlığını kardeşinin yüzünün solmasından, gözlerinin kapanmasından ve başının kanayan alacakaranlığa doğru eğilmesinden anlıyordu.

"Yaseminle, iğne çiçeğiyle, dumanla ve ateşle taçlandırıldığında, önünde diz çökecek ve ona isim verecek," diye tekrarladı Rao, Zaban dilinde. Ve birden Malini titremeye başladı, kanında yükselen çılgın bir sevinçle her zerresi alev alev yanıyordu. "Parijat prensesine kaderini verecek: Diyecek ki..." Yutkundu. Hiddetli ve ıslak gözlerini kaldırdı. "Tahta kimin oturacağını söyle prenses. İmparatorluğun çiçeğinin adını söyle. Zehirden bir tacın altında hüküm süreceksin kafanın adını söyle. Ateşi yakan elin adını söyle." Sessizlik derindi; bir yay kirişi gibi öğretilmiş, davul gibi gergin bir sessizlik. "Ona bu ismi verecek," diye bitirdi Rao. "Ve o da bilecek."

Malini ayaklarını altında hissetmiyordu. Sanki havada süzülüyormuş gibiydi.

Kendi teninde, tam olarak korku ya da tam olarak neşe olmayan ama içinde yanan, likörden daha baş döndürücü, iğne çiçeğinden daha güçlü bir şey dalgası üzerinde.

"Ateşi ben yaktım," dedi Malini sarsılarak. "Manastırı ben yaktım. O bendim." O zaman onun da aynı şeyi fark ettiğini yüzünde gördü.

"Evet," dedi.

O an bıçak sırtındaydı. Her şey ne kadar kolay değişebilirdi.

Malini bir kez daha Aditya'ya baktı.

Aditya, tahtı defalarca reddetmişti. Ona imparator olması için gerekli araçları vermişti ve o da bunları defalarca bir kenara atmış ya da alçaltmıştı. Ona gücün nasıl işlediğini ve nasıl bir bedel gerektirdiğini anlatmıştı. O ise gücün hakkını vermemişti. Güç geldiğinde, ondan yüz çevirmişti.

Ama o oku almıştı. Manastırı ateşe vermişti.

Ve işte, gücü kendi eline alma şansı doğmuştu. Korkunç bir şans. Rao'nun ellerine verdiği tacı alırsa, onun sözlerinin ilmeğini bir silaha dönüştürürse...

Onun olmayan bir şeyi almaya çalışmak aptallık olurdu. Kraliyet oğulları tacı giyenlerdi. Kraliyet kadınları...

Pekala.

Arkadaşı prenses Alori'yi ve soylu Narina'yı ve alevler onlara dokunduğunda nasıl çılgılık attıklarını düşündü. Yanarken nasıl koktuklarını, yıldızlardan taşları kafataslarının etrafında parçalanırken, parfüm ve çiçeklerin tatlılığının bile yanmış saç ve ipeğin keskin kokusunu ya da yanan, yanan, yanan et, yağ, ilik kokusunu bastıramadığını.

Kraliyet kadınları sadece öldüklerinde taç giyerler, diye düşündü Malini öfkeyle.

Ölmek istemiyordu. *Artık* tacını istiyordu. Bunun için siyaset yapmış, bunun için oynamış, bunun için kaybetmiş ve bunun için neredeyse ölüyordu. Ve yine de buradaydı. Yaşıyordu.

Ve işte Rao, Alor'un isimsiz prensi, doğum adı annesinin kulağına fısıldanan bir kehanetti. İşte ona bir taç ve bir taht veren ve bunları istediği yere verme hakkına sahip olduğunu söyleyen prens.

İşte buradaydı. Onun önünde diz çökmüştü.

Bu yapılamazdı. Yapılamayacağını biliyordu. Hayatı boyunca ona yapılamayacağı söylenmişti.

Ama onlara savaş emri verdiğinde adamların gözlerindeki umut ve sadakati görmüştü. Onlara ete kemiğe bürünmüş bir alev anası olduğunu söylediğinde yüzlerinin nasıl değiştiğini görmüştü - bir kaldıraç gibi bir yalan, boğazları için bir zincir, atan kalplerinin siniri ve kalın kanı etrafında kıvrılmış bir el.

Alor onun elindeydi. Ahiranya'nın gaspçılarıyla bir anlaşması vardı. Kendisi vardı.

Kader etrafını sarıyordu. Yanlış, yanlış kader. Yine de bununla övünüyordu, çünkü bu ele geçirilmesi gereken bir fırsattı. Ve Malini bu fırsatın kaçmasına izin verecek kadar aptal değildi.

Adamlar onu izliyordu. Aloran prensi. Saketa ve Dwarali'nin, Srugna ve Parijat'ın lordları.

Kardeşi, gözlerinde keder.

Onun konuşmasını bekledi. Ona bir kalp atışı ve bir kalp atışı daha verdi ve tek kelime etmeden gözlerini indirmesini izledi.

"Bu topraklara hükmetmek benim için büyük bir fedakârlık olur," dedi Malini, yavaş ve vakur bir sesle, sanki kalbi yanan bir kömür, neşe ve öfke dolu bir şey değilmiş gibi. "Ben sadece bir kadını, kardeşlerim hâlâ hayatta. Eğer hükmedeceksem... lordlarım, anneler adına hükmetmeliyim. Parijatdvipa'nın bir annesi olarak hükmetmeliyim.

"Annelerin yandığı gibi ben yanmadım," diye devam etti. "Bunun onların isteği olmadığını biliyorum. Ama ben iyiliğimi manastırın alevlerinde yaktım. Nezaketimi yaktım. Kendime uygun bir imparatoriçe yaptım. Lordlarım, eğer hem annelerin hem de isimsizlerin isteği buysa, o zaman hepimizin iyiliği için Parijatdvipa tahtına oturacağım. Kehanetin gerektirdiği gibi bunu yapacağım."

Sessizlik. Ve sonra, bir kükreme. Bir coşku. Rao, omuzları titriyordu, ayağa kalkmadı.

"İmparatoriçem," dedi. Sesi coşkulu değil, boştu. Parmak eklemlerini göğsüne dokundurdu.

Sanki hiçbir su onu öldüremez, hiçbir ateş onu yakamazmış gibi çiçek hâlâ açıyordu. Onun iğne çiçeği.

Priya'nın yüzü Malini'nin avucuna yaslanmıştı. Gözlerinin sabit, delici ışığı. *Seni tanıyorum. Kim olduğunu çok iyi biliyorum.*

Elini aşağı indirdi.

Kendini tanıyordu. Yapmacıklığın altında ne olduğunu biliyordu. Ama bu adamlar onu tanııyorlardı. Ona baktılar ve alevin anasını gördüler.

olduğunu iddia etti. Bazıları ona hesaplı bir şekilde bakıyor, değerini ve teklif edilebilirliğini, bir imparatorluk oğlu yerine Parijat'lı bir kadının yönetiminin potansiyel faydalarını düşünüyordu.

Bazıları ona gözlerinde yanan gerçek bir inançla baktı.

Diğerleri -kendi okunu fırlatıp manastırı yaktığında yanında durduğu okçular gibi- ona saygıya benzer bir şeyle bakıyordu.

Hepsini kullanabilirdi.

Aditya'nın onu izlediğini gördü. Yüzünde kasvetli, kabullenmiş bir ifade vardı. Neşe yoktu. Ona sanki ölümünü görüyormuş gibi bakıyordu.

Peki, bırak yapsın. İzin ver. Yas tutmayacaktı.

Parijatdvipa'da yeni bir şey yapabilirdi.

Kendini canavarlaştırabilirdi. Zehir ve ateşten, alev ve kandan doğan bir yaratık olabilirdi. Aditya'ya, gücü ele geçirme fırsatı geldiğinde -onu kullanmak için- bu fırsatın ele geçirilmesi, elde tutulması ve kullanılması gerektiğini söylemişti. Eğer o kullanmazsa, o kullanacaktı.

Eğer kardeşlerinin tahtını almazsa, kalbinin kız kardeşlerinin yandığı o tatlı yasemin odasında, o zaman bunu yapacaktı.

Yeni bir dünya inşa edecekti.

Tüm bunları Parijatdvipa'nın tahtına oturduğunda yapacaktı.

Ama önce, etrafındaki adamlar diz çöküp adını haykırırken, kendi kendine sessizce, vahşice düşündü. Malini. Malini. Anne Malini. İmparatoriçe Malini. İmparator kardeşimi bulacağım. Chandra'yı akranlarının önünde diz çöktüreceğim, aşağılanmış ve kırılmış olarak. Ve onun yanışını izleyeceğim.

PRIYA

Taç giyme töreninden sonra, Priya Rukh'a gitti.

Mahal'i korurken yaralanan herkes için derme çatma bir hasta odası vardı. Rukh'un kendi yatağı vardı. Pencerenin yanındaydı, güneş ışığının altında. Yan yatıyordu ve saçlarının tüm yaprakları güneşi aramak için dönmüştü.

Yaşayacağından emin olana kadar beklemişti - suların canını almayacağından. Büyünün kanına yerleştiğini, sabit ve güçlü olduğunu hissedene kadar beklemişti. Daha fazla gecikmek sadece korkaklık olurdu.

Onun korktuğunu bilmesini istemiyordu. "Rukh," dedi. "Uyanık mısın?"

Başını kaldırdığında saçlarının yaprakları hareket etti. Vücudunu ona bakmak için çevirdiğinde, ellerindeki ahşap dikenler parmaklarının ince kemikleriyle birlikte hareket ederek yer değiştirdi.

"Priya?"

"O benim," dedi gülümseyerek. "Benim için yer var mı?"

Adam ayaklarını sürüyerek geldi. Kadın onun yanındaki yatağa oturdu.

"İzin verirsen bir şey denemek istiyorum," dedi. Onun elini iki elinin arasına aldı. "Çürümeye yardım etmeyi denemek istiyorum."

"Artık boncuk takmak istemiyorum," dedi boyun eğerek.

"Hayır," dedi. "O değil. Büyülü bir şey denemek istiyorum. Denememe izin verecek misin, Rukh?"

Bir an sessiz kaldı.

Rukh kısık bir sesle, "Çok yorgunum," dedi.

"Biliyorum," dedi. Yeşilin etrafındaki kırık deriden kaçınmaya dikkat ederek başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi. "Biliyorum, Rukh."

Elinin üzerindeki kızın eline baktı.

"Bu... bu acıtacak mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "Bilmiyorum. Ama eğer öyleyse, bana söyle, ben de durayım."

"Tamam," dedi. Parmaklarını açtı, eklemleri duyulabilir bir şekilde kırıldı.

"Tamam," diye tekrarladi. "Sana güveniyorum."

Priya onun elini daha sıkı tutarken güven vermeye çalıştı. Derin nefes aldı. Gözlerini kapattı.

Elindeki tek şey Ashok'un sözleriydi; üç kez doğan kişinin bir zamanlar çürümeyi manipüle edebildiğini hatırlıyordu. Sahip olduğu tek şey, kendisinin iyi bir şey için kullanılabileceğine dair kendi umuduydu.

Büyünün içinde yükselmesine izin verdi. İçinden dökülmesine.

Onun elini tutarken, içindeki çürümeyi, yaşayan, büyülü bir duyarlılığı hissetti - ormanda, ağaçlarında ve toprağında yaşayan aynı yeşil yaşamı - ve onun kendisine yanıt verdiğini hissetti.

Yavaş, derin nefesler. Büyüsünü nazıkçe hareket ettirmek, çürümeye diğer yeşil ve canlı şeylere yaptığı gibi teklif etmek için gereken buydu. *Büyüme*, dedi ona. *Yayılma*. Onu geri çekmeye, soldurup hiçliğe dönüştürmeye çalıştı ama Rukh'un içinde bir yer edinmişti; kendine bir yuva yapmıştı ve onsuz ölecekti.

Elinden geleni yaptı. Sadece bunu.

Sonra gözlerini bir kez daha açtı ve ona gülümsedi.

"Priya," diye derin bir nefes aldı, sanki uzun zamandır tam olarak nefes almamış gibiydi. "Ben... Priya, sen ne yaptın?"

"Ölmeyeceksin," dedi Priya. "Ölmeyeceğinden eminim. Çürüme artık size zarar vermeyecek."

Çılgınca ellerine baktı, elleri hâlâ havlıyordu, hâlâ tuhaftı.

"Ama beni düzeltemezsin? Ben... geri dönmeyecek miyim?"

"Seni eskisi gibi yapamam," dedi Priya yavaşça, kulaklarının etrafında kıvrılan köklere bakarak; boğazında ve gözlerinin gölgeli beyazlarında görünen damarlara benzeyen özsu çizgilerine. "Ama sen iyisin,

Rukh," dedi nazikçe. "Bir şeyin yok."

Rukh ciddiyle başını salladı. Sonra dudakları titredi, alnını onun omzuna dayadı ve Rukh'un hıçkırıklara boğulduğunu hissetti. Onunla birlikte yatağa daha da tırmandı ve ona sıkıca sarıldı. Yüzünü onun saçlarına bastırdı, kendi gözleri de ıslanmıştı ve onu da kaybetmediği için korkunç, parlak bir şekilde mutluydu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Rukh. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Bhumika yalnızdı, büyük mahalin kırık bir penceresinde durmuş onu bekliyordu. Hirana'ya bakıyordu. Bir şişe şarap içiyordu. Mucizevi bir şekilde katliamdan kurtulan naibin kendi dükkanlarından birinden.

"Padma nerede?" Priya sordu.

"Uyuyor," dedi Bhumika. "Khalida onunla birlikte. Yeni doğmuş bebeğimi yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Sadece soruyordum," dedi Priya. "Ayrıca, bebekleri uyumaları için yalnız bırakabilirsin. Değil mi?"

Bhumika nefesinin altında tatsız bir şeyler mırıldandı ve şarap şişesini Priya'ya doğru itti. Priya şişeyi aldı ve içti.

"Peki," dedi Bhumika. "Ne yapacaksın?"

Priya şişeyi indirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gitmek istediğini biliyorum, Priya."

Priya yutkundu. Kırık ama ayakta duran Hirana'ya baktı, bir zamanlar doğanlardan bazılarının kaldığı triveni üzerinde bir ışık titriyordu. "Bunu asla söylemedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin, Pri." Priya sessiz kalınca Bhumika, "Senden tek istediğim... öylece gitme. Konuş benimle. Burada sana ihtiyacım olan çok şey var. Huzursuzluk. İsyancıların ve kendi insanlarımızın birbirlerinin boğazını kesmemesini sağlamaya çalışıyorum. Sınırlarımızdaki Parijatdvipa tehdidi. Ticaret yapmak için müttefiklere olan ihtiyaç."

"Bu çok fazla, değil mi?" Priya içini çekti ve omurgasını dikleştirerek omuzlarını yuvarladı. "Bizi güvende tutmaya yardım etmek isterim. Gerçi Jeevan'ın bundan memnun olacağını sanmıyorum. Bir askerin kafasını bir dal parçasıyla kırdığımda pek memnun olmamıştı."

Bhumika kuru bir sesle, "Başa çıkabilir," dedi.

"Diğerlerine gelince, gerçek şu ki ben bir politikacı değilim," dedi Priya. "Ben bir savaşçı değilim. Artık hizmetçi bile değilim. Ben..."

Ahiranya'nın zihninde açtığı hissi düşündü. Kanındaki gücü. Ruhlar tarafından dokunulmanın ne anlama geldiğini, bir tapınak çocuğu, bir inanç bekçisi olmayı.

Elemental olmak.

Bhumika hâlâ onu izliyordu.

"Hiç de değil," diye bitirdi Priya. "Ben de çok fazla değilim." "Sen artık bir büyüğüsün."

"Hadi ama. İkimiz de buradaki tek gerçek büyüğün sen olduğunu biliyoruz."

Bhumika başını salladı. "Bu doğru değil Priya," dedi. "Belki bir gün bunu görürsün."

"Gitmek istiyorum," diye itiraf etti Priya. "Sanırım her zaman yanlış bir şey yapmak istiyorum. Ama sana söz veriyorum, gitmeyeceğim. Seni bu işle tek başına uğraşmak zorunda bırakmayacağım."

Bhumika başını salladı. "İstediğim bu değil." "O zaman ne istiyorsun?"

"Bana ne yapmak istediğini söyle," dedi Bhumika. "Tek bilmek istediğim bu."

Tekrar suların altına gömülmek istedi.

Ashok'un hayatta olmasını istiyordu.

Malini'yi istiyordu. Kalbine bıçak dayamış olan kadını istiyordu. Sadece onu yok edecek şeyleri istiyordu ve bunun kime ne faydası olabilirdi ki?

"Çok fazla şey var," dedi Priya sonunda. "Önemli değiller."

Bhumika bekledi. Sonra şişeyi kendine doğru çekti. Bhumika şişeye bakarak, "Bu çok iyi bir Saketan bağbozumu," dedi. "Vikram iyi şaraba düşküdü. Bir keresinde Sonali mağazalarından bir fıçı getirtmiştim. Amcamın çok sevdiği eski bir bağbozumuydu. Ona dokunmadı bile. Yine de bazen bana değer verdiğini düşünürdüm." Başını kaldırdı. "Onu kendi ailenden daha mı çok seviyorsun?"

Elbette Bhumika biliyordu. Priya duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

"Biz çok iyi bir aile değiliz," dedi Priya. "Hiçbir zaman da olmadık. Ama o da... o da çok iyi değil."

"Ah, Priya. Bu bir cevap değil."

"İşte cevabım. Ben seni seçtim. Ashok'u seçtim." Sesi biraz kırıldı. Yutkundu. "Önce Ahiranya'yı seçtim. Seçmek zorundayım. O benim içimde yaşıyor."

"Bir gün gideceksin," dedi Bhumika. "Biliyorum gideceksin. Ama bana bozmayacağın bir söz vermeni istiyorum." Bhumika dönüp ona baktı. "Onunla bir müttefik ol," dedi. "İstersen bir sevgili, ama bir müttefik. Eğer bunu yapamazsan -ülkemiz için bir tehdit oluşturacaksa- o zaman onu uzaklaştırmanı istiyorum. Anlıyor musun?"

Sessizlik.

"Onu öldürmemi istiyorsun," dedi Priya.

Bhumika sakince, "Ahiranya'nın ihtiyacı varsa, ona olan yakınlığını kullanmanı istiyorum," dedi. "Sadakatının nerede yattığını her zaman hatırlamanı istiyorum."

"Burada mı?"

"Evet, Priya. Al."

Priya başını salladı.

"Tuhaf düşünüyorsun," dedi.

"Bir hükümdar gibi düşünüyorum," dedi Bhumika, ses tonunda teslimiyet vardı. "Artık buna mecburum."

"Onu asla aramayabilirim. Belki..." Priya omuz silkti, hem isteğin hem de görevin ağırlığı altında çaresizdi. "Benimle hiçbir şey yapmak istemeyebilir. Ama ona gidersem, o da isterse..."

"Kendine yalan söylememelisin," dedi Bhumika nazikçe. "İnan bana. Bunun bir faydası yok."

Priya başını salladı. Parmak eklemlerini Malini'nin bıçağının dokunduğu kaburgalarına hafifçe bastırdı.

"Haklısın," diye itiraf etti Priya. "Ona gideceğim. Ama şimdi değil. Belki de çok uzun bir süre için değil. Ve eğer gidersem - eğer beni görürse, eğer..." Priya durakladı. Yutkundu. Dikkatlice, "Sadakatimin nerede yattığını unutmayacağım." dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Bhumika. Omzunu Priya'nın omzuna dokundurdu. "Biraz daha şarap?"

"Kesinlikle."

Priya derin bir yudum içti ve şişeyi tekrar indirdi. "Politikacı ya da savaşçı olmadığımı söylediğimde ciddiye aldın."

"Bunu biliyorum, Pri."

"Ama yapabileceğim bir şey var," dedi. "İşe yarar bir şey. İyi bir şey."

"O da ne?" Bhumika sordu.

Priya tekrar Hirana'ya baktı. Rukh'la birlikte yatakta ne kadar uzun süre diz çöktüklerini düşündü. Rukh ağlıyordu, yıkılmıştı ve umut doluydu.

O ve Bhumika nihayet her zaman olmaları gereken tedaviye kavuşmuşlardı. Hak ettikleri kader içlerinde yatıyordu ve yalnızca onlara aitti.

Bir tedavi. Bu düşünce cildinin yanmasına neden oldu.

Bir elini yanağına dokundurdu, orada yatan sıcaklık çizgisini, zonklayan ateşin bir dikişini hissetti. Umudun içinden nefes aldı ve göğsü havayı içine çekti, oyulmuş bir şey gibi içi boştu. Bir saniyeliğine, baş döndürücü bir saniyeliğine, sanki suyun altındaymış gibi hissetti, ciğerlerinde, kalbinde bir şey büyüyordu, çiçek açan bir şey, unuttuğu *bir şey*-

Sonra o an geçti ve elini indirdi. Yeniden Priya'ydı ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Çürüme," dedi. "Çürümeyi yok edeceğim."

EPILOG

Chandra annesinin bahçesinin yıkıntıları arasında diz çöktü. Etrafında çiçekler çürümüş yığınlar halinde yatıyor, kökleri açıkta kalıyor, sinekler ve karıncalar kalıntılarının üzerine tırmanıyordu. Chandra sadece birkaç hafta önce bahçenin kendi kullanımı için hazırlanmasını emrettiğinde, çiçeklerin burada ölüme terk edileceğini açıkça belirtmişti.

Ölmekte olan bitkilerin kokusunda onu rahatlatan bir tatlılık vardı.

Annesi Dwarali huş ağaçlarını çok severdi; soluk kabuklarını, yapraklarla dolu dallarının gururlu sivri uçlarını.

Hizmetkârlar bir sabah tüm ağaçları kesmiş, yılların birikimi bir anda yok olmuştu. Kökler topraktan çıkarılmış, odunlar kurutulmuş, sonra baltayla kesilmiş ve özenle tek tek odun yığınları haline getirilmişti. Kadınlar odun yığınlarına götürülmüş, odunlar yakılmış, küller temizlenmiş ve yeniden yığılmıştı; ta ki tüm odunlar yok olana kadar, daha yüce bir amaca hizmet etmek için kullanılmışlardı.

Chandra her şeyi izlemişti.

Bugün sadece bir odun yığını hâlâ yanıyordu. Ateşi, odunların kararmış ağırlığı altında titreşen korlara dönüşmüştü. Üzerindeki kadın çoktan ölmüştü ve bahçe bir kez daha mutluluk verici bir sessizliğe bürünmüştü. Bir hizmetçi Chandra'ya içecek bir şeyler getirmişti: ezilmiş çiçeklerle dolu şerbet ve pembe ve beyaz, inci gibi fesleğen tohumları. Sıcaklığını koruması için bir bezle örtülmüş toprak bir fincan çay. Bunları yanındaki alçak masanın üzerine düzgünce yerleştirdi, eğildi ve pallu'sunu ağzının ve burnunun üzerine çekmiş, gözleri duman yüzünden kızarmış bir halde oradan ayrıldı.

Közlerin ışığı daha da azaldı, yanmış odunların ağırlığıyla boğuldu. Chandra daha yakından baktı, beyaz ve siyah küllerin arasından, huş ağacı ve kemiğin arasından. Ve işte oradaydı.

Bir kor -sadece bir tanesi- parlamıştı. Büyümüştü. Karanlıkta yatıyor, bir kalp atışı gibi titreşiyordu. Küçük ışık yumağı Chandra'nın şaşkın ve umut dolu gözleri önünde titredi ve açılmaya başladı. Erimiş altın bir tomurcuk ateşten bir çiçeğe dönüşüyordu.

Chandra derin bir nefes aldı, o anda kendisini terk eden neşeli kahkahayı atabilmesi için ona hava verecekti. Ağzı insan kömürünün dumanıyla doluydu; ölü yaseminin hastalıklı parfümü. Daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamıştı.

Oturdu ve ateşin yanışını izledi. Ve dudaklarında bir gülümsemeyle kız kardeşini düşündü.

Hikaye şöyle devam ediyor...

YANAN KRALLIKLAR'IN İKİNCİ KİTABI

TEŞEKKÜRLER

Yeni bir dizi her zaman tehlikeli bir bilinmeyene doğru maceraya benzer: korkutucu ve heyecan verici ve bir arkadaşla çok daha iyi. Benimle birlikte bu yolculuğa çıkan herkese minnettarım.

Her şeyden önce, bu kitabın her bir okuyucusuna teşekkür ederim. Kitaplar okuyucuları olmadan bir hiçtir ve bu yazar burada olduğunuz için çok müteşekkirdir. Sapphic desi okurlarıma özel sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum. Umarım bu kitap size az da olsa görüldüğünüzü hissettirmiştir.

Bana sürekli olarak hayallerimdeki kitapları yazma şansı veren menajerim Laura Crockett'e teşekkür ederim. Ayrıca Triada US Literary Agency'deki herkese, özellikle de Uwe Stender'e teşekkür ederim.

Orbit'teki herkese çok teşekkür ederim: Priyanka Krishnan, bu kitabı daha büyük, daha iyi ve önemli ölçüde daha romantik yapan parlak editörüm - bu kitap sensiz yarısı kadar bile iyi olmazdı ve rehberliğin için çok minnettarım. Hillary Sames, her taslağı elden geçirip bu kitabın parlamasını sağladığı için. İngiltere'deki editörüm Jenni Hill ve İngiltere'deki yayıncım Nazia Khatun, *Yasemin Tahtı*'nın dünyaya daha yakın bir yerden ulaşmasına rehberlik ettikleri için. Lauren Panepinto ve Micah Epstein, güzel kapak için. Ellen Wright ve Paola Crespo, muhteşem pazarlama, tanıtım ve destekleri için. Anna Jackson ve Tim Holman, gemiyi yürüttükleri için. Bryn A. McDonald ve Amy J. Schneider'a sihirbaz oldukları için teşekkür ederim (kopya editörleri kesinlikle sihirbazdır). Ve son olarak, Orbit'ten nazikçe uzaklaşarak: Bu kitaba dönüşen tohumu eken Sarah Guan'a teşekkür ederim.

Kat, Kate, Daphne, Tori, Lesedi, Shuo, bu son derece tuhaf zamanlarda beni ayakta tuttunuz. Sizi seviyorum. Ve burada adını anmadığım, beni irili ufaklı şekillerde destekleyen ve bu belirsiz anmadan daha iyisini hak eden tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Sohbetlerimizde bu kitap hakkında saçmalarken beni destekleyen her yazar arkadaşşıma çok teşekkür ederim. Bir gün hepinizi bir kongrede tekrar görmeyi umuyorum, böylece size bir fincan çay (veya viski) eşliğinde düzgün bir şekilde teşekkür edebilirim.

tercih ederim). Devin Madson, Rowenna Miller, Anna Stephens-özellikle bu kitabın ilk taslaklarını okuduğunuz için teşekkür ederim. Ve Natasha Ngan'a teşekkür ederim, bana korktuğum safhik kitabı yazmamı söylediği için.

Lan Zhan tavanı, Wei Ying tavanı ve Asami-hayvan olduğunuz için okuyamıyorsunuz, ama yine de pofuduk ve sevimli olarak beni desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Ailemin sevgi dolu, sabırlı desteği olmasaydı bunların hiçbirini yapamazdım. Annem Anita Suri'ye beni beslediği ve tam bir kaya (ve bir g merkezi) olduğu için özel teekkrlere.

Ve son olarak, Carly: Seni seviyorum. Bunların hiçbiri sensiz mümkün olmazdı. Bu senin için.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

KARAKTER KADROSU

Ahiranyi

Ashok-Parijatdvipan yönetimine karşı isyancı, tapınak oğlu

Bhumika-Ahiranya naibinin karısı, tapınak kızı Billu-Ahiranya

naibinin evinde aşçı Bojal-Tapınak büyüğü, merhum

Chandni-Temple yaşlı

Ganam-Parijatdvipan yönetimine karşı isyancı

Gauri-Ahiranya naibinin evinde kıdemli hizmetçi Gautam-Ahiranyi ilaçlarının satıcısı

Govind - Bhumika'nın amcası Jeevan - Ahiranya

naibinin muhafız komutanı Jitesh - Lord Iskar'ın evinde

muhafız Khalida - Leydi Bhumika'nın hizmetçisi Kritika

- Parijatdvipan yönetimine karşı isyancı Meena -

Parijatdvipan yönetimine karşı isyancı

Mithunan-Ahiranya Nandi-Tapınağı naibinin evinde muhafız oğlu,
merhum

Nikhil-Lord Iskar'ın evindeki muhafız

Priya-Ahiranya naibinin evinde hizmetçi, tapınak kızı

Rukh-Ahiranya naibinin evinde çalışan genç hizmetçi, çürük hastası

Sanjana-Tapınak kızı, merhum Sarita-

Ahiranyi asi

Sendhil-Tapınak yaşlısı

Sima-Ahiranya naibinin evinde hizmetçi

Aloran

Alori-Alor Prensesi, Prenses Malini'nin refakatçisi, merhum Alor
Rao-Prensi
Viraj-Alor Kralı

Dwarali

Khalil-Lal Qila'nın Lordu Raziya-Lord
Khalil'in eşi, yüksek doğumlu hanımefendi

Parijati

Aditya-Parijatdvipa'nın eski taç prensi; isimsiz Chandra'nın rahibi-
Parijatdvipa İmparatoru
Divyanshi-Alevin ilk annesi, Parijatdvipa'nın kurucusu, merhum Iskar-
Ahiranya naibinin danışmanı
Lata-Sage
Mahesh-Prens Aditya'ya sadık, yüksek doğumlu lord
Malini-Parijat Prensesi
Narina-Merhum Prenses Malini'nin asil hizmetkârı
Pramila-Yüce doğmuş leydi, Malini'nin gardiyanı
Santosh-Yüce doğmuş lord, İmparator Chandra'ya sadık
Sikander-Parijatdvipa'nın önceki imparatoru, merhum
Vikram-Ahiranya'nın temsilcisi

Saketan

Narayan-Yüksek Doğmuş Lord
Saketa'nın Prem-Low prensi

ekstralar

yazarla tanışın

Fotoğraf Kredisi: Shekhar Bhatia

TASHA SURI Pencaplı bir ailenin çocuğu olarak Londra'da doğdu. Warwick Üniversitesi'nde İngilizce ve yaratıcı yazarlık eğitimi aldı ve şu anda Londra'da kedi sahibi bir kütüphaneci. Dönem Bollywood filmleri, tarih ve mitoloji sevgisi onu Güney Asya etkisinde fantezi yazmaya yöneltti. Onu Twitter'da @tashadrinkstea adresinde bulabilirsiniz.

Tasha Suri ve diğer [Orbit](https://www.orbitbooks.net) yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için [orbitbooks.net](https://www.orbitbooks.net) adresinden ücretsiz aylık bültene kayıt olabilirsiniz.

eğer beğendiyseniz

YASEMİN TAHTI

dikkat et

KURT İÇİN

Wilderwood'un Birinci Kitabı

tarafından

Hannah Whitten

İlk kız Taht için. İkinci kız Kurt için.

*Yüzyıllar içinde doğan tek İkinci Kız olan Red'in tek bir amacı vardır:
Dünyanın kurtuluşunu geri getirmesi umuduyla Ormandaki Kurt'a kurban
edilmek.
Yakalanan tanrılar.*

*Red gittiği için neredeyse rahatlamıştır. Tehlikeli bir güç tarafından rahatsız
edildi.
En azından Wilderwood'da sevdiklerine zarar veremeyeceğini biliyor. Tekrar.*

*Ama efsaneler yalan söyler. Kurt bir insan, canavar değil. Onun büyüü bir
çağrı, lanet değil. Ve eğer onu nasıl kullanacağını öğrenemezse, tanrıların
dönüştüğü canavarlar Wilderwood'u -ve onun dünyasını- yutacak.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Kırmızı, Kurt'a gönderilmeden iki gece önce kan renginde bir elbise giymişti.

İkizinin trenini düzeltirken Neve'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Kız kardeşinin yüzünde beliren gülümseme belirsiz ve inceydi. "Çok güzel görünüyorsun, Red."

Red'in dudakları ısırılmaktan çiğ kalmıştı ve gülümsemeye karşılık vermeye çalıştığında derisi çekildi. Bakırın tadı dilinde keskinleşmişti.

Neve onun kanadığını fark etmemişti. Bu gece herkes gibi o da beyazlar giymişti, siyah saçlarının arkasındaki gümüş bant onu İlk Kız olarak işaretliyordu. Red'in elbisesinin kıvrımlarıyla uğraşırken solgun yüz hatlarında duygular titreşiyordu; endişe, öfke, derin bir üzüntü. Red her birini okuyabiliyordu. Neve'i her zaman okuyabilirdi. Paylaştıkları rahimden beri kolay bir şifre olmuştu.

Sonunda Neve, hiçbir şey belli etmemek üzere tasarlanmış, boş ve hoş bir ifadeye büründü. Yerdeki yarısı dolu şarap şişesini aldı ve Red'e doğru eğdi. "Bitirsen iyi olur."

Kırmızı doğrudan boynundan içti. Ağzını silerken elinin arkasına kıpkırmızı dudak boyası bulaştı.

"İyi mi?" Neve şişeyi geri aldı, avuçlarının içinde endişeyle yuvarlarken bile sesi parlaktı. "Bu Meducian. Raff'e'nin babasından Tapınak için bir hediye, iyi bir denizci havası için dua vergisinin üzerine biraz daha eklenmiş. Raff'e onu çaldı, normal verginin güzel denizler için fazlasıyla yeterli olacağını düşündüğünü söyledi." Gönülsüz bir kahkaha, kırılgan ve kuru. "Bu geceyi atlatmanı sağlayacak bir şey varsa, o da budur, dedi."

Pencerenin yanındaki sandalyelerden birine çöküp başını yumruğuna dayayan Red'in eteği buruştu. "Dünyada bunun için yeterince şarap yok."

Neve'in sahte parlaklık maskesi parçalandı, düştü. Sessizce oturdular.

"Hâlâ kaçabilirsin," diye fısıldadı Neve, dudakları zorlukla kıpırdıyordu, gözleri

boş şişe. "Raffe ve ben senin yerine bakarız. Bu gece herkes-" "Yapamam."
Red bunu hızlı ve keskin bir şekilde söyledi, eli kolçağa çarpmak için düştü.

Sonsuz tekrarlar sesinin tüm cilasını yok etmişti. "Tabii ki yapabilirsin."

Neve'in parmakları şişeyi sıkıca kavradı. "Sen Henüz Mühür'e bile sahip değilsin ve doğum günün yarından sonraki gün."

Red'in eli, beyaz ve lekesiz tenini gizleyen kırmızı koluna gitti. On dokuz yaşına girdiğinden beri her gün kollarında İşaret olup olmadığını kontrol etmişti. Kaldenore'ninki doğum gününden hemen sonra, Sayetha'ninki on dokuzuncu yılının yarısında, Merra'ninki ise yirmi yaşına girmeden birkaç gün önce gelmişti. Red'inki henüz ortaya çıkmamıştı ama o bir İkinci Kız'dı; Wilderwood'a bağlıydı, Kurt'a bağlıydı, kadim bir pazarlığa bağlıydı. İşaret olsun ya da olmasın, iki gün içinde gitmişti.

"Canavar hikayeleri mi? Gerçekten Red, bunlar çocukları korkutmak için uydurulmuş masallar, Tarikat ne derse desin." Neve'in sesi şimdi daha keskin bir hal almıştı. "Bunlar saçmalık. Neredeyse iki yüz yıldır kimse onları görmedi - Sayetha'dan önce de, Merra'dan önce de kimse yoktu."

"Ama Kaldenore'dan önce de vardı." Red'in sesinde ne sıcaklık ne de buz vardı. Nötr ve ifadesizdi. Bu kavgadan çok yorulmuştu.

"Evet, iki lanet yüzyıl önce, bir canavar fırtınası Wilderwood'dan ayrıldı ve Kaldenore girip ortadan kaybolana kadar on yıl boyunca kuzey bölgelerinde terör estirdi. Hakkında gerçek bir tarihi kayıt bulunmayan canavarlar, hikayeyi anlatan kişinin hoşuna giden her şekle bürünen canavarlar." Red'in sesi sakın bir sonbahar gibiyse, Neve'inki soğuk ve pürüzlü, yıkıcı bir kıştı. "Ama gerçek olsalar bile, o zamandan beri *hiçbir şey* olmadı, Red. Ne diğer İkinci Kızlar ne de senin için ormandan gelen herhangi bir ipucu yok." Bir duraklama, ikisinin de dokunmadığı derin bir yerden toplanan kelimeler. "Eğer ormanda canavarlar olsaydı, onları görürdük-"

"Neve." Red kıpırdamadan oturdu, gözleri parmak eklemlerindeki yara izli dudak boyasına takılmıştı ama sesi odayı delip geçti.

Sessizlik ricası dikkate alınmadı. "Ona bir kez gittin mi, her şey biter. Geri dönmene izin vermez. Ormanı bir daha asla terk edemezsin, geçen seferki gibi..."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Tarafsızlık yerini boğuk ve çaresiz bir sese bıraktı. "Lütfen, Neve."

Bir an için Neve'in onu yine görmezden gelebileceğini, bu konuşmayı Red'in izin verdiği dikkatli parametrelerin ötesine itmeye devam edebileceğini düşündü. Bunun yerine içini çekti, gözleri saçlarındaki gümüş kadar parlıyordu. "En azından öyleymiş gibi yapabilirsin," diye mırıldandı pencereye dönerek. "En azından umursuyormuş gibi yapabilirsin."

"Umurumda." Red'in parmakları dizlerinin üzerinde gerildi. "Sadece bir fark yaratmıyor."

Çılgılık atmıştı, korkmuştu, isyan etmişti. Hepsini, Neve'in ondan istediği her şeyi on altı yaşına basmadan önce yapmıştı. Dört yıl önce, her şey değiştiğinde, Wilderwood'un onun için tek yer olduğunu anladığında.

O his yine orta yerinde yükseliyordu. Bir şey çiçek açıyor, kemiklerine doğru tırmanıyordu. *Büyüyen* bir şey.

Pencere pervazında bir eğreltiotu duruyordu, ayazın fonunda uyumsuz bir şekilde yemyeşildi. Yapraklar titriyor, dallar hafifçe Red'in omzuna doğru uzanıyordu, geçen bir esintinin neden olamayacağı kadar ustaca ve kasıtlı hareketler. Kolunun altındaki yeşil, bileğindeki damar ağını okşuyor, onları solgun teninde dallar gibi öne çıkarıyordu. Ağzının tadı topraktı.

Hayır. Red parmak eklemleri beyazlayana kadar yumruklarını sıktı. Yavaş yavaş o *büyüyen* his kayboldu, bir sarmaşık koptu ve saklandığı yere geri kıvrıldı. Kirli tat dilini terk etti, ama yine de şarap şişesini tekrar kavradı ve kalan son damlaları da devirdi. "Sorun sadece canavarlar değil," dedi şarap bittiğinde. "Kurt'u Kralları serbest bırakmaya ikna etmek için yeterli olup olmadığım meselesi de var."

Alkol onu cesur yapmıştı, sesindeki alaycılığı gizlemeye çalışmayacak kadar cesur. Eğer Kurt'u yatıştıracak ve Beş Kral'ı yüzyıllardır sakladığı yerden çıkarmasını sağlayacak kadar değerli bir kurban olacaksa, bu o olmayacaktı.

Bunların hiçbirine inanmıyordu zaten.

"Krallar geri gelmeyecek," dedi Neve, ortak inançsızlıklarını dile getirerek. "Tarikat Kurt'a üç İkinci Kız gönderdi ve o daha önce gitmelerine asla izin vermedi. Şimdi de bırakmayacak." Kollarını beyaz elbisesinin üzerinde sımsıkı kavuşturmuş, sanki gözleri pencerenin camında bir delik açabilecekmiş gibi bakıyordu. "Kralların geri gelebileceğini sanmıyorum."

Red de öyle. Red, tanrılarının ölmüş olabileceğini düşünüyordu.

Kendini ormana giden yola adamasının krallara, canavarlara ya da bunlardan çıkabilecek başka şeylere inanmakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Önemli değil." Bunu şimdiye kadar mükemmel bir şekilde prova etmişlerdi. Red artık mavi damarlı olan parmaklarını ileri geri oynatarak bu bitmek bilmeyen, dönüp duran konuşmanın ritimlerini saydı. "Wilderwood'a gidiyorum, Neve. Bu iş bitti. Sadece... bırak bitsin."

Ağzı kararlı bir çizgide olan Neve öne doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi mermer üzerinde ipek bir fısıltıyla kapattı. Kızıl kafasını kaldırmadı, bal rengi saçları yüzünü gizleyecek şekilde başını eğdi.

"Red," diye nefes aldı Neve ve Red onun korkmuş bir hayvana kullandığı ses tonuyla irkildi. "Wilderwood'a gittiğimiz o gün seninle gelmek *istedim*. Bu senin hatan değildi-"

Kapı gıcırdayarak açıldı. Red uzun zamandır ilk kez annesini gördüğü için mutluydu.

Beyaz ve gümüş Neve'e yakışırken, Kraliçe Isla'yı donmuş, pencere camındaki kırağı kadar soğuk gösteriyordu. Kara kaşları, her iki kızıyla da tek ortak özelliği olan kara gözlerinin üzerine çekilmişti. Odaya girip ağır ahşap kapıyı arkasından kapatırken hiçbir hizmetçi onu takip etmedi. "Neverah." Başını Neve'e doğru eğdikten sonra o karanlık, okunmaz gözlerini Kırmızı'ya çevirdi. "Redarys."

İkisi de selamlarına karşılık vermedi. Saatler gibi gelen bir an boyunca üçü de sessizliğe gömüldü.

Isla Neve'e döndü. "Misafirler geliyor. Onları karşılayın lütfen."

Neve'in yumrukları eteklerine kapandı. Koyu renk gözleri alev alev yanan Isla'ya kısık kaşlarının altından baktı. Ama kavga etmenin bir anlamı yoktu ve bu odadaki herkes bunu biliyordu. Kapıya doğru ilerlerken Neve omzunun üzerinden Red'e baktı, *bakışlarında* bir emir vardı -Cesaret.

Red'in annesinin yanında hissettiği son şey cesaretti.

Isla ona bakarken ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Kızıl'ın saçlarına özenle eklediği bukleler çoktan dökülmüş, elbisesi kırıışmıştı. Isla'nın gözleri bir an elinin arkasındaki dudak boyası lekesinde duraksadı ama bu bile bir tepki vermeye yetmedi. Bu bir balodan çok fedakârlığın kanıtıydı, kıtanın dört bir yanından gelen ileri gelenlerin katılacağı ve Kurt için yaratılmış kadını görecekleri bir etkinlikti. Belki de yarı vahşi görünmesi uygundu.

"Bu renk sana çok yakışmış." Kraliçe başıyla Kırmızı'nın eteklerini işaret etti. "Kırmızı için

Redarys."

Bir şakaydı ama Red'in dişlerini çatlatacak kadar sıkmasına neden oldu. Neve bunu gençken söylerdi. İkisi de ne anlama geldiğini anlamadan önce. O zamana kadar takma adı çoktan yerleşmişti ve Red bunu zaten değiştirmezdi. İçinde bir vahşet, kim ve ne olduğuna dair bir iddia vardı.

"Bunu çocukluğumdan beri duymamıştım," dedi ve Isla'nın dudaklarının düzleştiğini gördü. Red'in çocukluğundan -bir zamanlar çocuk olduğundan, *onun çocuğu* olduğundan, çocuğunu ormana gönderdiğinden- bahsetmek annesini her zaman tedirgin etmişti.

Red bir hareketle eteğini işaret etti. "Bir kurban için kızıl."

Bir an sonra Isla boğazını temizledi. "Florish delegasyonu ve Karseckan Re'nin elçisi bu öğleden sonra geldi. Meducian Başbakan Konsey Üyesi üzüntülerini iletti ama diğer bazı Konsey Üyeleri de gelmeye hazırlanıyor. Kitanın dört bir yanından gelen tarikat rahibeleri gün boyunca vardiyalar halinde Tapınak'ta dua ediyor." Tüm bunlar, oldukça sıkıcı bir listeyi okuyan asil ve sessiz bir sesle söyleniyordu. "Alpera'nın Üç Dükü ve maiyetleri tören alayından önce gelmeli-"

"Oh, güzel." Kırmızı, hareketsiz ve bir cesedinki kadar beyaz olan ellerini gösterdi. "Bunu kaçırmak istemezler."

Isla'nın parmakları kıpırdadı. Ses tonu gergin olsa da kraliçe gibi kalmıştı. "Baş Rahibe umutlu," dedi, gözleri kızı dışında her yerdeydi. "Seninle... ve diğerleriyle aramızda uzun bir zaman geçtiği için, Kurt'un sonunda Kralları geri getirebileceğini düşünüyor."

"Eminim öyledir. O ormana gittiğimde ve hiçbir şey olmadığında onun için ne kadar utanç verici."

"Küfürlerini kendine sakla," diye azarladı Isla, ama bu hafif bir azarlamaydı. Red annesini duygulandırmayı hiçbir zaman başaramamıştı. Küçükken denemişti -hediye vermek, çiçek toplamak gibi. Yaşlandıkça perdeleri indirmiş, akşam yemeklerini sarhoşlukla mahvetmiş, daha sıcak bir şey bulamazsa öfkelenmeye çalışmıştı. Bu bile ona bir iç çekiş ya da göz devirmeden başka bir şey kazandırmadı.

Yas tutmaya değer olmak için bütün bir insan olmalıydınız. Annesi için hiçbir zaman öyle olmamıştı. Hiçbir zaman bir kalıntıdan fazlası olmamıştı.

"*Sence* geri gelecekler mi?" Bir ayağı zaten Wilderwood'da olmasaydı sormaya cesaret edemeyeceği kel bir soru. Yine de Kırmızı

bunu tam olarak içten söyleyemedi, sesindeki iğneyi tam olarak yumuşatamadı. "Kurt beni *uygun* bulursa Kralları sana geri vereceğini mi düşünüyorsun?"

Odadaki sessizlik, dışarıdaki havadan daha soğuktu. Red'in inanç gibi bir şeyi yoktu ama bu cevabı sanki günahlarının affı olabilirmiş gibi istiyordu. Annesi için. *Onun* için.

Isla onun bakışlarını garip boyutlara ulaşan bir an boyunca tuttu. İçinde yıllar ve yıllarca söylenmemiş şeyler vardı. Ama konuştuğunda koyu renk gözleri başka tarafa döndü. "Bunun ne önemi var anlamıyorum."

İşte bu kadar.

Kızıl ayağa kalktı, gevşek saçlarının ağır perdesini geriye doğru salladı ve elindeki dudak boyasını eteğine sildi. "O halde, Majesteleri, herkese kurbanlarının bağlı ve hazır olduğunu gösterelim."

Red balo salonuna doğru ilerlerken kafasında hızlı hesaplamalar yaptı. Varlığının işaretlenmesi gerekiyordu; ziyarete gelen tüm bu ileri gelenler sadece dans etmek ve şarap içmek için burada değillerdi. *Onu*, Valleyda'nın kurban İkinci Kızını göndermeye hazır olduğunun kızıl kanıtını görmek istiyorlardı.

Tarikat rahibeleri sırayla Tapınak'a giriyor ve Yaban Ormanı'ndan kesildiği iddia edilen beyaz ağaç parçalarına dua ediyorlardı. Ülke dışından gelenler için bu dini bir hac ziyaretiydi, sadece ünlü Valleydan Tapınağı'nda dua etmek değil, aynı zamanda Kurt'a gönderilen İkinci Kız'ı görmek için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsattı.

Dua ediyor olabilirlerdi ama burada gözleri vardı. Onu ölçüp biçen, Vadi Baş Rahibesi ile aynı fikirde olup olmadıklarına bakan gözler. Eğer onlar da onun *kabul edilebilir* olduğunu düşünüyorlarsa.

Bir ya da iki dans, bir ya da dört kadeh şarap. Red, herkesin fedakârlıklarını değerlendirmesine yetecek kadar uzun süre kalabilir ve sonra giderdi.

Teknik olarak yaz mevsiminin çok başlarıydı ama Vadi'de sıcaklıklar hiçbir mevsimde donma noktasını geçmezdi. Balo salonunda turuncu ve sarı ışıklar saçan ocaklar sıralanmıştı. Saraylılar, kıtanın dört bir yanındaki krallıklardan gelen farklı kesim ve tarzlardaki kıyafetlerle dönüyor, her kumaş parçasını

Ay solgunluğu. Red balo salonuna adımını attığında, tüm o sayısız bakışlar, kar yığını içindeki bir kan damlası gibi ona sabitlendi.

Tilkinin gözündeki tavşan gibi dondu kaldı. Bir an için hepsi birbirine, toplanan inananlara ve hazırladıkları sunulara baktı.

Çenesini sıkıca kapatan Red, derin ve abartılı bir reverans yaptı.

Dansın ritminde kısa bir duraksama oldu. Sonra saray mensupları yeniden başladı ve göz teması kurmadan yanından geçip gittiler.

Küçük iyilikler.

Köşede, sera gülleri ve şarap fıçılarının yanında tanıdık bir suret duruyordu. Raffé bir elini sık kesilmiş siyah saçlarında gezdirdi, parmakları kadehinin altın rengine karşı maun rengindeydi. Şu an için yalnızdı ama bu uzun sürmeyecekti. Bir Meducian Konsey Üyesi'nin oğlu ve oldukça başarılı bir dansçı olan Raffé balolarda asla dikkat çekmek istemezdi.

Red yanına kaydı, kadehini aldı ve pratik bir verimlilikle boşalttı. Raffé'nin dudağı kıvrıldı. "Sana da merhaba."

"Bunun geldiği yerde çok şey var." Red kadehi geri uzattı ve kollarını kavuşturarak kararlı bir şekilde kalabalığa değil duvara baktı. Bakışları ensesini iğneliyordu.

"Oldukça doğru." Raffé bardağını yeniden doldurdu. "Kalmana şaşırdım doğrusu. Seni görmesi gereken insanlar kesinlikle gördüler."

Dudağının kenarını çiğnedi. "Birini görmeyi umuyorum." Bu Raffé'ye olduğu kadar kendisine de bir itiraftı. Arick'i görmek *istememeliydi*. Bunun temiz bir ayrılık olmasına izin vermeli, onu kolayca bırakmalıydı...

Ama Red özünde bencil bir yaratıktı.

Raffé bir kez başını salladı, kaşlarını kaldırışında anlayış vardı. Kendisi için bir kadeh daha almadan önce dolu kadehi ona uzattı.

Raffé'yi on dört yaşından beri tanıyordu; babası Konsey Üyesi olarak göreve başladığında, gelişen şarap ticaretini oğluna devretmek zorunda kalmıştı ve ticaret yollarını öğrenmek için Vadili öğretmenlerden daha iyi bir yer olamazdı. Burada pek bir şey yetişmiyordu; kıtanın en tepesinde, sadece kuzey sınırındaki Wilderwood ve ara sıra İkinci Kızların ondalıklarıyla dikkat çeken küçük, soğuk bir ülkeydi. Valleyda, halkı beslemek için neredeyse tamamen ithalata, ithalata ve Krallara en güçlü yakarışların yapılabildiği Tapınaklarına yapılan dua vergilerine güveniyordu.

Son altı yılda hep birlikte büyümüşlerdi, farkına varmakla dolu yıllardı.

Red'in diğerklerinden ne kadar farklı olduğunu. Zamanının hızla tükenmekte olduğunu fark ederek geçirdiği yıllar. Ama onu tanıdığı sürece, Raffe ona asla bir arkadaştan fazlası gibi davranmamıştı; ne bir şehit, ne de yakılacak bir kukla.

Raffe'nin gözleri yumuşadı, bakışları onun başının üzerinden geçti. Red onu, odanın önündeki yükseltilmiş kürsüde tek başına oturan, gözleri hafifçe kan çanağına dönmüş Neve'e kadar takip etti. Isla'nın koltuğu hâlâ boştu. Red'in bir koltuğu yoktu.

Red şarabını ikizine doğru eğdi. "Onu dansa kaldır, Raffe."

"Yapamam." Cevap bardağının arkasından hızlı ve kesik kesik geldi. Bir yudumda bitirdi.

Red bastırmadı.

Omzuna vurulan bir darbe onu döndürdü. Arkasındaki genç lord hızlı bir adım atarak uzaklaştı, gözleri irileşmiş ve korkmuştu. "Ah, benim... benim leydim - hayır, Prenses
-"

Belli ki keskinlik bekliyordu ama Red bunu ona veremeyecek kadar yorgundu. O bıçak kenarlarını tutmak çok yorucuydu. "Redarys."

"Redarys." Endişeyle başını salladı. Beyaz boynuna doğru bir kızarıklık süzüldü ve yüzündeki lekeleri belirginleştirdi. "Benimle dans eder misin?"

Red kendini omuz silkerken buldu, Meducian şarabı düşüncelerini şekilsiz bir sıcaklığa dönüştürüyordu. Görmeyi umduğu kişi bu değildi ama neden soracak kadar cesur biriyle dans etmesin ki? Henüz ölmemişti.

Lordling onu bir vals havasına soktu ve belinin kıvrımlarına zar zor dokundu. Eğer boğazı bu kadar acımasaydı Red gülebilirdi. Hepsi Kurt'a ait olan bir şeye dokunmaktan o kadar korkuyordu ki.

"Onunla oyukta buluşacaksın," diye fısıldadı, sesi bir kırılmanın eşiğinde dalgalanıyordu. "İlk Kız öyle söyledi."

Kırmızı şarabın sıcaklığından sıyrıldı, gözleri genç lordun yüzünde daraldı. Midesi çalkalandı, alkol ve parlayan umut. "Kiminle buluşacağım?"

"Seçilmiş Eş," diye kekeledi çocuk. "Lord Arick." O buradaydı. Gelmişti.

eğer beğendiyseniz

YASEMİN TAHTI

dikkat et

KÖKÜ KAZINMAMIŞ

Kayıpların Büyüsü Birinci Kitap

tarafından

C. L. Clark

İlk yazar C. L. Clark, başka hiçbir şeye benzemeyen politik bir fantezide, çökmekte olan bir çöl imparatorluğunun uzak uçlarında isyan, casusluk ve askeri güç üzerine destansı bir hikâye anlatıyor.

Touraine bir asker. Çocukken çalındı ve öldürmek ve ölmek için yetiştirildi. İmparatorlukta sadece asker arkadaşlarına sadakati vardır. Ama şimdi, bölüğü bir isyanı durdurmak için anavatanına geri gönderilmiştir ve kan bağı sandığından daha güçlü olabilir.

Luca'nın bir dönёge ihtiyacı var. İhanet ile emir arasındaki süngü ucunda parmak ucunda duracak kadar çaresiz birine. Luca asıl önemli olana, yani amcasını tahtından indirmeye odaklanırken, isyancıları barışa yönlendirebilecek birine.

Suikastlar ve katliamlar yoluyla, yatak odalarında ve savaş odalarında, Touraine ve Luca bir ulusun fiyatı için pazarlık yapacaklar. Ama bazı şeyler satılık değildir.

BÖLÜM 1

Değişim

Teğmen Touraine ve Balladaire Koloni Tugayı'nın geri kalanı Balladaire'ın güney kolonilerinin en önde geleni olan Qazāl'ın başkenti El-Wast'a doğru yelken açarken, Qazālî ufkunda karanlık ve tehditkâr bir kum fırtınası esiyordu.

El-Wast. Mermer ve kumtaşı, zeytin ve kil şehri. Altın Şehir Güneş ve meyveler Touraine yapamadım Hatırla Tadım. Şehir asi, uygar olmayan tanrıya tapanlar. Touraine'in doğduğu şehir.

Ani bir rüzgârla Touraine siyah askeri paltosunu vücuduna daha sıkı sardı ve karaya yaklaşan geminin küpeştesine doğru eğildi. Bu mesafeden bile, sabahın erken karanlığında, rıhtımın üzerinde dalgalanan siyah bir Balladairan sancağı görebiliyordu. Şaha kalkmış altın atı, gece fenerlerinin yansımasıyla kıvılcımlanarak canlandı. Etrafında, Balladairan doğumlu soluk benizli denizciler sancağı getirmek için gemiye doğru koşuşturuyordu. güvenli bir şekilde limana.

El-Wast, yirmi küsur yıldır ilk kez. Teğmenin göğsündeki havayı aldı. Küpeşteyi sıkıca kavrayışının tek nedeni suyun üzerindeyken onu sarsan mide bulantısıydı.

"Çok güzel, değil mi?" Touraine'in ikinci çavuşu ve en iyi arkadaşı olan Tibeau, onun yanındaki parmaklığa yerleşti. Ahşap ray onun cüssesinin altında kaydı. Sessizce konuşuyordu ama Touraine sesindeki yumuşak gümbürtünün içindeki huşu ve özlemi duyabiliyordu.

Gemileri Hadd Nehri'nin ağzında ilerleyip El-Wast'ın manzarasını onlara sunarken Touraine'in aklına gelen ilk şey *güzel* olmak değildi. Şehir şaşırtıcı derecede büyüktü. Şaşırtıcı derecede aydınlıktı. Şaşırtıcı derecede medeniydi. Düzgün bir şehirdi, çadırlar ve kum yığınları değil. Balladairalıların çöl kolonilerini nasıl tarif ettiklerine bakılırsa, hiç de beklediği gibi değildi. Bu açıdan bakıldığında, çöl gibi bile görünmüyordu.

Rıhtımlar nehir boyunca küçük bir kasaba gibi uzanıyordu; kısa binalar, muhtemelen depo ve işçi lojmanları olan binaların yanında yer alıyordu. Onların hemen ötesinde, gölgeli tarım arazileri üzerinde düzgün sıralar halinde ekinlerin yetiştiği devasa bir köprü yay çizerek rıhtımları şehri çevreleyen yıkık dökük bir duvarın kıvrımına bağlıyordu. Mile-Long Köprüsü. Büyük köprü palmiye ağaçlarının gölgeleriyle kaplıydı ve fenerlerin bulanık noktalarıyla boydan boya aydınlatılmıştı. Sabah karanlığında fenerleri kolaylıkla yıldızlarla karıştırabilirdiniz.

Omuz silkti. "Etkileyici, sanırım."

Tibeau onun omzunu dürttü ve her şeyi içine almak için kollarını iki yana açtı. "Tahmin mi ediyorsun? Burası senin evin. Sonunda geri döndük. Burayı çok seveceksin." Gözleri, Balladairan gemisini yüzyıllar önce nehirde yaşadığı varsayılan korkunç kertenkelelerin adını taşıyan Timsah Limanı'na yönlendiren fenerlerin yansımasında parlıyordu.

Eve. Touraine kaşlarını çattı. "Sevdin mi? Beau, izinde değiliz." Parmaklığın yumuşak, hava koşullarından yıpranmış tahtasına yarım ayağını sapladı ve homurdandı, "Yapacak bir işimiz var."

Tibeau alay etti. "Kendi halkımıza polislik yapmak için."

Arkalarındaki güvertede yaklaşan botların çıkardığı gümürtü Touraine'i, Tibeau'yu günün geri kalanında onunla konuşmaktan alıkoyacak bir şey söylemekten alıkoydu. *Bunlar benim halkım değil* gibi bir şey. Nasıl olabilirler ki? Balladaire onu aldığı anda Touraine tozun içinde daha yeni yeni yürümeye başlamıştı.

Çavuş Pruett kollarını kavuşturmuş bir halde arkalarından yaklaşarak, "Siz ikiniz düşündüğüm şeyden bahsetmiyor olsanız iyi olur," dedi.

"Tabii ki hayır," dedi Touraine. O ve Pruett karanlığın örtüsü altında parmaklarını birbirine sürttüler.

"Güzel. Çünkü sizi denize atmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Pruett. Tibeau'nun aceleciliğine karşı mantıklı olan, gülümsemesine karşı çatık kaşlı olan. Üzerinde anlaştıkları tek şey, kendilerine yaptıklarından dolayı Balladaire'dan nefret etmektir ama hayali bir devrimden önce zamanını kollayan Tibeau'nun aksine Pruett, askerlerin kaderine boyun eğmişti ve başlarını eğip Balladaire'dan özel olarak nefret etmelerinin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Pruett ikisinin arasına girdi ve dirseklerini korkuluklara dayadı. Dişleri gıcırdayıyordu. "Burası çok soğuk. Çöllerin sıcak olması gerektiğini sanıyordum."

Tibeau özlemle içini çekerek şehrin ötesindeki bir noktaya baktı. "Sadece gündüzleri. Gerçek çölde battaniye unutursanız taşaklarınız donabilir."

"Sesin... bu konuda garip bir şekilde heyecanlı geliyor." Pruett ona şüpheyle baktı. Tibeau sırttı.

Balladairan Koloni Tugayı'ndaki her asker için ev konusu keskin bir konuydu. Tibeau ve Pruett gibi, parçalanmış Şālan İmparatorluğu'nun dört bir yanındaki ülkelerden, ailelerine ya da ailelerinin yokluğuna dair anılara sahip olacak kadar büyüdüklerinde alınmış olanlar vardı ve bir de Touraine gibi, Balladaire'ın yeşil tarlaları ve sık ormanlarından başka bir şey hatırlayamayacak kadar genç olanlar vardı.

Askerler Shālan İmparatorluğu'nun neresinden gelmiş olurlarsa olsunlar, hepsi yeni görevlerinin amacı hakkında spekülasyon yapıyordu. Rüzgârda heyecan vardı ve Touraine de bunu hissetti. Kendini kanıtlama şansı. Balladairan subaylarına bir kaptan olmayı hak ettiğini gösterme şansı. Değişim geliyordu.

Balladairan prensesi bile filoyla birlikte gelmişti. Pruett başka bir askerden, o da bir denizciden prensesin güney kolonilerini ilk kez ziyaret ettiğini duymuştu ve bu yüzden askerler sırayla genç kraliçeyi gemisinde görmeye çalıştılar.

Karaya çıkma emri rüzgârla birlikte bağırışlarla geldi. Askerler ve Balladairanlı subayları çantalarını kaldırıp Timsah Limanı'nın kalabalık caddelerine doğru ilerlerken disiplin geçici olarak ortadan kalktı.

Balladairan ve Şālan'da insanlar gemileri yükleyip boşaltırken bağılıyor, kafeslerdeki hayvanlar ve iplerdeki hayvanlar ciyaklıyor ve böğürüyordu ve Touraine tüm bunları anlamaya çalışarak sersemlemiş bir halde yürüyordu. Kazâl'ın toprak ve çakılları ordunun verdiği çizmelerinin altında çıtırdıyordu. Belki *de* içinde bir huşu ve merak kıvılcımı hissetmişti. Ve belki de bu onu biraz korkutmuştu.

Touraine bir hışımla, sırtının ortasında kocaman bir kamburu olan tuhaf, ten rengi bir atın üzerine yürüdü. Tükürdü ve yüzündeki kaba tüylerin tozunu aldı. Hayvan ona iri, küskün kahverengi gözlerle baktı ve ağzının kenarında bir tükürük baloncuğu oluştu.

Hayvanın efendisi kırışmış uzun saçlarını gülümseyen yüzünden geriye doğru savurdu ve Touraine ile Şālan dilinde konuştu.

Touraine küçüklüğünden beri Şālanca konuşmamıştı. Buna izin verilmiyordu.

Balladaire'da çocukken, şimdi deve iniltisi kadar yabancı geliyordu. Başını iki yana salladı.

"Deve. Tükürüyor," diye uyardı adam, bu kez Balladairan dilinde. Deve onu ölçüp biçmeye devam etti. İyi bir sonuca varacak gibi görünmüyordu.

Touraine tiksintiyle yüzünü buruşturdu ama yanı başındaki Pruett homurdandı. Diğer kadın Touraine'i gemilere doğru çevirmeden önce Şālan dilindeki adama kısa bir şeyler söyledi.

"Ne dedin sen?" Touraine omzunun üzerinden ters ters bakan deveye ve yaşlı adama bakarak sordu.

"Lütfen aptal arkadaşımın kusuruna bakmayın."

Touraine gözlerini devirdi ve çantasını omuzlarına kaldırdı.

"Gül Bölüğü, Altın Manga, bana doğru gelin!" Askerlerini bir düzene sokmak için boşuna çabaladı ama gürültü sesini bastırdı. Yüzbaşı Rogan'a dikkatle baktı. Touraine mangasının geri kalanını hizaya sokmazsa, o piç hepsinden intikamını alacaktı. "Altın Manga, toplanın!"

Pruett Touraine'in kaburgalarını dürttü. İşaret etti ve Touraine, askerlerinin fısıldaşan gruplar halinde, düzen dışında toplanmasına neyin sebep olduğunu gördü.

Genç bir kadın bir bastondan destek alarak başka bir geminin iskelesinden indi. Siyah bir pantolon, siyah bir palto ve altın kumaşla kaplı kısa siyah bir pelerin giymişti. Başının arkasında topuz yaptığı sarı saçları gecenin içinde bir fener gibi parlıyordu. Üç taş yüzlü kraliyet muhafızı koruyucu bir üçgen oluşturacak şekilde ona eşlik ediyordu, kısa altın pelerinleri arkalarında gerilmişti. Her birinin bir kalçasında kılıç, diğerinde tabanca vardı. Touraine prenesten yerdeki kaosa baktı ve giderek artan bir huzursuzluk hissi ensesindeki kısa tüyleri diken diken etti.

Birdenbire kalabalık çalışkanlıktan çok klostrofobik bir hal aldı.

Develi adam hâlâ yakınlarda duruyor, diğer liman işçileri gibi ilgiyle onu izliyordu. Sıcak gülümsemesi yüzündeki çizgileri derinleştirdi ve sanki okşamak istiyormuş gibi hayvanın burnunu ona doğru yönlendirdi. Deve de Touraine'in hissettiği kadar hevesli görünmüyordu.

"Hayır." Touraine başını tekrar ona doğru salladı. "Çekilin efendim. Bize bu alanı verin lütfen."

Hareket etmedi. Muhtemelen düzgün Balladairan'ı anlamıyordu. Onu elleriyle kovaladı. Kızgınlıkla tepki vermek yerine

Şaşkınlık içinde, korkuyla omzunun üzerinden baktı.

Onun bakışlarını takip etti. Kalabalığın baskısından başka bir şey yoktu, kendi askerleri ya prensesi izliyor ya da sabahın ilk ışıklarında yeni çevrelerini uykulu bir şekilde inceliyorlardı. Sonra onu gördü: genç bir Kazanlı kadın kalabalığın arasından süzülüyor, bakışları sarışın bir noktaya sabitlenmişti.

Deveci adam Touraine'in kolunu tuttu ve Touraine sarsılarak uzaklaştı.

Touraine iyi bir askerdi ve iyi bir asker görevini yapardı. Yanılırsa sonuçlarının ne olacağını hayal etmesine izin vermedi.

"Saldırın!" diye bağırdı, savaş alanına yakışır bir sesle. "Prensese!"

Kazanlı adam da bağırmadan önce Şālan dilinde bir şeyler mırıldandı, muhtemelen bir küfürdü bu. Arkadaşına bir uyarı. Belki daha fazlasına. Elinde bir şey parlıyordu.

Touraine prensese sadece yarım bir bakış attı. Kraliyet muhafızları bunun içindi. Bunun yerine deve adamına doğru atıldı ve çantasını ona savurmak yerine yere bıraktı. *Aptalca, aptalca*. Hayatını kurtaran tek şey içgüdüsiydi. Kollarını tam zamanında kaldırdı ve boğazına değil de sol ön koluna bir kesik aldı.

Karşı saldırıya geçmek için sopasını çekti ama yaşlı adam kısa bir süre içinde kaçmak yerine duraksadı ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Bekle," dedi. "Tanıdık geliyorsun." Balladairan'ı birdenbire gereğinden fazla yeterli gelmişti.

Touraine onun sözlerini silkeledi, bıçağı elinden aldı ve onu yere düşürdü. Adam, kadın copu boğazına dayayınca kadar sıırım gibi bir güçle ona karşı mücadele etti. Bu onun başka bir şey söylemesini engelledi. Kadın onu orada tuttu, dişlerini gösterdi ve adam nefes almak için zorlanırken gözlerini kocaman açtı. Arkasında devecinin arkadaşları diğer askerlerle çarpışıyordu. Genç bir kadının tiz çığlığı. *Prenses mi yoksa suikastçi mi?*

Yaşlı adam copun baskısına dayanamadı. "Bekle," diye başladı ama Touraine kelimeleri unutana kadar daha sert bastırdı.

Sonra rıhtım sessizliğe gömüldü. Saldırganların geri kalanı ya ölü ele geçirilmiş ya da tutuklanmıştı. Altındaki adam da bunun farkına vardı ve içindeki tüm savaşma gücü yok oldu.

Onu rahatlattıklarında, etrafının sarılmış olduğunu gördü. Üç kraliyet muhafızı, tetikte, kılıçlarını çekmiş; bir avuç süslü görünümlü ama ürkmüş sivil; *general*, generali. General Cantic. Ve tabii ki

Prenses.

Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Touraine bir parçasının haddini aşmaktan korkması gerektiğini biliyordu; az önce yirmi yıldır askerlere öğretilen tüm kuralların ve nezaketin içine sıçmıştı. Ama Balladaire tahtına karşı en büyük görev buydu ve herkes bir suikastı önlediğini söyleyemezdi. Touraine askere alınmış olsa bile, bunun için cezalandırılmazdı. Öyle umuyordu. Geniş omuzlarının gücüne güvenerek prensesin önünde derin bir şekilde eğildi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Majesteleri," dedi Touraine, sesi yumuşak ve alçaktı.

Prenses kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim" - prenses Touraine'in yakasındaki çift buğday saplı iğneye baktı - "Teğmen...?"

"Teğmen Touraine, Majesteleri." Touraine tekrar eğildi. Göz ucuyla generale baktı ama yaşlı kadının çizgili yüzü okunmuyordu.

"Hızlı düşündüğünüz için teşekkür ederim, Teğmen Touraine."

Yan tarafa doğru küçük bir kıpırdanma, at yüzü, çift boynuzlu şapkasının altında koyu kahverengi bir saç kuyruğu olan bir adamı içeri aldı. Yüzbaşı Rogan prensesi selamlamadan önce Touraine'e doğru baktı.

"Majesteleri, eğer bu kum sizi rahatsız ettiyse özür dilerim." Prenses cevap veremedi Rogan Touraine'e döndü ve tükürdü, "Ekibine geri dön. Onları olması gerektiği gibi düzenleyin."

Yükselme şansını kullanmak için çok fazla. Görev için çok fazla. Touraine dişlerini emdi ve selam verdi. "Emredersiniz, efendim."

Kolunu sol kolundaki kanayan kesiğe sardı ve yaşlı adamın devesinden birkaç metre ötede sıkışık bir halde duran ekibinin yanına döndü. Hayvan fokurdayan bir çaydanlık gibi bir sesle ofladı ve gevşek dudaklarından küçümseyici bir köpüklü tükürük damladı. Yerliler üzerinde bir etki bıraktığını söylemek yanlış olmaz.

Ya diğerleri? Touraine prensese bir kez daha bakmak için arkasına baktı ve diğer kadının bakışlarını karşıladığını gördü. Touraine sahra şapkasının ucunu çekiştirdi ve olabildiğince telaşsız görünmeye çalışarak başını salladı.

Touraine ekibine döndüğünde, Rogan yaşlı adamı onu ve genç kadını götüren başka bir memura teslim ederken Pruett kararsız görünüyordu. "Sana dikkat çekme konusunda dikkatli olmanı söylemiştim."

Touraine, kolu acımasına ve avucuna kan sızmasına rağmen gülümsedi. "Eğer kahraman sizseniz, ilgi hiç de fena değil."

Bu Pruett'i güldürdü. "Ha! Kahraman. Bir Kum mu? Sanırım prensesin de parfüm olarak benim bokumu kullanmak istediğini düşünüyorsun."

Touraine de güldü ve bu gülüş, dünyadaki yerlerinden bahsederken her zamanki gibi aynı hayal kırıklığı ve acıyla doluydu.

Bu kez, ekibine dizilmeleri için seslendiğinde dizildiler. Altın Manga ve diğerleri sahra keplerini indirip paltolarını kapattılar. Rüzgâr şiddetini arttırıyordu. Güneş yükseliyordu. Kazanlı liman işçileri yine sırtlarını işlerine vermişlerdi ama ara sıra askerlere -gergin, korkmuş, kuşkulu, nefret dolu- bakışlar atıyorlardı. Rogan'ın emriyle, o ve askerler yeni görev yerlerine doğru yürüdüler.

Değişim yaklaşıyordu. Touraine bunun doğru tarafında olmayı hedefliyordu.

Tasha Suri tarafından

YANAN KRALLIKLAR

Yasemin Tahtı

AMBHA'NIN KİTAPLARI

Kum İmparatorluğu

Kül Diyarı

Tasha Suri ve Ambha'nın Kitapları için Övgüler

Kum İmparatorluğu

"Suri, harika bir lirik düzyazıyla fantastik dünya kurgusunu, aile bağları ve aşk için göze alınabilecek şeylerin incelikli bir incelemesiyle ustalıklarla dengeliyor."

-S. A. Chakraborty

"Tasha Suri'nin güzel düzyazısı, sıcak bir şefkatin alt akıntısıyla, artan bir gerilim ve varoluşsal korku ağını gizliyor. Örümcek ortaya çıktığında, *Kum İmparatorluğu* sizi pençesine alacak ve elinizden bırakamayacaksınız."

-Peter V. Brett

"Karmaşık, etkileyici epik fantezi.... Karmaşık dünya inşası, yürek parçalayan duygusal bahisler... iyi işlenmiş düzyazı."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Sevdiklerimize nasıl bağlandığımıza dair karanlık, karmaşık, yıkıcı ve son derece özgün bir hikâye."

-R. F. Kuang

"Bize zengin ve büyümlü bir dünya sunan muhteşem bir ilk roman. Özünde seçimleriyle tanımlanan bir kadın kahraman var ve onun yolculuğu sürükleyici, yürek burkucu ve muzaffer. Şiddetle tavsiye edilir."

-Kevin Hearne

"Hayranlık uyandırıcı. Çöl ortamı hayal gücümü ele geçirdi, sihir beni kendine bağladı ve destansı hikaye kalbimi özgür bıraktı."

-Fran Wilde

"Samimi, acılı ve güzel. Yeni bir ses için çok güçlü bir başlangıç."

-*Kirkus* (yıldızlı eleştirisi)

Kül Diyarı

"Önyargı, saray entrikaları, şiddet ve büyücülükle çarpıtılmış bir dünyada kişinin yerini bulmasına dair dokunaklı bir hikâye.... Lirik düzyazıya, karmaşık bir dünya kurmaya, güzelce hayal edilmiş karakterlere, sürükleyici folklora ve Babür İmparatorluğu'nu anımsatan bir ortama büyüleyici bir bakışa meraklı olanların daha fazla aramasına gerek yok."

-*Booklist* (yıldızlı eleştirisi)

"Suri'nin *Kum İmparatorluğu*'na eşlik eden kitabı, bu büyülü diyarın çarpıcı güzelliğini ve gücünü genişletmeye devam ediyor. Çarpıcı karakterleri ve saray entrikalarıyla bu hikâye karanlık, melodik ve unutulmaz."

-*Library Journal* (starred review)

"Keskin dünya kurgusu, özgün karakterler, önyargı ve kadın düşmanlığına dair düşünceli keşifler gelecek ciltler için iyiye işaret."

-*Kirkus* (yıldızlı eleştirisi)

"Görkemli."

-*Publishers Weekly*

"Çöl büyü, saray entrikaları, yasak aşk ve kendi zor seçimlerini yapan peçeli prenseslerle dolu bir şölen.... Tüm yaratıcı kapsamı ve taze dünya inşasına rağmen Suri'nin serisinin kalbi, yılmaz kahramanlarının göğüslerinde atıyor. Onların her mücadelesi ve fedakârlığı, zaferi ve korkusu, daha az kişisel fantezilerdeki tüm dünyaların kaderinden daha derinden yankılanıyor."

-*Raf Bilinci*

"Suri, aynı derecede gür ve hassas bir anlatı olan *Kül Diyarı* ile bizi Ambha'ya geri götürüyor.... *Kül Diyarı*, izin verilen öfke ve öfkenin nasıl

yapılan şeyler. Bu da bence her iki kitabı da şu anda çok ama **ç o k** ihtiyacımız olan hikayeler haline getiriyor."

-Strange Horizons

 görüntü

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.